ΣΧΟΛΙΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΊΟΥΣ

ΣΧΟΛΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ

ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΛΟΥΘΗΡΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

1. << Παύλος , δούλος Θεού >>

Ο κύριος σκοπός αυτής της επιστολής είναι να γκρεμίσει ,να ξεριζώσει και να καταστρέψει όλη την σοφία και την δικαιοσύνη της σάρκας. Αυτή περιέχει όλα τα έργα που στα μάτια του λαού ή ακόμα και στα δικά μας μπορούν να φαίνονται σπουδαία. Δεν έχει σημασία εάν αυτά είναι εκτελεσμένα με μια ειλικρινή καρδιά και νου ,η επιστολή θέλει να βεβαιώσει, να δηλώσει και να μεγεθύνει την αμαρτία, χωρίς να ενδιαφέρεται πόσο πολύ κάποιος επιμένει ότι δεν υπάρχει αμαρτία ή θα πίστευε ότι δεν υπάρχει. Συνεπώς ο ευλογημένος Αυγουστίνος στο έργο του ΄΄επί του Πνεύματος και του Γράμματος γράφει Κεφ 7 << Ο Απόστολος Παύλος πολεμά σκληρά ενάντια στην υπερηφάνεια και στην ματαιοδοξία και ενάντια στους αλαζόνες ως αναφορά τα έργα τους>>. Στην επιστολή στους Ρωμαίους αυτό το ζήτημα είναι επεξεργασμένο τόσο επίμονα και σχεδόν κατ΄ αποκλειστικότητα σε σχέση με άλλα ζητήματα που πρέπει πραγματικά να κουράζει την προσοχή του αναγνώστη Αλλά είναι μια επωφελής και υγιής κούραση. Γιατί υπάρχουν και έχουν υπάρξει μεταξύ των Εθνικών και των Ιουδαίων πολλοί που πίστευαν ότι ήταν αρκετό εάν κατείχαν αρετή και γνώση, όχι με σκοπό να κάνουν μία καλή εντύπωση στον λαό ή να τους ευαρεστούν, αλλά να κατέχουν αυτές τις ποιότητες στην εσώτατη καρδιά τους. Αυτό υπήρξε η περίπτωση με πολλούς Φιλοσόφους. Αλλά και αν δεν παρέλασαν την Δικαιοσύνη τους προ των ανθρώπων και δεν υπερηφανεύθηκαν γι΄ αυτήν, αλλά την ακολούθησαν από μια πραγματική αγάπη της Αρετής και της Σοφίας, όπως συνέβη μεταξύ αυτών που ήταν οι αγνότεροι και καλύτεροι ,εκ των οποίων γνωρίζουμε μερικούς ,[εκτός του Σωκράτη], αυτοί δεν θα μπορούσαν να συγκρατούνται από το να ευαρεστούνται από τους εαυτούς τους στο εσώτατο μέρος της καρδιάς τους και να δοξάζονται μόνο μέσα στους εαυτούς τους, --τουλάχιστον στην καρδιά τους --σαν δίκαιοι και καλοί άνθρωποι. Γι΄ αυτούς τους ανθρώπους λέει ΄΄Ρωμ 1,22΄΄<<λέγοντες ότι είναι σοφοί γίνανε ανόητοι >> . Αλλά το αντίθετο πρέπει να διδάσκεται. Γιατί στην Εκκλησία δεν οφείλουμε απλώς να διδάξουμε ότι η δικαιοσύνη και σοφία μας είναι μηδέν και συνεπώς δεν θα οφείλαμε να εκθειάζουμε αυτές στον αυτοέπαινο μας ή να τις τιμούμε σαν μία ψεύτικη φαντασίωση, παρ΄ όλο που το Ευαγγέλιο διδάσκει΄΄Ματθ 5,15΄΄ <<ούτε ταιριάζει οι άνθρωποι να ανάβουν τον λύχνο και να τον θέτουν κάτω από το τραπέζι, αλλά επί την λυχνία και αυτός δίδει φώς σε όλο το σπίτι >>και ΄΄Ματθ 5,14΄΄ <<μια πόλις κείμενη επί όρους δεν μπορεί να κρυφθεί >>.Εγώ λέω, δεν θα οφείλαμε να διδάξουμε αυτό αλλά μάλλον ότι πρέπει η δικαιοσύνη και σοφία μας να γκρεμισθεί και ξεριζωθεί μέσα στην καρδιά μας και στην εσωτερική αυτοϊκανοποίηση μπροστά στα δικά μας μάτια. Γιατί όταν τις θεωρούμε ταπεινής καταγωγής, θα μας είναι εύκολο να μην ανησυχούμε με τον σχολιασμό και τα εγκώμια των άλλων, καθώς λέγεται από τον Ιερεμία 1,10 <<να ξεριζώνεις και να γκρεμίζεις, να καταστρέφεις και να καταλύεις >>,δηλαδή τα πάντα που είναι εντός ημών [που σημαίνει, τα πάντα που μας ευαρεστούν επειδή έρχονται

από τους εαυτούς μας και κείνται εντός ημών],<<να κτίζεις και να φυτεύεις>>δηλαδή τα πάντα που είναι εκτός ημών και είναι εν Χριστώ. Αυτό είναι και το όραμα του Δανιήλ που αφορά την πέτρα που θρυμμάτισε το άγαλμα. Ο Θεός δεν θέλει να μας λυτρώνει δια μέσου ημών των ιδίων, αλλά δια μέσου μιας εξωτερικής δικαιοσύνης και σοφίας, όχι δια μέσου κάποιου που έρχεται από εμάς και αυξάνει σε εμάς, άλλα δια μέσου κάποιου που έρχεται σε εμάς απ΄ έξω . Όχι δι΄ ενός που έχει την αρχή του εδώ στη γη,άλλα δι' ενός που έρχεται εξ ουρανού. Συνεπώς πρέπει να διδαχθούμε κάποια δικαιοσύνη που έρχεται εντελώς απ΄ έξω και είναι εξωτερική. Άρα η δική μας που είναι γεννημένη εντός ημών πρέπει πρώτα να ξεριζωθεί .Έτσι διαβάζουμε στον ψαλμό 45,10 : <<ξέχνα τον λαό σου και το σπίτι του πατέρα σου κ.λ.π .>> Ο Αβραάμ, επίσης, διατάχθει να αφήσει το σπίτι του πατέρα του με τον ίδιο τρόπο.[Γεν 12,1] .Έτσι διαβάζουμε στο Άσμα Ασμάτων 4,8:<< Έλα από τον Λίβανο , σύζυγε, για να είσαι στεφανωμένος >>.Επίσης η έξοδος του λαού Ισραήλ ερμηνεύεται σαν μια έξοδος από το σφάλμα στην αρετή. Αλλά θα ήταν καλύτερα να αντιλαμβανόμαστε αυτήν σαν μια έξοδο από την αρετή προς την χάρη του Χριστού, επειδή αρετές αυτού του είδους είναι συχνά μεγαλύτερα ή χειρότερα σφάλματα, όσο λιγότερο τις αποδεχόμαστε σαν τέτοιες και όσο περισσότερο Ισχυρά υποτάσσουν στον εαυτόν τους κάθε ανθρώπινη συγκίνηση εις βάρος όλων των άλλων καλών ποιοτήτων .Έτσι η δεξιά πλευρά του Ιορδάνη ήταν περίφοβη σε σχέση με την αριστερή .Άλλα τώρα ο Χριστός θέλει ολόκληρη η προδιάθεση μας να είναι έτσι ξεχωρισμένη ,που εμείς όχι μόνο άφοβα να στεναχωριόμαστε για τα σφάλματά μας και επίσης να μη χαιρόμαστε στη δόξα και στις μάταιες τιμές των αρετών μας και που δεν αισθανόμαστε αγγιγμένοι από την δόξα ενώπιον των ανθρώπων ακόμα και σ' εκείνη την εξωτερική δικαίωση η οποία έρχεται σ΄ εμάς από τον Χριστό. Ούτε θα οφείλαμε να είμαστε ναυαγισμένοι από βάσανα και κακά που επιβάλλονται σ΄ εμάς για χάριν Αυτού. Ένας αληθινός χριστιανός πρέπει να μην έχει δόξα εκ του εαυτού του και οφείλει σε τέτοιο βαθμό να είναι ξεχωρισμένος από όλα που καλεί δικά του, που στην τιμή και στην ατίμωση πάντοτε να παραμένει ο ίδιος εν τη γνώσει ότι η τιμή που του χορηγήθηκε υπήρξε δοσμένη όχι σ΄ αυτόν ,αλλά στον Χριστό, του οποίου η δικαιοσύνη και τα δώρα είναι αστράπτοντα σ΄ αυτόν και ότι η επιβαλλόμενη ατίμωση επ΄ αυτού επιβάλλεται σε αμφότερους, επ΄ αυτού και επί του Χριστού. Αλλά για να επιτύχουμε τέτοια τελειότητα χρειαζόμαστε πολύ πρακτική, για να μη πούμε τίποτα για το εξαιρετικό δώρο της χάρης. Ακόμα και αν κάποιο πρόσωπο με όλα τα φυσικά και πνευματικά του δώρα μπορεί να είναι σοφό ενώπιον των ανθρώπων ,δίκαιο και καλό, ο Θεός δεν θέλει εξ΄ αιτίας αυτού του λόγου να κοιτά επ΄αυτού σαν τέτοιου, ειδικά εάν αυτός θεωρεί εαυτόν έτσι. Συνεπώς σ΄ όλα τα πράγματα πρέπει να κρατάμε εαυτούς ταπεινούς σαν να μην είχαμε τίποτα εξ ημών των ιδίων. Πρέπει να περιμένουμε το ασύγκριτο έλεος του Θεού που θα λογαριάσει εμάς δικαίους και σοφούς. Αυτό ο Θεός το κάνει εάν έχουμε υπάρξει ταπεινοί και δεν τον έχουμε προκαταλάβει δια της δικαίωσης των εαυτών μας και με την σκέψη ότι είμαστε κάτι, καθώς διαβάζουμε στην 1 Κορ 4,3-5: ,<<ούτε καν εγώ κρίνω τον εαυτόν μου….είναι ο Κύριος που κρίνει εμένα .Άρα μη κρίνεται προ του χρόνου ….κ.λ.π.>>.Να είσαι σίγουρος ότι υπάρχουν πολλοί που για χάρι του Θεού θεωρούν τα καλά της αριστερής πλευράς δηλαδή τα πρόσκαιρα αγαθά καμίας αξίας και ευχαρίστως απαλλάσσονται αυτών, καθώς οι Ιουδαίοι και οι αιρετικοί κάνουν. Αλλά υπάρχουν λίγοι που για χάρι της επίτευξης της δικαιοσύνης του Χριστού θεωρούν τα καλά της δεξιάς πλευράς, τα πνευματικά αγαθά και τα δίκαια έργα άξια για τίποτα. Αυτό είναι κάτι που οι Ιουδαίοι και οι αιρετικοί δεν μπορούν να κάνουν. Ωστόσο ουδείς θα είναι σωσμένος εάν δεν λαμβάνει χώρα αυτό. Γιατί ο άνθρωπος πάντοτε εύχεται και ελπίζει ότι τα δικά του έργα θα είναι προσδεχόμενα και ανταμοιβόμενα από τον Θεό. Αλλά αυτή η δήλωση μένει σταθερή [Ρωμ 9,16]:<<Αυτό δεν εξαρτάται από την θέληση ή προσπάθεια του ανθρώπου ,αλλά από το έλεος του Θεού>>. Αλλά ας επιστρέψουμε τώρα στην επιστολή. Δεν μπορώ να πιστεύσω ότι εκείνοι στους οποίους ο Απόστολος

γράφει την επιστολή ,τους οποίους αυτός αποκαλεί αγαπημένους του Θεού ,καλεσμένους και Αγίους, ήταν τέτοιου τύπου, ώστε ήταν αναγκαίο να επεμβαίνει ένεκα των διαφωνιών τους και να συμπεραίνει ότι όλοι τους ήταν αμαρτωλοί. Όχι, αφού ήταν Χριστιανοί γνώριζαν την αμαρτία εξ αιτίας της πίστης τους. Προτιμώ να πιστεύω ότι ηθέλησε να επωφεληθεί αυτής τις ευκαιρίας να γράψει στους πιστούς ,έτσι ώστε να έχουν την μαρτυρία ενός σπουδαίου Αποστόλου υπέρ της πίστης τους και της διδασκαλίας, στον πόλεμο ενάντια στους Ιουδαίους και στους Εθνικούς που ακόμα δεν πίστευαν και υπερηφανεύονταν στην σάρκα τους και αντιστέκονταν στην ταπεινή σοφία του πιστού. Οι πιστοί στη Ρώμη ήταν αναγκασμένοι να ζουν εν τω μέσω αυτών και έπρεπε να ακούνε πράγματα στα οποία δεν θα μπορούσαν να συμβιβασθούν, καθώς αυτός έγραψε στην 2 Κορ 5,12 << εμείς δεν επαινούμε τους εαυτούς μας εις εσάς πάλι ,αλλά σας δίνουμε λόγο να είσθε υπερήφανοι για εμάς, έτσι ώστε να μπορείτε να είσθε ικανοί να απαντάτε σε εκείνους που καυχώνται στην κατάσταση του ανθρώπου και όχι επί της καρδίας του.>>Τώρα ας παρατηρήσουμε στο κείμενο πιο πάνω ,στο χωρίο που διαβάζουμε:<< Επειδή το Ευαγγέλιο είναι δύναμη Θεού κ.λ.π.>>[Ρωμ 1,16].Αυτό περιέχει πρακτικές μάλλον παρά αφηρημένες διδασκαλίες ,γιατί ο Απόστολος διδάσκει πρώτα δια μέσου του δικού του παραδείγματος, πώς ένας Ποιμήν θα όφειλε να ενεργεί προς εκείνους που είναι εμπιστευμένοι σ΄ αυτόν. Είναι κατάλληλο για ένα φρόνιμο υπηρέτη του Θεού να κρατά το λειτούργημά του στην ύψιστη τιμή και υπόληψη μεταξύ εκείνων που είναι εμπιστευμένοι σ΄ αυτόν. Κάποιος πιστός υπηρέτης του Θεού είναι δεσμευμένος, οπωσδήποτε, να μην υπερβάλλει στην εξουσία του λειτουργήματος του και να μην καταχράται αυτό για χάρη της δικής του υπερηφάνειας ,αλλά να το διαχειρίζεται προς όφελος των πιστών. Ο υπηρέτης του Θεού θα όφειλε να είναι ένας <<φρόνιμος και πιστός υπηρέτης>> [Ματ 24,25].Εάν δεν δίνει προσοχή στο προηγούμενο προσόν [φρόνηση] θα γίνει ένα είδωλο, νωθρός και ανάξιος τέτοιας τιμής. Έτσι σ΄ εκείνο το πλήθος, που με ανόητη ταπεινότητα προσπαθούν παντού να τα πάνε καλά με τον καθένα και να είναι δημοφιλείς στο καθήκον τους, η επιρροή του κύρους τους είναι αναγκαστικά χαμένη και η οικειότης γεννά περιφρόνηση. Πόσο σοβαρά αυτοί αμαρτάνουν; Επιτρέπουν τα πράγματα που ανήκουν στον Θεό και που υπήρξαν εμπιστευμένα σ΄ αυτούς να είναι ποδοπατημένα. Θα όφειλαν να το έχουν αντιληφθεί ώστε η τάξη να τηρείται. Από την άλλη πλευρά , εάν δεν δίνει προσοχή στο επόμενο προσόν [πιστότητα] θα γίνει ένας τύραννος ,που πάντοτε τρομοκρατεί το πλήθος με την δύναμή του. Θέλει να θεωρείται άκαμπτος. Αντί να αγωνίζονται να κάνουν την εξουσιοδότηση τους περισσότερο γόνιμη για τους άλλους ,προσπαθεί να την κάνει πιο τρομακτική ,αν και σύμφωνα με τον Απόστολο η δύναμη ήταν δοσμένη όχι να καταστρέφει αλλά να οικοδομεί . Αλλά ας καλέσουμε αυτά τα δύο σφάλματα με όνομα: Ανεκτικότης και Σκληρότης. Σύμφωνα με το προηγούμενο ο Ζαχαρίας 11,17 λέει <<ώ βοσκέ και είδωλο, εσύ που ερημώνεις το ποίμνιο >>.Σύμφωνα με το επόμενο ο Ιεζεκιήλ λέει << με βία και σκληρότητα έχεις διοικήσει αυτούς >> .Αυτά είναι τα δύο κύρια σφάλματα από τα οποία όλα τα λάθη των Ποιμένων προέρχονται. Καμία έκπληξη ;Γιατί η ανεκτικότητα είναι ριζωμένη σε κακές επιθυμίες και η σκληρότης σε ανεξέλεγκτη οργή. Αυτά τα δύο σφάλματα είναι υπεύθυνα για όλα αυτά που είναι κακά καθώς πάντες γνωρίζουν. Είναι δύσκολο, λοιπόν να υπάρξει υπηρεσία .εάν αυτά τα δύο τέρατα δεν είναι πρώτα σκοτωμένα. Αυτοί θα έκαναν ακόμα περισσότερο κακό εάν η δύναμη να προκαλούν βλάβη θα τους ήταν διαθέσιμη. Καθ΄ όλο το μήκος του προλόγου ή της εισαγωγής αυτής της Επιστολής ο Απόστολος παρουσιάζει το δικό του πρόσωπο σαν ένα εξαίρετο παράδειγμα αντίθεσης σ΄ αυτά τα δύο τέρατα .Πρώτο απ΄ όλα για να αποτρέψει το κύρος του να περιφρονηθεί σαν ακατάλληλο και ανεκτικό από αυτούς που του είναι εμπιστευμένοι, αυτός υποδεικνύει το λειτούργημα του σε όλη του την μεγαλοπρέπεια. Δεύτερο ,με σκοπό να μη θεωρηθεί τύραννος ,αλλά δίκαιος, θέλει να επιτύχει την αγάπη του ποιμνίου του με κάθε έκφραση καλής θέλησης, για να

τους προετοιμάσει για του πρόσληψη του Ευαγγελίου και την χάρη του Θεού δια της ανάμειξης φόβου και αγάπης. Αναλόγως, κάθε Ποιμήν στην Εκκλησία, ακολουθώντας το παράδειγμα του Αποστόλου, θα όφειλε ,όμοια με ένα ζώο που χωρίζει τον όνυχα και είναι καθαρό ,πρώτα από όλα να διακρίνει με ένα οξύ βλέμμα μεταξύ του εαυτού του και του λειτουργήματος του,δηλαδή μεταξύ <<της μορφής του Θεού>> και << της μορφής του υπηρέτη >> [Φιλ 2,6—7]και θεωρώντας εαυτόν πάντοτε τον κατώτερο των υπηρετών, να διαχειρίζεται το λειτούργημά του με μια μείξη φόβου και αγάπης , να κάνει μόνο εκείνα που είναι καλά και επωφελή για την υπηρεσία του, γνωρίζοντας ότι ολόκληρη η υπηρεσία του υπάρχει προς όφελος του Ποιμνίου του και εάν η εμπειρία του θα έδειχνε ότι η ευημερία και το καλό του Ποιμνίου του δεν ακολουθεί ή είναι εμποδισμένη από αυτόν προσωπικά θα όφειλε να παραιτείται. Σίγουρα αυτό είναι το κορυφαίο αμάρτημα ενός Ποιμένος, όταν διά μέσου του ενός ή του άλλου εξ αυτών των σφαλμάτων ή διά μέσου αμφοτέρων ,εμποδίζει την επιτυχία του λειτουργήματός του και θα δώσει την πλέον δύσκολη λογοδοσία της επιστασίας του. Αυτός , λοιπόν, λέει <<δούλος Ιησού Χριστού >>.Αμφότερα, Μεγαλοπρέπεια και Ταπεινότης περιλαμβάνονται σ΄ αυτόν τον λόγο : Ταπεινότης καθ΄ όσον δεν διορίζει τον εαυτόν του Κύριο και Θεμελιωτή, καθώς είναι ο τρόπος των τυράννων και των υπερήφανων, που καταχρώνται την δύναμή τους κατά τέτοιο τρόπο ,ώστε να σκέφτονται μόνο αυτήν ,σαν να είχε την γέννησή της από αυτούς τους ίδιους και να μη τους είχε δοθεί από κάποιον άλλο. Συνεπώς δεν μπορούν να χαίρονται τις ευλογίες που η δύναμη τους δίνει, αλλά απλά χαίρονται την χρήση της. Μεγαλοπρέπεια, οπωσδήποτε υποδηλούται ,όταν εκστατικά καυχάται ότι είναι δούλος ενός τέτοιου σπουδαίου Κυρίου. Εάν δεν τιμούν και δεν δέχονται τον δούλο ενός Αυτοκράτορα ,τι θα συμβεί σ΄ εκείνους που δεν δέχονται τους δούλους του Θεού ? Έτσι ο λόγος <<δούλος Ιησού Χριστού>> είναι ένας τρομερός και παντοδύναμος λόγος .Εγώ πιστεύω ότι η λέξη <δούλος>είναι μία έκφραση που χρησιμοποιήται για το λειτούργημα και το αξίωμα και όχι για την δική του υπηρεσία εις και υπό τον Θεό .Έτσι ο Απόστολος δεν είναι, εγώ πιστεύω, δι΄ αυτού του λόγου, προσπαθώντας να μεγεθύνει τα δικά του προσωπικά έργα ,διά των οποίων αυτός μόνο και κατά ένα πολύ ειδικό τρόπο είναι υπηρετώντας τον Θεό. Αυτό θα ήταν ένδειξη αλαζονείας. Γιατί ποιος θα είχε το κουράγιο να αξιώνει οριστικά και αναμφισβήτητα < εγώ είμαι ένας δούλος Θεού > όταν δεν γνωρίζει εάν έχει πραγματικά καμωμένα τα πάντα που ο Κύριος περιμένει απ' αυτόν, καθώς ο ίδιος λέει στην 1 Κορ 4,3 <<εγώ δεν κρίνω ούτε καν τον εαυτόν μου>>' γιατί όλη η κρίση είναι του Θεού και όλες οι αποφάσεις, εάν ένα πρόσωπο είναι ένας δούλος ή εχθρός. Αλλά καλεί τον εαυτό του κάποιο δούλο, καθώς έχει ειπωθεί, γιατί θέλει να ομολογήσει ότι έχει λάβει το λειτούργημά του από τον Θεό ,σαν να θέλει να πεί:<<Ναι, κηρύττω το Ευαγγέλιο και διδάσκω την Εκκλησία ,βαπτίζω και κάνω όλα τα έργα που είναι του Θεού ,αλλά τα κάνω όχι σαν αφέντης που τοποθετήθηκε πάνω σ΄ εσάς, αλλά σαν ένας δούλος ,που η τέτοια υπηρεσία μου υπήρξε μεταξύ σας εμπιστευμένη. Και είμαι ένας δούλος κατά τέτοιο τρόπο για εσάς που η υπηρεσία δεν έχει άλλο σκοπό από το να κάνω ότι είμαι υποχρεωμένος να κάνω για εσάς>>.Αλλά δεν ισχύει αυτό για κάθε υπηρεσία διά της οποίας όλοι είμαστε καλεσμένοι να υπηρετούμε τον Θεό. Αυτή η υπηρεσία εφαρμόζεται μόνο από τον Θεό .Να θέσω αυτό σύντομα :Ο <<δούλος του Θεού >> κατά την ηθική και τροπολογική σημασία είναι ένα πρόσωπο για άλλους και υπεράνω άλλων και για χάρη των άλλων. Γι΄ αυτό το λόγο η επόμενη σημασία σημαίνει αξίωμα και τιμή ,η προηγούμενη πλήρη υποταγή και ταπεινότητα. Συνεπώς η επόμενη σημασία έχει βεβαίως και θα όφειλε να εμπνέει εμπιστοσύνη, αλλά αυτό δεν είναι κατά κανένα τρόπο αληθές για την προηγούμενη. Κατά τον ίδιο τρόπο η επόμενη βοηθά τους άλλους και είναι διακανονισμένη στις ανάγκες τους ,αλλά η προηγούμενη ευεργετεί μόνο το άτομο το ίδιο. Πάλι, η επόμενη σημασία είναι το ειδικό δώρο κάποιων ανθρώπων, η προηγούμενη θα έπρεπε να είναι κοινή σε όλους. Η επόμενη έχει ορισμένα έργα και ειδικά όρια, η προηγούμενη εμπεριέχει όλα τα πράγματα που

ένα πρόσωπο μπορεί να κάνει. Η επόμενη μπορεί να υπάρχει χωρίς χάρη, η προηγούμενη δεν μπορεί. Άρα η επόμενη είναι περισσότερης αξίας, αλλά η προηγούμενη είναι περισσότερο ευεργετική. Η επόμενη είναι φανερή στους ανθρώπους εν δόξει ,η προηγούμενη δεν είναι επαρκώς γνωρισμένη ακόμα και στο ίδιο το άτομο, καθώς δήλωσα πιο πάνω.<<Καλεσμένος να είμαι ένας Απόστολος>>.Αυτό σημαίνει, για να το εκφράσω πιο καθαρά <<Καλεσμένος σαν ένας Απόστολος>>ή <<Καλεσμένος στο λειτούργημα της Αποστολικής διακονίας>>.Με αυτή τη δήλωση εκφράζει ακόμα πιο καθαρά την υπηρεσία του ή το λειτούργημά του. Γιατί υπάρχουν πολλοί υπηρέτες και λειτουργοί Ιησού Χριστού, αλλά αυτοί δεν είναι όλοι Απόστολοι .Αλλά όλοι οι Απόστολοι είναι επίσης υπηρέτες δηλαδή λειτουργοί ,που σημαίνει ,άνθρωποι που κάνουν το έργο του Κυρίου επάνω σε άλλους και για τους άλλους ,στη θέση και αντί του Κυρίου. Με την πρώτη λέξη [καλεσμένος] αυτός χαράσσει τρείς τύπους που δεν είναι καλεσμένοι στο λειτούργημα της τιμής. Ο πρώτος είναι οι ψεύτικοι Απόστολοι, που σ΄ εκείνη την εποχή ήταν παρουσιασμένοι σε μεγάλο αριθμό, τους οποίους ο διάβολος έσπερνε σαν ζιζάνια[Ματθ 13,25] και τους οποίους έστελνε από το βορρά σαν τα κοχλάζοντα δοχεία του Ιερεμία [Ιερεμίας 1,13].Ο δεύτερος είναι εκείνος που εισέρχεται στο λειτούργημα με φιλόδοξες σκέψεις. Αυτοί μπορεί να μην είναι ψεύτικοι Απόστολοι ή ψεύτικοι υπηρέτες, επειδή διδάσκουν αυτό που είναι ορθό και αληθές και επειδή οδηγούν άλλους κατά ένα καλό γενικά τρόπο. Κατά τον ίδιο χρόνο όμως, αφού αυτοί δεν είναι καλεσμένοι, οπωσδήποτε στο λειτούργημα,. κατηγορούνται δια της λέξης <<καλεσμένος>>.Μολονότι μπορεί να μην είναι <<κλέφτες και ληστές>[Ιωάν 10,1]σαν τους προηγούμενους, αυτοί είναι ακόμη μισθοφόροι και σκέπτονται τα δικά τους συμφέροντα και όχι του Ιησού Χριστού. Ενδιαφέρονται για το ποίμνιό τους μόνο στο βαθμό που βλέπουν σ΄ αυτό την ευκαιρία να κερδίσουν τιμή ,χρυσό και ικανοποίηση. Τέτοιους ανθρώπους έχουμε στην Εκκλησία σήμερα σ΄ ένα ασυνήθιστο αριθμό. Είναι αλήθεια ότι αυτοί δεν κατηγορούνται και καταδικάζονται στις Αγίες Γραφές κατά τον ίδιο τρόπο όπως οι ψεύτικοι προφήτες και απόστολοι, δηλαδή οι αιρετικοί, οι σχισματικοί και οι ασεβείς άνθρωποι ,για τους οποίους είναι γραμμένο ότι τρέχουν χωρίς να είναι σταλμένοι και μιλούν χωρίς εξουσιοδότηση [Ιερεμίας 23,21] και προσπαθούν όπισθεν του ψεύδους κ.λ.π.[ψαλμός 4,2] .Εν τούτοις δεν θεωρούνται αποδεκτοί από τον Θεό επειδή λαμβάνουν και ζητούν ένα λειτούργημα για τους εαυτούς των, όχι από ελεύθερη κλίση ,αλλά από κερδοσκοπική απληστία. Σ΄ αυτούς είναι όμοια η Τρίτη ομάδα, αυτοί που εισέρχονται στο λειτούργημα διά της βίας ή εγκαθίστανται διά της βίας μέσω άλλων, ακόμα και αν η παρουσία τους δεν επιθυμείτε από τους υποκειμένους τους. Αυτοί οι άνθρωποι είναι χειρότεροι παρά η δεύτερη ομάδα ,πλην δεν είναι τόσο κακή όσο η πρώτη. Άλλα αφού τα Άγια λειτουργήματα είναι τόσο μεγαλειώδη, κάποιος πρέπει να είναι σε επιφυλακή ,ενάντια στην είσοδο σ΄ αυτά χωρίς κλίση, γιατί αυτός είναι ο μέγιστος εξ΄ όλων των κινδύνων. Αλλά, αλλοίμονο, πόσο ασυναίσθητα σκληροί είναι πολλοί σήμερα ΄ βλέπουν όλα αυτά, αλλά δεν τους δίνουν καμιά σημασία. Ούτε ακόμα και οι άνθρωποι που είναι καλεσμένοι από τον Θεό είναι σίγουροι κατά ποιο κριτήριο οφείλουν να γίνονται φανεροί ?.Ο Ιούδας, ο Απόστολος, ήταν αποπλανημένος, ο Σαούλ ξέπεσε ,όπως και ο Δαυίδ, ο εκλεκτός, και εν τούτοις είχαν υπάρξει καλεσμένοι και κεχρισμένοι κατά ένα εξαιρετικό τρόπο. Αλλοίμονο, λοιπόν , σ΄ εκείνους τους δυστυχείς άλλους ! Με την δεύτερη λέξη, <<Απόστολος>> υπογραμμίζει την μεγαλοπρέπεια του λειτουργήματός του και εμπνέει μεγαλύτερο σεβασμό για το λειτούργημα στο ποίμνιό του και στους ακροατές. Γιατί εάν ένας θα όφειλε να δέχεται κάθε υπηρέτη του Θεού με σεβασμό και αγάπη σαν κάποιο πρόσωπο που είναι κάνοντας το έργο του Θεού μεταξύ μας, πόσο μάλλον σεβασμό θα όφειλε ένας που δέχεται κάποιον Απόστολο; Αυτός είναι ο ύψιστος αγγελιοφόρος και ο υπέρτατος άγγελος του Θεού των δυνάμεων, δηλαδή του Ιησού Χριστού. Αληθινά, μεταξύ των άλλων ευεργεσιών που ο Θεός μας έχει δοσμένες σε τέτοιο μεγάλο αριθμό, εμείς θα

οφείλαμε με τιμές και τις πλέον ταπεινές μας ευχαριστίες να αναγνωρίσουμε επίσης αυτή την ευεργεσία, ότι ένεκα της μεγάλης Του πιστότητας Αυτός έχει δώσει στον άνθρωπο τέτοια δύναμη ,μη τυχόν εμποδισθεί σ΄ εμάς, εξ αιτίας του υπερβολικού μας φόβου, εάν Αυτός ο ίδιος θα έπρεπε να κάνει αυτό το έργο μεταξύ μας ή διά μέσου αγγέλων. Αλλά όμοια με κάποιον πιστό γιατρό που τον αφορά η αδυναμία μας, Αυτός έχει εκλέξει ανθρώπους που είναι σαν εμάς και οικείοι σ΄ εμάς, δηλαδή πρόσωπα που δεν πρέπει να φοβόμαστε καθόλου. Κατ΄ αυτό τον τρόπο το έργο Του ευδοκιμεί μεταξύ μας κατά ένα γόνιμο και επωφελή τρόπο, γιατί ο τρόμος που οι προφήτες υπέφεραν όποτε ελάμβαναν μία αγγελία από τον Θεό ή από κάποιον άγγελο έχει αφαιρεθεί. Ακόμα και ο Μωυσής δεν θα μπορούσε να υπομείνει αυτόν τον τρόμο. Επειδή ο Λόγος δεν είχε ακόμα καταστεί σαρξ ,εμείς δεν είμασταν ακόμα ικανοί να τον συλλάβουμε, εξ αιτίας της μεγαλοπρέπειας Του και της αδυναμίας μας. Αλλά τώρα Αυτός εμφανίζεται σ΄ εμάς καλοκάγαθος, προσέλαβε την μορφή της σάρκας και κηρύσσεται διά μέσου ανθρώπων με σάρκα και αίμα. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να τον φοβόμαστε και να τον αγαπάμε λιγότερο. Είναι ακόμα ο ίδιος Λόγος όπως πρώτα, που όμως δεν μας τρομάζει, αλλά μας εμπνέει αγάπη. Αλλά θα έλθει ο καιρός που θα εκφοβισθούν πολύ περισσότερο εκείνοι όσοι αρνούνται να Τον τιμούν και να Τον αγαπούν. <<ξεχωρισμένος για το Ευαγγέλιο του Θεού>>.Αυτή η πρόταση μπορεί να εννοηθεί κατά ένα διπλό τρόπο. <u>Πρώτον</u> ,να εννοηθεί σύμφωνα με τους λόγους στις Πράξεις των Αποστόλων 13,2 << Το Άγιο Πνεύμα είπε σ΄ αυτούς :θέσατε χωριστά Παύλο και Βαρνάβα για το έργο που Εγώ έχω καλέσει αυτούς >>.Σ΄ αυτή τη περίπτωση η σημασία είναι ότι αυτός ο ίδιος υπήρξε καλεσμένος στην αποστολική διακονία για τους Εθνικούς ,ακριβώς όπως ο Πέτρος και οι άλλοι απόστολοι ήταν καλεσμένοι στο λειτούργημα για τους περιτμημένους και τους Ιουδαίους. Με αυτή την φράση εξηγεί την υπηρεσία του με περισσότερες λεπτομέρειες, γιατί αυτός δεν είναι κάποιος δούλος και κάποιος απόστολος του Θεού αλλά επίσης και ένας που υπήρξε ξεχωρισμένος από τους άλλους και σταλμένος ιδιαίτερα στους Εθνικούς. Αλλά κατά τον <u>δεύτερο τρόπο</u> μπορεί να ερμηνευθεί σύμφωνα με τους Γαλάτες 1,15-16 << Αλλά όταν Αυτός που με είχε ξεχωρίσει πριν να γεννηθώ και με είχε καλέσει δια μέσου της Χάρης Του, ευαρεστήθει να αποκαλύψει τον Υιό Του σ΄ εμέ ,με σκοπό να μπορέσω να κηρύξω Αυτόν στους Εθνικούς >>.Σ΄ αυτή την περίπτωση η σημασία θα ήταν : Ήδη εκ κοιλίας μητρός ήταν διαταγμένος από τον Θεό, μακράν των άλλων Ιουδαίων ,να γίνει ένας Απόστολος στους Εθνικούς. Ο Ιερεμίας προεικόνισε αυτό [Ιερ 1,5]: <<πριν εσύ να ήσουν γεννημένος ,Εγώ σε αγίασα΄ σε προσδιόρισα Προφήτη για τα Έθνη >>.Αλλά ο Παύλος με ακρίβεια ικανοποίησε πραγματικά αυτούς τους λόγους. Οι <u>λέξεις <<αγιάζω>>, << διαχωρίζω>> και <<θέτω χωριστά>></u> περιγράφουν σχεδόν ένα και το ίδιο πράγμα στις Γραφές. Αλλά αυτός είναι περισσότερο μετριόφρων και συγκρατημένος, στο να καλεί τον εαυτόν του <<διαχωρισμένο>> μάλλον, παρά <<αγιασμένο>>, μη τυχόν και μιλήσει με καύχηση περί του εαυτού του. Γιατί αυτό που είναι άγιο και αφιερωμένο στο Θεό ,είναι επίσης τεθειμένο χωριστά και διαχωρισμένο από την ένωση με ανίερα πράγματα, συνεπώς εξυπακούεται, αγιασμένο. Σε κάθε περίπτωση,<<αγιάσατε τους εαυτούς σας >>σημαίνει τόσο σχεδόν όσο<<διαχωρίστε τους εαυτούς σας από τα πράγματα αυτού του κόσμου >>.Αυτή είναι η άγια θέληση του Θεού, κατά την αλληγορική σημασία, διαχωρίστε τους εαυτούς από κακούς ανθρώπους και κατά την ηθική σημασία, από την αμαρτία. Έτσι <<τεθειμένος χωριστά για το Ευαγγέλιο του Θεού>>είναι το ίδιο πράγμα σαν <<μετακομισμένος παράμερα από ενοχλήσεις με άλλα πράγματα, εγώ υπήρξα αφιερωμένος προς , μυημένος εν και αγιασμένος δι΄ αυτήν την μόνη υπηρεσία, να διδάξω το Ευαγγέλιο, ακριβώς καθώς ένας ιερέας είναι τεθειμένος και διαχωρισμένος να προσφέρει θυσία >>Αυτή η σημασία μου αρέσει περισσότερο ,παρά η πρώτη. Τελικά, γράφοντας έτσι, αυτός επιτιμά εκείνους, που παρά το ξεχωρισμό τους για την Θεϊκή υπηρεσία και παρά το γεγονός ότι αυτοί ανήκουν στον Κύριο, βρέθηκαν μπλεγμένοι σε άλλες κοσμικές

υποθέσεις ,σαν να ήταν εκ του κόσμου. Αναλόγως, ο Απόστολος αναγγέλλει ότι είναι ξεχωρισμένος, όχι για κάθε μορφή εργασίας, αλλά για το ειδικό έργο της διακήρυξης του Ευαγγελίου .Είναι σαν να έλεγε.<<Το κύριό μου έργο αποτελεί το κήρυγμα του Ευαγγελίου, καθώς λέω στην 1 Κορ 1,17<< Γιατί ο Χριστός δεν με έστειλε να βαπτίζω, αλλά να κηρύττω το Ευαγγέλιο>>.Και αν ακόμα οι άλλοι Απόστολοι μπορεί να έχουν άλλα καθήκοντα, εγώ τέθηκα χωριστά για να κηρύξω το Ευαγγέλιο.

2 .<< Το οποίο Αυτός εκ των προτέρων υπεσχέθη>>.Αυτό το λέει ώστε να μη σκεφθούμε ότι ελήφθει εξ αιτίας της αξίας μας ή ότι είναι αποτέλεσμα ανθρώπινης σοφίας. Είναι η μεγαλύτερη δύναμη και απόδειξη του Ευαγγελίου ότι έχει την μαρτυρία του παλαιού Νόμου και των Προφητών και θα ήταν έτσι και στο μέλλον. Γιατί το Ευαγγέλιο διακηρύσσει μόνο αυτό που η προφητεία έχει διακηρύξει, ώστε να μπορούμε να λέμε ότι διατάχθει δια της προηγηθήσης απόφασης του Θεού να είναι έτσι, πριν αυτό να συμβεί και μόνο ο Θεός να δέχεται την δόξα για αυτή την διδασκαλία και όχι οι δικές μας αξίες και προσπάθειες, προφανώς επειδή το Ευαγγέλιο ήταν προορισμένο πριν εμείς να υπάρξουμε, καθώς Αυτός ο ίδιος λέει [παροιμίες 8,23] << πριν του αιώνος με έχρισε , απ΄ αρχής, πριν να υπάρξει η Γη >> δηλαδή κατά την μορφή του Νόμου,<<πριν την έναρξη της Γης >> δηλαδή την Εκκλησία, η οποία ήταν φυσικά δημιουργημένη δι΄ αυτής [της Σοφίας].Γιατί το Ευαγγέλιο που είναι η Σοφία και η Δύναμη του Θεού[1 Κορ 1,24] έχει καθιερώσει την Εκκλησία και κάνει τα πάντα, που η Σοφία σ΄ εκείνο το χωρίο λέει σε σχέση με τον εαυτό της, για την δική της δόξα και τιμή. Έτσι διαβάζουμε στον Αμώς 3,7 <<Σίγουρα ο Κύριος δεν κάνει τίποτα, χωρίς να αποκαλύψει τα μυστικά Του στους υπηρέτες Του ,τους Προφήτες >>.Και ο Ησαΐας 48 ,5 λέει << Εγώ δήλωσα αυτά από παλιά >> δηλαδή στον παλαιό Νόμο , <<πριν αυτά να άρχιζαν να περνούν ,Εγώ ανήγγειλα σ΄ εσάς >> μη τυχόν θα λέγατε <<τα είδωλά μου>> δηλαδή οι εικόνες της σοφίας μου έκαναν αυτά και οι χυτές εικόνες διέταξαν αυτά. Αλλά << εσείς τα ακούσατε>> κατά τον καιρό του Νόμου και των Προφητών,<< τώρα όμως βλέπετε αυτά >> δηλαδή στον καιρό της Χάρης, κ.λ.π. << δια μέσου των Προφητών Του στις Άγιες Γραφές>> Λέει αυτό για να αποδείξει την διάκριση από την υπόσχεση, που ήταν δοσμένη πριν από όλους τους χρόνους, σε σχέση με την οποία λέει στον Τίτο 1,2 << το οποίο ο Θεός , που ουδέποτε ψεύδεται, υποσχέθει προαιωνίως >>.Γιατί αυτή η υπόσχεση είναι ο προσδιορισμός όλων των πραγμάτων από την Αιωνιότητα να έλθουν. Αλλά δια μέσου των Προφητών εδόθει εν χρόνο και μέσα από ανθρώπινη ομιλία. Αυτή είναι μια υπέροχη απόδειξη της Χάρης του Θεού, που πάνω και επί πλέον των αιωνίων υποσχέσεων, Αυτός δίνει επίσης την υπόσχεση σε ανθρώπινες λέξεις, όχι μόνο σε εκφωνημένες λέξεις ,αλλά επίσης και σε γραμμένες τέτοιες. Όλο αυτό υπήρξε έτσι καμωμένο, ώστε όταν η υπόσχεση του Θεού θα εκπληρωνόταν, θα έπρεπε με αυτές τις λέξεις να γίνει φανερό ότι ήταν στο σχέδιό Του έτσι να ενεργεί, ούτως ώστε να μπορέσουμε να αναγνωρίσουμε ότι η Χριστιανική λατρεία δεν είναι το αποτέλεσμα ενός τυφλού περιστατικού ή μίας μοίρας προσδιορισμένης από τα άστρα, καθώς πολλοί ελαφρόμυαλοι άνθρωποι αλαζονικά παραδέχονται, αλλά ότι αυτή ήταν δια του ορισμένου σχεδίου του Θεού και του προμελετημένου προκαθορισμού, ώστε η υπόσχεση έπρεπε να εκπληρωθεί. Και πολύ κατάλληλα προσθέτει για έναν άλλο λόγο<<στις Άγιες Γραφές>>.Γιατί εάν έλεγε μόνο << δια μέσου των Προφητών Του >> ,θα μπορούσε να ερμηνευθεί κακόβουλα καθώς θα αξίωνε το κύρος πεθαμένων ανθρώπων ,που πλέον δεν υπάρχουν, μόνο με τους λόγους τους. Αλλά κατ΄ αυτόν τον τρόπο αναφέρεται σαφώς στα γραπτά τους,που είναι ακόμα σωζόμενα.

3-4 << περί του Υιού Του, όστις εγεννήθη δι΄ Αυτού, εκ του σπέρματος Δαυίδ κατά σάρκα και προορισμένου Υιού του Θεού εν δυνάμει ,κατά το πνεύμα της Αγιοσύνης εξ αναστάσεως του Ιησού Χριστού από τους νεκρούς >> .Αυτό το χωρίο δεν έχει ,από όσο

γνωρίζω, ποτέ ερμηνευθεί ορθώς ή επαρκώς από οποιονδήποτε. Οι ερμηνευτές της παλαιάς Εκκλησίας εμποδίσθηκαν από μία ανεπαρκή ερμηνεία και οι πλέον σύγχρονοι από έλλειψη πνεύματος. Ωστόσο, βοηθούμενοι από τις προσπάθειες των άλλων , εμείς θα ριψοκινδυνεύσουμε να δοκιμάσουμε τον Νού μας σ΄ αυτό, χωρίς να εξασκήσουμε βία στην ευσέβεια της πίστης μας. Πιστεύω ότι το νόημα του Απόστολου είναι το ακόλουθο : Τα περιεχόμενα ή το αντικείμενο του Ευαγγελίου ή καθώς άλλοι λένε --το υποκείμενό του-- είναι ο Ιησούς Χριστός, ο Υιός του Θεού, γεννημένος εκ του σπέρματος του Δαυίδ κατά σάρκα και τώρα διορισμένος Βασιλεύς και Κύριος πάνω από όλα τα πράγματα εν δυνάμει και αυτό κατά το Άγιο Πνεύμα, που έχει εγείρει Αυτόν εκ των νεκρών .Εδώ το Ελληνικό κείμενο είναι πολύ βοηθητικό ,που διαβάζεται ως ακολούθως:<<περί του Υιού Του, γενόμενος εκ του σπέρματος του Δαυίδ ,που ήταν εκλεγμένος ή ορισμένος ,δηλωμένος, διαταγμένος κ.λ.π. να είναι ο Υιός του Θεού εν δυνάμει κατά το πνεύμα της αγιοσύνης εκ της αναστάσεως από τους νεκρούς ,Ιησού Χριστού, του Κυρίου μας >>.Τώρα ας παρατηρήσουμε τις μεμονωμένες εκφράσεις.<<Περί του Υιού Του>>.Αυτό είναι το Ευαγγέλιο ,που δεν πραγματεύεται απλά τον Υιό του Θεού γενικά, αλλά με Αυτόν που έχει γίνει ενσαρκωμένος και είναι εκ του σπέρματος Δαυίδ. Ουσιαστικά λέει :<< Αυτός έχει κενώσει τον εαυτόν Του και έχει γίνει αδύναμος. Αυτός που ήτο πριν από όλα και δημιούργησε τα πάντα, τώρα έχει κάποια έναρξη του εαυτού Του και έχει υπάρξει γενόμενος >>.Αλλά το Ευαγγέλιο μιλά όχι μόνο περί της ταπεινώσεως του Υιού του θεού, δια της οποίας Αυτός εκκένωσε τον εαυτό Του, αλλά επίσης περί της δόξης Του και της δυνάμεως την οποία μετά την ταπείνωση Του Αυτός έλαβε από τον Θεό εν τη ανθρώπινη φύση Του. Με άλλα λόγια ακριβώς καθώς ο Υιός του Θεού έγινε ο Υιός του Δαυίδ ,δια της ταπείνωσης και κένωσης του εαυτού Του στην αδυναμία της σάρκας, έτσι από την άλλη μεριά ο Υιός του Δαυίδ, μολονότι αδύναμος κατά σάρκα ,έχει τώρα, μεταστραφείς, υπάρξει καθιερωμένος και ορισμένος ο Υιός του Θεού εν πάση δυνάμει και δόξα. Και καθώς κατά την Θεϊκή Του μορφή Αυτός εκκένωσε εαυτόν[Φιλ 2,7] στο σημείο της αναξιότητας της σαρκός, με το να υπάρξει γεννημένος εντός του κόσμου, έτσι υπό την μορφή ενός υπηρέτη Αυτός έχει φέρει τον εαυτόν Του εις συμπλήρωση ,στο σημείο της πληρότητας της Θεϊκής Ουσίας εκ της ανόδου εντός του ουρανού. Παρατηρήστε την κατάλληλη έκφραση του Αποστόλου. Αυτός δεν λέει : << Αυτός που ήτο γενόμενος ο Υιός του Θεού εν δυνάμει>>κατά τον ίδιο τρόπο ,καθώς λέει << Αυτός που ήτο γενόμενος κατά την σάρκα>> επειδή από την ουσιαστική έναρξη της σύλληψης του Χριστού, εξ αιτίας της ένωσης των δύο φύσεων ,σωστά λέει :<< Αυτός ο Θεός είναι ο Υιός του Δαυίδ και αυτός ο άνθρωπος είναι ο Υιός του Θεού>> Το πρώτο είναι σωστό επειδή η Θεότης Του ήτο κενωμένη και κρυμμένη εντός της σάρκας .Το δεύτερο είναι σωστό επειδή η ανθρώπινη φύση Του έχει ύπαρξη, συμπληρωμένη και μετατιθεμένη σε Θεϊκή ύπαρξη. Αλλά ακόμα και αν αυτό είναι αληθές ότι Αυτός δεν έγινε ο Υιός του Θεού, αλλά μόνο ο υιός του ανθρώπου ,όχι λιγότερο, ένα και το ίδιο Πρόσωπο έχει πάντοτε υπάρξει ο Υιός και είναι ο Υιός του Θεού ακόμα και τότε. Αλλά αυτό το γεγονός δεν ήτο εκλεγμένο, δηλωμένο και διαταγμένο στο μέτρο που αφορούσε τους ανθρώπους. Αυτός είχε ήδη λάβει δύναμη πάνω σε όλα τα πράγματα και ήτο ο Υιός του Θεού, αλλά εξ ίσου δεν εξασκούσε αυτήν την δύναμη και δεν αναγνωρίζετο σαν Αυτός ο Υιός του Θεού. Αυτό φανερώθηκε, αντιθέτως, μόνο δια μέσου του Πνεύματος της Αγιοσύνης. Το Πνεύμα δεν είχε ακόμα δοθεί, επειδή ο Ιησούς δεν είχε ακόμα υπάρξει δοξασμένος.<<Αυτός θα Με δοξάσει >> λέει [Ιωαν 16,14] .Ήταν δια μέσου των Αποστόλων που το Άγιο Πνεύμα όρισε και δήλωσε ότι Αυτός ήτο τώρα ο Υιός του Θεού με δύναμη επι όλων των πραγμάτων, ότι όλα ήταν υποκείμενα σε Αυτόν και ότι ο Θεός Πατέρας Τον είχε κάνει Κύριο και Χριστό. [Πράξεις 2,36]. Αυτός είναι ο στόχος που η έκφραση << προορισμένου Υιού του Θεού>> θέλει να διαμορφώσει. Αυτός ο άνθρωπος, ο Υιός του Δαυίδ κατά σάρκα, είναι τώρα δημόσια δηλωμένος ο Υιός του Θεού εν δυνάμει ,δηλαδή πάνω σε όλα τα πράγματα. Γιατί σαν Υιός του Δαυίδ ήτο

αδύναμος και υπήκοος σε όλα τα πράγματα. Όλο αυτό είναι καμωμένο << κατά το Πνεύμα της Αγιοσύνης>>. Σ΄ Αυτόν είναι αποδιδόμενη η δοξολόγηση του Χριστού, καθώς κατετέθη παραπάνω. Αλλά το Άγιο Πνεύμα έκανε αυτό μόνο μετά την Ανάσταση του Χριστού. Συνεπώς προσθέτει <<εξ αναστάσεως από τους νεκρούς>>, επειδή το Πνεύμα δεν ήτο δοσμένο πριν την ανάσταση του Χριστού. Από αυτή τη δήλωση είναι φανερό ότι το κείμενο υπήρξε φτωχά μεταφρασμένο με το <<προορισμένος>>,επειδή στο γνήσιο Ελληνικό κείμενο διαβάζετε <<ορισθέντος>> δηλαδή,<<προσδιορισμένος>>,από το οποίο εμείς εξάγουμε<<προσδιορισμό>> και <<καθορισμό>>.Διά παραγωγής, τα σχολεία χρησιμοποιούν τον <<ορισμό >> για τον προσδιορισμό, την περιγραφή και τον καθορισμό κάποιου πράγματος περί του οποίου είναι δηλωμένο ,ανεπτυγμένο και υποδειγμένο αυτό που πρέπει να συγκρατηθεί και πιστευθεί. Γιατί κάποιος <<προσδιορισμός >>είναι μία αναγγελία και μία δήλωση κάποιου πράγματος.΄Ετσι αυτό το χωρίο πρέπει να εννοηθεί κατ΄ αυτόν τον τρόπο: Ο Χριστός είναι δηλωμένος στο Ευαγγέλιο δια του Αγίου Πνεύματος και αποκαλυμμένος σαν ο Υιός του Θεού εν δυνάμει επί πάντων των πραγμάτων. Πριν την ανάσταση δεν ήτο φανερωμένο και αποκαλυμμένο, αλλά κρυμμένο στη σάρκα του Χριστού. Και όταν λέει <<το πνεύμα της αγιοσύνης >> αντί του << Αγίου Πνεύματος >>,αυτό δεν αλλάζει τα ζητήματα πολύ. Ώς προς το αποτέλεσμά Του, το ίδιο το Πνεύμα είναι καλεσμένο << Άγιο Πνεύμα >> και << Πνεύμα της αγιοσύνης>>. Επίσης όταν το κείμενο λέει <<εν δυνάμει>>πρέπει να εννοηθεί περί της δύναμης επί πάντων των πραγμάτων, σύμφωνα με την Προφητεία στον Ψαλμό 8,6 και στους Εβραίους 1,2:<<τον οποίο Αυτός έθεσε κληρονόμο όλων των πραγμάτων >>. Ας συνοψίσουμε : Το Ευαγγέλιο διαπραγματεύεται με τον Υιό Του ,που ήτο γεννημένος εκ του σπέρματος Δαυίδ, αλλά τώρα έχει υπάρξει αποκαλυμμένος σαν ο Υιός του Θεού με δύναμη πάνω σε όλα τα πράγματα, δια του Αγίου Πνεύματος, δοσμένο από την ανάσταση εκ των νεκρών ομοιόμορφα Ιησούς Χριστός ,ο Κύριος. Κοιτάξτε, έχετε εκεί αυτό : Το Ευαγγέλιο είναι το διάγγελμα περί του Χριστού, του Υιού του Θεού, που ήτο πρώτα ταπεινωμένος και έπειτα δοξασμένος δια μέσου του Αγίου Πνεύματος. Σε σχέση με την βεβαιότητα, η Γενική Πτώση <<του Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών>> είναι διφορούμενη. Μπορεί να λαμβάνεται είτε σαν μια Γενική πτώση ,είτε σαν Αφαιρετική ,επειδή το Ελληνικό κείμενο δεν μπορεί να καθορισθεί με βεβαιότητα. Εάν Γενική ,αυτή πρέπει να συνδεθεί με τη λέξη<< ανάσταση>> κατ΄ αυτόν τον τρόπο :<<εκ της αναστάσεως του Κυρίου μας Ιησού Χριστού από τους νεκρούς>> .Εάν Αφαιρετική ,ανήκει στις λέξεις << περί του Υιού Του ,που ήτο γεννημένος>>.Και εάν η μετάφρασή μας διαβάζει <<νεκρών>>, αυτή σκοτεινιάζει τη σημασία, μολονότι αφήνει αυτό σχεδόν το ίδιο. Συνεπώς πιστεύουμε ότι είναι καλύτερο να μεταφράζουμε σημασία προς σημασία μάλλον, παρά λέξη προς λέξη :<< από τους νεκρούς >> .

ΠΟΡΙΣΜΑ

<< Το Ευαγγέλιο >> δεν είναι μόνο αυτό που ο Ματθαίος , ο Μάρκος ,ο Λουκάς και ο Ιωάννης έχουν γράψει . Αυτό είναι αρκετά φωτεινό από το χωρίο . Γιατί αυτός δηλώνει σαφώς ότι το Ευαγγέλιο είναι ο Λόγος περί του Υιού του Θεού που έγινε σάρξ ,υπέφερε και ήτο δοξασμένος. Συνεπώς ,δεν ενδιαφέρει ποιος γράφει και διδάσκει αυτό, είτε ο Ματθαίος ή ο Θωμάς και δεν ενδιαφέρει σε τι λέξεις και γλώσσες, αυτό είναι το ίδιο Ευαγγέλιο του Θεού. Δεν προκαλεί οποιαδήποτε διαφορά πόσα πολλά βιβλία και συγγραφείς το διδάσκουν ,αυτό είναι πάντα το ίδιο πράγμα που διδάσκουν. Επομένως οι παρατηρήσεις του Αποστόλου περί κάποιου μαθητή ,<< του οποίου το εγκώμιο είναι εντός του Ευαγγελίου, δια μέσου όλων των Εκκλησιών >> [2 Κορ 8 ,18] δεν είναι αναγκαίο να ερμηνευθεί σαν να παραπέμπει στο Ευαγγέλιο του Άγιου Λουκά, αλλά κατ΄ αυτόν τον τρόπο, ότι η φήμη του ήτο στην εξαγγελία του Ευαγγελίου, δηλαδή του

Λόγου του Θεού. Έτσι επίσης ο Απολλώς και άλλοι εκτιμιούνταν καθ΄ όμοιο τρόπο δηλαδή ,επειδή αυτοί γνώριζαν πως να κηρύττουν τον Χριστό κατά εκφραστικούς και βαθυστόχαστους λόγους. Κατά τον ίδιο τρόπο, επίσης, η έκφραση << κατά το Ευαγγέλιό μου >> [Ρωμ 2,16 | 16,25| 2 Τιμ 2,8] δεν είναι ανάγκη να εννοηθεί σαν να παραπέμπει στο Ευαγγέλιο του Αγίου Λουκά, σαν να είχε γράψει αυτό που ο Παύλος κήρυττε ή καθώς εάν αυτό που ο προηγούμενος είχε γράψει, ο επόμενος κήρυττε. Αλλά λέει <<το Ευαγγέλιό μου>> επειδή αυτός ο ίδιος κήρυττε το μήνυμα ,που ήτο ο Λόγος του Θεού <<περί του Υιού Του>>,καθώς λέει εδώ.

16 <<διότι αυτό είναι η δύναμις του Θεού >>. Θα έπρεπε να καταγραφεί ότι η λέξη <virtus >> εδώ είναι εννοημένη σαν <<σθένος>> ή <<δύναμη>> όπως moglichkeit, στη κοινή σημασία <<δυνατότης >> .Και η <<δύναμις του Θεού >> είναι εννοημένη όχι σαν η δύναμη ένεκα της οποίας Αυτός είναι Παντοδύναμος, αλλά η δύναμη ένεκα της οποίας Αυτός πραγματοποιεί την παντοδυναμία και σθεναρότητα. Καθώς ένας λέει <<το δώρο του Θεού>>,<<το πλάσμα του Θεού>> ή <<τα πράγματα του Θεού >> ,έτσι επίσης ένας λέει<< η δύναμη του Θεού>> ,δηλαδή η δύναμη που έρχεται από τον Θεό, καθώς διαβάζουμε στις Πράξεις 4,33<< και με μεγάλη δύναμη οι Απόστολοι έδωσαν την μαρτυρία τους της αναστάσεως Ιησού Χριστού>>και στις Πράξεις 1,8 <<αλλά εσείς θα λάβετε δύναμη όταν το Άγιο Πνεύμα θα έλθει πάνω σας>> .Και στο τελευταίο κεφάλαιο του Λουκά [24,49] διαβάζουμε :<<μέχρι να είσθε εσείς ντυμένοι με δύναμη από τον Ύψιστο >>΄επίσης στον Λουκά 1,35 <<η δύναμη του Υψίστου θα σε επισκιάσει>>.Κατά δεύτερο λόγο θα έπρεπε να σημειώσουμε ότι λέει <<η δύναμη του Θεού >>σε διάκριση από << την δύναμη του ανθρώπου>>. Η επόμενη είναι η δύναμη δια της οποίας ο άνθρωπος κερδίζει σθένος και υγεία κατά την σάρκα και δια της οποίας αυτός είναι ικανός να κάνει τα πράγματα που είναι της σάρκας. Αλλά αυτή η δύναμη εντελώς ακυρώθηκε δια του Σταυρού του Χριστού με σκοπό να δώσει την δική Του δύναμη, δια της οποίας το Πνεύμα γίνεται δυνατό και είναι σωσμένο και δια της οποίας κάποιος είναι ικανός να κάνει τα πράγματα του Πνεύματος ΄Ψαλμός 60 ,11—12 : << Μάταιη η δύναμη του ανθρώπου. Με τον Θεό οφείλουμε να κάνουμε γενναιότητες >>.Και ο Ψαλμός 32,16 :<< Ένας Βασιλιάς δεν σώζεται δια του μεγάλου του στρατού ΄ ένας μαχητής δεν ελευθερώνεται δια του δικού του μεγάλου σθένους .Το πολεμικό άλογο είναι μία μάταιη ελπίδα για την νίκη΄ και δια της μεγάλης του ισχύος αυτό δεν σώζεται . Είναι το ίδιο να πείς : <<Το Ευαγγέλιο είναι η δύναμη του Θεού>> δηλαδή το Ευαγγέλιο είναι η δύναμη του Πνεύματος, παρά τα πλούτη ,όπλα, κοσμήματα΄ και κάθε καλό πράγμα είναι του Πνεύματος, από το οποίο έχει όλη τη δύναμη του και τούτο εκ του Θεού .Είναι καθώς το απόφθεγμα πάει. Πλούτη, όπλα, χρυσός ,ασήμι, βασίλεια και όλα τα πράγματα αυτού του είδους είναι η δύναμη των ανθρώπων, δια των οποίων κατορθώνουν να κάνουν ότι αυτοί κάνουν και χωρίς τα οποία δεν μπορούν να κάνουν οτιδήποτε. Αλλά όλο αυτό, καθώς είπα , πρέπει εντελώς να έλθει στο μηδέν, τουλάχιστον στο βαθμό που αφορά την επιθυμία. Διαφορετικά η δύναμη του Θεού δεν θα είναι εντός ημών ΄ γιατί ο πλούσιος και ο δυνατός δεν δέχεται το Ευαγγέλιο. Συνεπώς αυτοί δεν δέχονται την δύναμη του Θεού, γιατί είναι γραμμένο : <<Στον φτωχό το Ευαγγέλιο είναι κηρυγμένο >> [Λουκάς 7,22]και καθώς ο Ψαλμός 49,6 : << άνθρωποι που εμπιστεύονται στην δική τους δύναμη και καυχώνται στην αφθονία του πλούτου τους >> .Επομένως πρέπει να σημειωθεί κατά τρίτο λόγο ότι αυτός που δεν πιστεύει πραγματικά, ακόμα και σήμερα, όχι απλά ντρέπεται για το Ευαγγέλιο ,αλλά επίσης το αποκρούει, τουλάχιστον στην καρδιά του και στη δράση του. Ο λόγος γι΄ αυτό είναι ο ακόλουθος. Αυτός βρίσκει ευχαρίστηση και ικανοποίηση στα πράγματα που είναι της σάρκας και του κόσμου και δεν μπορεί να έχει μια γεύση ή ευχαρίστηση για τα πράγματα που είναι του Πνεύματος του Θεού. Επομένως όχι μόνο ντρέπεται να κηρύττει το Ευαγγέλιο, αλλά πολεμά ενάντια σ΄ αυτό και δεν θέλει να εκφωνείτε ούτε στον ίδιο. Μισεί το φώς και αγαπά το σκοτάδι. Δεν υποφέρει την

υγιή αλήθεια. Επί πλέον το να ντρέπεται το Ευαγγέλιο είναι ένα σφάλμα δειλίας στους Ποιμένες ,αλλά να το αποκρούει ώστε να μην το ακούνε είναι σφάλμα ηλιθιότητας προς τα μέλη της Εκκλησίας. Αυτό είναι σαφές όταν ο κήρυκας είναι φοβισμένος από την δύναμη ,επιρροή και το πλήθος των ακροατών και μένει σιωπηλός για την ουσιαστική αλήθεια , έτσι ώστε ο αδιάφορος ακροατής να περιφρονεί την απλότητα και ταπεινή εμφάνιση του Λόγου. Καθίσταται ανοησία και ένα παράλογο πράγμα, καθώς στην 1 Κορ 2 ,14 λέει<< ο φυσικός άνθρωπος δεν δέχεται τα δώρα του Πνεύματος του Θεού. Γιατί είναι τρέλα σ΄ αυτόν και δεν είναι ικανός να τα εννοεί >> και Ρωμ 8,7 << το φρόνημα της σάρκας είναι έχθρα στον Θεό. Γιατί στον Νόμο του Θεού δεν υποτάσσεται, ούτε μπορεί>> .Φθάνουμε λοιπόν στο συμπέρασμα : Όποιος πιστεύει στο Ευαγγέλιο πρέπει να γίνει αδύναμος και ανόητος προ των ανθρώπων, έτσι ώστε να μπορεί να είναι δυνατός και σοφός στη Δύναμη και Σοφία του Θεού, καθώς η 1Κορ 1,27 και 1,25 μας λέει <<τα αδύναμα και ανόητα πράγματα του κόσμου ο Θεός διαλέγει ,ώστε να συγχίσει τους δυνατούς και σοφούς . Η αδυναμία και ανοησία του Θεού είναι δυνατότερη και σοφότερη από τους ανθρώπους>>. Συνεπώς όταν ακούτε ότι η δύναμη του Θεού είναι ταχέως αποδοκιμασμένη ,πρέπει να αναγνωρίσετε μια αποκάλυψη της δυνάμεως των ανθρώπων ή του κόσμου και της σάρκας .Έτσι όλη η δύναμη και σοφία και δικαιοσύνη πρέπει να είναι κρυμμένη και θαμμένη και όχι εμφανής, σύμφωνα εντελώς με την εικόνα και ομοιότητα του Χριστού, που εκκένωσε τον εαυτόν Του, ώστε να μπορέσει τελείως να κρύψει την δύναμή Του ,σοφία και καλοσύνη και αντίθετα να ενδυθεί αδυναμία ,μωρία και ταλαιπωρία. Κατά τον ίδιο τρόπο όποιος είναι δυνατός. σοφός και ελκυστικός ,πρέπει να τα έχει, σαν να μη τα έχει. Γι΄ αυτό το λόγο η ζωή των Πριγκήπων αυτού του κόσμου, των Νομικών και όλων εκείνων που πρέπει να διατηρήσουν την θέση τους δια της δύναμης και της σοφίας, είναι απειλούμενη με βαθύτατο κίνδυνο. Ακόμα και όταν αυτά τα πλεονεκτήματα δεν γίνονται φανερά και κρύβονται στην ελαχιστότερη έκταση, οι ίδιοι τότε λογαριάζονται για τίποτα. Αλλά όταν είναι παρόντα ,τότε <<υπάρχει θάνατος στον λέβητα >>[2 Βασιλ 4,40].Ειδικά όταν τα απολαμβάνουν στην καρδιά τους και τα επιδεικνύουν έμπροσθεν των ανθρώπων και εκτιμώνται απ΄ αυτούς .Επειδή δύσκολα τα κρύβουν από την καρδιά τους για να περιφρονήσουν αυτά, που είναι φανερά στον καθένα και ανώτατα εκτιμόμενα.

17. << Η δικαιοσύνη του Θεού είναι αποκαλυμμένη >> Κατά την ανθρώπινη διδασκαλία η δικαιοσύνη του είναι αποκαλυμμένη και διδαγμένη δηλαδή ποιος είναι και γίνεται δίκαιος ενώπιον του εαυτού του και προ των άλλων ανθρώπων και πώς αυτό λαμβάνει χώρα .Μόνο στο Ευαγγέλιο είναι η δικαιοσύνη του Θεού αποκαλυμμένη [δηλαδή ποιος είναι και γίνεται δίκαιος ενώπιον του Θεού και πώς αυτό λαμβάνει χώρα] δια Πίστεως μόνο, δια της οποίας ο Λόγος του Θεού πιστεύεται, καθώς αυτό είναι γραμμένο στο τελευταίο κεφάλαιο του Μάρκου [16,16] .<< Αυτός που πιστεύει και είναι βαπτισμένος θα είναι σωσμένος ΄ αλλά αυτός που δεν πιστεύει θα είναι καταδικασμένος >>.Γιατί η δικαιοσύνη του Θεού είναι η αιτία της σωτηρίας Και εδώ πάλι δια της δικαιοσύνης του Θεού δεν πρέπει να εννοούμε την δικαιοσύνη δια της οποίας Αυτός ο ίδιος είναι δίκαιος εν εαυτώ, αλλά την δικαιοσύνη δια της οποίας εμείς είμαστε κατασκευασμένοι δίκαιοι από τον Θεό. Αυτό συμβαίνει δια μέσου της Πίστεως στο Ευαγγέλιο .Συνεπώς ο ευλογημένος Αυγουστίνος γράφει στο Κεφάλαιο 11 της Πραγματείας <<επι του Πνεύματος και του Γράμματος >> : << Αυτή είναι καλεσμένη η δικαιοσύνη του Θεού επειδή δια της μεταβίβασης αυτής, Αυτός κατασκευάζει δίκαιους ανθρώπους, ακριβώς καθώς η απελευθέρωση ανήκει στον Κύριο παραπέμπει σ΄ εκείνο δια του οποίου Αυτός απελευθερώνει>> .Ο Αυγουστίνος λέει το ίδιο πράγμα στο Κεφάλαιο 9 του ίδιου βιβλίου .Η δικαιοσύνη του Θεού είναι έτσι ονομασμένη για να διακρίνουμε αυτή από την δικαιοσύνη του ανθρώπου, η οποία έρχεται από έργα ,καθώς ο Αριστοτέλης περιγράφει αυτή πολύ καθαρά στο βιβλίο 3

της Ηθικής του .Σύμφωνα με αυτόν η δικαιοσύνη ακολουθεί πάνω σε έργα και έχει την αρχή σ΄ αυτά. Αλλά σύμφωνα προς τον Θεό, η δικαιοσύνη προηγείται των έργων και έτσι τα έργα είναι το αποτέλεσμα της δικαιοσύνης, ακριβώς καθώς κανένα πρόσωπο δεν μπορεί να κάνει τα έργα κάποιου Επισκόπου ή Ιερέα, εάν αυτός δεν είναι πρώτα καθιερωμένος και ξεχωρισμένος γι΄ αυτό. Δίκαια έργα ανθρώπων που δεν είναι ακόμη δίκαιοι είναι σαν τα έργα κάποιου προσώπου που εκτελεί τις αρμοδιότητες κάποιου Ιερέα και Επισκόπου, χωρίς να υπάρχει ένας Ιερέας΄ με άλλα λόγια ,τέτοια έργα είναι ανοησία και απάτη και πρέπει να παραβάλλονται με τα καραγκιοζιλίκια των γυρολόγων στην αγορά. Δεύτερον, πρέπει να σημειώσουμε ότι αυτό που είναι ειπωμένο εδώ <<εκ πίστεως σε πίστη >> ερμηνεύεται κατά διάφορους τρόπους .Ο Λύρα θέλει αυτό εννοημένο έτσι :<<από αμορφοποίητη πίστη, σε μορφοποιημένη πίστη >> Αλλά αυτό δεν θα φέρει το επιθυμητό αποτέλεσμα, ούτε ταιριάζει η δικαιοσύνη του Θεού να έρχεται από αυτήν. Εν τούτοις αυτός λέει και τα δύο αυτά πράγματα σ΄ αυτό το χωρίο. Θα μπορούσε να θέλει να εννοεί την <<αμορφοποίητη πίστη>> σαν την πίστη κάποιου νεοφώτιστου και την << μορφοποιημένη πίστη >> σαν την πίστη ενός τέλειου πιστού Αλλά η <<αμορφοποίητη πίστη>> είναι απολύτως όχι πίστη, αλλά μάλλον το αντικείμενο της πίστης. Δεν πιστεύω ότι ένα πρόσωπο μπορεί να πιστεύει με μια <<αμορφοποίητη πίστη>>. Αλλά μπορεί να κάνει καλά αυτό : να μπορεί να βλέπει αυτό που πρέπει να είναι πιστευόμενο και να παραμένει σε εναγώνια προσμονή. Άλλοι το ερμηνεύουν κατά τον έξης τρόπο : <<από την πίστη των Πατέρων του παλαιού Νόμου, στην πίστη του νέου Νόμου. Αυτή η εξήγηση μπορεί να είναι αποδεκτή ,ακόμα και αν προσβάλλεται και αναιρείται αλλού από το επιχείρημα ότι το δίκαιο πρόσωπο δεν ζεί δια της πίστεως των παρελθόντων γενεών, παρ΄ όλο που λέει <<ο δίκαιος θα ζήσει εκ της πίστεως του>>.Οι Πατέρες πίστευαν καθώς εμείς κάνουμε. Υπάρχει μόνο μία πίστη ,παρ΄ όλο που αυτή μπορεί τότε να υπήρξε λιγότερο διαυγής ΄ ακριβώς καθώς τώρα μορφωμένοι άνθρωποι , πιστεύουν το ίδιο πράγμα καθώς οι αμόρφωτοι ,αλλά περισσότερο καθαρά. Συνεπώς, το νόημα αυτού του χωρίου φαίνεται να είναι :Η δικαιοσύνη του Θεού είναι πλήρως εκ Πίστεως, αλλά κατά τέτοιο τρόπο που δια μέσου της ανάπτυξης της ,αυτή δεν κατασκευάζει την εμφάνιση της, αλλά γίνεται μία καθαρότερη Πίστη ,σύμφωνα προς εκείνη την έκφραση στην 2 Κορ 3,18 <<εμείς είμαστε μεταμορφούμενοι …..από τον ένα βαθμό δόξας στον άλλο>> και επίσης στον Ψαλμό 84,8 << αυτοί πηγαίνουν από δύναμη είς δύναμη >>.Έτσι επίσης <<από Πίστη σε Πίστη >> δια της αύξησης περισσότερο και περισσότερο, ώστε <<αυτός που είναι δίκαιος , ας γίνει ακόμα δικαιότερος>> [Αποκ 22,11] . Με άλλες λέξεις, ουδείς θα έπρεπε να έχει την γνώμη ότι την έχει ήδη λάβει πλήρως [Φιλ 3,12] και έτσι παύοντας να αυξάνεται, έτσι αρχίζει να εξασθενεί. Ο ευλογημένος Αυγουστίνος λέει στο Κεφάλαιο 11 της Πραγματείας << Επί του Πνεύματος και του Γράμματος >> , <<. Από την Πίστη εκείνων που ομολογούν με το στόμα τους ,στην Πίστη εκείνων που είναι υπάκουοι >> .Ο Παύλος του Μπούργος λέει <<Από την Πίστη της Συναγωγής [σαν ένα εναρκτήριο σημείο] στην Πίστη της Εκκλησίας [σαν ένα σκοπό] >> .Αλλά ο Απόστολος αφού λέει ότι η δικαιοσύνη έρχεται εκ Πίστεως, σημαίνει ότι οι Εθνικοί δεν είχαν Πίστη, εκ της οποίας θα μπορούσαν να υπάρξουν οδηγημένοι σε μία άλλη Πίστη με σκοπό να είναι δικαιωμένοι.

19 . <u><< τί είναι γνωστό σε σχέση με τον Θεό >></u> .Αυτός είναι ένας Ελληνικός τρόπος έκφρασης που θα ήταν καλύτερα μεταφρασμένος στην γλώσσα μας κατά ένα αφηρημένο τρόπο << τα γνωστά πράγματα του Θεού >> ,ακριβώς καθώς διαβάζουμε στην 1 Κορ 1,25 <<τα αδύναμα πράγματα του Θεού είναι δυνατότερα παρά οι άνθρωποι και τα ανόητα πράγματα του Θεού είναι σοφότερα παρά οι άνθρωποι >> δηλαδή η αδυναμία και μωρία του Θεού είναι δυνατότερη, περισσότερο ισχυρή και σοφότερη, παρά το σθένος, η δύναμη και η σοφία των ανθρώπων .Όλο αυτό είναι ειπωμένο περί του Θεού, όχι επειδή είναι σ΄ Αυτόν, αλλά επειδή αυτό έρχεται σ΄ εμάς

από Αυτόν και είναι εντός ημών. Έτσι η μωρία και αδυναμία του Θεού είναι το ίδιο καθώς η ζωή σύμφωνα με το Ευαγγέλιο, δια του οποίου ο Θεός κάνει εμάς να φαινόμαστε ανόητοι και αδύναμοι ενώπιον των ανθρώπων στην εξωτερική ύπαρξη. Αλλά η σοφία και η δύναμη του Θεού είναι η ζωή σύμφωνα με το Ευαγγέλιο, ή η ουσιαστική κυριαρχία της ζωής του Ευαγγελίου, δια της οποίας Αυτός μας κάνει σοφούς και δυνατούς ενώπιον του Εαυτού Του και μας κοιτάζει σαν τέτοιους στον εσωτερικό μας άνθρωπο .Έτσι ολόκληρο το ζήτημα υποδεικνύει μία ανταλλαγή. Η αδυναμία και μωρία του Θεού ενώπιον των ανθρώπων είναι σοφία και δύναμη ενώπιον του Θεού, και αντίστροφα ,η σοφία και η δύναμη του κόσμου είναι αδυναμία και μωρία ,ακόμα και θάνατος ενώπιον του Θεού ,καθώς το κεφάλαιο 6 κατωτέρω μας λέει .

18. << γιατί η οργή του Θεού είναι αποκαλυμμένη. >>. Ο Απόστολος διευθύνει την κύρια επίθεση ενάντια στον ισχυρό και στον σοφό του κόσμου τούτου, επειδή εάν αυτός ταπεινωθεί, οι οπαδοί τους και οι αμόρφωτοι θα είναι επίσης εύκολα ταπεινωμένοι ,αλλά επίσης επειδή έχουν καταπολεμήσει το Ευαγγέλιο, τον Λόγο και την ζωή του Σταυρού του Χριστού και έχουν υποκινήσει άλλους ενάντια σ΄ αυτά. Συνεπώς καταλογίζει ενοχή και αμαρτία σ΄ αυτούς σαν να ήταν οι μόνοι που είναι ένοχοι και αναγγέλλει την οργή του Θεού επάνω τους.

20. << από την δημιουργία >>. Κάποιοι άνθρωποι [και εάν δεν απατώμαι, επίσης ο συγγραφέας των <<Γνωμών>>βιβλίο 1,διάκριση 2] ερμηνεύει αυτό να σημαίνει << από το δημιούργημα του κόσμου >> δηλαδή του ανθρώπου ,<< τα αόρατα πράγματα του Θεού βλέπονται >> .Αλλά μπορεί εύκολα να αποδοκιμασθεί επί τη βάσει του Ελληνικού κειμένου όπου διαβάζουμε <<από κτίσεως κόσμου >> ή καθώς ο Ματθ 25,34 έχει αυτό <<από την θεμελίωση του κόσμου >> . Ή αυτός ο τρόπος << από την δημιουργία του κόσμου >> [δηλαδή <<από κτίσεως κόσμου >> ,όχι μόνο από τον παρόντα χρόνο και πάνω] έχει πάντοτε υπάρξει αληθές ότι η αόρατος φύσις του Θεού βλέπεται και αναγνωρίζεται στα έργα Του ,καθώς κατατίθεται πιο κάτω. Συνεπώς το νόημα είναι : Ακόμα και εάν οι σοφοί αυτού του κόσμου δεν αντιλήφθηκαν την δημιουργία του κόσμου ,θα μπορούσαν να έχουν αναγνωρίσει τα αόρατα πράγματα του Θεού από τα έργα του δημιουργημένου κόσμου ,ήτοι λαμβάνοντας σαν Λόγο και Γραφή εκείνα τα έργα που μαρτυρούν περί του Θεού. Η 1 Κοριν 1,21 μας λέει <<διότι επειδή ,εν τη σοφία του Θεού ,ο κόσμος δεν γνώρισε τον Θεό δια μέσου της σοφίας, ευδόκησε ο Θεός δια μέσου της μωρίας του κηρύγματος να σώσει εκείνους που πιστεύουν >>.Αυτό φαίνεται να αντικρούεται εδώ δια της δήλωσης ότι αυτοί έχουν έλθει να γνωρίζουν τον Θεό .Αλλά αυτή η φαινομενική ανακολουθία είναι αμέσως λυμένη πιο κάτω : Παρόλο που γνώριζαν τον Θεό, << αυτοί δεν σκέφθηκαν κατάλληλα να αναγνωρίσουν τον Θεό>> δηλαδή δια των ενεργειών των έδωσαν την εμφάνιση της μη γνώσης Αυτού . Για να κερδίσουμε μία καθαρότερη αντίληψη θα οφείλαμε να σημειώσουμε ότι ο Απόστολος με αυτούς τους λόγους, δεν επιπλήττει τους Ρωμαίους μόνο, καθώς πολλοί πιστεύουν. Αυτός δεν επιπλήττει άτομα ,αλλά όλο τον λαό, Εθνικούς και Ρωμαίους ομοίως. Αυτό μπορεί να κατανοηθεί πολύ καθαρά από τις λέξεις του Αποστόλου πιο έπειτα στους Ρωμαίους 3,9 << εμείς κατηγορούμε ότι όλοι οι άνθρωποι, Ιουδαίοι και Έλληνες είναι υπό αμαρτία>>.Αυτό δεν εξαιρεί κανένα, αφού λέει <<όλοι>>. Συνεπώς πρέπει να ερμηνεύσουμε αυτό το χωρίο να σημαίνει ότι ο Απόστολος ,καθώς γράφει ,βλέπει προ των οφθαλμών του ολόκληρο τον κόσμο σαν ένα σώμα. Τα μέλη αυτού του σώματος δεν έχουν διαπράξει ατομικά όλες τις αμαρτίες που ο Απόστολος τους επιβαρύνει εδώ, επειδή αυτοί είναι ατομικά διαφορετικοί .Αλλά όλα τα μέλη έχουν πράξει όλα αυτά τα πράγματα ,κάποιοι αυτό, κάποιοι εκείνο, έτσι ώστε δείχνει ότι όλα τα μνημονευμένα σφάλματα εδώ, ήταν παρόντα σ΄ εκείνο το σώμα και όχι μόνο στην κεφαλή. Χωρίς αμφιβολία, όχι όλοι οι Ρωμαίοι έκαναν όλα

αυτά τα πράγματα, ούτε τα έκαναν όλοι οι Εθνικοί, αλλά επειδή ήταν άνθρωποι ζώντες εντός του Χριστού, ήταν μέλη εκείνου του σώματος και έτσι επιπλήττονται μαζί με όλους τους άλλους .Αυτός είναι ο τρόπος της Γραφής σύμφωνα με τον δεύτερο και τέταρτο κανόνα της ερμηνείας της Γραφής , δηλαδή, αυτή προχωρά από το ένα μέρος στο όλο ,και αντίστροφα, από το Είδος στο Γένος .Η Γραφή μιλά ταυτοχρόνως περί του καλού και του κακού και κάνει αυτό κατά τον ίδιο τρόπο .Κατηγορεί τους προηγούμενους σκληρά και τους τιμωρεί μαζί με τους κακούς. Από την άλλη μεριά ευλογεί και ανατρέφει τους κακούς μαζί με τους καλούς. Αυτόν τον κανόνα ο καθένας πρέπει να παρατηρεί ΄ όποιος μιλά σε μία κοινωνία στην οποία βεβαίως δεν είναι όλοι οι άνθρωποι φορτωμένοι με την ίδια ενοχή ή είναι ισοδύναμα άξιοι τιμής ,καθώς η εμπειρία ολοφάνερα δείχνει. Αλλά αυτός επιπλήττει τους Ρωμαίους και τον μορφωμένο λαό περισσότερο σκληρά, επειδή είναι και έχουν υπάρξει οι ηγέτες του κόσμου, επί τη βάσει των ηγετικών τους ικανοτήτων ,της δύναμης και της γνώσης. Συνεπώς αυτός αρχίζει με αυτούς [κατ΄ αναλογία με την διάταξη του Βαπτίσματος] και βαθμιαία κατεβαίνει στους άλλους ,μέχρι τελικώς περικλείει τους πάντες όταν λέει [Ρωμ 1,29]<< πεπληρωμένοι με όλους τους τρόπους της διαφθοράς ,κ.λ.π>>

ΗΘΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ : Σύμφωνα με αυτόν τον κανόνα ,αυτός διδάσκει ότι οι κήρυκες του Ευαγγελίου θα έπρεπε να επιπλήττουν πρώτα και κύρια τους ηγέτες του λαού .Να είσθε βέβαιοι ,αυτό δεν πρέπει να είναι καμωμένο με δικούς τους λόγους ,τους οποίους εφευρίσκουν με άρρωστα και διαταραγμένα μυαλά ,αλλά με τους λόγους του Ευαγγελίου, δηλαδή δείχνοντας πώς και πού αυτοί ζούν, ενάντια στο Ευαγγέλιο .Αλλά υπάρχουν σήμερα μόνο λίγοι τέτοιοι πιστοί εργάτες .Έτσι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής πιστεύεται να έχει χύσει νερό επί του Κυρίου μας από την κεφαλή προς τα κάτω, όχι νερό το οποίο αυτός ο ίδιος είχε προμηθευθεί, αλλά το νερό του Ιορδάνη. Λάβετε σημείωση αυτού του μυστηρίου, ότι δεν πρέπει να διακηρύσσεται το Ευαγγέλιο σε παροξυσμό οργής. Έτσι η Επιστολή του Παύλου [καθώς οφείλει να είναι με όλο το κήρυγμα του Λόγου του Θεού] ,είναι σαν ένας χείμαρρος που αναβλύζει από τον Παράδεισο και είναι σαν τον Νείλο που πλημμυρίζει όλη την Αίγυπτο. Αλλά αυτή η πλημμύρα πρέπει να έχει την πηγή της κάπου. Έτσι ο κατακλυσμός που ο Κύριος δημιουργεί δια μέσου του Αποστόλου Παύλου καλύπτει ολόκληρο τον κόσμο και όλους τους λαούς. Αλλά αυτός αρχίζει να εισέρχεται από την κεφαλή και τις ανώτερες εξουσίες αυτού του κόσμου και ρέει σταδιακά επί των άλλων . Αυτό πρέπει να είναι προσεκτικά σημειωμένο. Διαφορετικά εάν ακολουθήσουμε τον Λύρα και την σχολή του ,αυτή η επιστολή θα είναι πολύ δύσκολη και δεν θα υπάρχει σύνδεση μεταξύ αυτού που ακολουθεί και αυτού που υπήρξε ειπωμένο ανωτέρω. Γιατί ο Λύρα δηλώνει ότι στο πρώτο κεφάλαιο μόνο οι Ρωμαίοι επιπλήττονται [θέση που υπεστήριξε επίσης στον Πρόλογο] και εν τούτοις σ΄ αυτό που ακολουθεί είναι αναγκαίο να σκεφθούμε ότι όλα τα Έθνη επισημαίνονται ,αληθινά όλη η μάζα της χαμένης ανθρωπότητας. Αλλά ο Απόστολος ενδιαφέρεται στην αποκάλυψη του Χριστού σαν τον Σωτήρα όλων των ανθρώπων, όχι μόνο των Ρωμαίων και Ιουδαίων που ζούσαν στη Ρώμη, μολονότι είναι αλήθεια ότι θέλει πρώτα σ΄ αυτούς να τον αποκαλύψει, αλλά επίσης και σε άλλους .

19. <<. διότι τα φανέρωσε σ΄αυτούς >>. Με αυτές τις λέξεις ο Παύλος κάνει φανερό ότι επίσης όλα τα δώρα της Φύσης πρέπει να αποδίδονται στον Θεό σαν Αυτόν που δίνει . Το γεγονός ότι αυτός είναι μιλώντας εδώ περί της φυσικής γνώσης του Θεού είναι καθαρό από την ακολουθούσα προσθήκη, στην οποία δείχνει ότι ο Θεός έχει εκδηλώσει τον Εαυτό Του στους ανθρώπους ,ήτοι έτσι [στοίχος 20] : <<διότι τα αόρατα πράγματα Αυτού βλέπονται καθαρά σ΄ αυτά που είναι κατασκευασμένα [αυτά είναι αναγνωρισμένα κατά ένα φυσικό τρόπο, δια των αποτελεσμάτων τους],δηλαδή από την έναρξη του κόσμου υπήρξε πάντα αληθές ότι <<τα αόρατα πράγματα του Θεού, κ.λ.π] .Αυτός τα δηλώνει ώστε κανείς δεν θα όφειλε να στρεψοδικεί ότι μόνο

στον καιρό μας θα μπορούσε ο Θεός να είναι γνωρισμένος . Αυτός θα μπορούσε να είναι και είναι γνωρισμένος από την έναρξη του κόσμου . Αλλά για να μπορούσε ο Απόστολος ακόμα καλύτερα να κατανοηθεί σ ΄αυτά τα επιχειρήματα ,θα παραθέσω για τους ανήκοντες στην τάξη μου θεατές ένα σύντομο εργάκι, σύμφωνα με την αντίληψή μου και έπειτα να περιμένω είτε την επιδοκιμασία τους είτε την κριτική τους. Ότι σε όλους τους λαούς και ειδικώς στους ειδωλολάτρες η καθαρή γνώση του Θεού ήταν προσιτή, καθώς λέει εδώ ,ώστε να ήταν χωρίς δικαιολογία μπορεί να αποδειχθεί από το ότι είχαν γνωρίσει τα αόρατα πράγματα του Θεού, την Θεότητα Του, ομοίως την αιώνια ύπαρξή Του και δύναμη και γίνεται φανερό από τα ακόλουθα : Όλοι εκείνοι που στήνουν είδωλα και λατρεύουν αυτά ,τα καλούν <<θεούς>> ή ακόμα και <<θεό>> πιστεύοντας ότι είναι αθάνατος δηλαδή αιώνιος ,παντοδύναμος και ικανός να δίνει βοήθεια, ξεκάθαρα αποδεικνύει ότι έχουν κάποια γνώση της Θεότητος στις καρδιές τους . Γιατί με ποια λογική θα μπορούσαν να καλούν κάποια εικόνα ή κάθε άλλο δημιουργημένο πράγμα θεό ή πώς θα πίστευαν ότι αυτά ομοίαζαν με Αυτόν ,εάν δεν γνώριζαν απολύτως τι είναι ο Θεός και τί αρμόζει σ΄ Αυτόν ?Πώς θα μπορούσαν να αποδίδουν τέτοιες ποιότητες σε κάποιο βράχο ή σ΄ Αυτόν που σκέφθηκαν να είναι σαν κάποιος βράχος ,εάν δεν πίστευαν ότι αυτές είναι ταιριαστές πραγματικά σ΄ Αυτόν?. Όταν τώρα υποστηρίζουν ότι η Θεότης είναι αόρατος [μία ποιότητα ,να είσθε σίγουροι ,που έχουν παραχωρήσει σε πολλούς θεούς] και αυτός που την κατέχει είναι αόρατος, αθάνατος, παντοδύναμος, σοφός .δίκαιος και ευμενής σε εκείνους που τον καλούν, όταν αυτοί στηρίζονται σταθερά σ ΄αυτήν την Ιδέα, ώστε να την ομολογούν επίσης με έργα, καλώντας τον , λατρεύοντάς τον και υπεραγαπώντας τον και σκεπτόμενοι ότι η Θεότης κατοικεί εντός Αυτού, τότε ακολουθεί πάρα πολύ σίγουρα ότι αυτοί είχαν κάποια γνώση ή ιδέα της Θεότητος, που αναμφίβολα ήλθε σε αυτούς από τον Θεό, καθώς το κείμενο μας λέει. Αυτό ήταν το λάθος τους, ότι δεν λάτρεψαν αυτή την Θεότητα αφηρημένα, αλλά προσπάθησαν να διευθετήσουν αυτήν ανάλογα στις επιθυμίες και ανάγκες τους. Ο καθένας ήθελε να δεί την Θεότητα στο ορισμένο που αυτός επικαλλούσε και έτσι τροποποίησαν την αλήθεια του Θεού σε ένα ψέμα. Γνώριζαν ότι η φύσις της Θεότητος ή του Θεού, το ότι Αυτός είναι παντοδύναμος, αόρατος, αθάνατος και καλός. Γνώριζαν τα αόρατα πράγματα, την αιώνια δύναμη και Θεότητα, Αυτή η μείζων πρόταση <<του πρακτικού συλλογισμού>>, αυτή η θεολογική <<διορατικότητα της συνείδησης>> υπάρχει σε όλους τους ανθρώπους και δεν μπορεί να είναι σκοτεινιασμένη. Αλλά στην ελάσσονα πρόταση αυτοί έσφαλαν όταν είπαν και αξίωσαν : <<Τώρα, αυτό το ορισμένο δηλαδή ο Δίας ή οποιοδήποτε άλλο που είναι σαν αυτήν την εικόνα ,<<είναι αυτού του τύπου κ.λ.π >>.Αυτό είναι απ΄ όπου το λάθος άρχισε και παρήγαγε ειδωλολατρία, γιατί ο καθένας ήθελε να εντάσσει Αυτόν σύμφωνα με το δικό του συμφέρον. Εάν είχαν παραμείνει με αυτό το συναίσθημα και είχαν πεί : << Κοιτάξτε ,εμείς γνωρίζουμε αυτό : Οποιοσδήποτε αυτός ο Θεός ή η Θεότητα μπορεί να είναι, του οποίου η φύση είναι να είναι αθάνατη ,παντοδύναμη και ικανή να ακούει εκείνους που καλούν επ΄ Αυτού, ας Τον λατρεύουμε και υπεραγαπούμε, ας μην καλούμε Αυτόν Δία και να λέμε ότι είναι σαν αυτή ή εκείνη την εικόνα, ας Τον λατρεύουμε απλά ,δεν ενδιαφέρει ποιος Αυτός είναι >> [γιατί Αυτός πρέπει να έχει Ύπαρξη] ,τότε χωρίς αμφιβολία θα ήταν σωσμένοι και αν ακόμα δεν είχαν αναγνωρίσει Αυτόν σαν τον δημιουργό του ουρανού και της γής ή να ελάμβαναν υπόψιν οποιοδήποτε εκ των άλλων ειδικών έργων των χειρών Του. Βλέπετε , αυτό είναι το νόημα των λέξεων <<τα πράγματα που είναι γνωστά του Θεού ,είναι φανερωμένα σ ΄αυτούς >> . Αλλά από πού και πώς ?.Απάντηση :<< Τα αόρατα πράγματα του Θεού βλέπονται καθαρά στα πράγματα που έχουν υπάρξει κατασκευασμένα>>. Μπορεί κάποιος να δεί πώς ένας άνθρωπος βοηθά έναν άλλο, ένα ζώο ένα άλλο, αλήθεια, πώς ένα πράγμα βοηθά και ενισχύει ένα άλλο αφού έχει ανώτερη δύναμη και ικανότητα. Σε όλους τους καιρούς το υψηλότερο και περισσότερο ευνοημένο βοηθά ή καταπιέζει το χαμηλότερο και λιγότερο ευνοημένο. Συνεπώς

πρέπει να υπάρχει εκείνο που είναι πάνω απ΄ όλα και βοηθά τα πάντα .Οι άνθρωποι μετρούν τον Θεό από τις ευλογίες που λαμβάνουν. Αυτός είναι ο λόγος επίσης, που στους αρχαίους καιρούς έκαναν Θεούς εξ εκείνων που τους έδειχναν ευεργεσία .Κατ΄ αυτόν τον τρόπο ήθελαν να τους ευχαριστούν καθώς ο Πλίνιος λέει .

21 . << γιατί μολονότι γνώρισαν τον Θεό, δεν τίμησαν Αυτόν σαν Θεό,κ.λ.π.Εάν δεν τίμησαν Αυτόν σαν Θεό ή καθώς Αυτός να ήτο Θεός ,Τον τίμησαν κατά ένα τρόπο διαφορετικό ,παρά σαν Θεό ?.Εκ πρώτης όψεως ο Απόστολος θέλει να πεί αυτό και το ακολουθών χωρίο συμφωνεί με αυτό το νόημα.

23. <<και άλλαξαν την δόξα ,κ.λ.π. >> .Αυτό σημαίνει. : Αυτοί Τον λάτρεψαν όχι σαν Θεό ,αλλά κατά την ομοιότητα κάποιας εικόνας και έτσι λάτρεψαν όχι τον Θεό, αλλά κάποιο επινόημα της δικής τους φαντασίας. Εγώ θα ήμουν πρόθυμος να συμφωνήσω με αυτή την ερμηνεία, επειδή ακόμα και οι υιοί Ισραήλ ήταν επιβαρυμένοι με το να έχουν λατρέψει τον Βάαλ και μόσχους, μολονότι είναι φανερό ότι με αυτές τις εικόνες θέλησαν να λατρέψουν τον αληθινό Θεό ,αλλά αυτό τους ήτο απαγορευμένο να κάνουν. Αλλά πόσοι πολλοί άνθρωποι υπάρχουν ακόμα και σήμερα που λατρεύουν τον Θεό, όχι σαν Θεό ,αλλά σαν κάτι που αυτοί έχουν φαντασθεί στις δικές τους καρδιές .Ακριβώς παρατηρήστε όλες τις παράξενες ,δεισιδαίμονες πρακτικές μας, προϊόντα τέλειας ματαιότητας .Ή δεν αλλάζεις την δόξα του Θεού σε κάποια εικόνα φαντασιοπλήκτου σχήματος ,εάν αρνήσαι να κάνεις τα πράγματα που είναι καθήκον σου να κάνεις και δοξάζεις τον Θεό με κάποιο έργο που εσύ διάλεξες και έτσι κάνοντας να φαντάζεσαι ότι ο Θεός είναι ο καλόβουλος,που έχει εκτίμηση για σένα και τους τρόπους σου ,καθώς εάν να ήτο ασυγκίνητος από τον τρόπο που Αυτός έχει αποκαλύψει τον Εαυτό Του σε σένα, δίνοντάς σου διατάγματα ? Έτσι ακόμα και σήμερα πολλοί άνθρωποι είναι παραδομένοι στον δικό τους αδόκιμο νού, καθώς βλέπουμε και ακούμε. Εμείς μπορούμε απλά να πούμε : <<Αυτοί δεν δόξασαν Αυτόν σαν Θεό >> , δηλαδή δεν δόξασαν Αυτόν καθώς ήτο αρμόζων να αποδίδουν δόξα και ευχαριστίες. Η λέξη <<δεν>> αποκρούει την ενέργεια της δόξας Αυτού, καθώς θα ήτο αρμόζουσα. Αλλά εάν το <<δεν>> αρνείται το επίρρημα <<καθώς>>,τότε σύμφωνα με την πρώτη ερμηνεία ,η ενέργεια της εξύμνησης είναι αναγνωρισμένη ,αλλά ο τρόπος που θα ήταν κατάλληλος είναι αποκρουσμένος. Αυτό το οποίο ακολουθεί μπορεί να είναι εφαρμοσμένο πρόσφορα σε αμφότερες τις ερμηνείες . Τώρα ας παρατηρήσουμε την διάταξη και τα διαφορετικά επίπεδα της απώλειας. Το πρώτο επίπεδο είναι ΑΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ή η παράλειψη ευγνωμοσύνης. Έτσι ο Λουσίφερος [αντίχριστος] ήταν αχάριστος στον Δημιουργό του πριν την πτώση του. Αυτό-ευαρέσκεια είναι υπεύθυνη γι ΄αυτό, γιατί λαμβάνει ευχαρίστηση σε πράγματα δωρισμένα, σαν να μην ήταν απολύτως δωρισμένα και αφήνει τον Δωρητή εκτός εκτίμησης. Το δεύτερο επίπεδο είναι ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΊΑ .Κάποιος πανηγυρίζει επι του εαυτού του και επί όλης της δημιουργίας και απολαμβάνει τα πράγματα που φέρουν όφελος .Έτσι κάποιος καθίσταται κατ΄ ανάγκη ματαιόδοξος <<εντός των σκέψεων του >>,δηλαδή στα σχέδια, προσπάθειες και φιλοδοξίες του. Γιατί ότι και αν αναζητά εντός και δια μέσου αυτών των δώρων είναι εντελώς μάταιο .Αυτός ζητά μόνο τον εαυτό του δηλαδή την δική του δόξα ,απόλαυση και υπεροχή. Το τρίτο επίπεδο είναι ΤΥΦΛΟΤΗΣ. Αποστερημένο της αλήθειας και παραδομένο στη ματαιοδοξία κάποιο πρόσωπο καθίσταται αναγκαστικά τυφλό σε ολόκληρη την καρδιά του και σε όλες τις σκέψεις του ,επειδή έχει στραφεί εντελώς μακριά από τον Θεό .Αφού είναι τοποθετημένος λοιπόν στο σκοτάδι ,τι άλλο μπορεί να κάνει εκτός από πράγματα που κάποιος πλανημένος ή ανόητος πασχίζει?. Και έτσι το τέταρτο επίπεδο είναι το σφάλμα ακριβώς ενάντια στον Θεό. Αυτό είναι το χειρότερο. Οδηγεί ευθέως στην ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΊΑ. Να έχει φθάσει σ ΄αυτό το σημείο σημαίνει να έχει φθάσει στην άβυσσο. Γιατί όταν κάποιο πρόσωπο έχει χάσει τον Θεό ουδέν απομένει εκτός να είναι παραδομένος σε κάθε μορφή ΚΑΚΟΗΘΕΙΑΣ ΚΑΙ

ΔΙΑΣΤΡΟΦΗΣ σύμφωνα προς το θέλημα του Διαβόλου . Το αποτέλεσμα είναι ο κατακλυσμός του κακού και της αφαίμαξης περί των οποίων προχωρά να μιλήσει στα ακολουθούντα χωρία . Δια των ίδιων βαθμίδων οι άνθρωποι επίσης σήμερα φθάνουν στην Πνευματική ειδωλολατρία κάποιου πιο εξευγενισμένου τύπου, που είναι ευρέως διαδεδομένος στο παρών. Εδώ λατρεύουν τον Θεό ,όχι όπως Αυτός είναι, αλλά όπως αυτοί Τον φαντάζονται και Τον σκέπτονται να είναι. Έλλειψη ευγνωμοσύνης και αγάπη της ματαιότητας [δηλαδή κάποιας ιδέας της δικής τους εισαγωγής και δικαιοσύνης ή όπως επίσης είναι καλεσμένη << ευσεβής προαίρεσης>>] τυφλώνουν τους ανθρώπους σε τέτοια έκταση που είναι αδιόρθωτοι και συνεπώς ανίκανοι να πιστεύουν οτιδήποτε πλην αυτό που είναι κάνοντας εξαιρετικά καλά και έτσι να θεωρούν ότι είναι ευάρεστοι στον Θεό. Γι΄ αυτό τον λόγο πλάθουν κάποιον φιλεύσπλαχνο Θεό για τους εαυτούς τους, μολονότι Αυτός δεν είναι έτσι. Λατρεύουν το επινόημα της φαντασίας τους περισσότερο αληθινά ,παρά τον αληθινό Θεό, και συνεπώς <<Τον αλλάζουν εντός κάποιου ομοιώματος της φαντασίας τους >>,τον καρπό μιας καρδιάς που είναι σαρκικά σοφή και φθαρτή. Κοιτάξτε, τι μεγάλο κακό αυτή η έλλειψη ευγνωμοσύνης είναι ; Σύρει μαζί μια αγάπη της ματαιότητας, που παράγει τυφλότητα ΄ αυτή με την σειρά της καταλήγει στην ειδωλολατρία και αυτή οδηγεί στην ρουφήχτρα της διαστροφής. Από την άλλη μεριά η ευγνωμοσύνη συγκρατεί την αγάπη για τον Θεό και έτσι η καρδιά παραμένει διευθυνόμενη προς Αυτόν. Αυτή καθίσταται πεφωτισμένη, λατρεύει μόνο τον αληθινό Θεό και σ΄ αυτή την λατρεία του Θεού ολόκληρος ο χορός των αρετών είναι τότε προστεθειμένος .

24. <u><< Συνεπώς ο Θεός παρέδωσε αυτούς στις επιθυμίες των καρδιών τους</u>>> Αυτό το <<παραδίδειν>> δεν είναι μόνο συγκατάθεση ,αλλά μία εξουσιοδότηση και εντολή του Θεού και καθίσταται διαυγής στο τελευταίο κεφάλαιο των 1 Βασιλέων 22,22, όπου ο Κύριος λέει στο Πνεύμα του ψεύδους ότι θα έπρεπε να δελεάσει τον Αχάβ ,τον Βασιλέα του Ισραήλ, <<εσύ να τον δελεάσεις και οφείλεις να επιτύχεις ΄ πήγαινε και κάνε έτσι >>. Έπειτα ακολουθεί ο Λόγος του Προφήτη , διευθυνόμενος στον ίδιο τον Βασιλιά : <<Τώρα πρόσεξε ΄ ο Κύριος έθεσε το πνεύμα του ψεύδους στο στόμα όλων εκείνων των προφητών σας>> Παρομοίως ,στο 2 Σαμουήλ 16,16 ο Δαυίδ είπε περί αυτού που τον κσταράστηκε << καταράσου τον Δαυίδ>> ,……..,<<αφήστε τον ήσυχο , αφήστε τον να καταράται ΄ γιατί ο Κύριος έχει διατάξει αυτόν >>. Κατά τον ίδιο τρόπο ο Κύριος επίσης διατάζει τον άνθρωπο και την σάρκα να βάλλει σε πειρασμό και να κατακλύσει τον άνθρωπο που είναι άξιος αυτού στα μάτια του Κυρίου εξ αιτίας της διαφθοράς του. Εάν κάποιος θα παρέθετε ως λόγο αντιρρήσεως ότι ο Θεός απαγορεύει το κακό και συνεπώς δεν παραδίδει κανένα στο κακό, δηλαδή ότι Αυτός δεν ανορθώνει το κακό, αφήνοντας το να βασιλεύει και να θριαμβεύει και ουδέποτε διατάζει ότι αυτό θα όφειλε να συμβαίνει , η απάντηση είναι : Αυτό είναι πράγματι αλήθεια όταν ο Θεός ενεργεί εν καλοσύνη, αλλά όταν Αυτός τιμωρεί εν αυστηρότητα Αυτός κατασκευάζει εκείνους που είναι κακοί να αμαρτάνουν ακόμα περισσότερο ενάντια στα διατάγματά Του, με σκοπό να τους τιμωρήσει όσο το δυνατό περισσότερο. Για να φέρουμε αυτές τις δύο δηλώσεις σε αρμονία την μία με την άλλη, το <<παραδίδειν >> εδώ, που μέλλει να λάβει χώρα προς την μεριά του ανθρώπου που έχει υπάρξει <<παραδομένος>> ,είναι ένα ζήτημα συγκατάθεσης, γιατί ο Θεός αποσύρει την βοηθούσα χείρα Του από αυτόν και τον εγκαταλείπει. Τότε ο διάβολος, που είναι συνεχώς περιμένοντας για μια τέτοια ευκαιρία, λαμβάνει ή νομίζει ότι έχει λάβει την εξουσιοδότηση του Θεού και διαταγή. Κατ΄ αυτή την σημασία είναι μία διαταγή από τον Θεό. Δεν είναι ορθό βέβαια να κατηγορούμε τον Θεό, στο ότι διατάζει τον άνθρωπο να κάνει κακό ΄ αλλά Αυτός τον εγκαταλείπει ,έτσι ώστε δεν είναι πλέον ικανός να αντιστέκεται στον διάβολο, που υπέρ αυτού του σκοπού έχει την εξουσιοδότηση και θέληση του Θεού προς το μέρος του . Οτιδήποτε και να λέγαμε περί αυτού, αυτό είναι θέλημα Θεού , εκείνος ο άνθρωπος να είναι καταβαλλόμενος δια της αμαρτίας . Αλλά αυτό είναι επίσης η

Θέληση της Ευχάριστης Απόλαυσής Του, να διατάζει ο άνθρωπος να κατακλυσθεί από αυτό ακριβώς το πράγμα που ο Θεός μισεί πάρα πολύ. Τον κάνει σκλάβο σ΄ αυτό που Αυτός λογαριάζει ότι τον τιμωρεί πάρα πολύ. Γιατί είναι η μεγαλύτερη αυστηρότης να παραδίδεις κάποιον εντός των χειρών αυτού που εσύ μισείς ανώτατα. Από αυτό δεν συνεπάγεται ότι ο Θεός θέλει την αμαρτία και αν ακόμα Αυτός θέλει αυτή να είναι καμωμένη ,παρά συνεπάγεται ότι Αυτός δεν θέλει αυτή απολύτως και μισεί αυτή. Γιατί θέλει αυτή με σκοπό να υποτάξει τον άνθρωπο σ΄ αυτό που μισεί πάρα πολύ ,έτσι ώστε ο άνθρωπος να μπορέσει να αναγνωρίσει πόσο μεγάλη είναι η οργή της αυστηρότητας του Θεού που κρέμεται επί της κεφαλής του, ώστε Αυτός να θέλει να την αφήσει να γίνεται ακριβώς για την τιμωρία του, αυτή που Αυτός μισεί εξαιρετικά. Γιατί δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο από την αμαρτία . Συνεπώς ,με σκοπό να υποτάξει σ΄ αυτήν κάποιον άνθρωπο ,που είναι ήδη στον χείριστο δρόμο, ο Θεός επιτρέπει αυτό να είναι καμωμένο ,που Αυτός πάντοτε απαγορεύει . Ως εκ τούτου ο Θεός θέλει η αμαρτία να γίνει, όχι προς χάριν αυτής της ίδιας, αλλά προς χάριν της ποινής και τιμωρίας. Ακριβώς καθώς ένας αμαρτωλός δεν θέλει να αμαρτάνει προς χάριν αυτής της ίδιας της αμαρτίας – αυτός θα προτιμούσε η αμαρτία να μην υπήρχε καθόλου --- αλλά προς χάριν του καλού που φαίνεται να υπάρχει σ΄ αυτήν, έτσι ο Θεός δεν θέλει την αμαρτία προς χάριν της αμαρτίας ---γιατί Αυτός επίσης, δεν θέλει αυτήν και μισεί όλο αυτό που είναι αμαρτία ---αλλά προς χάριν της τιμωρίας και του κακού ,που είναι περιεχόμενα σ΄ αυτήν. Αυτός ενδιαφέρεται περισσότερο για την τιμωρία παρά για την αμαρτία. Αλλά το ΄΄θέλειν΄΄τέτοια πράγματα είναι προνόμιο του Θεού μόνο. Αυτός δεν είναι αναγκασμένος να μη θέλει να υπάρχει η αμαρτία ,μολονότι εκ φύσεως μπορεί ούτε να θέλει ή να αγαπά αυτήν, αλλά μπορεί να θέλει και να αγαπά αυτή ,όχι σαν αμαρτία ,αλλά σαν τιμωρία. Έτσι κάποιος πατέρας απεχθάνεται την ακαθαρσία και τους λεκέδες επί του υιού του ,εν τούτοις όταν ο υιός προσβάλλει σοβαρά ,αυτός διαλέγει την ακαθαρσία ,όχι για να ευχαριστήσει τον εαυτό του ,αλλά ανοικτά να ντροπιάσει τον υιό του με αυτή . Συνεπώς το συμπέρασμα επί εκείνων που αξιώνουν ότι ο Θεός αγαπά και δεν θέλει το κακό είναι μία υπεραπλούστευση . Ακόμα περισσότερο ανόητοι είναι εκείνοι που αποκρούουν ότι ο Θεός θέλει το κακό , έτσι ώστε κανείς δεν μπορεί να τους αναγκάσει να παραδεχθούν ότι Αυτός δεν αμαρτάνει. Ο Θεός είναι πράγματι μετρώντας με δίκαιο μέτρο, όταν διαλέγει το κακό ,που είναι έμφυτο στην αμαρτία, να τιμωρήσει τον άνθρωπο με αυτό ,γιατί Αυτός διαλέγει ότι είναι καλό για την αμαρτία. Αλλά η τιμωρία είναι [όχι καθώς ο Λύρα πιστεύει ,αυτή η ίδια η αμαρτία per accidens ΄΄συμπτωματική΄΄] ,αλλά η αισχρότης της αμαρτίας. Ο άνθρωπος τραυματίζεται με το να είναι ή να έχει υπάρξει υποτασσόμενος σε τέτοιες αισχρές αμαρτίες . Αυτό ο Απόστολος δηλώνει καθαρά όταν λέει [Ρωμ 1,24] :<< γι΄αυτό το λόγο ο Θεός τους παρέδωσε εις ακαθαρσία, του ατιμάζεσθε τα σώματα αυτών >>. Γιατί δεν υπάρχει τόσο αισχρή τιμωρία, παρά αυτή είναι να συμβαίνει όταν κάποιος ωθείται εντός της αμαρτίας. Είναι το πλέον αισχρό να κείται στη χυδαία αμαρτία, παρά σε οποιοδήποτε άλλο είδος τιμωρίας. Συνεπώς δεν είναι ορθό αυτό που λέει ο Λύρα ,ότι η αμαρτία είναι per accidens η τιμωρία της αμαρτίας εξ αυτής της αιτίας ,ότι η ενδεχόμενη αποχώριση της Χάρης είναι η τιμωρία και εξ αιτίας αυτού του γεγονότος της αποχώρισης, ο άνθρωπος διαπράττει την αμαρτία . Όχι έτσι ; Όχι έτσι ; Αλλά η αμαρτία ή μάλλον η ντροπή, που είναι συνδεδεμένη με την αμαρτία, είναι αυτή η ίδια η τιμωρία του Θεού και όχι η απόσυρση της Χάρης του Θεού. Αυτό είναι που ο Θεός έχει κατά Νού. Είναι αλήθεια, Αυτός μισεί την αμαρτία, εν τούτοις ,επειδή δεν μπορεί να προκαλέσει την ντροπή που Αυτός θέλει, εκτός εάν η αμαρτία είναι διαπραγμένη, θέλει ο άνθρωπος να πρέπει να διαπράξει την αμαρτία, έτσι ώστε η ντροπή να μπορεί να έλθει επάνω του . Εάν με κάποιο τρόπο η ντροπή θα μπορούσε να κατασταθεί μία πραγματικότητα χωρίς την αμαρτία, ο Θεός θα έκανε χρήση αυτής της δυνατότητας και να απαγορεύσει την αμαρτία . Αλλά αυτή η δυνατότητα δεν υπάρχει .

ΠΟΡΙΣΜΑ

Αυτή η πρόταση είναι ορθή : Ο Θεός θέλει το κακό ή τις αμαρτίες . Επίσης εκείνη η άλλη πρόταση είναι ορθή : Ο Θεός γνωρίζει το νόημα του κακού ή της αμαρτίας. Αλλά ο άνθρωπος λέει έκπληκτος : <<Ολόκληρη η Γραφή λέει ότι ο Θεός δεν θέλει κακό και ότι Αυτός μισεί τους κακοποιούς .Εσείς έχετε κάποια ανακολουθία εδώ >>. Απάντηση : Ότι ο Θεός θέλει το κακό πρέπει να εννοηθεί κατά μία διπλή σημασία [δηλαδή το κακό να αναβλύζει από την δική Του θέληση, κατά τον ίδιο τρόπο που ο άνθρωπος θέλει το κακό ---αυτό είναι αδύνατο με τον Θεό . Αυτός θέλει το κακό κατά ένα διαφορετικό τρόπο . Αυτό παραμένει εκτός του Θεού και κάποιο πλάσμα το διαπράττει ,είτε ένας άνθρωπος είτε ένας δαίμονας. Αυτό είναι αληθές . Εάν ο θεός δεν ήθελε να συμβαίνει ,δεν θα συνέβαινε . Και αντίστροφα ,Αυτός δεν θέλει το καλό επειδή ,ενώ θέλει όλοι μας να έπρεπε να είμαστε περιορισμένοι στους Νόμους Του, εν τούτοις Αυτός δεν θέλει όλοι να εκπληρώνουν αυτούς. Επομένως όλες αυτές οι δηλώσεις είναι αληθείς : ο Θεός θέλει το κακό, ο Θεός θέλει το καλό ‘ ο Θεός δεν θέλει το κακό και ο Θεός δεν θέλει το καλό. Αλλά εδώ αυτοί παραθέτουν επιδεικτικά ως λόγο αντιρρήσεως ότι μία ‘’ελεύθερη βούληση’’ είναι αναμεμειγμένη στην ενοχή . Αυτή η αντίρρηση δεν σημαίνει τίποτα στη Θεολογία καθ΄ εαυτή. Είναι αλήθεια ότι αυτές οι δηλώσεις περιέχουν τα πιο λεπτά μυστικά της Θεολογίας τέτοια που δεν θα έπρεπε να πραγματεύονται εν τη παρουσία απλού και αμόρφωτου πλήθους ,αλλά μόνο μεταξύ των ειδικών .Γιατί οι προηγούμενοι μπορούν να λάβουν μόνο γάλα και όχι αυτό το πολύ δυνατό κρασί ή αλλιώς θα μπορούσαν να πέσουν μέσα στην άβυσσο βλάστημων σκέψεων. Πως αυτές οι δύο δηλώσεις συμφωνούν και σύμφωνα προς την οποίαν κρίσιν, αυτές είναι ορθές, ήτοι ,ότι ο Θεός θέλει εγώ και όλοι οι άλλοι να έπρεπε να είναι υπό υποχρέωση και εν τούτοις δίνει Χάρη μόνο σε όποιον Αυτός θέλει και δίνει αυτήν όχι σε όλους, αλλά διατηρεί για τον Εαυτό Του μία εκλογή μεταξύ αυτών ---αυτό λέω, εμείς οφείλουμε να δούμε στην μέλλουσα ζωή. Αλλά προς το παρών αυτό πρέπει να πιστεύουμε ότι είναι δίκαιο ,γιατί η Πίστη είναι ‘’υπόσταση πραγμάτων μη βλεπομένων ‘’ [Εβρ 11,1]Συγχρόνως είναι αλήθεια ,ότι ο Θεός ποτέ δεν θέλει οποιαδήποτε αμαρτία, απλά για χάρη της αμαρτίας . Αλλά αυτό γίνεται μάλλον κατ΄ αυτόν τον τρόπο : Κάποιους Αυτός δεν θέλει ,ούτε αρέσει να δικαιώνει ,έτσι ώστε δια μέσου αυτών να μπορεί να εμφανίσει εμπρός τόσο πολύ μεγαλύτερη δόξα στον εκλεκτό. Έτσι την αμαρτία την θέλει προς χάριν κάτι άλλου ,δηλαδή προς χάριν της δόξας Του και των εκλεκτών . Αυτό καθίσταται ξεκάθαρο κατωτέρω ,όταν ο Απόστολος δηλώνει ότι ο Θεός ανόρθωσε τον Φαραώ και σκλήρυνε την καρδιά του ,με σκοπό να φανερώσει την δύναμή Του εν αυτώ [Ρωμ. 9,17]. Πάλι Αυτός λέει << Εγώ θα έχω έλεος σε όποιον εγώ έχω έλεος >> { Ρωμ 9,15 | Έξοδος 33 ,19]. Έτσι επίσης δια μέσου της πτώσης των Ιουδαίων, η Σωτηρία ήλθε στους Εθνικούς . Με σκοπό να δείξει το έλεος Του στους Εθνικούς περισσότερο καθαρά ,ο Θεός προκάλεσε αυτούς να πέσουν [Ρωμ 11,11] . Γιατί πως θα μπορούσαν αυτοί να είναι κακοί και να κάνουν κακό ,εάν δεν το επέτρεπε Αυτός ? . Και πώς θα μπορούσε Αυτός να το επιτρέπει εάν δεν το ήθελε ?. Αυτός δεν κάνει αυτό ενάντια στην θέλησή Του .Αυτός το επιτρέπει προθύμως . Αυτός το θέλει έτσι ώστε το αντίθετο καλό να μπορεί να λάμπει εμπρός τόσο πολύ περισσότερο λαμπρά . Τώρα αυτοί βρυχώνται ότι οι άνθρωποι είναι καταδικασμένοι χωρίς ενοχή ,επειδή είναι δεσμευμένοι σε Νόμους που δεν μπορούν να εκπληρώσουν ή επειδή τους είναι απαιτούμενο να κάνουν το αδύνατο. Ο Απόστολος απαντά : << Ω άνθρωπε ,ποιος είσαι εσύ να ανταπαντάς στον Θεό ? >>.[Ρωμ 9,20] Γιατί εάν τα επιχειρήματά σας είναι πειστικά ,τότε ακολουθεί ότι δεν υπάρχει ανάγκη να κηρύττουμε, να παρακαλούμε, να προτρέπουμε, αλήθεια ακόμα και για τον Χριστό να πεθαίνει . Αλλά αυτός δεν είναι ο τρόπος δια του οποίου ο Θεός έχει προορίσει στους εκλεκτούς να σωθούν. Αυτός τα κάνει έτσι δια μέσου όλων αυτών των μέσων . [Ρωμ 8,29 |8 ,33—34]. Αλλά περισσότερα σχετικά πιο ύστερα . Από αυτό το κείμενο

μπορούμε συνεπώς να συμπεράνουμε,ότι αν κάποιος υποτάσσεται σ ΄αυτά τα πάθη. αυτό είναι σίγουρο σημάδι, ότι έχει αφήσει την λατρεία του Θεού και έχει λατρέψει κάποιο είδωλο ,ή αυτός μετέτρεψε την αλήθεια του Θεού εντός κάποιου ψέματος [Ρωμ 1 ,25] .Εκείνοι που << αποδοκίμασαν να έχουν την επίγνωση του Θεού >> [Ρωμ 1,28] είναι σφραγισμένοι κατ΄ αυτό τον τρόπο ,που τους είναι επιτρεπόμενο να πέσουν εντός όλων των ειδών της διαστροφής. Και εγώ εννοώ, ότι τέτοιοι τρομεροί οιωνοί είναι άφθονη μαρτυρία ,σαν εξωτερική πραγματικότητα, και σίγουρο σημάδι ότι η ειδωλολατρία είναι φουντωμένη επί ενός Πνευματικού επιπέδου. Είναι αρκετά κακό να αλλάζεις την Δόξα του Θεού εντός της ομοιότητας κάποιας εικόνας .Αυτό είναι η αμαρτία ΤΗΣ ΤΥΦΛΟΤΗΤΑΣ ,ΤΗΣ ΕΛΛΕΙΨΗΣ ΓΝΩΣΗΣ Ή ΜΙΑΣ ΣΦΑΛΛΟΥΣΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ. Αλλά είναι ακόμα χειρότερο ,εάν κάποιος δεν σφάλλει μόνο κατ΄ αυτόν τον τρόπο, αλλά κατά την διαστροφή της καρδιάς του επίσης λατρεύει εκείνες τις εικόνες και υπεραγαπά κάποιο δημιούργημα . Αλλά είναι λιγότερο σοβαρό από το << να μη αναγνωρίζει τον Θεό>>. Συνεπώς ο Απόστολος διακρίνει μεταξύ αυτών των τριών τύπων ανθρώπων ,που έχουν υπάρξει ΄΄παραδομένοι ΄΄. Ο πρώτος έχει παραδοθεί σε <<ακαθαρσία>> [Ρωμ 1 ,24] , ο δεύτερος σε <<αφύσικη λαγνεία>> [Ρωμ 1 ,28] και ο τρίτος <<σε αδόκιμη συμπεριφορά ή σε αυτό που δεν είναι ορθό >> . Στην περίπτωση των ανθρώπων που ανήκουν στον τρίτο τύπο, η διαστροφή δεν αποτελεί έκπληξη. Γιατί όπου δεν υπάρχει ενδιαφέρον στο να κατέχουν την γνώση του Θεού ,εκεί κατ΄ ανάγκη λείπει ο φόβος του Θεού. Και όπου αυτός λείπει ,υπάρχει μία κλίση προς όλα τα είδη των αμαρτιών . Αλλά στο μέτρο που αφορά την πρώτη και δεύτερη ομάδα, εγείρεται το ζήτημα, γιατί θα έπρεπε η ποινή αυτή να επιβάλλεται για τον τύπο της αμαρτίας τους. Η απάντηση είναι : ακριβώς καθώς εκείνοι που λατρεύουν τον Θεό και κοιτούν σ΄ Αυτόν είναι πιστωμένοι με την ύψιστη αγιότητα της καρδιάς—γιατί αυτό είναι απαιτούμενο αν θέλουν να γνωρίζουν τον Θεό και να λατρεύουν Αυτόν –έτσι είναι αντιστρόφως μοναδικά δίκαιο εκείνοι που δεν αναγνωρίζουν τον Θεό να είναι εκσφενδονισμένοι εντός της χαμηλότερης και της χειρότερης ακαθαρσίας, ώστε να έχουν, όχι μόνο μία ακάθαρτη καρδιά [που είναι το αποτέλεσμα της ειδωλολατρίας τους] ,αλλά επίσης ένα ακάθαρτο σώμα ,όπου εκείνοι που στην καρδιά τους δεν θέλουν να είναι καθαροί ,θα έπρεπε επίσης να είναι ακάθαρτοι στα σώματά τους. Γιατί καθώς η Ψυχή είναι σε σχέση προς τον Θεό, έτσι η σάρκα έπρεπε επίσης να είναι σε σχέση προς την Ψυχή , ακαθαρσία προς ακαθαρσία, καθαρότης προς καθαρότητα. Και καθώς αυτοί δεν έχουν δοξάσει τον Θεό ,μήτε στην καρδιά τους, μήτε στις ενέργειές τους ,αλλά αντίθετα έχουν μεταβιβάσει την δόξα τους σε κάτι άλλο και έχουν έτσι γίνει πεπληρωμένοι με ντροπή στις καρδιές τους ,είναι μοναδικά δίκαιο ότι έπρεπε να φέρουν ντροπή επί των σωμάτων τους και επί των σωμάτων των άλλων . [έτσι εκείνοι που δεν δίνουν δόξα στον Θεό ,πρέπει να φέρουν ντροπή εις εαυτούς ,τόσο επάνω στο δικό τους πρόσωπο, όσο και ο ένας πάνω στον άλλο]. Τοιουτοτρόπως στη θέση της δόξας πρέπει να λαμβάνουν ντροπή για τους λόγους : Πρώτον , επειδή έθεσαν τον Θεό στο δικό τους επίπεδο και άλλαξαν Αυτόν προς την ομοιότητά τους, ήταν ανάγκη να υποφέρουν την ντροπή της ακαθαρσίας ΄ δεύτερον ,επειδή μετατόπισαν τη λατρεία του Θεού προς κάτι άλλο, ήταν ανάγκη να υποφέρουν ντροπή στην εξωτερικότητα τους ,ο ένας επί του άλλου. Γιατί τι είναι περισσότερο δίκαιο παρά εκείνοι που δεν θέλουν την δόξα του Θεού, να έπρεπε να υποφέρουν ντροπή ,όχι μόνο στην καρδιά τους [γιατί αυτό είναι ειδωλολατρία],αλλά και στα σώματά τους ? Οπωσδήποτε πρέπει να σημειωθεί ότι η σημασία της δήλωσης του Αποστόλου δεν είναι ότι όλοι που είναι ένοχοι ειδωλολατρίας έχουν κάνει αυτές τις τερατώδεις πράξεις αλλά ,καθώς αυτό εδηλώθει επανειλημμένα , πολλοί εξ αυτών το έχουν .Κάποιοι έχουν κάνει τούτο και άλλοι το άλλο. Αλλά όλες οι πράξεις μαζί έγιναν αντικείμενο της εκδίκησης του Θεού εναντίων τους . Χωρίς αμφιβολία υπήρχαν πολλοί [τέτοιοι σαν κάποιοι Ρωμαίοι Ύπατοι] που δεν παραδόθηκαν σε τέτοιες φρικτές διαστροφές ,αφού πολλοί εξ αυτών έχουν μία φήμη για θαυμαστή αγνότητα και αρετή και εν τούτοις ήταν ειδωλολάτρες.

Δεν θα οφείλαμε επίσης να σκεπτόμαστε ότι ο Απόστολος θέλει οι τρείς τρόποι του υπάρχειν ΄΄παραδομένοι΄΄που σκιαγραφεί να εννοηθούν σαν αναγκαία υπάρξαντες σε διαφορετικά πρόσωπα .Αντιθέτως , θα μπορούσε να συμβεί ώστε κάποιοι άνθρωποι να ήταν παραδομένοι σε όλες τις τρείς διαφθορές, κάποιοι σε μόνο μία ,άλλοι σε δύο, ο καθένας σύμφωνα με την κρίση του Θεού. Γιατί ο Απόστολος ενδιαφέρεται να δείξει ότι πάντες ήταν αμαρτωλοί και χρειάζονταν την Χάρη του Χριστού. Ακόμα και εάν τα άτομα δεν διέπραξαν όλες τις διαφθορές, εν τούτοις επειδή ατομικά ήταν ειδωλολάτρες ,ήταν [τουλάχιστον στα μάτια του Θεού] συνένοχοι και ίσοι με όλους τους άλλους που ήταν παραδομένοι στη χειρότερη καταδίκη . Ενάντια σ ΄αυτούς επίσης ,η αρχή του δευτέρου Κεφαλαίου είναι διευθυνόμενη , καθώς εάν να κατηγορούσαν τούς άλλους και εν τούτοις είχαν καμωμένα ακριβώς τα ίδια πράγματα, μολονότι όχι όλοι εξ αυτών , << εις ακαθαρσία ώστε να ατιμάζονται τα σώματα αυτών μεταξύ αυτών >> . Από τον Απόστολο αυτή η διαφθορά λαμβάνει το όνομα ΄΄ ακαθαρσία΄΄ και ΄΄μαλθακότης ΄΄.Έτσι διαβάζουμε στην 1 Κορ 6,9 <<μην είσθε εξαπατημένοι ΄ ούτε οι ανήθικοι …….ούτε οι μοιχοί ,ούτε οι μαλθακοί, ούτε οι ομοφυλόφιλοι ,κ.λ.π. θα κληρονομήσουν την Βασιλεία του Θεού ΄ και στους Εφεσ 5,3 : << Πάσα ακαθαρσία ,ή πλεονεξία ούτε καν πρέπει να ονομάζεται μεταξύ σας ,καθώς είναι πρέπον μεταξύ αγίων .>> ΄ και στην 2 Κορ 12,21: <<Αυτοί δεν μετανόησαν για την ακαθαρσία και πορνεία και ασέλγεια την οποίαν έπραξαν >> .Αυτός επίσης τις καλεί ΄΄ατιμία ή ντροπή ΄΄.Γιατί καθώς η ευγένεια του σώματος [τουλάχιστον από αυτή την άποψη] συνίσταται εις αγνότητα και εγκράτεια ή έστω στη κατάλληλη χρήση του σώματος, έτσι η ντροπή είναι στην αφύσική του κατάχρηση . Όπως αυτός προσθέτει ΄΄στην λαμπρότητα ενός χρυσού δοχείου΄΄, όταν χρησιμοποιείται για εξαιρετικό κρασί, αλλά συνεισφέρει στην έλλειψη κομψότητος και χάρης ,όταν είναι χρησιμοποιημένο για ακαθαρσία και σκουπίδια, έτσι επίσης το σώμα μας [από αυτή την άποψη] είτε για ένα έντιμο γάμο ή για μία ακόμη πιο έντιμη αγνότητα .Αλλά είναι δυσφημούμενο κατά τον πλέον επαίσχυντο τρόπο όταν ,όχι μόνο παραβιάζει τον γάμο και την αγνότητα, αλλά επίσης μολύνει τον εαυτό του με εκείνη την ατίμωση που είναι ακόμα χειρότερη . Η ακαθαρσία ή μαλθακότης είναι κάθε σκόπιμη ή ατομική ρύπανση που μπορεί να είναι προκαλεσμένη με διάφορους τρόπους : δια μέσου υπερβολικού πάθους από επαίσχυντες σκέψεις ,δια μέσου τριβής με τα χέρια ,δια μέσου θωπειών ενός άλλου σώματος, ειδικώς μιας γυναίκας, δια μέσου πρόστυχων κινήσεων κ.λ.π. Έχω καλέσει αυτήν ΄΄σκόπιμη ΄΄με σκοπό να την διαφοροποιήσω από την ρύπανση που λαβαίνει χώρα κατά την διάρκεια της νύκτας και καμιά φορά και κατά την μέρα, και στις εν εγρηγόρσει ώρες ,αλλά που συμβαίνει σε κάποιους ανθρώπους αθέλητα . Τέτοια πράγματα δεν είναι σκοπούμενα .Έχω καλέσει αυτήν <<ατομική >>, γιατί όταν γίνεται ετεροσεξουαλικά ή ομοσεξουαλικά έχει ένα διαφορετικό όνομα .

ΚΑΝΩΝ : Όταν ένα νεαρό άτομο δεν έχει σπίθα ευλάβειας για τον Θεό στην καρδιά του, αλλά προχωρά τον δρόμο του χωρίς κάποια σκέψη περί Θεού ,εγώ δύσκολα μπορώ να πιστεύσω ότι αυτός είναι αγνός .Γιατί καθώς πρέπει να ζεί, είτε δια της σάρκας, είτε δια του Πνεύματος ,είτε η σάρκα του, είτε το Πνεύμα του πρέπει να είναι εν πυρκαγιά . Δεν υπάρχει καλύτερη νίκη πάνω στη πυράκτωση της σάρκας ,παρά να έχει την καρδιά αποσυρμένη και στραμμένη μακριά από την σάρκα, σε ένθερμη προσευχή. Όπου η φλόγα του Πνεύματος είναι πυρακτωμένη ,η σάρκα σύντομα κρυώνει και γίνεται ψυχρή και αντιστρόφως.

25 . <<και σεβάστηκαν και λάτρεψαν την κτίσιν μάλλον παρά τον Δημιουργό >>. Η αιτία για τους δεύτερους <<υπάρχοντας παραδομένους >> είναι η ειδωλολατρία εν έργοις, καθώς η αιτία για τους πρώτους ήταν πνευματική ειδωλολατρία, στην οποία οι άνθρωποι εξίσωναν τον Θεό με εικόνες. Η τιμωρία γι΄ αυτό είναι τόσο πολύ μεγαλύτερη ,επειδή η ενοχή είναι μεγαλύτερη. Γιατί η ντροπή είναι μεγαλύτερη καθώς

είναι περασμένη σε άλλους, έτσι ώστε ένας μολύνει όχι απλώς το δικό του σώμα εν εαυτώ, αλλά επίσης το σώμα ενός άλλου προσώπου . Συνεπώς επίσης η ενοχή είναι μεγαλύτερη ,γιατί τώρα το σφάλμα της ειδωλολατρίας και μίας ευτελούς αξιολόγησης του Θεού ,δεν είναι μόνο στο μυαλό ,αλλά επίσης στο χέρι και στην πράξη, ένα παράδειγμα ,μία δοκιμασία και μια προσβολή για άλλους. Εάν αυτοί οι άνθρωποι, κατά το μέτρο που τους αφορά δυσφημούν τον Θεό [χωρίς να λογαριάσουμε περί της ευλαβείας τους για την Μεγαλειότητα Του] στοχαζόμενοι σκέψεις περί Αυτού ,που είναι λιγότερο άξιες ,παρά Αυτός είναι, αυτό είναι ορθό και κατάλληλο ότι θα έπρεπε να ξεπέσουν επί των δικών τους χειρών ,να πιστεύουν και να ενεργούν λιγότερο άξια εν αναφορά με τους εαυτούς τους, από αυτό που είναι πρέπον .Αλλά αλλοίμονο, ακόμα και τώρα ,πάρα πολλοί άνθρωποι πιστεύουν με ένα ανάξιο τρόπο περί του Θεού και αξιώνουν με θράσος και αναιδείς Διατριβές ότι ο Θεός είναι αυτός ή εκείνος ο τρόπος. Ουδείς εξ αυτών είναι πρόθυμος να δώσει στον Θεό τόση πολύ τιμή ,ώστε να θέσει την καθ΄υπερβολή σπουδαία Μεγαλειότητά Του υπεράνω της δικής του κρίσης και αντίληψης .Αντίθετα αυτοί εγείρουν την δική τους γνώμη προς τον ουρανό ,όπου κρίνουν τον Θεό με όχι περισσότερη έγνοια ή φόβο ,από ότι ένας φτωχός παπουτσής κρίνει το δέρμα του. Αλαζονικά μας βεβαιώνουν ότι στον Θεό ,στην δικαιοσύνη Του και στο έλεός Του ,τα πράγματα είναι ακριβώς όπως τα φαντάζονται και μολονότι εντελώς στερούνται του Πνεύματος που διαπερνά ακόμα και τα βάθη του Θεού ,αυτοί ενεργούν καθώς εάν ήταν πεπληρωμένοι μέχρι τον βαθμό της μέθης. Αυτοί είναι οι αιρετικοί ,οι Ιουδαίοι ,άνθρωποι αλαζόνες και όλοι εκείνοι που είναι εκτός της Χάρης του Θεού ,γιατί ουδείς μπορεί να σκέφτεται ορθά περί του Θεού ,εάν δεν είναι το Πνεύμα του Θεού μαζί με αυτόν. Χωρίς Αυτόν διδάσκει και κρίνει ψευδώς, είτε αφορά την δικαιοσύνη και το έλεος του Θεού ,είτε κάνει μία δήλωση υπέρ του εαυτού του ή περί άλλων, γιατί το Πνεύμα του Θεού πρέπει να δίνει μαρτυρία στο πνεύμα μας . Ο τρίτος τρόπος του <<υπάρχοντες παραδομένοι >> [ο οποίος εν συγκρίσει με τους άλλους δύο είναι λιγότερο επαίσχυντος] έχει τις βάσεις του στην έλλειψη αντίληψης του Θεού, επειδή : 28

28. : << αποδοκίμασαν να έχουν επίγνωση του Θεού >>. Εξ αυτής της ενοχής οι άνθρωποι παραδόθηκαν σε διάφορες διαστροφές, δηλαδή ,διάφορες και πολλές είναι οι διαφθορές στις οποίες ή σε κάποιες εκ των οποίων, ο Θεός έχει παραδώσει όλους ή κάποιους εξ αυτών. Γιατί δεν ήταν όλοι δολοφόνοι ή αναμιγμένοι σε όλες τις άλλες διαφθορές, επειδή ο Θεός δεν παρέδωσε όλους τους ανθρώπους κατά τον ίδιο τρόπο, με σκοπό να τους τιμωρήσει, ακόμα και αν έχουν αμαρτήσει κατά τον ίδιο τρόπο .Ο λόγος γι΄ αυτό είναι η κρυπτόμενη κρίση του Θεού και το γεγονός ότι ένας κάνει κάποιο καλό ταυτοχρόνως, ενώ ο άλλος δεν κάνει τίποτα ή λιγότερο από τίποτα. Ο Θεός θέλει να σιωπήσει κάθε αναιδές στόμα ,έτσι ώστε ουδείς αμέσως να αξιώνει να δώσει στον Θεό ένα κανόνα, σύμφωνα προς τον οποίο θα έπρεπε να τιμωρεί μια δεδομένη αμαρτία ή να ανταμείβει μία καλή πράξη . Συνεπώς ο Θεός επιτρέπει στους ανθρώπους να αμαρτάνουν και εν τούτοις έχει έλεος σε κάποιο πρόσωπο και συγχωρεί αυτόν ,ενώ σκληραίνει την καρδιά του άλλου και τον καταδικάζει . Δια της ίδιας ένδειξης Αυτός αφήνει κάποιους να κάνουν καλές πράξεις και να ζούν κάποια καλή ζωή και εν τούτοις απορρίπτει και αποβάλλει ένα πρόσωπο και αποδέχεται κάποιο άλλο και στεφανώνει αυτό.

29 . << πεπληρωμένους με πάσαν αδικία. >> Αυτός είναι ο τρόπος που το Ελληνικό κείμενο διαβάζεται ,και όχι <<πεπληρωμένους με πάσαν ανομία >>.Στις Άγιες Γραφές οπωσδήποτε, υπάρχει [εάν κάποιος θα έδινε προσοχή στη συμφωνία της μετάφρασής μας με την Εβραϊκή] η ακόλουθη διαφορά μεταξύ <<αδικίας>> και <<ανομίας >>. Αδικία είναι η αμαρτία της απιστίας, η έλλειψη δικαιοσύνης που έρχεται εκ Πίστεως, γιατί καθώς διαβάζουμε στους Ρωμ 1,17 ,Μάρκο 16,16 και σε πολλά άλλα χωρία,αυτός

που πιστεύει είναι δίκαιος και αυτός που δεν πιστεύει είναι άδικος . *Έτσι* κάποιος άνθρωπος που δεν πιστεύει ,επίσης δεν υπακούει, και αυτός που δεν υπακούει είναι άδικος .Γιατί η ανυπακοή είναι η αιτία της αδικίας και η ουσία της αμαρτίας, σύμφωνα με την δήλωση του Αμβρόσιου << Αμαρτία είναι η ανυπακοή στα Ουράνια διατάγματα >>. <<Ανομία >> οπωσδήποτε ,σημαίνει την αμαρτία της αυτοδικαίωσης , την οποία ο άνθρωπος διαλέγει για τον εαυτό του εντός του ανόητου ζήλου του .Σε σχέση με αυτή ο Ματθ 7,23 λέει : <<Απομακρύνσου από εμέ εσύ που εργάζεσαι ανομία >> ,μολονότι στον ίδιο χώρο οι σπουδαίες πράξεις που έχουν κάνει στο όνομα του Χριστού είναι μνημονευμένες .Συνεπώς μπορούμε απλά να λέμε ότι η ανομία συνίσταται στην παραμέληση του καθήκοντος ,στο οποίο εσεις υπήρξατε δεσμευμένοι και αντίθετα κάνοντας ότι εσείς πιστεύατε να είναι ορθό .Ευνομία αντίθετα συνίσταται στην παραμέληση των πραγμάτων που ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ ορθά σ΄ εσάς και <u>κάνοντας αυτό που εσείς οφείλετε να κάνετε</u> .Αυτή είναι διαφορετική με τους δικηγόρους. Ανομία είναι θεωρούμενη ένας πιο σχετικός όρος ή ένας όρος συγκρίσεως, ειδικώς όταν παραβάλλεται με αληθινή Δικαιοσύνη από το ένα μέρος και αυτοδικαίωση από το άλλο . <<Κακία >> . Αυτή είναι η διεφθαρμένη κλίση του μυαλού ,σύμφωνα με την οποία ο άνθρωπος τείνει να κάνει κακό και δεν ανακαλείται ακόμα και από το καλό που έχει λάβει . Επί πλέον αυτός καταχράται υπέρ κακών έργων, όλα τα καλά δώρα που έχει δεχθεί από τον Θεό ή τον άνθρωπο. Από την άλλη μεριά <<Καλοσύνη >> είναι η κλίση του μυαλού να κάνει καλό ,ακόμα και αν εμποδίζεται και αναχαιτίζεται από αδικίες που καταφέρονται επ΄ αυτού ΄ αυτή χρησιμοποιεί το κακό για το σκοπό του καλού. Γιατί δεν είναι εκείνο το πρόσωπο καλό σε Πνευματική καλοσύνη ,όταν ευδοκιμεί και κανείς δεν του αντιτίθεται ,μία πρακτική ως προς την οποία η καλοσύνη του κόσμου είναι ανίκανη Στα Γερμανικά η ακριβής σημασία του <<bonus>> είναι <<fromm>> και εκείνη του << malus >> είναι << bose >> . Έτσι διαβάζουμε στον Ματθ 7 ,18 : <<Κάποιο καλό δένδρο δεν μπορεί να φέρει κακό καρπό, ούτε μπορεί κάποιο κακό δένδρο να φέρει καλό καρπό >> . Αυτό το χωρίο διευθύνεται ενάντια σε εκείνους τους ανόητους που προσπαθούν να περάσουν την ενοχή τους στους άλλους και λένε : << Εγώ θα μπορούσα σωστά να είμαι καλός ,εάν θα μπορούσα να ζώ σε καλή συντροφιά ή εάν μπορούσα να απαλλαχθώ από τα κακά πρόσωπα που με παρενοχλούν >> Έτσι επίσης ο όρος <<καλοήθεια>>και <<κακοήθεια >>είναι αντίθετοι .Καλοήθεια είναι κάποια διάθεση αγάπης και η ικανότητα να τα πηγαίνει καλά με άλλους ανθρώπους ,μία ευγενής στάση, δηλαδή μία εγκάρδια επιθυμία του μυαλού να κάνει καλό σε άλλους και να είναι επιεικής προς αυτούς. Αυτή είναι διττή. Η πρώτη είναι ο τέλειος Χριστιανικός τύπος ,που παραμένει ένας και ο αυτός, συναλλασσόμενος με εκείνους που είναι ευγνώμονες και με εκείνους που είναι αγνώμονες. Ο άλλος είναι ο ανθρώπινος ή κοσμικός τύπος δηλαδή ο ατελής τύπος, που υπομένει μόνο καθ΄ όσον βρίσκει κάποια απάντηση και παύει ακριβώς στους κακούς και αγνώμονες ανθρώπους. Διαβάζουμε στο Ματθ 5,15 : << Εσείς συνεπώς, πρέπει να είσθε τέλειοι ,καθώς ο ουράνιος Πατέρας σας είναι τέλειος >> και στον Λουκά 6,35 : << και εσείς θα είσθε υιοί του Υψίστου ΄ γιατί Αυτός είναι χρηστός επί τους αχάριστους και τους πονηρούς >>. Καλοήθεια από την άλλη μεριά είναι η διεστραμμένη και πικρή κλήση να λάβει εκδίκηση επί των άλλων και να κάνει κακό σ΄ αυτούς . Αυτή ,επίσης είναι διττή . Ο πρώτος τύπος είναι το αντίθετο της ηρωϊκής, καθολικής, Χριστιανικής αγαθότητας ΄ από διαστροφή της καρδιάς καταφέρει πλήγμα ακόμα και σε καλούς και ευγενείς ανθρώπους, όχι μόνο σε κακούς τέτοιους, δεν σταματά κάνοντας έτσι ακόμα και συναλλασσόμενος με ευεργέτες. Αυτός είναι ένας μοχθηρός τύπος κακίας .Ο άλλος είναι το αντίθετο του ανθρωπίνου << καλοήθους>>, που ζητά εκδίκηση και βλάπτει άλλους ,αλλά σταματά κάνοντας έτσι ,ακριβώς απέναντι σ΄ εκείνους που κάνουν καλό σ ΄αυτόν. Από αυτή την εξέταση μπορούμε να εννοήσουμε αυτό που ο Απόστολος γράφει στους Γαλάτες 5 ,22 : <<Ο καρπός του Πνεύματος είναι καλοσύνη και ευγένεια >> . << Εφευρέτες κακών>>. : Σαν πρωτεύον

χαρακτηριστικό είναι η διαστροφή του μυαλού η οποία συμβαίνει όταν ένα πρόσωπο έχει την ευχέρια να κάνει καλό στον διπλανό του και να αποτρέψει το κακό απ΄αυτόν, αλλά σκοπίμως δεν το κάνει. Επί πλέον έτσι φαίνεται να περιγράφεται από τον Ευλογημένο Αυγουστίνο στο βιβλίο <<επί της τάξης >>, όπου δηλώνει ότι η λέξη << nequitia >> [ανικανότης]] εξάγεται από τη λέξη << nequite >> [είναι ανίκανος] ,κατά την σημασία ότι ένα τέτοιο πρόσωπο είναι <<ανίκανο >> να κάνει καλό, ήτοι ,εξ αιτίας άρρωστης θέλησης .Κάποιοι άνθρωποι λειτουργούν έτσι από ζήλεια ,άλλοι από κάποια υπερβολή θρασύτητας . 31. <<Αντίθετοι>> . Αυτοί είναι άνθρωποι που είναι τραχείς στον λόγο ,στην συμπεριφορά και ντύσιμο ,που ζούν μία έκλυτη ελευθεριότητα και κάνουν οτιδήποτε έρχεται στο μυαλό τους . << Ψιθυριστές >> [στοίχος 29] και << δυσφημιστές >> [στοίχος 30]διαφέρουν στο ότι ο δυσφημιστής υπονομεύει την καλή φήμη ενός άλλου προσώπου ,αλλά ο ψιθυριστής φανερώνει διχόνοια μεταξύ εκείνων που ζούν αρμονικά, πληροφορώντας μυστικά έναν άνθρωπο περί ενός πράγματος και έναν άλλο περί κάποιου άλλου πράγματος. Κάθε ψιθυριστής είναι διπλής γλώσσας , αλλά δεν είναι κάθε δυσφημιστής τέτοιος . [Βλέπε Εκκλησιαστής 28,15].

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

1 . << Συνεπώς δεν έχεις δικαιολογία ,ώ άνθρωπε, οποιοσδήποτε εσύ να είσαι>> . Αυτό το χωρίο είναι ερμηνευμένο κατά ένα τριπλό τρόπο .Πρώτον, εφαρμόζεται σ΄ εκείνους που κρατούν ένα Δημόσιο Λειτούργημα κάποιου δικαστού και επί τη βάσει του λειτουργήματός τους, καταδικάζουν και τιμωρούν ανθρώπους στους οποίους αυτοί οι ίδιοι μοιάζουν σε κακές πράξεις Κατ΄ αυτό τον τρόπο κάποιοι θέλουν να διαστρέψουν αυτό το χωρίο του Αποστόλου να εφαρμόζεται στους Ρωμαίους ,καθ΄ όσον αυτοί έκριναν τους κακοποιούς όλου του κόσμου, μολονότι αυτοί οι ίδιοι υπέφεραν από την αμαρτία της ειδωλολατρίας και άλλες διαστροφές. Λένε ότι εκείνοι ήταν οι άνθρωποι, διαλεγμένοι από τον Απόστολο, προς επιτίμηση, επειδή ήσαν αλαζόνες και επαναπαύοντο επί της δικαστικής εξουσίας και δεν εστεναχωρούντο και ενδιαφέροντο περί του πλήθους των δικών τους αμαρτιών . Αλλά εγώ έχω δηλώσει αρκετά καθαρά πάρα πάνω ότι ο Απόστολος εννοεί όχι μόνο τους Ρωμαίους .Συνεπώς αυτή η ιδέα δεν είναι πολύ πειστική, αλλά ιδιαίτερα βιασμένη. Πρέπει να παραδεχθώ ότι το κείμενο του Αποστόλου μπορεί να ερμηνευθεί σαν μία εντολή ενάντια σ΄ εκείνους που έχουν τοποθετηθεί εντός αξιώματος και ότι μπορεί να χρησιμοποιηθεί κατά τον τρόπο μιας κοινής διακήρυξης στις Εκκλησίες μας .Αλλά μπορεί να είναι πιο αξιοπρόσεκτα διευθυνόμενο εναντίων εκείνων που κρατούν αξιώματα στο καιρό μας και με μια παράξενη μανία εξασκούν αυστηρή κρίση ενάντια σ΄ εκείνους που είναι υπήκοοί τους και εν τούτοις οι ίδιοι με ατιμωρησία διαπράττουν όχι μικρότερα εγκλήματα, αλλά πολύ χειρότερα τέτοια. Εκείνους τους ανθρώπους ο Απόστολος καλεί και προσπαθεί να αφυπνίσει από την βαθιά τους τυφλότητα. Ακριβώς θεωρήστε εάν αμφότεροι, κοσμικοί και θρησκευτικοί ηγέτες, δεν είναι υπερόπτες, αναζητητές της ευχαρίστησης ,μοιχοί και το χειρότερο απ΄ αυτά, κλέφτες, ανυπάκουοι σε Θεό και ανθρώπους και δημιουργεί αδίκων πολέμων, δηλαδή μαζικοί δολοφόνοι .Και εν τούτοις συνεχίζουν να τιμωρούν αυτά τα εγκλήματα εξαιρετικά αυστηρά στους υπηκόους τους. Αλλά επειδή δεν έχουν κριτή μεταξύ των ανθρώπων ,δεν φροντίζουν για τους εαυτούς τους .Αλλά δεν θα ξεφύγουν την Κρίση του Θεού, καθώς ο Απόστολος ξεκάθαρα δηλώνει .Συνεπώς θα μιλήσω περισσότερο καθαρά και θα εποφεληθώ αυτής της ευκαιρίας για να κηρύξω περί αυτού του ζητήματος και να παραθέσω τις ιδέες του Αποστόλου. Επί τη βάσει ποιας εξουσίας ταιριάζει κοσμικοί Πρίγκηπες και κοσμικοί ηγέτες να ενεργούν, όταν κρατούν για τους εαυτούς τους όλα τα ζώα και τα πουλιά ,έτσι ώστε ουδείς εκτός αυτών δύναται να τα κυνηγήσει ?Δια ποιου δικαιώματος ? Εάν οποιοσδήποτε εκ του κοινού λαού θα ήθελε να κάνει εκείνο, αυτός θα ήθελε δικαίως να ονομάζεται

κλέφτης, ληστής ή μεγαλοαπατεώνας ,επειδή θα ήθελε να παίρνει μακριά από την κοινή χρήση αυτό που δεν ανήκει σ΄αυτόν .Αλλά επειδή αυτοί ακριβώς που κάνουν αυτά τα πράγματα είναι πανίσχυροι ,συνεπώς δεν μπορεί να είναι κλέφτες .Ή είναι πράγματι αληθές ότι , αντιγράφοντες τον Δημόδοκο μπορούμε να λέμε ότι οι Πρίγκηπες και οι παντοδύναμοι άρχοντες είναι φυσικά όχι κλέφτες και ληστές, αλλά αυτοί όχι λιγότερο κάνουν τα πράγματα που κλέφτες και ληστές κάνουν? Η διαφθορά του Νιμρώδ ,του πρώτου ισχυρού και δυνατού κυνηγού ενώπιον του Κυρίου, είναι έτσι βαθιά ριζωμένοι σ΄ αυτούς ,που δεν μπορούν να ασκούν εξουσία χωρίς επίσης να καταπιέζουν ανθρώπους και δραστήρια να κυνηγούν ,δηλαδή σφοδρά ,το οποίο σημαίνει να καταλαμβάνουν για τους εαυτούς τους πράγματα που δεν τους ανήκουν. Έτσι ο ευλογημένος Αυγουστίνος στο βιβλίο του <<επί της πόλης του Θεού >>λέει: << τι είναι οι μεγάλες αυτοκρατορίες παρά μεγάλες φωλιές κλεφτών >> Και προσθέτει την ακόλουθη ιστορία . << Όταν ο Μέγας Αλέξανδρος ερώτησε κάποιο μεγάλο πειρατή που αιχμαλώτισε στον πόλεμο τι δουλειά είχε να κάνει την θάλασσα ανασφαλή, αυτός με θρασεία απείθεια απάντησε :<< Τι δουλειά εσύ έχεις να κάνεις ολόκληρο τον κόσμο ανασφαλή ? Να είσαι σίγουρος ,εγώ κάνω αυτό με μιά μικρή βάρκα και είμαι καλεσμένος ληστής ΄ αλλά εσυ το κάνεις με ένα τεράστιο στόλο και είσαι καλεσμένος γι΄ αυτό Αυτοκράτορας >>.Αυτός που θέλει να χρησιμοποιήσει αυτόν τον λόγο του Αποστόλου εναντίον εκείνων των κλεφτών , θα έπρεπε να το εφαρμόζει σχετικά ως ακολούθως : Αυτοί κρεμούν τους κλέφτες και εκτελούν τους ληστές και έτσι οι μεγάλοι κλέφτες ενεργούν σαν δικαστές των μικρών κλεφτών. Υποθέτεις ώ άνθρωπε, ότι όταν κρίνεις εκείνους που κάνουν τέτοια πράγματα και εν τούτοις κάνεις αυτά εσύ ο ίδιος, ότι θα ξεφύγεις την κρίση του Θεού ? Κατά μήκος της ίδιας γραμμής αυτοί απαιτούν φόρους χωρίς επείγοντα λόγο και επεκτείνουν αυτούς αλλάζοντας και υποτιμώντας το νόμισμα, αλλά επιβάλλουν πρόστιμα στους υπηκόους τους για πλεονεξία και φιλαργυρία .Τι είναι αυτό παρά να κλέβεις και να ληστεύεις εκείνα τα πράγματα που δεν ανήκουν σ΄ εμάς ?.Πράγματι ,ποιος τελικά θα απαλλάξει τους ανθρώπους από τους κλέφτες ,που ενώ συγκεντρώνουν κανονικά φόρους και δίκαιες αποζημιώσεις, εν τούτοις δεν εκπληρώνουν τα οφειλόμενα καθήκοντά τους στους ανθρώπους, δίνοντας τους προστασία, υγεία και δικαιοσύνη ? Για τα μάτια τους είναι μόνο τύραννοι, συλλέγοντας πλούτη και καυχόμενοι με κενές επιδείξεις των ιδιοκτησιών που έχουν αποκτήσει και κρατήσει .Με τι βαθιά τυφλότητα οι πνευματικοί μας Πρίγκηπες κάνουν τις ίδιες και χειρότερες πράξεις, που ακόμα και τα παιδιά του δρόμου γνωρίζουν . Πολυτέλεια ,φιλοδοξία, σκληρότης, φθόνος ,πλεονεξία, φαγοπότι και μία γενική απιστία στον Θεό—όλα αυτά δεν φαίνεται να αξίζουν κρίση .Αυτοί είναι σ΄αυτά τα πράγματα μέχρι το λαιμό. Κάθε ελάττωση των προνομίων ή των εσόδων τους ή κάθε μείωση των συντάξεων τους, καθώς μπορεί κάποια φορά να συμβαίνει μεταξύ των υπηκόων τους, αυτοί θεωρούν λόγο για την σκληρότερη κρίση και τιμωρία . Τί είδους στοχασμών ,σας ρωτώ, θα μπορούσε ο Θεός –όχι, όχι ο Θεός ,αλλά κάποιος Ορέστης ή κάποιος ακόμα χειρότερος –να έχει, όταν βλέπει έναν φιλόδοξο, άπληστο ,άμετρο επίσκοπο να κατακρίνει τον λαϊκό του ,με όλους τους κεραυνούς του αφορισμού για μισό φιορίνι?. Δεν πρέπει να κρίνει αυτόν να είναι δύο φορές ή επτά φορές ένας Ορέστης ? . Δεν θα πεί σ΄ αυτόν, <<υποθέτεις ώ άνθρωπε ,που κρίνεις εκείνους που κάνουν τέτοια πράγματα και εν τούτοις κάνεις αυτά ο ίδιος, ότι θα ξεφύγεις την κρίση του Θεού?>>. Και όμως αυτά τα πράγματα είναι τώρα έτσι κοινά ,που εξ αιτίας του πλήθους των είναι στοχαζόμενα συγχωρητέα. Τί τρομερή τιμωρία και οργή Θεού κρέμεται επάνω μας σήμερα ,που Αυτός έχει θελήσει να ζούμε υπό τέτοιες συνθήκες ,έτσι ώστε να βλέπουμε την άτυχη βεβήλωση της Άγιας Εκκλησίας και αυτήν την καταστροφή και χρεοκοπία ,που είναι χειρότερη από οτιδήποτε επιβαλλόμενο από ένα εχθρό .

Δεύτερον ,αυτό το εδάφιο πρέπει να είναι εννοημένο σαν εφαρμοζόμενο σ΄εκείνους που μυστικά στην καρδιά τους κρίνουν τους άλλους . Αλήθεια ,αυτοί τους κρίνουν επίσης με το στόμα τους όταν τους καταγγέλλουν και εν τούτοις είναι από κάθε άποψη σαν εκείνους που αυτοί κρίνουν. Καλούμε αυτό αναίσχυντο όταν ένα φαντασμένο άτομο κριτικάρει ένα άλλο φαντασμένο άτομο, όταν ένας λαίμαργος επιτιμά έναν άλλο ή ένας φιλάργυρος δαγκώνει έναν άλλο .Αυτή η αδιαντροπιά είναι τόσο σαφής που μοιάζει ανόητη και γελοιοποιεί ακόμα και φελλούς, ωστόσο υπάρχει μια παράξενη τυφλότης περί αυτής, ώστε πάρα πολλοί άνθρωποι υποφέρουν απ΄ αυτή την μάστιγα. Ο λιγότερο φαντασμένος κριτικάρει τον περισσότερο φαντασμένο και ο περισσότερο φαντασμένος τον λιγότερο φαντασμένο, ο λιγότερο πλεονέκτης επιπλήττει τον μεγαλύτερο φιλάργυρο και έτσι συνέχεια .Σε τέτοια πρόσωπα πρέπει να εφαρμόσουμε τις λέξεις, << υποθέτεις ώ άνθρωπε, ότι όταν εσύ κρίνεις εκείνους , κ.λ.π. >> .Γιατί αναγκαστικά είναι κρίνοντας τους εαυτούς τους, όταν κρίνουν εκείνους που είναι σαν αυτούς. Είναι συνεπώς καταδικασμένοι δια των δικών τους λόγων , << μη κρίνεις ώστε να μην είσαι κριμένος >> [Ματθ 7,1],δηλαδή για να μη φέρεται την ίδια κρίση επί του εαυτού σας ,που φέρεται επί των άλλων . Αλλά είμαστε τυφλοί στα δικά μας λάθη ,εν τούτοις κανονικοί Άργοι [εκατόφθαλμοι] ακριβώς απέναντι εκείνων των άλλων .

Τρίτον ,αυτό το χωρίο μιλά για εκείνους που νομίζουν ότι είναι άγιοι και καθώς είπα, επηρεάζονται από διαφορετική αμαρτία από αυτή που είναι κρίνοντας .Ενεργούν σαν να ήταν δίκαιοι ,επειδή δεν κάνουν σχεδόν όλα τα πράγματα που άλλοι κάνουν και όχι σαν να ήταν άδικοι επειδή κάνουν κάποια που και οι άλλοι κάνουν .Κάνουν τόσο μεγάλη φασαρία περί των καλών πράγματων που κάνουν ,που εξ αιτίας αυτών δεν μπορούν να δούν τα λάθη τους. Γι΄ αυτούς τους ανθρώπους ιδιαίτερα είναι ο Απόστολος μιλώντας εδώ. Να τους διδάξει αυτόν τον τύπο των ανθρώπων και να διορθώσει αυτούς είναι μια εξαιρετικά δύσκολη εργασία, γιατί εμείς θα έπρεπε να τους καλούμε αναίσχυντους ,εάν αυτοί απλά κρίνουν εκείνα τα σφάλματα για τα οποία, εν μέρει τουλάχιστον, αυτοί είναι ελεύθεροι . Και όμως δεν εννοούν ή δεν παρατηρούν ότι είναι άδικοι ,γιατί είναι κάνοντας αυτό που είναι κρίνοντας . Αυτό είναι καλά εκφρασμένο από τον Ευλογημένο Αυγουστίνο ,στο όγδοο κεφάλαιο του <<επί του Πνεύματος και του γράμματος >> όπου λέει :<<Αυτοί κάνουν τα έργα του Νόμου σύμφωνα με το γράμμα , χωρίς το Πνεύμα ,δηλαδή από τον φόβο της τιμωρίας και όχι από αγάπη της δικαιοσύνης . Με την θέλησή τους αυτοί θα ήθελαν να κάνουν κάτι διαφορετικό, εάν θα μπορούσαν να τα βολέψουν με αυτό χωρίς τιμωρία, άρα κάνουν έτσι με μία ένοχη θέληση . Τι πλεονέκτημα μπορούν εξωτερικά έργα να έχουν, όταν ενώπιον του Θεού η θέληση είναι αμαρτωλή , ακόμα και αν το χέρι είναι δίκαιο ενώπιον των ανθρώπων ? .Με άλλα λόγια ,είναι κάνοντας τα ίδια πράγματα που είναι κρίνοντας. Κάνουν στο μυαλό τους αυτό που άλλοι είναι κάνοντας δια μέσου των ενεργειών τους και θα ήθελαν επίσης να το κάνουν στις πράξεις τους εάν ήταν επιτρεπόμενο . Αυτή είναι η διαστροφή της Συναγωγής και η αιτία για την απόρριψή της . Σ΄αυτή την αδυναμία είμαστε όλοι επί του ίδιου επιπέδου. Συνεπώς κανείς δεν έχει κάποιο δικαίωμα να κρίνει κάποιο άλλο πρόσωπο ,εάν δεν θέλει αυτός να κρίνει τον εαυτό του . Ο Απόστολος θέλει να καλέσει αυτούς πίσω, να εννοήσουν τους εαυτούς τους και αρχίζει να τους διδάσκει ότι ουδείς που είναι εκτός του Χριστού θα μπορούσε να εξαιρείται από αυτούς τους αμαρτωλούς ,δεν ενδιαφέρει πόσο καλός μπορεί να είναι και δεν ενδιαφέρει πώς αυτός εφαρμόζει κρίση επ΄ αυτών ,παραμένει πάντοτε μεταξύ αυτών ,ακόμα και αν δεν το παρατηρεί. Κάνει τα ίδια πράγματα που είναι καταδικάζοντας, ακόμα και αν δεν το πιστεύει σαν αλήθεια .

Ο Απόστολος τώρα καλεί την προσοχή σε τρία καλά δώρα του Θεού σε όλους τους αμαρτωλούς, ήτοι, καλοσύνη , υπομονή και μακροθυμία ή όλα τα πλούτη Του, που σημαίνει την πληρότητα και το μεγαλείο της καλοσύνης Του, της υπομονής Του και

μακροθυμίας Του . Τα πλούτη της καλοσύνης Του συνίστανται στην άφθονη πληρότητα, τόσο των φυσικών όσο και πνευματικών δώρων. Τέτοια σαν τα δώρα του σώματος και της ψυχής , η χρήση και υπηρεσία πάντων των δημιουργημάτων , η προστασία των αγγέλων κ.λ.π. Τα πλούτη της υπομονής Του [δηλαδή της ανοχής και αποχής Του ΄ αυτό είναι το νόημα της Ελληνικής και κατωτέρω στους Ρωμ 3,26 : in sostentatione Dei ,<< εν τη Θεϊκή Του ανοχή >>] είναι θεωρημένα ως η τεράστια ανοχή με την οποία Αυτός υποφέρει την αγνωμοσύνη τους για όλα τα δώρα Του και συν τοις άλλοις όλες τις κακές τους πράξεις εναντίον Αυτού, το πλήθος και την έκταση των αμαρτιών τους , δια των οποίων [εν τω μέτρω που μπορούν] υβρίζουν τον Θεό που έχει διαπραγματευθεί ευγενικά με αυτούς και που ανταποδίδουν σ΄ Αυτόν με κακό. Ρυπαίνουν την δόξα Του και βεβηλώνουν το όνομά Του [δηλαδή δεν Τον δοξάζουν] , υβρίζουν και βλαστημούν τα πάντα που σχετίζονται με τον Θεό καθώς είναι δηλωμένο κατωτέρω . { στοίχοι 23 και μετά]. Τα πλούτη της μακροθυμίας του Θεού φαίνονται στη εξαιρετικά καλόκαρδη καθυστέρηση της τιμωρίας Του και ανταπόδοσης για τέτοια έλλειψη ευγνωμοσύνης και στην προθυμία Του να περιμένει υπέρ της βελτίωσής τους ,καθώς εάν Αυτός εφαίνετο να ελπίζει ότι θα ήθελαν να βελτιωθούν . Αλλά όσο περισσότερο άφθονα ο Θεός δείχνει την μακροθυμία Του, τόσο περισσότερο αυστηρά θα εκτελέσει κρίση ,εάν η μακροθυμία Του έχει υπάρξει μάταιη . Συνεπώς η δήλωση ακολουθεί : <<εσύ είσαι θησαυρίζοντας εν εαυτώ οργή>> [στοίχος 5] .Ο Απόστολος δεν λέει , <<εσύ αξίζεις οργή>> αλλά λέει <<εσύ είσαι συσσωρεύοντας >>,δηλαδή , <<μία απέραντη και συσσωρευμένη οργή είναι αυτό που αξίζεις ! >> Έτσι ο Βαλέριος Μάξιμος ,μολονότι ήταν ειδωλολάτρης, είπε : << Η Θεϊκή οργή αποζημιώνει για την βραδύτητα της εκδίκησης, δια μέσου της αυστηρότητας της τιμωρίας >> . Από αυτό το χωρίο μπορούμε να συνάγουμε αυτό που μία σκληρυμένη καρδιά είναι ,δηλαδή μία που περιφρονεί την καλοσύνη ,υπομονή και μακροθυμία του Θεού . Αυτή λαμβάνει πολλά καλά δώρα ,και διαπράττει πολλές κακές πράξεις . Δεν αποφασίζει να γίνει καλύτερη . Υπάρχουν δύο τύποι αυτών των ανθρώπων . Ο ένας τύπος κάνει αυτά τα πράγματα εξ αιτίας της επιθυμίας και λαγνείας της εξωτερικής του προσωπικότητας . Ο άλλος τύπος κάνει αυτά εξ αιτίας της δικής του αντίληψης και σοφίας και εξ αιτίας της ισχυρόγνωμης επιμονής επί της δικής του αγιότητας. Αυτοί εμπεριέχουν Ιουδαίους , Αιρετικούς, σχισματικούς και άλλους εραστές της ατομικότητας . Συνεπώς ο ευλογημένος Βερνάρδος ,λέει στο κεφάλαιο 1 της πραγματείας του << de consideration >> : << μιά καρδιά είναι καλεσμένη ΄΄σκληρυμένη΄΄επειδή δεν μπορεί να είναι μαλακωμένη από καλές πράξεις, εκφοβισμένη από απειλές ,διορθωμένη από τιμωρία ή κινημένη από υποσχέσεις >>. Αλλά πολλοί εξ αυτών του δευτέρου τύπου είναι περισσότερο ισχυρογνώμονες και αμετανόητοι εξ αιτίας της φαντασίας και <<αγιότητά τους>> και δεν εννοούν ότι αυτό είναι μία διπλή ανοησία και αδικία . Στις Παροιμίες26,12 διαβάζεται : <<Βλέπετε έναν άνθρωπο που είναι σοφός στα δικά του μάτια ? Υπάρχει περισσότερη ελπίδα για ένα τρελό ,παρά γι΄ αυτόν>>

4. <<δεν γνωρίζεις ότι η Χρηστότητα του Θεού σε οδηγεί εις μετάνοια ? >>. Τόσο μεγάλη είναι η τυφλότητα του αμαρτωλού ,που αυτός καταχράται, προς δική του βλάβη, τα πράγματα που εδόθησαν σ ΄αυτόν για δική του ευεργεσία. Από την άλλη μεριά ,το φώς είναι τόσο λαμπρό στο δίκαιο και ευσεβές άτομο ,που χρησιμοποιεί προς δικό του όφελος, τα πράγματα που προτίθενται να τον τραυματίσουν . Έτσι το ασεβές άτομο δεν γνωρίζει ότι η Χρηστότης του Θεού τον οδηγεί εις μετάνοια . Το δίκαιο άτομο, ωστόσο, αντιλαμβάνεται ότι ακόμα και η αυστηρότης του Θεού είναι καλή προς σωτηρία του ,γιατί τον γκρεμίζει και τον γιατρεύει .<< Ο Κύριος σκοτώνει και φέρει στη ζωή >> [1 Σαμουήλ 2,6]

5 . <<εν τη ημέρα της οργής και της αποκαλύψεως της δίκαιης κρίσης του Θεού >> Η έσχατη ημέρα είναι καλεσμένη η ημέρα της οργής και του ελέους ,η ημέρα της ανησυχίας και της ειρήνης, η ημέρα της καταστροφής και της δόξας .Κατ΄ εκείνη την ημέρα ο ασεβής θα είναι τιμωρημένος και θα είναι φερμένος σε ντροπή ΄ ο ευσεβής ,οπωσδήποτε ,θα είναι ανταμοιβόμενος και δοξαζόμενος. Κατά τον ίδιο τρόπο επίσης, η Πνευματική ημέρα εξουσιάζει στις καρδιές των πιστών δια μέσου του φωτός της Πίστης ,είναι καλεσμένη αμφότερα ,ημέρα της οργής και ημέρα Χάρης, ημέρα απώλειας και ημέρα σωτηρίας . Στον Ψαλμό 110 ,5 διαβάζουμε : << Ο Κύριος είναι στα δεξιά σου ΄ Αυτός έχει συντρίψει ασεβείς κατά την ημέρα της οργής Του>> δηλαδή κατά την ημέρα και τον χρόνο του ελέους ,ο οποίος είναι τώρα και στον Ζαχ 1 ,14 -16 : <<ο ήχος της μέρας του Κυρίου είναι πικρός ,ο ισχυρός άνθρωπος [δηλαδή ο παντοδύναμος και υπερήφανος άνθρωπος ,θα υποφέρει βάσανα εκεί] .Μια μέρα της οργής είναι εκείνη η ημέρα, μία ημέρα βασάνων και άγχους ,μια μέρα συμφοράς και αθλιότητας ,μια μέρα σκοταδιού και σκοτεινιάς, μια μέρα σύννεφων και ανεμοστρόβιλων ,μία μέρα σαλπίγγων και συνεγερμού .

7 . << δια της υπομονής εις καλά έργα. >>. Τόσο αναγκαία είναι η υπομονή ώστε κανένα έργο δεν μπορεί να είναι καλό όταν λείπει, γιατί ο κόσμος είναι τόσο διεστραμμένος και ο διάβολος τόσο αχρείος ,που δεν μπορεί να παραβλέψει κάποιο καλό έργο χωρίς να το προκαλέσει ,αλλά είναι δια μέσου αυτής της πρόκλησης που ο Θεός, στην θαυμαστή Του καλή κρίση ,δοκιμάζει το καλό έργο που Τον ευαρεστεί .Ας κρατήσουμε λοιπόν τον ακόλουθο ορθόδοξο και πρακτικό κανόνα : Στο βαθμό που είμαστε κάνοντας καλό και δεν δοκιμάζουμε ,σαν αποτέλεσμα αυτού αντίθεση, μίσος, στεναχώρια ή βλάβη ,στον αυτό βαθμό έχουμε λόγο να ανησυχούμε ότι το έργο μας μέχρι τώρα δεν είναι ευάρεστο στον Θεό ,γιατί δοκιμασία και υπομονή δεν έχουν εφαρμοστεί μέχρι τώρα και ο Θεός δεν έχει ακόμα επιδοκιμάσει αυτό ,επειδή δεν έχει Αυτός ακόμα δοκιμάσει αυτό. Γιατί δεν επιδοκιμάζει αυτό που δεν έχει πριν δοκιμάσει. Αλλά αν το έργο μας προσβάλλεται αμέσως , τότε ας είμαστε καλής διάθεσης και σταθερά να εμπιστευόμαστε ότι αυτό είναι ευάρεστο στον Θεό ,δηλαδή να πιστεύουμε ότι είναι εκ του ίδιου του Θεού ,γιατί αυτό που είναι εκ του Θεού πρέπει να είναι σταυρωμένο στον κόσμο . Εφ΄ όσον αυτό δεν οδηγεί στον Σταυρό , [δηλαδή σε εξοργιστικό πόνο] , αυτό δεν είναι αναγνωρισμένο σαν ένα έργο που έρχεται από τον Θεό, λαμβανομένου υπ΄ όψη ότι ο μονογενής Υιός δεν ήτο προφυλαγμένος ενάντια σ΄ αυτή την εμπειρία, αλλά μάλλον ήτο προσδιορισμένος σαν το παράδειγμα αυτής . << Ευλογημένος είναι εκείνος που είναι καταδικασμένος ένεκα της δικαιοσύνης >> [Ματθ 5,10.] << Χαίρεσθε και αγαλλιάστε ,επειδή η ανταμοιβή σας είναι μεγάλη στον Ουρανό >> [Ματθ 5,12]

ΠΟΡΙΣΜΑ

Αυτοί που παραπονιούνται και είναι ανυπόμονοι όταν υποφέρουν ,ενώ είναι κάνοντας καλά έργα, δείχνουν ότι τα καλά τους έργα δεν είναι εκ του Θεού ,αλλά έχουν υπάρξει καμωμένα επί τη βάσει ανθρώπινης δικαιοσύνης ,μια δικαιοσύνη στην οποία κάποιος άνθρωπος ,για δική του χάρη, κάνει καλά πράγματα ,επειδή ζητά να εκτιμάται και να τιμάται γι ΄αυτά και επειδή αποφεύγει και μισεί να προσβάλλεται , να συκοφαντείτε και να μισείται εξ αιτίας αυτών . Έτσι είναι καθαρό σαν το φώς της ημέρας , ότι δεν κάνει τις καλές του πράξεις εξ αγάπης και ταπεινότητας υπέρ της Χάρης του Θεού, αλλά τις κάνει για δικά του χάρη και για χάρη της δικής του φήμης, από μία κρυμμένη φαντασία και αγάπη του εαυτού . Γιατί αυτός που θέλει να κάνει καλά έργα επί τη βάσει της αγάπης και ταπεινότητας, υπέρ της Χάρης του Θεού ,θα λέει στον εαυτό του όταν τιμάται γι΄ αυτά :<<Εγώ δεν άρχισα αυτά για το χατίρι σου, αγαπητή τιμή, συνεπώς δεν θα τα εκπληρώσω για το χατίρι σου>> . Και όταν είναι επιτιμούμενος θα λέει : << Εγώ δεν άρχισα αυτά για το χατίρι σου ,ώ επιτίμηση και δεν θα σταματήσω

αυτά για χάρη σου >>. Αυτός θα συνεχίσει ευτυχής αυτό που έχει αρχίσει για την αγάπη του Θεού , προφυλασσόμενος από δεξιά και αριστερά .Συνεπώς ο Ιάκωβος 1,4 δηλώνει <<Αφήστε την υπομονή να έχει το τέλειο έργο της >> Δηλαδή μία άλλη αρετή μπορεί να προκαλέσει ένα καλό έργο , αλλά μόνο η υπομονή μπορεί να προκαλέσει ένα τέλειο έργο δηλαδή ένα που δεν είναι μολυσμένο δι΄ οποιασδήποτε διαφθοράς, ούτε άρχισε από μία επιθυμία για δόξα και από αγάπη του εαυτού ,ούτε άφησε ανεκτέλεστο από τον φόβο της επιτίμησης, αλλά εφάρμοσε όλους τους τρόπους εν τη αγάπη του Θεού . Διαβάζουμε στους Εβραίους 10,36 << Γιατί εσείς έχετε ανάγκη καρτερίας ,έτσι ώστε να μπορείτε να κάνετε το θέλημα του Θεού και να λάβετε αυτό που είναι υποσχόμενο >>

ΠΟΡΙΣΜΑ

Ο ειδωλολατρικός λόγος από το στόμα του Κικέρωνα, <<η αρετή αυξάνει όταν είναι τιμώμενη >> είναι ορθά περιφρονημένος και απορριπτώμενος από την Εκκλησία του Χριστού γιατί ο Απόστολος λέει ακριβώς το αντίθετο [2 Κοριν 12 ,9] <<Η αρετή είναι κατασκευασμένη τέλεια εν τη αδυναμία >>,δηλαδή τα καλά έργα γίνονται τέλεια δια μέσου της υπομονής γιατί << όταν εγώ είμαι αδύνατος ,[όταν εγώ υποφέρω] τότε εγώ είμαι δυνατός >>[2 Κοριν 12,10]. Έτσι αυτή είναι ανθρώπινη αρετή που αυξάνει δια μέσου της τιμής ,επειδή ζητά τιμή ,αλλά η αρετή των Χριστιανών αυξάνει όταν είναι κατηγορούμενη και όταν αυτή υποφέρει και έρχεται στο μηδέν όταν είναι εγκωμιασμένη [όταν λαμβάνει ευχαρίστηση στη τιμή]. Διαβάζουμε στον Ψαλμό 53,5 <<Ο Θεός θα σκορπίσει τα κόκκαλα [δηλαδή τις αρετές εκείνων που ευαρεστούν ανθρώπους . Αυτοί συγχίστηκαν , επειδή ο Θεός έχει περιφρονήσει αυτούς >> Τώρα, εάν η ανθρώπινη αρετή αυξάνει μόνο όταν είναι εγκωμιασμένη, τι θα κάνει αυτή όταν είναι κατηγορημένη ? Μυούται αυτή ? Μάλιστα, βεβαιότατα, γιατί είναι στρεφόμενη εντός οργής και απελπισίας . Εν συντομία ,εκείνους επίσης που ο Παύλος καλεί εδώ <<φιλόνικους >> {στοίχος 8] εξ αιτίας της έλλειψης υπομονής ,έχουν αναμφίβολα καμωμένες καλές πράξεις . Αλλά επειδή δεν γνώρισαν την υπομονή και θέλησαν να είναι τιμημένοι για εκείνες τις πράξεις ,έγιναν άπιστοι προς την αλήθεια και έχουν απομακρυνθεί στη σοφία τους ,δηλώνοντας καλό αυτό που είναι πραγματικά κακό , δηλαδή δηλώνοντας ότι το πράγμα ,εντός του οποίου εζήτησαν ευχαρίστηση στους εαυτούς τους και δόξα μεταξύ των ανθρώπων είναι δικαιοσύνη .Έτσι Αυτός τους απειλεί με την <<οργή Του και θυμό >>

7. << δόξα και τιμή. >> δηλαδή ένδοξη τιμή .Η δόξα, ο Αυγουστίνος δηλώνει, σχολιάζοντας στον Ιωάννη 17, <<καθώς προσδιορίσθηκε στους αρχαίους Κλασικούς Λατίνους, είναι η σταθερή μνημόνευση κάποιων προσώπων με εγκώμια >>. Και αυτός γράφει στο πέμπτο βιβλίο του << επί της πόλης του Θεού >> κεφάλαιο 12 : << Η δόξα είναι η κρίση των ανθρώπων ,που έχουν μια καλή γνώμη αφορούσα ανθρώπους >>. Έτσι είναι συνήθως καλεσμένη ΄΄δόξα και εξύμνηση ΄΄στις Άγιες Γραφές και σε συμφωνία με αυτές υπάρχουν΄΄έξυμνούμενοι και εξιδανικευόμενοι. ΄΄Τιμή , οπωσδήποτε, σύμφωνα με τον Αριστοτέλη , είναι η ύψιστη εκτίμηση που ένας δείχνει σε κάποιον άλλο σε αναγνώριση ικανότητας ή είναι η ύψιστη εκτίμηση που εκδηλούται σε κάποιον με λόγο ,πράξη ή ένδειξη, εξ αιτίας των ικανοτήτων του .Συνεπώς υπάρχει κάποια διαφορά μεταξύ δόξας και τιμής . Η δόξα ακτινοβολεί από ένα πρόσωπο σε ένα άλλο ΄ η τιμή ,ωστόσο , έρχεται από άλλα πρόσωπα , προς ή εντός ενός προσώπου. Η δόξα ακτινοβολεί και στρέφεται προς το εξωτερικό ΄ η τιμή αναβλύζει προς εμάς και πηγαίνει εντός ημών . Έτσι η προηγούμενη λαμβάνει χώρα κατά τον τρόπο μιάς εξόδου ,αλλά η προηγούμενη κατά τον τρόπο μιάς εισόδου .

8. << έργα και θυμός >> . Εγώ εννοώ δι΄ αυτού την οργή του θυμού ή την οργή της αγανάκτησης με την οποία φλογίζεται ο Θεός εναντίον σώματος και ψυχής. Αυτή

είναι κάποια οργή της αυστηρότητος. Αλλά Αυτός είναι επίσης αυστηρός με τον δίκαιο, καθώς αυτά τα χωρία λένε ; << Εσύ υπήρξες οργισμένος και έλαβες έλεος εφ΄ ημών >> [Ψαλμός 60,1] και πάλι << όταν Εσύ είσαι οργισμένος ,Σύ θα θυμηθείς έλεος >> [Αββακούμ 3,2] .Αυτή είναι η οργή της καλοσύνης Του ,η ράβδος του Πατέρα . Έτσι ο Ψαλμωδός προσεύχεται [Ψαλμός 6,2] : << ‘Ω Κύριε μη με επιτιμήσεις εν τη οργή Σου>> που σημαίνει ; <<Εσύ με κατηγορείς , αυτή είναι η οργή Σου ΄ αλλά μην εφαρμόσεις αυτή εν οργή αλλά εν ελέω ,έτσι ώστε να δύνασαι Εσύ να καταστρέψεις τον παλαιό άνθρωπο ,αλλά να σώζεις τον νέο >>.

9 .<<. Θλίψη και στεναχωρία >> . Αυτό πρέπει να είναι η εξήγηση της έκφρασης <<οργή και θυμός.>> Λαμβάνω αυτές τις λέξεις σαν να ανήκουν μαζί και να σημαίνουν το ίδιο πράγμα. Αυτό δεν παραπέμπει σε κάθε είδος θλίψης ,αλλά σε μία θλίψη που είναι συνδεδεμένη με αγωνία ,δηλαδή μία εκ της οποίας δεν υπάρχει διέξοδος, ούτε ελπίς διεξόδου ,όπου η παρηγοριά λείπει εν τη θλίψη .Να είσθε βέβαιοι, επίσης ο πιστός είναι υποφέροντας θλίψεις ,αλλά αυτές είναι παρηγορημένες σ ΄αυτόν ,καθώς διαβάζουμε στον Ψαλμό 4,2 ; << Σύ μου έχεις δώσει περιθώριο, όταν ήμουν σε στεναχώρια >>και στην 2 Κορ 1,4 : << που παρηγορείς εμάς σε όλες τις θλίψεις μας>>. Αυτή η παρήγορη ελπίς και εμπιστοσύνη στον Θεό έχει δοθεί σ΄ εμάς . Αλλά ο ασεβής είναι βασανιζόμενος δια της αγωνίας εν τη θλίψη δια μέσου απελπισίας . Αυτοί δεν έχουν ελπίδα και εμπιστοσύνη σε οτιδήποτε ,επειδή δεν τοποθετούν την ελπίδα τους στον Θεό, ώστε να μπορέσουν κάποια στιγμή να είναι ελευθερωμένοι. Ακριβώς καθώς η χαρά είναι μια κάποια ελευθερία της καρδιάς ,ακόμα και στη θλίψη ,έτσι η στεναχωρία παριστάνει μια κάποια στένωση και συστολή στη θλίψη . Ο Θεός επιτρέπει επίσης στους δικούς Του ,από καιρού εις καιρόν να δοκιμάζουν αμφότερα προσκαίρως, καθώς διαβάζουμε στον Ψαλμό 116,3 <<Εγώ υπέφερα θλίψη και άγχος>> δηλαδή <<στεναχωρία >>,καθώς στο Εβραϊκό κείμενο διαβάζεται. Αλλά ο Θεός αφήνει τον ασεβή να χρονοτριβεί στη διπλή στεναχωρία για πάντα. Αυτός υποδεικνύει αυτό με τις λέξεις <<. Επί πάσαν ψυχή >>. Αυτός δεν λέει << μόνο στο σώμα τους>>, καθώς είναι η περίπτωση με τον εκλεκτό .

12. << Αυτοί θα χαθούν χωρίς τον Νόμο >> . Ο Νόμος σ΄αυτό το χωρίο ,δηλαδή σ΄ ολόκληρο αυτό το Κεφάλαιο σημαίνει τον πλήρη Νόμο του Μωυσή ,όπου αμφότερα, οι δέκα εντολές και επίσης η αγάπη του Θεού και του πλησίον είναι διατασσόμενα . Πως είναι αυτό δυνατό ,ότι αυτοί θα χαθούν χωρίς αυτόν τον Νόμο και ότι αυτοί έχουν αμαρτήσει χωρίς αυτόν?. Χωρίς αυτόν δεν μπορεί να υπάρχει μήτε αμαρτία, μήτε αξία και συνεπώς όχι τιμωρία ή ανταμοιβή . Η απάντηση είναι ως ακολουθεί .Ο Απόστολος εννοεί τούτο κατ΄ αυτό τον τρόπο΄ <<χωρίς τον Νόμο >>,ήτοι χωρίς τον προφορικά μεταδιδόμενο ή τον γραπτό Νόμο [αυτοί θα χαθούν] ,ακόμα και αν μπορούν να τον γνωρίζουν κατά κάποιο διαφορετικό τρόπο καθώς δηλώνει κατωτέρω [στοίχος 15] , <<αυτοί δείχνουν ότι το έργο του Νόμου είναι γραμμένο στις καρδιές τους >> ή <<χωρίς τον Νόμο >> θα μπορούσε να σημαίνει <<χωρίς την συνεργασία του Νόμου>> ή << χωρίς του Νόμου >> που θα έδινε μια ευκαιρία προς το αμαρτάνειν. Γιατί κάποιος Νόμος που δεν υπάρχει δεν είναι επίσης μία ευκαιρία προς το αμαρτάνειν . Αλλά ο Νόμος του Μωυσή δεν είχε δοθεί μεταξύ των Εθνικών . Να είσθε βέβαιοι, οι Εθνικοί δεν είχαν λάβει τις τελετουργίες και κανόνες του Νόμου του Μωυσή, ούτε είχαν μεταδοθεί σ΄ αυτούς . Συνεπώς δεν ήταν δεσμευμένοι σ ΄ αυτούς ,ούτε είχαν αμαρτήσει μη ακολουθούντες αυτούς , καθώς οι Ιουδαίοι έχουν προσδεχθεί τον Νόμο και έκαναν μία συνθήκη δια μέσου αυτού με τον Θεό, λαμβάνοντας την υπόσχεση του Χριστού εντός αυτού . Όχι ολιγότερο, αυτοί έλαβαν έναν Πνευματικό Νόμο τον οποίο οι ιεροτελεστίες και εθιμοτυπίες υπεδείκνυαν κατά την ηθική σημασία [εντελώς χωρίς να ληφθεί υπ΄ όψη το γεγονός ότι αυτά συμβόλιζαν τον Χριστό]. Αυτός ο Νόμος είναι αποτυπωμένος επί όλων των ανθρώπων ,Ιουδαίων και Εθνικών και σ΄αυτόν τον Νόμο

όλοι οι άνθρωποι είναι δεσμευμένοι .Έτσι ο Κύριος λέει στον Ματθ 7,12 : << οτιδήποτε εύχεσαι οι άνθρωποι να έκαναν σ΄εσέ ,κάνε έτσι σ΄ αυτούς, γιατί αυτός είναι ο Νόμος και οι Προφήτες >>. Εσείς βλέπετε, ότι ολόκληρος ο μεταδομένος Νόμος δεν είναι τίποτε άλλο παρά ο φυσικός Νόμος, που δεν μπορεί να είναι άγνωστος σε κανένα, και εξ αιτίας του οποίου ουδείς μπορεί να είναι δικαιολογημένος . Η γνώμη του Αποστόλου συνεπώς είναι ,καθώς είναι πλέον ξεκάθαρα δηλωμένο ,<<αυτοί θα χαθούν χωρίς τον Νόμο >> ,δηλαδή << θα χαθούν χωρίς να έχουν λάβει τον Νόμο>>. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν έχουν αμαρτήσει επειδή δεν έχουν λάβει τον Νόμο και δεν τον έχουν τηρήσει σαν Ιουδαίοι και δεν θα χαθούν επειδή δεν έχουν κρατήσει τον Νόμο. Αλλά υπάρχει ένας άλλος λόγος . Ο ίδιος Νόμος που δεν έχουν λάβει, έχουν μάθει να γνωρίζουν κατά έναν διαφορετικό τρόπο και εν τούτοις δεν τον έχουν τηρήσει . Οι Ιουδαίοι θα κριθούν σύμφωνα προς το αν έχουν τηρήσει τον Νόμο ή όχι, καθώς ο Στέφανος τους είπε σαφώς στις Πράξεις των Αποστόλων 7 ,53 ,<<εσείς που λάβατε τον Νόμο και δεν τηρήσατε αυτόν >> . << Αυτοί θα χαθούν χωρίς τον Νόμο>> σημαίνει ότι δεν είναι ο Νόμος που είναι μεταβιβασμένος και λαμβανόμενος που θα καταδικάσει αυτούς ,συνεπώς θα χαθούν χωρίς κάποιο Νόμο αυτού του είδους, μολονότι όχι χωρίς κάποιο Νόμο, που είναι ο ίδιος όπως εκείνος ,εκτός του ότι δεν έχει μεταβιβασθεί σ΄αυτούς σε ένα γραπτό κώδικα και δεν εμπεριέχεται ή απεικονίζεται σ΄ αυτόν. Κάποιος θα μπορούσε να ρωτήσει το ζήτημα εάν οι Εθνικοί, που ζούν εκτός του Χριστού, αλλά εν τούτοις εκπληρώνουν τον Νόμο Φυσικά και σύμφωνα με την Συνείδηση, είναι σωσμένοι, ειδικώς αφού η προπατορική αμαρτία δεν είναι αφαιρούμενη χωρίς τον Χριστό και ούτε διάταγμα μπορεί να εκπληρωθεί χωρίς Χάρη , [και αν ακόμα μπορούν να έχουν προς το μέρος τους την ουσία μιας τέτοιας πράξης] η σωτηρία είναι δοσμένη δια μέσου του Χριστού μόνο. Να είσθε σίγουροι, ο Απόστολος φαίνεται να θεωρεί εδώ ότι κάποιοι εκ των Εθνικών έχουν καμωμένα και είναι κάνοντας τα πράγματα του Νόμου εκ φύσεως . Αλλά αυτό μπορεί να εγείρει την υποψία κάποιου, ότι ο Απόστολος δεν λέει ότι εκπληρώνουν τον Νόμο ,αλλά ότι αυτοί είναι τηρώντας κάποια ορισμένα στοιχεία λαμβανόμενα από τον Νόμο. Αυτός λέει [στοίχος 14] : << εκείνα τα πράγματα τα οποία είναι του Νόμου >>δηλαδή κάτι εκ του Νόμου ,αν και όχι τα πάντα που ανήκουν στον Νόμο . Έτσι αυτοί είναι όλοι ακόμα υπό αμαρτία εξ αιτίας άλλων πραγμάτων που δεν έχουν κάνει ,καθώς λέει κατωτέρω στο κεφάλαιο 3 . Εάν κάποιος θέλει να εννοεί τον Απόστολο κατ΄ αυτόν τον τρόπο ,ότι αυτοί είναι κάνοντας τα πάντα που ο Νόμος απαιτεί, τότε πρέπει να απαντήσει στο πιο πάνω ερώτημα με <<Ναι >> ΄ αλλά εάν κάποιος φέρει προς συζήτηση ,ενάντια εκείνου, το ζήτημα που αφορά τον Χριστό ,την Προπατορική αμαρτία και Χάρη ,τότε η απάντηση είναι , <<οποιοσδήποτε εκπληρώνει τον Νόμο είναι εν Χριστώ και λαμβάνει Χάρη εξ αιτίας του κάποιου βαθμού, που αυτός είναι ικανός να έχει προετοιμάσει τον εαυτό του γι΄ αυτήν >> . Την Προπατορική αμαρτία ο Θεός θα μπορούσε να τους την συγχωρεί [και αν ακόμα δεν μπορούν να την έχουν αναγνωρίσει και ομολογήσει] εξ αιτίας κάποιων πράξεων ταπεινότητας προς τον Θεό, σαν την Ύψιστη Ύπαρξη που αυτοί γνωρίζουν .Ούτε ήταν δεσμευμένοι στο Ευαγγέλιο και στον Χριστό σαν ειδικά αναγνωριζόμενο , καθώς οι Ιουδαίοι δεν ήταν επίσης . Ή ένας μπορεί να λέει ότι σε όλους τους ανθρώπους αυτού του τύπου έχει υπάρξει δοσμένο τόσο φώς και Χάρη, δια μιας ενεργείας προληπτικής Χάρης Ελέους του Θεού ,όση είναι αρκετή για την Σωτηρία τους στην κατάστασή τους ,όπως στην περίπτωση του Ιώβ ,του Ναμάν και άλλων . Αλλά η πρώτη ερμηνεία, σύμφωνα με την οποία αυτοί δεν έχουν καμωμένα όλα τα έργα του Νόμου δεν με ικανοποιεί, επειδή ο Απόστολος λέει κατωτέρω [στοίχος 27] : << τότε αυτό που εκ φύσεως είναι απερίτμητο ,κρατώντας τον Νόμο ,θα κρίνει εσένα .>> Παρατηρήστε αυτό. Εδώ λέει ότι <<ο απερίτμητος>> ,δηλαδή ο Εθνικός είναι εκπληρώνοντας τον Νόμο, και στον ίδιο χώρο αυτός λέει [στοίχος 26] :<< εάν ο απερίτμητος τηρεί τις εντολές του Νόμου, δεν θα είναι αυτό το απερίτμητο θεωρούμενο ως περιτομή ? >> Αυτοί έχουν συνεπώς εκπληρώσει τον Νόμο .Οτιδήποτε

έλειπε [και γι΄ αυτή την έλλειψη αυτοί είναι συγχωρημένοι εξ αιτίας της αόρατης αγνοίας τους] , ο Θεός εν τη ανοχή Του χωρίς αμφιβολία προμήθευσε, έτσι ώστε αυτοί να μπορούνε να είναι κατασκευασμένοι τέλειοι δια μέσου του Χριστού στο μέλλων Αυτό δεν είναι διαφορετικό από αυτό που Αυτός έκανε για τα παιδιά ,που ήταν απερίτμητα και φονεύθηκαν προς χάριν Του [Ματθ 2,16] . Αυτός κάνει το ίδιο πράγμα σήμερα υπέρ των παιδιών μας .

11. <<γιατί δεν υπάρχει υπόληψη προσώπου παρά τώ Θεώ >> . Αυτός μιλά κυρίως ενάντια στη φαντασίωση των Ιουδαίων ,που εκαυχώντο περί της παραλαβής του Νόμου και κόμπαζαν ότι ήταν οι ακροατές και μαθητές Του .Συνεπώς ήταν οργισμένοι που οι Εθνικοί ήταν τοποθετημένοι στο ίδιο επίπεδο με αυτούς ,στο βαθμό που αφορούσε τις καλές πράξεις και επίσης ως αναφορά τις κακές ! ΄γιατί ο Παύλος είχε πεί , << Ο Ιουδαίος πρώτα και επίσης ο Έλληνας >> [στοίχος 9] και επίσης << εις πάντας, τον Ιουδαίο πρώτα και επίσης τον Έλληνα >> [στοίχος 10] .Οι Ιουδαίοι ήθελαν τον Θεό να ενεργεί κατά τέτοιο τρόπο ,ώστε Αυτός να χορηγεί το καλό στους Ιουδαίους μόνο και το κακό στους Εθνικούς μόνο , επειδή ήταν τέκνα του Αβραάμ ,αυτοί θα όφειλαν αυτομάτως στις αξίες να είναι σαν τον Αβραάμ. Έτσι οι Ιουδαίοι μοχθούν να κάνουν από τον Θεό ένα κριτή που λαμβάνει υπ΄ όψη τα πρόσωπα . Την ανοησία τους μιμούνται σήμερα οι αιρετικοί και όλοι οι πνευματικά φαντασμένοι άνθρωποι ,που ισχυρίζονται ότι επειδή έχουν εκλέξει τους εαυτούς τους ,σε σύγκριση με άλλους ανθρώπους, εξ αιτίας της αγίας τους διαγωγής ή την σοφία τους και επειδή είναι ευαρεστούμενοι με τους εαυτούς τους ,ο Θεός θα τους επιλέξει και θα βρεί ευχαρίστηση σ΄αυτούς .Δεν καταλαβαίνουν ότι ο Θεός εκλέγει και βρίσκει ικανοποίηση σε μία ψυχή που είναι άξια περιφρόνησης και ομολογεί ότι είναι απορριπτόμενη ενώπιον Του, μία ψυχή που απορρίπτει τον εαυτό της, δίνει προτεραιότητα στους άλλους και ικανοποιείται σ΄αυτούς .Έπειτα ο Παύλος ομοίως κεντρίζει την υπερηφάνεια των Εθνικών που φούσκωναν τους εαυτούς τους με την δικαιολογία ότι αφού δεν γνώριζαν τον Νόμο , αυτοί δεν άξιζαν οργή .Αυτός απαντά << κατά κανένα τρόπο !>> επειδή <<αυτοί θα χαθούν χωρίς τον Νόμο>> ακριβώς καθώς είναι σωσμένοι χωρίς τον Νόμο, εάν έχουν κρατήσει τον Νόμο τους ,τον Νόμο που είναι γεννημένος με αυτούς και παρών στην δημιουργία, όχι δοσμένος ΄ ευρισκόμενος διαθέσιμος ,όχι μεταβιβασμένος σ΄ αυτούς ΄ ζωντανός, όχι εμπεριεχόμενος σε γράμματα . Εάν εμείς κάνουμε στους άλλους αυτό που εμείς θέλουμε αυτοί να κάνουν σ΄εμάς και εμείς ταιριάζει να ευχόμαστε για τους εαυτούς μας μόνο αυτό που είναι καλό, ένδοξο και σπουδαίο , τότε ας ευχόμαστε αυτό πρώτα υπέρ του Θεού—μια προσωπική θέληση, κρίση, δόξα και όλα τα άλλα πράγματα που είναι του Θεού ,τα οποία εμείς έχουμε ιδιοποιηθεί για τους εαυτούς μας, σε συμμαχία με τον διάβολο . Δεύτερο, ας δίνουμε αυτά επίσης στον πλησίον μας, τον οποίο γενικά προσπαθούμε να ξεπεράσουμε .Ας αφήσουμε επίσης αυτούς να είναι ανώτεροι μας .Τότε εμείς θα έχουμε εκπληρώσει ολική ταπεινότητα σε αμφότερους ,έναντι του Θεού και έναντι του ανθρώπου, δηλαδή πλήρη και τέλεια δικαιοσύνη . Τι άλλο πηγαίνουν να διδάξουν όλα στη Γραφή παρά ταπεινότητα, στην οποία είμαστε υποκείμενοι ,όχι μόνο προς τον Θεό, αλλά προς κάθε πλάσμα ? Γιατί θέλουμε τα πάντα να είναι υποκείμενα σ΄εμάς, μολονότι με μία διεφθαρμένη θέληση . Αλλά ας είναι αυτή πάντα έτσι διεστραμμένη, ας κάνουμε εμείς προς τους άλλους αυτό που θα μας άρεσε για τους εαυτούς μας, σύμφωνα με εκείνη την θέληση .Αμέσως αυτό θα είναι δίκαιο και μεγίστης τελειότητας. Γιατί τι θα μπορούσε να είναι πιο περιεκτικό και υγιεινό από αυτό το μικρό μάθημα? . Αλλά τώρα σπανίως αυτό είναι εννοημένο σε τέτοιο πλάτος ! .Και εν τούτοις ο Κύριος το δήλωσε μάλλον σύντομα, όταν είπε για τους ανθρώπους μόνο αυτό [Ματθ 7 ,12] : <<Οτιδήποτε εσείς εύχεστε ότι οι άνθρωποι θα ήθελαν να κάνουν σ΄ εσάς, κάνετε έτσι σ΄ αυτούς>> Αλλά τώρα εσείς εκθειάζετε τους εαυτούς σας πάνω από τους αμαρτωλούς, τους αμόρφωτους, τους χυδαίους και επιθυμείτε ότι έπρεπε να

υποφέρουν στα χέρια σας .Έτσι πρέπει επίσης να υποφέρετε τα ίδια πράγματα από αυτούς ,εκτός αν θέλετε να αποκρούσετε ότι υπάρχουν αμαρτωλοί ,αμόρφωτοι και χυδαίοι άνθρωποι .

12. <<. Όλοι που έχουν αμαρτήσει χωρίς τον Νόμο. >> Πρέπει να είμαστε προσεκτικοί να μη συνδέομε το <<χωρίς τον Νόμο >> με το ρήμα <<έχουν αμαρτήσει >> ή με το << θα χαθούν>>. Αλλά πρέπει να το εννοούμε κατ΄ αυτό τον τρόπο : Εκείνοι που έχουν αμαρτήσει χωρίς τον Νόμο να συνεισφέρει στις αμαρτίες τους ,χωρίς τον Νόμο να τους δίνει ευκαιρία να αμαρτάνουν . Έτσι << αυτοί θα χαθούν χωρίς τον Νόμο>> . Αυτό σημαίνει ότι ο Νόμος δεν φέρει μαρτυρία και καταδικαστική απόφαση εναντίων των, επειδή ένας τέτοιος Νόμος δεν εδόθει σε αυτούς .Αυτοί έχουν ένα διαφορετικό είδος Νόμου .Γιατί κάθε Νόμος δίνει ευκαιρία για αμαρτία, εκτός όταν η Χάρη , η Αγάπη και η Θέληση συνοδεύουν τον Νόμο .Η Θέληση πάντοτε παραμένει αντιτιθέμενη και θα προτιμούσε να κάνει κάτι άλλο, εάν αυτό ήταν επιτρεπόμενο, ακόμα και αν αυτή μπορεί να κάνει εξωτερικά αυτό που ο Νόμος διατάζει. Πράγματι δια μέσου της δεσποτείας του Νόμου, αυτή είναι δελεασμένη να αμαρτάνει μάλλον, παρά να βοηθιέται έναντι αυτού .Ο ευλογημένος Αυγουστίνος στο Κεφάλαιο 5 του <<επί του Πνεύματος και του Γράμματος >> λέει, << Εγώ δεν γνωρίζω πως αυτό συμβαίνει ,που τα πράγματα που είναι επιθυμούμενα γίνονται πιο δελεαστικά ,όταν αυτά είναι απαγορευμένα>> Και ο Ποιητής λέει ,<< Είμαστε πάντοτε προσηλωμένοι επί απαγορευμένων πραγμάτων και επιθυμούμε αυτό που είναι αποκηρυγμένο . Έτσι ο υδατοφράκτης είναι μία απειλή στα εγκλεισμένα νερά >>.<<Αυτό που επιτρέπεται είναι μη επιθυμητό , αλλά αυτό που δεν επιτρέπεται δελεάζει τόσο πολύ περισσότερο>> . <<Αυτό που με ακολουθεί ,εγώ αποφεύγω και αυτό που αποσύρεται από εμένα εγώ καταδιώκω >> .Συνεπώς ο ευλογημένος Αυγουστίνος λέει στο Κεφάλαιο 8 του << επί του Πνεύματος και του Γράμματος >> : << εκείνοι που έκαναν αυτό που ο Νόμος διέταζε ,χωρίς το Πνεύμα της Χάρης, το έκαναν από τον φόβο της τιμωρίας και όχι από αγάπη της δικαιοσύνης . Επομένως αυτό που ήταν ορατό ενώπιον των ανθρώπων στην πράξη ,δεν ήταν παρόν ενώπιον του Θεού στη Θέληση >>-- και αντιστρόφως <<αυτό που δεν ήταν ορατό στο εξωτερικό έργο, ήταν όχι λιγότερο στη Θέληση ενώπιον του Θεού >>. – και όλο περισσότερο θεωρούνταν ένοχοι γι΄ αυτό τον λόγο , ότι ο Θεός γνώριζε ότι θα προτιμούσαν να αμαρτήσουν [εάν αυτό ήταν δυνατό χωρίς τιμωρία] . Ότι οι Ιουδαίοι ήταν τέτοιοι άνθρωποι είναι σαφές από το Ευαγγέλιο Ματθ 5,26 όπου ο Κύριος λέει : << εάν δεν υπερβαίνει η δικαιοσύνη σας εκείνη των Γραμματέων και Φαρισαίων , κ.λ.π. >> .Γιατί εκείνοι οι άνθρωποι συνήθιζαν να λένε ότι υπάρχοντες οργισμένοι στην καρδιά τους δεν ήταν μια αμαρτία ,αλλά αυτός μόνο ο πραγματικός φόνος ήταν .Συνεπώς ο Ψαλμός 1,2 λέει : << Αλλά η ευχαρίστησή του είναι εν τω Νόμω του Κυρίου >> .Αλλά αυτό ο Κύριος δίνει μόνο δια της Χάρης, δια μέσου του Αγίου Πνεύματος. Διαφορετικά η αμαρτία πάντοτε λαμβάνει ευκαιρία δια μέσου του Νόμου και σκοτώνει μέσω αυτού. Δεν ενδιαφέρει πόσα πολλά έργα μπορούν να είναι καμωμένα ,η θέληση ακόμα κείται νεκρή ,καθώς διαβάζουμε στην 1 Κορ 15 ,56 : << το κεντρί του θανάτου είναι η αμαρτία και η δύναμις της αμαρτίας ο Νόμος .Αλλά ευχαριστία να είναι στον Θεό ,που μας δίνει την νίκη δια μέσου του Κυρίου μας Ιησού Χριστού .>>

13 . << αλλά οι ποιητές του Νόμου θα είναι δικαιωμένοι .>>. Αυτό το χωρίο είναι ερμηνευμένο κατά ένα διπλό τρόπου ,δια του ευλογημένου Αυγουστίνου στο Κεφάλαιο 26 του <<επί του Πνεύματος και του Γράμματος >> .Πρώτον κατ΄ αυτό τον τρόπο : <<Οι ποιητές του Νόμου θα είναι δικαιωμένοι >> σημαίνει ότι δια μέσου της δικαιώσεως ,αυτοί θα γίνουν ή θα είναι κατασκευασμένοι αυτό που δεν ήταν πριν, ποιητές .Δεύτερον και με ένα καλύτερο τρόπο,<< θα είναι δικαιωμένοι >> σημαίνει ότι αυτοί θα είναι θεωρημένοι και εννοημένοι σαν Δίκαιοι ,καθώς εδηλώθει στο σχόλιο.

Αυτό είναι επαρκώς διαυγές από το προηγούμενο [στοίχος 13] ,γιατί όχι οι ακροατές του Νόμου είναι δίκαιοι ενώπιον του Θεού ,δηλαδή αν εσείς έπρεπε να ρωτήσετε, ποιος άλλος είναι δίκαιος ενώπιον του Θεού ,εκτός των ακροατών η απάντηση θα ήταν : << οι ποιητές θα είναι δίκαιοι ,δηλαδή αυτοί θα είναι δικαιωμένοι και θεωρημένοι σαν δίκαιοι >> .Έτσι ο Ψαλμός143,2 λέει : << Γιατί όχι άνθρωπος ζών είναι δίκαιος ενώπιον Σου>>,δηλαδή αυτός δεν είναι θεωρημένος σαν δίκαιος .Και κατωτέρω ,στους Ρωμ 3 ,20 διαβάζουμε : << όχι ανθρώπινη ύπαρξη θα είναι δικαιωμένη ενώπιον Αυτού, δια των έργων του Νόμου >> .Και στον Λουκά 10 ,29 << και αυτός επιθυμώντας να δικαιώσει εαυτόν >> [δηλαδή αυτός ηθέλησε να δηλώσει ή διατυπώσει ότι ήτο δίκαιος και θέλησε να απαλλάξει τον εαυτόν του εκ της αμαρτίας ,σαν να μην γνώριζε ποιος ήταν ο πλησίον του ,που ήταν διαταγμένος να αγαπά] και ομοίως σε πολλά άλλα μέρη .

14. << Οι Εθνικοί κάνουν εκ φύσεως εκείνα τα πράγματα ,τα οποία είναι εκ του Νόμου>>. Αυτό πάλι ο ευλογημένος Αυγουστίνος ερμηνεύει κατά ένα διπλό τρόπο, καθώς έκανε πιο πάνω ,στο Κεφάλαιο 26. Πρώτον ,για <<Εθνικούς>> εννοεί τους Πιστούς μεταξύ των Εθνικών, που είναι δικαιωμένοι δια της Χάρης του Χριστού ,εν αντιθέσει προς τους άπιστους Ιουδαίους που καυχώνται περί του Νόμου και της δικαιοσύνης .Από αυτό ερμηνεύει την λέξη <<εκ φύσεως>> [δηλαδή αποκατεστημένη δια του Πνεύματος της Χάρης του Χριστού ,από μία φύση που είχε υπάρξει διεφθαρμένη από την αμαρτία] : << Όχι καθώς εάν η Χάρη ήταν αρνημένη εκ φύσεως, αλλά μάλλον η φύση αποκατεστημένη δια μέσου της Χάρης >>.Αυτός ο ίδιος κλίνει προς αυτή την ερμηνεία .Αλλά δεύτερον ,αυτός λέει ότι αυτή η λέξη μπορεί να εφαρμοστεί σ΄ εκείνους που και αν ακόμα διευθύνουν μία ασεβή ζωή και δεν λατρεύουν αληθινά και κατάλληλα τον Θεό, είναι κάνοντας το ένα ή το άλλο πράγμα, ένεκα της οποίας αιτίας, μπορούμε να λέμε περί αυτών ότι κάνουν κάποια εκ των πραγμάτων τα οποία είναι εκ του Νόμου και ότι έχουν κάποια αντίληψη αυτού .Έπι πλέον ,οι <<σκέψεις τους , που συγχωρούν αυτούς >> θα έπρεπε να εννοηθούν σαν εκείνες όπου αυτοί συγχωρούν τους εαυτούς τους , με σκοπό να επιτύχουν μία επιεικέστερη τιμωρία ,ακριβώς καθώς κάποιες αμαρτίες που είναι συγχωρητέες και χωρίς τις οποίες ένας δεν μπορεί να ζεί αυτή τη ζωή,δεν αποκλείουν ένα δίκαιο άνθρωπο από την αιώνια ζωή .Έτσι κάποια λίγα καλά έργα, χωρίς τα οποία η ζωή, ακόμα και των χειροτέρων ατόμων, είναι εξαιρετικά σκληρά θεμελιωμένη,δεν θα είναι καμιάς βοήθειας στον ασεβή να επιτύχει αιώνια σωτηρία .Αλλά αυτή η ερμηνεία είναι αντίθετη στον λόγο που λέει ότι κάνουν εκ φύσεως τα πράγματα που είναι του Νόμου και εκείνοι που πράττουν τον Νόμο είναι .δίκαιοι .Επομένως δεν φαίνεται να μιλά περί αυτού του τύπου των ασεβών ανθρώπων. Αλλά μήτε ταιριάζει να μιλά για την πρώτη ομάδα δηλαδή τους Πιστούς εν Χριστώ ,γιατί αυτή η ερμηνεία της <<εκ φύσεως>> είναι βιασμένη και εγώ δεν μπορώ να δώ γιατί ο Απόστολος θέλησε να χρησιμοποιήσει αυτήν την ιδιαίτερη έκφραση, εκτός αν θέλησε να κρύψει από τον αναγνώστη του τι πραγματικά σκόπευε να πεί ,ειδικώς αφού αλλού δεν μιλά κατ΄ αυτό τον τρόπο. Συνεπώς προτιμώ να πιστεύω [καθώς έκανα πιο πάνω] περί ανθρώπων που είναι στο μέσον , μεταξύ των ασεβών Εθνικών και των Πιστών Εθνικών ,εκείνων που δια μέσου κάποιων καλών ενεργειών, διευθυνόμενων προς τον Θεό ,σε κάποιο βαθμό ήταν ικανοί να κερδίσουν Χάρη, η οποία διεύθυνε αυτούς περαιτέρω ,όχι καθώς εάν αυτή η Χάρη είχε υπάρξει δοσμένη σ ΄ αυτούς εξ αιτίας τέτοιας αξίας , επειδή τότε αυτή δεν θα ήταν Χάρη ,αλλά επειδή έτσι προετοίμασαν την καρδιά τους να λάβει αυτή την Χάρη σαν ένα δώρο . Εκτός και αν κάποιος δεχθεί ότι πρέπει να το αντιληφθούμε με ένα περιορισμένο νόημα ,να λέει << αυτοί κάνουν εκ φύσεως εκείνα τα πράγματα [που σημαίνει κάποια από αυτά τα πράγματα] που είναι εκ του Νόμου >> Τότε το κείμενο φωτίζεται και η δήλωση του ευλογημένου Αυγουστίνου σχετικά με τον δεύτερη ομάδα είναι πολύ ταιριαστή .Σ΄ αυτό το νόημα ο Απόστολος μιλά για εκείνους τους Εθνικούς

που έχουν τηρήσει τον Νόμο τόσο λίγο ,όπως και οι Εβραίοι έκαναν, μολονότι αυτοί έχουν καμωμένα κάποια από τα καλά έργα του Νόμου εν αναφορά της αποφυγής από τους εαυτούς τους της μεγαλύτερης τιμωρίας κατά την ημέρα της Κρίσεως .Εκείνοι σε κάθε περίπτωση ακόμα χρειάζονται την Χάρη και το Έλεος του Χριστού, ακριβώς όπως δεν θα έχουν κανένα πλεονέκτημα οι Εβραίοι που έχουν τηρήσει τον Νόμο εξωτερικά. Έτσι αμφότεροι είναι υπό αμαρτία ,χωρίς να λαμβάνεται υπ΄ όψη πόσα πολλά καλά έχουν καμωμένα,οι Εβραίοι σύμφωνα με τον εσωτερικό άνθρωπο ,επειδή τήρησαν απλά το Γράμμα του Νόμου ,οι Εθνικοί κατά ένα διπλό τρόπο, επειδή έχουν εκπληρώσει τον Νόμο μόνο κατά μέρος και όχι με όλη τους την καρδιά . Δέχομαι αυτή την ερμηνεία ,επειδή η γενική κατεύθυνση αυτού του κεφαλαίου [καθώς ο ίδιος ο Παύλος λέει κατωτέρω, στους Ρωμ 3 ,9 << γιατί έχουμε κατηγορήσει ότι αμφότεροι, Εβραίοι και Έλληνες ,ότι είναι όλοι υπό αμαρτία >>] δεν είναι τίποτε άλλο παρά η απόδειξη ότι όλοι οι άνθρωποι και συνεπώς αμφότεροι αυτοί είναι αμαρτωλοί και χρειάζονται το Έλεος του Θεού . Πώς συμφωνεί αυτό και υποστηρίζει την αντίληψη αυτού που ο Απόστολος λέει [στοίχος 15] : <<Το έργο του Νόμου είναι γραμμένο επί των καρδιών των>> ειδικώς από την άποψη αυτού που ο Προφήτης λέει [Ιεζεκιήλ 11,19 |2 Κοριν 3,] ότι αυτή η αντίληψη θα ήτο δοσμένη στους Πιστούς του μέλλοντος, ότι ο Θεός θα έγραφε τον Νόμο Του όχι σε Πίνακες από πέτρα ,αλλά επί των καρδιών των ? . Αυτό φαίνεται σ΄ εμένα [και δεν θέλω να δυσφημήσω μια καλύτερη ερμηνεία] ότι υπάρχει κάποια διαφορά μεταξύ της δήλωσης << Τα έργα του Νόμου είναι γραμμένα επί των καρδιών τους >> και <<ο Νόμος είναι γραμμένος επί των καρδιών τους ΄ γιατί ο Απόστολος δεν θέλησε να πεί σ΄ αυτό τον χώρο, ακόμα και αν το γνώριζε και μπορούσε να το έχει πεί, ότι αυτοί κατείχαν τον Νόμο γραμμένο επί των καρδιών τους ΄ αλλά θέλησε να πεί μόνο <<τα έργα του Νόμου>> Συνεπώς εγώ πστεύω ότι η δήλωση << Ο Νόμος είναι γραμμένος επί των καρδιών τους >> είναι η ίδια σαν <<. Η αγάπη του Θεού έχει υπάρξει εγχυμένη εντός των καρδιών μας δια μέσου του Αγίου Πνεύματος. >>[Ρωμ 5,5] .Αυτό είναι στη πραγματική σημασία , ο Νόμος του Χριστού και η εκπλήρωση του Νόμου του Μωυσή .Πράγματι , αυτός είναι κάποιος Νόμος χωρίς κάποιο Νόμο , χωρίς μέτρο ,χωρίς τέλος ,χωρίς όριο ,κάποιος Νόμος που κατορθώνει ανώτερα πάντων που ένας γραμμένος Νόμος διατάζει ή μπορεί να διατάξει . Αλλά οι λέξεις << τα έργα του Νόμου είναι γραμμένα>> σημαίνει ότι η γνώση των έργων είναι γραμμένη ,δηλαδή ο Νόμος που είναι γραμμένος σε γράμματα αφορά τα έργα που πρέπει να είναι καμωμένα , αλλά όχι την Χάρη που εκπληρώνει αυτόν τον Νόμο. Συνεπώς αυτοί μέχρι τώρα έχουν κατ΄ανάγκη παραμείνει δεμένοι στο Γράμμα που σκοτώνει ,γιατί δεν έχουν τίποτε άλλο παρά τα έργα του Νόμου γραμμένα επί των καρδιών τους

15. <<. Αυτοί υποδεικνύουν ότι τα έργο του Νόμου είναι γραμμένο επί των καρδιών τους>>.Πώς αυτοί το υποδεικνύουν ? .Πρώτον ,το υποδεικνύουν σε άλλους κάνοντας εκείνα τα πράγματα που είναι του Νόμου. Δεύτερον , το υποδεικνύουν τώρα στους εαυτούς τους και σε κάθε άνθρωπο , εν τη κρίσει δια μέσου αυτού ,ότι η συνείδησή τους δίνει μαρτυρία σ΄ αυτούς τους ίδιους, περί αυτών των ιδίων . Αλλά τι είδους μαρτυρία πάει αυτή να τους δώσει? .Αυτή δίνει μία καλή μαρτυρία καλών πράξεων που έχουν υπάρξει καμωμένες . Αυτό γίνεται δια των σκέψεων που συγχωρούν και υπερασπίζουν αυτούς . Αλλά η συνείδησή τους δίνει, επίσης, μία κακή μαρτυρία περί κακών πράξεων .Αυτό είναι καμωμένο δια των σκέψεων που τους κατηγορούν και βασανίζουν την συνείδησή τους .Είναι καθώς αυτός να ήταν λέγοντας : << Αυτό αποδεικνύει ότι ο Νόμος δεν ήταν άγνωστος σ΄ αυτούς ,αλλά είχαν μία γνώση του καλού και του κακού ΄ γιατί όταν βασανίζονται στη συνείδησή τους, βλέπουν ότι έχουν κάνει κακό . Αλλά δεν θα ήταν βασανισμένοι αν δεν αναγνώριζαν το κακό που έκαναν . Ακριβώς καθώς αυτοί οι ίδιοι κρίνονται προ του εαυτού τους δια του εαυτού τους, καθ΄ όσον η συνείδησή τους μαρτυρεί και οι σκέψεις τούς

κατηγορούν ή συγχωρούν αυτούς, έτσι είναι επίσης κρινόμενοι από τον Θεό, από την ένδειξη αυτής της ίδιας μαρτυρίας .Γιατί δεν κρίνουν τους εαυτούς τους επί τη βάσει της κρίσης άλλων ανθρώπων γι΄ αυτούς ή επί τη βάσει των εγκωμιαστικών λόγων και κριτικών , αλλά μάλλον επί τη βάσει των ενδόμυχων σκέψεων που είναι τόσο βαθιά στις καρδιές τους ,που οι ψυχές τους δεν μπορούν να ξεφύγουν απ΄ αυτές και να τις αποφύγουν ,ούτε μπορούν να τις σιωπούν ,καθώς μπορούν να φιμώνουν τις κρίσεις και λόγους των ανθρώπων. Επομένως ο Θεός ,επίσης, θα κρίνει όλους τους ανθρώπους προς αυτές και θα φανερώσει τις εσώτατες μας σκέψεις, ,ώστε δεν υπάρχει δυνατότης να το σκάσουν μακρύτερα ,εσωτερικά και σε ένα μυστικά κρυμμένο τόπο .Οι σκέψεις θα είναι φανερωμένες κατ΄ αναγκαιότητα και ορατές ενώπιον των οφθαλμών πάντων, καθώς εάν ο Θεός ήθελε να πεί : << Κοίτα ,δεν είμαι Εγώ που κρίνω εσένα, αλλά απλώς συμφωνώ με την δική σου κρίση περί του εαυτού σου και την αναγνωρίζω. Εάν δεν μπορείς να κρίνεις διαφορετικά ,αναφορικά με τον δικό σου ουσιαστικό εαυτό, μήτε μπορώ Εγώ . Άρα ,επί τη βάσει της μαρτυρίας των δικών σου σκέψεων και της δικής σου συνείδησης είσαι άξιος είτε του Ουρανού είτε της Κόλασης .>> Έτσι ο Κύριος λέει [Ματθ 12,37] : << Δια των λόγων σου θα είσαι δικαιωμένος και δια των λόγων σου θα είσαι καταδικασμένος .>> Εάν αυτό είναι αληθές περί των λόγων ,αυτό ισχύει πολύ περισσότερο περί των σκέψεων γιατί αυτές είναι πολύ περισσότερο μυστικές και πολύ περισσότερο αξιόπιστες μαρτυρίες . <<. Και μεταξύ. αλλήλων οι σκέψεις τους κατηγορούν ή υπερασπίζουν αυτούς >> Να είσθε σίγουροι ,από την συνείδησή μας λαμβάνουμε μόνο σκέψεις κατηγορίας ,επειδή τα έργα μας είναι μηδέν ενώπιον του Θεού [εκτός εάν αυτός ο ίδιος δια της Χάρης Του εργάζεται σ΄εμάς],μολονότι είναι εύκολο για μας να συγχωρούμε τους εαυτούς μας στα δικά μας μάτια , επειδή είμαστε εύκολα ευαρεστούμενοι με τους εαυτούς μας. Αλλά τι κερδίζεται εκτός τού ότι εξ αιτίας τούτου εμείς είμαστε πεπεισμένοι ότι γνωρίσαμε τον Νόμο ? Γιατί όλες οι τέτοιες αυτό--ευάρεστες σκέψεις μαρτυρούν ότι εμείς έχουμε κάνει καλό και συγκρατηθήκαμε από το κακό ,αλλά εμείς δεν έχομε ,ως εκ τούτου ευαρεστήσει τον Θεό ή εκπληρώσει τον Νόμο πλήρως Από που οφείλουμε να λάβουμε σκέψεις να μας υπερασπίσουν? Μόνο από τον Χριστό και μόνο εν Αυτώ θα βρούμε αυτές . Γιατί αν η καρδιά ενός Πιστού στον Χριστό τον κατηγορεί και τον επιπλήττει και μαρτυρεί εναντίον του οτι έχει κάνει κακό ,αυτός θα στραφεί αμέσως μακριά από το κακό και θα λάβει το καταφύγιό του στον Χριστό και θα λέει , <<. Ο Χριστός έχει κάνει αρκετά για μένα .Αυτός είναι δίκαιος . Αυτός είναι ο υπερασπιστής μου .Αυτός έχει πεθάνει υπέρ εμού .Αυτός έχει κάνει την δικαιοσύνη Του δικαιοσύνη μου και τις αμαρτίες μου αμαρτίες Του. Εάν Αυτός έχει κάνει τις αμαρτίες μου να είναι αμαρτίες Του ,τότε δεν έχω κάνει αυτές εγώ και εγώ είμαι ελεύθερος . Εάν Αυτός έχει κάνει την δικαιοσύνη Του δικαιοσύνη μου ,τότε εγώ είμαι δίκαιος τώρα με την ίδια δικαιοσύνη καθώς Αυτός . Η αμαρτία μου δεν μπορεί να τον καταβροχθίσει ,αλλά είναι καταπινόμενη στα αχανή βάθη της δικαιοσύνης Του ,γιατί Αυτός ο ίδιος είναι Θεός ,που είναι ευλογημένος για πάντα>> . Έτσι μπορούμε να λέμε << ο Θεός είναι μεγαλύτερος από την καρδιά μας>> [1 Ιωαν 3,20] Ο υπερασπιστής είναι μεγαλύτερος παρά ο κατήγορος, απείρως μεγαλύτερος . Αυτός είναι Θεός που είναι ο υπερασπιστής μου .Είναι η καρδιά μου που με κατηγορεί. Είναι αυτή η αναλογία? Ναι ,Ναι, ακόμα περισσότερο ! Ποιος θα φέρει οποιαδήποτε κατηγορία ενάντια στον εκλεκτό του Θεού ? >> Είναι σαν αυτός ήταν λέγοντας : <<Ουδείς >> Γιατί? Επειδή Αυτός είναι ο Χριστός Ιησούς [που είναι επίσης Θεός] , ο οποίος πέθανε , μάλιστα, ο οποίος ηγέρθη από τους νεκρούς , κ.λ.π>> .Συνεπώς << εάν ο Θεός είναι υπέρ ημών , ποιος είναι εναντίων ημών>>. [Ρωμ 8,33--34 | 8,31]

21. <<εσύ που διδάσκεις άλλους ,τον εαυτόν σου δεν διδάσκεις ? >> .Πώς είναι δυνατόν ένα πρόσωπο να διδάσκει ένα άλλο και να μη γνωρίζει πρώτα αυτός ο ίδιος ή να μην είναι διδαγμένος αυτός ο ίδιος ? .Αυτός που διδάσκει ,πρέπει πρώτα να γνωρίζει και να είναι διδαγμένος αυτό το οποίο διδάσκει τους άλλους .Αλλά ο

Απόστολος δείχνει πολύ καθαρά ότι είναι μιλώντας εδώ περί της Πνευματικής διδασκαλίας και καθοδήγησης εν τώ Νόμω , στον οποίο εκείνοι που είναι διδάσκοντας άλλους , απλά σύμφωνα προς το Γράμμα ,δεν είναι καθοδηγώντας τους εαυτούς τους΄ λέω ότι δεν καθοδηγούν τους εαυτούς τους ,για να μη πώ περί των άλλων, ότι τα έργα του Νόμου πρέπει να είναι καμωμένα με μια πρόθυμη και αγνή καρδιά . Και αφού τα πλέον ευγενή ,τα πλέον σπουδαία και τα πλέον ευάρεστα στον Θεό μέρη του ανθρώπου [δηλαδή , καρδιά και θέληση] είναι απόντα στη προσπάθεια, συνεπώς αυτοί βεβαιότατα δεν εκπληρώνουν τον Νόμο στο βαθμό που αφορά τον Θεό, δεν ενδιαφέρει πόσο πολύ ασκούν το σώμα ,το κατώτερο μέρος , στον Νόμο , ενάντια στην επιθυμία του και χωρίς την δική τους ελεύθερη βούληση . Ώς εκ τούτου ο Παύλος συνεχίζει στο ίδιο Πνεύμα [στοίχοι 21—22] : << εσύ που διδάσκεις ότι οι άνθρωποι θα όφειλαν να μην κλέβουν ,κλέβεις .Εσύ που λές ότι ένας δεν πρέπει να διαπράττει μοιχεία ,μοιχεύεις >>. Κατά τον ίδιο τρόπο ο Παύλος θα μπορούσε επίσης να έχει πεί : <<. Εσύ που λές πως κάποιος δεν θα έπρεπε να σκοτώνει ,εσύ σκοτώνεις, καθώς είναι φανερό στη δολοφονία του Χριστού. .>> Ο Κύριος μιλά προς το ίδιο αποτέλεσμα στον Ματθ 23,2 : <<. Οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι κάθονται επί της έδρας του Μωυσή΄ εσύ εφάρμοζε και κράτα οτιδήποτε αυτοί λένε , αλλά όχι αυτό που κάνουν , γιατί κηρύττουν ,αλλά δεν εφαρμόζουν>> Πώς θα αναγνωρίζουμε ότι αυτό είναι αληθές , όταν αυτοί φαίνονται δίκαιοι στους ανθρώπους κατά την εξωτερική τους συμπεριφορά ? .Ο Κύριος ο ίδιος λέει στο ίδιο Κεφάλαιο, ότι αυτό βεβαίως δεν ήταν καμωμένο χωρίς έργα δικαιοσύνης . Πώς λοιπόν θα έπρεπε να μην κάνουν σύμφωνα με τα έργα αυτών, που φαίνονται να είναι καλά, εκτός εάν θα έπρεπε ,όπως εκείνοι να κρατούν τον Νόμο μόνο κατά τα προσχήματα και σύμφωνα προς το Γράμμα ,χωρίς την καρδιά [δηλαδή μια αντιδρώσα καρδιά] καθώς εάν αυτό ήτο αρκετό .Αυτός είναι ο τρόπος που <<αυτοί λένε >> [δηλαδή διδάσκουν τον Νόμο και διαβάζουν αυτόν ακριβώς όπως είναι γραμμένος ΄ γι΄ αυτό δεν κατακρίνονται και ο Απόστολος δεν τους επιτιμά εδώ, επειδή διδάσκουν τον Νόμο σε άλλους] ,αλλά είναι ότι αυτοί <<δεν κάνουν >>αυτό με μια χαρούμενη και αγνή καρδιά ,δηλαδή με μια καρδιά που είναι περιτμημένη από όλες τις κακές επιθυμίες ,έτσι ώστε κάνουν ή δεν κρατούν τον Νόμο απλά στα εξωτερικά έργα ,αλλά κάνουν ή κρατούν αυτόν επίσης με την θέλησή τους και την καρδιά τους ,δηλαδή είναι ελεύθεροι κακών έργων, επίσης της αμαρτωλής λαγνείας της καρδιάς και όχι μόνο για την ολοκλήρωση του έργου και είναι έτοιμοι για καλά έργα ,όχι μόνο από σωματική αναγκαιότητα ,αλλά επίσης προθυμία του μυαλού. Έτσι είναι διδάσκοντας ένα ορθό και πλήρη Νόμο ,αλλά δεν είναι κάνοντας και εκτελώντας αυτόν, εγώ εννοώ, κάνοντας αυτόν με την καρδιά τους και φέρνοντας τον σε πέρας με τα χέρια τους . Από αυτό συνεπάγεται ότι <<δένουν βαριά φορτία, δύσκολα να κρατηθούν και τα θέτουν στους ώμους των ανθρώπων, αλλά αυτοί οι ίδιοι δεν θέλουν να τα κινούν με τα δάκτυλά τους >> .Αυτά τα βάρη είναι τα διατάγματα του Νόμου ,περί των οποίων έχει πεί πιο πάνω ότι αυτοί θα έπρεπε να τα κρατούν. .Αλλά δια της κατά Γράμμα ερμηνείας γίνονται βάρη σκληρά να κρατηθούν και τότε αυτά σκοτώνουν και δεν ζωοποιούν. Γιατί στην έκταση που αυτοί διδάσκουν ότι ο Νόμος πρέπει να είναι εκπληρωμένος μόνο με έργα, αν και χωρίς την πληρότητα της καρδιάς και όταν δεν δείχνουν από πού και πώς αυτή η εκπλήρωση του Νόμου πρέπει να είναι ζητούμενη, τότε αφήνουν εκείνους που διδάσκουν σε μία κατάσταση αδυναμίας, γιατί δεν μπορούν να εκπληρώνουν αυτούς τους Νόμους ,εάν δεν τους εκπληρώνουν στην καρδιά . Αλλά αυτοί δεν αγγίζουν τους ίδιους Νόμους ούτε καν με ένα δάκτυλο, δηλαδή δεν τους πλησιάζουν με την ελάχιστη απόπειρα της καρδιάς τους, αλλά τους εκτελούν μόνο σαν εξωτερικό έργο. Συνεπώς γίνονται άνθρωποι προσηλωμένοι στο να λαμβάνουν κενές τιμές ,καθώς το κείμενο προχωρά να λέει :<<Αυτοί κάνουν όλες τις πράξεις να βλέπονται από ανθρώπους >> [Ματθ 23,5] . Κοιτάξτε, εδώ ο Χριστός λέει ότι είναι κάνοντας έργα και εν τούτοις έχει πεί πριν ότι δεν σηκώνουν ένα δάκτυλο .Αυτές οι φαινομενικά αντιφατικές δηλώσεις όμως

ταιριάζουν η μία με την άλλη ,γιατί τα κάνουν εξωτερικά και σ ΄αυτά τα έργα προσθέτουν μία επιθυμία ματαιοδοξίας, αλλά εσωτερικά δεν κινούν αυτά με ένα δάκτυλο. .Τέτοια έργα ,έχει πεί πιο πάνω, δεν θα έπρεπε να είναι μιμούμενα ,ακόμα και αν Αυτός εδώ παραδέχεται ότι είναι καλά. Αλλά δεν είναι πραγματικά καλά . Από αυτή την έκθεση είναι καθαρό ότι σ ΄αυτό το χωρίο <<κάνοντες>> και σ΄ αυτό το Κεφάλαιο <<διαπράττοντες μοιχεία >> <<κλέβοντας >> και <<σκοτώνοντας >> είναι εννοημένα για την επιθυμία του εσώτατου ανθρώπου ,γιατί το πρόσωπο που επιθυμεί τέτοια πράγματα ,είναι ενώπιον του Θεού μαρτυρημένο σαν να κάνει αυτά , καθώς είναι δηλωμένο πάρα κάτω ,στο Κεφάλαιο 7,16—18 << εγώ κάνω αυτό που δεν θέλω, αλλά δεν μπορώ να κάνω αυτό που είναι ορθό >> .Συνεπώς δεν μπορούν να εννοούν αυτές τις λέξεις ,ούτε πιστεύουν ότι είναι τέτοιοι άνθρωποι, καθώς είναι δηλωμένο στις Πράξεις 5,28 [πιστεύοντας ότι δεν έχουν σκοτώσει τον Χριστό ,επειδή δεν τον έχουν σκοτώσει με τα ίδια τους τα χέρια] : << Εσύ σκοπεύεις να φέρεις το αίμα αυτού του ανθρώπου επάνω μας >> και στις Πράξεις 7,52 ,όταν ο Στέφανος τους κατηγόρησε για την ίδια αμαρτία με τις λέξεις << εσείς είσθε οι δολοφόνοι Αυτού του Δικαίου >>, αυτοί <<έτριζαν τα δόντια τους εναντίον του>> [Πράξεις 7 ,54] .Επίσης στις Παροιμίες 30,20 αυτοί οι άνθρωποι είναι καλεσμένοι < μοιχοί>> Η Συναγωγή ,η οποία προσκολλάται στην ανομία με την καρδιά της και στην δικαιοσύνη μόνο με το σώμα της ,που << τρώει>> [δηλαδή έχει καταβροχθίσει τον Χριστό, σκοτώνοντάς τον] και <<σκουπίζοντας το στόμα της >> [καθαρίζοντας τον εαυτόν της από τις αμαρτίες της] λέει : <<εγώ δεν έκανα λάθος >> .Συνεπώς επειδή δεν εννοούν [καθώς είπα]. τις λέξεις του Αποστόλου, ούτε είναι άνθρωποι που πιστεύουν ότι δεν κηρύττουν ότι κάποιος δεν πρέπει να κλέβει και εν τούτοις κλέβουν ,ώς εκ τούτου ο Απόστολος , δείχνοντας περαιτέρω ότι είναι μιλώντας πνευματικά ,περί πνευματικών πραγματοποιήσεων, συνεχίζει λέγοντας [στοίχος 25] << Η περιτομή πράγματι είναι χρήσιμη ……>>. Και πολύ ξεκάθαρα αργότερα [στοίχος 28] << γιατί αυτός δεν είναι ένας πραγματικός Ιουδαίος που είναι τέτοιος εξωτερικά ,ούτε είναι αληθινή περιτομή κάτι εξωτερικό και φυσικό>> και πάλι [στοίχος 27] <<με το Γράμμα και την περιτομή εσύ παραβαίνεις τον Νόμο>>. <<Με το Γράμμα >> αυτός λέει .Συνεπώς ,εσύ είσαι ένας κλέφτης κατά το Πνεύμα, μολονότι όχι σύμφωνα προς το Γράμμα. Ο Παύλος μνημόνευσε ειδικώς το Γράμμα, επειδή θέλησε να υποδείξει ότι μιλούσε κατά το Πνεύμα ,ώστε να μπορέσουν να εννοήσουν αυτό που θα έπρεπε να έχουν γνωρίσει . Αλλά κάποιος μπορεί να παρατηρήσει και να πεί ότι αυτή η περιτομή της καρδιάς είναι προκαλεσμένη μόνο δια της Χάρης , γιατί η φύση μας ,καθώς είπα πιο πάνω ,έχοντας κλίση προς το κακό ,είναι ανίκανη να κάνει καλό ,αποστρέφεται μάλλον ,παρά αγαπά τον Νόμο ,που οδηγεί προς το καλό και απαγορεύει από το κακό και έτσι εκ του εαυτού της δεν έχει επιθυμία για τον Νόμο ,αλλά μόνο δυσαρέσκεια. Και έτσι η φύση μας , εκτός εάν βοηθημένη από τον ουρανό ,παραμένει αιχμάλωτη στην αισχρή λαγνεία, που αντιτίθεται στον Νόμο και είναι πλήρης κακών επιθυμιών ,δεν ενδιαφέρει πόσα πολλά έργα μπορεί να παράγει, όταν είναι παρακινούμενη εξωτερικά δια του φόβου της τιμωρίας ή συρόμενη δια της αγάπης πρόσκαιρων πραγμάτων . Αλλά αυτή δεν είναι η φωνή της φύσης ή του παλιού ανθρώπου [Ψαλμός 119 :113] : <<. Εγώ μισώ τους διπλοπρόσωπους ανθρώπους ,αλλά αγαπώ τον Νόμο Σου >>, ούτε αυτό [ψαλμός 119 :103] : <<Πόσο γλυκείς είναι οι λόγοι Σου στη γεύση μου, γλυκύτεροι από το μέλι στο στόμα μου>> , ούτε αυτό [Ψαλμός 19 , 10] : << πλέον επιθυμητοί είναι αυτοί παρά το χρυσίον , γλυκύτεροι παρά το μέλι και τις σταλαγματιές της κηρήθρας >> .Αλλά αυτοί οι λόγοι απεικονίζουν την φωνή του Νέου και Πνευματικού ανθρώπου ,που προχωρά να λέει {Ψαλμός 19,11] : <<. Γιατί ο υπηρέτης Σου έχει αγαπήσει αυτούς και κρατήσει αυτούς >> . Εάν αυτά τα πράγματα γίνονται δια μέσου της Χάρης ,ταιριάζει ο Απόστολος ή ακόμα και ο Κύριος ο ίδιος ,να κατηγορεί και να βαρύνει τους Ιουδαίους?. Εγώ απαντώ ότι το όλο έργο του Αποστόλου και του Κυρίου Του είναι να ταπεινώσει τους υπερήφανους και να τους φέρει σε μία συνειδητοποίηση αυτής της

κατάστασης ,να τους διδάξει ότι χρειάζονται Χάρη ,να καταστρέψει την δική τους δικαιοσύνη, έτσι ώστε εν ταπεινότητα αυτοί θα ζητήσουν τον Χριστό και θα ομολογήσουν ότι είναι αμαρτωλοί και έτσι θα λάβουν Χάρη και θα είναι σωσμένοι . Έτσι ο Παύλος συμπεραίνει κατωτέρω στο Κεφάλαιο 11,32 :<<Γιατί ο Θεός συνέκλεισε όλους τους ανθρώπους εις απείθεια, δια να ελεήσει τούς πάντας >>.Οπωσδήποτε αυτοί δεν θέλησαν να ακούσουν αυτό και να το λάβουν στην καρδιά . Όταν άκουσαν αυτή την φωνή σκλήρυναν την καρδιά τους [Ψαλμός 95,8] .Συνεπώς ο Ψαλμός 95 ,16 –17. λέει ότι <<δεν έχουν γνωρίσει >> τους δρόμους του Κυρίου και δεν θα εισέλθουν στην ανάπαυσή Του .Η έκφραση <<δεν έχουν γνωρίσει >> είναι εννοημένη κατ΄ αυτόν τον τρόπο : <<αυτοί δεν θέλησαν να γνωρίσουν >>, ακριβώς καθώς λέμε <<αυτοί δεν έχουν κάνει αυτό >> ,δηλαδή << δεν έκαναν αυτό που θα όφειλαν να έχουν >>. Αυτή δεν είναι μία απαλλαγή, αλλά μία εντονότατη κατηγορία ότι δεν γνώρισαν . Ο Παύλος επίσης λέει στους Ρωμ 10,16 <<Αλλά αυτοί δεν έχουν προσέξει το Ευαγγέλιο >>,που σημαίνει δεν θέλησαν να προσέξουν το Ευαγγέλιο, καθώς θα όφειλαν να έχουν κάνει .

22 . <<. Εσύ που αποστρέφεσαι τα είδωλα , εσύ διαπράττεις ιεροσυλία .>> Ιεροσυλία είναι λεηλασία και κλέψιμο από κάποιο άγιο χώρο . Οι Ιουδαίοι διέπραξαν τέτοια κλοπή κατά ένα διπλό τρόπο , πρώτον εκτρέποντας την δική τους καρδιά και ψυχή από την αλήθεια και το Πνεύμα και υποτάσσοντάς την στις δικές τους ιδέες , δεύτερον κατά ένα τρόπο που εφαρμόζει ακόμα περισσότερο κοντά στο θέμα της συζήτησης μας . Αυτοί μετακίνησαν τα γράμματα και τις λέξεις της Γραφής ,που δεν είναι μόνο κάτι άγιο, αλλά το άγιο των αγίων, εκφέροντας αυτές και δίνοντάς τους ένα ψεύτικο νόημα και έτσι καλούπωσαν και σχημάτισαν από αυτές ένα πνευματικό είδωλο . Ο Ιεζεκιήλ 16 ,17 λέει : << εσείς επίσης λάβατε τα ωραία σας κοσμήματα εκ του χρυσού Μου και το ασήμι Μου ……..και κάνατε για τον εαυτόν σας εικόνες των ανθρώπων , κ.λ.π. >> . Ιεροσυλία ,συνεπώς είναι, ότι οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ αφαίρεσαν τον χρυσό και το ασήμι [δηλαδή αυθαίρετα παρέλαβαν λέξεις της Γραφής]. Αλλά χειρότερη είναι η ειδωλολατρία, που αυτοί έκαναν είδωλα και εικόνες εξ αυτών των λέξεων για τους εαυτούς τους δηλαδή πεισματικές, αφηρημένες ιδέες ,πεθαμένες και κοκαλωμένες ,τις οποίες έθεσαν επί του ιερού των καρδιών τους . Σύμφωνα με το Γράμμα αποστρέφονται τα είδωλα, αλλά κατά το Πνεύμα ,όχι μόνο τα αγκαλιάζουν, αλλά τα διαμορφώνουν για τους εαυτούς των. Διαβάζουμε στον Χοσσέα 8,4 : <<Με το ασήμι τους και τον χρυσό έκαναν είδωλα για την δική τους καταστροφή .>> Και επίσης στον Χοσσέα 6,8 : <<. Η Γκαλεάδ είναι πόλις ανθρώπων που είναι κάνοντας κάποιο είδωλο >> [δηλαδή παράγοντας ψεύτικη και απατηλή διδασκαλία }. Ο Απόστολος την καλεί ιεροσυλία μεγίστη εξ όλων , γιατί είναι πολύ σπουδαία αμαρτία να επινοήσεις λάθος , καθώς να εισάγεις στις Γραφές μία ψεύτικη ερμηνεία ,δηλαδή να απαγάγεις τον ιερό χαρακτήρα της . Έτσι αυτό επίσης μπορεί να εννοηθεί απλά ,σαν το προηγούμενο ,κατ΄ αυτόν τον τρόπο : Εσείς είσθε διαπράττοντας ιεροσυλία στην θέληση και επιθυμία ,ακόμα και εάν όχι στη πράξη .

26 . <<Λοιπόν εάν ο απερίτμητος κρατά τα εντάλματα του Νόμου >> . Εδώ ο Απόστολος μιλά για τους απερίτμητους που πιστεύουν στον Χριστό .Αντιπαραβάλλει αυτούς με τους Ιουδαίους που καυχώνται για την δική τους δικαιοσύνη . Με κανένα άλλο τρόπο ο απερίτμητος θα μπορούσε να κρατά τα εντάλματα του Νόμου[παρά μόνο δια Πίστεως στον Χριστό] . Αυτό επίσης είναι φωτεινό ,από αυτό που λέει παρακάτω. Επιθυμώντας να δώσει μια αιτία ,γιατί ο απερίτμητος θα καταδικάσει τον Ιουδαίο κάνει αυτή την διάκριση [στοίχος 28] <<Γιατί δεν είναι πραγματικός όποιος είναι τέτοιος εξωτερικά. >> .Εάν << ο Ιουδαίος που είναι τέτοιος εξωτερικά>> θα κριθεί από τον απερίτμητο , τότε ο απερίτμητος δεν είναι <<Ιουδαίος εξωτερικά >> και συνεπώς αυτός είναι μυστικά ,δηλαδή δια Πίστεως εν Χριστώ . Αλλιώς δεν θα έκρινε τον Ιουδαίο .

28 . << Γιατί δεν είναι ένας πραγματικός Ιουδαίος όποιος είναι τέτοιος εξωτερικά>> . Εμείς πρέπει να εννοήσουμε αυτή την απόφανση κατ΄ αυτό τον τρόπο : όχι αυτός που σύμφωνα προς την εξωτερική εμφάνιση Ιουδαίος ,είναι ένας πραγματικός Ιουδαίος. Ούτε είναι εκείνη αληθινή περιτομή ,που είναι περιτομή εξωτερικά . Αλλά αυτός που είναι ένας Ιουδαίος μυστικά ,αυτός είναι ένας αληθινός Ιουδαίος και η περιτομή της καρδιάς είναι η πραγματική περιτομή εν Πνεύματι ,όχι κατά το Γράμμα . Αυτό εξηγεί ότι έχει πεί παραπάνω [στοίχος 25]. : << η περιτομή σου γίνεται μη περιτομή >> ,δηλαδή μία περιτομή που λαμβάνει χώρα εξωτερικά, δεν είναι περιτομή ενώπιον του Θεού .

29. <<. Του οποίου ο έπαινος δεν είναι εξ ανθρώπων ,αλλά εκ του Θεού. >> .Αυτό είναι το ίδιο πράγμα ,όπως ο Κύριος λέει περί της αυτό-δικαίωσης ,στον Ματθ 23,5. << Αυτοί κάνουν όλες τις πράξεις τους να είναι βλεπόμενες από τους ανθρώπους. >>. Εξωτερική δικαιοσύνη κερδίζει έπαινο από ανθρώπους ,αλλά επιτίμηση από τον Θεό . Εσωτερική δικαιοσύνη κερδίζει έπαινο από τον Θεό και επιτίμηση και διωγμό από ανθρώπους . Γιατί η δεύτερη θεωρείται ανόητη ή ακόμα και άδικη στους ανθρώπους, αλλά η πρώτη είναι ανόητη ενώπιον του Θεού και διπλή δόση αδικίας

Συνεπώς το μάθημα είναι αυτό : Αυτός που δεν έχει ακόμα ξεφύγει τον έπαινο των ανθρώπων και δεν έχει υποφέρει ντροπή ,επιτίμηση και διωγμό στις πράξεις του ,δεν έχει ακόμα κατορθώσει πλήρη δικαιοσύνη . Γιατί αυτό εννοεί η παραπάνω εξήγηση επί του χωρίου [Ρωμ 2,7] <<δι΄ υπομονής σε καλά έργα >> .

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

1. << Λοιπόν τι πλεονέκτημα έχει ο Ιουδαίος ? ή ποια είναι η ωφέλεια της περιτομής>>. Επειδή αυτός είχε καταδικάσει τους Ιουδαίους σύμφωνα προς την σάρκα και την περιτομή στην σάρκα ,εφάνει να την θεωρεί άχρηστη και την πρακτική της μάταιη .Αλλά αυτό δεν είναι η περίπτωση .Σ΄ αυτό το Κεφάλαιο δείχνει για ποιό σκοπό η περιτομή και ο Ιουδαϊσμός είναι χρήσιμα . Η σπουδαιότερή της ωφέλεια είναι ότι <<. οι Προφητείες του Θεού είχαν πιστευτεί >> [στοίχος 2] ,δηλαδή η περιτομή ήταν χρήσιμη γι΄αυτό τον σκοπό ,ώστε σ΄ αυτή οι υποσχέσεις του Θεού είχαν πιστευθεί και η εκπλήρωση ήταν αναμενόμενη και σ΄ αυτό οι Ιουδαίοι είχαν κάποιο πλεονέκτημα έναντι των Εθνικών, στους οποίους ο Θεός δεν υποσχέθει τίποτα ,αλλά από καθαρό έλεος, με το πλήρωμα του χρόνου, Αυτός καταδέχθηκε να τους κάνει ίσους με τους Ιουδαίους . Οπωσδήποτε προς τους Ιουδαίους, Αυτός δεν είναι μόνο ελεήμων, αλλά και αληθής ,γιατί απέδειξε εκείνο το έλεος που Αυτός είχε υποσχεθεί . Επομένως αυτές οι δύο έννοιες είναι συχνά ενωμένες μαζί στην Γραφή ,έλεος και φιλαλήθεια . Έτσι λέει παρακάτω ,στο Κεφάλαιο 15 ,8 –9 : << Γιατί εγώ σας λέω ότι ο Χριστός έγινε ένας υπηρέτης των περιτμημένων, για να δείξει την αλήθεια του Θεού , με σκοπό να βεβαιώσει τις δοσμένες υποσχέσεις στους Πατριάρχες και με σκοπό οι Εθνικοί να δυνηθούν να δοξάσουν τον Θεό υπέρ του ελέους Του κ.λ.π. >> . Και σημειώστε ότι δεν λέει : << τα λόγια του Θεού είχαν πιστευθεί από αυτούς >>αλλά καθώς το Ελληνικό κείμενο έχει αυτό : <<τα λόγια του Θεού είχαν πιστευθεί >> ,μη υποδεικνύοντας από ποιους , επειδή αμέσως η αντίρρηση ήταν έτοιμη, στην οποία αυτός απαντά στην ακολουθούσα δήλωση ,ότι αυτά δεν είχαν πιστευθεί από όλους. Έτσι το νόημα είναι : Το σπουδαίο σημείο είναι ότι η περιτομή δεν ωφελεί υπέρ του εαυτού της μόνο ,αλλά υπέρ ολόκληρου του Κόσμου ,επειδή σ΄ αυτή τα λόγια του Θεού έχουν πιστευθεί, δηλαδή ευρέθησαν άνθρωποι που πιστεύουν τις Προφητείες του Θεού και έτσι οι υποσχέσεις του Ελέους και της Χάρης του Θεού είναι λαμβανόμενες και οι οποίες είναι τώρα δοσμένες επίσης και στους Εθνικούς .Αλλά εάν τα λόγια του Θεού δεν θα είχαν πιστευθεί εκεί ,αυτά πουθενά δεν θα είχαν πιστευτεί και έτσι η υπόσχεση του Ελέους δεν θα είχε γίνει δεκτή . Επομένως η περιτομή ήταν χρήσιμη από

κάθε άποψη υπέρ της ερχομένης δικαιοσύνης , μολονότι αυτή η ίδια δεν δικαίωνε. Έπειτα αυτός απαντά την αντίρρηση ότι τα λόγια του Θεού εκεί δεν είχαν πιστευθεί απολύτως , επειδή δεν επίστευσαν όλοι και συνεπώς ο Ιουδαίος δεν είχε πλεονέκτημα και η περιτομή ήταν καμίας ωφέλειας .Η απάντησής του είναι : << επειδή τί και αν μερικοί εξ αυτών ήταν άπιστοι ? Έχει η απιστία τους καταργήσει την πιστότητα του Θεού ? [στοίχος 3] ,δηλαδή αφού τα λόγια του Θεού ήταν εκεί πιστευμένα , η υπόσχεση βεβαιότατα στέκει. Ο Θεός έχει υποχρεώσει τον εαυτόν Του και επειδή Αυτός είναι αληθής , η εκπλήρωση της υπόσχεσής Του είναι αναμενόμενη . Αλλά εάν η υπόσχεση στέκει εξ αιτίας της Πίστης τους ,τότε η απιστία κάποιων δεν μπορεί κατ΄ ουδένα τρόπο να καταργήσει την Πιστότητα και Φιλαλήθεια του Θεού .Συνεπώς η περιτομή ωφέλησε εξαιρετικά ,επειδή δια μέσου αυτής η υπόσχεση του Θεού ήταν εγκαινιασμένη και σταθεροποιημένη και έτσι η εκπλήρωση θα μπορούσε να ήταν αναμενόμενη με την μεγίστη ασφάλεια εξ αιτίας της φιλαλήθειας του Θεού . Έτσι ο Κύριος μας στον Ιωάννη 4 ,22 λέει ,<<Η σωτηρία είναι εκ των Ιουδαίων >> ,μολονότι ακόμα και οι ίδιοι οι Ιουδαίοι μπορεί να μην είναι σωσμένοι ΄ γιατί στην υπόσχεσή Του ο Θεός έχει μεγαλύτερο ενδιαφέρον για την δική Του φιλαλήθεια εξ αιτίας της πίστης κάποιων, παρά για το πλήθος των απίστων ,ώστε Αυτός να ήθελε να καταργήσει την υπόσχεσή Του. Γιατί ο Θεός δεν ψεύδεται , αλλά είναι αληθής .

2 . Ή εμείς μπορούμε να εννοήσουμε αυτό το χωρίο κατά την σημασία των λόγων του Ευαγγελίου ,δηλαδή ότι ήταν αναγκαίο ο Λόγος να όφειλε να εκφωνηθεί πρώτα στους Ιουδαίους [Πράξεις13,46] εξ αιτίας των υποσχέσεων του Θεού . Και έτσι Αυτός επήγε από τους Ιουδαίους ,επίσης στους Εθνικούς . Κατ΄ αυτό τον τρόπο η περιτομή ήταν εξόχως χρήσιμη ,επειδή αυτή ήταν άξια να λάβει τον κανόνα του Ευαγγελίου, στον οποίο οι Εθνικοί επίσης ήταν αργότερα καταστημένοι συμμέτοχοι . Αυτό συνεπώς είναι <<το πλεονέκτημα των Ιουδαίων >> , ότι αυτοί δεν έλαβαν τις Προφητείες του Θεού από τους Εθνικούς ,αλλά μάλλον ότι οι Εθνικοί έλαβαν αυτές από τους Ιουδαίους . Αλλά η πρώτη ερμηνεία είναι προτιμητέα .Γιατί εάν αυτός αναφέρεται στους λόγους του Ευαγγελίου , δεν υπάρχει μόνο κάποιο πλεονέκτημα για τους Ιουδαίους στο να έχουν τους λόγους ,αλλά τα Δώρα επίσης και οι Χάρες ήταν πρώτα δοσμένα σ΄ αυτούς, αλήθεια ,ακόμα και οι Απόστολοι ,οι ηγέτες και αρχηγοί και το πλέον ευγενές μέρος της Εκκλησίας, ήταν εκ των Ιουδαίων . Το νόημα του στοίχου είναι ότι δεν υπάρχει μειονέκτημα για τους Ιουδαίους ή για την περιτομή ,στο γεγονός ότι κάποιοι δεν πίστευσαν .Είναι επαρκές ότι κάποιοι πήγαν να πιστεύσουν και δια μέσου της Πίστης τους η υπόσχεση ήταν εκπληρωμένη και προσδεχόμενη . Έτσι υπήρχε κάποιο πλεονέκτημα υπέρ αυτών ,ότι είχαν τις Προφητείες του Θεού ,πριν οι Εθνικοί να τις έχουν . Έτσι λέει κατωτέρω ,στο Κεφάλαιο 9 ,6 <<αλλά δεν είναι καθώς εάν ο Λόγος του Θεού >> δηλαδή <<η υπόσχεση είχε αποτύχει >> εξ αιτίας του γεγονότος ότι πολλοί δεν πίστευσαν .Γιατί από αυτό φαίνεται να έχει απορρίψει τον λαό Του και όχι εκπληρώσει τις υποσχέσεις Του .Αλλά οι Προφητείες Του δεν είχαν πιστευθεί και γι΄ αυτό τον λόγο οι Ιουδαίοι δεν είχαν πλεονέκτημα έναντι των Εθνικών, Αλλά <<η απιστία τους δεν θα καταργήσει την πιστότητα του Θεού >>, δηλαδή αυτή δεν θα είναι η αιτία του λόγου για τον οποίο, οιοσδήποτε θα όφειλε να λέει ότι ο Θεός δεν είναι αληθής , επειδή << Αυτός δεν έχει απορρίψει τον λαό Του, τον οποίο προεγνώρισε >> [Ρωμ 11,2] .Γιατί όχι όλοι είναι ο λαός Του που είναι έτσι εκ της σαρκός , αλλά εκείνοι που είναι έτσι εκ της υπόσχεσης ΄ γι΄ αυτους έχει Αυτός εκπληρώσει την υπόσχεση, επειδή σ΄ αυτούς μόνο έκανε την υπόσχεση . Συνεπώς ας αναπλάσουμε εμείς την δήλωση κατ΄ αυτόν τον τρόπο :

3 . <u><< Πρώτα πρώτα [δηλαδή ιδιαίτερα ή κυρίως] επειδή οι Ιουδαίοι μέσω των Προφητειών</u> του Θεού >>, κατεστάθησαν εκλέξιμοι να λάβουν τις υποσχέσεις εν τώ Νόμω ,κάτι που βεβαίως δεν ήταν δοσμένο στους Εθνικούς . Ως εκ τούτου λέει στο

Κεφάλαιο 15 ,8—9 ότι ο Θεός έχει κάνει τον Χριστό γνωστό στους Ιουδαίους, επειδή Αυτός είναι αληθής και στους Εθνικούς επειδή είναι ελεήμων . Γιατί δεν Τον υποσχέθει στους Εθνικούς, αλλά στους Ιουδαίους ,μεταξύ των οποίων οι Προφητείες Του ελήφθησαν δια μέσου της Πίστης .Αλλά εσείς δυνατόν να εγείρεται την αντίρρηση : εάν Αυτός έκανε την υπόσχεσή Του προς την περιτομή ή εάν τα λόγια Του ήταν παραδομένα σ ΄ αυτούς, τότε η υπόσχεση θα όφειλε επίσης να φανερωθεί σ΄ αυτούς, έτσι ώστε όλοι που είναι εκ της περιτομής να μπορέσουν να αποκτήσουν αυτή ΄ αλλιώς δεν θα εφαίνετο να έχει κρατήσει την υπόσχεσή Του και έτσι θα εφαίνετο να κατέχει μήτε πιστότητα , μήτε φιλαλήθεια . Πράγματι θα μπορούσε να φαίνεται ούτε καν να έχει κάνει σ ΄αυτούς μια υπόσχεση ,επειδή Αυτός είναι αληθής και επίσης κρατά τις υποσχέσεις Του . Έτσι ο Ιουδαίος δεν έχει πραγματικά πλεονέκτημα και τα λόγια του Θεού δεν έχουν υπάρξει εμπιστευμένα σ΄ αυτόν . Αλλά τώρα ακριβώς το αντίθετο είναι η περίπτωση , γιατί η περιτομή όχι μόνο δεν έχει αποκτήσει την υπόσχεση ,αλλά η υπόσχεση έχει κανονικά δοθεί σε άλλους ,δηλαδή στους Εθνικούς ΄ επειδή το μεγαλύτερο μέρος της περιτομής δεν απέκτησε την υπόσχεση . Σ΄ αυτήν την αντίρρηση ο Παύλος απαντά [στοίχος 3] ,<< γιατί τί εάν μερικοί εξ αυτών ήταν άπιστοι [δηλαδή δεν έχουν λάβει Πίστη και την υπόσχεση] ? .Γιατί δεν υπάρχει ενοχή ,εκτός γι ΄αυτούς που ήταν απρόθυμοι να λάβουν την εκπλήρωση της υπόσχεσης. Αυτό δεν εμποδίζει τον Θεό ,οπωσδήποτε ,από το να υπάρχει αληθής. Γιατί δεν έκανε έτσι την υπόσχεση και τα λόγια Του δεν είχαν έτσι πιστευθεί από την περιτομή ,που να ήταν αναγκαίο, είτε ήθελαν είτε όχι , γι' αυτούς να λάβουν τις υποσχέσεις .Επειδή τότε η φιλαλήθεια ή η πιστότης δεν θα μπορούσε να είναι εκπληρωμένη, εκτός εάν Αυτός ήταν να χορηγεί αυτήν και στον διστακτικό και τον απρόθυμο το οποίο είναι ένας παραλογισμός . Και η φιλαλήθεια και η πιστότης θα μπορούσε τότε να εξαρτάται επί της θέλησης του ανθρώπου ,καθώς εάν ο Θεός θα ήθελε να είναι πιστός μόνο εάν αυτοί είχαν πιστεύσει σ΄ Αυτόν ή είχαν υπάρξει πρόθυμοι να Τον δεχθούν. Συνεπώς, << η απιστία τους δεν θα καταργήσει την πιστότητα του Θεού >> δηλαδή ,επειδή αυτοί της περιτομής ήταν απρόθυμοι να δεχτούν την υπόσχεση και αν ακόμα Αυτός είχε κάνει την υπόσχεση σ΄ αυτούς που ήταν εκ της περιτομής ,δεν πρέπει εμείς να ισχυριζόμαστε ότι ο Θεός δεν είναι αληθής. Είναι αρκετό ότι Αυτός έχει εκπληρώσει την υπόσχεσή Του προς την περιτομή ,δηλαδή σε κάποιους εξ αυτών και όχι προς όλους, αλλά στους εκλεκτούς. Γιατί ο Θεός δεν μπορεί να ψεύδεται . Ώς εκ τούτου αυτό ακολουθεί : << Ας είναι ο Θεός αληθής >> [στοίχος 4] .Αλλά αν σ΄ αυτό το σημείο εσείς επιμένετε : οτιδήποτε Αυτός μπορεί να είναι ,αυτό είναι ακόμα βέβαιο ,ότι έχει κάνει την υπόσχεσή Του προς τους Ιουδαίους ή προς την περιτομή ,αλλά όχι προς τους Εθνικούς ΄ συνεπώς αν Αυτός είναι αληθής , η υπόσχεση θα όφειλε να έχει έλθει σ΄ όλους εξ αυτών ΄ ή αλλιώς , γατί έκανε την υπόσχεση προς την περιτομή, αφού Αυτός προέβλεψε ότι δεν ήταν πηγαίνοντας να δώσει σ΄ αυτούς την υπόσχεση εξ αιτίας της απιστίας τους . Αυτός απαντά γι΄ αυτό το σημείο στα Κεφάλαια 9 και 11. Αλλά σ΄ αυτό το σημείο προσπερνά το ζήτημα, για να μην εκτραπεί από την αρχική του μέριμνα, δηλαδή ότι η υπόσχεση δεν ήταν πραγματοποιημένη σε όλους που είναι τα παιδιά του Αβραάμ ,αλλά στους εκλεκτούς και σ΄ εκείνους εκ της περιτομής που είναι να είναι υιοθετημένοι σαν τα παιδιά του Θεού . Το Ελληνικό κείμενο έχει : <<Ο Θεός οφείλει να είναι >> ή <<να γίνει ο Θεός αληθής >> σαν μία δήλωση στην οποία εμείς εκφράζουμε ,όχι τόσο πολύ την φιλαλήθεια του Θεού, όσο μία ομολογία της φιλαλήθειάς Του ,έτσι ώστε το νόημα είναι : Αυτό είναι δίκαιο ότι όλοι θα όφειλαν να ομολογούν και να παραδέχονται ότι ο Θεός είναι αληθής. Συνεπώς ,ας είναι Αυτός έτσι ,ας είναι Αυτός υποστηριζόμενος να είναι αληθής και θεωρημένος σαν πιστός στις Προφητείες Του ,δεν ενδιαφέρει πόσοι πολλοί άνθρωποι αρνούνται να πιστεύσουν Αυτόν .Επί πλέον ,ότι πρέπει να λάβουμε αυτό σαν προσταγή είναι αποδειγμένο δια του κύρους που επικαλείται << ώστε να μπορείς να είσαι δικαιωμένος Σύ >>,δηλαδή << ας είναι αυτό έτσι , ας

ομολογούν όλοι, ας είναι αυτό γνωρισμένο σε όλους ,ότι Σύ είσαι δίκαιος και αληθής εν τοις λόγοις Σου ,δεν ενδιαφέρει πόσοι πολλοί άπιστοι προσβάλλουν Σέ και κρίνουν Σέ ,δηλαδή καταδικάζουν Σέ εν τοις λόγοις Σου >>. Αν πράγματι αυτό είναι ένα πράγμα να λέμε απλά ότι ο Θεός <<είναι δικαιωμένος >> και εντελώς ένα άλλο να λέμε ότι ο Θεός << είναι δικαιωμένος εν τοις λόγοις Του>>,ή στις πράξεις Του ,έτσι επίσης υπάρχει μια διαφορά μεταξύ του να λέμε ότι ο Θεός << είναι κρινόμενος >> και Αυτός <<είναι κρινόμενος εν τοις λόγοις Του >> , ή πάλι μεταξύ του να λέμε ότι ο Θεός <<επιβάλλεται >> και <<επιβάλλεται εν τοις λόγοις Του >>.Γιατί ο Θεός καθ΄ εαυτόν μπορεί να είναι δικαιωμένος υπό ουδενός ,αφού Αυτός είναι δικαιοσύνη καθ΄ εαυτή και ομοίως μπορεί να είναι κρινόμενος υπό ουδενός ,αφού Αυτός ο ίδιος είναι αιώνιος Νόμος , Κρίση και Αλήθεια ΄ αλλά Αυτός επίσης καθ΄ εαυτόν κατακτά όλα τα πράγματα και δεν υπάρχει ανάγκη να εύχεται αυτό υπέρ Αυτού ή να παραγγέλλει αυτό για λογαριασμό Του .Αυτός επίσης είναι ο τρόπος που εμείς προσευχόμαστε ,η θέλησή Του είθε να είναι καμωμένη, παρόλο που αυτή δεν μπορεί να είναι εμποδισμένη . Αλλά από την άλλη μεριά ο Θεός είναι δικαιωμένος εν τοις λόγοις Του ,όταν εμείς θεωρούμε και δεχόμαστε τον Λόγο Του σαν δίκαιο και αληθή και αυτό λαμβάνει χώρα δια μέσου Πίστεως εν τοις λόγοις Του . Αλλά Αυτός είναι επίσης κρινόμενος εν τοις λόγοις Του, όταν ο Λόγος Του είναι θεωρημένος σαν ψεύτικος και απατηλός . Αυτό λαμβάνει χώρα δια μέσου απιστίας και << την υπερηφάνεια και φαντασία των καρδιών μας >> ,καθώς η ευλογημένη Παρθένος τραγουδά [. Λουκάς 1 ,51]. Γιατί η σοφία μας όχι μόνο δεν πιστεύει ή δέχεται τους λόγους του Θεού, αλλά ούτε καν πιστεύει ότι αυτοί είναι οι λόγοι του Θεού΄ μάλλον πιστεύει ότι αυτή έχει τους λόγους του Θεού και ισχυρίζεται ότι αυτή είναι καθ΄ εαυτή αληθής . Τέτοια είναι η ανοησία των Ιουδαίων , αιρετικών και όλων των ισχυρογνωμόνων ανθρώπων. Αλλά Αυτός επίσης επιβάλλεται εν τοις λόγοις Του , όταν οι Λόγοι Του υπερισχύουν επί όλων που επιχειρούν το αντίθετο ,καθώς είναι επίσης η περίπτωση με το Ευαγγέλιο , το οποίο πάντοτε θριαμβεύει και πάντοτε έχει υπάρξει νικηφόρο .Γιατί η αλήθεια κατακτά όλα τα πράγματα. Συνεπώς Αυτός είναι δικαιωμένος μεταξύ αυτών που εν ταπεινότητα εγκαταλείπουν τις δικές τους ιδέες και εμπιστεύονται εις Αυτόν .Αλλά επικρατεί επί εκείνων που αρνούνται να Τον πιστεύσουν , Τον κρίνουν και Τον αποκρούουν . Προς τους πρώτους Αυτός είναι ένα σημείο <<τοποθετημένο προς ανύψωση >> ,στους δεύτερους << για την πτώση >> και <<ένα σημείο που είναι αντιλεγόμενο >> [Λουκάς 2 ,34]. Κατά τον ίδιο τρόπο εμείς επίσης προσευχόμαστε η θέληση του Θεού είθε να είναι καμωμένη, δηλαδή ο Λόγος Του και το έργο Του κάθε είδους ,είτε ευνοϊκό ,είτε δυσμενές, είθε να είναι προσδεχόμενο από εμάς ευχάριστα και πρόθυμα .

ΠΟΡΙΣΜΑ

Συνεπώς η εκπλήρωση της θέλησής Του είναι πραγματικά η εκπλήρωση της θέλησής μας, υπέρ της οποίας παρακαλούμε ,ήτοι να μπορέσουμε να θέλουμε αυτό που ο Θεός θέλει. Γιατί ο Θεός επιθυμεί πράγματα που είναι δύσκολα και σκληρά και κατά πολύ υπερβαίνουν την θέλησή μας. Έτσι επίσης η δικαιοσύνη του Θεού εν τοις λόγοις Του είναι πραγματικά η δικαιοσύνη μας ΄ και η κρίση ή καταδίκη Αυτού πραγματικά έρχεται επάνω μας, σύμφωνα προς την δήλωση << αυτός που δεν πιστεύει θα είναι καταδικασμένος >> [Μάρκος 16,16] Έτσι το νόημα είναι : Μπορεί αυτό να είναι , ότι ο Θεός δεν είναι αληθής, ακριβώς επειδή δεν πιστεύουν, δηλαδή επειδή κρίνουν Αυτόν εν ταις Προφητείες Του και λόγοις Του και προσπαθούν να Τον κάνουν ψεύτη και τους εαυτούς τους αληθείς? Θεός φυλάξει ! Μάλλον Αυτός είναι ύψιστα αληθής και αυτοί οι μεγαλύτεροι ψεύτες ,επειδή η αλήθεια κατακτά τόσον περισσότερο ,όταν είναι προσβαλλόμενη ΄ αυτή γίνεται περισσότερο ένδοξη όταν εργάζεται παρά τις δυσκολίες .Και αυτή είναι η φύση της ,να προχωρεί όταν αποκρούεται , καθώς είναι συμβολοποιημένο στην έξοδο του Ισραήλ και το πνίξιμο

του Φαραώ . Συνεπώς αυτός λέει : Ο Θεός είναι πράγματι αληθής και ο άνθρωπος ένας ψεύτης, επειδή είναι γραμμένο ότι αυτό θα συνέβαινε : <<ώστε να μπορείς να είσαι δικαιωμένος Σύ ……..κ.λ.π. >> δηλαδή , << ώστε να μπορείς Σύ να έρχεσαι να θεωρηθείς σαν αληθής και να μπορείς να δείξεις όλους τους ανθρώπους να είναι ψεύτες ,είτε εν τώ δικαιώνειν ,είτε εν τώ κατακτείν δηλαδή ,στο να δικαιώνεις τους ευσεβείς και τους πιστούς και στο να κατακτάς εκείνους που κρίνουν και εκείνους που δεν πιστεύουν>> . Και έτσι η αντίρρηση είναι μετακινημένη ,την οποία κάποιος θα μπορούσε να εγείρει ,προτείνοντας ότι η περιτομή φαίνεται να υπήρξε άχρηστη και το πιστεύειν των Προφητειών του Θεού φαίνεται να υπήρξε ουδεμίας ωφέλειας στους Ιουδαίους, επειδή πολλοί --- και τί ψεύτης Αυτός εφάνει σ΄ αυτούς --- δεν γύρεψαν αυτό το πλεονέκτημα .Από αυτό εκεί ακολουθεί το εξυπακουόμενο πόρισμα ότι ο Θεός δεν εκπλήρωσε τις υποσχέσεις Του ,επειδή το μεγαλύτερο μέρος της περιτομής δεν έθεσε εξουσία επ΄ αυτών .Ή αλλιώς αυτό ακολουθεί, ότι αυτοί είναι λάθος λέγοντας ότι ο Θεός δεν έχει εκπληρώσει τις υποσχέσεις Του και είτε αυτοί οι ίδιοι είναι ψεύτες, είτε ο Θεός είναι. Προς αυτό το Λογικό συμπέρασμα ο Απόστολος απαντά <<αλλά τί εάν κάποιοι εξ αυτών δεν έχουν πιστεύσει?>> δηλαδή η περιτομή δεν ήταν άχρηστη, ακριβώς επειδή δεν επίστευσαν ΄ επειδή ο Θεός έχει εν τούτοις εκπληρώσει τις υποσχέσεις Του προς την περιτομή και η Πιστότης του Θεού δεν είναι καταργημένη εξ αιτίας αυτών, αλλά μάλλον αυτοί έχουν δείξει τους εαυτούς τους να είναι ψεύτες , αφού ο Θεός είναι αληθής και ο άνθρωπος είναι ένας ψεύτης . Επειδή Αυτός επικρατεί όταν είναι κρινόμενος από αυτούς << ταιριάζει η απιστία τους να καταργήσει την Πιστότητα του Θεού ? >> [στοίχος 3] δηλαδή ,δεν ακολουθεί ότι επειδή αυτοί δεν έλαβαν την υπόσχεση , συνεπώς δεν υπάρχει καθόλου αποδοχή αυτής ,έτσι ώστε υπ΄ αυτή την άποψη οι Ιουδαίοι να μην έχουν πλεονέκτημα επί των Εθνικών . Γιατί εάν αυτή ήταν η περίπτωση ,ώστε δεν είχαν κάποιο πλεονέκτημα και δεν είχαν τις Προφητείες του Θεού εμπιστευμένες προς αυτούς, εξ αιτίας του γεγονότος ότι πολλοί δεν επίστευσαν, θα ακολουθούσε βεβαιότατα ότι ο Θεός στις υποσχέσεις Του θα ήταν ένας ψεύτης , γιατί Αυτός υπεσχέθη αυτά τα πράγματα προς εκείνο τον λαό . Αλλά αυτό το συμπέρασμα είναι γελοίο και ψεύτικο . Γιατί [καθώς τα κεφάλαια 9 και 11 περισσότερο καθαρά θα διδάξουν επ΄ αυτού του σημείου] όχι εκείνοι που είναι οι υιοί εκ της σάρκας <<είναι οι απόγονοι του Αβραάμ >>[Ρωμ 9,7 | 11,1] , αλλά εκείνοι που δεν έχουν πιστεύσει είναι οι ψεύτες μάλλον, παρά ο Θεός ,ο οποίος έχει κάνει την υπόσχεση και εκπλήρωσε αυτήν ,μολονότι όχι σε όλους τους ανθρώπους ,αλλά σε όλα τα παιδιά της υπόσχεσης .

4 <u><<. Ώστε να δύνασαι να είσαι δικαιωμένος</u> >>. Αυτή η επιτακτική δήλωση δεν πρέπει να ληφθεί κατά την σημασία και το γενικό πλαίσιο που αυτή έχει κατά την πρωταρχική της χρήση στον Ψαλμό 51 ,4 ,αλλά μόνο στο μέτρο που είναι αναφερόμενη σαν απόδειξη αυτής της δήλωσης , ότι ο Θεός είναι αληθής εν τοις λόγοις Του .Γιατί αυτή αρχικά ήταν γραμμένη για κάποιο άλλο σκοπό . Ο Απόστολος, να είμαστε βέβαιοι ,δεν παραγνωρίζει αυτό , γιατί κατά κάποιο περαστικό και συμπτωματικό τρόπο ταιριάζει να επιχειρηματολογεί από αυτή ,σύμφωνα προς το ίδιο νόημα που αυτή έχει στον Ψαλμό , λέγοντας << Αλλά εάν η αδικία μας , κ.λ.π. >> [στοίχος 5]. Επειδή εκεί [Ψαλμός 51 ,4] διαβάζουμε ότι ο Θεός είναι δικαιωμένος δια μέσου της ομολογίας της αμαρτίας μας. Γιατί μολονότι Αυτός είναι δίκαιος και αληθής καθ΄ εαυτόν , ωστόσο αυτό δεν είναι αληθές σ΄ εμάς ,μέχρι εμείς να ομολογήσουμε , << εναντίον Σού μόνο έχω εγώ αμαρτήσει, κ.λ.π. >> ΄ γιατί τότε μόνο Αυτός είναι αναγνωρισμένος να είναι δίκαιος . Και έτσι είναι επίσης δίκαιος μεταξύ μας .

5<u>. <<. Αλλά εάν η αδικία μας >>.</u> Κάποιοι άνθρωποι λένε ότι η δικαιοσύνη του Θεού είναι συνιστόμενη δια της αδικίας μας ,όταν Αυτός την τιμωρεί ,γιατί τότε δείχνει

τον εαυτό Του να είναι δίκαιος στο ότι δεν επιτρέπει η αδικία να προχωρά ατιμώρητη Και αυτή είναι κάποια αληθής δήλωση . Αλλά δεν ταιριάζει κατά κανένα τρόπο σ΄αυτό που ο Απόστολος είναι συζητώντας σ΄ αυτό το σημείο ,γιατί δεν είναι μιλώντας για την δικαιοσύνη του Θεού ,δια της οποίας Αυτός ο ίδιος είναι δίκαιος . Μάλλον αυτός αποκρούει ότι η δικαιοσύνη του Θεού συνιστάται μέσω της αδικίας μας ,ή εάν το δηλώνει ,είναι μόνο κατά την σημασία του Ψαλμού ,ο οποίος λέει , <<. Εναντίον Σού έχω εγώ αμαρτήσει , >> κ.λ.π. .Αλλά εν τούτοις ,ο Ψαλμός δεν προσπαθεί να πεί ότι η αμαρτία μου δικαιώνει τον Θεό, αλλά μάλλον ότι η ομολογία και αναγνώριση της αμαρτίας ταπεινώνει τον υπερήφανο και δίκαιο άνθρωπο ,που εμπιστεύεται στη δική του δικαιοσύνη και γι΄ αυτό τον λόγο υποβαθμίζει την δικαιοσύνη του Θεού, που μόνη κατέχει Δικαιοσύνη ,μαζί με Αρετή και Σοφία και κάθε καλό πράγμα . Συνεπώς αυτός που ταπεινά αποκηρύσσει την δική του δικαιοσύνη και ομολογεί ότι είναι ένας αμαρτωλός ενώπιον του Θεού ,αληθινά δοξάζει τον Θεό ,δηλώνοντας ότι Αυτός μόνο είναι δίκαιος . Συνεπώς δεν είναι η αδικία μας την οποία ο Θεός αιωνίως μισεί ,σαν τον εχθρό της δικής Του δόξας ,αλλά είναι η αναγνώριση και ομολογία της δικής μας αδικίας , η οποία δοξάζει τον Θεό και συνιστά εμάς προς Αυτόν, γιατί αυτή αποδεικνύει την αναγκαιότητα και σώζουσα φύση της δικαιοσύνης Του. Αλλά άλλοι λένε ότι η αδικία μας συνιστά την δικαιοσύνη του Θεού συμπτωματικά, << ακριβώς όπως αντίθετα, τα οποία τοποθετημένα το ένα πλάι στο άλλο λάμπουν περισσότερο ζωηρά >> ,καθώς σκιές και χρώματα σ΄ ένα πίνακα . Αλλά ο Απόστολος αποκρούει εντελώς ότι η αδικία μας συνιστά την δικαιοσύνη του Θεού, κατά κανένα απολύτως τρόπο, αλλά φαίνεται έτσι μόνο σε σαρκικούς ανθρώπους από τις λέξεις του Ψαλμού. Αυτό είναι φανερό από τις λέξεις του Αποστόλου, όταν παραθέτει τον Ψαλμό <<ώστε να δύνασαι να είσαι δικαιωμένος >> ,γιατί από αυτόν συμπεραίνει όχι την δικαιοσύνη, αλλά την φιλαλήθεια του Θεού . Όθεν, αυτός δεν μιλά εδώ περί της δικαιοσύνης δια της οποίας Αυτός ο ίδιος είναι δίκαιος , αλλά περί αυτής δια της οποίας Αυτός που είναι δίκαιος μάς κάνει δίκαιους και Αυτός ο ίδιος μόνο είναι δίκαιος στη σχέση Του προς εμάς ΄ γιατί η δικαιοσύνη μας ,εάν αυτή αληθινά έχει γίνει δικιά μας [δηλαδή υπάρχουσα αναγνωρισμένη και ομολογημένη],ταιριάζει να συνιστά την δικαιοσύνη Του, επειδή αυτή μας ταπεινώνει, μας κάνει να λυγίζουμε ενώπιον του Θεού μας και ζητά την δικαιοσύνη Του ΄ και όταν εμείς έχουμε λάβει αυτήν , δοξάζουμε , τιμούμε και αγαπάμε τον Θεό ,που έχει μεταβιβάσει αυτήν σ΄ εμάς . Από την άλλη μεριά , όταν η δικαιοσύνη μας υποτιμά την δικαιοσύνη του Θεού και ακόμα καταστρέφει και αποκρούει αυτήν και επιχειρηματολογεί ότι είναι ψέμα και απάτη ,καθώς όταν ,για παράδειγμα , εμείς αντιστεκόμαστε στους λόγους του Θεού και θεωρούμε την δικαιοσύνη Του σαν μη αναγκαία και πιστεύουμε στην επάρκεια της δικής μας ,τότε είναι ανάγκη να λέμε <<εναντίον Σού , μόνον Σού ,έχω εγώ αμαρτήσει …….έτσι ώστε Σύ να είσαι δικαιωμένος >> [δηλαδή , << ότι Σύ μόνο δύνασαι να είσαι εκθειασμένος με τιμή και δόξα σαν ο δίκαιος Υπερασπιστής μας >>] [in Thy sentence.] [εν τή κρίσει Σου] { ψαλμός 51,4] δηλαδή , <<καθώς Σύ έχεις υποσχεθεί και καταθέσει >> .

7. <<. Διότι η φιλαλήθεια του Θεού >>. Δηλαδή ,εάν εμείς πρέπει να εννοούμε ότι η φιλαλήθεια του Θεού είναι ένδοξη ,ενώ εγώ είμαι ένας ψεύτης και η δικαιοσύνη του Θεού είναι ένδοξη, ενώ εγώ διαπράττω αδικία [γιατί αυτό είναι που εννοεί με το << ομιλείν κατά ανθρώπινο τρόπο >> [στοίχος 6]και αυτό είναι που αυτοί σκέφθηκαν , και λένε : <<. Γιατί να μην κάνουμε το κακό ? >>. [Σημείωση : Ο Λούθηρος έχει προφανώς συμπτύξει το χωρίο όταν γράφει << faciamus bonum, αντί faciamus mala ut veniant bona : ας κάνουμε το κακό, για να έλθει το καλό]] [στοίχος 8]. ΄ πώς τότε ταιριάζει ο Θεός να τιμωρεί τον κόσμο και να με καταδικάζει σαν ένα αμαρτωλό, όταν Αυτός θα έπρεπε να είναι θέτοντας ένα στέφανο επί της κεφαλής μου, αφού η δικαιοσύνη Του ,φιλαλήθεια και δόξα αυξάνει περισσότερο και περισσότερο

εξ αιτίας του κακού ,το οποίο είναι βεβαίως σε συμφωνία με την θέλησή Του? Και συνεπώς κάνοντας κακό εμείς κάνουμε την θέλησή Του . Ακριβώς δια μιας ερώτησης αυτού του είδους ο Απόστολος απαγορεύει μια τέτοια ερμηνεία του ζητήματος .Αυτό δεν είναι καθώς οι λέξεις ηχούν ή << κατά έναν ανθρώπινο τρόπο >>, αλλά καθώς εμείς έχουμε πεί, αυτό είναι ένα ζήτημα δικαιοσύνης και αδικίας . Συνεπώς η δικαιοσύνη του Θεού δεν συνιστάται επειδή εγώ διαπράττω αδικία ,αλλά μάλλον επειδή εγώ ομολογώ ότι έχω κάνει αδικία και παύω να κάνω αυτήν, και έτσι αγκαλιάζω την δικαιοσύνη του Θεού ή αυτό που έρχεται από τον Θεό, αφού ακόμα και η δικαιοσύνη μου είναι αδικία ενώπιον Αυτού .Έτσι εγώ έχω όχι δόξα, αλλά μόνο ντροπή ενώπιον του Θεού .Και έτσι εν τή δικαιοσύνη δια της οποίας Αυτός ο ίδιος με δικαιώνει, Αυτός μόνο είναι εξυμνημένος , επειδή Αυτός μόνο είναι δικαιομένος [δηλαδή, Αυτός είναι αναγνωρισμένος να είναι δίκαιος]. Εμείς πρέπει να μιλούμε κατά τον ίδιο τρόπο σε σχέση με την φιλαλήθεια , γιατί η φιλαλήθεια του Θεού δεν είναι εξυμνημένη επειδή εγώ είμαι ένας ψεύτης ,αλλά επειδή αναγνωρίζω ότι εγώ είμαι ένας ψεύτης και παύω να υπάρχω τέτοιος ,αγκαλιάζοντας την αλήθεια που έρχεται από τον Θεό, έτσι ώστε δια μέσου αυτής και όχι δια μέσου της δικής μου φιλαλήθειας , εγώ δύναμαι να είμαι κατασκευασμένος φιλαλήθης , η αυτό-εξύμνησή μου μπορεί να παύει και μόνο ο Θεός μπορεί να είναι εξυμνούμενος σ΄εμένα ,γιατί Αυτός μόνο έχει αποδώσει ή κατασκευάσει εμέ φιλαλήθη ,επειδή ακόμα και η φιλαλήθεια μου είναι ένα ψέμα ενώπιον Αυτού . Τώρα αυτό το οποίο έχουμε πεί εδώ ,σε σχέση με την φιλαλήθεια και το ψέμα, την δικαιοσύνη και την αδικία ,πρέπει να είναι εφαρμοζόμενο σε όλες τις άλλες τελειότητες και τα αντίθετά τους ,για παράδειγμα ,την δύναμη και την αδυναμία ,την σοφία και την ανοησία ,την αθωότητα και την αμαρτία , κ.λ.π. Γιατί υπάρχει μία ατέλειωτη διαμάχη σε σχέση με όλα αυτά τα πράγματα, μεταξύ του Θεού και των υπερήφανων ανθρώπων , ειδικά των Ιουδαίων ,επειδή ο Θεός μέσα στο έλεός Του επιθυμεί οι Ιουδαίοι και όλοι οι άνθρωποι ,ακριβώς για τον λόγο ότι αυτοί είναι ψεύτες ,άδικοι ,ανόητοι ,αδύναμοι ,αμαρτωλοί άνθρωποι, να είναι κατασκευασμένοι φιλαλήθεις, δίκαιοι ,σοφοί ,δυνατοί ,αθώοι άνθρωποι, δια μέσου της φιλαλήθειας Του, δικαιοσύνης ,σοφίας, δύναμης και αθωότητας και έτσι να είναι ελευθερωμένοι από το ψέμα ,την αδικία ,την ανοησία ,την αδυναμία και την αμαρτία, ούτως ώστε η φιλαλήθειά Του ,δικαιοσύνη, σοφία ,δύναμη και αθωότης να δύναται να είναι εξυμνημένη και συστημένη εις αυτούς και δια μέσου αυτών. . Λοιπόν , αυτοί οι υπεροπτικοί άνθρωποι, υπάρχοντες άνθρωποι που θεωρούν εαυτούς φιλαλήθεις, δικαίους , σοφούς ,δυνατούς και αθώους δια της δικής τους δυνάμεως και εξ αιτίας αυτών των ίδιων ,απορρίπτουν και μιλούν ενάντια στον Θεό και έτσι με όλη την δύναμή τους κρίνουν Αυτόν και κάνουν Αυτόν ψεύτη, άδικο ,ανόητο και αδύναμο αμαρτωλό . Γιατί θέλουν να εγκαταστήσουν την δική τους φιλαλήθεια ,δικαιοσύνη, σοφία ,αρετή και αθωότητα και αρνούνται να είναι θεωρημένοι σαν ψεύτες, άδικοι, ανόητοι, αδύναμοι αμαρτωλοί . Συνεπώς ή ο Θεός ή αυτοί πρέπει να είναι οι ψεύτες, οι άδικοι και οι αδύναμοι κ.λ.π. Αυτό είναι σαν την περίπτωση του γιατρού [καθώς ο Περσέας μας λέει] που εύχεται να ιατρεύσει τον ασθενή του ,αλλά βρίσκει ότι αυτός είναι ένας άνθρωπος που αρνείται ότι είναι ασθενής, αποκαλώντας τον γιατρό ανόητο και ακόμα πιο άρρωστο πρόσωπο , παρά τον εαυτόν του, ένεκα της τόλμης του να θεραπεύσει έναν υγιή άνθρωπο. Και εξ αυτής της αντίστασης του ανθρώπου , ο γιατρός δεν μπορεί να την ξεπεράσει, ώστε να συστήσει την ικανότητα του και το φάρμακό του . Γιατί αυτός θα μπορούσε να κάνει έτσι ,μόνο εάν ο άρρωστος άνθρωπος θα ήθελε να παραδεχθεί την ασθένειά του και να του επιτρέψει να τον θεραπεύσει λέγοντας , << εγώ βεβαίως είμαι ασθενής, έτσι ώστε εσύ να μπορείς να είσαι τιμούμενος, δηλαδή ένας άνθρωπος υγείας και να είσαι θεωρημένος σαν τέτοιος, δηλαδή όταν με έχεις θεραπεύσει. >> Έτσι ,αυτοί οι ασεβείς και αλαζονικοί άνθρωποι, μολονότι είναι άρρωστοι ενώπιον του Θεού, φαίνονται ύψιστα υγιείς στους εαυτούς τους . Συνεπώς ,όχι μόνο απορρίπτουν τον Θεό σαν τον θεραπευτή τους , αλλά ακόμα

θεωρούν Αυτόν σαν ανόητο και ψεύτη και ακόμα πιο άρρωστο, παρά αυτοί οι ίδιοι, ένεκα της τόλμης να θεραπεύσει τέτοιους εξαίσια υγιείς ανθρώπους και να συμπεριφέρεται σ΄ αυτούς καθώς εάν ήταν άρρωστοι . Οπωσδήποτε αυτοί δεν είναι κατακρίνοντας τον Θεό κατά την απόλυτη Του σημασία ,εν τή ουσία Του , [αφού ουδεμία ύπαρξη μπορεί να το κάνει ,ούτε καν ένας κακοήθης τέτοιος] αλλά εν τοις λόγοις Του. Όθεν αυτός ορθά προσθέτει την έκφραση , << έτσι ώστε να είσαι δικαιωμένος εν τοις λόγοις Σου>> . Γιατί οι λόγοι του Θεού ,οι οποίοι είχαν σταλεί σ΄ αυτούς από Αυτόν ,ήταν θεωρούμενοι από αυτούς ,σαν όχι από τον Θεό, αλλά μάλλον σαν ανόητοι ,ψεύτικοι και ηλίθιοι . Επειδή Αυτός μέσω του Λόγου Του ανέλαβε να τους θεραπεύσει . Αυτοί ωστόσο απέκρουσαν ότι ήταν άρρωστοι , θεώρησαν Αυτόν σαν ανόητο και πιο άρρωστο, παρά αυτοί οι ίδιοι ,Του αντιστάθηκαν, μίλησαν εναντίον Του ,έκριναν και καταδίκασαν Αυτόν. Αλλά ματαίως . Γιατί οι Λόγοι Του επικρατούν όταν είναι κρινόμενοι ,ή μάλλον ο Θεός επικρατεί εντός τοιούτων Λόγων ,όταν είναι κρινόμενος από τους ανθρώπους, εντός αυτών Γιατί εξ αιτίας του γεγονότος ότι Τον απέρριψαν ,είναι τελείως καθαρό ότι Τον θεώρησαν σαν ανόητο ,ηλίθιο και αδύναμο, ενώ είναι ομολογώντας για τους εαυτούς τους ότι αγαπούν την σοφία ,την αρετή και την αλήθεια ,καθώς εάν ήταν λέγοντες : <<. Βεβαίως Αυτός δεν είναι σοφός ,δεν είναι έτσι ,όταν σκέπτεται ότι εμείς είμαστε ανόητοι ?. Μάλλον Αυτός είναι ο ανόητος , γιατί εμείς κατέχουμε σοφία εξ αιτίας των εαυτών μας και την ακολουθούμε . Και έτσι με όλα τα άλλα πράγματα . Σίγουρα Αυτός [δηλαδή ο Θεός ή ο Λόγος Του] δεν είναι αληθής ,δίκαιος και ισχυρός ,όταν Αυτός υποστηρίζει ότι είμαστε ψεύτες, άδικοι άνθρωποι και ανθρωπάκια ,ενώ εμείς πραγματικά προσκολλόμαστε στην φιλαλήθεια, την δικαιοσύνη και την δύναμη ! ! Πράγματι Αυτός ο ίδιος είναι ένα τέτοιο πρόσωπο, επειδή δεν γνωρίζει, πού αυτά τα καλά πράγματα είναι>> Έτσι στο Ευαγγέλιο κατά τον ίδιο τρόπο , είπαν περί του Χριστού { Ιωαν 9 ,24], << εμείς γνωρίζουμε ότι αυτός ο άνθρωπος είναι αμαρτωλός >> και πάλι [Ιωαν 9 ,16] ,<< Αυτός ο άνθρωπος δεν είναι εκ του Θεού >>. Εξ αυτού επίσης είναι ειπωμένο στον Ψαλμό 4 ,6 << Πολλοί λέγουν, ποιος θέλει να δείξει σ΄ εμάς το αγαθόν >> καθώς εάν να ήταν να λένε , << Αφού εμείς γνωρίζουμε αυτό το οποίο είναι καλό ,ο καθένας που τολμά να διδάξει εμάς διαφορετικά πρέπει αυτός ο ίδιος να είναι σε λάθος και δεν θα μάς δείξει καλά πράγματα >> . Έτσι διαβάζουμε στον Ιωάν 9 ,40—41 , <<Είμαστε εμείς επίσης τυφλοί? >> και ο Ιησούς λέει << εάν ήσασταν τυφλοί δεν θέλατε έχει ενοχή .Αλλά τώρα που λέτε ΄΄εμείς βλέπουμε ΄΄ η ενοχή σας παραμένει>> .

Συνεπώς εμείς συμπεραίνουμε ότι : Ο Θεός εν τοις λόγοις Του δεν μπορεί να είναι ΣΟΦΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΣ , ΦΙΛΑΛΗΘΗΣ ,ΔΥΝΑΤΟΣ ,ΚΑΛΟΣ , εκτός εάν εμείς πιστεύουμε Αυτόν και υποτασσόμαστε σ΄ Αυτόν, ομολογώντας ότι εμείς είμαστε ΑΝΟΗΤΟΙ ,ΑΔΙΚΟΙ, ΨΕΥΤΕΣ, ΑΔΥΝΑΜΟΙ ,ΚΑΚΟΙ .Επομένως χρειαζόμαστε ταπεινότητα και Πίστη . Αυτό που αυτές οι λέξεις ζητούν να καθιερώσουν και να υποστηρίξουν είναι μόνο τούτο , ότι εσωτερικά γινόμαστε μηδέν , αδειάζουμε τους εαυτούς μας από τα πάντα, ταπεινώνουμε τους εαυτούς και λέμε μαζί με τον Προφήτη << Εναντίον Σού , μόνον Σού , έχω εγώ αμαρτήσει έτσι ώστε Σύ να δικαιωθείς εν τοις λόγοις Σού >> . << Ενώπιον Σου είμαι ανόητος και αδύναμος, έτσι ώστε εσύ να μπορείς να είσαι Σοφός και Παντοδύναμος εν τοις λόγοις Σου>> . Γιατί όλη η δημιουργία διδάσκει ότι <<δεν υπάρχει ανάγκη ενός θεραπευτή εκτός για εκείνους που είναι ασθενείς [Ματθ 9 ,12] ,ότι δεν ζητείται πρόβατο, εκτός εκείνου που είναι χαμένο [Λουκάς 15,4] , ότι ουδείς είναι ελευθερωμένος εκτός του αιχμαλώτου ότι ουδείς είναι πλουτισμένος εκτός του φτωχού ,ότι ουδείς είναι κατασκευασμένος δυνατός εκτός του αδύνατου , ότι ουδείς είναι ανυψωμένος εκτός του ανθρώπου που έχει υπάρξει ταπεινωμένος, ότι ουδέν είναι γεμισμένο εκτός αυτού που είναι κενό , ότι ουδέν είναι κτισμένο εκτός αυτού που έχει υπάρξει γκρεμισμένο . Καθώς οι Φιλόσοφοι λένε : ένα πράγμα δεν είναι φερμένο εντός μορφής εκτός και αν υπάρχει πρώτα μία έλλειψη μορφής ή μία αλλαγή

της προηγούμενης μορφής ΄ πάλι μία <<εν δυνάμει Ιδέα>> δεν λαμβάνει μία μορφή εκτός και αν κατά την έναρξή της, έχει υπάρξει απογυμνωμένη από όλες τις μορφές και είναι σαν << tabula rasa >>[άγραφος πίνακας] . Συνεπώς ,αφού κάθε ύπαρξη διακηρύσσει αυτό , δεν μπορεί να συμβαίνει ώστε αυτός που είναι γεμισμένος με την δική του δικαιοσύνη ,να μπορεί να είναι γεμισμένος με την δικαιοσύνη του Θεού, που δεν γεμίζει κανένα πλην τον πεινασμένο και τον διψασμένο . Επομένως ,αυτός που είναι κορεσμένος με την δική του αλήθεια και σοφία είναι ανίκανος της πρόσληψης της αλήθειας και σοφίας του Θεού , η οποία μπορεί να λαμβάνεται μόνο εντός μιας κενής και στερημένης καρδιάς . Όθεν , ας πούμε προς τον Θεό << Ώ ,πόσο πρόθυμα είμαστε κενωμένοι , ώστε Σύ να δύνασαι να διαμένεις εντός ημών ! . Πόσο πρόθυμα αδύνατος ώστε η δύναμή Σου να δύναται να διαμένει σ΄εμέ ΄ προθύμως ένας αμαρτωλός ,ώστε Σύ να δύνασαι να είσαι δικαιωμένος εν εμοί ΄ προθύμως ανόητος, ώστε Σύ να δύνασαι να είσαι η σοφία μου ΄ προθύμως άδικος ,ώστε Σύ να δύνασαι να είσαι η δικαιοσύνη μου>> Προσέξτε , αυτό είναι το νόημα της δήλωσης , : << Εναντίον Σού έχω εγώ αμαρτήσει ……ώστε Σύ να είσαι δικαιωμένος εν τοις λόγοις Σου >> [Ψαλμός 51,4]

Και έτσι ανακεφαλαιώνουμε το ζήτημα : Ο Θεός είναι δικαιωμένος με τρείς τρόπους .

Πρώτον , όταν Αυτός τιμωρεί τον άδικο .Γιατί τότε Αυτός δείχνει ότι είναι ικανός και η δικαιοσύνη Του είναι εκδηλωμένη και συνιστόμενη δια μέσου της τιμωρίας της αδικίας μας . Αλλά αυτό είναι μια μέτρια σύσταση, επειδή ακόμα και ο ασεβής τιμωρεί τον ασεβή . Ο Δεύτερος τρόπος είναι συμπτωματικός ή σχετικός ,καθώς όταν αντίθετα , τοποθετημένα προς την αυτήν κατεύθυνση το ένα στο άλλο ,λάμπουν πιο ζωηρά ,παρά όταν είναι τοποθετημένα μόνα τους . Κατά τον ίδιο τρόπο η Δικαιοσύνη του Θεού είναι η πλέον έξοχη ,όσο βρωμερότερη είναι η αδικία μας . Αλλά σ΄ αυτό το σημείο ο Απόστολος δεν είναι κυρίως αναφερόμενος σ΄ αυτές τις περιπτώσεις, επειδή αυτές είναι η τυπική δικαιοσύνη του Θεού . Τρίτον ,όταν Αυτός δικαιώνει τους ασεβείς και ξεχύνει την Χάρη Του επ΄ αυτών ή όταν πιστεύεται ότι Αυτός είναι δίκαιος εν τοις λόγοις Του . Γιατί δια μέσου τέτοιας πιστότητας , Αυτός δικαιώνει ,δηλαδή λογαριάζει τους ανθρώπους δίκαιους . Όθεν αυτό είναι καλεσμένο η Δικαιοσύνη της Πίστης και η Δικαιοσύνη του Θεού. Ομοίως , ένας καλός τεχνίτης συνιστάται κατά τρείς τρόπους . Πρώτον ,όταν κρίνει τούς χωρίς πείρα και τους επιτιμά όταν κάνουν λάθη . Δεύτερον σε σύγκριση , φαίνεται καλύτερα γυμνασμένος ,παρά αυτοί . Τρίτον , όταν μεταδίδει την τελειότητα της δεξιοτεχνίας του σε άλλους που δεν την κατέχουν ακόμα . Και αυτός είναι ο αληθινά αξιέπαινος .Γιατί το να επιτιμά άλλους ή να φαίνεται σαν ένας τεχνίτης, δεν είναι η ουσία ενός άξιου τιμής καλλιτέχνη , αλλά να γίνεται αίτιος σε άλλους να καθίστανται καλλιτέχνες, αυτό είναι η ουσία ενός αληθινά καλού καλλιτέχνη. Κατά τον ίδιο τρόπο ,ο Θεός είναι άξιος τιμής, επειδή υπάρχει Δίκαιος εντός ημών . Αλλά ακριβώς καθώς άπειροι άνθρωποι αρνούνται να είναι διδαγμένοι , έτσι επίσης οι υπερήφανοι δεν εύχονται να είναι διδαγμένοι .

ΠΟΡΙΣΜΑ

Ο Απόστολος δεν είναι κατά κανένα τρόπο λέγοντας εδώ ότι << η αδικία μας χρησιμεύει στο να δείξει την δικαιοσύνη του Θεού >> [στοίχος 5] , αλλά μάλλον το αποκρούει ,γιατί δεν είναι αληθές . Οπωσδήποτε, είναι κάνοντας την ερώτηση στο όνομα εκείνων των ανθρώπων, που λένε ότι αυτό συνεπάγεται από τις λέξεις του Ψαλμού . Αλλά αυτό δεν ακολουθεί . Γιατί μήτε ο Ψαλμός , μήτε ο Απόστολος προσπαθούν να πούν ότι η αμαρτία μας δικαιώνει ή συνιστά τον Θεό , αλλά μάλλον αυτό είναι η αναγνώρισή και η ομολογία της αμαρτίας μας. Συνεπώς αυτός λέει : <<. Γιατί εγώ γνωρίζω τις παραβάσεις μου κ.λ.π. >>[Ψαλμός 51,3] και τότε ακολουθούν

οι λέξεις , <<εναντίον Σού , μόνον Σού έχω εγώ αμαρτήσει >> [δηλαδή , << εγώ αναγνωρίζω ότι ενώπιον Σου μόνο είμαι ένας αμαρτωλός >> . Γιατί αυτή η παραδοχή κάνει την δικαιοσύνη του Θεού να επιζητείται και αυτή η ομολογία την συνιστά .Γιατί όταν αναγνωρίζω ότι δεν μπορώ να είμαι δίκαιος ενώπιον του Θεού ,επειδή είναι γραμμένο <<Ουδείς άνθρωπος ζών είναι δίκαιος ενώπιον Σού >> [Ψαλμός 143,2] , όπως και σε άλλα μέρη υπάρχουν πολλές όμοιες δηλώσεις , δια των οποίων ο Θεός μάς λέει ότι είμαστε εντός των αμαρτιών μας } ,τότε εγώ αρχίζω να γυρεύω την δικαιοσύνη μου από Αυτόν . Και έτσι η αναγνώριση της αμαρτίας μου με πείθει ότι ο Θεός είναι δικαιωμένος σ΄ εμέ [δηλαδή ,ότι εγώ θα όφειλα να πιστεύω σ΄ Αυτόν και έτσι Αυτός θα ήθελε να με δικαιώνει]. Και η ομολογία μου Τον συνιστά και δοξάζει επειδή Αυτός μόνο είναι δίκαιος και ο Συνήγορός μας . Αλλά Αυτός δεν είναι συνιστάμενος κατ΄ αυτόν τον τρόπο ,όπου η αμαρτία δεν είναι ομολογημένη ή αναγνωρισμένη, ή όπου η δικαιοσύνη Του δεν είναι ζητημένη από εκείνους που είναι ικανοποιημένοι και ευαρεστούμενοι με την δική τους . Γιατί αυτό είναι καθώς με ένα καλό τεχνίτη ,που μπορεί να είναι συνιστάμενος κατά τρείς τρόπους . Πρώτον όταν αυτός κρίνει και επιτιμά εκείνους που δεν καταλαβαίνουν την τέχνη του. Αλλά αυτή είναι μία μικρή και αναιδής σύσταση . Δεύτερον , όταν εν συγκρίσει με άλλους [αν και αυτός δεν τους κρίνει] , δείχνει τον εαυτόν του να είναι πιο έμπειρος ,παρά αυτοί . Τρίτον , όταν χορηγεί την τελειότητα της τέχνης του πάνω σ΄ εκείνους που την ζητούν ,επειδή δεν θα μπορούσαν να την κατέχουν εκ του εαυτού τους . Αυτή είναι η αληθινή σύσταση . Να μέμφεται άλλους και να φαίνεται σαν ένας τεχνίτης ,δεν κάνει τον μεγάλο καλλιτέχνη .Αλλά να παραγάγει καλλιτέχνες όμοιους προς αυτόν τον ίδιο , αυτό κάνει ένα άξιο τιμής τεχνίτη .Γιατί ο πρώτος τρόπος συχνά εμπλέκει αλαζονεία και υπερηφάνεια , ο δεύτερος ζήλεια και αυθάδεια ,αλλά ο τρίτος είναι η αληθής ευγένεια και γενναιοδωρία . Έτσι ο Θεός είναι δίκαιος δια της εργασίας Του εντός ημών και άξιος τιμής ,επειδή μάς κάνει σαν τον Εαυτό Του . Αλλά ακριβώς καθώς αυτός ο τεχνίτης δεν μπορεί να περάσει την δεξιοτεχνία του προς εκείνους που δεν έχουν εμπιστοσύνη σ΄ αυτόν και που είναι καλώς ικανοποιημένοι με την δική τους δεξιοτεχνία και επειδή ακριβώς αυτός δεν μπορεί να εξάγει τιμή και εγκώμιο από εκείνους για την τέχνη του και δεξιοτεχνία , εκτός εάν πρώτα αναγνωρίσουν την δική τους έλλειψη ικανότητας και πιστεύσουν ,όταν βεβαιώνει ότι είναι αδέξιοι –-αλλά η υπερηφάνειά τους δεν θα τους αφήσει να τον πιστεύσουν--- έτσι οι ασεβείς δεν πιστεύουν ότι είναι ασεβείς και δεν αναγνωρίζουν το γεγονός . Συνεπώς δεν επιτρέπουν στον Θεό να είναι δικαιωμένος σ΄ αυτούς ή να είναι διακηρυγμένος φιλαλήθης και εγκωμιασμένος ή συνιστόμενος .

ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

<< Λοιπόν , τι πλεονέκτημα έχει ο Ιουδαίος ? >>[στοίχος 1], δηλαδή εκείνος που είναι ένας Ιουδαίος εξωτερικά και σύμφωνα με το Γράμμα ? .Γιατί αν δεν θεωρείται σαν Ιουδαίος είναι τότε ίσος από κάθε άποψη προς τους Εθνικούς και δεν έχει πλεονέκτημα , << ή ποια η ωφέλεια της Περιτομής ? >> {στοίχος 1]. ,δηλαδή κατά την σάρκα και σύμφωνα προς το Γράμμα ? . Γιατί αν δεν είναι θεωρημένη σαν περιτομή, όπως έχει ειπωθεί στο προηγούμενο Κεφάλαιο ,τότε έχει υπάρξει άχρηστη . <<Πολύ>> [στοίχος 2] δηλαδή ,αυτή είναι πλεονέκτημα και πάρα πολύ χρήσιμη <<κατά πάντα τρόπο >> [στοίχος 2] . Αυτό είναι είτε μία βεβαίωση και ένα είδος όρκου ή εκφράζει τους τρόπους κατά τους οποίους η περιτομή είναι χρήσιμη , τους οποίους απαριθμεί κατωτέρω στο Κεφάλαιο 9,4 όταν λέει ,<<. Σ΄. αυτούς ανήκει η υιοθεσία ,η Νομοθεσία, η δόξα , η διαθήκη , η λατρεία και οι υποσχέσεις ΄ σ΄ αυτούς ανήκουν οι Πατριάρχες ,κ.λ.π. >> , <<πρώτον μεν >> δηλαδή ,ένας εκ των τρόπων που πιάνω πρώτον , <<οι Ιουδαίοι είναι εμπιστευμένοι μέσω των Προφητειών του Θεού >> [στοίχος 2] , Γιατί οι Εθνικοί δεν είχαν αυτό ,καθώς δεν είχαν άλλα πράγματα , όπως ο Ψαλμός 147 ,20

λέει , << Αυτός δεν έχει πραγματευθεί έτσι με οποιοδήποτε άλλο Έθνος >> .Επειδή αυτό ,μαζί με άλλα πράγματα μόνο οι Ιουδαίοι είχαν σαν ένα πλεονέκτημα έναντι των Εθνικών, ακόμα και εκείνοι που ήταν Ιουδαίοι εξωτερικά και σύμφωνα με το Γράμμα <<επιστεύθηκαν >>,δηλαδή παρελήφθησαν μέσω Πίστης. Γιατί όλοι οι Ιουδαίοι έλαβαν τις υποσχέσεις , μολονότι όχι όλοι έλαβαν την εκπλήρωση . <<Προφητείες >> δηλαδή τις υποσχέσεις, όπως τις καλεί αυτός κατωτέρω στο Κεφάλαιο 9 . Ο Απόστολος δεν έχει τις λέξεις <<προς αυτούς >>στο κείμενό του , αλλά αυτές μπορούν να στέκονται και να αποδίδονται στους <<Ιουδαίους>> και στην <<περιτομή>> ,κατά τον στοίχο 1 . Κατ΄ αυτή την σημασία λέει κατωτέρω ,στο κεφάλαιο 15,8 << ο Χριστός καταστάθει ένας υπηρέτης προς τους περιτμημένους >> , αλλά όχι προς τους Εθνικούς, <<για να δείξει την φιλαλήθεια του Θεού >> δηλαδή επειδή ο Θεός το είχε υποσχεθεί σ΄ αυτούς και όχι στους Εθνικούς . <<Γιατί τί εάν μερικοί εξ αυτών ήταν άπιστοι ? >> [στοίχος 3] , Αυτή η έκφραση << ήταν άπιστοι >> [non crediderunt] πρέπει να λαμβάνεται κατά μία απόλυτη σημασία και διαφορετικά από τον όρο <<εμπιστευμένες>> χρησιμοποιούμενος πιο πάνω , γιατί αυτή δεν πρέπει να εννοηθεί με αναφορά στις <<προφητείες >> . Γιατί όλοι εξ αυτών έλαβαν τις προφητείες και υποσχέσεις του Θεού και μέχρι σήμερα είναι ακόμα περιμένοντας τις υποσχέσεις αυτού του είδους , που αφορούν την αποστολή του Χριστού . Συνεπώς αυτοί ήταν κατάλληλοι να πιστεύουν ,αλλά όχι στη σημασία ότι έγιναν Πιστοί στον Χριστό και ήταν Πιστοί προς Αυτόν. Το νόημα είναι αυτό : Τί πειράζει ? . Τί μπορούμε εμείς να κάνουμε σε σχέση με αυτό ? Ποιος θα είναι ζημιωμένος από αυτό ,εκτός αυτών ? Γιατί αυτό βεβαίως δεν θα βλάψει τον Θεό ή εμάς .Επειδή είναι φανερό ότι μήτε η αλήθεια του Θεού ,μήτε η Πίστη μας θα είναι καταργημένες εξ αιτίας της απιστίας τους . << Ταιριάζει η απιστία τους να καταργήσει την Πιστότητα του Θεού ? >> .[στοίχος 3],δηλαδή την φιλαλήθεια και Πιστότητα του Θεού. Αυτός λέει όλα αυτά τα πράγματα επειδή όταν είπε ότι οι υποσχέσεις έχουν υπάρξει εμπιστευμένες προς την περιτομή η οποία είναι στην σάρκα και προς τον Ιουδαίο, που είναι τέτοιος εξωτερικά ,κάποιος θα μπορούσε να εγείρει την ένσταση : Πώς τότε οποιοσδήποτε ,που είναι ένας Ιουδαίος εξωτερικά και σύμφωνα προς το Γράμμα έλαβε την υπόσχεση? Γιατί εάν οι υποσχέσεις ήταν προς τον σαρκικό και κατά Γράμμα Ιουδαίο [ένεκα του οποίου αυτοί ταιριάζει να υπερέχουν του Εθνικούς]και αν ουδείς εξ αυτού του είδους των Ιουδαίων έχει λάβει την υπόσχεση ,αλλά την στερούνται μέχρι σήμερα , τότε θα μπορούσε να φαίνεται ότι αυτοί δεν είχαν την υπόσχεση ή ότι ο Θεός δεν εκπλήρωσε αυτήν ΄ γιατί ο Ιουδαίος της σάρκας θα όφειλε να έχει λάβει την υπόσχεση, επειδή αυτή ήταν καμωμένη προς την σάρκα . Ο Απόστολος έρχεται σε επαφή με αυτή την ένσταση και κατά μία σημασία σφυροκοπά ένα καρφί με ένα άλλο ,όταν λέει : << είναι η αλήθεια του Θεού καταργημένη, είναι η υπόσχεσή του εξαφανισμένη και είναι οι λόγοι Του καμωμένοι μάταια ? Αυτό είναι αδύνατο .Και έτσι αδύνατο είναι οτιδήποτε συνεπάγεται απ΄ αυτό. Να είμαστε σίγουροι , ο Απόστολος δεν ορίζει αυτό το ζήτημα εδώ αλλά το υποτάσσει στο Κεφάλαιο 9 .Και εκεί δείχνει πώς ο Ισραήλ εκ της σαρκός, ο οποίος είναι ταυτόχρονα αμφότερα ,ο Ισραήλ της υπόσχεσης και εκλογής και ο Ισραήλ της σάρκας επέτυχε την εκπλήρωση , αλλά ο Ισραήλ ,ο οποίος είναι μόνο εκ της σαρκός και μόνο σύμφωνα προς το σπέρμα δεν επέτυχε αυτή καθόλου ..Επομένως ακόμα και η απιστία τους δεν μπορεί να καταργήσει την πιστότητα του Θεού .Έτσι θέτει παράμερα την ένσταση, αλλά μόνο προς το παρών ΄ και δίνει την προσοχή του προς την φιλαλήθεια του Θεού ,που είχε εγείρει ενάντια στην ένσταση και βεβαιώνει ότι Αυτός έχει εκπληρώσει οπωσδήποτε τις υποσχέσεις Του . <<Κατά κανένα τρόπο >> [στοίχος 4] .Αυτός δίνει τον τίτλο << πιστότης του Θεού >> αναφορικώς προς την υπόσχεση, κατόπιν εκπληρωμένη δια μέσου του Χριστού , σύμφωνα προς την δήλωση στο Ψαλμό 85,11 << η πιστότης έχει αναβλύσει από το έδαφος >> [δηλαδή ο υποσχεθείς Χριστός έχει φανεί , γεννημένος εκ της Παρθένου]. Συνεπώς το νόημα είναι : Ο Θεός έχει τώρα εκπληρώσει τις υποσχέσεις Του και είναι δειγμένο να είναι

αληθής και αυτοί δεν τον πίστευσαν ή λαμβάνουν τις υποσχέσεις . Επομένως θα είναι αληθές ότι. ο Θεός έχει εκπληρώσει τις υποσχέσεις Του και αυτή η αλήθεια , που έχει τώρα υπάρξει καμωμένη φανερή , θα είναι αφαιρούμενη και θα είναι αυτό ειπωμένο, ότι η υπόσχεση δεν εκπληρώθηκε μόνο επειδή αυτοί δεν έχουν πιστεύσει ? . Κατά κανένα τρόπο . Γιατί τότε ο Απόστολος , ή μάλλον ο Θεός στον Απόστολο θα ήταν ψεύτης , όταν καταθέτει ότι Αυτός έχει εκπληρώσει τις υποσχέσεις Του εν τώ Χριστώ . Αλλά σύμφωνα με την αντίληψή μου , εγώ πιστεύω ότι <<πίστη>> [fides] εδώ, δεν αναφέρεται προς την πιστότητα του Θεού, αλλά σημαίνει εμπιστοσύνη εν τώ Θεώ , η οποία είναι η πραγματική εκπλήρωση της υπόσχεσης, καθώς αυτό είναι κοιταγμένο σε πολλά χωρία . Γιατί είναι η δικαιοσύνη , η οποία έρχεται εκ πίστεως ,η οποία έχει υπάρξει υποσχόμενη, επί παραδείγματι , στους Ρωμ 1,17, << ο δίκαιος οφείλει να ζήσει εκ πίστεως >> . Αλλά αυτή η διαφορά δεν συνεπάγεται μία αντίφαση . Γιατί οτιδήποτε είναι ειπωμένο που αφορά την αντικειμενική αλήθεια της πίστεως κατά μία κατά γράμμα σημασία, το ίδιο είναι εννοημένο κατά μία ηθική σημασία ,που αφορά την πίστη μας σ΄ αυτήν την αλήθεια .Και έτσι το νόημα είναι εντελώς καθαρό, δηλαδή , τί πειράζει που αυτοί δεν πιστεύουν ?. Οφείλουμε εμείς ,συνεπώς, να εγκαταλείψουμε την πίστη στον Θεό και να ακολουθήσουμε αυτούς, αποκρούοντας την εκπλήρωση της υπόσχεσης μάλλον ,παρά να πιστεύσουμε τον Θεό ,όταν βεβαιώνει ότι Αυτός έχει εκπληρώσει αυτήν ? .Η κατάλληλη απάντηση ακολουθεί : <u>Κατά κανένα τρόπο</u> . Δεν θα ακολουθήσουμε αυτούς ,αλλά θα προσκολληθούμε προς την πιστότητα του Θεού .<< Γιατί ο Θεός είναι φιλαλήθης. >> [στοίχος 4] και συνεπώς πρέπει να πιστεύουμε Αυτόν . <<. Όμως ,κάθε άνθρωπος είναι ψεύτης >>και συνεπώς δεν πρέπει να πιστεύουμε ή να ακολουθούμε αυτόν . Ή καθώς το Ελληνικό κείμενο λέει , << να γίνει ο Θεός αληθής>> [δηλαδή να πιατεύσουμε τον Θεό μάλλον ,παρά τον άνθρωπο, γιατί ο άνθρωπος είναι ένας ψεύτης] . Έτσι έχει μετακινήσει εκείνη την ένσταση, σύμφωνα προς την οποία κάποιος είπε ότι ο σαρκικός Ισραήλ δεν έλαβε τις υποσχέσεις και ωστόσο αυτές ήταν δοσμένες προς αυτόν ΄ συνεπώς αυτές δεν έχουν εκπληρωθεί μέχρι τούδε . Άρα ,αυτοί οι άνθρωποι μιλούν την αλήθεια και ο Θεός ψεύτικα ? .Θεός φυλάξει ! Αυτοί λένε όχι , ο Θεός λέει ναί .Η απάντηση είναι ότι πρέπει να πιστεύουμε τον Θεό μάλλον ,παρά τους ανθρώπους, επειδή Αυτός είναι φιλαλήθης <<καθώς αυτό είναι γραμμένο , >> δηλαδή πρέπει να πιστεύουμε Αυτόν, ακολουθώντας το Ελληνικό κείμενο ,επειδή το <<υπάρχειν δικαιωμένος>> είναι το να πιστεύεις ,καθώς οφείλουμε να δείξουμε κατωτέρω . <<Ώστε να δύνασαι να είσαι δικαιωμένος εν τοις λόγοις Σου και να υπερισχύσεις όταν Σύ είσαι κρινόμενος>> [στοίχος 4]. Ο Απόστολος προσθέτει αυτή την μαρτυρία σύμφωνα προς την σημασία, όχι σύμφωνα προς την αιτία για την σημασία ,δηλαδή αυτό θα έπρεπε να είναι εννοημένο σύμφωνα προς τον όρο του τί αυτός επισημαίνει και όχι σύμφωνα προς τον όρο τού γιατί αυτό είναι ειπωμένο , καθώς ένας ήταν να λέει : <<Σύ θα είσαι δικαιωμένος εν τοις λόγοις Σου και Σύ θα υπερισχύσεις όταν θα είσαι κρινόμενος>>, μολονότι αργότερα αυτός κάνει μία παρέκβαση και πηγαίνει να πραγματευθεί την ουσιώδη σημασία αυτού του χωρίου . Έτσι ο Θεός είναι δικαιωμένος εν τοις λόγοις Του ,δηλαδή όταν εμείς Τον πιστεύουμε στο Ευαγγέλιο σχετικά με την εκπλήρωση της υπόσχεσης , ώστε Αυτός να είναι θεωρημένος φιλαλήθης και δίκαιος Γιατί οι λόγοι Του, στους οποίους Αυτός είναι δικαιωμένος, είναι ο Λόγος του Ευαγγελίου ,όταν οι άνθρωποι Τον πιστεύουν ότι μιλά την αλήθεια σ΄ αυτούς και ότι αυτό που είναι προφητευμένο σ΄ αυτόν τον Λόγο θα έλθει να περάσει . Όχι μόνο Αυτός θα είναι δικαιωμένος από αυτούς που πιστεύουν ,αλλά θα νικήσει επίσης όταν θα είναι κρινόμενος ,δηλαδή όταν είναι επιτιμημένος από αυτούς που αρνούνται ότι ο Χριστός έχει σταλθεί και οι υποσχέσεις υπήρξαν εκπληρωμένες .Γιατί κρίνουν τους λόγους και τους καταδικάζουν και ποτέ δεν θεωρούν αυτούς δίκαιους , δηλαδή ποτέ δεν πιστεύουν ότι αυτοί οι λόγοι είναι δίκαιοι και αληθείς, πράγματι ακόμα και κρίνουν και καταδικάζουν τον Θεό εν τοις λόγοις Του ,ενώ άλλοι Τον δικαιώνουν .Αλλά αυτοί

οι άνθρωποι οφείλουν να μην υπερισχύσουν. Γιατί Αυτός υπερισχύει και επιτυγχάνει την νίκη , επειδή δεν ενδιαφέρει πόσο πολύ αντιστέκονται , αυτή η πιστότης του Θεού, αυτή η <<δικαίωση του Θεού εν τοις λόγοις Του >> [δηλαδή αυτή η εμπιστοσύνη εν τοις λόγοις Του] συνεχίζεται .Η δικαίωση του Θεού και η εμπιστοσύνη στον Θεό ,είναι το ίδιο πράγμα . Γιατί αυτός υπερισχύει και παραμένει , πραγματικά Αυτός πάντοτε πηγαίνει εμπρός και αυξάνει ,ενώ αυτοί που δεν πιστεύουν θα αποτύχουν και θα χαθούν . Ότι << ο Θεός είναι δικαιωμένος εν τοις λόγοις Του >> [Ψαλμός 51,4] σημαίνει ότι Αυτός είναι φτιαγμένος δίκαιος και αληθής εν τοις λόγοις Του ή ότι οι Λόγοι Του είναι κατασκευασμένοι δίκαιοι και αληθείς. Και αυτό λαμβάνει χώρα πιστεύοντας αυτούς , αποδεχόμενοι και υποστηρίζοντας αυτούς σαν αληθείς και δίκαιους . Το μόνο πράγμα που μπορεί να αντιστέκεται αυτήν την δικαίωση είναι η υπερηφάνεια της ανθρώπινης καρδιάς δια μέσου της απιστίας . Γιατί αυτή η υπερηφάνεια δεν δικαιώνει , αλλά καταδικάζει και κρίνει .Συνεπώς δεν πιστεύει τους Λόγους Του , αφού δεν τους θεωρεί σαν αληθείς . Και δεν τους θεωρεί αληθείς ,επειδή θεωρεί την δική της αντίληψη , η οποία είναι αντίθετη προς αυτούς ,σαν αληθή . Όθεν για τον Θεό να είναι κρινόμενος εν τοις λόγοις Του είναι το ίδιο σαν Αυτός ο ίδιος ή οι λόγοι Του να είναι καταδικασμένοι και έτσι γίνεται ψεύτης και άδικος. Αυτό λαμβάνει χώρα δια μέσου αλαζονικής απιστίας και εξέγερσης. Γιατί ουσιαστικά αμφότεροι ,ο Θεός και οι Λόγοι Του είναι δίκαιοι και αληθείς .Αλλά δεν έχουν , μέχρι τούδε, γίνει τέτοιοι σ΄ εμάς ,μέχρι η σοφία μας να ενδώσει σ΄ αυτούς και εν πίστη να δώσει σ΄ αυτούς ένα χώρο και να τους παραδεχθεί . Έτσι λέει στον Ψαλμό 51,4 : <<Εναντίον Σού έχω εγώ αμαρτήσει ,>>δηλαδή <<εγώ εκχωρώ την δικαιοσύνη μου και την αντίληψή μου, η οποία αντιστέκεται και καταδικάζει τούς Λόγους Σου και ομολογώ ότι είμαι ένας αμαρτωλός ,άδικος και ψεύτης , ούτως ώστε οι Λόγοι Σου να δύνανται να έχουν ένα χώρο σ΄ εμέ , να είναι δικαιωμένοι και να γίνουν αληθείς >> , ώστε αυτοί να μπορούν να γίνονται εντός ημών, αυτό που είναι αυτοί καθ΄ εαυτοί ,επειδή μέσα στον εαυτό τους αυτοί είναι δικαιωμένες Προφητείες .

ΠΟΡΙΣΜΑ

Δια μέσου του γεγονότος ότι << ο Θεός είναι δικαιωμένος >>, εμείς είμαστε δικαιωμένοι .Και αυτή η παθητική δικαίωση του Θεού δια της οποίας Αυτός είναι δικαιωμένος δι΄ ημών, είναι η ενεργητική μας δικαίωση δια του Θεού. Γιατί Αυτός θεωρεί αυτή την Πίστη ,η οποία δικαιώνει τους Λόγους Του σαν δικαιοσύνη ,καθώς λέει στο κεφάλαιο 4,5 και στο κεφάλαιο 1,17 << ο δίκαιος οφείλει να ζεί δια Πίστεως>>. Και αντιθέτως, η παθητική δικαίωση του Θεού, δια της οποίας Αυτός είναι κρινόμενος δια των απίστων , είναι η δική τους καταδίκη .Γιατί Αυτός απορρίπτει σαν αδικία και καταδίκη αυτήν την απιστία , δια της οποίας αυτοί κρίνουν και καταδικάζουν τους Λόγους Του . Έτσι αυτό συμφωνεί με το Εβραϊκό κείμενο ,που το θέτει κατ΄ αυτό τον τρόπο : <<Εναντίον Σού έχω εγώ αμαρτήσει ,επειδή Σύ θα δικαιώνεις>>,δηλαδή Σύ θα φέρεις δικαίωση << εν τοις λόγοις Σου και θα καθαρίσεις, όταν Σύ είσαι κρινόμενος>>.Γιατί Αυτός δικαιώνει ,υπερισχύει εν τοις λόγοις Του ,όταν μας κάνει να είμαστε σαν τον Λόγο Του δηλαδή ,δίκαιους , αληθείς ,σοφούς ,κ.λ.π. Και έτσι μας καθαρίζει εντός του Λόγου Του , αλλά όχι τον Λόγο Του εντός ημών . Και μας κάνει τέτοιους ,όταν εμείς πιστεύουμε ότι ο Λόγος Του είναι τέτοιος, δηλαδή δίκαιος και αληθής .Γιατί τότε υπάρχει μία όμοια μορφή του Λόγου και του Πιστού , δηλαδή , αλήθεια και δικαιοσύνη .Συνεπώς όταν Αυτός είναι δικαιωμένος, Αυτός δικαιώνει , και όταν Αυτός δικαιώνει ,Αυτός είναι δικαιωμένος . Έτσι η ίδια ιδέα είναι εκφρασμένη στην Εβραϊκή δι΄ ενός ενεργητικού λόγου και ενός παθητικού λόγου, στην μετάφρασή μας .Επί πλέον , ο Θεός νικά ,δηλαδή υπερισχύει και δείχνει ότι όλοι αυτοί είναι τελικά ψεύτες και απατεώνες που δεν πιστεύουν, δηλαδή που Τον ατιμάζουν δια της κρίσης τους ,καθώς είναι φανερό στην περίπτωση των Ιουδαίων και θα είναι ακόμα πιο

φανερό κατά την Κρίση . Όθεν, το Εβραϊκό κείμενο λέει , <<και Σύ θα καθαρίσεις >> δηλαδή ,θα κάνεις ένα καθαρισμό , όταν Σύ είσαι κρινόμενος , δηλαδή ,Σύ θα κάνεις τον Λόγο Σου να καθαρίσει και αυτούς που πιστεύουν σ΄ αυτόν και ταυτόχρονα Σύ θα κάνεις τον εαυτό Σου καθαρό σ΄ αυτούς και θα κερδίσεις επιδοκιμασία από το ψέμα που αυτοί οι άπιστοι επιβάλλουν επί Σέ και στην πραγματικότητα Σύ θα μολύνεις αυτούς , Σύ θα δείξεις ότι αυτοί είναι ρυπαροί ψεύτες ,δηλαδή ότι η απιστία τους δεν καταργεί την Πιστότητα του Θεού .

ΠΟΡΙΣΜΑ

Η παθητική και ενεργητική δικαίωση του Θεού και η πίστη ή πεποίθηση σ΄ Αυτόν είναι το ίδιο πράγμα . Γιατί το γεγονός ότι εμείς δηλώνουμε τους Λόγους Του δίκαιους είναι δώρο Του και εξ αιτίας του ίδιου δώρου, Αυτός ο ίδιος μας θεωρεί σαν δίκαιους, δηλαδή Αυτός μας δικαιώνει .Και εμείς δεν δηλώνουμε τους Λόγους Του δίκαιους, εκτός εάν πιστεύουμε ότι αυτοί είναι δίκαιοι . << Αλλά εάν η αδικία μας χρησιμεύει να δείξει την δικαιοσύνη του Θεού >> [στοίχος 5] .Αυτό το ζήτημα εγείρεται για δύο λόγους, ήτοι ότι η αυθεντία του Ψαλμού συμβαίνει να παρατίθεται και η ουσία και πηγή του ίδιου του υλικού, που είναι υπό πραγμάτευση, είναι τέτοιο, καθώς αυτοί είναι . Γιατί ο Ψαλμός, επειδή μιλά αιτιωδώς {τουλάχιστον στην μετάφρασή μας και στην Septuagint] όταν λέει , << ώστε Σύ να δύνασαι να είσαι δικαιωμένος >> μπορεί να φανεί σε κάποιον άνθρωπο να είναι λέγοντας ,ότι εμείς έχουμε αμαρτήσει με σκοπό ο Θεός να δύναται να είναι δικαιωμένος και ότι γι΄ αυτήν την αιτία εμείς πρέπει να αμαρτάνουμε ,ούτως ώστε ο Θεός να δύναται να είναι εγκωμιασμένος. Αλλά το υποκείμενο υπό συζήτηση σκοπεύει να πεί ότι ο Θεός ή οι Λόγοι Του δεν μπορούν να είναι δικαιωμένοι και κατασκευασμένοι αληθείς ,εκτός εάν εμείς είμαστε ψεύτες και άδικοι άνθρωποι , επειδή αυτά είναι αντίθετα προς εμάς και κατ΄ αυτή την σημασία ότι Αυτός είναι κατασκευασμένος και ομολογημένος δίκαιος δια μέσου της αμαρτίας μας . Η λύση είναι ότι ο Απόστολος είναι μιλώντας σύμφωνα με το Πνεύμα .Συνεπώς δεν είναι εννοημένος ,εκτός από εκείνους που είναι εντός του Πνεύματος . Επομένως η λύση του Λύρα ,ότι η αμαρτία είναι ικανή μιας ενέργειας επί του εγκωμιασμού του Θεού συμπτωματικώς δεν είναι βάσιμη ,ειδικώς εάν ένας σκέπτεται για την εσωτερική φιλαλήθεια του Θεού ή περί των Λόγων Του ,επειδή η αμαρτία δεν είναι ικανή μιας ενέργειας δοξασμού της αλήθειας του Θεού, είτε εκ του εαυτού της, είτε συμπτωματικώς . Αλλά κατά μία ηθική ή τροπολογική σημασία, η αμαρτία εκ του εαυτού της και κατά μία κατάλληλη σημασία είναι ικανή μίας ενέργειας για τον εγκωμιασμό της φιλαλήθειας του Θεού, δηλαδή η εμπιστοσύνη δια της οποίας εμείς πιστεύουμε τον Θεό ,όταν Αυτός λέει ότι εμείς είμαστε στις αμαρτίες , αν και η λογική μας μπορεί να μην γνωρίζει αυτό ή να το πιστεύει --- αυτό ακριβώς το πράγμα το οποίο μας βεβαιώνει σαν αμαρτωλούς και δίνει δόξα προς τον Θεό ,δια της αποδοχής μας των Λόγων Του ,της Χάρης και αλήθειας σαν αναγκαία υπέρ ημών. Γιατί ποιος θα ελάμβανε την Χάρη και την δικαιοσύνη ,εκτός από το πρόσωπο που ομολογεί ότι έχει αμαρτία?

ΠΟΡΙΣΜΑ

Η έκφραση << ώστε Σύ να δύνασαι να είσαι δικαιωμένος εν τοις λόγοις Σου>> σημαίνει το ίδιο καθώς η έκφραση <<ο Θεός είναι αληθής ,όμως κάθε άνθρωπος είναι ψεύτης >> ΄ και η πρόταση <<ώστε Σύ να δύνασαι να υπερισχύεις ,όταν είσαι κρινόμενος >>έχει το ίδιο νόημα καθώς η έκφραση << ταιριάζει η απιστία τους να καταργήσει την πιστότητα του Θεού ? >>καθώς είναι φανερό από τις λέξεις . Έτσι αυτός είναι σωστός, θέτοντας μεταξύ των προτάσεων τον όρο << καθώς αυτό είναι γραμμένο>> [στοίχος 4] εδραιώνοντας αμφότερα τα σημεία δια της Γραφής . Ομοίως, καθώς είναι ειπωμένο ότι ο Θεός ή οι λόγοι Του είναι δικαιωμένοι ,όταν εν πίστη εμείς

πιστεύουμε αυτούς να είναι δίκαιοι και αληθείς [αυτό που οι Λόγοι είναι μέσα στον εαυτό τους, καθ΄ εαυτοί , ακόμα και χωρίς την πίστη μας] , έτσι επίσης εμείς πρέπει να εννοούμε ότι οφείλουμε να γίνουμε αμαρτωλοί , ψεύτες και ανόητοι και ότι όλη η δικαιοσύνη μας ,φιλαλήθεια , σοφία και δύναμη πρέπει να χαθεί .Και αυτό λαβαίνει χώρα όταν πιστεύουμε ότι είμαστε αμαρτωλοί και ψεύτες, κ.λ.π. και ότι οι αρετές μας και η δικαιοσύνη μας είναι απολύτως τίποτα ενώπιον του Θεού. .Έτσι γινόμαστε εσωτερικά ,εντός των εαυτών μας , αυτό που είμαστε εξωτερικά [δηλαδή , ενώπιον του Θεού] ,ακόμα και αν εντός των εαυτών μας δεν είμαστε κατ΄ αυτόν τον τρόπο, δηλαδή ακόμα και αν δεν πιστεύουμε ότι είμαστε τέτοιοι . Γιατί καθώς ο. Θεός μόνο είναι αληθής , δίκαιος και ισχυρός εν εαυτώ , έτσι επίσης Αυτός εύχεται να είναι τέτοιος εκτός του εαυτού Του ,δηλαδή μέσα σ΄ εμάς ,ώστε Αυτός να δύναται να είναι επίσης εξυμνημένος [γιατί είναι η δόξα κάθε καλού πράγματος , η οποία είναι στον καθένα, που είναι εκδηλωμένη εκτός του εαυτού του, επί άλλων ανθρώπων], έτσι Αυτός θέλει , ακριβώς καθώς κάθε άνθρωπος δια του εαυτού του είναι ένας ψεύτης, άδικος και αδύναμος εξωτερικά [δηλαδή ενώπιον του Θεού] , έτσι αυτός να μπορεί να γίνεται τέτοιος εσωτερικά ,δηλαδή να μπορεί να ομολογεί και να αναγνωρίζει τον εαυτόν του να είναι τέτοιος ψεύτης, όπως πραγματικά είναι . Και ο Θεός δια μέσου της δικής Του διαθεσιμότητας γίνεται αίτιος σ΄ εμάς, να εισέλθουμε εντός των εαυτών μας και δια μέσου αυτής της αντίληψης Αυτού ,μας δίνει επίσης Αυτός μία αντίληψη του εαυτού μας .Γιατί εάν δεν είχε ο Θεός πρώτα διατεθεί και γυρέψει να είναι αληθής εντός ημών , εμείς δεν θα μπορούσαμε να έχουμε εισέλθει εντός των εαυτών μας και να είμαστε κατακριμένοι σαν ψεύτες και άδικοι άνθρωποι .Γιατί ο άνθρωπος εκ του εαυτού του δεν θα μπορούσε να γνωρίζει ότι είναι ένα τέτοιο πρόσωπο ενώπιον του Θεού ,εκτός και αν ο Θεός ο ίδιος το είχε αποκαλύψει σ΄ αυτόν. << Γιατί ποιός γνωρίζει τον Νού του Κυρίου ή ποιός έχει υπάρξει σύμβουλός Του>> [Ρωμ 11,34] . Διαφορετικά ο άνθρωπος θα πίστευε πάντοτε ότι είναι αληθής ,δίκαιος και σοφός, ειδικά επειδή στα δικά του μάτια και ενώπιον των συντρόφων του, αυτός είναι τέτοιος .Αλλά τώρα ο Θεός έχει αποκαλύψει αυτό που σκέπτεται σε σχέση με εμάς και το οποίο Αυτός μας κρίνει να είμαστε ,ήτοι ότι όλοι είμαστε εν αμαρτία . Συνεπώς εμείς πρέπει να εκχωρήσουμε προς αυτήν την αποκάλυψή Του ,τους λόγους Του, να πιστέψουμε και έτσι να κηρύξουμε αυτούς δίκαιους και αληθείς και ως εκ τούτου επίσης να ομολογήσουμε ότι εμείς οι ίδιοι είμαστε αμαρτωλοί σύμφωνα προς αυτούς [ένα γεγονός που δεν γνωρίζαμε πριν] . Έτσι ο Απόστολος λέει [1 Κορ 3,18]. : <<Εάν οποιοσδήποτε μεταξύ σας νομίζει ότι είναι σοφός εν τώ αιώνα τούτω , ας γίνει ανόητος , ώστε να δύναται να γίνει σοφός >>Επί πλέον ,αυτό το οποίο λέει σχετικά με την ανοησία, πρέπει να είναι εννοημένο για όλες τις άλλες ατέλειες ,έτσι ώστε αυτός που θέλει να είναι δίκαιος ,αληθής και ισχυρός, πρέπει να γίνει ένας αμαρτωλός ,ένας ψεύτης και ένας αδύναμος .Αυτό τα μονοπάτι είναι Πνευματικό, όχι σωματικό ή φυσικό , δηλαδή ,ολόκληρη η αυτό-αντίληψη μας πρέπει να είναι καταστραμμένη , γιατί αυτή γίνεται η αιτία να κρίνουμε τους εαυτούς μας τόσο στραβά .Επομένως <<Αυτός διασκόρπισε τους υπερήφανους εν τη φαντασία των καρδιών τους >> [Λουκάς 1,51] . Αυτή είναι όλη << η δύναμη που Αυτός έχει δείξει>> . Όθεν ακολουθεί ότι αυτή η δήλωση είναι Πνευματική όταν μας διδάσκει να γίνουμε αμαρτωλοί. Οπωσδήποτε ,όταν ο Απόστολος δίδαξε αυτό , πολλοί το έλαβαν κατά μία κατά γράμμα και σαρκική σημασία, σαν το πώς αυτός γίνεται αμαρτωλός, που προηγουμένως ήταν δίκαιος ,όπως αυτός λέει σ΄ αυτό που ακολουθεί αυτό το χωρίο . Η ίδια ιδέα επίσης εκτείνεται δια μέσου του Ψαλμού 51 ,όταν λέει <<. Γιατί εγώ γνωρίζω τις παραβάσεις μου>> [στοίχος 3] .Συνεπώς η συνεπαγόμενη σκέψη είναι << εναντίον Σού έχω εγώ αμαρτήσει. >> [στοίχος 4] δηλαδή, ομολογώ ότι είμαι ένας αμαρτωλός ενώπιον Σου , μολονότι ενώπιον των ανθρώπων είμαι δίκαιος .Οπωσδήποτε δεν ξεφεύγω γι΄ αυτόν τον λόγο να υπάρχω ένας αμαρτωλός έναντι Σού , <<έτσι ώστε Σύ να είσαι δικαιωμένος>> [στοίχος 4] δηλαδή να μπορεί να έρχεται να περάσει ότι εγώ πιστεύω

τους λόγους Σου ,δια τους οποίους εγώ, επίσης, είμαι δικαιωμένος Αργότερα αυτός μιλά περί των <<αβέβαιων και κρυμμένων πραγμάτων της σοφίας Σου >> [στοίχος 6] δηλαδή , Σύ έχεις αποκαλύψει σ΄ εμένα αυτά τα κρυπτόμενα πράγματα ,ήτοι ότι ενώπιον Σου εμείς είμαστε αμαρτωλοί και κατείχαμε ουδέν εκ του εαυτού μας .

ΠΟΡΙΣΜΑ

Το χωρίο << εναντίον Σου, μόνο, έχω εγώ αμαρτήσει >> [Ψαλμός 51] δεν είναι ικανοποιητικά ερμηνευμένο από κάποιους ανθρώπους ,που καταλαβαίνουν αυτό καθώς εάν ο Δαυίδ είχε μιλήσει κατ΄ αυτό τον τρόπο, επειδή οι Πρίγκηπες δεν΄ έχουν κανένα πάνω από αυτούς, εκτός τον Θεό ,στον οποίο μπορούν να ομολογούν και δια του οποίου αυτοί μπορούν να είναι τιμωρούμενοι . Όχι , αυτός είναι μιλώντας περί του δικού του προσώπου σαν ένας Πνευματικός άνθρωπος ,κατά τον τρόπο που όλοι οι άνθρωποι οφείλουν να μιλούν, καθώς στον Ψαλμό 32,6 << Συνεπώς [ήτοι ,εξ αιτίας της ασέβειας της αμαρτίας του] ας προσφέρει ο καθένας που είναι ευσεβής προσευχή προς Σέ >> δηλαδή ,οποιοσδήποτε εύχεται να είναι άγιος ,θα ομολογήσει ότι είναι ένας αμαρτωλός και ασεβής και σ΄ αυτούς που λένε, << Εγώ θα ομολογήσω προς Σέ >>, <<Σύ έκανες συγχώρηση της ενοχής των αμαρτιών τους >> [Ψαλμός 32,5] . Όθεν ,1 Ιωαν 1,10 << εάν εμείς λέμε ότι δεν έχουμε αμαρτία, κάνουμε τον Θεό ένα ψεύτη >>[Το οποίο είναι μία διπλή αμαρτία]. << Αλλά εάν ομολογούμε τις αμαρτίες μας ,Αυτός είναι πιστός και δίκαιος και θα συγχωρήσει τις αμαρτίες μας >> [1Ιωάννης 1 ,9] .Και πάλι , << εάν εμείς λέμε ότι δεν έχουμε αμαρτία ,εξαπατούμε τους εαυτούς μας και η αλήθεια δεν είναι εντός ημών [1 Ιωάν 1 ,8]. Συνεπώς σς λέμε μαζί με τον Προφήτη , << και το στόμα μου οφείλει να αποκαλύψει εμπρός την τιμή Σου >> [Ψαλμός 51,15] , όχι την δική μας. Και πάλι ,<<. Η γλώσσα μου θα τραγουδήσει μεγαλόφωνα περί της δικαιοσύνης Σου. >> [Ψαλμός 51,14] , όχι την δική μας . Επομένως ,αυτό έχει τώρα υπάρξει επαρκώς αποδειγμένο ,ότι μόνο ο Θεός είναι αληθής και ότι κάθε άνθρωπος είναι ένας ψεύτης . Έτσι << η απιστία τους>> δεν θα όφειλε <<να καταργήσει την πιστότητα του Θεού >>. Τί αποτέλεσμα έχει αυτό επί της πίστης μας ,επειδή αυτοί δεν πιστεύουν ?. Βεβαίως εμείς δεν πρέπει να εγκαταλείψουμε την πίστη μας και η πιστότης του Θεού δεν μπορεί να υπάρξει μετατοπισμένη ΄ αλλά μάλλον αυτοί οι ίδιοι είναι ψεύτες .

ΠΟΡΙΣΜΑ

_Ακόμα και αν δεν αναγνωρίζουμε οποιαδήποτε αμαρτία στους εαυτούς μας ,είναι ακόμα αναγκαίο να πιστεύουμε ότι είμαστε αμαρτωλοί ._Όθεν , ο Απόστολος λέει _<< Εγώ δεν είμαι πληροφορημένος για οτιδήποτε εναντίον του εαυτού μου , αλλά εξ αυτού δεν είμαι δικαιωμένος_>>[1 Κορ 4,4] .Γιατί ακριβώς καθώς δια μέσου της πίστης η δικαιοσύνη του Θεού ζεί εντός ημών ,έτσι δια μέσου της ίδιας πίστης η αμαρτία επίσης ζεί εντός ημών ,δηλαδή δια πίστεως μόνο εμείς πρέπει να πιστεύουμε ότι είμαστε αμαρτωλοί , γιατί πράγματι αυτό δεν είναι φανερό σ΄ εμάς , συχνά δεν φαινόμαστε στους εαυτούς μας να είμαστε πληροφορημένοι γι΄ αυτό το γεγονός . Συνεπώς πρέπει να παραμένουμε υπό την κρίση του Θεού _και να πιστεύουμε τους Λόγους Του με τους οποίους Αυτός λέει ότι είμαστε άδικοι , επειδή Αυτός ο ίδιος δεν μπορεί να ψεύδεται . Και έτσι πρέπει να είναι , αν και αυτό δεν είναι φανερό , <<πίστη είναι η πεποίθηση πραγμάτων μη βλεπομένων >> [Εβρ 11,1] και αυτή είναι ικανοποιημένη με τους Λόγους του Θεού . Και αυτό έχει υπάρξει προλεγόμενο ,ότι η βασιλεία του Χριστού θα είναι εν αυτή τη ταπεινότητα και κρίση .Γιατί έτσι <<Αυτός θα εκτελέσει κρίση μεταξύ των Εθνών >> [Ψαλμός 110,6] Και << εκεί θρόνοι για κρίση ήταν τοποθετημένοι >>[Ψαλμός 122,5] , γιατί εμείς πρέπει επιμόνως να κατηγορούμε, να κρίνουμε και να καταδικάζουμε τους εαυτούς μας και να ομολογούμε ότι είμαστε πλήρεις αμαρτίας , έτσι ώστε ο Θεός να δύναται να είναι δικαιωμένος εντός ημών .Η

ίδια πίστη περιγράφεται εντός τέτοιων λέξεων σαν αυτές , << Καθάρισε με Σύ από κρυμμένα σφάλματα .Ποιος μπορεί να διακρίνει τα λάθη του >>[Ψαλμός 19,12] Ομοίως , << Μη θυμάσαι τις παραβάσεις μου >>[Ψαλμός25 ,7]. Αλλά εμείς πρέπει επίσης σοβαρά να θεωρούμε το γεγονός ότι δεν είναι επαρκές να ομολογεί κάποιος με το στόμα ότι είναι αμαρτωλός ,άδικος ,ψεύτης και ανόητος . Γιατί τί είναι ευκολότερο ,ειδικά όταν είσθε εν ειρήνη και ζείτε χωρίς δοκιμασία ? . Αλλά όταν έχετε ομολογήσει με το στόμα σας ότι είσθε τέτοια πρόσωπα , τότε πρέπει διακαώς να αισθάνεσθε την ίδια κατάσταση σε σχέση με τους εαυτούς σας ,εντός της καρδιάς σας και πρέπει να διαχειρίζεσθε τους εαυτούς σας κατ΄ αυτό τον τρόπο , σε κάθε ενέργεια και εντός ολόκληρης της ζωής σας .Γι΄ αυτόν τον λόγο είναι ένας πολύ σπάνιος άνθρωπος ,όποιος ομολογεί και πιστεύει ότι είναι ένας αμαρτωλός . Γιατί πώς είναι να ομολογεί ότι είναι ένας αμαρτωλός ,εάν είναι απρόθυμος να υπομένει ακόμα και μια λέξη κριτικής εναντίον του ή στις πράξεις του ή στις ιδέες του ,αλλά αμέσως ορμά εντός της διένεξης και ούτε καν ομολογεί με το στόμα του ότι αυτός είναι ένας ψεύτης, αλλά μάλλον αγωνίζεται ότι είναι αληθής και καλής πρόθεσης και ότι υπήρξε κακοήθως αποκρουόμενος και ψεύτικα κατηγορούμενος ?. Αλλά εάν είναι εξαναγκασμένος να υπομένει κάτι ,καθίσταται εξαγριωμένος και εξαντλεί τον καθένα , παραπονούμενος για την προσβολή που αυτός μόνο εξ όλων των ανθρώπων έχει υποφέρει.

Παρατηρείστε τον υποκριτή που ομολογεί ότι είναι ένας αμαρτωλός, αλλά δεν είναι πρόθυμος να κάνει και να υποφέρει ουδέν που αρμόζει ενός αμαρτωλού , αλλά μόνο αυτό που είναι κατάλληλο για ένα δίκαιο άνθρωπο και ένα άγιο . Και είμαστε όλοι έτσι έτοιμοι να λέμε : <<Εγώ είμαι ο πλέον άθλιος αμαρτωλός >> . Αλλά σπάνια ,αν όχι ποτέ , κάποιος άνθρωπος θέλει να είναι ένας αμαρτωλός .Γιατί τί σημαίνει αυτό, να είναι κάποιος αμαρτωλός ,αν όχι να είναι άξιος όλων των τιμωριών και δοκιμασιών ?. Και να ομολογείτε με το στόμα σας ότι είσθε κάποια τέτοια πρόσωπα ,αλλά να είσθε απρόθυμοι να ενεργείτε σαν κάποιοι , αυτό είναι υποκρισία , αυτό είναι ψέμα . Επειδή αρμόζει κάποιος δίκαιος άνθρωπος να έχει ειρήνη ,δόξα , τιμή και όλα τα καλά πράγματα . Συνεπώς εάν αποκρούετε ότι είσθε δίκαιοι ,πρέπει επίσης να αποκρούετε αυτά τα καλά πράγματα . Και αν ομολογείτε ότι είσθε αμαρτωλοί ,πρέπει να λάβετε τιμωρίες , βλάβες και εξευτελισμούς σαν δικούς σας και σωστές ιδιοκτησίες σας . Αλλά πρέπει να αποφεύγετε αυτά τα πράγματα σαν ανήκοντα σε κάποιον άλλο, τα οποία ανήκουν μόνο σε κάποιο δίκαιο άνθρωπο. Επομένως εάν ντροπή ή κάποια υβριστική λέξη, εάν κάποιο ξυλοκόπημα ή μία βλάβη , εάν καταδίκη ή αρρώστια σας συμβαίνουν και εσείς λέτε : << Εγώ δεν δικαιούμαι αυτό , γιατί πρέπει να υπομείνω αυτό ? Μία βλάβη έχει υπάρξει καμωμένη σ΄ εμέ ΄ εγώ είμαι αθώος >>, δεν είσαι ,ως εκ τούτου, υποκρινόμενος ότι είσαι ένας αμαρτωλός , δεν είσαι αντιστεκόμενος στον Θεό και με το δικό σου στόμα αποδεικνύοντας τον εαυτόν σου ένα ψεύτη ? Γιατί με όλα αυτά τα πράγματα [όπως με τους λόγους Του] , όταν << Αυτός μίλησε , αυτό ήλθε να είναι >> [Ψαλμός 33,9] , ο Θεός είναι αποδεικνύοντας και βεβαιώνοντας ότι είσαι ένας αμαρτωλός , επειδή Αυτός φέρει πάνω σ΄ εσέ τα πράγματα που αρμόζουν σε αμαρτωλούς . Και αυτός δεν μπορεί να σφάλλει ή να ψεύδεται . Αλλά εσύ εγείρεσαι και Τον διαψεύδεις ,αντιδρώντας και πολεμώντας Αυτόν , καθώς εάν ο Θεός ήταν εκείνος που ήταν ενεργώντας αμαρτωλά ,ανόητα, και άτιμα . Και έτσι είσαι σαν αυτούς περί των οποίων μιλήσαμε παραπάνω , <<περί αυτών που είναι ταραχοποιοί και δεν υπακούουν στην αλήθεια ,αλλά υπακούουν στην αδικία >>[Ρωμ 2,8]. Επειδή εσύ επίσης δεν υπακούς την αλήθεια [δηλαδή στα έργα του Θεού ,τα οποία έχουν έλθει ορθά εναντίον σου] . Αλλά εάν εσύ λές , όταν αυτά τα πράγματα συμβαίνουν ,: << Πράγματι , εγώ σίγουρα αξίζω αυτά τα πράγματα , εγώ υπήρξα μεταχειρισμένος δίκαια, ελεύθερα παραδέχομαι ότι είμαι αληθινά ένας αμαρτωλός , έτσι ώστε όλα αυτά τα πράγματα είναι δίκαια και αληθή ΄ έχω βεβαίως αμαρτήσει εναντίον Σου,ώστε οι ενέργειες Σου και οι Λόγοι Σου είναι δικαιωμένοι και Σύ είσαι ο φιλαλήθης και δίκαιος Θεός ΄ Σύ δεν είσαι απατόμενος σχετικά μ΄ εμένα , δεν υπάρχει ψέμα σ΄ Σένα .

Γιατί ακριβώς ,καθώς σε όλα τα πράγματα Σύ ταιριάζει να δείχνεις ότι εγώ είμαι ένας αμαρτωλός ,έτσι αυτό είναι αληθές ,εγώ είμαι πράγματι ένας αμαρτωλός >>.

Προσέξτε, αυτό είναι, απλά λέγοντας , << εναντίον Σού έχω εγώ αμαρτήσει και κάνει αυτό το οποίο είναι κακό ενώπιον Σου , έτσι ώστε Σύ είσαι δικαιωμένος εν τοις Λόγοις Σου >>[Ψαλμός 51 ,4] .Ομοίως στον Δανιήλ 3 διαβάζουμε << όλα τα πράγματα που Εσύ έχεις φέρει επάνω μας ,Σύ έχεις κάνει εν αληθή κρίση , γιατί εμείς έχουμε αμαρτήσει εναντίον Σου , κ.λ.π>> .Αυτό είναι όμοιο σε μια κατάσταση κατά την οποία δυό άνθρωποι είναι πολεμώντας πάνω σε κάτι και ο ένας εξ αυτών υποκύπτει και λέει << Εγώ ελεύθερα παραδέχομαι ότι σύ είσαι ορθός και αληθής .Εγώ είμαι πρόθυμος να είμαι ο ένας που ήταν λάθος ,είμαι πρόθυμος να είμαι ο ένας που έκανε το λάθος ,ώστε σύ να δυνηθείς να είσαι ο ένας που έπραξε ορθά και εσκέφθει ορθά>>. Δεν θα πει ο άλλος άνθρωπος << Εγώ έχω αδικήσει εσέ , σύ είσαι σωστός >> ? Γιατί αυτοί έτσι θα είναι μιας γνώμης, που σε διαφορετική περίπτωση, εξ αιτίας των επιχειρημάτων τους, θα είχαν παραμείνει σε διαφορά .Έτσι είναι σίγουρα αληθές <<να μην είσθε αλαζόνες αναμεταξύ σας >> [Ρωμ 12,16] .Γι΄ αυτό τον λόγο εγώ λέω, πόσο ασυνήθιστο και δύσκολο να γίνεται ένας αμαρτωλός και να μιλά γι΄ αυτό το χωρίο αληθινά και από την καρδιά .Γιατί ουδείς είναι πρόθυμος να είναι αντικρουόμενος στην σκέψη του , επιτιμώμενος στις πράξεις του ή περιφρονημένος στην σοφία του . Οπωσδήποτε αυτός που θα έκανε αυτό και θα έλεγε << δίδαξέ με διαφορετικά , σε παρακαλώ και θα κάνω ευχαρίστως διαφορετικά >>,εάν απέφευγε έτσι πάντοτε την διαφωνία ,πόσο ευλογημένος αυτός θα ήταν ! Αλλά η αλαζονεία του μυαλού μας και της θέλησης είναι ύψιστα πιο μεγαλύτερη . Ουδείς είναι ολοκληρωτικά ελεύθερος αυτής της πληγής , ιδιαίτερα όταν τα πράγματα αιφνιδιαστικά πηγαίνουν εναντίον μας. Αλλά πρέπει να πούμε κάτι τι σχετικά με τον τρόπο κατά τον οποίο ένας άνθρωπος πρέπει πνευματικά να γίνεται ένας αμαρτωλός .Αυτός δεν είναι ένας φυσικός τρόπος Δι΄ αυτού του τρόπου, κάθε άνθρωπος δεν γίνεται ένας αμαρτωλός , αλλά είναι τέτοιος. Αλλά όλη η αναγκαία δύναμη να προκαλέσουμε αυτή την αλλαγή τίθεται κρυμμένη στο μυαλό μας ή στην αυτό-εκτίμηση και στη γνώμη μας περί του εαυτού μας .Κάθε δήλωση στη Γραφή και κάθε πράξη του Θεού, έχει τον σκοπό της αλλαγής αυτού του μυαλού. Γιατί εδώ είναι το << κακό μάτι >> [Ματθ 20 ,15] και η αδιόρθωτη υπερηφάνεια [ανθρώπινα μιλώντας] .Όθεν η ευλογημένη Παρθένα λέει , << ενήργησε κραταιώς δια του βραχίωνος Αυτού >> ΄ διασκόρπισε τους υπερήφανους και τα διανοήματα της καρδίας αυτών >>[Λουκάς 1,51]δηλαδή, σε μία καρδιά που είναι ικανοποιημένη να είναι αντιτιθέμενη προς τον Θεό, κατά τις σκέψεις και την αυτοεκτίμηση της . Όθεν αυτή η σκέψη είναι καλεσμένη <<η βουλή του αμαρτωλού>> στον Ψαλμό 1,1 και ο <<χρυσός μόσχος >> [έξοδος 32]στην έρημο, συμβολικά ερμηνευμένη ή το είδωλο του Βάαλ ή Μολόχ ,εξ αιτίας του οποίου << ο αμαρτωλός δεν θα εγερθεί στην Κρίση >> [Ψαλμός 1,5] .Συνεπώς ,το να γίνει ένας αμαρτωλός είναι να καταστρέψει αυτόν τον τρόπο σκέψης, δια του οποίου εμείς πιστεύουμε ακλόνητα ότι είμαστε ζώντας, μιλώντας και ενεργώντας κατά ένα καλό, ευσεβή και δίκαιο τρόπο και να υποστηρίξουμε ένα άλλο τρόπο σκέψης, [ο οποίος έρχεται από τον Θεό] ,δια του οποίου πιστεύουμε εκ καρδίας ότι είμαστε αμαρτωλοί, ότι είμαστε ενεργώντας ,μιλώντας και ζώντας άθλια, ότι είμαστε παραστρατιμένοι και έτσι ερχόμαστε να κακίζουμε τους εαυτούς μας , να κρίνουμε ,να καταδικάζουμε και να τον μισούμε . <<Αυτός που κάνει αυτά τα πράγματα ,ουδέποτε θα είναι μετακινημένος>> [Ψαλμός 15,5] . Όλα αυτά τα πράματα που έχουμε πεί εδώ ,πρέπει οπωσδήποτε να είναι ορθά εννοημένα ήτοι, ότι δίκαια ,καλά και άγια έργα δεν πρέπει να εννοηθούν σαν να υπάρχουν αποδοκιμασμένα ,κατά την έννοια ότι πρέπει να παραληφθούν, αλλά μόνο με αναφορά προς το νόημα ,την εκτίμηση και την υπόληψη , που εμείς δίνουμε σ΄ αυτά ή τα εκτιμούμε ή τους δίνουμε τέτοια τιμή ,καθώς εάν είχαμε την δύναμη να είμαστε επαρκώς δίκαιοι ενώπιον του Θεού εξ αιτίας αυτών .Γιατί είναι μόνο αυτή η σκέψη της ματαιοδοξίας και αυτή η ανόητη αυτό-εκτίμηση ,που πρέπει

να είναι σπρωγμένη εκτός, εξ αιτίας αυτών των λόγων . Διαφορετικά ,καλά έργα αυτού του είδους θα όφειλαν να είναι καμωμένα με την μεγαλύτερη προθυμία και εκτελεσμένα με όλη την σοβαρότητα ,προς τον σκοπό ότι δια μέσου αυτών ,καθώς δια μέσου ενός είδους προπαρασκευής, μπορούμε τελικά να γίνουμε κατάλληλοι διά και δίκαιοι ένεκα της δικαιοσύνης του Θεού ΄ όχι ότι αυτά είναι δικαιοσύνη, αλλά να δύνανται να ζητούν δικαιοσύνη . Γι΄ αυτό τον λόγο, αυτά δεν είναι τώρα η δικαιοσύνη μας , εν τώ μέτρω που εμείς δεν λογαριάζουμε αυτά τα έργα στους εαυτούς μας για δικαιοσύνη . Γιατί δια μέσου όλων αυτών των πραγμάτων πρέπει να παρασκευάζουμε την οδό του Κυρίου που θα έλθει προς εμάς . Αλλά αυτά ,δεν είναι αυτά τα ίδια η οδός του Κυρίου . Η οδός του Κυρίου είναι η δικαιοσύνη του Θεού, την οποία ο Κύριος ,όταν Αυτός μόνο είναι παρόν, πραγματοποιεί σε εμάς, ύστερα από αυτά. .

ΠΟΡΙΣΜΑ

Ο Θεός είναι τόσο ευμετάβλητος, όσο το δυνατόν . Αυτό είναι φανερό από το γεγονός ότι Αυτός είναι δικαιωμένος και κρινόμενος, γιατί διαβάζουμε στον Ψαλμό 18,26 : << Με τον αγνό Σύ ταιριάζει να δείχνεις τον εαυτό Σου αγνό και με τον παράνομο Σύ ταιριάζει να δείχνεις τον εαυτό Σου διεστραμμένο >>. Γιατί καθώς κάθε πρόσωπο είναι στον εαυτό του ,έτσι ο Θεός είναι προς αυτόν σαν ένα αντικείμενο. Εάν αυτός είναι δίκαιος ,ο Θεός είναι δίκαιος ΄ εάν αυτός είναι αγνός, έτσι είναι ο Θεός ΄ εάν αυτός είναι αμαρτωλός , ο Θεός είναι αμαρτωλός ,κ.λ.π. Όθεν στον καταδικασμένο ,Αυτός θα φαίνεται για πάντα κακός, αλλά στον δίκαιο δίκαιος και καθώς Αυτός πραγματικά είναι εν εαυτώ . Αλλά αυτό το ευμετάβλητο είναι εξωτερικό, το οποίο είναι σίγουρα καταφανές από την έκφραση << Σύ είσαι κρινόμενος >> . Γιατί ακριβώς καθώς ο Θεός είναι κρινόμενος μόνο από έξω και δια των ανθρώπων , έτσι επίσης Αυτός είναι δικαιωμένος . Έτσι η έκφραση << ώστε Σύ να δύνασαι να είσαι δικαιωμένος >> πρέπει να είναι ειπωμένη εξωτερικά .

9 . << Γιατί έχομε καταχωρίσει >>. Αν και οι Ιουδαίοι ταιριάζει να υπερέχουν από αυτές τις πλευρές οι οποίες μνημονεύθηκαν και οι οποίες θα είναι αριθμημένες πιο κάτω ,στο Κεφάλαιο 9, εν τούτοις αυτοί δεν είναι εξ αιτίας αυτού του λόγου καλλίτεροι ενώπιον του Θεού ,αλλά υπό αμαρτία ,ισοδύναμα με τους Εθνικούς . Συνεπώς είναι φανερό ότι η έκφραση που αυτός χρησιμοποίησε πιο πάνω <<Οι Εθνικοί κάνουν εκ φύσεως αυτό το οποίο ο Νόμος απαιτεί >> [Ρωμ2,14]δεν σκόπευε δια του τρόπου αυτού να βεβαιώσει ότι αυτοί είναι δίκαιοι, εκτός με κάποια ιδιαίτερη και Νομική δικαιοσύνη, αλλά όχι με την Παγκόσμια , άπειρη , αιώνια και ολοκληρωτική δικαιοσύνη, η οποία δεν είναι δοσμένη σε εμάς, εκτός εν Χριστώ. Γιατί δεν είναι επαρκές να κάνουμε τα έργα του Νόμου εξωτερικά, ούτε είναι επαρκές να κάνουμε αυτά εσωτερικά , εκτός και αν η δικαίωση δια μέσου του Χριστού είναι πρώτα προστεθειμένη . Οπωσδήποτε ,εάν κάποιος πρέπει να περιγραφεί ότι κάνει τα έργα του Νόμου εσωτερικά [αυτό δεν είναι ακόμα αρκετό],αφού καθώς η Γραφή λέει, από την καρδιά και το μυαλό είμαστε πάντοτε κεκλιμένοι προς το κακό . [Γένεση8,21]και έτσι είμαστε απρόθυμοι να κάνουμε καλά πράγματα και να υπακούμε τον Νόμο. Έτσι δεν κάνουμε καλά ,καθώς υπήρξε επαρκώς συζητημένο πιο πάνω .

<< ότι όλοι οι άνθρωποι είναι υπό την δύναμη της αμαρτίας >>. Εμείς πρέπει να εννοήσουμε ολόκληρο αυτό το χωρίο να έχει εκφωνηθεί εν Πνεύματι , δηλαδή αυτός δεν μιλά σε σχέση με ανθρώπους ,καθώς αυτοί είναι στα δικά τους μάτια και ενώπιον ανθρώπων ,αλλά καθώς αυτοί είναι ενώπιον του Θεού ,όπου όλοι είναι υπό αμαρτία, ήτοι αμφότεροι και εκείνοι που ακόμα και προς τους ανθρώπους είναι καταφανώς κακοί και εκείνοι που στα δικά τους μάτια και στα μάτια των άλλων φαίνονται να είναι καλοί . Η εξήγηση είναι ότι εκείνοι που είναι καταφατικώς κακοί , αμαρτάνουν σε

αμφότερα , σύμφωνα προς τον εσωτερικό και προς τον εξωτερικό άνθρωπο και είναι χωρίς οποιοδήποτε είδος δικαιοσύνης ,ακόμα και μεταξύ αυτών των ίδιων . Αλλά εκείνοι που φαίνονται εξωτερικά καλοί στους εαυτούς τους και στους πλησίον τους , πραγματικά αμαρτάνουν κατά τον εσωτερικό άνθρωπο .Γιατί μολονότι κάνουν καλά εξωτερικά , εν τούτοις αυτοί τα κάνουν ένεκα του φόβου της τιμωρίας ή ένεκα αγάπης για χρήμα ,δόξα ή κάποια άλλα υλικά ανταλλάγματα , όχι πρόθυμα και ευχάριστα και έτσι ο εξωτερικός άνθρωπος είναι εξαναγκασμένος στα καλά έργα, αλλά ο εσωτερικός άνθρωπος αφθονεί σε λαγνεία και ενάντιους πόθους .Γιατί αυτός εάν ήταν επιτρεπόμενο να δρά με ατιμωρησία ή εάν γνώριζε ότι η δόξα και η ειρήνη δεν θα έρχονταν σ΄αυτόν ,θα παρέλειπε μάλλον να κάνει το καλό και θα έκανε κακό ,ακριβώς όπως οι άλλοι . Συνεπώς ποια είναι η ποιοτική διαφορά μεταξύ του ανθρώπου που κάνει κακό και του ανθρώπου που θέλει να κάνει κακό ,παραδεχόμενοι ότι αυτός δεν κάνει έτσι επειδή είναι εξαναγκασμένος εκ φόβου ή δελεασμένος εκ της αγάπης για κάποιες πρόσκαιρες ανταμοιβές ? . Αλλά εκείνος ο άνθρωπος είναι ο χειρότερος όλων ,που επιτρέπει τέτοια εξωτερική δικαιοσύνη να είναι επαρκής και πολεμά εναντίον εκείνων που διδάσκουν μια εσωτερική δικαιοσύνη και που όταν είναι κατηγορούμενος υπερασπίζει τον εαυτό του και δεν σκέπτεται ότι είναι βαρυμένος όταν είναι κατηγορημένος ,όχι επειδή δεν κάνει καλό ,αλλά επειδή δεν κάνει αυτό εκ της απλότητος της καρδιάς του και επειδή δεν διορθώνει ούτε καν την θέλησή του, εντός της οποίας αυτός επιθυμεί να κάνει πράγματα που είναι πραγματικά αντίθετα προς τις δράσεις του. Σ΄ αυτή την περίπτωση τα καλά του έργα είναι διπλά κακά , πρώτον ,επειδή αυτά δεν είναι εκτελεσμένα από μια καλή θέληση και έτσι είναι κακά και δεύτερον ,επειδή αυτά είναι εδραιωμένα και υπερασπισμένα σαν καλά έργα ,δια μιάς ανανεωμένης υπεροψίας .Έτσι ο Ιερεμίας 2,13 διαβάζει : <<ο λαός μου διέπραξε δύο κακά , κ.λ.π.>> Συνεπώς εάν δεν είναι καθαρισμένη αυτή η ξεροκεφαλιά, δια μέσου της Χάρης του Θεού [την οποία Αυτός υπεσχέθει στους Πιστούς εν Χριστώ και χορηγεί επί αυτών] ,έτσι ώστε να είμαστε ελεύθεροι και ευτυχείς προς τα έργα του Νόμου και να μη ζητάμε τίποτα πλην να ικανοποιούμε τον Θεό και να κάνουμε την θέλησή Του και τα έργα μας ,μήτε εκ του φόβου της τιμωρίας ή της αγάπης για τον εαυτό, εμείς είμαστε πάντοτε υπό αμαρτία . Συνεπώς αυτός λέει :

10. <<. Ουδείς είναι δίκαιος >> Αλλά εδώ ο καθένας πρέπει να παρατηρήσει τον εαυτόν του και να κρατά τα μάτια του ανοικτά και να δίνει αυστηρή προσοχή . Γιατί ο δίκαιος άνθρωπος τον οποίο ο Απόστολος είναι γυρεύοντας είναι πολύ σπάνιος .Αυτή είναι η περίπτωση , επειδή εμείς τόσο σπάνια αναλύουμε τους εαυτούς μας αρκετά βαθιά , για να αναγνωρίσουμε αυτή την αδυναμία στην θέλησή μας ή μάλλον αυτό το νόσημα .Και έτσι σπανίως ταπεινώνουμε τους εαυτούς μας , σπανίως γυρεύουμε την Χάρη του Θεού κατά τον ορθό τρόπο ,γιατί δεν καταλαβαίνουμε , καθώς αυτός λέει εδώ [στοίχος 11]. Γιατί αυτή η αρρώστια είναι τόσο λεπτή που δεν μπορεί να είναι πλήρως κυβερνημένη ακόμα και από πολύ πνευματικούς ανθρώπους .Έτσι αυτοί που είναι αληθινά δίκαιοι όχι μόνο στενάζουν και εκλιπαρούν υπέρ της Χάρης του Θεού , επειδή βλέπουν ότι έχουν μία κακή κλίση και έτσι είναι αμαρτωλοί ενώπιον του Θεού, αλλά επίσης, επειδή βλέπουν ότι ουδέποτε θα μπορέσουν να εννοήσουν πλήρως , πόσο βαθύ είναι το κακό της θέλησής τους και πόσο μακριά εκτείνεται , πιστεύουν ότι είναι πάντοτε αμαρτωλοί ,καθώς εάν το βάθος της κακής τους θέλησης ήταν απεριόριστο .Έτσι ταπεινώνουν τους εαυτούς τους ,έτσι εκλιπαρούν , έτσι κλαίνε ,μέχρι που στο τέλος αυτοί είναι τελείως καθαρισμένοι --το οποίο λαβαίνει χώρα στον θάνατο . --Αυτή λοιπόν είναι η αιτία που εμείς είμαστε πάντοτε αμαρτωλοί . << Εμείς όλοι κάνουμε πολλά λάθη >> [Ιάκωβος 3,2] και << εάν λέμε ότι δεν έχουμε αμαρτίες, εξαπατούμε τους εαυτούς μας >>[1 Ιωάννης 1,8] . Γιατί [εάν μπορώ να χρησιμοποιήσω ένα παράδειγμα] ποιος κάνει το καλό και αποφεύγει το κακό με εκείνη την θέληση, δια της οποίας, ακόμα και αν δεν υπήρχαν διατάγματα ή

απαγορεύσεις ,αυτός ακόμα θα το έκανε ή θα το απέφευγε ? Εγώ πιστεύω ότι εάν ορθά εξετάζουμε την καρδιά μας, ουδείς θα βρει τον εαυτόν του να είναι αυτό το είδος του προσώπου , εκτός ένας που είναι απολύτως τέλειος ,πλην όμως ,εάν είχε την ελευθερία, μάλλον θα παρέλειπε πολλά καλά έργα και θα έκανε πολλά κακά .Αλλά αυτό είναι που σημαίνει να είστε στις αμαρτίες σας ενώπιον του Θεού , τις οποίες είμαστε εξαναγκασμένοι να υπηρετούμε ελεύθερα, στο πλαίσιο της σκέψης που εγώ έχω μνημονεύσει . Συνεπώς διαβάζουμε [Εκκλ 7,20] : << Δεν υπάρχει κάποιος δίκαιος άνθρωπος επί της Γής , που να κάνει καλό και ουδέποτε αμαρτία >> .Όθεν ο δίκαιος πάντοτε επικαλείται ενοχή . Και ο Ψαλμός 32,6 λέει : << Συνεπώς ας προσφέρει ο καθένας που είναι ευσεβής προσευχή προς Σέ ,κατά τον χρόνο της αγωνίας >> . Πράγματι, ποιος γνωρίζει ή ποιος μπορεί να γνωρίζει , ακόμα και εάν αυτό που φαίνεται καλό το κάνει και αποφεύγει το κακό, σ΄ αυτό το πλαίσιο του μυαλού , εάν αυτό πραγματικά είναι έτσι , αφού ο Θεός θα είναι ο Κριτής αυτού και αφού εμείς δεν μπορούμε να κρίνουμε τους εαυτούς μας κατ΄ αυτήν την άποψη, όπου σύμφωνα προς τον Απόστολο <<Ποιος βλέπει οτιδήποτε διαφορετικό σ΄ εσένα ? >> {1Κορ 4,7] . Όμοίως [1 Κορ 4,5] << Μην προφέρεται κρίση πριν τον χρόνο , κ.λ.π. >> . Το γεγονός ότι κάποιοι άνθρωποι νομίζουν ότι έχουν μια τέτοια κατάσταση σκέψης , είναι μια επικίνδυνη υπεροψία ,που πολλοί είναι ύπουλα εξαπατημένοι ΄ αφού είναι υπερβέβαιοι ότι ήδη έχουν την Χάρη του Θεού ,παραμελούν να γυρέψουν τα μυστικά της δικής τους καρδιάς και καθημερινά αυξάνουν ψυχρότεροι και τελικά κυριολεκτικά πεθαίνουν . Γιατί εάν ανέκριναν τους εαυτούς τους από τι είναι κινημένοι να κάνουν το καλό ή να αποφεύγουν το κακό ,εξ αιτίας του φόβου της τιμωρίας ,αγάπης της δόξας, ντροπή ,εύνοια ή κάποια άλλη επιθυμία, θα ανακάλυπταν χωρίς αμφιβολία ότι κινήθηκαν από πράγματα που ήδη μιλήσαμε και όχι μόνο από την θέληση του Θεού ή τουλάχιστον θα ανακάλυπταν ότι δεν γνωρίζουν εάν τα κάνουν αγνά ,εξ αιτίας της αγάπης τους για τον Θεό .Και όταν θα ανακάλυπταν αυτό [καθώς αυτοί πρέπει] ,θα ήταν βέβαια φοβισμένοι ,αφού είμαστε δεσμευμένοι να βρούμε τους εαυτούς μας, όχι αυτό που είναι καλλίτερο, αλλά μάλλον αυτό που είναι κακό, γιατί είμαστε εκ του εαυτού μας ,εκ φύσεως κακοί ΄ αυτό θα τους ταπείνωνε και σταθερά θα ζητούσαν την Χάρη του Θεού με αξιολύπητους στεναγμούς και έτσι θα έκαναν πάντοτε πρόοδο . Ότι εμείς είμαστε διαταγμένοι να ελπίζουμε δεν σημαίνει ότι το κάνουμε με σκοπό να μπορούμε να ελπίζουμε ότι το έχουμε κάνει καθώς θα οφείλαμε ,αλλά μάλλον ότι ο ελεήμων Κύριος, που μόνο μπορεί να δεί εντός αυτής της αβύσσου μας [πάνω στην επιφάνεια της οποίας υπάρχουν μόνο σκιές για εμάς] ,δεν λογαριάζει σ΄ εμάς αυτό για αμαρτία ,εφ΄όσον το ομολογούμε προς Αυτόν . Αλλά είναι όπως ο Ιώβ λέει [Ιώβ 9,21] , <<Μολονότι είμαι άψογος, εγώ δεν θεωρώ τον εαυτό μου. >> , και πάλι [Ιώβ 9,28] <<Εγώ έγινα φοβισμένος ,εξ αιτίας όλων των δυστυχιών μου ,κ.λ.π. >> δηλαδή ,επειδή δεν θα μπορούσε να γνωρίζει εάν ήταν εργαζόμενος με μια διπλή καρδιά ή ήταν ζητώντας τα δικά του πλεονεκτήματα με μια εντελώς μυστική απληστία . Όθεν η δήλωση του Σενέκα είναι πλήρης αλαζονείας και αμαρτίας : << Ακόμα και εάν το γνώριζα, ότι οι άνθρωποι δεν θα το παρατηρούσαν και οι Θεοί θα το αγνοούσαν ,εγώ ακόμα θα ήμουν αποφασισμένος να αμαρτάνω. >> Πρώτον , επειδή είναι αδύνατο για κάποιον άνθρωπο να έχει αυτήν την πρόθεση εκ του εαυτού του, αφού αυτός είναι πάντοτε κεκλιμένος προς το κακό σε τέτοια έκταση ,που εκτός της Χάρης του Θεού, δεν θα μπορούσε να είναι κινημένος προς οτιδήποτε καλό . Έτσι αυτός που αποτολμά να μιλά κατ΄ αυτόν τον τρόπο για τον εαυτόν του ,δεν καταλαβαίνει ακόμα τον εαυτό του . Ας είμαστε σίγουροι , εγώ παραδέχομαι να είναι αληθές ότι ένα πρόσωπο με αυτή την στάση μπορεί να κάνει και θα θέλει κάποια καλά πράγματα ,αλλά όχι όλα εξ αυτών, γιατί εμείς είμαστε τόσο ολοκληρωτικά κεκλιμένοι προς το κακό ,που ούτε καν μερίς παραμένει εντός ημών κεκλιμένη προς το καλό ,καθώς αυτό είναι φανερό στη <<synteresis. >> [μείζονα πρόταση] . Δεύτερον ,ακόμα και εάν λέει αυτός ότι δεν θα ήθελε να αμαρτάνει, ακόμα και αν γνώριζε ότι οι Θεοί θα το αγνοούσαν και οι

άνθρωποι δεν θα το παρατηρούσαν ,τολμά επίσης να λέει ότι θα ήθελε να κάνει καλό, ακόμα και αν γνώριζε ότι μήτε Θεοί ,μήτε άνθρωποι θα ενδιαφέρονταν σχετικά μ΄ αυτό. ? Εάν τολμά να λέει αυτό ,είναι τόσο υπερόπτης όσο πρωτύτερα ,επειδή δεν θα ξέφευγε εντελώς και την δόξα και την καύχηση, τουλάχιστον όχι εντός του εαυτού του, όπου είναι αυτό --ικανοποιημένος. Γιατί ο άνθρωπος δεν μπορεί παρά να ζητά τα δικά του πλεονεκτήματα και αγαπά τον εαυτόν του υπεράνω όλων των πραγμάτων .Και αυτό είναι το άθροισμα όλων των ανομιών του .Συνεπώς ακόμα και σε καλά πράγματα και στις αρετές οι άνθρωποι ζητούν τον εαυτόν τους ,δηλαδή ζητούν να ευαρεστούν τους εαυτούς τους και να τους χειροκροτούν . << Ουδείς είναι δίκαιος >> ,επειδή κανείς άνθρωπος εκ του εαυτού του ,είναι πρόθυμος να υπακούσει τον Νόμο του Θεού αλλά όλοι είναι αντιστεκόμενοι [τουλάχιστον στην καρδιά] προς την θέληση του Θεού, αφού Αυτός μόνο είναι Δίκαιος ,<< του οποίου η απόλαυση είναι εν τώ Νόμω του Κυρίου >> .Έτσι επίσης

11 . <<. Ουδείς αντιλαμβάνεται >> επειδή η Σοφία του Θεού είναι κρυπτόμενη , άγνωστη στον κόσμο . Γιατί << ο Λόγος έγινε σάρξ >>[Ιωάν1, 14] και η Σοφία ήταν κατασκευασμένη ένσαρκος και είναι έτσι κρυμμένη και απρόσιτος , εκτός δια της Νόησης, ακριβώς καθώς ο Χριστός δεν μπορεί να είναι γνωρισμένος, εκτός δι΄ αποκαλύψεως . Συνεπώς ,εκείνοι που είναι σοφοί μόνο σε σχέση προς ορατά πράγματα [τέτοιοι καθώς είναι όλοι οι άνθρωποι ,που δεν γνωρίζουν τον Θεό και την μετέπειτα ζωή , εκτός της πίστης] ,δεν εννοούν ,δεν είναι σοφοί ,δηλαδή δεν είναι διανοούμενοι ή αληθινά σοφοί αλλά ανόητοι και τυφλοί ΄ και μολονότι μπορούν να φαίνονται ότι είναι σοφοί στα δικά τους μάτια , εν τούτοις έχουν γίνει τρελοί .Γιατί είναι σοφοί μόνο με κάποια σοφία ,η οποία μπορεί να βρίσκεται με ανθρώπινα μέσα, αλλά όχι σε κρυπτόμενα πράγματα. <<. Ουδείς εκζητά τον Θεό >> .Αυτή η δήλωση ανήκει σε αμφότερους , σ΄ εκείνους που φανερά δεν ζητούν τον Θεό ,καθώς επίσης και σ΄ εκείνους που Τον ζητούν ή σκέπτονται ότι είναι ζητώντας Αυτόν , επειδή δεν τον ζητούν δια του τρόπου κατά τον οποίο Αυτός εύχεται να είναι ζητημένος και αποκαλυμμένος, ήτοι δια μέσου πίστης, εν ταπεινότητα και όχι δια μέσου της δικής τους σοφίας και αυθάδειας .

ΠΟΡΙΣΜΑ

Ακριβώς καθώς η δήλωση <<Δεν υπάρχει δίκαιος >> πρέπει να είναι εννοημένη για εκείνες τις δύο τάξεις ανθρώπων , ήτοι ,εκείνους που έχουν εκτραπεί προς τα αριστερά , και εκείνους που έχουν εκτραπεί προς τα δεξιά , έτσι επίσης θα έπρεπε να ερμηνεύσουμε τις εκφράσεις << ουδείς αντιλαμβάνεται >> και <<ουδείς ζητά >>.Γιατί επειδή εκείνοι δεν είναι δίκαιοι, οι προηγούμενοι δεν εννοούν και δεν ζητούν για Θεό εξ αιτίας της έλλειψης ενδιαφέροντος και αμέλειας ΄ οι επόμενοι είναι στην ίδια κατάσταση ,αλλά της υπερβολής και της υπερηφάνειας .Γιατί εκείνοι οι άνθρωποι είναι υπερβολικά δίκαιοι , υπερβολικά δύσκαμπτοι στο μυαλό τους . Καθώς ο κωμικός συγγραφέας λέει <<δεν αντιλαμβάνονται με την γνώση τους ότι δεν γνωρίζουν τίποτα>>. και πάλι << η ανώτατη δικαιοσύνη είναι συχνά η ανώτατη ανοησία>>, πράγματι η ανώτατη αδικία, όταν κάποιος την ακολουθεί πεισματικά και αρνείται να εκχωρήσει στην αντίθετη γνώμη .Όθεν εμείς έχουμε το λαϊκό ρητό <<Weiss Leut , narrn groblich >> [ο σοφότερος άνθρωπος , ο χειρότερος απερίσκεπτος]. Αυτός λέει , << ουδείς αντιλαμβάνεται >>,πριν πεί << ουδείς ζητά>>.Γιατί η γνώση έρχεται πρό της θέλησης και της πράξης ΄ το ζητείν παρακινεί την βούληση και την δράση .Αλλά αυτό καθ΄ εαυτό έρχεται πρό της αντίληψης .Συνεπώς οί άδικοι της αριστερής πλευράς δεν εννοούν ,επειδή είναι τυφλωμένοι στην κενοδοξία τους ,δια της επιθυμίας τους για ορατά πράγματα. Αλλά εκείνοι της δεξιάς πλευράς δεν εννοούν επειδή είναι εμποδισμένοι εντός των δικών τους στοχασμών ,ένεκα της σοφίας τους και

δικαιοσύνης .Έτσι αυτοί ήταν ο δικός τους σύρτης ενάντια στο Θεϊκό φώς .Συνεπώς, σύμφωνα προς εκείνες τις δύο τάξεις, κάποιος άνθρωπος είναι κατάλληλα καλεσμένος δίκαιος ,εάν είναι ευλογημένος με νόηση και ζητά τον Θεό σύμφωνα προς αυτή την νόηση . Διαφορετικά ,η νόηση χωρίς την ζήτηση είναι νεκρή ,ακριβώς καθώς η πίστη χωρίς τα έργα και μήτε ζωογονεί ,μήτε δικαιώνει .Από την άλλη μεριά ένας άνθρωπος είναι άδικος εάν μήτε εννοεί ,μήτε ζητά. Γι΄ αυτό τον λόγο επίσης αυτός άρχισε με την προϋπόθεση <<ουδείς είναι δίκαιος >>.Σαν ένας τρόπος εξήγησης του τί σημαίνει να μην είναι δίκαιος, αυτός λέει ότι ο άνθρωπος δεν έχει νόηση και δεν ζητά τον Θεό .

ΠΟΡΙΣΜΑ

Αυτή η αντίληψη περί της οποίας αυτός μιλά ,είναι αυτή η ίδια η πίστη ή γνώση των αόρατων πραγμάτων , των πραγμάτων που πρέπει να είναι πιστευόμενα . Συνεπώς αυτή είναι μία νόηση εν αποκρύφω ,επειδή πραγματεύεται εκείνα τα πράγματα που ένας άνθρωπος δεν μπορεί να γνωρίζει εκ του εαυτού του ,καθώς διαβάζουμε στον Ιωάν 14,6.: << ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα ,πλην δι΄εμού. >> και πάλι : [Ιωαν 6,44] << ουδείς μπορεί να έλθει προς εμέ εάν δεν σύρει αυτόν ο Πατήρ >> και προς τον Πέτρο [Ματθ 16,17] ,<<. Ευλογημένος είσαι σύ ,Σίμων, υιέ του Ιωνά ! Γιατί σάρκα και αίμα δεν αποκάλυψαν αυτό προς σέ ,αλλά ο Πατήρ μου ,που είναι εν τοις ουρανοίς. >> .Πώς λοιπόν μπορούν εκείνοι της αριστερής πλευράς ,οι ασεβείς και αισθησιακοί να γνωρίζουν αυτό ,αφού κοιτάζουν μόνο ορατά πράγματα ? Και πώς μπορούν εκείνοι της δεξιάς πλευράς ,που θεωρούν μόνο την δική τους γνώμη και δίνουν βαρύτητα μόνο σ΄ αυτή ?. Αμφότερες οι ομάδες υψώνουν ένα φραγμό για τους εαυτούς τους και εγκαθιστούν ένα εξωτερικό εμπόδιο ,παρεμποδίζοντας το φώς μιας καθαρής αντίληψης του ζητήματος. Τώρα η επιθυμία για τον Θεό ή το ψάξιμο για Αυτόν είναι η ουσιαστική αγάπη του Θεού ,η οποία μας κάνει να θέλουμε ή αυτό που η αντίληψή μας μάς προκαλεί να γνωρίζουμε. Γιατί ακόμα και εάν ένας αντιλαμβάνεται και πιστεύει, εν τούτοις χωρίς την Χάρη του Θεού δεν μπορεί να αγαπά και πρόθυμα να κάνει αυτό που πιστεύει και αντιλαμβάνεται . Συνεπώς λέει εξαιρετικά κατάλληλα , << Ουδείς ζητά >> .Γιατί η κατάσταση αυτής της ζωής, δεν είναι αυτή του έχειν ,αλλά του ζητείν τον Θεό . Εμείς πρέπει πάντοτε να ζητάμε Αυτόν και να ψάχνουμε για Αυτόν δηλαδή πάλι και πάλι πρέπει να ζητάμε Αυτόν καθώς ο Ψαλμός 165.4 λέει , <<ζήτα την παρουσία Του συνεχώς >>, και Ψαλμός 122,4 : <<Προς τον οποίο οι φυλές υψώνονται κ.λ.π.>>.Γιατί έτσι ένας πηγαίνει από δύναμη σε δύναμη ,από δόξα σε δόξα, προς την αυτήν ομοιότητα . Γιατί δεν είναι αυτός που αρχίζει και ζητά ,αλλά << αυτός που υπομένει >> και συνεχίζει ζητώντας << στο τέλος θα είναι σωσμένος >> [Ματθ 10,22] , αυτός που είναι πάντοτε αρχίζοντας ,ζητώντας και ανανεώνοντας την ζήτησή του .Γιατί αυτός που δεν προοδεύει κατά μήκος του δρόμου του Θεού, οπισθοδρομεί . Και αυτός που δεν ανανεώνει την ζήτησή του , χάνει αυτό το οποίο έχει βρεί , αφού ένας δεν μπορεί να μένει ακόμα επί της οδού του Θεού .Καθώς ο άγιος Βερνάρδος λέει, << όταν εμείς παύομε ευχόμενοι να γίνουμε καλλίτεροι ,παύουμε να είμαστε καλοί >> .

ΠΟΡΙΣΜΑ

Μολονότι αυτός ο Ψαλμός δύναται να είναι εννοημένος για τους ασεβείς ανθρώπους της αριστερής πλευράς ,εν. τούτοις αυτός μιλά κύρια με εκείνους της δεξιάς πλευράς. Γιατί στην προηγούμενη τάξη σπάνια σφάλλουν τόσο βαθιά καθώς να λένε στην καρδιά τους, <<δεν υπάρχει Θεός >> [Ψαλμός14,1] . Γιατί αυτοί γνωρίζουν τον Θεό και τί Αυτός έχει διατάξει , αλλά στα έργα της ζωής τους λένε , <<δεν υπάρχει Θεός >>. Αυτό που είναι ειπωμένο δεν είναι αληθές, συνεπώς υπάρχει μήτε αλήθεια, μήτε Θεός. Αλλά στην επόμενη τάξη σε αμφότερα , δια των έργων τους και του λόγου τους,

αλλά ιδιαιτέρως στην καρδιά τους ,το λένε αυτό ,επειδή αυτοί δεν γνωρίζουν αληθινά τον Θεό , αλλά Τον ζωγραφίζουν προς τους εαυτούς τους ,κατά τον τρόπο που αυτοί θέλουν τον Θεό να είναι . Και έτσι μήτε ακούνε τί ο θεός λέει ,μήτε αντιλαμβάνονται αυτό ,αλλά σκέπτονται και λένε ότι αυτοί έχουν τον Λόγο του Θεού και συνεπώς πρέπει να είναι ακουσμένοι . Έτσι σφάλλουν στις καρδιές τους ,και εάν ταιριάζει να ακούσουν την φωνή του Θεού σκληραίνουν τις καρδιές τους ,καθώς εάν δεν ήταν η φωνή του Θεού ,μήτε ο Θεός που είναι μιλώντας .Και επειδή η φωνή του Θεού μιλά αντίθετα προς τις σκέψεις τους [οι οποίες φαίνονται σ΄ αυτούς να είναι δίκαιες και σοφές και εντελώς γεμάτες με Θεό] ακόμα και στον ζήλο τους και την αγάπη τους υπέρ της αλήθειας Του και ειδικά ένεκα της υπερβολικής γνώσης Αυτού ,αυτοί τελικά λένε <<δεν υπάρχει Θεός >> και αποκρούουν την αλήθεια και γίνονται τρελοί , επειδή λένε ότι είναι σοφοί. Όλο αυτό συμβαίνει επί ενός ηθικού επιπέδου σε όλους τους υπερφίαλους και αυτό --ικανοποιημένους ανθρώπους ,ειδικά εάν αυτό αγγίζει επί πραγμάτων που ανήκουν στον Θεό και την σωτηρία της ψυχής Γιατί εδώ ο Θεός μιλά, αλλά Αυτός μιλά κατά τέτοιο τρόπο, που μήτε το πρόσωπο , μήτε ο τόπος ,μήτε ο χρόνος ,μήτε ο Λόγος φαίνεται τέτοιος προς τον υπερήφανο άνθρωπο ,ότι ο Θεός είναι μιλώντας δια μέσου αυτού του προσώπου και στις τέτοιες περιστάσεις . Και έτσι οι άπιστοι σύρονται πίσω ή αντιστέκονται ακριβώς σαν τους τρελούς και λένε, τουλάχιστον στην καρδιά τους , << δεν υπάρχει Θεός εκεί , κ.λ.π. >> ΄ γιατί ουδείς πλην ο ταπεινός μπορεί να λάβει τον Λόγο του Θεού.

12. <u><< Πάντες λοξοδρόμησαν , συγχρόνως αυτοί έχουν πάει λάθος</u> >>. <<Πάντες >>, δηλαδή όλοι οι υιοί των ανθρώπων ,που δεν έχουν εν τούτοις υπάρξει δημιουργημένοι υιοί Θεού δια μέσου Πίστεως << δια του ύδατος και του Αγίου Πνεύματος>> [Ιωάν 3,5] .Και κάποιοι εξ αυτών γέρνουν στην αριστερή πλευρά ,που είναι σκλάβοι σε πλούτη ,τιμές ,ηδονές και εξουσίες αυτού του κόσμου . Αλλά άλλοι γέρνουν προς τα δεξιά .Αυτοί οι άνθρωποι είναι γεμάτοι ζήλο για την δική τους δικαιοσύνη , αρετή και σοφία ,έχοντας εγκαταλείψει την δικαιοσύνη και υπακοή του Θεού, ένεκα της πνευματικής υπερηφάνειας τους και προσβάλλουν την ταπεινότητα της αλήθειας . Έτσι η Γραφή λέει στις Παροιμίες 4,27 : <<. Μην παρεκκλίνεις προς τα δεξιά ή προς τα αριστερά >> δηλαδή από τον δρόμο που είναι στο δεξί χέρι ,επειδή αυτές οι λέξεις ακολουθούν,<<γιατί ο Κύριος γνωρίζει τους δρόμους που είναι στην δεξιά πλευρά ΄ αλλά εκείνοι είναι διεστραμμένοι , που είναι στην αριστερή πλευρά. δηλαδή , ότι το γέρνειν προς την δεξιά από την δεξιά , σημαίνει να είναι υπερβολικά σοφός και να είναι αυτό—δίκαιος , κ.λ.π. Ο όρος <<συγχρόνως >> είναι εννοημένος κατά μια συλλογική σημασία , καθώς εάν αυτός ήταν λέγοντας, : <<πάντες έχουν πάει λάθος >> δηλαδή αυτοί είναι μάταιοι και είναι επιδιώκοντας ανώφελα πράγματα .Γιατί είναι ορθό ότι αυτοί που ζητούν ανώφελα πράγματα, γίνονται ανώφελοι αυτοί οι ίδιοι, μάταιοι , από μάταιες επιδιώξεις ΄ ακριβώς καθώς οι πλούσιοι είναι καλεσμένοι έτσι από τα πλούτη τους , έτσι αυτοί οι άνθρωποι είναι καλεσμένοι ανώφελοι από την κατοχή ανώφελων πραγμάτων . Γιατί εμείς γινόμαστε σαν τα πράγματα που αγαπάμε . << Εάν εσύ αγαπάς τον Θεό, εσύ είσαι Θεός >> ΄ <<εάν αγαπάς την Γή, είσαι γή >>λέει ο Άγιος Αυγουστίνος . Γιατί αγάπη είναι μια ενοποιούσα δύναμη ,η οποία κάνει το αγαπώμενο και τον αγαπώντα ενότητα .Αυτοί μπορεί να ειπωθεί , ότι έχουν <<πάει λάθος>> κατά κάποια άλλη σημασία ,δια της οποίας αυτοί είναι ανώφελοι προς τον Θεό και προς τους εαυτούς τους .Αλλά η πρώτη ερμηνεία είναι προτιμότερη, γιατί αυτός προσπαθεί να πεί ότι αυτοί έχουν υπάρξει δημιουργημένοι μάταιοι , εκ του γεγονότος ότι έχουν λιποτακτήσει από την αλήθεια και την δικαιοσύνη του Θεού , εντός των δικών τους δρόμων . Αυτές οι τρείς δηλώσεις μπορούν να είναι εννοημένες σαν κάποιο τέχνασμα δια του οποίου εμείς είμαστε οδηγημένοι από μια ελάσσονα πρόταση ,σε μια μείζονα έκφραση ,έτσι ώστε η πρόταση <<Ουδείς είναι δίκαιος >> είναι η ίδια καθώς η έκφραση << Πάντες έχουν λοξοδρομήσει >> και η έκφραση <<

Ουδείς αντιλαμβάνεται. >> είναι η ίδια καθώς << συγχρόνως αυτοί έχουν πάει λάθος >> ΄ και η έκφραση << Ουδείς εκζητά τον Θεό είναι η ίδια καθώς λέγοντας << Ουδείς κάνει καλό >>. .Τώρα , << λοξοδρομείν >> είναι το ίδιο όπως <<καταστημένος άδικος>>. Και το να καθίσταται μάταιος είναι το να χάνεται η αλήθεια στην αντίληψή μας και να στρέφεται το μυαλό μας στην ματαιότητα .Όθεν σε πολλά μέρη η ματαιότης αποδίδεται προς την σκέψη τέτοιων ανθρώπων . Η ακολουθούσα έκφραση <<δεν είναι ο κάνων το καλό >> είναι η ίδια όπως <<μη αναζητώντας τον Θεό >> .Γιατί ,μολονότι αυτοί πάνε να εκτελούν καλές πράξεις εξωτερικά, εν τούτοις δεν κάνουν αυτές από την καρδιά και έτσι δεν ζητούν τον Θεό, αλλά μάλλον δόξα και χρήμα ή τουλάχιστον απελευθέρωση από την τιμωρία . Και έτσι δεν κάνουν καλό , αλλά μάλλον [εάν επιτρέπεται να μιλά κανείς κατ΄ αυτόν τον τρόπο] ,αυτοί είναι <<κατασκευασμένοι >> καλοί ,δηλαδή είναι εξαναγκασμένοι από φόβο ή αγάπη να κάνουν το καλό ,το οποίο δεν θα έκαναν ελεύθερα . Αλλά εκείνοι που ζητούν τον Θεό, κάνουν το καλό ελεύθερα και ευχάριστα ,γνήσια ,προς χάριν του Θεού μόνο και όχι για την κατοχή οποιουδήποτε είδους δημιουργήματος ,είτε πνευματικού είτε φυσικού . Αλλά αυτό είναι το έργο ,όχι της φύσης μας , αλλά της Χάρης .

13. <<. Ο λάρυγξ τους είναι ένας ανοικτός τάφος >> . Αυτοί οι τρείς στοίχοι δείχνουν πώς αυτοί οι άνθρωποι κάνουν κακό επίσης σε άλλους. Γιατί έχει δείξει στους προηγούμενους στοίχους πόσο αυτοί είναι αμαρτωλοί και ασεβείς εντός του εαυτού τους ,από την μια μεριά μεταστρέφοντας ανθρώπους προς τους εαυτούς τους και στρέφοντας τους μακριά από τον Θεό ,καθώς αυτοί οι ίδιοι είναι επίσης λοξοδρομημένοι . Και αυτό εφαρμόζεται πρώτον σε εκείνους που τους ακούν και τους ακολουθούν. Σ΄ εκείνους αυτοί κάνουν τρία πράγματα. Πρώτον , αυτοί καταβροχθίζουν τον νεκρό . Όθεν αυτός λέει << ο λάρυγξ τους είναι ένας ανοικτός τάφος >>.Ακριβώς καθώς ο τάφος είναι το δοχείο του νεκρού για εκείνους που έχουν πεθάνει και χωρίς την ελπίδα της εκ νέου έγερσης , όπως αυτοί που υπάρχουν σε ύπνο. Συνεπώς ο Ψαλμός 88,5 μιλά περί εκείνων που << κείτονται εντός του τάφου …….τους οποίους Σύ ταιριάζει να μην θυμάσαι πλέον ,γιατί αυτοί είναι αποκομμένοι από το χέρι Σου >>. Έτσι επίσης η διδασκαλία τους και το στόμα τους ή ο λάρυγξ [δηλαδή ο λόγος που έρχεται από το στόμα τους ή λάρυγγα] μόνο καταβροχθίζει τον νεκρό , που έχει πάει από την πίστη στην απιστία . Καταβροχθίζουν αυτούς κατά τέτοιο τρόπο που δεν υπάρχει ελπίς επιστροφής από τον θάνατο αυτής της απιστίας ,εκτός και αν ανακληθούν δια της πλέον εξαίσιας δύναμης του Θεού , πριν να κατέβουν στην κόλαση, καθώς ο Κύριος έδειξε στην περίπτωση του Λαζάρου ,που υπήρξε πεθαμένος για τέσσερις μέρες . Αυτός λέει ,επιπλέον , ότι ο τάφος είναι <<ανοικτός>> ,επειδή καταβροχθίζουν και αποπλανούν πολλούς ανθρώπους . << Γιατί η ομιλία τους θα τρώει τους δρόμους τους σαν γάγραινα >> [2 Τιμ 2,17] ,ακριβώς όπως προηγούμενα έχει πεί << δεν έχουν γνώση όλοι αυτοί οι κακοποιοί ,που κατατρώγουν τον λαό μου, όπως τρώνε ψωμί ? >>[Ψαλμός 14,4] δηλαδή καθώς δεν σιχαίνεται κάποιος να τρώει ψωμί ,που τρώγεται πολύ συχνότερα από άλλες τροφές , έτσι και αυτοί καταβροχθίζουν τους νεκρούς τους και μαθητές τους και ουδέποτε είναι κορεσμένοι, επειδή η εγκυμονούσα κοιλία [δηλαδή ,η σατανική διδασκαλία] …..ουδέποτε λέει <<αρκετά >> [Παροιμίες 30,10] .Αλλά καθώς το ψωμί περνά εντός αυτού που το τρώει, έτσι επίσης οι άνθρωποι περνούν εντός της απιστίας των δασκάλων τους . Αλλά αυτή η ομοιότης είναι τοποθετημένη εδώ σαν μια διάκριση ,επειδή αυτοί οι ίδιοι ασεβείς άνθρωποι καταβροχθίζουν επίσης τους δίκαιους ,αλλά όχι σαν ένα κομμάτι ψωμί, αφού αυτοί δεν τους απορροφούν εντός του σώματός τους ,αλλά τους καταβροχθίζουν ζωντανούς και ακατέργαστους και έτσι δεν τους χωνεύουν ,αλλά είτε χάνονται ,είτε τους εκμεταλλεύονται . Συνεπώς ,αίρεση ή άπιστη διδασκαλία δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα είδος αρρώστιας ή επιδημίας ,που μολύνει και θανατώνει πολλούς ανθρώπους, όπως ακριβώς είναι η περίπτωση με την φυσική επιδημία . Αυτός

χρησιμοποιεί την λέξη <<λάρυγξ >> ,παρά <<στόμα>> ,για να περιγράψει την αποτελεσματικότητα ή πειστικότητα της διδασκαλίας τους επειδή υπερισχύουν επί αυτών ,δηλαδή τους καταβροχθίζουν , ακριβώς όπως κάτι που είναι ήδη κάτω στον λάρυγγα και όχι μόνο στο στόμα, που μπορεί να είναι φτυμένο ή εκστομισμένο .Η διδασκαλία τους είναι αποτελεσματική , επειδή περιγράφεται σαν γευστική και ευχάριστη ,ώστε ο Απόστολος λέει [2 Τιμόθ 4,3] <<έχοντες φλεγόμενα από της επιθυμίας αυτιά , αυτοί θα επισωρεύουν δασκάλους >> . Καθώς ο λάρυγξ δεν έχει δόντια ,όπως το στόμα που δαγκώνει την τροφή με τα δόντια του , έτσι ο λάρυγξ εύκολα καταβροχθίζει , εντελώς χωρίς οποιοδήποτε αναμάσημα . Υπάρχει επίσης μια άλλη αιτία .Επειδή τέτοιοι δάσκαλοι δεν δαγκώνουν ,συνεπώς δεν μασούν και αλέθουν, δηλαδή δεν επικρίνουν τους ανθρώπους , δεν τους ταπεινώνουν ,δεν τους φέρουν σε μετάνοια ,δεν γκρεμίζουν και σπάζουν αυτούς . Αλλά όπως αυτοί είναι ,τους καταβροχθίζουν ολόκληρους στην απιστία τους ,καθώς διαβάζουμε στον Λουκά 2,14 << Οι Προφήτες σας δεν εξέθεσαν την ανομία σας ,για να σας καλέσουν σε μετάνοια >> .Γιατί να επικρίνεις ένα αμαρτωλό και να τον τιμωρείς με λόγους ,σημαίνει να μασάς αυτόν με τα δόντια μέχρι να είναι κομμένος σε μικρά κομμάτια και καμωμένος μαλακός [δηλαδή ταπεινός και πειθήνιος] .Αλλά να κολακεύεις και να συγχωρείς τις αμαρτίες του ή να είσαι ταχύς να τις παραβλέπεις ,αυτό σημαίνει να τους ρουφάς κάτω στον λάρυγγα ,δηλαδή να τους αφήνεις ολόκληρους και πελώριους ,σκληρά κομμάτια, δηλαδή υπερήφανους και αμετάπειστους προς την μετάνοια και απρόθυμους να υπομείνουν κάθε διόρθωση . Όθεν στο άσμα του Σολομώντος 4,2 η νύφη περιγράφεται σαν έχουσα δόντια τα οποία είναι ένα << flock of shorn ewes >> δηλαδή επιπλήξεις που λαμβάνονται από την Γραφή ,αλλά χωρίς οποιαδήποτε αληθινή επιθυμία για να καταδικάζουν. Όθεν αυτός συνεχίζει με τις δύο εναπομένουσες εκφράσεις για να εξηγήσει τί αυτός εννοεί όταν λέει , <<ο λάρυγξ τους είναι ένας ανοικτός τάφος >> και πώς συμβαίνει να τους καταβροχθίζουν . <u>Δεύτερον</u> ,αυτοί διδάσκουν δολίως .Ο λόγος που ο λάρυγξ τους είναι ανοικτός τάφος ,ο λόγος που καταβροχθίζουν πολλούς είναι ότι αυτοί διδάσκουν δολίως . Η αιτία που καταβροχθίζουν , η αιτία που ο λάρυγξ τους είναι ανοικτός τάφος είναι ότι αυτός πανούργα χύνει δηλητήριο . Αυτός ο δεύτερος ,είναι ο τρόπος που αυτοί σκοτώνουν ανθρώπους και τους νεκρώνουν ,αλλά δια του πρώτου τρόπου ,αυτοί νεκρώνουν πολλούς . Γιατί κολακεία και πανούργα πειστικότης παρακινεί και ελκύει πολλούς, αλλά το δηλητήριο τους σκοτώνει όταν έχουν προσελκυσθεί . Έτσι είναι πάρα πολύ κατάλληλα ειπωμένο , << ο λάρυγξ τους >> [επειδή σκοτώνουν με κολακεία και δόλο] <<είναι ένας ανοικτός [επειδή αρπάζει πολλούς] <<τάφος >> [επειδή αυτοί είναι νεκροί]. Συνεπώς για να ξαναπάμε στην αρχή ,<<να χρησιμοποιούν την γλώσσα >>είναι να διδάσκουν ,να προειδοποιούν ,να προτρέπουν και να χρησιμοποιούν την γλώσσα με κάθε τρόπο ,σαν ένα εργαλείο με το οποίο προσεγγίζουν κάποιο άλλο πρόσωπο . Αλλά << να διδάσκουν δολίως >>είναι να διδάσκουν ένα ευχάριστο και ασελγές δόγμα ,καθώς σαν να ήταν άγιο ,υγιές και από τον Θεό ,έτσι ώστε ο κόσμος που υπήρξε έτσι δόλια εξαπατημένος ,ακούει το δόγμα καθώς εάν ήταν από τον Θεό και πιστεύει ότι είναι ακούγοντας Αυτόν , γιατί το μήνυμα τους φαίνεται καλό , αληθές και ευσεβές. Και αυτή η τερπνότης και κολακεία δια της οποίας μια ομιλία αυτού του είδους ευχαριστεί τους ακροατές ,είναι εμφατικά προσδιορισμένη δια της χρήσης του όρου << οι γλώσσες τους >>, όπως επίσης δια της έκφρασης << ο λάρυγξ >> που είναι χρησιμοποιημένος παραπάνω . Γιατί η γλώσσα είναι μαλακή ,δεν έχει κόκκαλα και γλύφει μαλακά . Έτσι η κάθε ομιλία τους μόνο μαλακώνει την καρδιά των ανθρώπων, ώστε να είναι ευχαριστημένοι με τους εαυτούς τους ,μέσα στην δική τους σοφία ,την δική τους δικαιοσύνη ,στους δικούς τους λόγους ή πράξεις . Καθώς λέγεται στον Ησαϊα 30,10 : <<Μίλα προς εμάς ευχάριστα πράγματα. Μην προφητεύεις προς εμάς αυτό που είναι ορθό >> δηλαδή μη λες πράγματα που είναι αντίθετα στις σκέψεις μας . Ναι, μάλιστα , αυτό είναι μόνο γιατί φρικιούν στον Λόγο του Σταυρού [δια του οποίου οι

δικές τους σκέψεις θα έπρεπε να θανατωθούν και κομματιαστούν] και θέλουν να ακούν εκείνα τα πράγματα που τροφοδοτούν τις σκέψεις τους .Ώ ,Τρομερός λόγος ! Και έτσι αυτή η απάτη ετοιμάζει ένα πλήθος λαού και όταν υπάρξουν τέλεια έτοιμοι, το δηλητήριο τους σκοτώνει . Αυτό είναι η αιτία που είναι ένας ανοικτός και πλατύς τάφος Όθεν : Τρίτον ,σκοτώνουν εκείνους οι οποίοι έχουν σκεφθεί τέτοια πράγματα : γιατί <<το δηλητήριο της οχιάς είναι κάτω από τα χείλη τους >>. Αυτή είναι η ίδια κολακευτική και ευχάριστη διδασκαλία ,που όχι μόνο δεν ζωοποιεί αυτούς που την πιστεύουν ,αλλά πραγματικά τους σκοτώνει .Και τους σκοτώνει με τέτοιο τρόπο ,που είναι πέραν θεραπείας . Γιατί δεν υπάρχει θεραπεία για το δηλητήριο της οχιάς . Μια οχιά είναι κάποιο είδος φιδιού της Αφρικής του οποίου το κέντρισμα ,όπως λέει ο Αριστοτέλης, είναι αθεράπευτο .Αλλά οι φτωχοί ελεεινοί ούτε καν αναγνωρίζουν αυτό το δηλητήριο σαν τον θάνατο των ψυχών τους .Συνεπώς αυτός χρησιμοποιεί την έκφραση << κάτω από τα χείλη >>,σαν να έλεγε ,ο θάνατος κείται πανούργα κρυμμένος, ενώ εξωτερικά φαίνεται σαν ζωή και αλήθεια, σ΄ αυτές ακριβώς τις λέξεις του δόγματός τους . Άρα αφού το δηλητήριο της οχιάς είναι αθεράπευτο και φέρει ανεπανόρθωτο θάνατο στη ζωή , αυτός είναι σωστός στην χρησιμοποίηση του όρου <<τάφος >>.Γιατί η ευχάριστη εξωτερική όψις της αλήθειας και της δικαιοσύνης είναι ο λόγος ,γιατί είναι ένας ανοικτός τάφος ,ένα αθεράπευτο και χωρίς ελπίδα δηλητήριο. Γιατί όλος ο κόσμος αγαπά την αλήθεια και την δικαιοσύνη .Συνεπώς ,επιμόνως προσκολλώνται σ΄ αυτά όταν φαίνονται ελκυστικά ΄ αλλά είναι περιφρονημένα όταν φαίνονται δύσμορφα , καθώς πράγματι πάντοτε φαίνονται . Αυτό είναι φανερό στην περίπτωση του Χριστού , στον οποίο<< δεν υπάρχει μορφή ή κομψότης >> [Ησαϊας 53,2]. Έτσι είναι και με την αλήθεια ,που πηγαίνει αντίθετα στις σκέψεις μας .

14. << το στόμα τους είναι γεμάτο κατάρες. >>. Σημείωσε εδώ πρώτα ,ότι αυτοί έχουν στόμα , όταν έρχονται σε εκείνους που δεν τους ακολουθούν .Εδώ δεν είναι ένας <<λάρυγγας>> ή μια <<γλώσσα>> ,αλλά ένα << στόμα>> ,το οποίο είναι γεμάτο δόντια, καθώς η συνέχεια δείχνει . Έτσι : Δεύτερον , πώς συμπεριφέρονται αυτοί προς εκείνους που δεν τους ακολουθούν ,αλλά μάλλον τους αντιστέκονται και προσπαθούν να τους διδάξουν πράγματα που είναι καλά και ορθά, σε μια προσπάθεια να τους μεταστρέψουν από τον θάνατο ,ο οποίος έχει υπάρξει προετοιμασμένος γι΄ αυτούς ? Δές πώς τους ξεπληρώνουν . Αυτοί ομοίως κάνουν τρία πράγματα : Πρώτον , το στόμα τους είναι πλήρες κατάρας .Μια κατάλληλη έκφραση , δηλαδή η κατάρα τους δεν περνά επί εκείνων που έχουν υπάρξει καταρόμενοι από αυτούς αλλά αυτή παραμένει με αυτούς .Αυτοί κτυπούν κανένα πλην τους εαυτούς τους ,σύμφωνα προς την εκφρασμένη δήλωση ενώπιον του Χριστού , <<καταραμένος να είναι ο καθένας που καταράται Σέ >> . Σε ένα άλλο Ψαλμό [Ψαλμός 58, 6] αυτό είναι τεθειμένο κατ΄ αυτόν τον τρόπο. << Ο Θεός θα συντρίψει τα δόντια τους στο στόμα τους >>και όχι στην πληγή ή το σώμα των άλλων .Γιατί Αυτός τους αφήνει να δαγκώνουν ,αλλά κατά τέτοιο τρόπο, που αυτοί βλάπτουν ουδένα και έτσι Αυτός συντρίβει το δικό τους στόμα . Έτσι είναι ότι δεν τους λείπουν δόντια ή κατάρες ,αλλά αυτές παραμένουν μόνο στο στόμα τους, επειδή αυτό είναι <<γεμάτο>>. Το να <<καταρώνται>>είναι υπόθεση ανοικτής επίθεσης ενός προσώπου , με ύβρεις, καταγγελίες και βλασθήμιες και το να εύχονται το κακό . Και όλοι αυτοί κάνουν έτσι που αισθάνονται ότι υπήρξαν αντικρουόμενοι στον ορισμένο τρόπο του σκέπτεσθαι [επειδή αυτός τους φαίνεται δίκαιος και αληθής] και έτσι είναι προετοιμασμένοι να υπερασπίζονται την αλήθεια , σαν να ήταν να προσφέρουν υπηρεσία προς τον Θεό με εξαιρετικό ζήλο , ο οποίος ωστόσο ,δεν είναι <<φωτισμένος >> [Ρωμ 10,2] .Αυτοί δεν το κάνουν νωθρά αλλά καθώς έχω πεί ,με μεγάλο ζήλο . Γιατί αυτός χρησιμοποιεί την έκφραση <<το στόμα τους είναι γεμάτο >>, δηλαδή υπεραφθονεί σε κατάρες . Δεύτερον , με << πικρία. >> δηλαδή ,με την μεγαλύτερη ζήλεια συκοφαντούν .Γιατί ζήλεια είναι η πικρία της καρδιάς ,ακριβώς καθώς αγάπη ,από την άλλη πλευρά, είναι η γλυκύτης της καρδιάς .Συνεπώς ο

υπερήφανος και ο ασεβής ,όχι μόνο κκαταράται τον δίκαιο ,αλλά επίσης μεταξύ τους συκοφαντούν άλλους με πικρούς λόγους .Αλλά ακόμα και αυτή η ζήλεια παραμένει μέσα στο δικό τους στόμα και δεν βλάπτει εκείνους που αυτοί μισούν. Συνεπώς αυτός λέει ότι αυτό είναι γεμάτο ,αλλά δεν προξενεί πικρότητα και κακό σε άλλους ανθρώπους .

15 . Τρίτον , <<τα πόδια τους είναι γρήγορα στο να χύσουν αίμα. >> .Μια άλλη εκπληκτική έκφραση ! Γιατί αυτοί δεν μπορούν πάντοτε να επιτύχουν με τα χέρια τους αυτό που θέλουν, αλλά συνεχίζουν να προσπαθούν να εκπληρώνουν τις επιθυμίες τους. Έτσι όταν δεν μπορούν να υπερνικήσουν τους αγγελιοφόρους της αλήθειας με τις κατάρες τους ή τις συκοφαντίες τους, επιχειρούν να τους εξαφανίσουν και να τους σκοτώσουν , εξ αιτίας του φόβου ότι οι δικές τους ιδέες μπορούν να είναι απορριπτώμενες. Οι Ιουδαίοι [για τους οποίους το κείμενο είναι ευθέως μιλώντας] έκαναν αυτό πολύ πεισματικά, καθώς βλέπουμε στις Πράξεις των Αποστόλων .Αλλά ακόμα και τώρα ,κάθε εχθρός της αλήθειας κάνει το ίδιο πράγμα ,προς το συμφέρον τού δικού του τρόπου σκέψης με σκοπό να τον ενδυναμώσει, γιατί έχει καλές προθέσεις και είναι ενεργώντας εξ αγάπης υπέρ του Θεού .

16 . <<συντρίμμια >> . Εδώ αυτός σκιαγραφεί την μοίρα τους . Πρώτον είναι συντρίμμια, δηλαδή ψιλοκομμένοι σε κομμάτια ,ελαττωμένοι και εξευτελισμένοι σε αμφότερα ,σώμα και ψυχή ,καθώς είναι φανερό στην περίπτωση των Ιουδαίων , που <<είναι σαν άχυρο που ο άνεμος οδηγεί μακριά >>καθώς ο Ψαλμός 1,4 λέει ΄ γιατί εκείνοι που ήταν μια φορά σπουδαίοι και δυνατοί , υπάρχουν καταστραμμένοι και συστηματικά αλεσμένοι σε κομμάτια , <<ποδοπατημένοι κάτω σαν την λάσπη των δρόμων >> [Μιχαίας 7,10]. Αυτό το φυσικό σύντριμμα ,επιπλέον , το οποίο τους συνέβει προ των ανθρώπων, ήλθε να συνταιριάξει με μια ακόμη μεγαλύτερη ,τρομερή πνευματική καταστροφή, που έρχεται από τους δαίμονες ,που τους ποδοπατούν και που δεν <<αφήνουν μια πέτρα πάνω στην άλλη >> [Ματθ 24,2]. Στον ίδιο χρόνο ,όπου υπάρχουν πάντοτε ελαττωμένοι μέσα στους δρόμους τους , είναι επίσης πάντοτε καθιστάμενοι περισσότερο αμαρτωλοί και σκληρυμένοι , αφού επιμένουν σ΄ αυτούς τους δρόμους . Ακριβώς έτσι ,αντίθετα , εκείνοι που είναι στους δρόμους του Χριστού, πάντοτε αυξάνουν και γίνονται δυνατότεροι .Έτσι για τους δεύτερους υπάρχει ένα δυνάμωμα και αύξηση , ενώ για τους πρώτους μόνο καταστροφή και ελάττωση . Δεύτερον , <<ταλαιπωρία>> δηλαδή, ατυχία ,επειδή ακριβώς καθώς ο Χριστός ευδοκιμεί σε οτιδήποτε Αυτός κάνει ,έτσι αντίθετα αυτοί δεν ευδοκιμούν σε τίποτα που επιχειρούν .Αυτό είναι ξεκάθαρα φανερό στους Ιουδαίους , επειδή , μολονότι προοδεύουν στην απιστία τους ,εν τούτοις είναι καταπιεσμένοι με πολλούς άλλους τρόπους .

17. <<. Οδόν ειρήνης δεν γνώρισαν. >>. Γιατί δεν γνώρισαν αυτήν. ? Επειδή έχει υπάρξει κρυμμένη ,αφού είναι ειρήνη μέσα στο Πνεύμα ,η οποία αποκαλύπτεται μόνο δια μέσου πολλών δοκιμασιών .Γιατί ποιος θα σκεπτόταν ότι αυτή είναι η οδός της ειρήνης όταν βλέπει Χριστιανούς καταδιωκόμενους σε σχέση με την ιδιοκτησία τους, την φήμη τους ,την τιμή τους και την σωματική τους ευημερία και ότι δια μέσου ολόκληρης της ζωής τους δεν κατέχουν ειρήνη , αλλά τον Σταυρό και τα βάσανα ? Αλλά εκείνοι οι άνθρωποι ζητούν είρήνη στη σάρκα τους δια των δικών τους έργων δικαιοσύνης και χάνουν αμφότερα . Αλλά η ευρισκόμενη κρυμμένη υπό αυτά τα βάσανα , είναι μια ειρήνη που δεν γνωρίζει κανείς εκτός εάν αυτός πιστεύει και δοκιμάζει αυτήν ,πλην αυτός ο κόσμος είναι απρόθυμος να πιστεύει και απεχθάνεται την σκέψη αυτής της εμπειρίας. << Γιατί μεγάλη ειρήνη έχουν αυτοί που αγαπούν τον Νόμο ΄ τίποτα δεν μπορεί να τους κάνει να σκοντάψουν>> [Ψαλμός 119, 165]. ,δηλαδή <<αυτούς που αγαπούν τον Νόμο >> .Τί σημαίνει αυτό παρά ότι εκείνοι που μισούν τον

Νόμο θα έχουν κάποιο εμπόδιο ? Πλην για όλα τα μνημονευμένα κακά που έχουν υπάρξει , η αιτία είναι η υπερηφάνεια ,που κάνει τους ανθρώπους ανίκανους της πρόσληψης του καλού . Γιατί ο φόβος του Θεού κάνει όλα τα πράγματα ταπεινά , αλλά η ταπεινότης κάνει ικανό κάποιον άνθρωπο της πρόσληψης όλων των πραγμάτων. Συνεπώς εκείνοι οι άνθρωπο δεν λαμβάνουν τίποτα επειδή είναι υπερήφανοι και είναι υπερήφανοι επειδή δεν φοβούνται τον Θεό .Και δεν φοβούνται τον Θεό επειδή είναι αρκετά αλαζόνες να πιστεύουν ότι ο Θεός θα επιδοκιμάσει τις σκέψεις τους και τις ενέργειές τους , γιατί Αυτός φαίνεται δίκαιος σ΄ αυτούς ,επειδή είναι επιλήσμονες ότι εάν ο Θεός θα όφειλε να κρίνει , Αυτός δεν θα εύρισκε κανένα δίκαιο και κανένα άγιο. Γιατί η κρίση του Θεού είναι απεριόριστης ακρίβειας . Και ουδέν δεν είναι καμωμένο τόσο λεπτομερώς , που δεν θα ήταν να είναι χονδροειδές ενώπιον Αυτού , ουδέν τόσο δίκαιο που δεν θα ήταν να είναι άδικο , ουδέν τόσο αληθές που δεν θα ήταν ένα ψέμα, ουδέν τόσο αγνό και άγιο που δεν θα ήταν να είναι μολυσμένο και βέβηλο ενώπιον Αυτού . Αλλά εάν αυτοί είναι ενήμεροι , αυτοί ωστόσο αξιώνουν ότι υπάρχει σίγουρα ένας <<σεβασμός προσώπων με τον Θεό >>[Ρωμ 2,11] ,έτσι ώστε Αυτός δεν θα κρίνει τις δίκαιες και αληθείς ενέργειες , δηλαδή δια μιας αξιοσημείωτα ,ανεκτικής εύνοιας αυτοί , οι ακάθαρτοι , είναι θεωρούμενοι σαν άγιοι . Και έτσι ,εάν αυτοί ήταν φοβισμένοι ,θα γνώριζαν ότι είναι ο Χριστός μόνο και η δικαιοσύνη Του και η αλήθεια Του ,που δεν μπορεί να είναι καταδικασμένη από τον Θεό, αφού αυτά είναι όλα απεριόριστα .Αλλά τιμή και δόξα στον Θεό για πάντα ,που έχει δώσει όλα αυτά προς εμάς εν Αυτώ και με Αυτόν ,έτσι ώστε δια μέσου Αυτού, εμείς είμαστε δίκαιοι και αληθείς και μπορούμε να ξεφύγουμε την κρίση .Αλλά μένοντας επί της δικής μας προσπάθειας [αν και είμαστε αβέβαιοι , εάν αυτά είναι δική μας προσπάθεια] , πρέπει πάντοτε να είμαστε φοβισμένοι προ του Θεού

18 . Αλλά αυτοί ,όχι ολιγότερο, φαντάζονται ότι έχουν όσο το δυνατόν περισσότερο <<φόβο Θεού >>.Γιατί τί αρετή δεν θα σφετερίζονταν υπερήφανοι άνθρωποι για τους εαυτούς τους? Ακριβώς καθώς θεωρούν τους εαυτούς τους δίκαιους στην αναζήτησή τους για τον Θεό, έτσι επίσης ,πιστεύουν ότι έχουν τον φόβο Θεού και όλα τα πράγματα που ο Απόστολος αποκρούει εδώ προς αυτούς ΄ και όλα τα πράγματα που αυτός εγγράφει σ΄ αυτούς ,αυτοί αλαζονικά πιστεύουν ότι είναι όσο το δυνατόν μακρύτερα από αυτούς .Συνεπώς , εάν ένας δεν πιστεύει σ΄ αυτούς τους Λόγους του Αγίου Πνεύματος ,με Πίστη σ΄ αυτόν τον Ψαλμό [Ψαλμός 12,3] , ότι αυτοί οι λόγοι είναι αληθείς , ότι ουδείς είναι δίκαιος ενώπιον του Θεού, δεν θα τους σκεφθεί ποτέ σε σχέση μα τον εαυτόν του, εφ΄ όσον φαίνεται δίκαιος στα δικά του μάτια . Όθεν θα είναι πάντοτε αναγκαίο να συνειδητοποιείται, ότι αυτά τα πράγματα είναι αληθή σε σχέση με εμάς και αυτά μπορεί να είναι ειπωμένα για τον καθένα από εμάς, ότι είναι ένας άδικος άνθρωπος , χωρίς φόβο Θεού, έτσι ώστε υπάρχοντες ταπεινωμένοι και ομολογώντας εμείς οι ίδιοι ότι είμαστε ασεβείς και ανόητοι ενώπιον του Θεού , να μπορούμε να αξίζουμε να είμαστε δικαιωμένοι δι΄ Αυτού .

19. << να δύναται να είναι θεωρημένος υπόδικος >> . Αυτό το χωρίο πρέπει να λαμβάνεται να σημαίνει ότι ένας είναι υπό υποχρέωση ή ότι είναι ένας οφειλέτης ή δεδεμένος με κάποια πράγματα , έτσι ώστε η σημασία να δηλώνει ,υπό μορφή σχολιασμού, τον Νόμο, ο οποίος βεβαιώνει ότι όλοι είναι άδικοι ,ώστε όλοι εξ αιτίας αυτού, που λαμβάνεται σαν αξίωμα ,να μπορούν να αναγνωρίζουν ότι είναι άδικοι και να μπορούν να παύουν να θεωρούν εαυτούς δίκαιους ,να παύουν να αυτό-επαινούνται ,να τηρούν σιγή σε σχέση με την δική τους δικαιοσύνη και να γίνονται ένοχοι μπροστά στην δικαιοσύνη του Θεού . Παρατηρείστε τον Ψαλμό 37,7 , << Να είσαι υποκείμενος προς τον Κύριο και να παρακαλείς προς Αυτόν >> το οποίο η Εβραϊκή αποδίδει, << να είσαι σιωπηλός ενώπιον του Κυρίου ,κ.λ.π.>> ΄ Ησαϊας 41,1 : <<Ακούστε προς εμέ εν σιωπή, ώ Νήσοι ΄ ας ανανεώσουν οι άνθρωποι την δύναμή

τους ,>>δηλαδή ,ας είναι αυτοί σιωπηλοί και ας τηρούν το στόμα τους κλειστό ,και ας παύουν να καυχώνται ότι είναι δίκαιοι ενώπιον Μου >> ΄ Ψαλμός 65,1 : <<Κάποιος ύμνος , ώ Θεέ, γίνεσαι Σύ στην Σιών ,>>σε σχέση προς το οποίο η Εβραϊκή διαβάζει : <<Σιωπή και τιμή είναι υπέρ Σού , ώ Θεέ, στην Σιών >> ,δηλαδή εμείς οφείλουμε σ΄ εσέ σιωπή ,εξ αιτίας της δικαιοσύνης μας ,επειδή αυτή ακριβώς η σιωπή είναι μια τιμή προς Σέ ,για την δικαιοσύνη Σου . Ο. σύνδεσμος <<και>> δύναται να είναι εννοημένος : <<Σιωπή και τιμή είναι σ΄ εσέ, ώ Θεέ ,κ.λ.π. >> . Αλλά αυτή η σκέψη είναι περισσότερο ενδεικτικά εκφρασμένη χωρίς τον σύνδεσμο, έτσι ώστε το να τιμάται και να δοξάζεται ο Θεός είναι το ίδιο πράγμα , εάν μόνο εμείς τηρούμε σιγή σε σχέση με το να τιμάμε τους εαυτούς μας και το να πιστεύουμε ότι είμαστε κάτι .

20. Το ζήτημα είναι ερωτώμενο : << Πώς μπορεί η δικαίωση να λάβει χώρα, χωρίς τα έργα του Νόμου και πώς <<δια των έργων του Νόμου>> μπορεί να υπάρχει όχι δικαίωση ,αφού ο Ιάκωβος 2,26 ξεκάθαρα δηλώνει : << Η Πίστη χωρίς τα έργα είναι νεκρή >> και <<ένας άνθρωπος είναι δικαιωμένος δια των έργων>> , χρησιμοποιώντας το παράδειγμα του Αβραάμ και της Ραχάβ [Ιάκωβος 2,23—25] ? Και ο ίδιος ο Παύλος στους Γαλάτες 5,6 μιλά περί << Πίστης εργαζομένης δια μέσου της αγάπης >> και παραπάνω ,στο Κεφάλαιο 2,13 λέει ότι << οι πράττοντες τον Νόμο θα είναι δικαιωμένοι ενώπιον του Θεού >> . Η απάντηση σ΄ αυτό το ερώτημα είναι ότι ο Απόστολος είναι διακρίνοντας μεταξύ του Νόμου και της Πίστης ή μεταξύ του Γράμματος και της Χάρης και έτσι επίσης περί των αντιστοίχων έργων τους . Τα έργα του Νόμου είναι αυτά, αυτός λέει , τα οποία λαμβάνουν χώρα εκτός της Πίστης και της Χάρης και είναι καμωμένα δια της ώθησης του Νόμου, ο οποίος είτε εξαναγκάζει την υπακοή δια μέσου του φόβου ή δελεάζει εμάς δια μέσου της υπόσχεσης πρόσκαιρων ευλογιών . Αλλά τα έργα της Πίστης, αυτός λέει ,είναι αυτά που είναι καμωμένα εκ του Πνεύματος της ελευθερίας και μόνο για την αγάπη του Θεού . Και τα δεύτερα δεν μπορούν να είναι εκτελεσμένα εκτός από εκείνους που υπήρξαν δικαιωμένοι δια Πίστεως, προς τους οποίους η δικαίωση των έργων του Νόμου δεν προσθέτει τίποτα ,πράγματι αυτά ισχυρά εμποδίζουν αυτούς ,αφού δεν επιτρέπουν σε κάποιον άνθρωπο να δεί τον εαυτό του σαν άδικο και σε χρεία δικαίωσης . Εδώ είναι ένα παράδειγμα .Εάν κάποιος λαϊκός θα όφειλε να εκτελεί όλες τις εξωτερικές λειτουργίες ενός Ιερέα ,τελώντας Λειτουργίες, χρίοντας , συγχωρώντας ,χορηγώντας τα μυστήρια, αφιερώνοντας ιερά , εκκλησίες ,άμφια ,δοχεία κ.λ.π. ,είναι βέβαιο ότι αυτές οι ενέργειες ,από όλες τις απόψεις ,θα ήταν όμοιες προς εκείνες ενός αληθινού Ιερέα , πράγματι θα μπορούσαν να είναι εκτελεσμένες περισσότερο ευσεβώς και ορθώς ,σε σχέση με τον αληθινό τέτοιο .Αλλά επειδή δεν έχει υπάρξει χειροτονημένος , διαταγμένος και καθαγιασμένος, αυτός δεν εκτελεί τίποτα απολύτως, αλλά είναι μόνο παίζοντας την Εκκλησία και εξαπατώντας τον εαυτόν του και τους οπαδούς του . Αυτός είναι ο ίδιος δρόμος με τα δίκαια ,καλά και άγια έργα ,τα οποία είναι εκτελεσμένα είτε χωρίς ,είτε πριν την δικαίωση .Γιατί καθώς αυτός ο λαϊκός δεν γίνεται Ιερεύς ένεκα της εκτέλεσης όλων αυτών των λειτουργιών ,μολονότι μπορεί να συμβεί ότι μπορούσε να υπάρχει σαν Ιερεύς, χωρίς να κάνει αυτές, ήτοι δια χειροτονίας ,έτσι επίσης ο άνθρωπος που είναι δίκαιος δια του Νόμου ,δεν είναι πράγματι δημιουργημένος δίκαιος δια των έργων του Νόμου καθόλου , αλλά χωρίς αυτά ,μέσω κάτι άλλου , δηλαδή δια μέσου Πίστεως εν Χριστώ ,δια της οποίας είναι δικαιωμένος καθώς να ήταν διαταγμένος, έτσι ώστε αυτός είναι κατασκευασμένος δίκαιος ,για την εκτέλεση έργων δικαιοσύνης ακριβώς καθώς αυτός ο λαϊκός είναι διαταγμένος ένας Ιερεύς για την εκτέλεση των λειτουργιών ενός Ιερέως .Και μπορεί να συμβαίνει ότι ο άνθρωπος που είναι δίκαιος δια του Νόμου ,να κάνει έργα τα οποία είναι περισσότερο σύμφωνα προς το Γράμμα του Νόμου ,και περισσότερο θεαματικά ,παρά ο άνθρωπος που είναι δίκαιος δια της Χάρης . Αλλά εν τούτοις δεν είναι γι΄ αυτόν τον λόγο δίκαιος ,αλλά μάλλον μπορεί πραγματικά να είναι περισσότερο εμποδισμένος ένεκα αυτών των έργων ,για να έλθει

στην δικαιοσύνη και προς τα έργα της Χάρης . Ένα άλλο παράδειγμα . Μια μαϊμού μπορεί να αντιγράφει τις ενέργειες του κόσμου, αλλά δεν είναι ένας άνθρωπος εξ αυτού του λόγου . Αλλά εάν θα όφειλε να γίνει ένας άνθρωπος , αυτό αναμφίβολα δεν θα ελάμβανε χώρα ένεκα αυτών των ενεργειών ,δια των οποίων έχει αντιγράψει έναν άνθρωπο, αλλά δια κάποιας άλλης δύναμης , δηλαδή του Θεού ΄ αλλά τότε ,έχοντας γίνει ένας άνθρωπος, θα εκτελούσε αληθινά και ορθά τις ενέργειες ενός ανθρώπου . Συνεπώς ,όταν ο άγιος Ιάκωβος και ο Απόστολος λένε ότι ένας άνθρωπος είναι δικαιωμένος δια των έργων , αυτοί είναι παλεύοντας ενάντια στην εσφαλμένη αντίληψη εκείνων που σκέφθηκαν ότι η Πίστη επαρκεί ,χωρίς τα έργα ,μολονότι ο Απόστολος δεν λέει ότι η Πίστη δικαιώνει χωρίς τα δικά της έργα [επειδή τότε θα υπήρχε όχι Πίστη ,αφού ,σύμφωνα με τους Φιλοσόφους , <<η δράση είναι η μαρτυρία ότι η μορφή υπάρχει >>] , αλλά ότι αυτή δικαιώνει χωρίς τα έργα του Νόμου . Επομένως η δικαίωση δεν απαιτεί τα έργα του Νόμου , αλλά μια ζωντανή Πίστη, η οποία παράγει τα δικά της έργα. Αλλά εάν η Πίστη δικαιώνει με τα δικά της έργα, αλλά χωρίς τα έργα του Νόμου , τότε γιατί οι αιρετικοί θεωρούνται εκτός δικαιώσεως, αφού αυτοί επίσης πιστεύουν και από αυτήν την ίδια πίστη παράγουν μεγάλα και καμιά φορά ακόμα μεγαλύτερα έργα παρά οι άλλοι πιστοί ? . Και όλος ο κόσμος στην Εκκλησία ,που είναι πνευματικά υπερήφανος, που έχουν πολλά και σπουδαία έργα ,τα οποία επίσης σίγουρα προέρχονται από πίστη , είναι ο τέτοιος κόσμος επίσης άδικος ? Φαίνεται κάτι άλλο ,παρά η Πίστη εν Χριστώ με τα καλά της έργα , να είναι απαιτούμενο προς δικαίωση ? . Ο Ιάκωβος απαντά στο ερώτημα σύντομα : << όστις ……αποτυγχάνει σε ένα σημείο, έχει γίνει ένοχος πάντων >> { Ιάκ 2, 10] Γιατί η Πίστη είναι αδιαίρετος. Συνεπώς αυτή είναι είτε μια ολόκληρη Πίστη και πιστεύει όλα που πρέπει να είναι πιστευόμενα ή δεν είναι Πίστη εάν δεν πιστεύει ένα μέρος . Ο Κύριος παρομοιάζει αυτή προς ένα μαργαριτάρι, προς ένα κόκκο συνάπεως κ.λ.π. Επειδή << ο Χριστός δεν είναι διαμερισμένος >> [1 Κορ 1,13]] , συνεπώς Αυτός είναι είτε εντελώς αποκρουσμένος σαν μια ενότητα ή αλλιώς Αυτός είναι πλήρως βεβαιωμένος. Αυτός δεν μπορεί να είναι ταυτοχρόνως, διαψευδόμενος σε ένα λόγο και ομολογημένος σε έναν άλλο . Αλλά οι αιρετικοί είναι πάντοτε διαλέγοντας ένα πράγμα ή πολλά από εκείνα που πρέπει να είναι πιστευόμενα, ενάντια στα οποία θέτουν τα μυαλά τους εν τη αλαζονεία τους ,καθώς εάν ήταν σοφότεροι, παρά όλοι οι υπόλοιποι. Και έτσι αυτοί δεν πιστεύουν τίποτα που πρέπει να πιστεύεται και χάνονται χωρίς πίστη ,χωρίς υπακοή προς τον Θεό ,ενώ καθησυχάζουν στα μεγάλα τους έργα ,που είναι τόσο όμοια με τα πραγματικά τέτοια . Αυτοί δεν είναι διαφορετικοί από τους Ιουδαίους ,που αυτοί οι ίδιοι πιστεύουν πολλά πράγματα ,τα οποία επίσης η Εκκλησία αληθινά πιστεύει. Αλλά ένα μόνο κάνει την σκέψη της δικής τους υπερήφανης καρδιάς να αντιτίθεται, δηλαδή ο Χριστός , και έτσι χάνονται εν τη απιστία τους .Έτσι επίσης ,κάθε υπερήφανος άνθρωπος, στο δικό του μυαλό , πάντοτε αντιτίθεται είτε στους κανόνες είτε στη συμβουλή αυτού που είναι ορθά οδηγώντας τον στη σωτηρία. Αφού δεν πιστεύει αυτή την συμβουλή , ομοίως δεν πιστεύει τίποτα και ολόκληρη η πίστη του χάνεται εξ αιτίας της ακαμψίας μιας σκέψης .Εμείς πρέπει πάντα να ταπεινωνόμαστε, συνεπώς να διώχνουμε τις σκέψεις μας ,μήπως σκοντάψουμε επ΄ αυτού του βράχου του σκανδάλου ,δηλαδή την αλήθεια , η οποία με ταπεινότητα στέκεται εναντίον μας και αντιτίθεται στην δικά μας σκέψη . Γιατί αφού εμείς είμαστε ψεύτες , η αλήθεια δεν μπορεί να έρχεται προς εμάς εκτός μόνο σαν ένας φαινομενικός αντίπαλος σ΄ αυτά που σκεπτόμαστε , γιατί ισχυριζόμαστε ότι σκεπτόμαστε την αλήθεια και ευχόμαστε να ακούσουμε και να δούμε σαν αλήθεια ,μόνο αυτό που συμφωνεί μ΄ εμάς και μας επιδοκιμάζει . Αλλά αυτό δεν μπορεί να είναι . Τα έργα όλων αυτών των ανθρώπων, συνεπώς ,είναι τα έργα του Νόμου, όχι της Πίστης ή της Χάρης ,πράγματι αυτά είναι αντιτιθέμενα προς αυτήν και σε σύγκρουση με την Πίστη . Έτσι η δικαίωση όχι μόνο μπορεί, άλλα πρέπει να λαμβάνει χώρα χωρίς αυτά και με τον Απόστολο πρέπει << να είμαστε λογαριασμένοι σαν απορρίμματα προς χάριν του Χριστού >> [φιλιπ 3,8].

ΠΟΡΙΣΜΑ

Είναι πάντοτε ασφαλέστερο να ακούμε πράγματα που είναι αντίθετα στην δική μας σκέψη ,παρά να ακούμε αυτά τα πράγματα που εγκρίνουν και επιδοκιμάζουν τις ιδέες μας και είναι σε συμφωνία μ΄ εμάς . Πράγματι ,εάν κάποιος άνθρωπος δεν μαθαίνει να ακούει τα πράγματα που είναι εναντίων του και εάν δεν απολαμβάνει επιχειρήματα ενάντια στις δικές του γνώμες και είναι ευτυχής όταν αντικρούεται και από την άλλη μεριά , εάν δεν είναι τρομαγμένος και θλιμμένος ή τουλάχιστον φιλύποπτος ,όταν οι λόγοι του ,οι γνώμες του και τα έργα του είναι επιδοκιμασμένα, τιμούμενα και υποστηριγμένα ,αυτός βεβαίως δεν μπορεί να είναι σωσμένος . Γιατί δεν υπάρχει πιο πιστή μαρτυρία από το γεγονός ότι η σκέψη του, ο λόγος του και το έργο του είναι από τον Θεό ,παρά μόνο εάν το μέμφονται και το καταδικάζουν .Γιατί οτιδήποτε που έρχεται από τον Θεό [καθώς είναι φανερό στην περίπτωση του Χριστού] είναι καταδικασμένο από τους ανθρώπους ,σαν οι βράχοι από τους κτίστες . Αλλά εάν δεν είναι από τον Θεό ,τότε είναι πολύ ασφαλέστερο ,πράγματι αυτό είναι αναγκαίο, ότι πρέπει να είναι απορριπτόμενο ,μήπως αυτός που συνεχίζει σ΄ αυτό θα όφειλε να χαθεί . Όταν ακόμα και ο ασεβής Βασιλιάς Αχάβ μαρτυρεί ότι μισούσε τον Προφήτη Μιχαία για κανένα άλλο λόγο παρά ότι προφήτευε κακά προς αυτόν . Ομοίως ο Βασιλιάς Τζεοακίμ ,για τον ίδιο λόγο κομμάτιασε και έκαψε τους λόγους του Ιερεμία. Και όλοι οι Ιουδαίοι καταδίωξαν τους Προφήτες ,επειδή αυτοί ανήγγειλαν πράγματα προς αυτούς που ήταν κακά και αντίθετα σ΄ αυτό που ευχαριστούσε την σκέψη τους, μολονότι θα έπρεπε να έχουν λάβει αυτά τα μηνύματα με ταπεινότητα και να αναγνώριζαν τους εαυτούς τους ενόχους ενώπιον του Θεού . Αλλά μάλλον αυτοί είπαν : <<Ειρήνη, ειρήνη΄ εμείς είμαστε ο λαός του Θεού ,Αυτός δεν θα μας κάνει κακό ,δεν θα μάς τιμωρήσει , εμείς δεν οφείλουμε να δούμε κακό γιατί είμαστε δίκαιοι >> Και έτσι ουδέποτε άκουσαν την φωνή του Θεού αλλά πάντοτε αντιστέκονταν σ΄ αυτήν .Όθεν ο Κύριος λέει στον Λουκά 6,26 : << Αλλοίμονο σ΄ εσάς , όταν όλοι οι άνθρωποι μιλούν καλώς για εσάς ΄ γιατί έτσι έκαναν οι πατέρες τους προς τους ψεύτικους προφήτες >> . Συνεπώς το να είναι κανείς καταρώμενος ,κακομεταχειρισμένος, επιτιμημένος ,είναι το μονοπάτι ασφαλείας ΄ το να είναι κανείς ευλογημένος, τιμημένος ,επιδοκιμασμένος είναι ό δρόμος του κινδύνου και της καταστροφής .Γιατί εμείς πρέπει να περιμένουμε για την ευλογία και την τιμή του Θεού, <<επειδή η ευλογία Του είναι επί του λαού Του >> καθώς ο Ψαλμός 3,5 λέει ,αλλά όχι η ευλογία των ανθρώπων .

22. << η δικαιοσύνη του Θεού δια Πίστεως. >> Αυτό διδάσκει. : Αφού η Πίστη εν τώ Χριστώ δια της οποίας είμαστε δικαιωμένοι δεν είναι μόνο ένα ζήτημα Πίστης στον Χριστό ή στο πρόσωπο του Χριστού, αλλά σε όλα τα πράγματα που ανήκουν στον Χριστό , οι υπερήφανοι και αιρετικοί είναι εξαπατημένοι και εν τούτοις ευαρεστούμενοι στην πλάνη τους, ότι πιστεύουν στον Χριστό , αλλά είναι απρόθυμοι να πιστεύουν τα πράγματα που ανήκουν σ΄ Αυτόν. Έτσι καθαρά μερίζουν τον Χριστό όταν λένε ότι είναι ένα πράγμα να πιστεύουν τον Χριστό και ένα άλλο να πιστεύουν στα πράγματα που ανήκουν στον Χριστό΄ αλλά πραγματικά << ο Χριστός δεν είναι μερισμένος [1 Κορ 1,13] ,καθώς ο Απόστολος λέει΄ και όπως είπαμε πιο πάνω ,η Πίστη εν τώ Χριστώ είναι ομοίως αδιαίρετη ,ακριβώς καθώς ο Χριστός και τα πράγματα που ανήκουν σ΄ Αυτόν είναι ένα και το ίδιο πράγμα . Έτσι οι αιρετικοί ομολογούν και καυχώνται ότι πιστεύουν στον Χριστό σύμφωνα στο τί το Ευαγγέλιο λέει περί Αυτού, ότι ήταν γεννημένος ,υπέφερε και πέθανε κ.λ.π. Αλλά δεν πιστεύουν σ΄ εκείνα τα πράγματα που ανήκουν σ΄ Αυτόν. Και τί είναι εκείνα τα πράγματα ? Η Εκκλησία, φυσικά, και κάθε λόγος που προέρχεται από το στόμα των αρχηγών της Εκκλησίας ή από το στόμα ενός καλού και άγιου ανθρώπου ότι είναι ο Λόγος του Χριστού, γιατί Αυτός έχει πεί ,<< Αυτός που σε ακούει ,ακούει εμέ>> [Λουκάς 10,16] .Αυτοί που

αποσύρουν τους εαυτούς τους ,συνεπώς ,από τους επικεφαλής της Εκκλησίας και είναι απρόθυμοι να ακούσουν τους λόγους τους ,αλλά ακολουθούν τις δικές τους ιδέες ,πώς ταιριάζει τέτοιος λαός να πιστεύει στον Χριστό ,εγώ ερωτώ ? . Ή ταιριάζει να πιστεύουν ότι Αυτός γεννήθηκε και υπέφερε , αλλά όχι να πιστεύουν το πρόσωπο που τούς διδάσκει αυτό? Συνεπώς , << είναι ο Χριστός μερισμένος [1 Κορ 1,13] επειδή πιστεύουν Αυτόν σε ένα μέρος και Τον αποκρούουν στο άλλο ? Θεός φυλάξει ! . Αλλά πραγματικά κατ΄ αυτόν τον τρόπο αποκρούουν τον Χριστό ολοκληρωτικά ,γιατί Αυτός δεν μπορεί να είναι αποκρουσμένος και ομολογημένος ταυτόχρονα . Αυτό είναι τί ο δάσκαλος των << Γνωμών >> λέει . Είναι ένα πράγμα να πιστεύει κανείς ότι ο Θεός υπάρχει ,ένα άλλο να πιστεύει στον Θεό και ακόμα ένα άλλο να πιστεύεις εν τώ Θεώ >> . Έτσι επίσης στην περίπτωση του Χριστού. Γιατί το να πιστεύεις εν τώ Χριστώ είναι το να εκτείνεσαι προς Αυτόν με ολόκληρη την δική σου καρδιά και να διατάζεις όλα τα πράγματα σύμφωνα με Αυτόν . Όταν ο Κύριος λέει στον Ματθ 4,4 : << ο άνθρωπος δεν ζεί μόνο με ψωμί ,αλλά από κάθε Λόγο που προέρχεται από το στόμα του Θεού >> . Και ποιο είναι το στόμα του Θεού ? Ο Ιερεύς και ο ανώτερος . Μαλαχίας 2, 7 διαβάζει : << Οι άνθρωποι θα όφειλαν να ζητούν οδηγίες από το στόμα του [του Ιερέως], γιατί αυτός είναι ο αγγελιοφόρος του Κυρίου των δυνάμεων >>Και στον Ιερεμία ,αυτός λέει [Ιερ 15,19] : << Σύ οφείλεις να είσαι σαν το στόμα Μου >>.<u>Αλλά γιατί ο Χριστός λέει <<κάθε Λόγος >> ? Επειδή εάν εσύ αποτυγχάνεις να πιστεύεις ακόμα και ένα Λόγο, εσύ όχι πια είσαι ζώντας εν τώ Λόγω του Θεού .Γιατί ο πλήρης Χριστός είναι σε κάθε Λόγο και ολόκληρος σε κάθε μεμονωμένη λέξη , Συνεπώς όταν Αυτός είναι αποκρουσμένος σε ένα Λόγο ,Αυτός είναι αποκρουσμένος ,γιατί είναι σε κάθε Λόγο.</u> Επειδή έτσι Αυτός είναι κλεισμένος και από τις δύο πλευρές . Κατά τον ίδιο τρόπο ,εάν σκοτώσεις ένα Χριστιανό και εξοικονομείς όλους τους άλλους ,εσύ σκοτώνεις ολόκληρο τον Χριστό .Το ίδιο είναι αληθινό σε όλες τις άλλες περιπτώσεις . Εάν αποκρούεις τον Χριστό σε μια Θεία Κοινωνία Όστιας ,τον έχεις αποκρούσει σε όλες . Εάν αυτά τα πράγματα είναι έτσι ,εμείς πρέπει να ταπεινώνουμε τους εαυτούς μας τα μέγιστα . Γιατί αφού είμαστε ανίκανοι να γνωρίζουμε εάν πραγματικά πηγαίνουμε να ζούμε σε κάθε Λόγο του Θεού και ουδένα αποκρούομε [αφού πολλοί Λόγοι είναι εκφωνημένοι από τους Πνευματικούς αρχηγούς ,πολλοί από τους αδελφούς ,πολλοί στο Ευαγγέλιο και στα γραπτά των Αποστόλων και πολλοί προς εμάς ,εσωτερικά από τον Θεό] , ουδέποτε μπορούμε να γνωρίζουμε εάν είμαστε δικαιωμένοι ή εάν πιστεύουμε. Εμείς θα οφείλαμε ,συνεπώς ,να θεωρούμε τα έργα μας σαν έργα του Νόμου και ταπεινά να παραδεχόμαστε ότι είμαστε αμαρτωλοί ,ζητώντας να είμαστε δικαιωμένοι μόνο δια του ελέους Του . Γιατί μολονότι είμαστε σίγουροι ότι πιστεύουμε στον Χριστό ,εν τούτοις δεν είμαστε βέβαιοι ότι πιστεύουμε σε όλους τους Λόγους οι οποίοι ανήκουν σ΄ Αυτόν , Και έτσι είμαστε αβέβαιοι ότι εμείς <<πιστεύομε εν Αυτώ >> . Επειδή ακόμα και στους Προφήτες δεν υπάρχει παράπονο ,εκτός ότι η φωνή του Κυρίου δεν είναι ακουσμένη από τον λαό Του. Αλλά ένας άνθρωπος που φοβάται και ταπεινά ομολογεί , θα του είναι δοσμένη Χάρη ,ώστε να δύναται να είναι δικαιωμένος και οι αμαρτίες του συγχωρημένες , ακόμα και εάν συμπτωματικά έχει κάνει κάτι δια μέσου κρυμμένης ή απληροφόρητης απιστίας .Ετσι επί παραδείγματι ,ο Ιώβ ήταν φοβισμένος για όλες τις ενέργειές του . Και ο Απόστολος δεν ήταν ενσυνείδητος κάποιου λάθους να είχε κάνει ,αλλά εν τούτοις δεν εσκέπτετο ότι ήταν ως εκ τούτου δικαιωμένος .Και έτσι η δικαιοσύνη πρέπει να είναι εγκαταλειμμένη στον Χριστό μόνο και σ΄ Αυτόν τα έργα της Χάρης και του Πνεύματος . <u>Αλλά εμείς οι ίδιοι είμαστε πάντοτε υπό τα έργα του Νόμου, πάντοτε άδικοι ,πάντοτε αμαρτωλοί ,</u>καθώς αυτό λέγεται στον Ψαλμό 32,6 <<Συνεπώς άσε τον καθένα που είναι ευσεβής ,να προσφέρει προσευχές προς Σέ. >>. Αλλά ο υπερήφανος άνθρωπος που δεν γνωρίζει αυτή την ταπεινότητα και δεν εννοεί την λεπτή διάκριση της Πίστης , αλλά νομίζει ότι πιστεύει και κατέχει όλη την Πίστη τελείως ,αυτός ο άνθρωπος δεν μπορεί να ακούει την φωνή του Κυρίου και αντιστέκεται εις αυτήν ώς ψεύτικη ,επειδή είναι αντίθετη στην δική του σκέψη, την

οποία υποστηρίζει ότι είναι αληθής . Αλλά εσύ ερωτάς : Εάν η άρνηση είναι έτσι σπουδαία που ένα πρόσωπο έχοντας αποκρουσθεί σε ένα σημείο ,έχει αποκρουσθεί σε όλα ,γιατί δεν είναι ισοδύναμης ισχύος ,έτσι ώστε όταν ένας πιστεύει σε ένα σημείο, αυτός να πιστεύει σε όλα ? Η απάντηση είναι ότι ο καλός είναι τέλειος και απλός και έτσι είναι καταστραμμένος δια μιας απόκρουσης .Αλλά δεν είναι εδραιωμένος δια της ομολογίας ενός πράγματος ,εκτός και εάν είναι μια πλήρης ομολογία χωρίς καμία άρνηση . Γιατί δύο αντίθετα πράγματα δεν μπορούν να παραμένουν σε σχέση με το ίδιο υποκείμενο . Αλλά η απόκρουση είναι ένα στίγμα και καθιστά μια ομολογία ακάθαρτη .

ΠΟΡΙΣΜΑ

Έτσι στους Προφήτες ο όρος <<φωνή>> εφαρμόζεται χωρίς εξαίρεση προς την <<φωνή του Κυρίου >> , έτσι ώστε εμείς πρέπει να δεχόμαστε κάθε λόγο που είναι εκφωνημένος ,καθώς εάν ο ίδιος ο Κύριος ήταν μιλώντας ,δεν ενδιαφέρει δια ποιου αυτός είναι εκφωνημένος και πρέπει να τον πιστεύουμε , να υποχωρούμε σ΄ αυτόν και ταπεινά να υποτάσσουμε την Λογική μας σ΄ αυτόν . Γιατί κατ΄ αυτόν τον τρόπο θα είμαστε δικαιωμένοι και κατά κανένα άλλο . Αλλά << ποιος μπορεί να διακρίνει τα λάθη του >> ή να σημειώσει αυτά παντού ? Συνεπώς διαβάζουμε [Ψαλμός 19,12—13] << Καθάρισέ με Σύ από τα κρυμμένα σφάλματα>> ώ Θεέ .

20 . << δια του Νόμου έρχεται η γνώση της αμαρτίας. >> .Αυτή η γνώση δια μέσου του Νόμου έρχεται με δύο τρόπους : Πρώτον δια της περισυλλογής , καθώς διαβάζουμε πιο κάτω στο Κεφάλαιο 7,7. << δεν θα όφειλα να έχω γνωρίσει τί είναι να επιθυμώ ,εάν ο Νόμος δεν είχε πεί , << σύ δεν οφείλεις να επιθυμείς>>. Δεύτερον ,δια της εμπειρίας ,δηλαδή δια μέσου του έργου του Νόμου που έχει υπάρξει ενστερνισμένος μαζί με το έργο. Γιατί κατ΄ αυτόν τον τρόπο ο Νόμος γίνεται μια ευκαιρία για αμαρτία, αφού η θέληση του ανθρώπου ,η οποία είναι επικλινής προς το κακό , είναι οδηγημένη προς το καλό δια μέσου του Νόμου και έτσι γίνεται απρόθυμη προς το καλό και κουρασμένη στην προσπάθεια να κάνει καλό ,επειδή αυτή μισεί να εγκαταλείπει αυτό το οποίο αγαπά και αυτή αγαπά το κακό, καθώς η Γραφή λέει . Αλλά εν τούτοις ,εάν αυτή εργάζεται και κάνει αυτό το οποίο είναι απρόθυμη να κάνει, εξαναγκαζόμενη δια του Νόμου ,τότε ο άνθρωπος εννοεί πόσο βαθιά αμαρτία και κακό είναι ριζωμένα σ΄ αυτόν ,το οποίο δεν θα είχε εννοήσει εάν δεν είχε τον Νόμο και εάν δεν είχε επιχειρήσει να εργασθεί σύμφωνα με αυτόν . Ο Απόστολος διέρχεται αυτήν την ιδέα σύντομα σ΄ αυτό το σημείο , επειδή θα εισέλθει στις λεπτομέρειες του ζητήματος πιο κάτω στο Κεφάλαιο 5 και 7 .Εδώ είναι ικανοποιημένος με σύντομη απάντηση στην αντίρρηση ότι ο Νόμος είναι ουδεμίας χρησιμότητας ,επειδή τα έργα του Νόμου δεν δικαιώνουν . Οπωσδήποτε, ένας κανόνας ή μια απαγόρευση μάς συναντά ,συνεπώς αισθανόμαστε τους εαυτούς μας εχθρικούς προς αυτά , αναγνωρίζοντας το γεγονός ότι δεν αγαπάμε το καλό ,αλλά μάλλον το κακό . Δι΄ αυτού ακριβώς του γεγονότος αναγνωρίζουμε ότι είμαστε κακοήθεις, αμαρτωλοί , αφού ο άνθρωπος δεν είναι ένας αμαρτωλός ,εκτός εάν είναι απρόθυμος να εκπληρώσει τον Νόμο ,ο οποίος εγγράφει καλά έργα και απαγορεύει κακά. Γιατί εάν είμασταν δίκαιοι και καλοί θα συναινούσαμε προς τον Νόμο με πρόθυμη θέληση και θα ευχαριστούμαστε σ΄ αυτόν ακριβώς καθώς τώρα ευχαριστούμαστε στις αμαρτίες μας και τις κακές επιθυμίες . Όθεν : <<Ώ ,πόσο εγώ αγαπώ τον Νόμο Σου ! >> [Ψαλμός 119,97] και πάλι <<αλλά η τέρψις του είναι στον Νόμο του Κυρίου >> [Ψαλμός 1,2] . Προσέξτε ,έτσι έχει έλθει να περάσει ότι δια μέσου του Νόμου υπάρχει γνώση της αμαρτίας ,η οποία είναι σ΄ εμάς, δηλαδή της κακής μας θέλησης, η οποία κλίνει προς το κακό και αποστρέφεται το καλό . Πόσο χρήσιμη είναι αυτή η γνώση ! .Γιατί αυτός που την αναγνωρίζει κλαίει προς τον Θεό και εν ταπεινότητι ικετεύει ,έτσι ώστε αυτή η

θέληση να μπορεί να είναι ανυψωμένη και θεραπευμένη .Αλλά αυτός που δεν το αναγνωρίζει δεν ζητά και αυτός που δεν ζητά και αυτός που δεν ζητά δεν λαμβάνει και έτσι δεν είναι δικαιωμένος ,επειδή είναι αμαθής της δικής του αμαρτίας .Όθεν ,να λέγεται << δια μέσου του Νόμου είναι η γνώση της αμαρτίας >> είναι το ίδιο καθώς λέγοντας : << δια μέσου του Νόμου είναι η γνώση των αμαρτωλών >>. .Γιατί δια μέσου αυτής ,ότι εμείς είμαστε αμαρτωλοί και ότι το κακό είναι σ΄ εμάς ,αναγνωρίζουμε ότι είμαστε αμαρτωλοί και ότι η αμαρτία είναι εντός ημών .

ΠΟΡΙΣΜΑ

Εμείς δεν εφαρμόζουμε τον όρο << έργα του Νόμου >> προς εκείνα τα έργα που είναι προπαρασκευαστικά προς απόκτηση δικαιοσύνης , αλλά σ΄ εκείνα που είναι θεωρούμενα ,ώς προς τον εαυτόν τους , ώς υπάρχοντα επαρκεί για δικαιοσύνη και σωτηρία . Επειδή αυτός που έτσι οδηγεί τον εαυτόν του ,δια μέσου αυτών των έργων, έχει προετοιμάσει τον εαυτόν του για την Χάρη της δικαίωσης , είναι ήδη κατά κάποιον τρόπο δίκαιος .Γιατί ένα μεγάλο μέρος δικαιοσύνης είναι η θέληση να είσαι δίκαιος. Αλλιώς οι Λόγοι και οι ικεσίες όλων των Προφητών ,δια των οποίων αυτοί καλούσαν προς τον Χριστό θα είχαν υπάρξει μάταια και οι θρήνοι όλων των μετανοούντων θα ήταν άκαρποι . Μάταια ο Χριστός και ο Ιωάννης θα είχαν διδάξει << Μετανοείτε ,γιατί η Βασιλεία των Ουρανών είναι εγγύς >> [Ματθ 3,2]. Πράγματι ,εάν όλοι οι δίκαιοι εκτέλεσαν τέτοια για όχι άλλο σκοπό παρά να δύνανται να είναι περισσότερο και περισσότερο δικαιωμένοι , ουδείς θα ήταν δίκαιος Τα έργα τους ,συνεπώς ,είναι καλά, επειδή αυτοί δεν εμπιστεύονται σ΄ αυτά ,αλλά μάλλον δια μέσου αυτών προετοιμάζουν τους εαυτούς τους για δικαίωση , στα οποία αυτοί εμπιστεύονται μόνο υπέρ της μελλοντικής τους δικαιοσύνης . Αλλά εκείνοι που οδηγούν τους εαυτούς τους κατ΄ αυτόν τον τρόπο ,δεν είναι υπό Νόμο , επειδή επιθυμούν Χάρη και μισούν το γεγονός ότι είναι αμαρτωλοί ΄ γιατί τα <<έργα του Νόμου >> είναι ένα πράγμα και η << εκπλήρωση του Νόμου >> ένα άλλο ΄ γιατί η Χάρη είναι η εκπλήρωση του Νόμου, αλλά όχι των έργων . Καλώς ταιριάζει αυτός να λέει << έργα του Νόμου >> και όχι <<θέληση του Νόμου >> ,γιατί αυτοί δεν θέλουν αυτό που ο Νόμος θέλει , μολονότι πάνε να εκτελούν αυτό που ο Νόμος διατάζει .Αλλά ο Νόμος θέλει και απαιτεί την θέλησή μας . Άλλοι άνθρωποι εργάζονται κατά τέτοιο τρόπο ,που νομίζουν ότι είναι εκπληρώνοντας τον Νόμο και έτσι είναι δίκαιοι , αν και αυτοί μήτε επιθυμούν Χάρη, μήτε συνειδητοποιούν και μάλιστα μισούν το γεγονός ότι είναι αμαρτωλοί ΄ επειδή αυτοί έχουν εργασθεί σύμφωνα με την εξωτερική μορφή του Νόμου, δεν διαθέτουν τους εαυτούς τους στο να ζητούν δικαιοσύνη ,αλλά μάλλον καυχώνται ,καθώς εάν δια μέσου αυτών των έργων ήταν ήδη στην κατοχή τους , υπάρχοντες πλήρως ανημέρωτοι στην σκέψη τους ότι είναι τηρώντας τον Νόμο είτε με όχι θέληση ή με μια θέληση που είναι απρόθυμη και εχθρική ή εν τέλει εξ αγάπης και επιθυμίας για γήινα πράγματα, αλλά όχι εξ αγάπης για τον Θεό . Έτσι παραμένουν καθησυχασμένοι ,ικανοποιημένοι και χωρίς σχέδια για έργα άξια, που επιδιώκονται εν ονόματι της Χάρης ,δια της οποίας θα μπορούσαν να έχουν υπάρξει επίσης πρόθυμοι στον Νόμο .Το γεγονός είναι ότι μήτε τα έργα τα οποία προηγούνται ,μήτε τα έργα που ακολουθούν δικαιώνουν. Πόσο πολύ ολιγότερο τα έργα του Νόμου ! Τα έργα που προηγούνται δεν δικαιώνουν, επειδή αυτά προετοιμάζουν για δικαιοσύνη ΄ εκείνα που ακολουθούν δεν δικαιώνουν, επειδή αυτά απαιτούν μια δικαίωση , η οποία έχει ήδη υπάρξει επιτελεσμένη . Γιατί εμείς δεν είμαστε κατασκευασμένοι δίκαιοι κάνοντας δίκαια έργα, αλλά μάλλον υπάρχοντες δίκαιοι εμείς κάνουμε δίκαια έργα

22. << δια Πίστεως Ιησού Χριστού >>. Αυτή η δήλωση είναι μια χρήσιμη προσθήκη ενάντια στην εξέγερση των υπερήφανων ,εάν θα ήθελαν να πούν : << Εμείς συμφωνούμε ότι είμαστε άδικοι εκ του εαυτού μας και πιστεύουμε ότι είμαστε

επικλινείς κακό και εχθρικοί προς τον Νόμο εν τή καρδία μας .Συνεπώς πιστεύουμε ότι πρέπει να είμαστε δικαιωμένοι δια του Θεού ,αλλά εμείς οι ίδιοι θα το επιτύχουμε, καθώς προσευχόμαστε προς Αυτόν και θρηνούμε και ομολογούμε .Αλλά δεν θέλουμε τον Χριστό , γιατί ο Θεός μπορεί να μας δώσει δικαιοσύνη χωρίς τον Χριστό . Η απάντηση σ΄ αυτό είναι ότι Αυτός ούτε θέλει ούτε μπορεί να κάνει αυτό . Γιατί ο Χριστός επίσης είναι Θεός . Δικαιοσύνη δεν θα είναι δοσμένη εκτός δια Πίστεως στον Ιησού Χριστό .Έτσι αυτό έχει υπάρξει εδραιωμένο ,έτσι αυτό ικανοποιεί τον Θεό και αυτό δεν θα είναι αλλαγμένο .Γιατί ποιος μπορεί να αντιστέκεται την θέλησή Του ? Είναι μόνο η μέγιστη αλαζονεία να ευχόμαστε να είμαστε δικαιωμένοι χωρίς τον Χριστό. Αλλά σ΄ αυτό το σημείο ας ανοίξουν τα μάτια τους εκείνοι οι άνθρωποι περί των οποίων μίλησα πιο πάνω, που πιστεύουν στον Χριστό ,αλλά όχι στον Λόγο του Χριστού , που θέλουν να μην προσέχουν τους Πνευματικούς τους ηγέτες , αλλά έχουν την ευχαρίστησή τους στους εαυτούς τους και στις δικές τους ιδέες. Εμπιστεύονται στους εαυτούς τους και όχι στον Λόγο των ποιμένων ή κάποιου καλού ανθρώπου , γιατί υποθέτουν ότι μπορούν να είναι δικαιωμένοι χωρίς αυτή την υπακοή ,χωρίς αυτή την Πίστη στον Θεό ,αλλά δια της εκτέλεσης των δικών τους καλών έργων . Όμως αυτό δεν μπορεί να είναι , γιατί η δήλωση ακόμα παραμένει : << η δικαιοσύνη του Θεού δια Πίστεως εν Χριστώ Ιησού >> . Από αυτό ακολουθεί :

ΠΟΡΙΣΜΑ

Όταν αυτός λέει <<χωρίς τον Νόμο >> , ο Νόμος ο ίδιος πρέπει να είναι εννοημένος. Έτσι όταν λέει << η Πίστη του Χριστού >> [fides Christi] , εμείς πρέπει να εννοούμε Πίστη εν Χριστώ [fides in Christum] και στον λόγο του καθενός δια του οποίου Αυτός μιλά . Ακριβώς καθώς η έκφραση <<χωρίς τον Νόμο >>σημαίνει χωρίς την συνεργασία του Νόμου και τα έργα του Νόμου, έτσι επίσης<< Πίστη στον Χριστό>> σημαίνει Πίστη εις Αυτόν , οπουδήποτε Αυτός είναι και δι΄ οποιουδήποτε Αυτός μιλά. Έτσι πρέπει να είμαστε πάρα πολύ προσεκτικοί ,ώστε να μη σταθεροποιούμε ποτέ τα μυαλά μας ,να μη αντιστεκόμαστε τον Χριστό και αρνούμαστε να πιστεύομε εις Αυτόν, μη συνειδητοποιώντας όταν ,όπου, πώς , και δια μέσου ποίου Αυτός είναι μιλώντας σ΄ εμάς . Και σχεδόν πάντοτε είναι η περίπτωση που Αυτός μας μιλά στον τόπο ,στον χρόνο ,στον τρόπο και δια μέσου του προσώπου, που εμείς δεν σκεφτόμαστε ότι Αυτός θα όφειλε . Καθώς Αυτός ο ίδιος λέει, << ο άνεμος φυσά όπου αυτός θέλει [όχι όπως εμείς θέλουμε ή σκεφτόμαστε] και εσύ ακούς τον ήχο αυτού, αλλά δεν γνωρίζεις από που έρχεται και που πάει >> [Ιωάν 3,8] .Γιατί Αυτός είναι κοντά μας και εντός ημών, αλλά πάντοτε σε μια μορφή που είναι ξένη σ΄ εμάς ,όχι κατά την όψη της Δόξας ,αλλά εν ταπεινότητα και ηπιότητα , έτσι Αυτός δεν είναι σκεπτόμενος να είναι, οποίος Αυτός πράγματι είναι . Όθεν το Άγιο Πνεύμα δίνει αυτόν τον κανόνα: <<Άκου, ώ κόρη, θεώρησε και γύρε το αυτί σου >> [ψαλμός 45,10] ,καθώς εάν να έλεγε ότι είναι αναγκαίο εσύ πάντοτε και παντού να είσαι ταχύς να ακούς και να γέρνεις τα αυτιά σου και ότι το πλήρες καθήκον σου είναι να ακούς και να λαμβάνεις οδηγίες . Όπως ο Ψαλμός 2,10 λέει : << Τώρα συνεπώς ,ώ Βασιλείς να είσθε σοφοί ,να είσθε προειδοποιημένοι >>

21. <<. Ο Νόμος φέρει μαρτυρία >> . Καθώς ο Αββακούμ 2,4 λέει : << ο δίκαιος οφείλει να ζήσει εκ της Πίστεώς του >>. Ό Χοσσέας 2,20 : <<Εγώ θα σε αρραβωνιάσω προς εμέ εν πιστότητα >> ΄ και ο Ιερεμίας 31,31—33 λέει : <<Εγώ θα κάνω μια νέα συνθήκη με τον οίκο Ιούδα …..Εγώ θα γράψω τον Νόμο μου επί των καρδιών τους ,κ.λ.π. >> Εμείς επίσης έχουμε στην Γένεση το παράδειγμα του Αβραάμ και των άλλων που είναι δικαιωμένοι δια Πίστεως . Ο ευλογημένος Αυγουστίνος στο 13 Κεφάλαιο του <<Πνεύματος και του Γράμματος >> λέει : << οτιδήποτε ο Νόμος των έργων διατάζει δια των απειλών του ,αυτό ο Νόμος της Πίστεως επιτυγχάνει πιστεύοντας . Ο ένας

λέει:<< μην επιθυμείς >> ,[Έξοδος 20 ,17] , ο άλλος λέει : << όταν εγώ γνώρισα ότι δεν θα μπορούσα αλλιώς να είμαι εγκρατής εκτός εάν ο Θεός έδινε αυτό ……εγώ πήγα στον Κύριο και Τον επικαλέστηκα κ.λ.π.[Σοφία Σολωμόντος 8,21]. Και δια μέσου αυτού του Νόμου των έργων ο Θεός λέει : << Κάνε οτιδήποτε εγώ διατάζω >> .Αλλά δια του Νόμου της Πίστης εμείς μπορούμε να λέμε προς τον Θεό με ταπεινή προσευχή : <<Δώσε μου αυτό το οποίο Σύ διατάζεις>> . Γιατί ο Νόμος διατάζει κατά τέτοιο τρόπο, που αυτός λέει στην Πίστη τί να κάνει [δηλαδή τί αυτή οφείλει να κάνει] ,με άλλα λόγια ,έτσι ώστε εάν ο κάποιος που είναι διαταγμένος δεν μπορεί μέχρι τούδε να εκπληρώσει την διαταγή, μπορεί να γνωρίζει << ότι αυτός θα όφειλε να ζητά >>. Και στο Κεφάλαιο 19 ο Αυγουστίνος λέει : << Ο Νόμος συνεπώς είναι δοσμένος με σκοπό η Χάρη να μπορεί να είναι ζητημένη ,δια της οποίας ο Νόμος με την σειρά του να μπορεί να είναι εκπληρωμένος . Ότι α Νόμος δεν είναι εκπληρωμένος δεν είναι το σφάλμα του Νόμου, αλλά είναι το σφάλμα της σκέψης της σάρκας . Αυτό το σφάλμα ήταν να γίνει φανερό δια του Νόμου ,πλην ήταν να είναι καθαρισμένο δια της Χάρης. Ρωμαίοι 8,3—4 : << Γιατί ο Θεός έχει κάνει αυτό το οποίο ο Νόμος ,αδυνατισμένος εκ της σαρκός ,δεν μπορούσε να κάνει : στέλνοντας τον δικό Του Υιό ,καθ΄ ομοιότητα αμαρτωλής σάρκας και περί αμαρτίας ,Αυτός καταδίκασε την αμαρτία εν τή σάρκα , με σκοπό η σωστή απαίτηση του Νόμου να μπορούσε να είναι εκπληρωμένη σε εμάς που περπατάμε όχι σύμφωνα προς την σάρκα >> . Ιωάννης 1,17 : <<Γιατί ο Νόμος ήταν δοσμένος δια του Μωυσέως ΄ η Χάρη και η αλήθεια δια Ιησού Χριστού >> .Αλλά τώρα , ποιος θα φανερώσει προς εμάς όλες της κατηγορίες του αγγελιαφόρου του Σατανά, δια των οποίων αυτός είναι προσπαθώντας να μας εξαπατήσει . Εμείς όλοι παρακαλούμε : Δώσε αυτό που Σύ διατάζεις και εν τούτοις εμείς δεν λαμβάνουμε αυτή την δύναμη !.Πιστεύουμε όλοι ,μιλάμε ,ομολογούμε και δρούμε και εν τούτοις δεν είμαστε όλοι δικαιωμένοι ! Άλλους που είναι ακόμα άπειροι ,αυτός εξαπατά κατ΄ αυτόν τον τρόπο, ώστε να μην βλέπουν την δική τους αδυναμία και την κλίση της αμαρτωλής τους θέλησης , ούτε έχουν αυτοί αναλύσει τους εαυτούς τους να δούν πόσο απρόθυμα υπακούουν τον Νόμο και πόσο λίγο τον αγαπούν , αλλά πράγματι πιστεύουν και ενεργούν εξ ενός δουλοπρεπούς φόβου ΄ εν τούτοις νομίζουν ότι είναι κάνοντας αρκετά και ότι πρέπει ,συνεπώς ,να είναι θεωρημένοι σαν δίκαιοι ενώπιον του Θεού ,επειδή πιστεύουν και πράττουν ΄ ωστόσο δεν είναι κατά κανένα τρόπο ανήσυχοι να κάνουν αυτό το έργο έτσι, ώστε να το κάνουν με Χάρη ,ευθυμία ,αγάπη και με πλήρη θέληση ή ακόμα και να δούν την ανάγκη τους για την Χάρη του Θεού ,να επιτύχει αυτό . Αλλά εμπιστευόμενοι μόνο στις δικές τους δυνάμεις, αυτοί επιδίδονται στο να κάνουν τα έργα τους ,μολονότι πάντοτε με ανία και δυσκολία ,όταν πράγματι θα όφειλαν να είναι ζητώντας τον Θεό με ειλικρινείς προσευχές ,ώστε Αυτός να μπορέσει να πάρει αυτή την ανία από αυτούς και να γεμίσει την θέλησή τους με ευτυχία και δια μέσου Χάρης να λάβει από αυτούς την κλίση τους προς το κακό . Γι΄ αυτό, εγώ λέω , εκεί πρέπει να είναι ειλικρινής προσευχή , ειλικρινής σπουδή, ειλικρινές έργο και έλεγχος ,μέχρι αυτή η παλιά συνήθεια να είναι ξεριζωμένη και μια νεότης της θέλησης να έρχεται εντός ύπαρξης . Γιατί η Χάρη δεν είναι δοσμένη χωρίς αυτή την αυτό-τελειοποίηση. Αλλά αυτοί ροχαλίζουν τόσο ηχηρά ,έχουν γίνει τόσο χλιαροί ,τόσο αποβλακωμένοι, τόσο ξεροί και άκαμπτοι , που τελικά έχασαν την Πίστη τους και έγιναν πλήρεις ανυπομονησίας και κακών επιθυμιών, <<ακατάλληλοι για οποιαδήποτε καλή πράξη>>[Τίτος 1,16]. Αλλά άλλοι που είναι περισσότερο οξυδερκείς, αυτός εξαπατά δια μιας λεπτότερης πλάνης .Κατασκευάζει αυτούς τους ανθρώπους να κάνουν καλά έργα με ευχαρίστηση και κέφι ,έτσι ώστε κάτω από αυτή την προσποίηση αυτός να μπορεί να κρύβει την αδυναμία τους από αυτούς και να έρχονται με αυτόν τον τρόπο να πιστεύουν ότι έχουν Χάρη και να είναι περισσότερο ικανοποιημένοι με τους εαυτούς τους ,σε σύγκριση με τους άλλους και υπερήφανοι, τελείως απορροφημένοι με την δική τους μοναδικότητα και δεισιδαιμονία , καθώς είναι συχνά η περίπτωση με τους αιρετικούς και ισχυρογνώμονες ανθρώπους ,κάτω

από την όψη της αλήθειας και της δικαιοσύνης σε ένα << ζήλο ο οποίος δεν είναι φωτισμένος >>.[Ρωμ 10,2]. Τότε γίνονται απείθαρχοι και κάτω από την όψη της υπακοής και του φόβου Θεού , ανυπάκουοι και περιφρονητικοί προς τους ανθρώπους του Θεού ,δηλαδή προς τους εφημέριους του Χριστού και τους αγγελιοφόρους Του. Εάν εξετάζουμε τους εαυτούς μας προσεκτικά συνεπώς , οφείλουμε πάντοτε να βρούμε μέσα μας τουλάχιστον ίχνη σάρκας , δια της οποίας είμαστε προσβεβλημένοι με αυτό–κολακεία ,ισχυρογνώμονες ακριβώς απέναντι στο καλό και επικλινείς να κάνουμε κακό . Γιατί εάν δεν υπήρχε αυτό το είδος του κατάλοιπου αμαρτίας εντός ημών και εάν ζητούσαμε μόνο τον Θεό ,σίγουρα αυτός ο θνητός άνθρωπος θα ήταν γρήγορα διαλυμένος και η ψυχή μας θα πετούσε προς τον Θεό. Αλλά το γεγονός ότι η ψυχή δεν δέχεται να πετά ,είναι ένα σίγουρο σημείο ότι αυτή προσκολλάται στην ακαθαρσία της σάρκας , έως ότου να μπορέσει να είναι ελευθερωμένη δια της Χάρης του Θεού και αυτό είναι αναμενόμενο στον θάνατο . Εν τώ μεταξύ εμείς πάντοτε είναι ανάγκη να αναστενάζουμε μαζί με τον Απόστολο : << Ποιος θα με ελευθερώσει από τον θάνατο αυτού του σώματος ? >> . Πρέπει πάντοτε να είμαστε περίφοβοι της αμέλειας να καλύψουμε περαιτέρω αυτήν την αμαρτία. Συνεπώς πρέπει πάντοτε να παρακαλούμε και να εργαζόμαστε , ώστε η Χάρη και το Πνεύμα να μπορεί να αυξάνει, αλλά το σώμα της αμαρτίας να μειώνεται και να είναι καταστραμμένο και η παλιά μας φύση να γίνεται ασθενής . Γιατί ο Θεός δεν μας έχει ακόμα δικαιώσει ,δηλαδή Αυτός δεν μας έχει κατασκευάσει τελείως δίκαιους ή να έχει δηλώσει την δικαιοσύνη μας τέλεια ,αλλά Αυτός έχει δημιουργήσει μια έναρξη με σκοπό Αυτός να μπορέσει να μας κάνει τέλειους .Όθεν διαβάζουμε στον Ιάκωβο 1 ,18 :<< ώστε εμείς θα οφείλαμε να είμαστε ένα είδος πρώτων καρπών των πλασμάτων Του>> .Αυτό είναι που υποδεικνύεται στην ιστορία του μισοπεθαμένου ανθρώπου που ήταν φερμένος στην ζωή . Αφού τα τραύματά του υπήρξαν δεμένα ,αυτός ωστόσο δεν ήταν θεραπευμένος, αλλά ήταν στην πορεία να υπάρξει δημιουργημένος υγιής . Αλλά είναι εύκολο , εάν ασκήσουμε κάποια ,τουλάχιστον, επιμέλεια , να δούμε την διαφθορά της θέλησής μας και την αγάπη μας για αισθησιακά κακά και την φυγή μας από πράγματα που είναι καλά , εάν για παράδειγμα είμαστε προσελκυσμένοι από λαγνεία, πλεονεξία, λαιμαργία, αλαζονεία ,αγάπη της δόξας και αποστρεφόμαστε την εγκράτεια, την γενναιοδωρία ,την νηφαλιότητα ,την ταπεινότητα, την ντροπή ΄ αλλά είναι εύκολο ,εγώ λέω ,να εννοήσουμε ,πόσο σ΄ αυτά τα πράγματα εμείς ζητάμε την εκπλήρωσή μας και την αγάπη του εαυτού μας ,πόσο είμαστε στραμμένοι εντός μας και γινόμαστε αυτό— εκπληρωμένοι ,τουλάχιστον στην καρδιά μας, ακόμα και αν δεν μπορούμε να αισθανθούμε αυτό στις ενέργειές μας . Σε Πνευματικά ζητήματα ωστόσο,[δηλαδή στην αντίληψή μας της δικαιοσύνης μας, της εγκράτειάς μας, της ευσέβειάς μας] είναι πάρα πολύ δύσκολο να δούμε εάν είμαστε ζητώντας σ΄ αυτά μόνο τους εαυτούς μας. Γιατί η αγάπη αυτών των πραγμάτων ,αφού είναι τιμώμενη και καλή, συχνά γίνεται ένας σκοπός μέσα στον εαυτό του για εμάς και δεν επιτρέπει σ΄ εμάς να τα ρυθμίσουμε σύμφωνα με τον Θεό και να τα αναφέρουμε σ΄ Αυτόν , έτσι ώστε σαν αποτέλεσμα κάνουμε αυτά ,όχι επειδή είναι ευάρεστα στον Θεό ,αλλά επειδή ικανοποιούν εμάς και ησυχάζουν τους φόβους της καρδιάς μας ,επειδή είμαστε τιμώμενοι από τους ανθρώπους και έτσι κάνουμε αυτά όχι προς χάριν του Θεού ,αλλά για τους εαυτούς μας, Και αυτό αποδεικνύεται να είναι ένας πειρασμός . Γιατί εάν είμαστε καταδικασμένοι εξ αιτίας αυτού ή εάν ο Θεός παίρνει μακριά την απόλαυσή μας από αυτά τα πράγματα και την ευχαρίστηση που αυτά δίνουν στην καρδιά μας ,τότε αμελούμε να τα κάνουμε ή στρέφουμε τις καταδίκες στον χαρακτήρα και υπερασπιζόμαστε τους εαυτούς μας .

ΠΟΡΙΣΜΑ

__Δια μέσου τέτοιας αλαζονείας και υπερηφάνειας συμβαίνει ώστε ακόμα και τα έργα της Χάρης να είναι στραμμένα εντός έργων του Νόμου και η δικαιοσύνη του Θεού να είναι στραμμένη εντός της δικαιοσύνης των ανθρώπων ,δηλαδή όταν οι άνθρωποι εντός της Χάρης έχουν κάνει καλά έργα ,συνεπώς ευαρεστούνται με τους εαυτούς τους, σταματούν ακριβώς εκεί και είναι απρόθυμοι να πάνε εμπρός ,καθώς εάν είχαν έτσι εξουσία πλήρη επι της δικαιοσύνης , όταν πραγματικά θα όφειλαν να έχουν υπάρξει προοδεύοντας και θεωρόντας επ΄ αυτών των καλών έργων σαν μόνο προπαρασκευαστικών . Πράγματι όλα τα δίκαια έργα που είναι καμωμένα εντός της Χάρης είναι μόνο προπαρασκευαστικά για την αύξηση της δικαιοσύνης η οποία ακολουθεί, σύμφωνα προς τις δηλώσεις << ο δίκαιος ας γίνει ακόμα πιο δίκαιος >> [Αποκ 22,11] και <<Αυτοί πηγαίνουν από δύναμη σε δύναμη >>[Ψαλμός 84,7>>] και <<από ένα βαθμό δόξας στον άλλο. >>[2 Κορ 3,18] , με τον Απόστολο <<στρέφοντας προς αυτό που κείται εμπρός , ξεχνώντας αυτό που κείται οπίσω>> [Φιλ 3,13] ή έχει προηγηθεί . Έτσι ούτε ένας εκ των αγίων σκέπτεται ή λέει ότι είναι άγιος ,αλλά μάλλον παρακαλεί και περιμένει να είναι δικαιωμένος και γι΄ αυτό τον λόγο λογαριάζεται από τον Θεό σαν δίκαιος ,επειδή Αυτός έχει εκτίμηση για τον ταπεινό . Έτσι ο Χριστός είναι Βασιλιάς των Ιουδαίων ,δηλαδή εκείνων που ομολογούν και μισούν τις αμαρτίες τους. Όθεν << ο Θεός είναι θαυμάσιος στους αγίους Του >> [Ψαλμός 68,35] , επειδή Αυτός θεωρεί σαν δίκαιους εκείνους που αναγνωρίζουν τους εαυτούς τους σαν αμαρτωλούς και θλίβονται επί των αμαρτιών τους ,αλλά Αυτός καταδικάζει εκείνους που σκέπτονται ότι είναι δίκαιοι . Έτσι στον Ψαλμό 32,5-6 << Εγώ είπα : θέλω να ομολογήσω κατά του εαυτού μου την δικαιοσύνη μου ΄ και Σύ συγχώρησες την ανομία της αμαρτίας μου .Συνεπώς ας προσφέρει ο καθένας που είναι ευσεβής προσευχές προς Σέ >>[δηλαδή ο δίκαιος , ο δικαιωμένος] . Είναι ένα θαυμάσιο πράγμα ένας δίκαιος άνθρωπος να παρακαλεί για τις αμαρτίες του . Έτσι επίσης ο Εκκλησιαστής 39,5-6 μιλά περί του δικαίου ανθρώπου: << Αυτός θα κάνει ικεσία για τις αμαρτίες του>> και << στις προσευχές του αυτός θα ομολογήσει προς τον Κύριο>> ,δηλαδή θα ομολογήσει τις αμαρτίες του. Αυτός χρησιμοποιεί την έκφραση <<κατά του εαυτού μου >>που είναι αυτό που προσπάθησα να πώ, δηλαδή ,ότι ο δίκαιος άνθρωπος αναγνωρίζει τον εαυτόν του να είναι ένας αμαρτωλός και ακόμα μισεί την αμαρτία του, ακριβώς καθώς ο ασεβής άνθρωπος αντίθετα βλέπει την δικαιοσύνη του και είναι ικανοποιημένος με τον εαυτόν του σ΄ αυτήν. Έτσι επίσης ο Ψαλμός 51,3 : <<Γιατί εγώ γνωρίζω την παράβασή μου και [όχι μόνο γνωρίζω ,αλλά επίσης] η αμαρτία μου είναι πάντοτε ενώπιον μου. >> Συνεπώς ομολογώ : <<Εναντίον Σού έχω εγώ αμαρτήσει και κάνει αυτό που είναι κακό ενώπιον Σού , έτσι ώστε να είσαι δικαιωμένος εν τοις Λόγοις Σού >>, καθώς εάν να λέει : επειδή εγώ αναγνωρίζω και μισώ την αμαρτία μου, συνεπώς Σύ πηγαίνεις να συγχωρείς την αμαρτία μου και να με δικαιώνεις ,επειδή Σύ μόνο οφείλεις να είσαι δικαιωμένος . Συνεπώς , σ΄ αυτό μόνο είμαστε σωσμένοι , έχοντας αμαρτία και ζώντας εντός της αμαρτίας , εμείς θλιβόμαστε επειδή έχομε αυτήν και ικετεύομε προς τον Θεό για απελευθέρωση, σύμφωνα με το λεγόμενο από τον Ιωάννη 1, 8-9 : << εάν εμείς λέμε ότι δεν έχομε αμαρτία ,εξαπατούμε τους εαυτούς μας και η αλήθεια δεν είναι εντός ημών .Εάν εμείς ομολογούμε τις αμαρτίες μας, Αυτός είναι πιστός και δίκαιος και θα συγχωρήσει τις αμαρτίες μας και θα μας καθαρίσει από όλη την ανομία >>. Κατ΄ αυτόν τον τρόπο, αλήθεια , κατ΄ αυτόν τον τρόπο ,<< η ευπρόσδεκτη θυσία προς τον Θεό είναι ένα σπασμένο Πνεύμα ΄ μια σπασμένη και συντριμμένη καρδιά , ώ Θεέ ,Σύ δεν θα περιφρονήσεις>>[Ψαλμός 51,17] . <<Γιατί δεν υπάρχει άνθρωπος που δεν αμαρτάνει >> λέει ο Σολομών στην προσευχή του. [1 Βασιλέων 8 ,46]. .Και ο Μωυσής στην έξοδο 34,7 λέει : << Ενώπιον του οποίου ουδείς άνθρωπος ,εκ του εαυτού του ,είναι αθώος >> . Και στον Εκκλησιαστή 7, 20 λέει : << Δεν υπάρχει ένας δίκαιος άνθρωπος επί της Γής που κάνει καλό και ουδέποτε αμαρτάνει >> .Και πάλι , : << Ποιος μπορεί να λέει : ΄΄ εγώ έχω κατασκευάσει την καρδιά μου καθαρή ? ΄΄ >> .[Παροιμίες 20 ,9] .Συνεπώς << υπάρχει ουδείς δίκαιος,

πάντες εξέκλιναν >> [Ψαλμός 14,3] | Ρωμ 3,10-12 | Έτσι εμείς στην Κυριακή προσευχή προσευχόμαστε : <<Συγχώρησε μας τις οφειλές >> [Ματθ 6,12] . Και από που ταιριάζει αυτές οι αμαρτίες και οφειλές να έρχονται? ?Επειδή ουδείς εκπληρώνει τον Νόμο, εκτός του Χριστού . Γιατί ουδείς ζών άνθρωπος είναι δικαιωμένος ενώπιον του Θεού, επειδή η καρδιά του είναι πάντοτε αδύνατη προς το καλό και επικλινείς προς το κακό. Αυτός δεν αγαπά την δικαιοσύνη χωρίς, κατά κάποιο τρόπο , επίσης ,να αγαπά την ανομία . Αλλά ο Χριστός <<αγαπά δικαιοσύνη και μισεί την αχρειότητα >> [Ψαλμός 45,7] .Καθώς ο Απόστολος εξηγεί αργότερα ,στο Κεφάλαιο 7,25 << Με την σάρκα εμείς υπηρετούμε τον Νόμο της αμαρτίας, αλλά με το Πνεύμα τον Νόμο του Θεού>>. Και έτσι είμαστε μερικώς δίκαιοι , αλλά όχι πλήρως . Έτσι εμείς έχομε αμαρτία και οφειλή. Όταν παρακαλούμε ,συνεπώς, η δικαιοσύνη μας να είναι κατασκευασμένη τέλεια εντός ημών και η αμαρτία μας να λαμβάνεται μακριά , είμαστε παρακαλώντας ταυτοχρόνως να τελειώσουμε αυτή τη ζωή .Γιατί σ΄ αυτή τη ζωή αυτή η κλίση προς το κακό δεν θα είναι ποτέ τελείως καθαρισμένη ,ακριβώς καθώς οι υιοί Ισραήλ ,για να χρησιμοποιήσουμε ένα τρόπο του λέγειν ,δεν θα μπορούσαν να μεταφέρουν έξω τους Ιεβουσίτες . Όθεν, αμέσως μετά την αίτηση << Αγιασμένο να είναι το όνομά Σου >>, [που λαμβάνει χώρα δια του αγιασμού μας από τις αμαρτίες και τα κακά έργα] έρχεται η αίτηση <<Η Βασιλεία Σου να έλθει>>[Ματθ 26,10], καθώς εάν ήταν λέγοντας ,ότι αυτός δεν θα είναι ένας πλήρης αγιασμός , εκτός εν τη Βασιλεία Σου ,Αλλά αυτό επίσης δεν θα έρχεται , εκτός δια βασάνων . Συνεπώς οι λέξεις << η θέλησή Σου να είναι καμωμένη ακολουθεί ,ακριβώς καθώς ο Χριστός προσευχήθει στον κήπο ,κατά τον χρόνο της στεναχώριας Του . Ποιος ,συνεπώς ,μπορεί να εκθειάζει τον εαυτό του έναντι ενός άλλου προσώπου ,εάν ήταν πιο δίκαιος παρά ο άλλος ? . Όταν αυτός, όχι μόνο δεν μπορεί να κάνει το ίδιο ,καθώς ο άλλος κάνει ,αλλά επίσης πραγματικά στην καρδιά του κάνει το ίδιο ενώπιον του Θεού ,καθώς ο άλλος άνθρωπος κάνει ενώπιον των ανθρώπων . Επομένως ουδείς θα όφειλε ποτέ να περιφρονεί κάποιον άνθρωπο που αμαρτάνει, αλλά θα όφειλε ευγενικά να τον βοηθήσει , σαν ένας που μετέχει μιας κοινής αθλιότητας και θα οφείλαμε να βοηθάμε ο ένας τον άλλο ,ακριβώς σαν δύο άνθρωποι που είναι αρπαγμένοι στον ίδιο βόρβορο. Έτσι <<εμείς φέρομε τα βάρη ο ένας του άλλου και έτσι εκπληρώνουμε τον Νόμο του Χριστού >> .[Γαλάτες 6,2]. Αλλά εάν εμείς περιφρονούμε το άλλο πρόσωπο. οφείλουμε αμφότεροι να χαθούμε στον βόρβορο .

23 . <<και στερούνται της δόξης του Θεού >>. Ο όρος<<δόξα>> πρέπει να είναι εννοημένος εδώ κατά την σημασία της καύχησης . Και η έκφραση <<αυτοί στερούνται>> λαμβάνεται κατά την σημασία του να στερείται κάποιος σε κάτι ,δηλαδή αυτοί είναι κενοί ή δεν έχουν συμμετοχή. Έτσι το νόημα είναι : Αυτοί δεν έχουν μια δικαιοσύνη περί της οποίας μπορούν να καυχώνται ενώπιον του Θεού ,καθώς διαβάζουμε στην 1 Κορ 1,29<<έτσι ώστε ουδεμία ανθρώπινη ύπαρξη να μπορέσει να υπερηφανεύεται στην παρουσία του Θεού >> . Και γρηγορότερα διαβάζουμε [Ρωμ 2,17]. << εσείς καυχάσθε για την σχέση σας προς τον Θεό >>. Αργότερα ,στο Κεφάλαιο 5,11 <<εμείς χαιρόμαστε εν τώ Θεώ δια Ιησού Χριστού >>. Συνεπώς << αυτοί στερούνται της δόξης του Θεού ,δηλαδή ,δεν έχουν οτιδήποτε περί του οποίου να μπορούν κα καυχώνται εν τώ Θεώ και σε σχέση με τον Θεό ,καθώς ο Ψαλμός 3,3 λέει : << Αλλά Σύ ,ώ Κύριε ,είσαι η ασπίς μου , η δόξα μου >> δηλαδή η καύχησή μου . Έτσι επίσης κατωτέρω [Ρωμ 4,2.] : << εάν ο Αβραάμ ήταν δικαιωμένος δια των έργων, αυτός έχει κάτι για να καυχάται, αλλά όχι ενώπιον του Θεού>> Έτσι επίσης αυτοί έχουν μια δόξα ενώπιον των ανθρώπων ,εξ αιτίας των έργων τους, της δικαιοσύνης τους . << Δόξα του Θεού >> είναι χρησιμοποιημένη κατά τον ίδιο τρόπο όπως δικαιοσύνη ,σοφία και αρετή, δηλαδή κάτι που είναι δοσμένο προς εμάς από τον Θεό και εξ αιτίας του οποίου μπορούμε ενώπιον Αυτού να καυχόμαστε εν Αυτώ και σε σχέση με Αυτόν .

25 . Ο δάσκαλος των Γνωμών και κάποιοι άλλοι συγγραφείς , αναλύουν και ερμηνεύουν το χωρίο <<εν τή ανοχή του Θεού , Αυτός είχε αντιπαρέλθει τις προγενέστερες αμαρτίες>> σαν να σημαίνει ότι ο Θεός δείχνει την δικαιοσύνη Του, δηλαδή την αλήθεια Του, προς χάριν της άφεσης των αμαρτιών εκείνων που απήλθαν πριν [δηλαδή των Πατέρων υπό τον Παλαιό Νόμο] των οποίων τις αμαρτίες συγχώρησε <<εν τη ανοχή>> δηλαδή προς χάρη της ερχόμενης ικανοποιήσεως του Χριστού .Στη συγχώρηση Αυτός τούς ανέχθηκε και επέτρεψε η ικανοποίηση να έλθει μετά την συγχώρηση ΄ αλλά στην περίπτωσή μας η ικανοποίηση δια του Χριστού ήλθε πρώτη . Και έτσι το κείμενο του Αποστόλου θα ήταν τεθειμένο πιο καθαρά κατ΄ αυτόν τον τρόπο : << να δείξει την δικαιοσύνη Του δια της επιείκειας ή εντός της επιείκειας, εν τη ανοχή του Θεού για τις αμαρτίες εκείνων που απήλθαν πριν >> . Γιατί οι αμαρτίες πάντων ,τόσο εκείνων που απήλθαν πριν από εμάς ,καθώς επίσης και εκείνων που ακολουθούν , είναι συγχωρημένες δια του Χριστού μόνο . Αλλά δημιουργεί καλλίτερο νόημα εάν ο όρος << Αυτός αντιπαρήλθε τις προγενέστερες αμαρτίες >> είναι λαμβανόμενος σαν επίθετο και ονοματικός προσδιορισμός ,έτσι ώστε το νόημα είναι : Ο Θεός δια μέσου της άφεσης των αμαρτιών ,τις οποίες έχουμε διαπράξει στο παρελθόν, δείχνει ότι Αυτός είναι ο υπερασπιστής όλων . Και η άφεση των αμαρτιών αποδεικνύει ότι Αυτός είναι δίκαιος και ικανός να δικαιώνει .Καθώς ειπώθηκε πιο πάνω ,<< ώστε Σύ να δύνασαι να είσαι δικαιωμένος εν τοις λόγοις Σου >> [στοίχος 4] που επαναλαμβάνει εδώ λέγοντας :

26 : << ώστε Αυτός ο ίδιος να είναι δίκαιος και να δικαιώνει >> . Αυτός μιλά περί <<προγενεστέρων αμαρτιών >> ,ωστόσο δεν συγχωρεί όλες τις αμαρτίες μήπως κάποιος θα έλεγε : << Αφού οι αμαρτίες παίρνονται μακριά δια του Χριστού ,ας κάνουμε λοιπόν οτιδήποτε επιθυμούμε , γιατί κανείς δεν μπορεί τώρα να αμαρτάνει , καθώς εκείνοι οι άνθρωποι κάνουν, που υποτάσσουν το Πνεύμα για <<μια αφορμή για την σάρκα>> [Γαλάτες 5,13] και κάνουν την ελευθερία τους ένα πρόσχημα για κακό [1 Πέτρος 2,16]. Γιατί η Χάρη και η ανοχή δεν είναι δοσμένες με σκοπό να μπορούμε να αμαρτάνουμε ή να ενεργούμε καθώς εμείς θέλουμε , όπως αυτός αργότερα υποδεικνύει όταν λέει ότι δεν είμαστε υπό τον Νόμο : << Τί λοιπόν ? Πρέπει να αμαρτάνουμε επειδή δεν είμαστε υπό Νόμο >>[Ρωμ 6,15] .Και αυτός απαντά : Δεν συγχωρεί τις αμαρτίες κατά τέτοιο τρόπο, ώστε Αυτός να μην θεωρεί πλέον το έργο του καθενός σαν αμαρτία ,επειδή απλά πήρε μακριά τον Νόμο, αλλά δεν τιμωρεί τις αμαρτίες του παρελθόντος ,τις οποίες Αυτός έχει υπομονετικά υπομείνει , με σκοπό να δύναται να δικαιώνει .Αυτός ,συνεπώς ,δεν είναι επιεικής προς εμάς με σκοπό να μπορούμε να κάνουμε καθώς ευχαριστούμαστε . Ομοίως, είναι σαφές από το κείμενο ,ότι ο Θεός είναι καλεσμένος δίκαιος δια του Αποστόλου , επειδή δικαιώνει ή μας κάνει δίκαιους ,καθώς έχει ειπωθεί πιο πάνω. Και έτσι επίσης είναι φανερό από τον Απόστολο , που ερμηνεύει τον εαυτό του , ότι η <<δικαιοσύνη του Θεού>>[στοίχος 21] είναι ένας όρος που περιγράφει εκείνο δια του οποίου Αυτός μας κάνει δίκαιους , ακριβώς καθώς η σοφία του Θεού είναι εκείνη δια της οποίας Αυτός μας κάνει σοφούς . Δια μέσου αυτού του όρου << προγενέστερες αμαρτίες>>, συνεπώς , ο Απόστολος καταπολεμά την ανόητη και σαρκική αντίληψη η οποία θα ερμήνευε τους λόγους του Αποστόλου έτσι : <<Ο Θεός έχει εκπληρώσει τον Νόμο,

Αυτός όχι πλέον καταλογίζει αμαρτία , Αυτός όχι πλέον επιθυμεί να θεωρεί σαν αμαρτία αυτό που προηγούμενα κρατούσε να είναι αμαρτία. Συνεπώς ,ας εκτελούμε με ασφάλεια τις ίδιες πράξεις ,καθώς κάναμε προηγούμενα ,αλλά τώρα αυτές δεν είναι αμαρτία . Η έκφραση <<υποβαστάζομε τον Νόμο >>[στοίχος 31] είναι εννοημένη με δύο τρόπους ήτοι εσωτερικώς και εξωτερικώς . Εσωτερικώς ο Νόμος ήταν τυπικά εδραιωμένος όταν το νόημα και οι λόγοι του Νόμου ήταν τεθειμένα εντός χρήσης ,έτσι ώστε αυτός προσδιορίζει και υποδεικνύει τί πρέπει να είναι καμωμένο και τί παραλειπόμενο .Από την άλλη μεριά ο Νόμος είναι << καταργούμενος >> όταν είναι εξαφανισμένος και ακυρωμένος ,έτσι ώστε αυτός δεν δένει πλέον και οι άνθρωποι επιτρέπεται να ενεργούν αντίθετα με αυτόν . Κατ΄ αυτόν τον τρόπο σαρκικοί άνθρωποι θα μπορούσαν να ρίξουν την ιδέα ότι ο Απόστολος είναι καταργώντας τον Νόμο, επειδή λέει ότι δεν είμαστε δικαιωμένοι δια του Νόμου , πλην ότι << εκτός του Νόμου ,η δικαιοσύνη έχει υπάρξει φανερωμένη και δοσμένη >> [στοίχος 21] .Κατά ένα άλλο τρόπο, εξωτερικό και δια του παραδείγματος ,ο Νόμος είναι εδραιωμένος και σταθεροποιημένος ,όταν εμείς εφαρμόζουμε και εκτελούμε αυτό που ο Νόμος έχει διατάξει ή αλλιώς παραλείπουμε οτιδήποτε ο Νόμος έχει απαγορεύσει. Έτσι διαβάζουμε στον Ιερεμία 35,11 << Η εντολή του Ιωναδάβ …….. την οποία αυτός έδωσε στους υιούς του έχει κρατηθεί , γιατί αυτοί υπάκουσαν την διαταγή του πατέρα τους >> .Σημειώστε ότι ο όρος <<η εντολή του έχει κρατηθεί >> είναι το ίδιο όπως λέγοντας ότι αυτή υπακούσθηκε. Και αργότερα διαβάζουμε [στοίχος 16] : <<οι υιοί του Ιωναδάβ έχουν σταθερά κρατήσει τα διατάγματα που ο πατέρας τους έδωσε, αλλά αυτός ο λαός δεν με έχει υπακούσει >> καθώς εάν να λέει , αυτοί δεν έχουν συστήσει και δεν έχουν κρατήσει τους κανόνες μου, αλλά μάλλον τους κατάργησαν . Έτσι διαβάζουμε στον Ψαλμό 11,3 : << Γιατί αυτοί έχουν καταστρέψει τα πράγματα που Σύ έχεις δημιουργήσει >> ΄ ο Ψαλμός 119,126 : <<Είναι καιρός ,ώ Κύριε ,να ενεργήσεις ΄ γιατί ο Νόμος έχει κομματιασθεί >>΄ ο Αββακούμ 1,4 : << Έτσι ο Νόμος είναι εξασθενημένος και η δικαιοσύνη ουδέποτε πάει εμπρός ΄ και ο Ιερεμίας 31,32: <<Η συνθήκη Μου την οποία αυτοί έσπασαν >>δηλαδή δια της ανυπακοής. Ο Νόμος ,συνεπώς ,είναι καταργημένος εξωτερικά, όταν οτιδήποτε αυτός διατάζει ή απαγορεύει είναι είτε όχι καμωμένα ή είναι καμωμένο . Ο Απόστολος είναι μιλώντας περί αυτού του ζητήματος όταν λέει : << Μη γένοιτο , εμείς υποβαστάζουμε τον Νόμο [στοίχος 31] ,δηλαδή ,εμείς βεβαιώνουμε ότι αυτός είναι εκπληρωμένος και σταθεροποιημένος δια Πίστεως . Αλλά σύ άνθρωπε καταστρέφεις αυτόν όταν δεν τον εκπληρώνεις .Εσύ ακόμα διδάσκεις ότι δεν θα όφειλε να είναι εκπληρωμένος, όταν διδάσκεις ότι τα έργα του Νόμου είναι επαρκεί ακόμα και χωρίς Πίστη. Πιο κάτω ,στο Κεφάλαιο 8,3 διαβάζουμε : << Γιατί οτιδήποτε ο Νόμος, αδυνατισμένος από την σάρκα δεν θα μπορούσε ……ο Θεός πέμψας τον εαυτού Υιόν κ.λ.π.>> . Έτσι διαβάζουμε στον Ψαλμό 18,36 : << Σύ έδωσες ένα πλατύ χώρο για τα βήματά μου ΄ και τα πόδια μου δεν σκόνταψαν >>, δηλαδή το παράδειγμα της ζωής μου είναι δυναμωμένο ,όταν υπάρχουν πολλοί που το αντιγράφουν . Και εμείς συνήθως λέμε : <<Αυτοί ή εκείνοι οι επαγγελματίες ή αυτό ή εκείνα το σύνολο ανθρώπων είναι ισχυρό και σταθερό ,όταν υπάρχουν πολλοί που ανήκουν σ΄ αυτό. Αλλά είναι αδυνατισμένο και αναποτελεσματικό όταν δεν έχει μέλη. Έτσι ο Νόμος είναι υποβασταζόμενος ,τόσο μέσα στον εαυτό του, όσο και εντός ημών

Μόνο στον εαυτό του όταν είναι διακηρυγμένος ΄ εντός ημών όταν εμείς τον εκπληρώνουμε με την θέλησή μας και τα έργα μας .Αλλά εκτός από την Πίστη ,ουδείς άνθρωπος μπορεί να κάνει αυτό .Εμείς πάντοτε κάνομε την συνθήκη του Θεού άκυρη και κενή, εάν ζούμε χωρίς την Χάρη του Θεού δια Ιησού Χριστού.

27 <<. Εκ ποιας πεποιθήσεως ?. Εκ της πεποιθήσεως των έργων ?. Όχι, αλλά εκ της πεποιθήσεως της Πίστης >> . Η πεποίθηση των έργων κατ΄ ανάγκη μας φουσκώνει και δημιουργεί καύχηση ,επειδή αυτός που είναι δίκαιος και εκπληρώνει τον Νόμο αναμφίβολα έχει κάτι για το οποίο να καυχάται και να εκθειάζει τον εαυτό του .Τώρα εκείνοι οι άνθρωποι για τους οποίους μιλήσαμε, πιστεύουν ότι είναι αυτής της τάξης επειδή έχουν εκπληρώσει εξωτερικά οτιδήποτε ο Νόμος διατάζει και απαγορεύει . Γι΄ αυτό τον λόγο δεν ταπεινώνουν τους εαυτούς τους, δεν περιφρονούν τους εαυτούς τους σαν αμαρτωλούς .Αυτοί δεν ζητούν να είναι δικαιωμένοι , δεν ικετεύουν για δικαιοσύνη ,επειδή είναι πεπεισμένοι ότι ήδη κατέχουν αυτήν . Όθεν ,εμείς πρέπει να σημειώσουμε, καθώς έχουμε πεί πιο πάνω παραθέτοντας τον ευλογημένο Αυγουστίνο ,ότι ο κανών των έργων λέει : << Κάνε οτιδήποτε εγώ διατάζω >> , αλλά ο κανών της Πίστης λέει : <<Δώσε αυτό το οποίο Σύ διατάζεις >> Έτσι οι άνθρωποι του Νόμου λένε προς τον Νόμο και προς τον Θεό, που μιλά εν τώ Νόμω : << Εγώ έχω καμωμένο αυτό το οποίο Σύ έχεις διατάξει ,αυτό είναι καμωμένο καθώς Σύ παράγγειλες>> Αλλά οι άνθρωποι της Πίστης λένε : <<εγώ δεν μπορώ να κάνω , εγώ δεν έχω καμωμένο, αλλά δώσε μου αυτό το οποίο Σύ διατάζεις ΄ εγώ δεν το έχω καμωμένο ,αλλά επιθυμώ να το κάνω .Και επειδή εγώ δεν μπορώ ,παρακαλώ και ικετεύω από Σέ την δύναμη δια της οποίας να δύναμαι να κάνω αυτό >> .Έτσι ο προηγούμενος είναι δημιουργημένος υπερήφανος και αλαζών, ενώ ο επόμενος ταπεινός και ευτελής [ξεφτίλας] στα δικά του μάτια . Συνεπώς υπάρχει μία αληθινά πραγματική διαφορά μεταξύ αυτών των τάξεων ,επειδή η μία λέει : <<Εγώ έχω καμωμένο αυτό >> ,και η άλλη λέει : << Εγώ παρακαλώ, ώστε να δυνηθώ να είμαι ενδυναμωμένος να κάνω αυτό >> ΄ η μία λέει : << Διέταξε οτιδήποτε Σύ ταιριάζει να επιθυμείς και εγώ θα κάνω αυτό>> ΄ η άλλη λέει : << Δώσε οτιδήποτε Σύ έχεις διατάξει ,με σκοπό να δύναμαι εγώ να κάνω αυτό >> ΄ η μία είναι πεπεισμένη στην δικαιοσύνη την οποία αυτή ήδη κατέχει , η άλλη παρακαλεί για την δικαιοσύνη την οποία ελπίζει να αποκτήσει . Γι΄ αυτό τον λόγο ολόκληρη η ζωή των καινούργιων ανθρώπων ,των Πιστών ανθρώπων, των Πνευματικών ανθρώπων ,δεν είναι τίποτε άλλο παρά προσευχή, ζήτηση και παράκληση ,δια του αναστεναγμού της καρδιάς ,της φωνής των έργων τους και του μόχθου των σωμάτων τους, πάντοτε ζητώντας και μοχθώντας να είναι κατασκευασμένοι δίκαιοι , ακόμα και στην ώρα του θανάτου, ουδέποτε μένοντας καθησυχασμένοι ,ουδέποτε κατέχοντες, ουδέποτε σε κάποιο έργο ,θέτοντας ένα σκοπό προς την επίτευξη δικαιοσύνης , αλλά πάντοτε περιμένοντας αυτή ,σαν κάτι το οποίο ακόμα διαμένει εκείθεν αυτών και πάντοτε σαν άνθρωποι που ακόμα ζούν και υπάρχουν στην αμαρτία τους . Επομένως όταν ο Απόστολος λέει ότι ένας άνθρωπος είναι δικαιωμένος <<χωρίς τα έργα του Νόμου>> [στοίχος 28] ,αυτός δεν είναι μιλώντας σε σχέση με τα έργα που είναι εκτελεσμένα με σκοπό να μας επιτρέπεται να ζητάμε δικαίωση . Επειδή αυτό είναι πλέον όχι τα έργα του Νόμου ,αλλά της Χάρης και της Πίστης,

αφού αυτός που εκτελεί αυτά ,δεν εμπιστεύεται σ΄ αυτά για την δικαίωσή του , αλλά θέλει να είναι δικαιωμένος και δεν σκέπτεται ότι δια μέσου αυτών των έργων αυτός έχει εκπληρώσει τον Νόμο ,αλλά ζητά την εκπλήρωσή του . Αλλά ο Παύλος καλεί αυτά έργα του Νόμου , όπου εκείνοι που τα κάνουν , θεωρούν σαν αιτία για την δικαίωσή τους και δια της εκτέλεσης των οποίων θεωρούν τους εαυτούς τους δίκαιους . Δεν κάνουν αυτά τα έργα , συνεπώς ,με σκοπό να ζητούν δικαίωση ,αλλά να τους επιτρέπεται να καυχώνται στην δικαιοσύνη που αυτοί ήδη κατέχουν . Και αφού έχουν εκτελέσει αυτά τα έργα έρχονται σε ένα τερματισμό ,καθώς νομίζουν ότι τώρα που ο Νόμος έχει πλήρως εκπληρωθεί ,άλλη δικαίωση δεν ήταν αναγκαία. Σίγουρα αυτή είναι μία υπερήφανη και αλαζονική συμπεριφορά .Πράγματι είναι επίσης εντελώς λάθος να σκέπτονται ότι τα έργα του Νόμου θα μπορούσαν να εκπληρώνουν τον Νόμο , γιατί ο Νόμος είναι Πνευματικός ,απαιτώντας μια καρδιά και μια θέληση ,που εμείς δεν κατέχουμε εκ του εαυτού μας, καθώς έχει συχνά ειπωθεί προηγούμενα. Έτσι αυτοί οι άνθρωποι κάνουν τα εξωτερικά έργα του Νόμου ,αλλά όχι τις εσωτερικές επιθυμίες του Νόμου . Αλλά οι άνθρωποι της Πίστης ξοδεύουν ολόκληρη την ζωή τους ζητώντας δικαίωση .Αυτή είναι η προσευχή τους : << Σύρε εμέ μετά από Σέ >>[άσμα Σολωμόντος 1,3]. <<Επάνω στο κρεβάτι όλη νύκτα Σέ γύρεψα ΄…..εγώ γύρεψα Αυτόν αλλά δεν Τον βρήκα>> [άσμα Σολωμόντος 3,1] ΄ <<εγώ Τον κάλεσα , αλλά Αυτός δεν έδωσε απάντηση .>> [άσμα Σολωμόντος 5,6] δηλαδή << εγώ ουδέποτε σκέφθηκα ότι είχα διακρίνει , αλλά είμαι πάντοτε ζητώντας >> .Όθεν η φωνή Του είναι τελικά καλεσμένη η << φωνή της τρυγόνας>>[άσμα Σολωμόντος 2,12] ,επειδή είναι πάντοτε γογγύζοντας και ικετεύοντας ΄ και <<ευλογημένοι είναι εκείνοι που πεινούν και διψούν για δικαιοσύνη >> [Ματθ 5,6] . Ψαλμός 34,9 <<Εκείνοι που φοβούνται τον Κύριο δεν έχουν ανάγκη >>. Ψαλμός 14,2 << δεν υπάρχει ουδείς εκζητώντας τον Θεό >> καθώς εάν να λέει ότι αυτοί σκέπτονται ότι τον έχουν βρεί . Ψαλμός 105,4 <<Ζήτα την παρουσία Του συνεχώς >> ,καθώς εάν να λέει ότι δεν θα όφειλαν να σκέπτονται ότι Τον έχουν ήδη βρεί. Ψαλμός 105,45 <<. Ώστε θα όφειλαν να τηρούν τους Νόμους Του >> .Ισαϊας 21,12 << Εάν σύ θέλεις να ερευνάς, ερεύνα >> . Ισαϊας 65,1 << Αυτοί με ζήτησαν πριν ρωτήσουν για ΄μένα >> . Το ίδιο θέμα διατρέχει δια μέσου του οκταδικού Ψαλμού [119] σχεδόν σε κάθε στοίχο, << Ώ ,να δύνανται οι δρόμοι μου να είναι σταθεροί στο κράτημα των θεσπισμάτων Σου>> [ψαλμός 119,5] <<Εγώ να κρατώ τα θεσπίσματά Σου>> [Ψαλμός 119,145] .<<Με όλη μου την καρδιά έχω ζητήσει Σέ, μη με αφήσεις να περιπλανώμαι>> [Ψαλμός 119 ,10] . Ο Απόστολος επίσης δεν σκέπτεται ότι αυτός ο ίδιος έχει πετύχει αλλά επεκτείνεται εμπρός, ζητώντας τα πράγματα που είναι μπροστά και όταν έχει βρεί αυτά ,ξεχνά τα πράγματα που είναι πίσω [Φιλιπ 3,12—14] . Γιατί αυτός που έτσι ζητά ,εντός της καρδιάς και του έργου ,ακριβώς εκ του γεγονότος ότι ζητά να είναι δικαιωμένος και δεν σκέπτεται ότι είναι δίκαιος ,είναι αναμφίβολα ήδη δίκαιος ενώπιον του Θεού. Γιατί δεν ομολογεί τον εαυτό του να είναι ένας αμαρτωλός ,κατά τέτοιο τρόπο ώστε να θέλει να κρατά τις αμαρτίες του και να απομακρύνεται από τον Θεό, αλλά μάλλον να δύναται να είναι ελευθερωμένος από αυτές και να είναι δικαιωμένος , πάντοτε λέγοντας <<Συγχώρησε μας τις οφειλές>> και <<αγιασμένο να είναι το όνομά Σου >>[Ματθ 6,12 | 9.]. Αλλά τι σημαίνει που ο Ισαϊας 65,1 λέει : <<Ευρέθειν από αυτούς που δεν Με εζήτησαν ΄ αποκαλύφθηκα σ΄

αυτούς που δεν ρωτούσαν περί εμού>> ? [Ρωμ 10,20] . Πρέπει να μη ζητάμε Αυτόν ,αλλά μόνο να περιμένουμε ,μέχρι Αυτός να ευρεθεί κατά τύχη ? .Αυτό το χωρίο είναι εννοημένο σε πρώτο επίπεδο ,σαν να υπάρχει κατευθυνόμενο εναντίον της ανόητης αναζήτησης από εκείνους που ζητούν τον Θεό με ένα τρόπο που αυτοί οι ίδιοι έχουν επινοήσει ,όχι τον ένα δια του οποίου ο Θεός θέλει να είναι ζητούμενος και ευρισκόμενος . Σε δεύτερο επίπεδο το χωρίο είναι σαν να σημαίνει ότι η δικαιοσύνη του Θεού είναι φερμένη σ΄ εμάς χωρίς τις αξίες μας και τα έργα μας, , ενώ είμαστε κάνοντας και κοιτώντας πολλά άλλα πράγματα μάλλον , παρά την δικαιοσύνη του Θεού . Γιατί ποιος έχει ζητήσει ή θα ήθελε να έχει ζητήσει τον ενσαρκωμένο Λόγο ,εάν Αυτός δεν είχε φανερώσει τον εαυτό Του .Συνεπώς Αυτός ευρέθει όταν δεν ήταν αναζητημένος. Αλλά αφού ευρέθει ,Αυτός τώρα θέλει να είναι ζητημένος και ευρισκόμενος πάλι ξανά και ξανά πάλι .Αυτός ευρίσκεται όταν εμείς είμαστε μεταστραμένοι προς Αυτόν από τις αμαρτίες μας , αλλά Αυτός είναι ζητημένος όταν εμείς συνεχίζουμε σ΄ αυτή την μεταστροφή . Υπάρχει μια διαφορά συνεπώς ,μεταξύ αμαρτωλών και αμαρτωλών .Κάποιοι είναι αμαρτωλοί και ομολογούν ότι έχουν αμαρτήσει ,αλλά δεν επιθυμούν να είναι κατασκευασμένοι δίκαιοι ΄ απελπίζονται και εξακολουθούν να αμαρτάνουν, έτσι ώστε στον θάνατο απελπίζονται και στη ζωή είναι σκλάβοι στον κόσμο . Άλλοι ωστόσο , είναι αμαρτωλοί και ομολογούν ότι αμαρτάνουν και έχουν αμαρτήσει, αλλά θρηνούν σε σχέση με αυτό , μισούν τους εαυτούς τους γι΄ αυτό και επιθυμούν να είναι κατασκευασμένοι δίκαιοι και σταθερά παρακαλούν και ικετεύουν στον Θεό για δικαιοσύνη . Αυτοί είναι ο λαός του Θεού, που φέρει την κρίση του Σταυρού σαν ζυγό επί του ώμου του .Κατά τον ίδιο τρόπο υπάρχει επίσης μια διαφορά μεταξύ δίκαιου και δίκαιου. Γιατί κάποιοι βεβαιώνουν ότι είναι δίκαιοι και δεν φροντίζουν να είναι δικαιωμένοι , αλλά μάλλον περιμένουν να είναι ανταμοιβόμενοι και στεφανωμένοι σαν βασιλιάδες . Άλλοι αποκρούουν ότι είναι δίκαιοι και φοβούνται την καταδίκη και επιθυμούν να είναι δικαιωμένοι . Άρα το γεγονός ότι είμαστε αμαρτωλοί δεν μας βλάπτει, εφόσον μοχθούμε με όλη την δύναμή μας να είμαστε κατασκευασμένοι δίκαιοι Ο διάβολος συνεπώς ,αυτός ο δάσκαλος των χιλιάδων πλανών θέτει παγίδες για μας με φανταστική εξυπνάδα Αυτός οδηγοί κάποιους έξω ,βάζοντάς τους να εμπλέκονται σε ξεκάθαρες αμαρτίες . Άλλους ,που σκέπτονται τους εαυτούς τους δίκαιους, φέρει σε ένα σταμάτημα , τους κάνει χλιαρούς και παρορμά αυτούς να εγκαταλείψουν την επιθυμία για δικαιοσύνη, καθώς η Αποκάλυψη 3 ,14 μιλά περί του αγγέλου της Λαοδικείας. Μια Τρίτη κατηγορία αυτός αποπλανά εντός δεισιδαιμονιών και ασκητικών ομάδων, έτσι ώστε για παράδειγμα στον μεγαλύτερο βαθμό της αγιότητας τους και στη φανταζόμενη κατοχή της δικαιοσύνης ,αυτοί δεν αυξάνουν ποτέ αδιάφοροι ,αλλά πυρετωδώς δεσμεύονται σε έργα, θέτοντας τους εαυτούς τους ξεχωριστά από τους άλλους ,τους οποίους περιφρονούν μέσα στην υπερηφάνεια και αλαζονεία τους . Μια τέταρτη κατηγορία ανθρώπων αυτός ωθεί σε ανόητο μόχθο ,προς το σημείο όπου προσπαθούν να είναι τελείως αγνοί ,χωρίς ίχνος αμαρτίας . Και εφόσον αυτοί συνειδητοποιούν ότι είναι αμαρτάνοντας και ότι το κακό μπορεί να τους κατακλύσει ,αυτός έτσι τους εκφοβίζει με την κρίση και φθείρει την συνείδησή τους ώστε όλοι απελπίζονται .Αυτός αισθάνεται την αδυναμία τού κάθε ατόμου και επιτίθεται σ΄ αυτόν στο ίδιο πεδίο. Και επειδή αυτές οι τέσσερις κατηγορίες ανθρώπων είναι τόσο θερμοί

για δικαιοσύνη ,δεν είναι εύκολο να τους πείθεις προς το αντίθετο. Αυτός αρχίζει βοηθώντας τους να κατορθώνουν τον στόχο τους ,ώστε γίνονται υπερβολικά αγχώδεις να απαλλάξουν τους εαυτούς τους κάθε κακής επιθυμίας. Και όταν δεν μπορούν να το κατορθώσουν , αυτός τους προκαλεί να γίνουν θλιβεροί ,αποθαρρημένοι ,αναποφάσιστοι, απελπισμένοι και ανισόρροποι στις συνειδήσεις τους . Λοιπόν αυτό μόνο παραμένει για μάς ,να παραμένουμε στις αμαρτίες μας και να ικετεύουμε με ελπίδα για το έλεος του Θεού ,ώστε Αυτός να ήθελε να απελευθερώσει εμάς από αυτές .Ακριβώς καθώς ο ασθενής που είναι πάρα πολύ αγχώδης να αναρρώσει , μπορεί σίγουρα να έχει ένα σοβαρό υποτροπιασμό ,εμείς πρέπει να είμαστε θεραπευμένοι σταδιακά και για λίγο να ανεχόμαστε κάποια αδυναμία. Γιατί είναι αρκετό ότι η αμαρτία μας μάς δυσαρεστεί ,αν και δεν παίρνουμε ολοκληρωτική απαλλαγή από αυτήν .Γιατί ο Χριστός φέρει όλες τις αμαρτίες ,εάν μόνο είναι δυσάρεστες σ΄ εμάς και έτσι αυτές δεν είναι πλέον δικές μας, αλλά δικές Του και η δικαιοσύνη Του αντίστροφα είναι δική μας .

ΤΕΤΑΡΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

3. << Αβραάμ επίστευσε στον Θεό >>

Η δήλωση ότι ο Αβραάμ επίστευσε οφείλει να είναι εννοημένη κατά μια απόλυτη και καθολική σημασία και όχι μόνο σε συνάρτηση προς το χωρίο στη Γένεση 15,6 ,έτσι ώστε το νόημα είναι : Ο Αβραάμ ήταν ένας άνθρωπος που ήταν ΠΑΝΤΟΤΕ προπαρασκευασμένος να πιστεύει στον Θεό. Αυτός πάντοτε πίστευε . Αυτό είναι σαφές από το γεγονός ότι στη Γένεση 12 και 13 ,αυτός επίσης πίστευε στον Θεό ,όταν τον κάλεσε και τον διέταξε να αφήσει την πατρίδα του και να μεταναστεύσει σε μια άλλη .Συνεπώς εκεί ,επίσης <<αυτό ήταν λογαριασμένο σ΄ αυτόν σε δικαιοσύνη >>. Ομοίως στην Γένεση 22 επίστευσε ,όταν Αυτός τον διέταξε να θυσιάσει τον υιό του Ισαάκ και το ίδιο είναι στην περίπτωση άλλων χωρίων .Και ο Απόστολος καθαρά δείχνει στους Εβραίους 11 ότι αυτός έκανε όλα αυτά τα πράγματα δια Πίστεως .Όθεν το κείμενο εδώ ακολουθεί την προηγούμενη πρόταση ,χωρίς κανένα συνδετικό μόριο, έτσι ώστε εμείς θα οφείλαμε να εννοούμε ,ότι αυτό που ακολουθεί ανήκει όχι μόνο στην προηγούμενη δήλωση, αλλά είναι δηλωμένο κατά μια απόλυτη σημασία σε κάθε αναφορά προς την Πίστη Αβραάμ . Γιατί το κείμενο διαβάζεται : << έτσι οφείλουν οι απόγονοί σου να είναι >>[Γένεση 15,5] . Και μόλις αυτές οι λέξεις του Θεού εκφωνήθηκαν ,εκεί αμέσως ακολουθεί ,χωρίς κανένα συνδετικό η δήλωση <<Αβραάμ επίστευσε στον Θεό >> . Ομοίως ,σημειώστε ότι δεν λέει ότι Αβραάμ επίστευσε στον Θεό κατ΄ αυτή την ειδική άποψη ,αλλά επίστευσε κατά ένα απόλυτο τρόπο .Έτσι η έκφραση <<Αβραάμ επίστευσε στον Θεό >> είναι ισοδύναμη στο να λέει ότι αυτός θεώρησε τον Θεό φιλαλήθη ,γιατί το να << πιστεύεις στον Θεό >>σημαίνει να πιστεύεις σ΄ Αυτόν πάντοτε και παντού. Αλλά αυτά τα πράγματα ειπώθηκαν έτσι ,ώστε κάποιοι ηλίθιοι να μην συκοφαντούν τον Απόστολο για την χρησιμοποίηση του παραδείγματος του Αβραάμ για να αποδείξει μια γενική δήλωση σε σχέση με Πίστη και έτσι ουδείς να μπορεί να λέει ,ότι ακόμα και πριν αυτό το κείμενο να ήταν γραμμένο, ο Αβραάμ είχε ικανοποιήσει τον Θεό και εν τούτοις δεν υπήρξε μνημόνευση αυτού του γεγονότος ότι << Αβραάμ επιστεύσε και Αυτός το λογάριασε προς αυτόν σαν δικαιοσύνη >>

6 << Έτσι επίσης ο Δαυϊδ απαγγέλει >>. Αυτό το χωρίο πρέπει να εννοηθεί κατ΄ αυτό τον τρόπο : << Η Πίστη του είναι λογαριασμένη σαν δικαιοσύνη . Έτσι ο Δαυϊδ απαγγέλει [δηλαδή βεβαιώνει] μια ευχή επί του ανθρώπου [δηλαδή ,ότι εκείνος ο άνθρωπος είναι ευλογημένος ή αυτή η ευλογία είναι εκείνου του ανθρώπου μόνο] προς τον οποίο λογαριάζει δικαιοσύνη, εκτός των έργων >>Και η έκφραση << εκτός

των έργων >> πρέπει να εννοηθεί ,καθώς εμείς δείξαμε πιο πάνω, περί εκείνων των έργων , δια της πραγματοποίησης των οποίων ,ένα πρόσωπο σκέπτεται ότι έχει λάβει δικαιοσύνη και τώρα κατέχει αυτήν ,καθώς εάν δι΄ αυτών είναι κατασκευασμένος δίκαιος, επειδή έχει εκτελέσει αυτά τα έργα , ή καθώς εάν ο Θεός τον θεωρεί σαν ένα δίκαιο άνθρωπο, επειδή είναι κάνοντας αυτά, μολονότι αυτό δεν είναι αληθές ,επειδή ο Θεός δεν αποδέχεται ένα πρόσωπο εξ αιτίας των έργων του , αλλά τα έργα εξ αιτίας του προσώπου , συνεπώς το πρόσωπο πριν τα έργα . Καθώς αυτό είναι γραμμένο , <<Και ο Κύριος είχε εκτίμηση για τον Άβελ [πρώτα] και [μετά] για την προσφορά του>> [Γένεση 4,4] .Όθεν γίνεται σαφές ότι δεν είναι τόσο πολύ τα έργα αυτού του είδους, καθώς η ανόητη γνώμη ή εκτίμηση αυτών των έργων η οποία είναι αποδοκιμασμένη. Γιατί ο δίκαιος κάνει τα ίδια έργα καθώς ο άδικος ,αλλά όχι από την ίδια καρδιά. Δηλαδή οι δίκαιοι εκτελούν τα έργα, ώστε να δύνανται να ζητούν και να επιτυγχάνουν δικαιοσύνη δια μέσου αυτών ,αλλά οι διεφθαρμένοι κάνουν αυτά, ώστε να δύνανται να δημιουργούν μια επίδειξη δικαιοσύνης δια μέσου αυτών και να καυχώνται περί αυτής καθώς ήδη ευρισκόμενης και παρούσας . Οι προηγούμενοι δεν είναι ικανοποιημένοι με τα έργα που έχουν εκτελέσει και ζητούν να έχουν την καρδιά τους δικαιωμένη και καθαρισμένη από αμαρτωλές επιθυμίες , αλλά οι επόμενοι δεν φροντίζουν καθόλου περί της εσωτερικής ζωής τους και είναι ικανοποιημένοι με έργα εκτελεσμένα εξωτερικά .Συνεπώς αυτοί είναι απλά διεκδικητές και υποκριτές ,δηλαδή είναι σαν τους δίκαιους εξωτερικά , αλλά δεν είναι πραγματικά δίκαιοι εσωτερικά. Έτσι ο Ιώβ 29 ,13 λέει , <<τα φτερά της στρουθοκαμήλου είναι σαν τα φτερά του ψαροφάγου και του γερακιού>> . Αυτό είναι σαν να ήταν λέγοντας ,: << Πλην αυτή δεν μπορεί να πετά και να ζητά την λεία της ,καθώς ο ψαροφάγος και τα γεράκια κάνουν . Αυτοί οι άνθρωποι θεωρούν τους εαυτούς τους δίκαιους , αλλά οι άλλοι θέλουν ο Θεός να λογαριάσει αυτούς σαν τέτοιους. Η ομιλία και διδασκαλία του προηγούμενου είναι ότι αυτός είναι δίκαιος που έχει κάνει αυτό ή εκείνο ,αλλά η διδασκαλία του επόμενου είναι δίκαιος << εναντίον του οποίου ο Κύριος δεν θα λογαριάσει αμαρτία>> [4,8] . Η μια ομάς γνωρίζει πόσο πολύ και τί ένας πρέπει να κάνει με σκοπό να δύναται να είναι δίκαιος . Οι άλλοι ωστόσο δεν γνωρίζουν πότε αυτοί είναι δίκαιοι ,επειδή είναι δίκαιοι μόνο όταν ο Θεός κατηγορεί προς αυτούς δικαιοσύνη και ουδείς άνθρωπος γνωρίζει πλήρως τον υπολογισμό Του ,αλλά κάποιος πρέπει να ζητά και να ελπίζει γι΄ αυτήν . Συνεπώς οι προηγούμενοι έχουν κάποιο χρόνο ,όπου δεν σκέπτονται ότι είναι αμαρτωλοί ,αλλά οι επόμενοι πάντοτε γνωρίζουν ότι αυτοί είναι αμαρτωλοί . Αυτά με σκοπό εμείς να μπορούμε να εννοήσουμε το χωρίο .

7. << Ευλογημένοι είναι αυτοί των οποίων οι ανομίες είναι συγχωρημένες >> , Εμείς πρέπει να θυμόμαστε :

1

Οι άγιοι είναι πάντοτε αμαρτωλοί στα δικά τους μάτια και συνεπώς πάντοτε δικαιωμένοι εξωτερικά .Αλλά οι υποκριτές είναι πάντοτε δίκαιοι στα δικά τους μάτια και έτσι πάντοτε αμαρτωλοί εξωτερικά . Εγώ χρησιμοποιώ τον όρο << εσωτερικό >> [εγγενώς] για να δείξω πώς εμείς είμαστε στους εαυτούς μας ,στα δικά μας μάτια ,στην δικά μας εκτίμηση και τον όρο << εξωτερικά >>[εξωγενώς] για να υποδείξω πώς είμαστε ενώπιον του Θεού και στον υπολογισμό Του. Συνεπώς είμαστε δίκαιοι μοναδικά δια του καταλογισμού του Θεού και όχι εκ των εαυτών μας ή εκ των δικών μας έργων .Γιατί ο καταλογισμός Του δεν είναι δικός μας, εξ αιτίας οτιδήποτε σ΄ εμάς ή στη δική μας δύναμη . Όπως ο Χοσέας 13,9 λέει : <<Καταστροφή είναι το δικό σου ,ώ Ισραήλ ΄ η βοήθειά σου είναι μόνο σ΄ Εμένα >> ,δηλαδή εντός του εαυτού σου δεν υπάρχει τίποτα πλην καταστροφή και η απελευθέρωσή σου είναι εκτός σού. Και ο Ψαλμός 121,2 : <<Η βοήθειά μου έρχεται από τον Κύριο >> που είναι να λέει ,δεν είναι από τον εαυτόν μου . Αλλά εσωτερικά εμείς είμαστε αμαρτωλοί σύμφωνα προς τον Νόμο της αμοιβαίας αλληλεξάρτησης . Γιατί εάν είμαστε δίκαιοι μόνο επειδή λογαριάζει εμάς να είμαστε τέτοιοι ,τότε αυτό δεν είναι εξ αιτίας του τρόπου της ζωής

μας ή των πράξεων μας. Έτσι διαβάζουμε στον Ψαλμό 51,3—4 <<Η αμαρτία μου είναι πάντοτε ενώπιον μου >> δηλαδή εγώ πάντοτε έχω αυτήν στο μυαλό μου ότι είμαι ένας αμαρτωλός . << Εναντίον Σου έχω εγώ αμαρτήσει >> [δηλαδή είμαι ένας αμαρτωλός], << έτσι ώστε Σύ να είσαι δικαιωμένος εν τοις λόγοις Σου , κ.λ.π. >> .Και αντιθέτως οι υποκριτές ,επειδή είναι δίκαιοι στην δική τους όραση, δια της βίας και εξ ανάγκης αυτής της αλληλεξάρτησης ,είναι εξωτερικά άδικοι [δηλαδή στον λογαριασμό του Θεού] , καθώς ο Ψαλμός 95 ,10 λέει << Και εγώ είπα : Αυτός είναι ένας λαός που σφάλλει στην καρδιά >>.Αυτοί διαστρέφουν κάθε λόγο της Γραφής , επί παραδείγματι αυτή την δήλωση, << Η αμαρτία μου είναι πάντοτε ενώπιον μου >> [δηλαδή πάντοτε εν όψει] και <<ευλογημένοι είναι αυτοί που εργάζονται δικαιοσύνη>> . <<Ενώπιον Σου>> αυτοί λένε [όχι <<εγώ έχω αμαρτήσει >>,] αλλά <<εγώ κάνω δίκαια έργα >>, Πράγματι ενώπιον των εαυτών τους αυτοί εκτελούν τέτοια έργα .

2

<u><< Ο θεός είναι θαυμάσιος στους αγίους Του >>.[</u> Ψαλμός 68,35] . Προς Αυτόν είναι αυτοί ταυτόχρονα αμφότερα , δίκαιοι και άδικοι . Και ο Θεός είναι θαυμάσιος στους υποκριτές . Προς Αυτόν είναι ταυτόχρονα αμφότερα , άδικοι και δίκαιοι . Γιατί εφόσον οι άγιοι είναι πάντοτε ενήμεροι της αμαρτίας τους και ζητούν δικαιοσύνη από τον Θεό σύμφωνα με το έλεός Του , γι΄ αυτόν ακριβώς τον λόγο είναι πάντοτε επίσης θεωρούμενοι σαν δίκαιοι από τον Θεό. Έτσι στην δική τους όραση και εν αληθεία είναι άδικοι ,αλλά ενώπιον του Θεού είναι δίκαιοι ,επειδή Αυτός τους λογαριάζει έτσι, εξ αιτίας της ομολογίας της αμαρτίας τους. Αυτοί είναι πραγματικά αμαρτωλοί ,αλλά είναι δίκαιοι δια του καταλογισμού ενός ελεήμονος Θεού . Είναι ασυνείδητα δίκαιοι και συνειδητά άδικοι ΄ είναι αμαρτωλοί στην πραγματικότητα ,αλλά δίκαιοι εν τη ελπίδα. Και αυτό είναι λέγοντας εδώ : <<Ευλογημένοι είναι αυτοί ,των οποίων οι ανομίες είναι συγχωρημένες και των οποίων οι αμαρτίες είναι καλυμμένες >>[Ψαλμός 32,1] .Όθεν αυτές οι λέξεις ακολουθούν [στοίχος 5] ,<<Εγώ είπα ,θα ομολογήσω τις παραβάσεις μου προς τον Κύριο >> [δηλαδή, εγώ είμαι πάντοτε ενσυνείδητος της αμαρτίας μου, επειδή την ομολογώ προς Σέ] . Συνεπώς , << τότε Σύ συγχώρησες την ενοχή της αμαρτίας μου >> όχι προς εμέ μόνο ,αλλά προς όλους . Όθεν αυτές οι λέξεις ακολουθούν [στοίχος 6] << Συνεπώς ας προσφέρει ο καθένας που είναι ευσεβής προσευχές προς Σέ>> . Σημειώστε ότι κάθε άγιος είναι ένας αμαρτωλός και παρακαλεί για τις αμαρτίες του . <u>Έτσι ο δίκαιος άνθρωπος είναι σε πρώτο επίπεδο ό κατήγορος του εαυτού του</u> .Και πάλι [Εκκλης 39,5] ,ο δίκαιος άνθρωπος <<θα κάνει παρακλήσεις <u>για τις αμαρτίες του>>. Και πάλι ,Ψαλμός 38,18 , << εγώ ομολογώ την ανομία μου ,εγώ είμαι θλιμμένος για την αμαρτία μου >> .Συνεπώς ,θαυμάσιο και απολαυστικό είναι το έλεος του Θεού, που ταυτόχρονα μας θεωρεί αμφότερα ,σαν αμαρτωλούς και όχι αμαρτωλούς Η αμαρτία παραμένει και ταυτόχρονα δεν παραμένει .Επομένως αυτός ο Ψαλμός πρέπει να είναι εννοημένος σύμφωνα με τον τίτλο του . Από την άλλη μεριά , η οργή Του είναι επίσης θαυμάσια και αυστηρή ,γιατί ταυτοχρόνως Αυτός θεωρεί τους ασεβείς σαν αμφότερα , δίκαιους και άδικους . Και ταυτόχρονα Αυτός κάνει αμφότερα, παίρνει μακριά την αμαρτία τους και δεν παίρνει αυτήν μακριά . Όθεν :</u>

<u>ΠΟΡΙΣΜΑ</u>

Αυτός είναι μιλώντας όχι μόνο περί αμαρτιών σε πράξεις ,λόγους ή σκέψεις ,αλλά και περί του εναύσματος [ίχνος της αμαρτίας] , <u>καθώς αργότερα στους Ρωμ 7,20 <<Αυτό δεν είναι πλέον Εγώ που το κάνω ,αλλά η αμαρτία η οποία κατοικεί μαζί μου >></u> . Και στο ίδιο Κεφάλαιο μιλά για << τα αμαρτωλά πάθη >>[Ρωμ 7,5]δηλαδή τις επιθυμίες, τα αισθήματα και τις κλίσεις προς την αμαρτία , τα οποία , αυτός λέει ,παράγουν καρπό προς θάνατο . Συνεπώς ΄΄η ενέργεια της αμαρτίας ΄΄[καθώς είναι καλεσμένη από τους Θεολόγους] <u>είναι πιο σωστά αμαρτία κατά την σημασία του έργου και του καρπού της αμαρτίας</u> ,αλλά η αμαρτία καθ΄ εαυτή είναι ο πόθος, το έναυσμα και η λαγνεία ή η κλίση προς το κακό και η δυσκολία πραγματοποίησης καλού ,καθώς αυτός λέει πιο πάνω [Ρωμ 7,7] : << Εγώ δεν θα όφειλα να έχω γνωρίσει τον Πόθο να είναι αμαρτία>>.

Γιατί εάν αυτά τα πάθη <<εργάζονται >> , τότε αυτά δεν είναι τα έργα τα ίδια ,αλλά εργάζονται για να παράγουν καρπό , και έτσι αυτά τα πάθη δεν είναι ο καρπός . Αντιστρόφως, ακριβώς καθώς η δικαιοσύνη μας από τον Θεό είναι η καθ΄ εαυτή στροφή προς το καλό και η αποφυγή του κακού ,η οποία είναι δοσμένη σ΄ εμάς εσωτερικά δια μέσου της Χάρης, αλλά τα έργα μας είναι ο καρπός της δικαιοσύνης ,έτσι επίσης η αμαρτία είναι η πραγματική απομάκρυνση από το καλό και η κλίση προς το κακό . Και τα έργα της αμαρτίας είναι τα έργα αυτής της αμαρτίας ,καθώς θα είναι κατανοημένο πολύ καθαρά αργότερα στα Κεφάλαια 7 και 8 . Και όλα τα προηγουμένως παρατιθέμενα χωρία πρέπει να είναι εννοημένα στο φώς αυτού <u>του Γένους της αμαρτίας</u> .Έτσι [Ρωμ 4,7|Ψαλμός 32,1] : <<Ευλογημένοι είναι εκείνοι των οποίων οι ανομίες είναι συγχωρημένες >> και πάλι [Ψαλμός 32,5—6] : << Εγώ είπα ,θα ομολογήσω τις παραβάσεις μου προς τον Κύριο…,συνεπώς ας προσφέρει ο καθένας που είναι ευσεβής προσευχή προς Σέ >> και πάλι [ψαλμός 51,3] : <<γιατί εγώ γνωρίζω την παράβασή μου και η αμαρτία μου είναι πάντα ενώπιον μου >> και ομοίως [ψαλμός 51,4] : << Εναντίον Σού έχω εγώ αμαρτήσει , κ.λ.π. >>. Γιατί αυτό είναι το κακό ,αφού αυτό είναι αληθώς αμαρτία ,το οποίο ο Θεός συγχωρεί δια μέσου του μη καταλογισμού Του ,εκ του ελέους Του, προς όλους που αναγνωρίζουν και ομολογούν και μισούν την αμαρτία τους και εκλιπαρούν να είναι καθαρισμένοι από αυτήν . Αυτό είναι η βάση για την δήλωση [1 Ιωαν 1,8.] : << εάν εμείς λέμε ότι δεν έχουμε αμαρτία ,είμαστε ψεύτες>>. Και <u>το λάθος κείται στη σκέψη ότι αυτό το κακό μπορεί να</u> είναι <u>θεραπευμένο δια μέσου έργων</u> , όμως η εμπειρία φέρει μαρτυρία ,ότι σε οποιοδήποτε καλό έργο που εμείς εκτελούμε, αυτή η επιθυμία προς το κακό παραμένει και ουδείς είναι ποτέ καθαρισμένος αυτής , ούτε ακόμα το μιας ημέρας νήπιο . Αλλά το έλεος του Θεού είναι ότι αυτό παραμένει και εν τούτοις δεν είναι καταλογισμένο σαν αμαρτία, σ΄ εκείνους που καλούν επ΄ Αυτού και ικετεύουν για την απελευθέρωση από Αυτόν. Γιατί τέτοιοι άνθρωποι εύκολα αποφεύγουν επίσης το λάθος των έργων , επειδή τόσο θερμά ΖΗΤΟΥΝ να είναι δικαιωμένοι . Έτσι μέσα στους εαυτούς μας είμαστε αμαρτωλοί και εν τούτοις δια μέσου Πίστης είμαστε δίκαιοι ,δια του καταλογισμού του Θεού. Γιατί πιστεύομε Αυτόν που υπόσχεται να μας ελευθερώνει και εν τώ μεταξύ μοχθούμε ώστε η αμαρτία να μη μπορεί να κυριαρχεί πάνω μας ,αλλά να μπορούμε να αντιστεκόμαστε αυτήν ,μέχρι Αυτός να την πάρει από εμάς. Αυτό είναι όμοιο με την περίπτωση ενός άρρωστου ανθρώπου που πιστεύει τον γιατρό που του υπόσχεται μια σίγουρη θεραπεία και εν τω μεταξύ υπακούει το πρόγραμμα του γιατρού , εντός της ελπίδας της υποσχεμένης θεραπείας και απέχει από αυτά τα πράγματα που του έχουν υπάρξει απαγορευμένα ,ώστε να μη μπορεί κατά κανένα τρόπο να εμποδίζει την υποσχεμένη μεταστροφή προς την υγεία ή να αυξάνει την αρρώστια του, μέχρι ο γιατρός να μπορεί να εκπληρώνει την υπόσχεσή του προς αυτόν . Τώρα είναι αυτός ο άρρωστος άνθρωπος καλά ? .Το γεγονός είναι ότι αυτός είναι αμφότερα ,άρρωστος και καλά ταυτοχρόνως . Αυτός είναι άρρωστος στην πραγματικότητα ,αλλά είναι καλά εξ αιτίας της σίγουρης υπόσχεσης του γιατρού ,την οποία αυτός εμπιστεύεται και που έχει λογαριάσει αυτόν σαν ήδη θεραπευμένο, επειδή είναι σίγουρος ότι θα τον θεραπεύσει ΄ γιατί έχει ήδη αρχίσει να τον θεραπεύει και όχι πλέον λογαριάζει σ΄ αυτόν μια ασθένεια προς θάνατο. Κατά τον ίδιο τρόπο ο Χριστός , ο Σαμαρείτης μας , έχει φέρει τον μισοπεθαμένο Του άνθρωπο μέσα στο Πανδοχείο για να είναι φροντισμένος και Αυτός έχει αρχίσει να τον θεραπεύει , έχοντας του υποσχεμένη την πλέον πλήρη θεραπεία προς αιώνια ζωή και δεν καταλογίζει τις αμαρτίες του ,δηλαδή τις αμαρτωλές επιθυμίες προς θάνατο ,αλλά εν τω μεταξύ κατά την διάρκεια της ελπίδας της υποσχεμένης θεραπείας Αυτός απαγορεύει α΄ αυτόν να κάνει ή να παραλείπει πράγματα δια των οποίων η θεραπεία του θα μπορούσε να είναι εμποδισμένη και η αμαρτία του ,δηλαδή η επιθυμία του ,να μπορούσε να είναι αυξημένη .Τώρα είναι αυτός τελείως δίκαιος ? . Όχι , γιατί είναι ταυτοχρόνως αμφότερα, ένας αμαρτωλός και ένας δίκαιος άνθρωπος ΄ ένας αμαρτωλός στην πραγματικότητα , αλλά ένας δίκαιος

άνθρωπος δια του σίγουρου καταλογισμού και της υπόσχεσης του Θεού ότι Αυτός θα συνεχίζει να τον ελευθερώνει από αμαρτία μέχρι να τον έχει τελείως θεραπεύσει .Και έτσι είναι πλήρως υγιής εν τη ελπίδα ,αλλά στην πραγματικότητα είναι ακόμα ένας αμαρτωλός ΄ αλλά έχει την έναρξη της δικαιοσύνης ,έτσι ώστε να συνεχίζει περισσότερο και περισσότερο πάντοτε να την ζητά, εν τούτοις αυτός συνειδητοποιεί ότι είναι πάντοτε άδικος . Αλλά εάν τώρα αυτού του άρρωστου ανθρώπου θα όφειλε να του αρέσει η αρρώστια του και αποκρούει κάθε θεραπεία για την νόσο του ,δεν θα πεθάνει αυτός ?. Βεβαιότατα , γιατί έτσι αυτός είναι με εκείνους που ακολουθούν τις λαγνείες τους σ΄ αυτό τον κόσμο . Ή εάν ένας κάποιος άρρωστος άνθρωπος δεν κατανοεί ότι είναι άρρωστος άνθρωπος ,αλλά σκέπτεται ότι είναι καλά και έτσι απορρίπτει τον γιατρό ,αυτό είναι το Γένος της ενέργειας που θέλει να είναι δικαιωμένη και κάνει καλά δια των δικών της έργων .Αφού αυτή είναι η περίπτωση,είτε εγώ ουδέποτε εννόησα ή αλλιώς οι σχολαστικοί Θεολόγοι δεν έχουν μιλήσει αρκετά καθαρά σε σχέση με αμαρτία και Χάρη ,γιατί υπήρξαν υπό την πλάνη ότι η προπατορική αμαρτία ,σαν την πραγματική αμαρτία ,είναι πλήρως μετακινημένη, καθώς εάν αυτές ήταν εγγραφές που μπορούν να είναι ολοκληρωτικά μετακινημένες, εν ριπή οφθαλμού , καθώς οι σκιές μπροστά στο φώς ,μολονότι οι αρχαίοι Πατέρες, Αυγουστίνος και Αμβρόσιος ,μίλησαν εντελώς διαφορετικά και κατά τον τρόπο που η Γραφή κάνει . Αλλά εκείνοι οι άνθρωποι μιλούν κατά τον τρόπο του Αριστοτέλη στα <<Ηθικά >>,όταν βασίζει την αμαρτία και την δικαιοσύνη πάνω στα έργα , αμφότερα, την εκτέλεσή τους ή την παράλειψη . Αλλά ο ευλογημένος Αυγουστίνος λέει πολύ καθαρά ότι η << αμαρτία ή λαγνεία είναι συγχωρημένη στο Βάπτισμα ,όχι κατά την σημασία ότι δεν υπάρχει πιά ,αλλά στη σημασία ότι δεν είναι καταλογισμένη>> .Και ο ευλογημένος Αμβρόσιος λέει <<Εγώ πάντοτε αμαρτάνω ,συνεπώς εγώ πάντοτε πηγαίνω στην Κοινωνία >> . Και επί τη βάσει αυτού , εγώ εν τη ανοησία μου ,δεν μπορούσα να εννοήσω κατά ποιο τρόπο θα όφειλα να θεωρώ τον εαυτό μου αμαρτωλό σαν τους άλλους ανθρώπους και έτσι να τον προτιμώ σε σχέση με κάποιον άλλο ,αν και εγώ ήμουν συντετριμμένος και έκανα ομολογία ΄ γιατί τότε αισθανόμουν ότι όλες μου οι αμαρτίες είχαν απομακρυνθεί και πλήρως μετακινηθεί ,ακόμα και εσωτερικά . Γιατί εάν εξ αιτίας των αμαρτιών που ήταν παρελθούσες , τις οποίες αυτοί λένε ότι πρέπει πάντα να είναι ενθυμούμενες [και εδώ μιλούν αληθινά , αλλά όχι αρκετά] ,εγώ ακόμα έπρεπε να θεωρώ τον εαυτό μου αμαρτωλό ,τότε αισθανόμουν ότι αυτές οι παρελθούσες αμαρτίες δεν είχαν υπάρξει συγχωρημένες . Ωστόσο ο Θεός έχει υποσχεθεί ότι αυτές είναι συγχωρημένες σ΄ εκείνους που τις ομολογούν . Έτσι ήμουν σε πόλεμο με τον εαυτό μου, μη γνωρίζοντας ότι αυτή ήταν μια αληθινή πράγματι συγχώρηση , αλλά αυτή η συγχώρηση δεν σημαίνει παρ΄ όλα αυτά ότι παίρνονται μακριά οι αμαρτίες , παρά δια της ελπίδας ,δηλαδή ότι η απόσπαση μακριά είναι να είναι καμωμένη και αυτό δια του δώρου της Χάρης ,η οποία αρχίζει να παίρνει μακριά την αμαρτία ,έτσι ώστε δεν είναι καταλογισμένη σαν αμαρτία. Γι΄ αυτό τον λόγο είναι καθαρή παραφροσύνη να λέγεται ότι ο άνθρωπος εκ των δικών του δυνάμεων μπορεί να αγαπά τον Θεό πιο πάνω απ΄ όλα τα πράγματα και μπορεί να εκτελεί τα έργα του Νόμου σύμφωνα με την ουσιαστικότητα της πράξης ,ακόμα και αν όχι σύμφωνα προς την πρόθεση Αυτού που έδωσε την εντολή ,επειδή αυτός δεν είναι σε κατάσταση Χάρης. Ώ τρελοί , ώ γουρούνια θεολόγοι ! Δι΄ αυτής της σειράς του συλλογισμού η Χάρη δεν ήταν αναγκαία ,εκτός εξ αιτίας κάποιων νέων απαιτήσεων πάνω και εκείθεν του Νόμου. Γιατί εάν ο Νόμος μπορεί να είναι εκπληρωμένος δια των δυνάμεών μας, καθώς αυτοί λένε ,τότε η Χάρη δεν είναι αναγκαία για την εκπλήρωση του Νόμου ,αλλά μόνο για την εκπλήρωση κάποιων νέων αξιώσεων επιβαλλόμενων από τον Θεό πάνω από τον Νόμο. Ποιος μπορεί να υπομείνει αυτές τις ιερόσυλες γνώμες ?. Όταν ο Απόστολος λέει ότι <<ο Νόμος εργάζεται οργή >>[στοίχος 15] και ότι << ο Νόμος ήταν αδυνατισμένος δια της σάρκας >> [Ρωμ 8,3]. , αυτός βεβαίως δεν μπορεί να είναι εκπληρωμένος χωρίς την Χάρη . Αυτοί θα μπορούσαν να είναι ενημερωμένοι της δικής

τους ανοησίας και να έρχονταν σε ντροπή και μετάνοια, ακόμα και δια της δικής τους εμπειρίας . Γιατί θέλοντας και μη αυτοί αναγνωρίζουν τους κακούς πόθους στους εαυτούς τους . Γι΄ αυτό τον λόγο εγώ λέω : << έ ! αρχίστε δουλειά τώρα , σας ικετεύω Ας είστε άνθρωποι ! Εργασθείτε με όλη τη δύναμή σας ,έτσι ώστε οι πόθοι να μην είναι πλέον σ΄ εσάς. Αποδείξτε ότι είναι δυνατό εκ φύσεως να αγαπάτε τον Θεό ,καθώς εσείς λέτε << με όλη την δύναμή σας >>[Λουκάς 10,27] και χωρίς καμία Χάρη . Εάν είστε χωρίς λαγνεία ,θα σας πιστέψουμε. Αλλά εάν ζείτε μέ και σ΄ αυτούς τους πόθους ,τότε δεν είστε εκπληρώνοντας τον Νόμο .Δεν λέει ο Νόμος <<εσύ οφείλεις να μην επιθυμείς>> [έξοδος 20,17],αλλά μάλλον ,<< εσύ οφείλεις να αγαπάς τον Θεό >> [Δευτερ 6,5] ? . Αλλά όταν ένα πρόσωπο επιθυμεί και αγαπά κάτι άλλο ,μπορεί πραγματικά να αγαπά τον Θεό? .Επομένως αυτή η λαγνεία είναι πάντοτε εντός μας και συνεπώς η αγάπη του Θεού ουδέποτε είναι εντός μας ,εκτός και εάν είναι ξεκινημένη δια της Χάρης και μέχρις ότου η λαγνεία ,η οποία ακόμα παραμένει και η οποία μας κρατά από το να <<αγαπάμε τον Θεό με όλη την καρδιά μας >> [Λουκάς 10,27] είναι θεραπευμένη και δι΄ ελέους όχι καταλογισμένη σ΄ εμάς σαν αμαρτία και μέχρις ότου αυτή είναι εντελώς μετακινημένη και η τέλεια αγάπη για τον Θεό είναι δοσμένη προς τους Πιστούς και εκείνους που σταθερά εκστρατεύουν υπέρ αυτού μέχρι τέλους . Όλα αυτά τα τερατουργήματα έχουν έλθει από το γεγονός ότι αυτοί δεν γνώρισαν τί η αμαρτία είναι, ούτε η συγχώρηση. Γιατί μείωσαν την αμαρτία σε μια πολύ λεπτή ενέργεια της ψυχής και το ίδιο ήταν αληθινό περί της δικαιοσύνης . Γιατί είπαν ότι αφού η θέληση έχει αυτή την synderesis << αυτή είναι κεκλιμένη>> αν και αδύναμα , <<προς το καλό >>. Και αυτή η λεπτή κίνηση προς τον Θεό [την οποία ο άνθρωπος μπορεί να εκτελεί εκ φύσεως] φαντάζονται να είναι μια πράξη αγάπης του Θεού πάνω από όλα τα πράγματα ! Αλλά παρατηρήστε καλά στον άνθρωπο με κακούς πόθους [παρόλο εκείνη τη λεπτή κίνηση]. Ο Νόμος τον διατάζει να είναι κενός ,έτσι ώστε να μπορεί να είναι πλήρως λαμβανόμενος εντός του Θεού . Έτσι ο Ησαϊας στο 41,23 γελά προς αυτούς και λέει , << Κάντε καλό ή κακό εάν εσείς μπορείτε ! >> .Αυτή η ζωή λοιπόν είναι μια ζωή όπου γινόμαστε θεραπευμένοι από την αμαρτία , δεν είναι μια ζωή αναμαρτησίας με την θεραπεία συμπληρωμένη και τέλεια υγεία κατορθωμένη . Η Εκκλησία είναι το πανδοχείο και το νοσοκομείο για εκείνους που είναι άρρωστοι και σε ανάγκη να υπάρχουν κατασκευασμένοι καλά. Αλλά ο ουρανός είναι το παλάτι του υγιούς και του δίκαιου . Καθώς ο ευλογημένος Πέτρος λέει στη Δεύτερη Επιστολή 3,13 ότι ο Κύριος θα κτίσει << νέους ουρανούς και μια νέα Γη στην οποία η δικαιοσύνη κατοικεί >>. Η δικαιοσύνη δεν κατοικεί ,εν τούτοις εδώ , αλλά είναι παρασκευάζοντας ένα διαμένοντα χώρο, ενδιάμεσα ,για την θεραπεία της αμαρτίας .Όλοι οι άγιοι είχαν αυτή την αντίληψη της αμαρτίας, καθώς ο Δαυίδ προφήτευσε στον ψαλμό 32,5. Και έτσι αυτοί όλοι είχαν ομολογήσει ότι ήταν αμαρτωλοί , όπως είναι σαφές στο βιβλίο του Αγίου Αυγουστίνου .Οι θεολόγοι μας ωστόσο έχουν εκτρέψει την συζήτηση της αμαρτίας σε ένα ζήτημα καλών έργων μόνο και έχουν αναλάβει να διδάξουν μόνο εκείνα τα πράγματα δια των οποίων τα έργα είναι διασφαλισμένα ,αλλά όχι πώς δια μέσου μεγάλης αγωνίας , θα όφειλαν ταπεινά να ζητούν την θεραπεύουσα Χάρη και να ομολογούν τους εαυτούς τους να είναι αμαρτωλοί. Έτσι κατ΄ ανάγκη αυτοί κάνουν τους ανθρώπους υπερήφανους και τους προκαλούν να σκέπτονται ότι είναι ήδη πλήρως δίκαιοι όταν έχουν εκτελέσει κάποια εξωτερικά έργα . Συνεπώς δεν ασχολούνται καθόλου σχετικά με την κήρυξη πολέμου κατά των κακών παθών τους, δια μέσου ασταμάτητης προσευχής προς τον Κύριο . Και το αποτέλεσμα είναι ότι υπάρχει τώρα στην Εκκλησία πολύ λιποταξία μετά την ομολογία . Γιατί οι άνθρωποι δεν συνειδητοποιούν ότι χρειάζεται να είναι δικαιωμένοι και έτσι είναι ρημαγμένοι από το αίσθημα της σιγουριάς ,χωρίς καμιά προσπάθεια κατά του ρόλου του διαβόλου. Αυτό είναι σίγουρα η περίπτωση της θεμελίωσης της δικαιοσύνης επί των έργων . Και μολονότι ικετεύουν την Χάρη του Θεού, δεν το κάνουν ορθά ,αλλά μόνο προς χάρη της συγχώρησης για κάποια πράξη αμαρτίας .Αλλά εκείνοι που πραγματικά

ανήκουν στον Χριστό , έχουν το Πνεύμα του Χριστού και ενεργούν ορθά , αν και δεν καταλαβαίνουν τί εμείς έχουμε ακριβώς δηλώσει ΄ γιατί αυτοί ενεργούν πριν να καταλάβουν , πράγματι αυτοί καταλαβαίνουν περισσότερα από την ζωή ,παρά από ότι έχουν διδαχθεί . Υπάρχει ακόμα ένα επί πλέον σημείο που εγείρεται ,σε αντίρρηση αυτού που εμείς έχουμε ακριβώς πεί ,δηλαδή ότι η δικαιοσύνη του Θεού ,ακόμα και χωρίς έργα ,είναι καταλογισμένη σ΄ εκείνους που πιστεύουν . Διαβάζουμε στις ιστορίες πολλών αγίων ότι κάποια εκ των έργων τους ή προσευχών ήταν καλώς θεωρημένα από τον Θεό και συνιστόμενα σε άλλους σαν ένα παράδειγμα . Και έτσι αυτοί ήταν δικαιωμένοι εξ έργων αυτού του είδους .Εγώ απαντώ : Είναι μεγάλο θέμα γιατί αυτό μας εκθέτει ένα ενδεικτικό σφάλμα και κάνει καθαρότερη μια χρήσιμη αντίληψη τού τί εμείς είμαστε λέγοντας μέχρι αυτό το σημείο . Το σφάλμα είναι διαπραγμένο από εκείνους που αμέσως θέλουν να αντιγράψουν με τις υποτιθέμενες δυνάμεις τους όλα εκείνα τα πράγματα που υπήρξαν καλώς θεωρημένα από τον Θεό και έτσι ακριβώς θέλουν να θεωρούνται και αυτοί οι ίδιοι ,καθώς είναι κάνοντας τα ίδια πράγματα όπως οι άγιοι ,των οποίων τα έργα έχουν υπάρξει λογαριασμένα σαν δίκαια . Αυτοί είναι απλά ζητώντας μια δικαιοσύνη έργων και κατά κανένα τρόπο μια αντιγραφή των αγίων, αλλά μάλλον μια διαστροφή του παραδείγματός τους . Γιατί εκείνοι οι άγιοι προς τους οποίους αυτά τα έργα ήταν λογαριασμένα για δικαιοσύνη και συνιστόμενα σαν ένα παράδειγμα ,σίγουρα δεν έκαναν αυτά για να μπορέσουν να είναι έτσι λογαριασμένοι ΄ πράγματι αυτοί ήταν πλήρως απληροφόρητοι ότι ήταν λογαριασμένοι δίκαιοι από τον Θεό, αλλά έκαναν οτιδήποτε μπορούσαν μέσα στην ταπεινή Πίστη τους, πάντοτε προσευχόμενοι ώστε τα έργα τους να είναι ευάρεστα στον Θεό σύμφωνα προς το έλεός Του .Έτσι αφού πρώτα ήταν λογαριασμένοι σαν δίκαιοι εξ αιτίας της ταπεινής προσευχής της Πίστης ,τότε επίσης τα έργα τους ήταν έτσι λογαριασμένα και επιδοκιμασμένα . Αλλά εσύ ,ηλίθιε διαστροφέα , εσύ πρώτα αρχίζεις με τα έργα τα οποία ήταν λογαριασμένα, αγνοώντας τον εσώτατο θρήνο δια του οποίου εσύ θα ήσουν ήδη λογαριασμένος σαν δίκαιος ,ακριβώς καθώς αυτοί οι άγιοι ήταν . Εσύ θέλεις να είσαι λογαριασμένος σαν δίκαιος μόνο δια των έργων σου ,δηλαδή εσύ θέλεις πρώτα << εκτίμηση για την προσφορά >> και έπειτα <<για τον Άβελ >>το οποίο δεν μπορεί να είναι .Έτσι παραφροσύνη μαίνεται παντού στους άμβωνες εκείνων που θα όφειλαν να κηρύττουν τον Λόγο του Θεού .

ΓΕΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ ΤΩΝ ΣΤΟΙΧΩΝ ΤΟΥ ΨΑΛΜΟΥ

Εδώ τρείς διαφορετικοί όροι για αμαρτία είναι χρησιμοποιημένοι στην Εβραϊκή Κατά την μετάφραση του John Reuchlin το χωρίο διαβάζεται : << Ευλογημένος είναι αυτός που είναι κατασκευασμένος ελεύθερος ,ώς αναφορά την παράβαση του ,που είναι καλυμμένος ώς αναφορά προς την αμαρτία του .Ευλογημένος είναι ο άνθρωπος που ο κύριος δεν θα καταλογίσει υποκρισία προς αυτόν >>[Ψαλμός 32,1—2] . Εγώ δεν γνωρίζω την διαφορά μεταξύ αυτών των << αμαρτιών >> . Η πρώτη , δηλαδή <<crimen>> που είναι ερμηνευμένη κατά διάφορους τρόπους ,είναι καλεσμένη [hωο] στα Εβραϊκά . Εγώ θα ήθελα να εννοήσω αυτή σαν <<το έργο της αμαρτίας>>. Η δεύτερη , <<peccatum>> , η οποία είναι [ΠΝΥΠ] στα Εβραϊκά και είναι σχεδόν πάντοτε μεταφρασμένη <<αμαρτία>> ,εγώ θα ήθελα να εννοήσω σαν την ρίζα της αμαρτίας ή τον πόθο προς το κακό που είναι εντός ημών . Η Τρίτη <<iniquitas>> , που είναι λιh] στα Εβραϊκά και είναι πάντοτε μεταφρασμένη σαν <<ανομία >> ,εγώ θα ήθελα να εννοήσω σαν Υποκρισία, αν δεν ήταν να είναι ασυμβίβαστη με τους λόγους << πλύνε με ολοκληρωτικά από την ανομία μου και καθάρισε με από την αμαρτία μου >> [Ψαλμός 51,2] Εδώ αυτή φαίνεται να εφαρμόζει προς το ίδιο πράγμα ,ώστε ένα πρόσωπο είναι άνομο [iniquus] εξ αιτίας μιας στροφής μακριά και ένας αμαρτωλός [peccator] εξ αιτίας μιας στροφής προς , στην πρώτη περίπτωση μακριά από το καλό , στη δεύτερη προς το κακό ΄ μολυσμένος στην πρώτη περίπτωση εξ αιτίας μιας παράλειψης και στη δεύτερη εξ αιτίας μιας διάπραξης, εάν αυτό είναι πράγματι κακοήθεια [iniquum] να τοποθετεί τον Θεό υποκάτω του πλάσματος και κακό [malum] ή αμαρτωλό

[peccatum], να προσκολλάται προς το πλάσμα ,όπου το καλό δεν παρευρίσκεται, μάλιστα εκεί έχει με κακοήθεια υποτιμηθεί . Συνεπώς λέει στο πρώτο επίπεδο, <<ευλογημένος [δηλαδή πάει καλά με αυτόν] είναι αυτός που είναι κατασκευασμένος ελεύθερος >> ,δηλαδή ,που δια μέσου Χάρης είναι καμωμένος ελεύθερος από το φορτίο της παράβασής του , δηλαδή της αμαρτίας που αυτός έχει πραγματικά διαπράξει . Αλλά αυτό δεν είναι αρκετό ,εκτός εάν ταυτόχρονα αυτός είναι <<καλυμμένος ώς αναφορά την αμαρτία του >> δηλαδή η κακή του ρίζα δεν είναι καταλογισμένη σ΄ αυτόν σαν αμαρτία . Γιατί αυτή είναι καλυμμένη όταν είναι ακόμα εκεί ,αλλά δεν βλέπετε ,δεν παρατηρείτε και δεν λογαριάζεται .Ότι αυτός είναι ελευθερωμένος ,μάλλον κατασκευασμένος ελεύθερος , σημαίνει ότι είναι ελευθερωμένος όχι δια των δικών του δυνάμεων ,αλλά δια του Θεού που ενεργεί ,ενώ αυτός ο ίδιος είναι παθητικός .Γιατί δεν λέει <<ευλογημένος είναι αυτός που ελευθερώνει τον εαυτό του δια των δικών του αξιών >>,αλλά <<αυτός που είναι ελευθερωμένος >>. Αυτός είναι καλυμμένος ,εγώ θα όφειλα να προσθέσω, δια μέσου του Χριστού , που διαμένει εντός ημών ,καθώς η Ρούθ κατά μια σχηματική σημασία λέει στον Βοάζ << άπλωσε το πανωφόρι σου επί της υπηρέτριάς σου ,γιατί είσαι ο πλησιέστερος συγγενής >> [Ρούθ 3,5] , <<Και αυτή αποκάλυψε τα πόδια του και κάθισε >> [Ρούθ 3,7] δηλαδή η Ψυχή εγκαταλείπει τον εαυτόν της στην ανθρωπινότητα του Χριστού και είναι καλυμμένη με την δικαιοσύνη Του . Ομοίως Εζεκιήλ 16,8 << Εγώ άπλωσα το φόρεμά μου επί Σού και κάλυψα την γυμνότητά Σού >> Και στον Ψαλμό 63,7 <<Στην σκιά των πτερύγων Σού τραγουδώ με χαρά >> . Πάλι στον Ψαλμό 45,9 << οι θυγατέρες των Βασιλιάδων είναι στην Δόξα Σού >> δηλαδή στην Μεγαλοπρέπεια Σου , όταν αυτές είναι τιμώμενες δι΄ Εσού και Σύ εν αυταίς . Και <<την κομψότητα Σου και την Ομορφιά Σου βάζω σκοπό μου>> [Ψαλμός 45,8] δηλαδή το κακό έργο είναι τακτοποιημένο και το κατάλοιπο της αμαρτίας, δηλαδή το ίχνος ,δεν είναι καταλογισμένο έως ότου είναι θεραπευμένο . Έπειτα στο Τρίτο Επίπεδο αυτό ακολουθεί ,ότι ήδη ένας ασεβής άνθρωπος είναι δικαιωμένος ΄ γιατί μολονότι είναι ένας αμαρτωλός ,αυτός δεν είναι ασεβής . Γιατί εκείνος ο άνθρωπος είναι καλεσμένος ασεβής ,που δεν είναι ένας λάτρης του Θεού και στρέφετε μακριά από Αυτόν και είναι χωρίς φόβο ή σεβασμό προς τον Θεό . Αλλά ένα άτομο που είναι δικαιωμένο και του οποίου <<οι αμαρτίες είναι καλυμμένες είναι ήδη στραμμένο προς τον Θεό και είναι ένας ευσεβής άνθρωπος ΄ γιατί λατρεύει τον Θεό και Τον ζητά εντός της ελπίδας και του φόβου. Και γι΄ αυτό τον λόγο ο Θεός τον θεωρεί σαν ένα ευσεβή και δίκαιο άνθρωπο. Έτσι λέει στον ίδιο Ψαλμό [32,5] << Σύ πηγαίνεις να συγχωρείς την ενοχή της αμαρτίας μου >>. Αυτό το οποίο εδώ είναι καλεσμένο <<ενοχή>> [impietas] είναι καλεσμένο αμαρτία [peccatum] πιο πάνω. Γιατί είναι ένα και το ίδιο πράγμα να λέγετε : << Σύ πηγαίνεις να συγχωρείς την ενοχή της αμαρτίας μου και << Ο Κύριος δεν έχει καταλογίσει αμαρτία >>. Έτσι το νόημα είναι : Δεν είναι επαρκές να σκεπτόμαστε εμείς τους εαυτούς μας να είναι ευσεβείς , γιατί ανήκει στον Κύριο να κάνει τον λογαριασμό και Αυτός κάνει έτσι μόνο για εκείνους <<των οποίων οι παραβάσεις είναι συγχωρημένες και των οποίων οι αμαρτίες είναι καλυμμένες ΄ γιατί προς αυτούς η ασέβειά τους δεν θα είναι καταλογισμένη , αλλά μάλλον η ευσέβειά τους . Επειδή εσωτερικά εκεί <<δεν είναι δόλος >> [Ψαλμός 32,2] σ΄ αυτούς , ο οποίος δόλος είναι κατ΄ ανάγκη σ΄ εκείνους που δεν αποδίδουν ενοχή στους εαυτούς τους και των οποίων οι αμαρτίες δεν έχουν υπάρξει καλυμμένες δια του Θεού και των οποίων οι κακοήθειες δεν έχουν υπάρξει συγχωρημένες .

ΠΟΡΙΣΜΑ

Αυτό είναι ανόητο και παράλογο να λέγεται : Ο Θεός μάς έχει υποχρεώσει να κατέχουμε Χάρη και έτσι μας έχει υποχρεώσει στο ακατόρθωτο . Εγώ απαλλάσσω τον Ύψιστο , Πιστό Θεό μας . Αυτός είναι αθώος αυτής της απάτης ,Αυτός δεν έχει καμωμένο αυτό , Αυτός δεν έχει υποχρεώσει εμάς να κατέχουμε Χάρη , αλλά Αυτός μας έχει υποχρεώσει να εκπληρώνουμε τον Νόμο, με σκοπό να μπορέσει Αυτός να

δώσει αυτή την Χάρη σ΄ εκείνους εξ ημών που έχουν υπάρξει ταπεινωμένοι και που ικετεύουν την Χάρη Του .Αλλά αυτοί οι άνθρωποι κάνουν εκ της Χάρης μια υπόθεση αγανάκτησης και κάτι μισητό .Γιατί τι σημαίνει όταν εμείς λέμε ότι ο Θεός μάς έχει υποχρεώσει να κατέχουμε Χάρη και ότι Αυτός δεν θέλει να δεχθεί τον Νόμο σαν υπάρχοντα εκπληρωμένο σύμφωνα με την ουσία της πράξης , εάν αυτός δεν είναι εκπληρωμένος επίσης σύμφωνα με την πρόθεση του Νομοθέτη –τί άλλο να σημαίνει παρά να λέγεται : κοιτάξτε , εμείς μπορούμε να εκπληρώνουμε τον Νόμο χωρίς Χάρη?. Δεν είναι αυτό αρκετό που μας φόρτωσε τον Νόμο , χωρίς τώρα επίσης να απαιτεί να έχουμε Χάρη σαν μια νέα αξίωση ? Τί υπερηφάνεια ! Τί αμάθεια του Νόμου ! Όταν ο Θεός συνεπώς, προσφέρει Χάρη προς εμάς τους δυστυχείς ανθρώπους ,επειδή βλέπει ότι δεν μπορούμε να εκπληρώνουμε τον Νόμο Του , έτσι ώστε εξ αιτίας αυτής της Χάρης να μπορούμε να τον εκπληρώνουμε ,αυτοί οι άνθρωποι δεν είναι ακόμα ταπεινωμένοι και όμως δεν συνειδητοποιούν ότι ο Νόμος δεν μπορεί να είναι εκπληρωμένος σύμφωνα με την <<ουσία της πράξης >>[καθώς αυτοί οι ίδιοι το θέτουν } , εκτός εάν παίρνουν την <<ουσία της πράξης>> να είναι κάποια εξωτερική δραστηριότητα ,την οποία αυτοί δεν μπορούν κατά κανένα τρόπο να επιτύχουν ,χωρίς να την εννοούν επίσης σαν μια εσωτερική ενέργεια .Γιατί σκέπτονται ότι η ουσία της πράξης είναι μια δραστηριότητα η οποία είναι εκτελεσμένη προς χάριν του Θεού από την καρδιά , δια μιας ενέργειας της θέλησής μας, φυσικώς δραστηριοποιούμενης και όλα αυτά τα πράγματα συνεισφέρουν προς την ουσία της πράξης. Αλλά οι ανόητοι δεν συνειδητοποιούν ότι η Θέληση ,εάν αυτό ήταν επιτρεπόμενο δεν θα έκανε ποτέ οτιδήποτε ο Νόμος διατάσσει .Γιατί η Θέληση είναι εχθρική προς το καλό και επικλινής προς το κακό . Αυτό βεβαίως αυτοί το δοκιμάζουν στις δικές τους ζωές και εν τούτοις μιλούν με τόση ασέβεια και ιεροσυλία .Γιατί εφόσον η Θέληση είναι εχθρική προς τον Νόμο ,είναι στραμμένη μακριά από τον Νόμο και έτσι δεν τον εκπληρώνει . Επομένως υπάρχει ανάγκη για Χάρη , η οποία την κάνει πρόθυμη και ακόμα χαρούμενη να υπακούει τον Νόμο. Συνεπώς ήμουν σωστός όταν είπα ότι όλο το δικά μας καλό είναι εκτός ημών και αυτό το καλό είναι ο Χριστός ,καθώς ο Απόστολος λέει [1 Κορινθ 1,30] << Ο Θεός έκανε Αυτόν την σοφία μας ,την δικαιοσύνη μας , τον αγιασμός μας και την απολύτρωση μας>> . Κανένα εξ αυτών των πραγμάτων είναι εντός ημών ,εκτός δια μέσου Πίστεως και ελπίδας εν Αυτώ . Όθεν όλη η τιμή της Εκκλησίας στο άσμα του Σολωμόντος ανήκει στον Χριστό που κατοικεί στην Εκκλησία Του δια μέσου Πίστεως, ακριβώς καθώς όλο το φώς της Γής δεν ανήκει στη Γη αλλά στον ήλιο ,ο οποίος ρίχνει το φώς πάνω της .Έτσι στο άσμα του Σολωμόντος η Εκκλησία ομολογεί ότι είναι συχνά γυμνή και περιγράφεται σαν μη έχουσα άλλη επιθυμία παρά για τον Νυμφίο της, λέγοντας [άσμα Σολωμόντος 1,4] : << Σύρε μας μετά Σού, εμείς θα τρέξουμε στην οσμή του αρώματός Σου >> .Πάντοτε αυτή ζητά ,πάντοτε επιθυμεί ,πάντοτε τιμά τον Νυμφίο της . Και ώς εκ τούτου δείχνει ότι η ίδια είναι κενή και φτωχή εν εαυτώ και ότι μόνο εκτός αυτής της ίδιας είναι η πληρώτής της και δικαιοσύνη .Γιατί εάν οι ομολογίες των αγίων είναι να είναι εννοημένες καθώς μόνο περί παρελθουσών αμαρτιών και ότι στο παρόν αυτοί δείχνουν τους εαυτούς τους αγνούς ,γιατί τότε πάνε να ομολογούν όχι μόνο τις παρελθούσες , αλλά και τις παρούσες αμαρτίες ? Δεν είναι ότι γνωρίζουν να υπάρχει αμαρτία σ΄ αυτούς, αφού προς Χάρη του Χριστού είναι καλυμμένη και δεν καταλογίζεται προς αυτούς , έτσι ώστε δύνανται να δηλώνουν ότι όλο το δικό τους καλό είναι εκτός αυτών ,στον Χριστό, που όμως δια μέσου Πίστεως είναι επίσης εντός αυτών ? Έτσι στον Ψαλμό 45,1 ο Προφήτης λέει ότι η καρδιά του είναι εκστομίζοντας ένα καλό λόγο, δηλαδή ένα γλυκό και παρήγορο λόγο .Τί είναι αυτός ο λόγος : <<Σύ είσαι ο δικαιότερος εκ των υιών των ανθρώπων>> [στοίχος 2] ,δηλαδή ο Χριστός μόνο είναι ωραιότατος και όλοι οι υιοί των ανθρώπων είναι δύσμορφοι .Συνεπώς << στην κομψότητά Σου και στην ομορφιά Σου εκθέσου ,προχώρα δοξασμένα και βασίλευε [στοίχος 4]. Εμείς είμαστε το Βασίλειό Του , αλλά η ομορφιά εντός ημών δεν είναι δική μας, αλλά δική Του και με αυτή Αυτός καλύπτει την δυσμορφία μας . Όθεν ,πολλοί

εγκαταλείπουν τους εαυτούς τους στην οκνηρία και σίγουροι εξ αιτίας της εμπιστοσύνης στον καλά γνωστό λόγο , που ο Άγιος Αυγουστίνος υποτίθεται να έχει εκφωνήσει : <<ένα μεγάλο μέρος της δικαιοσύνης είναι η θέληση να είσαι δίκαιος >>. Και έτσι αυτοί ισοδυναμούν αυτό το <<θέλειν >> με την πλέον λεπτή ενέργεια , η οποία είναι παραγόμενη ,αλλά σύντομα υποτροπιάζει και συμποσούται σε τίποτα ,εντός της οποίας ωστόσο ,αυτοί προχωρούν τον δρόμο τους ροχαλίζοντας με ύψιστη αυταρέσκεια. Εν τούτοις είναι αληθινό ότι το <<θέλειν>> είναι δικαιοσύνη ,όχι ακριβώς ένα μεγάλο μέρος ,αλλά όλη η δικαιοσύνη ,που μπορεί να επιτευχθεί σ΄ αυτή την ζωή .Αλλά αυτό το <<θέλειν>> δεν είναι εκείνο περί του οποίου έχουμε μιλήσει, αλλά εκείνο που ο Απόστολος μνημονεύει αργότερα ,στην επιστολή [Ρωμ 7,18] : << Εγώ μπορώ να θέλω ότι είναι ορθό ,αλλά δεν μπορώ να το κάνω >>Γιατί ολόκληρη αυτή η ζωή είναι χρόνος του ΄΄θέλειν ΄΄να είμαστε δίκαιοι ,αλλά ουδέποτε κατορθώνοντας αυτό ,γιατί αυτό συμβαίνει μόνο στη μέλλουσα ζωή .Και έτσι το να <<θέλουμε>> είναι να δείχνουμε με όλες μας τις δυνάμεις τον ζήλο μας ,τις προσευχές μας ,τα έργα μας και το πάθος μας ,ότι επιθυμούμε δικαιοσύνη ,αλλά εν τούτοις δεν έχουμε αυτήν πλήρως .Σε σχέση με αυτά τα πράγματα ,δείτε πόσο όμορφα και πλούσια ο Ευλογημένος Αυγουστίνος έχει γράψει σε πολλά των βιβλίων του ,ειδικά στο δεύτερο βιβλίο <<κατά Ιουλιανού >> , όπου παραθέτει τον Άγιο Αμβρόσιο ,τον Χίλαρι ,τον Χρυσόστομο, τον Βασίλειο , τον Ναντζιανζηνό ,τον Ειρηναίο, τον Ρετίσιο και τον Ολύμπιο. Συνεπώς η μητέρα των υποκριτών και η αιτία αυτής της υποκρισίας ,είναι αυτή ακριβώς η οκνηρία .Γιατί ο Θεός μας αφήνει α΄ αυτή την αμαρτία, στο ίχνος ,στους αμαρτωλούς πόθους μας , με σκοπό να δύναται να μας κρατά στον φόβο Του και την ταπεινότητα ,έτσι ώστε να μπορούμε πάντοτε να πετάμε προς την Χάρη Του ,πάντοτε στον φόβο της αμαρτίας ,δηλαδή πάντοτε εν προσευχή , ώστε Αυτός να μη θελήσει να καταλογίσει την αμαρτία μας σε εμάς ,ούτε να αφήσει την αμαρτία να έχει κυριαρχία πάνω μας . Πράγματι , εμείς μετανοούμε ακόμα και από το να μην υπάρχουμε φοβισμένοι περί αμαρτίας . Γιατί αυτό το κακό εντός ημών είναι αυτό το ίδιο αμαρτία, επειδή εξ αιτίας αυτού δεν επιτυγχάνουμε να αγαπάμε τον Θεό πάνω από όλα τα πράγματα .Αλλά αυτό γίνεται μια ευχαριστία και δεν είναι καταλογισμένο σ΄ εμάς μόνο όταν θλιβόμαστε και ζητάμε από τον Θεό να μη μας καταδικάσει εξ αιτίας αυτού και να μη το καταλογίσει σ΄ εμάς ,με άγχος ικετεύοντας το έλεός Του και παρακαλώντας ώστε δια μέσου της Χάρης Του Αυτός να το έπαιρνε από εμάς .Και έτσι δι΄ αυτής της ενέργειας ομολογούμε ότι είμαστε αμαρτωλοί και με δάκρυα στα μάτια ,θρήνους και κλαυθμούς ,θεωρούμε τους εαυτούς μας να είναι αμαρτωλοί . Γιατί όταν αυτός ο φόβος και το άγχος παύει ,τότε πολύ γρήγορα η οκνηρία μας καταλαμβάνει και μόλις αυτό έχει συμβεί , ο καταλογισμός της αμαρτίας από τον Θεό επιστρέφει ,γιατί ο Θεός έχει προσδιορίσει ότι Αυτός δεν θα καταλογίσει σε κανένα αμαρτία που πενθεί και φοβάται τις αμαρτίες του και με άγχος ζητά το έλεός Του . Δι΄ αυτής της πλέον ελεήμονος συμβουλής ,ο Ύψιστα Ευλογημένος Θεός μας , εξαναγκάζει εμάς να αυξάνουμε βεβαρημένοι αυτής της ζωής και να ελπίζουμε για την μέλλουσα ζωή ,προς μια επιθυμία για την Χάρη Του , προς ένα μίσος της αμαρτίας ,προς την μετάνοια κ.λ.π. Γι΄ αυτό τον λόγο τίποτα στις Άγιες Γραφές δεν είναι τόσο συχνά περιγραφόμενο σαν η αιτία της υπερηφάνειας και τεθειμένο στη πόρτα των υποκριτών και όλων εκείνων που σκέπτονται τους εαυτούς τους αγίους, καθώς αυτή η οκνηρία ,δια της οποίας εγκαταλείπουν τον φόβο του Θεού .Οι Παροιμίες 1, 29-30 λένε : << Επειδή αυτοί έχουν μισήσει την διδασκαλία και δεν έκλεξαν τον φόβο του Κυρίου και δεν ήθελαν να έχουν ουδέν εκ της συμβουλής Μου κ.λ.π. Ο Ψαλμός 36,1 <<Δεν υπάρχει φόβος Θεού ενώπιον των οφθαλμών τους >> .Και ο Χοσσέας 10,3 : << Εμείς δεν φοβόμαστε τον Κύριο >> .Αυτή η αθλιότης ακολουθεί από το γεγονός ότι δεν ζητούν να καθαρίσουν αυτή την εσωτερική αμαρτία ,αλλά αναγνωρίζουν μόνο αμαρτία στην πράξη, λόγο και σκέψη και όταν αυτά υπάρξουν καθαρισμένα δια της εξομολόγησης, συνεχίζουν το δρόμο τους οκνηρά και κατά κανένα τρόπο με άγχος να καθαρίσουν επίσης αυτή την

εσωτερική αμαρτία δια μέσου ικεσίας προς τον Θεό ,ώστε να μη μπορεί να είναι καταλογισμένη σ΄ αυτούς . Έτσι διαβάζουμε στην Αποκάλυψη 3,17 <<Γιατί σύ λές ,εγώ είμαι πλούσιος ,έχω ευδοκιμήσει …..μη γνωρίζοντας ότι είσαι άθλιος ,αξιολύπητος, γυμνός και φτωχός >>. Κσι ο Απόστολος λέει [1 Κορ 5,7] : <<Καθαρίστε την παλαιά ζύμη για να είστε ένα νέο φύραμα , ώστε πράγματι να είστε άζυμοι >>.Αλλά ποιος από αυτούς εννοεί ότι αυτά τα δύο πράγματα υπάρχουν ταυτόχρονα ,ότι αυτοί είναι άζυμοι και εν τούτοις η παλαιά ζύμη πρέπει να είναι αποπλυμένη μακριά ? .Αυτό μπορεί να λαμβάνει χώρα ,επειδή το ένα είναι εκεί πραγματικά ,αλλά το άλλο εξ αιτίας της ταπεινότητας της Πίστης ,εντός του φόβου ,εντός της ελπίδος και εντός του μη καταλογισμού του Θεού. Αυτοί έχουν την παλαιά ζύμη ,αλλά λυπούνται εξ αιτίας αυτής και ικετεύουν Χάρη και ως εκ τούτου αυτοί είναι άζυμοι δια του καταλογισμού του Θεού ΄ γιατί Αυτός δεν καταλογίζει την παλαιά ζύμη προς αυτούς ,αλλά την αφήνει να παραμένει να είναι καθαρισμένη . Όθεν αυτός που κοιτά μόνο στην σημερινή του αμαρτία και τον αφορά μόνο αυτή να είναι καθαρισμένη ,γρήγορα γίνεται θρασύς και οκνηρός ,επειδή δια μέσου του Μυστηρίου και της ομολογίας γνωρίζει ότι είναι καθαρισμένος και προχωρά τον δρόμο του χωρίς καθόλου φόβο και δεν είναι πλέον πληροφορημένος περί κάποιας αμαρτίας εντός αυτού . Πάλι , άλλοι είναι άκρως μικρόψυχοι . Αυτοί αμαρτάνουν κατά ένα διαφορετικό τρόπο ,γιατί είναι βιαστικοί να καθαρίζουν την παλαιά ζύμη και να κερδίζουν τέτοια υγεία .Σ΄ αυτούς θα άρεσε να ξεριζώσουν ολοκληρωτικά την εσωτερική τους αμαρτία ,αλλά επειδή δεν μπορούν να το κάνουν ,και έτσι πέφτουν από καιρού εις καιρό ,αυτοί έπειτα γίνονται σκληροί και κατηφείς και τελικά εγκαταλείπουν την ελπίδα. Και αφού η Χάρη δεν συνεργάζεται με τον υπερβολικό τους ζήλο και την ανυπόμονη βιασύνη ,γίνονται αγχώδεις να επιτύχουν απόλυτη αγνότητα και δια των καλών έργων ξεπέφτουν πάρα πολύ άθλια . Αυτοί οι άνθρωποι ,να είστε σίγουροί, δεν έχουν οκνηρία, αλλά είναι μοχθώντας για εκείνο που η άλλη ομάδα έχει ήδη επιτύχει .Έτσι αυτές είναι και οι δύο ζητώντας σιγουριά και είναι αγχώδεις να ξεφύγουν τον φόβο του Θεού ,η προηγούμενη πραγματικά ,η επόμενη εν τη επιθυμία και έτσι καμία εξ αυτών φοβάται τον Θεό . Οι δεύτεροι είναι επίσης πράγματι φοβισμένοι , αλλά ανόητα φοβισμένοι ,γιατί σκέπτονται ότι θα ικανοποιούσαν τον Θεό μόνο εάν ήταν καθαροί ΄ αλλά έπειτα σκέπτονται ότι αναπόφευκτα Τον δυσαρεστούν εάν δεν είναι καθαρισμένοι , απληροφόρητοι του ελέους του Θεού ,το οποίο θα όφειλαν να έχουν υπάρξει ικετεύοντας , έτσι ώστε Αυτός δεν θα καταλόγιζε προς αυτούς το γεγονός ότι δεν είναι καθαροί . Και αυτοί λοιπόν στηρίζονται επικίνδυνα επί των δυνάμεών τους . Έτσι εκείνοι στα δεξιά έχοντας εγκαταλείψει τον φόβο τους του Θεού ,αμαρτάνουν δια της οκνηρότητάς τους και εκείνοι στα αριστερά ,έχοντας στραφεί από την Χάρη του Θεού, αμαρτάνουν δια της απελπισίας τους ,μη εννοώντας ότι αυτή η εσώτατη αμαρτία δεν μπορεί να ληφθεί μακριά σ΄ αυτή τη ζωή –το οποίο είναι ωστόσο αυτό που θέλουν . Η προηγούμενη δεν γνωρίζει ότι αυτή είναι καταλογισμένη ακριβώς σ΄ εκείνους που δεν φοβούνται .Γιατί αμφότερες οι τάξεις των ανθρώπων είναι απληροφόρητοι αυτής της αμαρτίας και δεν δίνουν την κατάλληλη προσοχή ,αλλά καθώς έχω πεί , οι πρώτοι πιστεύουν ότι μόνο η σημερινή αμαρτία χρειάζεται να είναι καθαρισμένη με σκοπό αυτοί να δύνανται να είναι πλήρως αγνοί . Αλλά αφού αυτή δεν είναι η περίπτωση, σκέπτονται ότι είναι χαμένοι . Αλλά οι άλλοι ,αφού σκέπτονται τους εαυτούς τους να είναι αγνοί, πιστεύουν ότι είναι σωσμένοι ,μολονότι είναι αδύνατο να είναι ελευθερωμένοι εξ όλης της αμαρτίας εφόσον αυτή η αρχική ρίζα της αμαρτίας παραμένει .Συνεπώς η χρυσή τομή και ο δρόμος της ειρήνης εντός του Πνεύματος είναι να γνωρίζουμε την αμαρτία και να μισούμε αυτή και έτσι να περπατάμε εντός του φόβου του Θεού , ώστε Αυτός να μη την καταλογίζει σ΄ εμάς και να μη τής επιτρέπει να κυριαρχεί πάνω μας ΄ και ταυτόχρονα να παρακαλούμε για το έλεός Του ,ώστε να μπορέσει Αυτός να μας ελευθερώνει από αυτήν και να μη την καταλογίζει σ΄ εμάς . Ο φόβος αποκλείει τον δρόμο προς τα δεξιά ,το έλεος τον δρόμο στ΄ αριστερά ΄ ο προηγούμενος παίρνει

μακριά την οκνηρία , ο επόμενος την έλλειψη ελπίδας ΄ ο προηγούμενος μετακινεί την αυτό -ικανοποίηση ,ο επόμενος την απελπισία του Θεού .Έτσι με σκοπό να περατώσουμε τελικά την συζήτηση αυτών των στοίχων του Ψαλμού ,ας θεωρήσουμε πάλι αυτούς τους τρείς όρους για τους οποίους μιλήσαμε . [-γωε] , ο οποίος σημαίνει προσβολές ,εγκλήματα ή αμαρτίες διαπράξεως, παραβιάσεις και παραβάσεις ΄ [pyfc] ο οποίος υποδεικνύει το ίχνος της αμαρτίας ,την ρίζα της αμαρτίας ,την λαγνεία ,την αμαρτωλή νόσο της φύσης μας και [pawjo] , ο οποίος περιγράφει αδικία δηλαδή την απουσία δικαιοσύνης ή το γεγονός ότι ένα άτομο δεν είναι δίκαιο ενώπιον του Θεού ακόμα και εάν αυτό κάνει πολλές και δίκαιες πράξεις. Αυτή η αδικία είναι καταλογισμένη προς εμάς εξ αιτίας των παραβάσεων μας ή αμαρτίας. Συνεπώς η αδικία έχει να κάνει με τον καταλογισμό του Θεού ,ακριβώς καθώς κάνει επίσης η δικαιοσύνη και αυτή είναι μια αμαρτία παράλειψης και μια αποτυχία λατρείας και ευσέβειας προς τον Θεό .Σχετικά με αυτά ο Απόστολος λέει στους Ρωμ 3,10 : << Ουδείς είναι δίκαιος >>,δηλαδή αυτός έχει αδικία και το να έχεις αυτή είναι να έχεις ουδέν ή μάλλον ότι αυτός δεν είναι θεωρημένος από τον Θεό ένας δίκαιος άνθρωπος, μολονότι κάνει καλά έργα ,επειδή τα έργα δεν εδραιώνουν αυτή την δικαιοσύνη, ακριβώς δεν παίρνουν μακριά την αδικία . Υπάρχει μια τέταρτη λέξη στα Εβραϊκά[7b;0] η οποία σημαίνει ασέβεια .Αυτή είναι το ελάττωμα της υπερηφάνειας, η απόκρουση της φιλαλήθειας και δικαιοσύνης του Θεού ,η εδραίωση της δικής μας δικαιοσύνης και η υπεράσπιση της δικής μας σοφίας ,η οποία αποδίδει ανθρώπους άπιστους ,αιρετικούς, σχισματικούς ,γεμάτους δεισιδαιμονίες ,ατομικιστές ή ιδιόμορφους . Περί αυτών ο Ψαλμός 80,13 λέει : <<ένα ιδιότυπο άγριο κτήνος έχει καταβροχθίσει αυτούς >> Συνεπώς η σημασία του Ψαλμού είναι : << Ευλογημένος είναι ο άνθρωπος [γιατί στα Εβραϊκά ο Ενικός είναι χρησιμοποιημένος] του οποίου η παράβαση [‘jsve] είναι διαλυμένη [δηλαδή του οποίου τα εγκλήματα και οι κακές πράξεις ,τα σημερινά αμαρτήματα και αθλιότητες είναι συγχωρημένη ,που προκλήθηκε από το έναυσμα της αμαρτίας]και του οποίου οι αμαρτίες είναι καλυμμένες>> ΄ σύμφωνα με την Εβραϊκή, ο οποίος ή του οποίου η αμαρτία είναι καλυμμένη ,δηλαδή το ουσιαστικό έναυσμα της ίδιας της αμαρτίας ,δια μέσου του μη καταλογισμού του Θεού ,εξ αιτίας της ταπεινότητας και της ικεσίας της Πίστης υπέρ αυτού Έτσι ο άνθρωπος προς τον οποίο αυτά τα δύο κακά είναι συγχωρημένα ,προσέξτε ,αυτός είναι ο άνθρωπος τον οποίο ο Θεός θεωρεί σαν δίκαιο. Όθεν αυτό ακολουθεί : << Ευλογημένος είναι ο άνθρωπος προς τον οποίο ο Κύριος καταλογίζει όχι ανομία >>[Ψαλμός 32,2]. Αυτό που το κείμενο μας καλεί <<ανομία>>πιο προσεκτικά οφείλει να είναι εννοημένο σαν <<αδικία >> για να είναι σε συμφωνία με την πρόθεση του Αποστόλου .Γιατί δια της χρησιμοποίησης αυτής της λέξης αυτός είναι προσπαθώντας να αποδείξει ότι η δικαιοσύνη είναι δοσμένη δια μέσου του καταλογισμού χωρίς έργα και ότι αυτό λαμβάνει χώρα δια μέσου του μη καταλογισμού της αδικίας .Είναι το ίδιο πράγμα εάν εμείς λέμε << προς τον οποίο ο Θεός καταλογίζει δικαιοσύνη >> ή << προς τον οποίο ο Κύριος δεν καταλογίζει αμαρτία >>δηλαδή <<αδικία >> .Αλλά Αυτός δεν θα συγκρατείται από το να καταλογίζει αυτή την αδικία στον καθένα ,δεν ενδιαφέρει πόσο καλά έργα εκτελεί, εκτός εάν πρώτα η αμαρτία του έχει καλυφθεί [δηλαδή η ρίζα της αμαρτίας ,η προπατορική αμαρτία , η φυσική αμαρτία, η οποία είναι καλυμμένη δια μέσου Μετάνοιας ,Βαπτίσματος, Προσευχής και του Φόβου Θεού] και οι ανομίες του έχουν υπάρξει συγχωρημένες ,δηλαδή τα εγκλήματά του ή οι κακές του πράξεις .Έτσι σ΄ αυτόν τον Ψαλμό ,περισσότερο από τους άλλους ,υπάρχει ενοχλητική σύγχυση αυτών των όρων . Ο στοίχος οφείλει να διαβάζεται ώς ακολουθεί : <<Ευλογημένοι είναι αυτοί των οποίων τα εγκλήματα είναι συγχωρημένα και των οποίων η αμαρτία είναι καλυμμένη. Ευλογημένος είναι ο άνθρωπος προς τον οποίο ο Θεός δεν καταλογίζει αδικία >>Και λίγο αργότερα , όταν εμείς διαβάζουμε : επειδή <<εγώ αναγνωρίζω την αμαρτία μου προς Σέ [στοίχος 5] ,όπου εμείς έχουμε την λέξη <<σφάλμα>> [debictum] ,αυτή είναι η ίδια λέξη που η δική μας μετάφραση μετάφρασε με τον όρο <<αμαρτία>> πριν. <<Και

εγώ δεν έκρυψα την αδικία μου >>[στοίχος 5]. Αυτό είναι ορθά και πολύ καλά μεταφρασμένο, γιατί αυτή είναι η ίδια λέξη που ο μεταφραστής μας προηγούμενα μετάφρασε με <<αμαρτία >> στη φράση <<ο Κύριος δεν έχει καταλογίσει αμαρτία >> [στοίχος 2],με μια φτωχή μετάφραση της <<αμαρτίας >> στον τόπο της <<αδικίας>>. Έπειτα στις λέξεις : << Εγώ είπα, εγώ θα ομολογήσω κατά του εαυτού μου ,τα εγκλήματά μου [scebera] προς τον Κύριο >>[στοίχος 5] ,όπου εμείς έχουμε λανθασμένα την έκφραση την <<αδικία μου >>[injustitia] ,επειδή πιο πάνω ,στον πρώτο στοίχο αυτός μετάφρασε με τον πληθυντικό <<ανομίες >>[iniquitates] και τώρα με τον Ενικό <<αδικία>[ιnjusticia } . << Και Σύ έχεις συγχωρήσει την ενοχή [impietas] της αμαρτίας μου>> [στοίχος5]δηλαδή την αδικία της αμαρτίας μου .Εδώ επίσης αλλάζει την λέξη που αυτός στον δεύτερο στοίχο μετάφρασε την<<αμαρτία >>[peccatum] και στον πέμπτο στοίχο σαν <<αδικία >>[injustitia] ,και μόνο στον επόμενο τόπο ορθά . Γιατί το νόημα είναι : <<Σύ δεν έχεις καταλογίσει την αδικία μου σ΄ εμένα ,η οποία είναι εντός μου εξ αιτίας της βαθιάς ρίζας της αμαρτίας ,την οποία εγώ κατέχω κ.λ.π., συνεπώς ,ας προσφέρει ο καθένας που είναι ευσεβής προσευχή προς Σέ , κ.λ.π. [στοίχος 6] δηλαδή για την αδικία της αμαρτίας του . << Επειδή όλοι θα ομολογούν ,ότι αυτοί είναι πράγματι άδικοι ενώπιον Σου ,εξ αιτίας αυτής της αμαρτίας . Συνεπώς Σύ θα συγχωρείς και δεν θα καταλογίζεις προς αυτούς την αδικία τους ,καλύπτοντας την αμαρτία τους >>. Και έπειτα <<<Πολλές είναι οι μάστιγες του αμαρτωλού >>[στοίχος 10] . Εδώ θα έπρεπε αυτός να χρησιμοποιήσει την λέξη <<ασεβούς>>[impii] ,δηλαδή του ανθρώπου που δικαιώνει τον εαυτό του και περιφρονεί την δικαιοσύνη του Θεού , δια της εδραίωσης της δικής του αδικίας σαν κάποια δικαιοσύνη ενώπιον του Θεού .Αυτή είναι ασέβεια και μια διπλή αμαρτία . Αυτές οι διακρίσεις είναι πολύ πιστά τηρημένες στην Εβραϊκή , αλλά στην μετάφραση είναι όλες ολοφάνερα συγχυσμένες . Έτσι στον Ψαλμό 51,1 <<σύμφωνα προς την αφθονία του ελέους Σού, απάλειψε την ανομία μου >> δηλαδή <<προσβολή>>[cpimen] . Πάλι , << πλύνε με ολοκληρωτικά από την ανομία μου >> ,αντί <<αδικίας >>[injustitia] , και καθάρισέ με από την αμαρτία μου ! >>[στοίχος 2]. << Γιατί εγώ γνωρίζω την ανομία μου >>[imquitas] , αντί <<τις προσβολές >>[scelera] ή εγκλήματα [crimen] <<και η αμαρτία είναι πάντα ενώπιον μου >> [στοίχος 3] . << Εναντίον Σού μόνο έχω εγώ αμαρτήσει κ.λ.π.>> [στοίχος 4] . <<Προσέξτε, εγώ ήμουν γεννημένος εν ανομία [iniquitas] ,αντί <<εν αδικία >>[injustitia] και << εν αμαρτία η μητέρα μου με συνέλαβε >>,δηλαδή εντός του ίχνους της αμαρτίας [στοίχος 5] .<<Κρύψε το Πρόσωπό Σου από τις αμαρτίες μου και απάλειψε τις ανομίες μου >>[iniquitas] , αντί <<της αδικίας μου>>[injustitia] [στοίχος 9] . Ομοίως ,<< Εγώ θα διδάξω τον άδικο [iniquos] >> αντί <<προσβολέα >> [sceleratus] << τους δρόμους Σου,και οι άνομοι[impii] ,αντί οι <<αμαρτωλοί >> [peccatores] ,<<οφείλουν να είναι προσηλυτισμένοι προς Σέ >>[στίχος 13] .

ΠΟΡΙΣΜΑ

Αυτός ο στοίχος μιλά με εξαιρετική σαφήνεια περί της προπατορικής αμαρτίας σύμφωνα με το Εβραϊκό κείμενο : << Ιδού , εγώ συνελήφθην εν ανομία >> δηλαδή εν αδικία [injustistitia] , <<και εν αμαρτία με έφερε η μητέρα μου >>[Ψαλμός 51,5] .Γιατί το νόημα είναι ότι αυτή η αδικία και αμαρτία δεν αναφέρεται στην μητέρα που συλλαμβάνει και φέρει ,αλλά στο παιδί που είναι συλλαμβανόμενο και γεννημένο. Αυτό είναι καθώς εάν ήταν λέγοντας : <<Κοίτα ,όταν εγώ συνελήφθειν ,ήμουν σε μια κατάσταση αδικίας ενώπιον Σου ΄ εγώ δεν ήμουν δίκαιος επειδή δια μέσου του Αδάμ είχα χάσει αυτή την δικαιοσύνη και έτσι ήμουν συλλαμβανόμενος χωρίς αυτήν . Γιατί Σύ καταλογίζεις αδικία σε όλους εκείνους που είναι συλλαμβανόμενοι εξ αιτίας της αμαρτίας που είναι αναβλημένη δια των συγγενών τους ,ακόμα και αν αυτοί δεν αμαρτάνουν>> Και <<εν αμαρτία>> ,δηλαδή με το ίχνος της αμαρτίας , με αμαρτωλό πόθο , <<η μητέρα μου με έφερε >>.Τώρα μια μητέρα δεν αμαρτάνει δια της ενέργειας της γέννησης ενός παιδιού ,αλλά το παιδί που είναι γεννημένο αμαρτάνει δηλαδή αυτό είναι κάποιο αμαρτωλό . Σίγουρα ο Ψαλμωδός είναι ομολογώντας όχι κάποιου

άλλου τις αμαρτίες ,αλλά την δική του, όχι μόνο σ΄ αυτό τον στοίχο ,αλλά επίσης στους προηγούμενους στοίχους ,όπου πάντοτε χρησιμοποιεί τέτοιους όρους σαν <<μου>> και <<μας>> . Αλλά η αιτία γιατί σ΄ αυτό τον στοίχο δεν μιλά περί του <<μου>> ή <<μας>> είναι ότι η αμαρτία στην οποία αναφέρεται ότι συνελήφθη είναι στην κοινή κατοχή όλων .Και η αμαρτία ,που ανήκει σε όλους ,αυτός βεβαιώνει ,έχει τώρα επίσης γίνει δική του . Συνεπώς εισάγει την δήλωση λέγοντας <<Πλύνε με ολοκληρωτικά από την ανομία μου κ.λ.π.>> [στοίχος 2] .Και ένας άλλος λόγος είναι ότι αυτή η αμαρτία είναι δική του και όχι δική του. Συνεπώς αυτός δεν είπε <<εν τη ανομία μου >>, αλλά <<εν ανομία >>καθώς σαν να λέει ότι αυτή η αμαρτία υπάρχει ,είτε εγώ εκτελώ αυτήν, είτε ακόμα και μόνο γνωρίζω σχετικά με αυτή . Εγώ συνελήφθην εν αυτή ,αλλά εγώ δεν έκανα αυτήν. Αυτή άρχισε να κυριαρχεί εντός εμού πριν να αρχίσω να ζώ .Αυτή είναι ταυτόχρονη μ΄ εμένα .Γιατί εάν ήταν μόνο η αμαρτία των γονέων μου που με συνέλαβαν ,τότε σίγουρα εγώ δεν θα είχα συλληφθεί εντός αυτής ,γιατί αυτοί θα είχαν αμαρτήσει ακόμα και πριν να είχα συλληφθεί σε αυτή ,χωρίς την συναίνεση μου . Αλλά τώρα αυτή έχει γίνει δική μου .Γιατί τώρα εννοώ ότι εγώ κάνω κακό και παραβαίνω τον Νόμο . Ο Νόμος διατάσσει : << Οφείλεις να μην επιθυμείς >> [Έξοδος 20,17]. Και αν δεν τηρώ τον Νόμο ,είμαι τώρα αμαρτάνοντας και ιδού ,εγώ επιθυμώ .Συνεπώς η αμαρτία είναι τώρα δική μου ,δηλαδή δια της θέλησής μου αυτή έχει υπάρξει παραδεδεγμένη και αποδεχόμενη δια της συγκατάθεσης μου , γιατί χωρίς Χάρη εγώ έχω υπάρξει ανίκανος να υπερνικήσω αυτήν εντός του εαυτού μου ΄ συνεπώς αυτή με έχει νικήσει και εγώ είμαι εξ αιτίας αυτού του ίδιου ίχνους και κακού Πόθου, επίσης δια μέσου του έργου μου ,ένας πραγματικός αμαρτωλός και όχι απλά υπό προπατορική αμαρτία. Συνεπώς εγώ έχω πεί << Γιατί εγώ γνωρίζω την παράβασή μου κ.λ.π.>> [Ψαλμός 51,3]

ΠΟΡΙΣΜΑ

Η Γραφή χρησιμοποιεί τους όρους <<δικαιοσύνη >>και <<αδικία >> τελείως διαφορετικά από τους Φιλοσόφους και τους Νομικούς .Αυτό συμβαίνει επειδή αυτοί θεωρούν αυτά τα πράγματα σαν μια ποιότητα της ψυχής . Αλλά η <<δικαιοσύνη >>της Γραφής εξαρτάται επί του καταλογισμού του Θεού περισσότερο, παρά επί της ουσίας αυτού του ίδιου του πράγματος .Γιατί αυτός δεν έχει δικαιοσύνη που μόνο έχει μια ποιότητα ,πράγματι αυτός είναι ολοκληρωτικά ένας αμαρτωλός και ένας άδικος άνθρωπος΄ αλλά αυτός μόνο έχει δικαιοσύνη ,τον οποίο ο Θεός φιλεύσπλαχνα θεωρεί σαν δίκαιο εξ αιτίας της ομολογίας της δικής του αδικίας και εξ αιτίας της Προσευχής του υπέρ της δικαιοσύνης του Θεού και τον οποίο ο Θεός κάνει να είναι θεωρημένος δίκαιος ενώπιον Αυτού .Συνεπώς εμείς είμαστε όλοι γεννημένοι εν ανομία δηλαδή εν αδικία και πεθαίνουμε σ΄ αυτήν και είμαστε δίκαιοι μόνο δια του καταλογισμού ενός φιλεύσπλαχνου Θεού δια μέσου Πίστεως στον Λόγο Του . Επομένως ας συλλέξουμε τις σχετικές δηλώσεις από την Γραφή, που βεβαιώνουν ότι όλοι είμαστε στις αμαρτίες μας .

Πρώτον ,ο Μωυσής λέει στη Γένεση 8,21 : << Εγώ ουδέποτε πάλι θα καταραστώ την Γη εξ αιτίας του ανθρώπου ,γιατί η φαντασία της ανθρώπινης καρδιάς είναι κακή από την νεότητά της >>

Δεύτερον , αυτός επίσης λέει στην Έξοδο 34,7 : << Κύριε Θεέ ,που παίρνεις μακριά ανομία και διαφθορά και αμαρτία και ουδείς άνθρωπος εκ του εαυτού του είναι αθώος ενώπιον Σου >> ,καθώς σαν να λέει, από το γεγονός ότι <<Σύ είσαι ο μοναδικός που παίρνει μακριά αμαρτίες >> αυτό ακολουθεί ,ότι <<ουδείς είναι δίκαιος στην δική Σου όραση >> κ.λ.π. [Ρωμ 3,20]

Τρίτον , ο Σολωμόν λέει στους 1 Βασιλέων 8,46 και 2 Χρονικά 6,36 :<< Γιατί δεν υπάρχει άνθρωπος που δεν αμαρτάνει >>

Τέταρτον ,αυτός επίσης λέει στον Εκκλ 7,20 :<<σίγουρα δεν υπάρχει ένας δίκαιος άνθρωπος επί της Γης που κάνει καλό και ουδέποτε αμαρτάνει >>

Πέμπτο , ο Ιώβ που μιλά πληρέστερα παρά οι άλλοι ,λέει στον Ιώβ 7,20-21 : << Εγώ έχω αμαρτήσει .....Γιατί Σύ δεν παίρνεις μακριά την ανομία μου >> και αργότερα στο 9,2 :<<Αληθινά εγώ γνωρίζω ότι αυτό είναι έτσι ΄ ουδείς άνθρωπος θα είναι δικαιωμένος ενώπιον του Θεού>>και στο 9,15 :<< Μολονότι εγώ είμαι αθώος ,δεν μπορώ να αποκρούσω Αυτόν ΄ πρέπει να επικαλεστώ για έλεος τον δικαστή μου>>. Αυτός μιλά κατά τον ίδιο τρόπο καθ΄ όλο σχεδόν το βιβλίο του , μολονότι στο 27,6 εισάγει την δική του δικαιοσύνη ,λέγοντας :<<Η καρδιά μου δεν με μέμφεται για κάποια από τις μέρες μου >>.Αλλά ακόμα και ο Κύριος ο ίδιος ,στο Κεφάλαιο 1 συνέστησε αυτόν ενώπιον του Σατανά

Έκτο , Ψαλμός 32,6: << Συνεπώς ας προσφέρει ο καθένας που είναι ευσεβής προσευχή προς Σέ >>.Και ο Ψαλμός 143,2 : << ουδείς άνθρωπος ζών είναι δίκαιος ενώπιον Σού >> .Ομοίως ο ψαλμός 130,8 : <<Και αυτός θα λυτρώνει τον Ισραήλ από όλες τις ανομίες του >> .Και ο Ψαλμός72,14 : <<Από καταπιέσεις και βία Αυτός λυτρώνει την ζωή τους >>Και υπάρχουν πολλά όμοια χωρία .

Έβδομο ,Ισαϊας 64,6: << Εμείς έχουμε όλοι γίνει σαν ένας που είναι ακάθαρτος και όλη μας η δικαιοσύνη είναι σαν ιμάτιο ρυπαρό γυναικός εχούσης τα έμμηνα >>

Όγδοο [Ιερεμίας 30,11] : <<Εγώ θα φρονηματίσω εσένα κατά το σωστό μέτρο ,ώστε να μη μπορείς να φαίνεσαι στον εαυτό σου αθώος >>

Από την Καινή Διαθήκη : Έννατον ,ο Απόστολος λέει [1 Τιμ 1,15]: <<Ο Χριστός ήλθε να σώσει αμαρτωλούς ,εκ των οποίων εγώ είμαι ο επικεφαλής>>. Πάλι αυτός λέει στους Ρωμ 7,19 <<Το κακό που εγώ δεν θέλω ,αυτό εγώ κάνω >> κ.λ.π. Πάλι [φιλιπ 3,13 : << Εγώ δεν θεωρώ ότι έχω κάνει αυτό δικό μου>> . Δέκατο ,ο Ιάκωβος 3,2 <<Εμείς όλοι κάνουμε πολλά λάθη >> .Ενδέκατο ,1 Ιωάννης 5,18 :<<εάν εμείς λέμε ότι δεν έχουμε αμαρτία >>κ.λ.π. Ωστόσο πιο κάτω λέει [1 Ιωάννης 5 ,18] <<οποιοσδήποτε γεννημένος από τον Θεό δεν αμαρτάνει >> κ.λ.π. Δωδέκατο , [Αποκάλυψη 22,11] <<Ο δίκαιος ας κάνει ακόμα το καλύτερο >>. Όθεν , ο ευλογημένος Αυγουστίνος λέει στην 29 Επιστολή στον ευλογημένο Ιερώνυμο << Αγάπη είναι η δύναμη δια της οποίας ένα άτομο αγαπά οτιδήποτε αυτός οφείλει να αγαπά .Σε κάποιους ανθρώπους αυτή είναι δυνατότερη και σε άλλους ασθενέστερη, ενώ σε άλλους δεν υπάρχει καθόλου ΄ αλλά αυτή ουδέποτε είναι στον πληρέστερο βαθμό ,έτσι ώστε δεν θα μπορούσε να είναι περαιτέρω αυξανόμενη σε οποιονδήποτε ,εφόσον αυτός ζεί . Αλλά εφόσον μπορεί να είναι αυξανόμενη, οτιδήποτε είναι υπολειπόμενο οφείλει να προέρχεται από αμαρτία .Εξ αιτίας αυτού του ελαττώματος <<δεν υπάρχει ουδείς δίκαιος άνθρωπος επί της Γης ,που κάνει καλό και ουδέποτε αμαρτάνει >> [1 Βασιλέων 8,46] Συνεπώς εξ αιτίας αυτού του ελαττώματος << ουδείς άνθρωπος ζών είναι δίκαιος ενώπιον του Θεού >> [Ψαλμός 143,2] . Εξ αιτίας αυτού του ελαττώματος, <<εάν εμείς λέμε ότι δεν έχουμε αμαρτία ,εξαπατούμε τους εαυτούς μας και η αλήθεια δεν είναι εντός μας>> [1 Ιωάννης 1,8] Επίσης ,εξ αιτίας αυτού του ελαττώματος, δεν ενδιαφέρει πόσο πολύ εμείς προοδεύουμε ,πάντοτε είμαστε βιασμένοι να λέμε : <<Συγχώρεσέ μας τις οφειλές >> [Ματθ 6,12] , αν και στο Βάπτισμα όλες οι αμαρτίες μας ,λόγων, πράξεων και σκέψεων έχουν υπάρξει συγχωρημένες . Έτσι ακριβώς γράφει ο Αυγουστίνος. Αλλά η ίδια σχέση είναι εν ισχύ εξ αιτίας του Βαπτίσματος ,πράγματι πολύ δυνατότερη, εξ αιτίας της Μετάνοιας και της Άφεσης . Από όλα αυτά είναι σαφές ότι δεν υπάρχει αμαρτία που είναι αφέσιμη σε σχέση με την ουσία της και την φύση της ,αλλά επίσης είναι και μη αξία . Γιατί ακόμα και τα καλά έργα που είναι καμωμένα ,ενώ το έναυσμα της αμαρτίας και η φιληδονία είναι παλεύοντας εναντίων αυτών ,δεν είναι τέτοιας έντασης και αγιότητας καθώς ο Νόμος απαιτεί ,αφού αυτά δεν είναι καμωμένα με όλη μας την δύναμη ,

αλλά μόνο με τις πνευματικές δυνάμεις οι οποίες αγωνίζονται ενάντια στις δυνάμεις της σάρκας. Έτσι αμαρτάνουμε ακόμα και όταν κάνουμε καλό ,εκτός εάν ο Θεός δια μέσου του Χριστού καλύπτει αυτή την ατέλεια και δεν την καταλογίζει σ΄ εμάς .Έτσι αυτή γίνεται μια συγχωρητέα αμαρτία, δια μέσου του ελέους του Θεού ,που δεν την καταλογίζει προς χάρη της Πίστης και της ικεσίας ,εκ μέρους αυτής της ατέλειας προς χάριν του Χριστού .Συνεπώς ,αυτός που νομίζει ότι οφείλει να θεωρείται σαν δίκαιος εξ αιτίας των έργων του είναι πολύ ηλίθιος ,αφού εάν αυτά προσφέρονταν σαν μια θυσία στην κρίση του Θεού, αυτά ακόμα θα ευρίσκοντο να είναι αμαρτίες .Καθώς ο Ψαλμός 36,2 λέει : << Γιατί αυτός έχει ενεργήσει δόλια ενώπιον Αυτού , έτσι ώστε η ανομία του ευρίσκεται να είναι υπό οργή >>,δηλαδή ενώπιον του Θεού και εντός του δικού του πνεύματος υπήρχε δόλος και όχι η αλήθεια της δικαιοσύνης ,αν και ενώπιον των ανθρώπων αυτός κάνει μια επίδειξη δικαιοσύνης εντός των έργων του .Γιατί δεν θα μπορούσε να είναι δίκαιος εντός του εαυτού του χωρίς το έλεος του Θεού ,αφού είναι διεφθαρμένος εξ αιτίας του ίχνους της αμαρτίας. Συνεπώς ανομία θα βρίσκεται στην δικαιοσύνη του ,δηλαδή ακόμα και τας καλά του έργα θα είναι άδικα και αμαρτωλά . Αυτή η ανομία δεν θα βρίσκεται στους Πιστούς και εκείνους που ικετεύουν προς Αυτόν ,επειδή ο Χριστός τους έχει φέρει βοήθεια από την πληρότητα της αγνότητάς Του και έχει καλύψει αυτή την ατέλειά τους .Γιατί ζητούν και ελπίζουν από Αυτόν ,αλλά οι άλλοι δεν το ζητούν ,αλαζονικά νομίζοντας ότι το έχουν .

ΠΟΡΙΣΜΑ

[λψς] <<προσβολές >> [scelera] <<ανομήματα >> [iniquitates} ή εγκλήματα [crimina] κ.λ.π. έχουν να κάνουν με τις πράξεις που είναι αυτές καθ΄ εαυτές κακά έργα και αμαρτίες . [πχδπ] , << αμαρτία>> {peccatum] ,ωστόσο υποδεικνύει το ίχνος της αμαρτίας [fomes] , η οποία γέρνει προς αυτές τις κακές πράξεις και είναι η αιτία αυτών .Έτσι αυτό είναι το δένδρο εκείνων των καρπών . [υοψζ], <<ανομία >> [in-iquitatas] ή <<αδικία >> [injustitia] εκείνα τα καλά έργα που είναι καμωμένα ενώπιον της αμαρτίας που αγωνίζεται εναντίον μας ,ειδικά εάν αυτά είναι προβαλλόμενα σαν δικαιοσύνη .Αλλά αυτά δεν είναι καλά έργα δια μέσου των προσπαθειών του δρομέα ,αλλά εξ αιτίας της άφεσης του φιλεύσπλαχνου Θεού μας . Έτσι καθ΄ εαυτά είναι ανομίες και αδικία ,δηλαδή αυτά δεν είναι δίκαιες πράξεις και δεν επαρκούν σαν αντάξια σε ό,τι είναι απαιτούμενο . [υχς] , <<ασέβεια>>.[impietas] Αυτή είναι η ακριβής συστατική αρχή αυτού του είδους της αδικίας . Αυτή είναι μια απόκρουση της αμαρτίας ,έτσι ώστε οι άνθρωποι δεν ομολογούν την αμαρτία και δηλώνουν ότι καλά έργα είναι δικαιοσύνη και απεχθάνονται μόνο προσβολές και εγκλήματα . Έτσι έρχεται να περάσει ότι αυτοί είναι δίκαιοι στα μάτια των ανθρώπων και άδικοι ενώπιον του Θεού . Εσείς λέτε : << Τότε γιατί υπάρχει τόσο πολύ κήρυγμα σε σχέση με τις αξίες των αγίων ? . Εγώ απαντώ : <<Επειδή αυτές δεν είναι οι αξίες των αγίων ,αλλά οι αξίες του Χριστού σ΄ αυτούς ,δια του οποίου την Χάρη ,ό Θεός αποδέχεται τα έργα τους ,τα οποία Αυτός διαφορετικά δεν θα αποδεχόταν . Όθεν, αυτοί οι ίδιοι οι άγιοι ουδέποτε γνωρίζουν ότι εκτελούν και κατέχουν αξιέπαινα έργα αλλά κάνουν όλα αυτά τα πράγματα μόνο ώστε να μπορέσουν να βρούν έλεος και να ξεφύγουν την κρίση ,παρακαλώντας για συγχώριση με βροντώδεις στεναγμούς μάλλον , παρά αλαζονική αναζήτηση του στεφάνου . << Ο Θεός είναι θαυμάσιος στους αγίους Του >>{Ψαλμός 68,35] .Αυτός τους κρύβει έτσι ,ώστε μολονότι αυτοί είναι άγιοι ,εν τούτοις βλέπουν τους εαυτούς τους σαν κοινούς ανθρώπους. Έτσι δια μέσου της ελπίδας του ελέους<<η ζωή τους είναι κρυμμένη με τον Χριστό εν τώ Θεώ >>. [Κολοσσαείς 3,3] .Εξ αιτίας του φόβου τους της Κρίσης ,ο θάνατός τους και η αμαρτία τους είναι ολοφάνερα με αυτούς ,ενώπιον τους και στις συνειδήσεις τους. Αυτοί πάντοτε κρίνουν τους εαυτούς τους εν φόβω ,επειδή γνωρίζουν ότι εκ του

εαυτού τους δεν μπορούν να είναι δίκαιοι ενώπιον του Θεού . Αυτοί φοβούνται την Κρίση του Θεού επάνω σε όλα τα έργα τους, καθώς ο Ιώβ λέει : << Εγώ έγινα φοβισμένος εξ όλων των έργων μου, γιατί γνωρίζω ότι Σύ δεν θα με κρατήσεις αθώο >>[Ιώβ 9,28]. Αυτοί να μπορούν ,παρ΄ όλα αυτά, να μην απελπίζονται ,να επικαλούνται το έλεος του Θεού εν Χριστώ και έτσι να είναι εισακουόμενοι . Αυτή είναι η σοφία που είναι κρυμμένη σε ένα μυστήριο [1 Κορ 2,7] και είναι η αλήθεια. Γιατί ακριβώς καθώς ο Θεός και η βουλή Του είναι άγνωστα σ΄ εμάς ,έτσι επίσης και η δική μας δικαιοσύνη ,που τελείως εξαρτάται επί Αυτού και της βουλής Του .Έτσι ο Ψαλμός 51,6 διαβάζεται : <<Γιατί ιδού Σύ έχεις χαρεί εν αληθεία >>[δηλαδή σε αληθινή δικαιοσύνη, εν αντιθέσει στην συμβολική και Νομικίστικη δικαιοσύνη ,η οποία την παριστά σαν ένα σήμα ,αλλά όχι σαν το αληθινό πράγμα] . Αλλά πως εγώ γνωρίζω αυτό?.<<Τα αβέβαια και κρυμμένα πράγματα της Σοφίας Σου ,Σύ έχεις κάνει φανερά σ΄ εμένα >> [Ψαλμός 51, 6] ,δηλαδή εγώ το γνωρίζω επειδή αυτό το είδος της εσωτερικής δικαιοσύνης μόνο είναι ευάρεστο προς Σέ , αυτό Σύ αγαπάς επειδή είναι αλήθεια και πληρώτης. Εγώ γνωρίζω ,εγώ λέω ,επειδή Σύ μου έχεις δοσμένη μια σοφία που είναι κρυμμένη ,με σκοπό να μπορώ να γνωρίζω . Συνεπώς ,η αιτία του γεγονότος ότι εμείς δεν μπορούμε να εκπληρώσουμε τον Νόμο του Θεού και έτσι είμαστε επάξια άδικοι ,ουδέν παραμένει σ΄ εμάς εκτός να ζούμε σε συνεχή φόβο κρίσεως και πάντοτε να παρακαλούμε για την συγχώρηση της αδικίας μας ή μάλλον για τον μη καταλογισμό αυτής . Γιατί αυτή είναι ουδέποτε συγχωρημένη ολοκληρωτικά ,αλλά παραμένει και χρειάζεται μη καταλογισμό . Έτσι στον Ψαλμό 2,11—12 << υπηρέτησε τον Κύριο >> [που δεν μπορεί να είναι καμωμένο εκτός με ευτυχία και χαρά , αλλά επειδή αυτό δεν μπορεί να είναι καμωμένο τέλεια ,τότε <<με φόβο>>,υπηρέτησε Αυτόν χαρούμενα εν φόβο και <<ευφραίνου εν Αυτώ >>[εξ αιτίας του ελέους Του]<< με τρόμο >>εξ αιτίας των αμαρτιών σου οι οποίες αξίζουν κρίση .

13. <<Γιατί όχι δια μέσου του Νόμου>> . Πάλι αυτός αποδεικνύει ότι η δικαιοσύνη δεν έρχεται από τον Νόμο ,αλλά από την Πίστη ,σύμφωνα με τον καρπό και την αξία αμφοτέρων. Γιατί ο Νόμος και η Πίστη αξίζουν αντίθετα πράγματα . Δηλαδή ο Νόμος αξίζει οργή και το χάσιμο της υπόσχεσης, αλλά η Πίστη αξίζει Χάρη και την εκπλήρωση της υπόσχεσης ,καθώς εάν να λέει ,εάν εσείς δεν πιστεύεται την Γραφή και το παράδειγμά της , τουλάχιστον πιστεύεται την δική σας εμπειρία .Γιατί δια μέσου του Νόμου εσείς δικαιούσθε οργής και ερήμωσης, αλλά δια μέσου της Πίστης Χάρη και την κατοχή ολόκληρου του κόσμου , καθώς είναι φανερό στην περίπτωση των Αποστόλων .που βασιλεύουν με τον Χριστό σε όλο τον κόσμο. Έτσι επίσης η υπόσχεση δεν ήταν δοσμένη στον Αβραάμ δια μέσου του Νόμου ,αλλά δια μέσου της Πίστης και το ίδιο θα είναι η περίπτωση με εσάς που είστε ο σπόρος του .

15. <<. Γιατί ο Νόμος φέρει οργή >> . Αυτό εφαρμόζεται προς τον Νόμο εξωτερικά, ότι αυτός εργάζεται οργή ,δηλαδή ενώ αυτός παραμένει ιστάμενος και δεν είναι εκπληρωμένος [καθώς αυτός πρέπει κατ΄ ανάγκη να ίσταται όταν η Πίστη είναι απούσα] ,εκείνοι οι άνθρωποι αξίζουν οργή προς τους οποίους ο Νόμος εδόθει .Ο ευλογημένος Αυγουστίνος στο Κεφάλαιο 19 του <<επί του Πνεύματος και του Γράμματος >> βιβλίου λέει ,<< γιατί αυτό δεν ήταν δικό του σφάλμα που ο Νόμος δεν ήταν εκπληρωμένος ,αλλά το σφάλμα της κρίσης της σάρκας .Αυτό το σφάλμα ήταν ανάγκη να υποδειχθεί δια του Νόμου και θεραπευθεί δια Χάρης >>. Έτσι ο Νόμος εργάζεται οργή, δηλαδή όταν δεν είναι εκπληρωμένος δείχνει την οργή του Θεού προς εκείνους που έχουν αποτύχει να προνοήσουν για την εκπλήρωσή του . Συνεπώς ο Νόμος δεν είναι κακός, αλλά αυτοί ήταν κακοί προς τους οποίους ήταν δοσμένος και προς τους οποίους εργάζεται οργή ,αλλά προς τους άλλους [δηλαδή τους Πιστούς] αυτός εργάζεται σωτηρία ΄ πραγματικά όμως δεν είναι ο Νόμος που εργάζεται αυτήν ,αλλά η Χάρη . Επομένως, εάν η υπόσχεση ήταν δια μέσου του

Νόμου ,αφού αυτός εργάζεται οργή ,θα ακολουθούσε ότι η υπόσχεση δεν είναι μια υπόσχεση ,αλλά μάλλον μια απειλή . Και έτσι η υπόσχεση θα ήταν καταργημένη και δια μέσου αυτής επίσης η Πίστη .

14 . << Γιατί εάν αυτοί που είναι εκ του σπέρματος , κ.λ.π. >> Ο Απόστολος επίσης δείχνει ότι η Πίστη είναι δημιουργημένη κενή κατά ένα άλλο τρόπο ,παρά δια μέσου της κατάργησης της υπόσχεσης εξ αιτίας της οργής του Νόμου , δηλαδή δια μέσου του σπέρματος της σάρκας .Γιατί εάν αυτό είναι επαρκές να κατασκευάζεται ένας άνθρωπος δίκαιος και άξιος της πρόσληψης της υπόσχεσης επειδή αυτός είναι ένας υιός της σαρκός, τότε η Πίστη δεν είναι αναγκαία . Τότε γιατί ήταν ο Αβραάμ δικαιωμένος δια Πίστεως και θεωρήθηκε σαν άξιος της υπόσχεσης ? . Τότε η Πίστη είναι μάταιη και οτιδήποτε ειπωμένο σε σχέση με αυτήν στη Γραφή είναι μάταιο . Γιατί εκείνοι που θα μπορούσαν να είναι δικαιωμένοι δια της σαρκός τους και δια μέσου του Νόμου δεν χρειάζονται Πίστη, καθώς αυτοί οι ίδιοι πραγματικά σκέπτονται. Αλλά το αντίθετο είναι η περίπτωση , γιατί αυτοί είναι καταδικασμένοι δια μέσου της σάρκας τους και δια μέσου του Νόμου .

13 . <<. Διότι όχι δια του Νόμου >> ,δηλαδή δια μέσου της δικαιοσύνης και των έργων του Νόμου . Ο Απόστολος δεν χρησιμοποιεί τον όρο << την δικαιοσύνη του Νόμου >>αλλά απλά τον όρο <<Νόμος >> κατά μια απόλυτη σημασία ,επειδή αυτή πραγματικά δεν είναι δικαιοσύνη . Εν τούτοις, ότι αυτός καταλαβαίνει <<δικαιοσύνη>> δια της χρήσης του όρου <<Νόμος >> είναι φανερό από την αντιτασσόμενη έκφραση << αλλά δια μέσου της δικαιοσύνης της Πίστεως>>,αφού θα είχε επαρκέσει εδώ εάν είχε πεί <<αλλά δια Πίστης >>. Αλλά αφού η δικαιοσύνη του Νόμου είναι μηδέν ,είναι σωστός χρησιμοποιώντας την έκφραση <<Νόμος >>καθ΄ εαυτόν .Αυτό το κείμενο βεβαιώνει την διαμορφωμένη πρωϊμότερα δήλωση [4,12]όπου είπε ότι ο Αβραάμ κατείχε την δικαιοσύνη της Πίστης ακόμα και απερίτμητος και ότι οι Εθνικοί τον ακολουθούν σ΄ αυτή την Πίστη ,όπως οι υιοί ακολουθούν τον πατέρα τους ,ακριβώς καθώς η υπόσχεση του μέλλοντος είχε υπάρξει κατασκευασμένη προς αυτόν .Και αυτή η υπόσχεση ήταν σίγουρα δοσμένη προς αυτόν εξ αιτίας αυτής της ίδιας Πίστης του και όχι δια μέσου του Νόμου . Και επειδή αυτός έχει συνδέσει εδώ μαζί τα δύο στοιχεία ,του Νόμου και του σπέρματος, δείχνει ότι ούτε το ένα ούτε το άλλο επαρκούν να επιτύχουν την υπόσχεση .Όθεν, αυτές οι δύο δηλώσεις :

14 . <<η Πίστη είναι μηδέν και η υπόσχεση είναι κενή >> μπορεί να είναι εννοούμενες με αμφότερους τρόπους ,συνδετικά και ξεχωριστά . Συνδετικά αυτά αναφέρονται το ένα στο άλλο και υποδηλώνουν το ένα το άλλο ,καθώς είναι δηλωμένο στο σχόλιο ,έτσι ώστε η σημασία είναι : όχι δια μέσου του Νόμου ,ούτε δια μέσου φυσικής καταγωγής κ.λ.π. ΄ επειδή εάν αυτή ήταν δια μέσου του σπέρματος και δια μέσου του Νόμου κ.λ.π. ,τότε η Πίστη και η υπόσχεση θα έπαυαν . Αλλά το γεγονός ότι η Πίστη θα έπαυε δια μέσου του σπέρματος εισηγείται και αποδεικνύει ότι η υπόσχεση θα έπαυε δια μέσου του Νόμου, επειδή <<ο Νόμος εργάζεται οργή>>{στοίχος 15] . Αλλά με αυτό τον τρόπο το κείμενο είναι αλλοιωμένο και συγκεχυμένο . Έτσι εάν ήταν τεθειμένο κατά την ακριβή τάξη ,η σημασία θα ήταν ως ακολουθεί : Η υπόσχεση προς τον Αβραάμ και το σπέρμα του ,ότι αυτοί θα όφειλαν να είναι οι κληρονόμοι του Κόσμου δεν ήταν δια μέσου του Νόμου ,ούτε δια μέσου του σπέρματος του ,αλλά δια μέσου της δικαιοσύνης της Πίστης .Γιατί εάν ήταν κληρονόμοι δια μέσου του Νόμου και εξ αιτίας της φυσικής τους σχέσης ,τότε η Πίστη είναι καταργημένη και η υπόσχεση κενωμένη . <<Γιατί ο Νόμος εργάζεται οργή >>[4,15]. Αλλά επειδή είναι το ίδιο πράγμα να είναι εκ του σπέρματος και το να έχουν τον Νόμο και επειδή είναι ο ίδιος λαός που είναι συνεπαγόμενος ,συνεπώς

αυτός κάποιες φορές χρησιμοποιεί την μια έκφραση και κάποιες φορές την άλλη .Εάν εμείς εννοούμε αυτές τις εκφράσεις ξεχωριστά ,έτσι ώστε η πρώτη είναι συσχετισμένη σ΄ αυτό που προηγείται και η δεύτερη σ΄ αυτό που ακολουθεί στο κείμενο ,τότε η σημασία είναι : Εάν το σπέρμα και η φυσική γέννηση ήταν αρκετά να δικαιώνουν και να κάνουν τον λαό άξιο της κληρονομιάς αυτό ακολουθεί ,ότι η Πίστη δεν είναι αναγκαία για δικαίωση και για αξιότητα αυτού του είδους ,αφού αυτός που είναι δίκαιος και άξιος δεν χρειάζεται ούτε δικαίωση ούτε αξιότητα . Αλλά τώρα αυτό είναι τόσο ψεύτικο που το ακριβώς αντίθετο είναι η περίπτωση ,γιατί η Πνευματική γέννηση που έρχεται από Πίστη μας κάνει δίκαιους και άξιους της υπόσχεσης και αυτή είναι αρκετή χωρίς την άλλη . Αλλά η φυσική γέννηση δεν οφελεί καθόλου , πραγματικά αυτή είναι μηδέν και κενή , γιατί εκείνοι που είναι εκ Πίστεως είναι οι κληρονόμοι και εκείνοι που είναι εκ του σπέρματος είναι οι αποκληρωμένοι, καθώς διαβάζουμε στον Ψαλμό 127,2—3 << Όταν Αυτός δίνει ύπνο προς τους αγαπημένους Του , ιδού ,οι υιοί είναι μια κληρονομιά από το Κύριο ,ο καρπός της κοιλίας μια ανταμοιβή >> . Και στον Ιωάννη 1,13: << που ήταν γεννημένοι όχι εξ αίματος ,ούτε εκ της θελήσεως της σαρκός ,ούτε εκ της θελήσεως του ανθρώπου, αλλά εκ του Θεού>> ΄ πάλι ,Ιωάννης 3,5-7 : << Εσείς πρέπει να είστε γεννημένοι πάλι, εξ ύδατος και Πνεύματος >>΄ και στον Ψαλμό 22,30 : <<ένα σπέρμα που υπηρετεί Αυτόν οφείλει να είναι δηλωμένο προς τον Κύριο κ.λ.π. >> ΄ και ο Ψαλμός 45,16 : << Στην θέση των πατέρων σας υιοί γεννήθηκαν σ΄ εσέ κ.λ.π. >>. Όταν αυτή η δήλωση είναι έτσι αποδειγμένη [ότι εκείνοι που είναι εκ του σπέρματος δεν είναι οι κληρονόμοι ,αλλά μάλλον η φυσική γέννηση είναι ακυρωμένη , με σκοπό η γέννηση εκ Πίστεως να μπορέσει να είναι εδραιωμένη ,σε αντίθεση με εκείνους τους ανθρώπους που ζητούν να ακυρώσουν την Πίστη και να εδραιώσουν το σπέρμα] , αυτό ακολουθεί ότι η υπόσχεση θα ήταν επίσης κατηργημένη δια του Νόμου ,κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο που η Πίστη είναι κατηργημένη δια της φυσικής καταγωγής . Γιατί <<ο Νόμος εργάζεται οργή ,κ.λ.π. >>καθώς είναι φανερό από το ίδιο το κείμενο , <<γιατί όπου δεν υπάρχει Νόμος >>[στοίχος 15] ,καθώς εάν να λέει ότι η παράβαση εργάζεται οργή ,αλλά δεν θα εργαζόταν αυτή εάν δεν θα υπήρχε ο Νόμος . Αυτή η δήλωση θα όφειλε να είναι εννοημένη στο να δίνει ευκαιρία .Γιατί πραγματικά είναι η παράβαση του Νόμου που εργάζεται οργή και κάνει την υπόσχεση αναποτελεσματική. Αλλά αυτό δεν θα ήταν η περίπτωση εάν δεν υπήρχε ο Νόμος . Γιατί ο Νόμος, εφόσον είναι χωρίς Πίστη που τον εκπληρώνει, κάνει όλους τους ανθρώπους αμαρτωλούς και εδραιώνοι το γεγονός ότι αυτοί είναι ένοχοι και έτσι ανάξιοι της υπόσχεσης ,πράγματι άξιοι οργής και ερήμωσης και κατ΄ ακολουθία μεταστρέφει την υπόσχεση σε απειλή .Σε κάθε περίπτωση αυτή είναι η ευκαιρία για όλα εκείνα τα πράγματα να συμβούν στον άνθρωπο και να πέσουν πάνω του ,δηλαδή ότι κάποιος αναγνωρίζει ότι αυτά συμβαίνουν και πέφτουν πάνω του ,καθώς ο Απόστολος έχει πεί πιο πάνω [3,20]<<δια μέσου του Νόμου έρχεται η γνώση της αμαρτίας >>. Γιατί αυτός που έχει τον Νόμο χωρίς Πίστη και Χάρη θα δεί ακριβώς ότι είναι ένας αμαρτωλός και άξιος οργής και ότι συνεπώς είναι αποστερημένος της υπόσχεσης .

17 .<< Ο Πατέρας πολλών Εθνών >> . Η έκφραση << εν τη παρουσία του Θεού , κ.λ.π.>> δεν είναι στο Εβραϊκό κείμενο ,να είστε σίγουροι ,αλλά αυτή είναι συνεπαγόμενη από το κείμενο, οπωσδήποτε εάν κάποιος ορθά θεωρεί το γεγονός ότι ο Αβραάμ περιγράφεται σαν ο Πατέρας πολλών Εθνών . Τώρα, εγώ ερωτώ , ήταν αυτός ο Πατέρας τους σύμφωνα με την σάρκα ή σύμφωνα προς το Πνεύμα ? .Αυτός δεν μπορεί να είναι σύμφωνα προς την σάρκα ,επειδή υπήρχαν τότε και υπήρξαν πηγαίνοντας να είναι πάντοτε Έθνη, που κατά κανένα τρόπο δεν κατάγονταν από αυτόν .Και εν τούτοις τού είχε δοθεί η υπόσχεση ότι θα ήταν ο Πατέρας τους .Αλλά εάν εσείς λέτε ότι όλα τα Έθνη είναι πηγαίνοντας να καταστραφούν, έτσι ώστε μόνο

οι υιοί που είναι καταγόμενοι από αυτόν θα βασιλεύουν παντού στον κόσμο ,τότε θα είναι ο Πατέρας μόνο ενός και όχι πολλών Εθνών .Από την άλλη μεριά ,εάν όλα τα Έθνη θα είναι υποβιβασμένα σε δουλεία και θα ζούν σε υποτέλεια, τότε αυτός θα είναι όχι πλέον α Πατέρας τους ,ούτε αυτά τα έθνη υιοί Του ,γιατί αυτοί θα είναι σκλάβοι και αυτός ο Κύριος των Εθνών ΄ σ΄ αυτή την περίπτωση η πατρότης είναι εξαφανισμένη και καταπίεση και βία υποδεικνύεται . Εν τούτοις οι Ιουδαίοι μελιστάλαχτα υπόσχονται στους εαυτούς τους αυτό τον ρόλο και την τυραννία και περιμένουν αυτή με ηλίθια ελπίδα . Συνεπώς πρέπει να συμπεράνουμε ότι η υπόσχεση ήταν, ότι αυτός θα ήταν δημιουργημένος ο Πατέρας των Εθνών <<εν τη παρουσία του Θεού >> και στην όραση του Θεού και εν Πνεύματι .Αλλά πάλι εάν κάποιος θα έλεγε ότι αυτός ήταν πηγαίνοντας να είναι ο Πατέρας μόνο κατά το λειτούργημα και το όνομα ,καθώς ο Ναμάν ο Σύρος ήταν καλεσμένος πατέρας από τους υπηρέτες του και καθώς οι Πρίγκηπες του λαού είναι καλεσμένοι οι πατέρες της Χώρας τους ,αυτό σημαίνει να μειώνουμε την δόξα της υπόσχεσης πάρα πολύ, γιατί αυτή είναι μόνο μια πρόσκαιρη και αναπληρωματική πατρότης ,που μπορεί να εφαρμόζεται σε πολλούς ανθρώπους και έτσι όχι μόνο στον Αβραάμ κ.λ.π. Ούτε αυτό θα μπορούσε να είναι αιώνιο , ακριβώς καθώς οι Κρατικοί Πατέρες είναι τέτοιοι για τον χρόνο που είναι στο υπούργημα. Αλλά εάν αυτή η αναίδεια ακόμα δεν παύει και ο αντιρρησίας λέει ότι ο Αβραάμ ήταν πηγαίνοντας να είναι ένας πατέρας κατά τον ίδιο τρόπο που αυτός είναι και ήταν ο πατέρας Εθνών δια μέσου της Κετουράχ, της δεύτερης γυναίκας του ,τότε η απάντηση είναι η ίδια καθώς κατά την πρώτη αντίρρηση ,δηλαδή ότι πάρα πολλά Έθνη ήταν διαφορετικά από αυτούς και πιο πολυάριθμα παρά αυτοί ήταν . Έτσι αυτός δεν θα ήταν ακόμα ο πατέρας των <<πολλών >>Εθνών εξ αιτίας αυτών των Εθνών ,αλλά μάλλον <<ο πατέρας κάποιων μερικών Εθνών>>.Αλλά ούτε ακόμα και οι Ιουδαίοι οι ίδιοι αντιλαμβάνονται αυτήν την υπόσχεση και περιμένουν την εκπλήρωσή της σε αναφορά μόνο προς εκείνα τα Έθνη . Έτσι η κατοχή της είναι εκπληρωμένη εν Χριστώ ,που είναι ο Βασιλιάς και Κύριος των Εθνών ,την οποία Αυτός έχει επιτύχει δια μιας καλλίτερης Νίκης, παρά εκείνης των Ιουδαίων μια φορά επιτυχημένης επί των Χαναναίων . Γιατί Αυτός σκοτώνει τους εχθρούς Του πνευματικά, με το ξίφος του Λόγου , κάνοντας τον ασεβή ευσεβή και έτσι κυβερνόντας επί αυτών ακόμα και στην δική τους χώρα και κτίση. <<που δίνει ζωή στους νεκρούς >> Μολονότι αυτό είναι αληθινό ιστορικά ,εν τούτοις θα όφειλε να είναι εννοημένο περισσότερο σαν μια πνευματική επιβεβαίωση αυτού που ειπώθηκε ΄ είναι καθώς αυτός ήταν λέγοντας : <<τα Έθνη θα είναι τα παιδιά σου, αν και αυτό δεν είναι έτσι ακόμα και είναι μακριά από το να γίνουν παιδιά σου, εν τούτοις ο Κύριος έχει την δύναμη να ανεγείρει αυτά και να τα καλέσει να γίνουν και να είναι παιδιά σου>> .Καθώς ο Ιωάννης ο Βαπτιστής λέει στον Λουκά 3,8 : << Μην αρχίσεις να λές << εμείς έχουμε τον Αβραάμ σαν Πατέρα μας >> Γιατί ο Θεός είναι ικανός από αυτές τις πέτρες να αναγείρει παιδιά στον Αβραάμ >> .Και έτσι υπάρχει ένα δυνάμωμα της Πίστης του Αβραάμ και μια επιβεβαίωση της υπόσχεσης του Θεού στο γεγονός ότι ο Αβραάμ μπορεί να γίνει ο Πατέρας πολλών Εθνών , μολονότι όχι δια της δικής του δυνάμεως ,αλλά δια της δύναμης του Θεού .

18. <<. Αντίθετα προς την ελπίδα. >> Σε πρώτο επίπεδο ,<< ελπίς >>σημαίνει ένα πράγμα το οποίο είναι φυσικά ελπιζόμενο ,αλλά αυτή η ελπίδα δεν ήταν αυτού του είδους. Σε δεύτερο επίπεδο, ωστόσο, αυτή επίσης σημαίνει κάτι το οποίο είναι υπερφυσικά ελπιζόμενο . Και στις δύο περιπτώσεις <<ελπίς>>πρέπει να λαμβάνεται κατά την σημασία ενός πράγματος που να είναι ελπιζόμενο και όχι κατά την σημασία της δύναμης του ελπίζειν . Και αυτό πάρα πολύ όμορφα υποδεικνύει τη διαφορά της ελπίδας των ανθρώπων γενικά και την ελπίδα των Χριστιανών . Γιατί η ελπίς των ανθρώπων ,κατά γενικό τρόπο, δεν είναι αντίθετη προς την ελπίδα ,αλλά σύμφωνη προς την ελπίδα ,δηλαδή αυτό το οποίο μπορεί λογικά να αναμένεται να συμβεί. .

Γιατί οι άνθρωποι δεν ελπίζουν όπου μόνο εκείνο που είναι αντίθετο προς την ελπίδα τους εμφανίζεται ,αλλά μάλλον όταν εκείνο εμφανίζεται το οποίο είναι ακριβώς όμοιο προς την ελπίδα τους ή εκείνο το οποίο έχει μια ορισμένη δυνατότητα να τυχαίνει . Όθεν ,αυτή η Πίστη είναι περισσότερο ένα αρνητικό, παρά ένα θετικό πράγμα , δηλαδή αυτοί υποθέτουν ότι όταν κάποια πράγματα έχουν αρχίσει, τότε εκείνο το οποίο ήταν ελπιζόμενο θα έλθει να περάσει .Και τότε τελικά αυτοί ελπίζουν ότι δεν θα υπάρχει εμπόδιο να εμποδίσει οτιδήποτε αυτοί έχουν ελπίσει . Έτσι σε αναφορά προς το τί είναι θετικά ελπιζόμενο ,αυτή η ελπίς θέλει να είναι βεβαία και να γνωρίζει ,αλλά εν αναφορά προς το αρνητικό αυτή είναι εξαναγκασμένη να παραμένει αβέβαιη . Σε αντίθεση ,η ελπίς των Χριστιανών είναι βέβαιη σε σχέση προς τις αρνητικές απόψεις .Γιατί αυτή γνωρίζει ότι το ελπιζόμενο πράγμα πρέπει να έλθει να περάσει και δεν θα είναι εμποδισμένο ,εφόσον αυτό είναι ελπιζόμενο . Γιατί ουδείς μπορεί να εμποδίζει τον Θεό . Αλλά σε αναφορά προς την θετική πλευρά,αυτή η Πίστη είναι πολύ αβέβαιη ,αφού δεν έχει τίποτα βέβαιο στο οποίο μπορεί να εμπιστεύεται ,γιατί όλα τα πράγματα είναι πάρα πολύ συγκεχυμένα και κάθε τι φαίνεται αντίθετο . Έτσι αυτή η ελπίς είναι περισσότερο θετική παρά αρνητική. Ο Απόστολος εδώ μιλά για αμφότερες τις πλευρές της ελπίδας, πρώτον θετικά όταν λέει ότι ο Αβραάμ πίστεψε <<και δεν θεώρησε το δικό του σώμα >>[στοίχος 19] και δεύτερον κατ΄ αρνητική σημασία ότι << όχι απιστία έκανε αυτόν να κλονίζεται…..πλήρως πεπεισμένος ότι ο Θεός ήταν ικανός να κάνει ό,τι Αυτός είχε υποσχεθεί>>[στοίχος 20—21] . Η θετική πλευρά αντιμάχεται εξωτερικά κατά της Πίστης και Ελπίδας ,επειδή αυτά είναι ορατά ,αλλά η αρνητική πλευρά αντιστρατεύεται εσωτερικά, επειδή αυτά είναι ουσιαστικά η ματαιότης και ασυνέπεια της καρδιάς προς το πιστεύειν, ενώ οι καταφατικές πλευρές είναι τα πράγματα που αντιτίθενται ή είναι αντίθετα προς τα πράγματα που θα όφειλαν να είναι πιστευμένα .

20. <<. Αυτός έδωσε δόξα στον Θεό >>. Από αυτό ακολουθεί ότι ακριβώς καθώς ένας δοξάζει τον Θεό πιστεύοντας ,έτσι δια μέσου αντίθετα της απιστίας αυτός Τον ατιμάζει , 1 Ιωάννης 5,10. << Αυτός που δεν πιστεύει στον Υιό Του κάνει τον Θεό έναν ψεύτη, επειδή δεν έχει πιστεύσει στην μαρτυρία που ο Θεός έχει φέρει προς τον Υιό Του >> . Συνεπώς αυτός που πιστεύει στον Θεό, κάνει τον Θεό αληθή και τον εαυτό του ένα ψεύτη . Γιατί δυσπιστεί στα δικά του ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ σαν ψεύτικα ,με σκοπό να μπορέσει να εμπιστεύεται στον Λόγο του Θεού σαν αληθή ,το οποίο ωστόσο είναι απολύτως αντίθετο προς τα δικά του ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ,καθώς ο Απόστολος λέει πιο πάνω στο κείμενο [3,4] <<ώστε Σύ να δύνασαι να είσαι δικαιωμένος εν τοις Λόγοις Σου ,κ.λ.π. >> . <<Ας είναι ο Θεός αληθής και κάθε άνθρωπος να είναι απατηλός >> δηλαδή να παύσει να πιστεύει στον εαυτό του και να πιστεύει στον Θεό . Και έτσι ας γίνει αυτός ένας ψεύτης ,αλλά ο Θεός αληθής .Έτσι ο ευλογημένος Αυγουστίνος λέει ότι ο Θεός είναι λατρεμένος δια Πίστεως ,Ελπίδας και Αγάπης. Και είναι ειπωμένο σε ένα κοινό απόφθεγμα ,ότι ο Θεός είναι ευθέως προσβεβλημένος από τρείς αμαρτίες ,ήτοι απιστία ,απελπισία και μίσος .

25 . << που ήταν παραδομένος >>. . Ο Θάνατος του Χριστού είναι ο θάνατος της αμαρτίας και η Ανάστασή Του είναι η ζωή της δικαιοσύνης ,επειδή δια μέσου του θανάτου Του Αυτός έχει κάνει ικανοποίηση υπέρ της αμαρτίας και δια μέσου της Ανάστασής Του Αυτός έχει φέρει σ΄ εμάς δικαιοσύνη . Και έτσι ο Θάνατός Του όχι μόνο σημαίνει ,αλλά πραγματικά πραγματοποιεί την άφεση των αμαρτιών σαν την πλέον επαρκή ικανοποίηση. Και η Ανάστασή Του δεν είναι μόνο ένα σημείο ή μυστήριο της δικαιοσύνης μας ,αλλά επίσης την παράγει εντός ημών ,εάν εμείς το πιστεύουμε και είναι επίσης η αιτία αυτής της παραγωγής . Περί αυτών των ζητημάτων οφείλουμε να μιλήσουμε με περισσότερες λεπτομέρειες αργότερα . Αυτή

όλη την γενική ιδέα οι σχολαστικοί θεολόγοι καλούν μια συναλλαγή : την έξωση της αμαρτίας και την έγχυση της Χάρης .

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

1. << Εμείς έχομε ειρήνη >>. Αυτή είναι η Πνευματική Ειρήνη περί της οποίας όλοι οι Προφήτες τραγουδούν . Και επειδή αυτή είναι η περίπτωση , αυτός προσθέτει τις λέξεις <<με τον Θεό >> .Και τούτη η ειρήνη είναι προεικονισμένη σε κάθε ειρήνη που οι υιοί Ισραήλ απόλαυσαν τις παλιές μέρες. Αυτή είναι η πραγματική ειρήνη της Συνείδησης και εμπιστοσύνης στον Θεό . Ακριβώς καθώς αντιθέτως μια Πνευματική ενόχληση είναι η απώλεια μιας τέτοιας ήσυχης συνείδησης και μια δυσπιστία του Θεού . Έτσι ο Χοσσέας λέει [Χοσ 8,7] : <<Γιατί αυτοί σπέρνουν τον άνεμο και οφείλουν να θερίσουν ανεμοστρόβιλους>>. Γιατί η ποινή μιας κακής συνείδησης είναι δηλωμένη στον Ψαλμό 1,4 να είναι <<σαν το άχυρο που ο άνεμος οδηγεί μακριά >> .Έτσι ο Χριστός είναι καλεσμένος ο Πρίγκηπας της Ειρήνης και ένας Σολωμόν [Ισαϊας 9,5| 1 χρον 22,9.] .Στους Εφεσσίους 2,14—17 διαβάζεται : << Αυτός είναι η ειρήνη μας που μας έχει κάνει αμφότερους ένα ….. Και Αυτός ήλθε και κήρυξε ειρήνη προς εσάς που ήσασταν μακριά και ειρήνη προς εκείνους που ήταν κοντά >> . Η ίδια ιδέα είναι εκφρασμένη στον Ισαϊα 57, 19 και στον Ιωάννη 16,33 << Ώστε εν Εμοί εσείς πρέπει να έχετε ειρήνη ΄ στον κόσμο εσείς έχετε βάσανα >>.Το. άλλο είδος ειρήνης είναι η σαρκική ,περί της οποίας Αυτός λέει στον Ματθ 10,34 : <<Εγώ δεν έχω έλθει να φέρω ειρήνη αλλά ξίφος>>. Κατ΄ αντίθεση υπάρχει η σαρκική δοκιμασία και η εγκόσμια ηρεμία . Όθεν ο Ψαλμός 72,7 :<< εν ταις ημέρες Του οφείλει η δικαιοσύνη να ανθεί και η ειρήνη να πλεονάζει >> δεν πρέπει να είναι εννοημένος κατά την σημασία της εγκόσμιας ειρήνης η οποία υπήρχε από τον Αύγουστο [Καίσαρα], καθώς πολλοί νομίζουν , αλλά περί της Πνευματικής ειρήνης <<με τον Θεό >> . Αλλά σημειώστε πως ο Απόστολος τοποθετεί αυτή την Πνευματική ειρήνη μόνο μετά την δικαιοσύνη που έχει προηγηθεί αυτής . Γιατί πρώτα αυτός λέει, <<αφού εμείς είμαστε δικαιωμένοι {justificati] δια Πίστεως >>και έπειτα <<εμείς έχουμε ειρήνη >>. Έτσι επίσης στον Ψαλμό 85,10 , <<δικαιοσύνη και ειρήνη έχουν φιληθεί >>,ο όρος <<δικαιοσύνη>> προηγείται στην λέξη <<ειρήνη>> .Και πάλι , <<εν ταις ημέρες Του πρέπει η δικαιοσύνη να ανθεί και η ειρήνη να πλεονάζει >> {Ψαλμός 72,7] . Και εδώ η διαστροφή των ανθρώπων ζητά ειρήνη πρό της δικαιοσύνης. Και γι΄ αυτό τον λόγο αυτοί δεν βρίσκουν ειρήνη . Έτσι ο Απόστολος δημιουργεί μια πολύ όμορφη αντίθεση σ΄ αυτούς τους λόγους , δηλαδή : 1. Ο δίκαιος άνθρωπος έχει ειρήνη με τον Θεό ,αλλά θλίψεις στον Κόσμο , επειδή αυτός ζεί εντός του Πνεύματος . 2. Ο άδικος άνθρωπος έχει ειρήνη με τον Κόσμο ,αλλά θλίψεις και βάσανα με τον Θεό, επειδή ζεί εντός της σάρκας .3. Αλλά καθώς το Πνεύμα είναι αιώνιο ,έτσι επίσης θα είναι η ειρήνη του δίκαιου ανθρώπου και ο βασανισμός του άδικου . 4. Και καθώς η σάρκα είναι πρόσκαιρη ,έτσι θα είναι η δοκιμασία του δίκαιου ανθρώπου και η ειρήνη του άδικου . Όθεν , διαβάζουμε στον Ισαϊα 57,21και 48,22 : << Δεν υπάρχει ειρήνη για τον διεφθαρμένο λέει ο Κύριος >> δηλαδή Πνευματική ,γιατί σίγουρα υπάρχει μια ειρήνη για τον διεφθαρμένο ΄ στον Ψαλμό 73,2 :<<Γιατί εγώ ήμουν ζηλότυπος για τον υπερόπτη, όταν είδα την ευδοκίμηση του διεφθαρμένου >> ΄ και στον Ψαλμό 28,3 : <<που μιλά ειρήνη με τους γείτονές του ,ενώ διαβολιά [δηλαδή όχι ειρήνη ,αλλά ενόχληση και ταραχή προς τον Θεό] είναι στην καρδιά του >> .

2. << μέσου του οποίου εμείς έχουμε επιτύχει είσοδο δια Πίστεως >> . Κατά τον πλέον ωφέλιμο τρόπο ο Απόστολος ενώνει μαζί αυτές τις δύο εκφράσεις ,<<δια μέσου του Χριστού >> και <<δια Πίστεως>> , καθώς αυτός έκανε επίσης πιο πάνω στην έκφραση <<αφού εμείς είμαστε δικαιωμένοι δια Πίστεως ……δια μέσου του Κυρίου μας ,κ.λ.π.>>.Κατά πρώτον η δήλωση είναι διευθυνόμενη εναντίον εκείνων

που είναι τόσο αλαζόνες καθώς να πιστεύουν ότι μπορούν να πλησιάζουν τον Θεό χωρίς τον Χριστό ,καθώς εάν ήταν αρκετό γι΄ αυτούς να έχουν πιστέψει έτσι ,δια Πίστεως μόνο ,αλλά όχι δια μέσου του Χριστού , αλλά πλάϊ στον Χριστό ,καθώς εάν καθ΄ υπέρβαση του Χριστού ,αυτοί όχι πλέον χρειάζονταν Αυτόν ,μετά την αποδοχή της Χάρης της δικαιώσεως . Και τώρα υπάρχουν πολλοί που από τα έργα της Πίστης κάνουν για τους εαυτούς τους έργα του Νόμου και του Γράμματος ,όταν έχοντας λάβει Πίστη δια του Βαπτίσματος και Μετάνοια νομίζουν ότι είναι προσωπικά ευάρεστοι στον Θεό ,ακόμα και χωρίς τον Χριστό ,όταν πραγματικά αμφότερα είναι αναγκαία ,ήτοι ,να έχουμε Πίστη και επίσης πάντοτε να κατέχουμε τον Χριστό σαν Μεσίτη μας σ΄ αυτή την Πίστη . Όθεν ,διαβάζουμε στον Ψαλμό 91,1 : << Αυτός που διαμένει στο καταφύγιο του Παντοδύναμου οφείλει να κατοικεί στη σκιά του Θεού εν Ουρανώ >> .Η Πίστη αποτελεί τον διαμένοντα τόπο ,αλλά ο Χριστός την προφύλαξη και την βοήθεια . Και αργότερα διαβάζουμε [Ψαλμός 91,4] << Αυτός θα σε καλύψει μα τις φτερούγες Του και κάτω από τα φτερά Του εσύ θα εμπιστεύεσαι >>΄ και στον Μαλαχία 4,2 << Αλλά για εσάς που φοβάστε το Όνομά Μου ,ο Ήλιος της Δικαιοσύνης οφείλει να εγείρεται με θεραπεία εντός των Πτερύγων Του >> ΄ και στον Ψαλμό 31,2 : << Να είσαι Σύ εντός μου ένας Θεός ,ένας υπερασπιστής και ένα καταφύγιο >> [δηλαδή ένας διαμένων τόπος >> ΄ και πάλι στον Ψαλμό 90,1 << Κύριε, Σύ έχεις υπάρξει ο διαμένοντας μας τόπος. >> . Έτσι ο Απόστολος ερμηνεύει αυτές και όλες τις όμοιες επιτακτικές εκφράσεις της Γραφής ,μαζί με πολλές άλλες μεταφορικές εκφράσεις του Νόμου . Αλλά στις μέρες μας οι υποκριτές και οι Νομικιστές φουσκώνουν με φρικιαστική υπερηφάνεια και νομίζουν ότι είναι τώρα σωσμένοι και επαρκώς δίκαιοι επειδή πιστεύουν στον Χριστό, αλλά είναι απρόθυμοι να θεωρούνται άδικοι ή να εκτιμώνται σαν ανόητοι . Και τί είναι αυτό παρά η απόρριψη της προστασίας του Χριστού και μια επιθυμία να πλησιάσουν τον Θεό μόνο εκ Πίστεως , αλλά όχι δια μέσου του Χριστού ? Πράγματι ,τότε δεν υπάρχει καθόλου Πίστη , αλλά μόνο φαινομενική Πίστη ή η όψη της . Έτσι στο ηλιοβασίλεμα, οι ακτίνες του ήλιου και το φώς του ήλιου πηγαίνουν κάτω μαζί . Αλλά αυτός που είναι σοφός δεν θέτει τέτοια υψηλή αξία επί του φωτός που δεν χρειάζεται πλέον τον ήλιο , μάλλον θέλει να έχει αμφότερα ,τον ήλιο και το φώς ταυτοχρόνως . Συνεπώς εκείνοι που πλησιάζουν τον Θεό δια μέσου της Πίστης και όχι ταυτοχρόνως δια μέσου του Χριστού , πραγματικά αποχωρούν από Αυτόν . Δεύτερον ,ο Απόστολος είναι μιλώντας εναντίων εκείνων που βασίζονται πολύ έντονα επί του Χριστού και όχι αρκετά επί της Πίστης, καθώς εάν αυτοί ήταν να είναι σωσμένοι δια μέσου του Χριστού κατά τέτοιο τρόπο ώστε αυτοί οι ίδιοι δεν είναι ανάγκη να κάνουν τίποτα και να μη δείχνουν μαρτυρία Πίστης .Αυτοί οι άνθρωποι έχουν υπερβολικά μεγάλη Πίστη ή πραγματικά καμία απολύτως .Γι΄ αυτό τον λόγο είναι αναγκαίο να τονίζονται αμφότερα τα σημεία : <<δια μέσου Πίστης >>και <<δια μέσου του Χριστού >> ,έτσι ώστε κάνουμε και υποφέρουμε τα πάντα που πιθανόν μπορούμε, εντός της Πίστης εντός του Χριστού, Και εν τούτοις σε όλες αυτές τις δραστηριότητες πρέπει να ομολογούμε ότι είμαστε ανώφελοι υπηρέτες ,πιστεύοντας ότι μόνο δια μέσου του Χριστού είμαστε δημιουργημένοι άξιοι να πλησιάζουμε τον Θεό . Γιατί σε όλα τα έργα της Πίστης πρέπει να μοχθούμε να κάνουμε τους εαυτούς μας άξιους του Χριστού και της δικαιοσύνης Του σαν την προστασία μας και καταφύγιο . Συνεπώς , αφού είμαστε δικαιωμένοι δια Πίστεως και οι αμαρτίες μας είναι συγχωρημένες , << εμείς έχομε είσοδο και ειρήνη >> , αλλά μόνο <<δια μέσου του Κυρίου μας Ιησού Χριστού>>. Αυτό επίσης εφαρμόζει προς εκείνους που ακολουθούν την Μυστικιστική Θεολογία και παλεύουν σε βαθύτατο σκοτάδι ,παραλείποντας όλες τις ενσαρκώσεις του υποφέροντος Χριστού ,ευχόμενοι να ακούσουν και να στοχασθούν μόνο τον αυθύπαρκτο Λόγο τον ίδιο, αλλά μη έχοντας πρώτα υπάρξει δικαιωμένοι στα μάτια της καρδιάς τους ,δια μέσου του ενσαρκωμένου Λόγου . Γιατί ο ενσαρκωμένος λόγος είναι πρώτα αναγκαίος για την αγνότητα της καρδιάς και μόνο όταν κάποιος έχει

αυτή την αγιότητα , μπορεί δια μέσου αυτού του Λόγου να είναι απορροφημένος Πνευματικά εντός του αυθύπαρκτου Λόγου. Αλλά ποιος υπάρχει που σκέπτεται ότι είναι τόσο αγνός ,που τολμά να εποφθαλμεί προς αυτό το επίπεδο, εάν δεν είναι καλεσμένος και οδηγημένος εντός της έκστασης δια του Θεού ,καθώς ήταν η περίπτωση με τον Απόστολο Παύλο ή εάν δεν είναι <<απορροφημένος με τον Πέτρο, Ιάκωβο και Ιωάννη ,τον αδελφό του >> { Ματθ 17,1] ? Εν συντομία αυτή η έκσταση δεν είναι καλεσμένη μια << είσοδος>>

3. << εις τας θλίψεις μας >> .Από αυτό το κείμενο βλέπουμε καθαρά την διάκριση μιας διπλής οργής και ενός διπλού ελέους τού Θεού και επίσης κάποιων διπλών θλίψεων . Γιτί υπάρχει ένα είδος θλίψεως που έρχεται από την αυστηρότητά Του και ένα άλλο από την καλοσύνη Του . Αυτή η θλίψη που έρχεται από την καλοσύνη Του εργάζεται ,εξ αιτίας της φύσης της ,μόνο πράγματα που είναι πάρα πολύ καλά ,καθώς βλέπουμε στα ακολουθούντα, μολονότι δια μιας σύμπτωσης κάτι διαφορετικό μπορεί να λαμβάνει χώρα ‘ αλλά αυτό δεν είναι σφάλμα Του ,αλλά το σφάλμα αυτού στον οποίο αυτό συμβαίνει εξ αιτίας της αδυναμίας του ,γιατί δεν γνωρίζει την αληθινή φύση της θλίψης του ,της δύναμής της και το εργάζεσθε , αλλά κρίνει και την εκτιμά σύμφωνα προς την εξωτερική της όψη , δηλαδή κατά ένα λάθος τρόπο ,αφού αυτή οφείλει να είναι υπεραγαπώμενη σαν ο αληθινός Σταυρός του Χριστού .

ΠΟΡΙΣΜΑ 1

Εξ οποιασδήποτε ποιότητας η θλίψη βρίσκει χαρακτηριστικά και ανθρώπους να είναι , τέτοιους αυτή τους κάνει ακόμα περισσότερο. Έτσι εάν ένα πρόσωπο είναι σαρκικό, αδύνατο ,τυφλό ,κακό ,οξύθυμο ,αλαζονικό ,κ.λ.π. ,όταν η δοκιμασία έρχεται, αυτός γίνεται περισσότερο σαρκικός ,ασθενέστερος ,πιο τυφλός ,πιο κακός, πιο οξύθυμος ,πιο αλαζών κ.λ.π. Από την άλλη μεριά ,εάν αυτός είναι Πνευματικός, γενναίος ,σοφός, καλός, πράος, και ταπεινός ,γίνεται περισσότερο Πνευματικός, πιο γενναίος σοφότερος ,καλλίτερος ,πιο πράος και ταπεινότερος .Στον Ψαλμό 4,1 διαβάζουμε :<< Σύ μου έδωσες τόπο όταν ήμουν σε αγωνία >> . Αλλά αναφορικά με το άλλο είδος ανθρώπων , Ματθ 7,27 ,λέει ,<<οι πλημύρες ήλθαν και οι άνεμοι έπνευσαν και προσέκρουσαν στην οικία εκείνη και ήταν η πτώση αυτής μεγάλη >>

ΠΟΡΙΣΜΑ 2

Εκείνοι οι άνθρωποι μιλούν ανόητα, που αποδίδουν την κακή τους διάθεση ή την ανυπομονησία τους σ΄ αυτό που τους επιφέρει προσβολή και θλίψη . Γιατί η θλίψη δεν κάνει ένα πρόσωπο ανυπόμονο ,αλλά απλώς δείχνει ότι αυτός έχει υπάρξει ή είναι ακόμα ανυπόμονος .Έτσι ένα πρόσωπο μαθαίνει στη θλίψη τί είδους άνθρωπος είναι ,ακριβώς καθώς ο λαίμαργος κάνει όταν έχει φαγούρα .

ΠΟΡΙΣΜΑ 3

Αυθάδεις ,παιδαριώδεις και ακόμα υποκριτικοί είναι εκείνοι οι άνθρωποι που σέβονται τα λείψανο του Αγίου Σταυρού με την υψηλότερη εξωτερική τιμή και έπειτα αποφεύγουν αυτόν και τον καταρώνται στις θλίψεις τους και τις αναποδιές τους . Αυτό είναι σαφές ,γιατί στην Γραφή τα βάσανα είναι ρητώς καλεσμένα ο Σταυρός του Χριστού όπως στην 1 Κορινθ 1,17 : << μήπως ο σταυρός του Χριστού είναι κενωμένος από την δύναμή Του>> και <<αυτός που δεν παίρνει τον σταυρό του και Με ακολουθεί >>[Ματθ10,32] ‘ Γαλάτες 5,11 : << Γιατί εγώ ακόμα διώκομαι ? ‘ μήπως σ’ αυτή την περίπτωση το σκάνδαλο του σταυρού έχει υπάρξει καταργημένο>>? . ‘ και Φιλιπ 3,18 <<εγώ σου λέω με δάκρια ότι αυτοί ζούν σαν

εχθροί του σταυρού του Χριστού >> . Αλλά οι Θεολόγοι μας και οι Παπάδες σήμερα δεν σκέπτονται τίποτα άλλο γι΄ αυτόν τον όρο <<εχθροί του σταυρού του Χριστού>> πλην τους Τούρκους και Ιουδαίους ,καθώς οι θεολόγοι της Κολωνίας έκαναν ενάντια στον Ιωάννη Ρεουχλίν και καθώς η Βούλα του Πάπα και τα σχόλια των Νομικών κάνουν .Αλλά αυτοί οι ίδιοι είναι πραγματικά <<εχθροί του σταυρού του Χριστού >> Γιατί είναι αληθινό ότι μόνο οι φίλοί του σταυρού είναι οι εχθροί τους σύμφωνα με την δήλωση στον Ψαλμό 38,11:<< Και αυτοί που με τιμούσαν, ορκίζονται εναντίον μου >>[Ψαλμός 102,8] Γιατί ποιος μισεί τα βάσανα και τις θλίψεις παρά οι Παπάδες και οι Νομικοί?. Πράγματι ,ποιος ζητά πλούτη, ευχαριστήσεις ,αργίες ,τιμές και δόξες περισσότερο παρά αυτοί κάνουν ?

ΠΟΡΙΣΜΑ 4

Οποιοσδήποτε είναι απρόθυμος να υποφέρει βάσανα ,δεν θα έπρεπε ποτέ να σκέπτεται ότι είναι Χριστιανός ,αλλά μάλλον ένας Τούρκος και ένας εχθρός του Χριστού . Γιατί εδώ αυτός μιλά σε σχέση με όλους μας όταν λέει :<<εμείς χαιρόμαστε στις θλίψεις μας , κ.λ.π.>>. Στις Πράξεις 14,22 διαβάζουμε :<<Δια μέσου πολλών βασάνων εμείς πρέπει , κ.λ.π.>>. << Εμείς πρέπει >> αυτός λέει , όχι <<αυτό ακριβώς συμβαίνει >> , ή <<αυτό μπορεί να είναι η περίπτωση>> ή <<εμείς είμαστε διατεθειμένοι >>. Και στην 1 Πέτρου 1,6 διαβάζουμε : << Μολονότι τώρα για λίγο εσείς είναι ανάγκη να υποφέρεται ποικίλους πειρασμούς ,κ.λ.π.>> . <<Είναι ανάγκη >> αυτός λέει , δηλαδή αυτό δεν μπορεί να λαμβάνει χώρα κατά κάποιο άλλο τρόπο . Αλλά πρέπει να σημειώσουμε αυτό : Υπάρχουν δύο είδη εχθροί του Σταυρού του Χριστού .Το πρώτο είδος είναι ο βίαιος τύπος και ο δεύτερος είναι ο πονηρός . Οι βίαιοι είναι εκείνοι που θέλουν να κάνουν τον σταυρό αναποτελεσματικό δια της βίας και τον προσβάλλουν με όλες τις δυνάμεις τους ΄ αυτοί είναι εκείνοι που ζητούν εκδίκηση εναντίον του καθενός που τους προσβάλλει και δεν είναι πρόθυμοι, ούτε ικανοί να μένουν σε ησυχία μέχρι να δικαιωθούν . Αυτοί πέφτουν εντός πολλών κακών τέτοιων όπως μίσος ,κακολογίες ,καταχρήσεις, χαροποιούμενοι στο κακό που επιπέφτει στους γείτονές τους και λυπούμενοι για την καλή τους τύχη . Αλλά οι πονηροί εχθροί είναι εκείνοι που ερημώνουν τον σταυρό δια της φυγής δηλαδή εκείνοι που δεν θέλουν να μιλούν ή να εκτελούν την αλήθεια για οποιονδήποτε ,αλλά είναι πάντοτε προσπαθούντες να ευχαριστούν ,να καλοπιάνουν ,να κολακεύουν τον καθένα , να μην προσβάλλουν κανένα ή αλλιώς αποσύρονται στην μοναξιά { εν τέλει γι΄ αυτήν την αιτία]. Ο Απόστολος αναφέρεται σε τέτοιους ανθρώπους στην Επιστολή προς Γαλάτες 6,12 όταν λέει :<<Είναι εκείνοι που θέλουν να κάνουν μια καλή εμφάνιση στη σάρκα ,που θα σε εξανάγκαζαν και μόνο να είσαι περιτμημένος ,ώστε να μπορούν να μην είναι καταδιωκόμενοι υπέρ του σταυρού του Χριστού >> . Εμείς πρέπει να σημειώσουμε ότι αυτή η κλίμαξ ή διαβάθμιση είναι επίσης αντίθετη προς εκείνους που δεν μένουν εντός της Χάρης ,ήτοι , ότι η θλίψη εργάζεται ανυπομονησία και η ανυπομονησία άρνηση αποδοχής και η άρνηση αποδοχής απελπισία και η απελπισία αιώνια σύγχυση . Και έτσι τελικά το μίσος του Θεού θα εκχυθεί [δηλαδή θα αναγνωρισθεί ότι εκχύθηκε οπουδήποτε αυτό το μίσος επιτυγχάνει την εκπλήρωσή του] στις καρδιές τους δια μέσου του διεφθαρμένου πνεύματος ,υπό την κυριαρχία του οποίου έχουν υπάρξει παραδομένοι ,κ.λ.π. Συνεπώς εγώ είπα ότι ο ανυπόμονος δεν είναι ακόμα ένας Χριστιανός ,τουλάχιστον ενώπιον του Θεού ,επειδή αυτός ευρέθει να έχει απορριφθεί δια μέσου της θλίψης .Όθεν , αφού στον Χριστό ,σε πολλά σημεία είναι δοσμένο το όνομα του Σωτήρα και του βοηθού στις θλίψεις , αυτός που είναι απρόθυμος να υποφέρει σ΄ αυτόν τον βαθμό , θα αφαιρέσει από Αυτόν τους πραγματικούς Του τίτλους και ονόματα . Έτσι προς αυτόν τον άνθρωπο δεν θα υπάρχει Ιησούς ,δηλαδή όχι Σωτήρας ,επειδή αυτός είναι απρόθυμος να είναι καταραμένος ΄ γι΄ αυτόν δεν θα υπάρχει Θεός ,ο

Δημιουργός ,επειδή αυτός είναι απρόθυμος να είναι μηδέν, έτσι ώστε Αυτός να μπορεί να είναι ο Δημιουργός του . Ο Θεός δεν θα είναι δύναμη ,σοφία, ή καλό προς αυτόν ,επειδή δεν θέλει Αυτός να τον υποστηρίζει στην αδυναμία του ,στην ανοησία του ή στην τιμωρία του .

4. <<και υπομονή. >> Οι διαφορετικοί βαθμοί ανυπομονησίας είναι γνωρισμένοι από τους βαθμούς της οργής που ο Κύριος δείχνει στον Ματθ 5,21—22 όταν εξηγεί το διάταγμα :<< Σύ οφείλεις να μην φονεύεις >> . Γιατί εκείνη η ανυπομονησία είναι η αιτία της οργής ,το αποτέλεσμα αμφοτέρων είναι το ίδιο ,εκτός εάν κάποιος θα όφειλε να ξεχωρίζει την ανυπομονησία από την οργή . Λοιπόν οι βαθμοί τους είναι περισσότερο έντασης ,παρά έκτασης .Γιατί ένας ανυπόμονος άνθρωπος είναι υπομονετικός σε τίποτα. Αλλά ο Απόστολος εδώ καθαρά υποδεικνύει τους βαθμούς της υπομονής . Ο Μπατίστας Μαντουάνους στο τελευταίο Κεφάλαιο του βιβλίου 1 διακρίνει πολύ προσεκτικά μεταξύ αυτών των βαθμών . Ο χαμηλότερος είναι να φέρεις τις θλίψεις μόνο με δυσκολία και με ένα μυαλό που προτιμά να είναι απελευθερωμένο από τις δοκιμασίες . Ο δεύτερος βαθμός και μέσος ,είναι να φέρεις αυτές με ευχαρίστηση ,να είστε βέβαιοι, και προθυμία ,αλλά όχι να τις ζητάς . Ο υψηλότερος βαθμός είναι να υπερεπιθυμείς για θλίψη ,να την ζητάς σαν ένα θησαυρό και να την προκαλείς . Αυτή είναι η σημασία των λέξεων << εμείς χαιρόμαστε στις θλίψεις μας >>και επίσης της δήλωσης στους Γαλάτες 6,14 << Εμείς πρέπει να καυχόμαστε στον σταυρό του Κυρίου μας ,κ.λ.π.

<<και δοκιμασία >>. Η έκφραση <<δοκιμασία >>σ΄ αυτό το χωρίο πρέπει να είναι εννοημένη κατά μια καλή σημασία ,ήτοι σαν τον σκοπό της θλίψης , καθώς αυτή να είναι ζητημένη δια μέσου των βασάνων . Γιατί ο Θεός δεν αποδέχεται κανένα σαν δίκαιο ,τον οποίο Αυτός δεν έχει πρώτα δοκιμασμένο και Αυτός τον δοκιμάζει με κανένα άλλο μέσο ,παρά δια μέσου της φωτιάς των βασάνων ,καθώς διαβάζουμε στον Ψαλμό 17,3: <<Σύ με έχεις δοκιμάσει δια πυρός και ανομία δεν ευρέθει εντός μου >> .Και υπάρχει αυτή η δήλωση του Εκκλησιαστή : << Αυτός ικανοποίησε τον Θεό και ευρέθει τέλειος >>και πάλι << Αυτός που ευρέθει χωρίς κηλίδα >> .Επίσης ο Ψαλμός 11,5 :<< Ο Κύριος δοκιμάζει τον δίκαιο και τον αχρείο >> . Έτσι προς αυτήν την δοκιμή ένας έρχεται κατά κανένα άλλο τρόπο παρά δια μέσου υπομονής . Και αυτή η δοκιμή λαμβάνει χώρα με σκοπό κάθε πρόσωπο να μπορέσει να δεί την κατάσταση του μυαλού του ,δηλαδή ο καθένας να μπορεί να γνωρίσει εάν πραγματικά αγαπά τον Θεό προς χάριν του Θεού ,το οποίο ο Θεός φυσικά γνωρίζει, ακόμα και χωρίς κάποια δοκιμή .Έτσι διαβάζουμε στον Ψαλμό 139,23—24 :<< Ψάξε με ώ Θεέ και γνώρισε την καρδιά μου >> [δηλαδή ,κάνε αυτήν γνωστή επίσης προς εμέ] , << Δοκίμασέ με και γνώρισε τα μονοπάτια μου .Και δές εάν υπάρχει κάποιος διεστραμμένος δρόμος εντός μου και οδήγησέ με στον αιώνιο δρόμο >> .Αυτό το χωρίο εκφράζει πάρα πολύ όμορφα τον λόγο ,γιατί ο Θεός φέρει βάσανα προς τους ανθρώπους με σκοπό να μπορέσει να τους δοκιμάσει ,δηλαδή να τους κάνει επιδοκιμασμένους δια μέσου της υπομονής . Εάν ο Θεός δεν θα όφειλε να μας δοκιμάζει δια βασάνων ,θα ήταν αδύνατο για οποιονδήποτε άνθρωπο να είναι σωσμένος . Η αιτία είναι ότι η φύση μας υπήρξε τόσο βαθιά κυρτωμένη προς τα μέσα, επί του εαυτού της ,εξ αιτίας της διαφθοράς και του προπατορικού αμαρτήματος ,που αυτή όχι μόνο στρέφει τα εκλεκτότερα δώρα του Θεού προς τα μέσα ,επί του εαυτού της και καρπούται αυτά [καθώς είναι φανερό στην περίπτωση των Νομικιστών και των υποκριτών]. ,πράγματι ,αυτή ακόμα και τον ίδιο τον Θεό χρησιμοποιεί για να κατορθώσει αυτούς τους σκοπούς ,αλλά αυτή επίσης φαίνεται απληροφόρητη αυτού του πραγματικού γεγονότος ,ότι δρώντας τόσο άνομα ,τόσο διεφθαρμένα και κατά ένα τόσο εξαχρειωμένο τρόπο , αυτή είναι ακόμα ζητώντας τον Θεό για την δικά της χάρη . Έτσι ο Προφήτης Ιερεμίας λέει στο Ιερ 17,9: <<Η καρδιά

είναι διεφθαρμένη πάνω από όλα τα πράγματα και απελπιστικά εξαχρειωμένη ΄ ποιος μπορεί να εννοεί αυτό ? >> ,δηλαδή αυτή είναι τόσο κυρτωμένη εντός ,επί του εαυτού της ,που ουδείς άνθρωπος ,δεν ενδιαφέρει πόσο άγιος, [εάν η δοκιμή είναι κρατημένη από αυτόν] μπορεί να την εννοεί . Έτσι ο Ψαλμός 19,12 διαβάζεται :<<Ποιος μπορεί να διακρίνει τα λάθη του ? Καθάρισέ με Σύ από τα κρυμμένα σφάλματά μου ,κ.λ.π. >>και ο Ψαλμός 32,6: <<Συνεπώς ας προσφέρει ο καθένας που είναι ευσεβής παράκληση προς Σέ κατά τον κατάλληλο χρόνο>>. Και η Γραφή καλεί αυτή την διαφθορά δι΄ ενός ονόματος πάρα πολύ κατάλληλου σ΄ αυτήν [πγ] , δηλαδή ανομία ,αχρειότης και στρεβλώτης .Ο Δάσκαλος των Γνωμών ,στο βιβλίο 1 πραγματεύεται αυτό το αντικείμενο εκτεταμένα σε μια συζήτηση περί της ικανοποίησης και χρήσης και περί της αγάπης και της φιλίας και για την αγάπη της λαγνείας .Συνεπώς εάν εμείς έχομε ειπωμένο ότι η ανομία είναι αυτή ακριβώς η ανυπομονησία ή τουλάχιστον η αιτία αυτής της ανυπομονησίας , τότε αυτή η στρεβλώτης είναι επίσης ανομία ,η οποία κατ΄ ανάγκη είναι εχθρική προς τον Σταυρό, αφού ο Σταυρός θέτει σε θάνατο κάθε τι που εμείς έχουμε, αλλά η ανομία μας προσπαθεί να κρατήσει τον εαυτό της και τις κτήσεις της ζωντανές . Συνεπώς ο καλός Θεός μας ,αφού Αυτός μας έχει δικαιωμένους και δοσμένα σ΄ εμάς τα Πνευματικά δώρα Του , ταχέως φέρει βάσανα επάνω μας , μας ασκεί και μας δοκιμάζει ,έτσι ώστε αυτή η ασεβής δική μας φύση να μην ορμά επί αυτών των τερπνών αμαρτιών ,μήπως μέσα στην αμάθειά του ο άνθρωπος θα έπρεπε να πεθάνει τον αιώνιο θάνατο ΄ γιατί αυτές είναι πολύ αγαπητές και σθεναρά προκαλούν απόλαυση . Έτσι ο άνθρωπος μαθαίνει να αγαπά και να λατρεύει τον Θεό αποκλειστικά για Αυτόν τον ίδιο και όχι ακριβώς εξ αιτίας της Χάρης Του και των δώρων Του ΄ αλλά αυτός λατρεύει τον Θεό για την δική Του Χάρη μόνο . Έτσι << Αυτός τιμωρεί κάθε υιό που Αυτός παραδέχεται >> [Εβρ 12,6]. Και εάν Αυτός δεν έκανε αυτό ,ο υιός θα όφειλε ταχέως να συρθεί μακριά στην απόλαυσή του της Χάρης που είχε λάβει και θα πρόσβαλλε τον Πατέρα του περισσότερο βαθιά ,παρά πριν . Συνεπώς ο Απόστολος λέει :<< Η θλίψη παράγει υπομονή και η υπομονή δοκιμασία >>, δηλαδή έναν έλεγχο και μια δοκιμή .

5. << Και η ελπίς δεν απογοητεύει εμάς >> . Χωρίς μια δοκιμή αυτού του είδους, καθώς έχω πεί , η ελπίδα θα βυθιζόταν πράγματι ,αυτή θα ήταν όχι πλέον ελπίδα, αλλά αλαζονεία΄ πράγματι ,αυτή θα ήταν χειρότερη ,γιατί θα ήταν η απόλαυση του δημιουργήματος αντί του Δημιουργού .Και εάν ένα πρόσωπο παρέμενε σ΄ αυτή την κατάσταση , αυτός θα ήταν συγχυσμένος για όλη την αιωνιότητα .Επομένως η θλίψη έρχεται ,δια μέσου της οποίας ένας άνθρωπος είναι κατασκευασμένος υπομονετικός και δοκιμασμένος ΄ αυτή έρχεται και παίρνει μακριά κάθε τι που αυτός έχει και τον αφήνει γυμνό και μόνο ,επιτρέποντάς του όχι βοήθεια ή ασφάλεια ,είτε στις φυσικές του ,είτε στις Πνευματικές του αξίες , γιατί αυτή κάνει ένα άνθρωπο απελπισμένο για όλα τα δημιουργημένα πράγματα , να στρέφεται μακριά από αυτά και από τον εαυτόν του και να ζητά βοήθεια εκτός του εαυτού του και των άλλων πραγμάτων, στον Θεό μόνο και έτσι να τραγουδά στους λόγους του Ψαλμού 3,3:<<Αλλά Εσύ ,ώ Κύριε ,είσαι ο υπερασπιστής μου και η δόξα μου >> . Αυτό είναι το τί σημαίνει να ελπίζεις και αυτή η ελπίς είναι δημιουργημένη στον καιρό της δοκιμής ,ενώ κατ΄ αναγκαιότητα οι ασεβείς, που είναι συνηθισμένοι να εμπιστεύονται τις δικές τους δυνάμεις , είναι απρόθυμοι να παραμένουν ήσυχοι και να υποφέρουν τα βάσανά τους, με σκοπό να είναι δοκιμασμένοι . Κατά την τελική δοκιμασία ,αφού αυτοί δεν γνωρίζουν πώς να εμπιστεύονται μόνο στον Θεό ,όταν τα υπάρχοντά τους έχουν αφανισθεί και τα βουνά των κατορθωμάτων τους έχουν καταρριφθεί ,τότε αυτοί οι ίδιοι πέφτουν εντός του αφανισμού στην αιωνιότητα . <<. Τότε αυτοί θα αρχίσουν να λένε προς τα βουνά ΄΄πέστε επάνω μου ΄΄κ.λ.π.>>[Λουκάς 23,20 |Χοσσέας 10,8] Γιατί η ελπίδα τους δεν ήταν μια πραγματική ελπίς ,αλλά μια διεστραμμένη αλαζονεία, μια εμπιστοσύνη στα δικά τους έργα και στη δική τους δικαιοσύνη . Αλλά

ακόμα πρέπει να γνωρίζουμε ότι η θλίψη είναι δύο ειδών . Η πρώτη είναι φυσική, στην οποία οι άνθρωποι που είναι σαρκικοί καταβάλλονται΄ αυτοί αποτυγχάνουν εξ αιτίας του ενδιαφέροντος για φυσικά αγαθά ,για πράγματα για το σώμα ,για φήμη και αναχωρούν από τον Θεό ,χάνουν την ελπίδα εξ αιτίας της ανυπομονησίας τους και έτσι παραδίδουν τους εαυτούς τους στην σάρκα και εγκαταλείπουν τον Θεό .Για τέτοιους ανθρώπους ο Απόστολος λέει ,Εφέσσιοι 4,19 : <<Αυτοί έχουν γίνει αναίσθητοι και έχουν εγκαταλείψει τους εαυτούς τους στην ακολασία >> . Η δεύτερη είναι η θλίψη της Συνείδησης και του Πνεύματος , όπου όλοι εξ εκείνων της αυτό-δικαιοσύνης και σοφίας που οι άνθρωποι εμπιστεύονται ,καταβροχθίζονται και εξαφανίζονται . Περί αυτών ο Σωτήρας λέει ,κατά κάποιο μυστικιστικό τρόπο , << Όταν ένας δυνατός άνθρωπος ,πάνοπλος …….αλλά όταν ένας δυνατότερος, παρά αυτός , τον προσβάλλει και τον νικά ,του παίρνει μακριά την πανοπλία ,τον δένει και μοιράζει τα λάφυρά του >> [Λουκάς 11,21-22] δηλαδή αυτός θα απογυμνώσει έναν άνθρωπο που είναι περιχαρακωμένος με την δική του δικαιοσύνη και θα τον διδάξει ότι αυτά πρέπει να χρησιμοποιούνται για το κοινό καλό και όχι για την δική του ευχαρίστηση . << γιατί η αγάπη του Θεού >>. Αυτή η έκφραση πρέπει να εννοηθεί να αναφέρεται σαν συμπληρωματική αιτία και μάλλον σαν διδασκαλία εν Αγίω Πνεύματι, καθώς τού γιατί και πώς εμείς μπορούμε να υπερηφανευόμαστε στις θλίψεις μας ,ήτοι να μπορέσουμε να μάθουμε ότι εκ του εαυτού μας και εκ της δικής μας δυνάμεως αυτό είναι αδύνατο ,αλλά αυτό είναι δώρο της αγάπης ,η οποία είναι δοσμένη δια του Αγίου Πνεύματος . Συνεπώς <<η αγάπη του Θεού >>η οποία είναι το αγνότερο αίσθημα προς τον Θεό και μόνο , μας κάνει σωστούς στην καρδιά ,μόνο αυτή μας παίρνει μακριά την ανομία ,μόνο αυτή ξεριζώνει την απόλαυση περί της δικής μας δικαιοσύνης .Γιατί αυτή αγαπά ουδέν πλην τον Θεό μόνο ,ούτε καν τα δώρα Του ,καθώς οι υποκριτές αυτό-δίκαιοι κάνουν . Επομένως όταν οι φυσικές και πνευματικές ευλογίες εκχύνονται ,αυτός δεν διεγείρεται .Πάλι ,όταν αυτές εξαφανίζονται και φυσικά και πνευματικά κακά μας κατακλύζουν ,αυτός δεν είναι συντριμμένος . Αλλά <<η γνώση φουσκώνει την υπερηφάνεια >>[1 Κορ 8,1] και έτσι κάνει η δικαιοσύνη .Πάλι ,η αμάθεια μας ταπεινώνει και έτσι κάνει η αμαρτία . Αλλά << η αγάπη υποφέρει όλα τα πράγματα >> [1Κορ 13,7] ,ακόμα και δοξάζοντας στα βάσανά της. Συνεπώς εμείς πρέπει να σημειώσουμε ότι αυτή είναι καλεσμένη <<η αγάπη του Θεού >> επειδή δι΄ αυτής εμείς αγαπάμε μόνο τον Θεό ,όπου ουδέν είναι ορατό, ουδέν εμπειρικό, είτε εσωτερικό ,είτε εξωτερικό στο οποίο εμείς μπορούμε να εμπιστευόμαστε ή το οποίο είναι να είναι αγαπώμενο ή φοβούμενο ΄ αλλά αυτός είναι παρασυρμένος εκείθεν όλων των πραγμάτων εντός του αόρατου Θεού ,που δεν μπορεί να είναι αισθανόμενος ,που δεν μπορεί να είναι κατανοούμενος , δηλαδή εν τω μέσω της σκιάς ,μη γνωρίζοντας τί αυτός αγαπά ,μόνο γνωρίζοντας τί αυτός δεν αγαπά ΄ στρεφόμενος μακριά από κάθε τι που έχει γνωρίσει και δοκιμάσει και επιθυμώντας μόνο αυτό που δεν έχει ακόμα γνωρίσει ,λέγοντας :<< Εγώ είμαι άρρωστος από αγάπη >>{ Άσμα Ασμάτων 2,5] δηλαδή, εγώ δεν θέλω ό,τι εγώ έχω και δεν έχω ό ,τι εγώ θέλω . Αλλά αυτό το δώρο είναι μετακινημένο μακριά από εκείνους που ακόμα είναι παρατηρώντας την δική τους δικαιοσύνη και αγαπούν αυτά και είναι θλιμμένοι και απελπισμένοι όταν αυτά δεν μπορούν να είναι βλεπόμενα και εμπιστεύονται σ΄ αυτά όταν τα βλέπουν και αισθάνονται σίγουροι σ΄ αυτά και δεν <<χαίρονται στις θλίψεις >> ,δεν είναι δοκιμασμένοι και έτσι δεν έχουν ελπίδα . Όθεν ο Απόστολος βεβαιώνει ότι αυτή η μεγαλειώδης δύναμη που είναι εντός ημών δεν είναι εκ του εαυτού μας ,αλλά πρέπει να είναι ζητημένη από τον Θεό . Έτσι αυτό ακολουθεί ,ότι αυτή είναι <<εγχυμένη >> εντός ημών , όχι γεννημένη εντός ημών ή δημιουργημένη εντός ημών . Και αυτό λαμβάνει χώρα<< δια μέσου του Αγίου Πνεύματος >> ΄ αυτή δεν είναι αποκτώμενη δια ηθικής προσπάθειας και πρακτικής, καθώς είναι οι ηθικές μας αρετές . << Εντός των καρδιών μας >>,δηλαδή εντός του βάθους και το μέσο και κέντρο των καρδιών μας , όχι επί της επιφάνειας της καρδιάς ,

καθώς ο αφρός κείται επί του νερού . Αυτό είναι το είδος της αγάπης που οι υποκριτές έχουν ,που φαντάζονται και προσποιούνται ότι έχουν αγάπη . Αλλά κάποια περίοδος δοκιμής μόνο ,αποδεικνύει την υπερηφάνεια που κείται βαθιά εντός αυτών <<. Που έχει υπάρξει δοσμένος σ΄ εμάς >> ,δηλαδή που εμείς δεν αξίζαμε ,μάλλον αξίζαμε το ευθέως αντίθετο . Αλλά ότι αυτό είναι αληθές το αποδεικνύει ,επειδή τώρα ακολουθεί :<< Αυτός είναι πράγματι δοσμένος >> και όχι αξιζόμενος .Γιατί ο Χριστός <<πέθανε υπέρ του ασθενούς [στοίχος 6] >> και όχι υπέρ του δυνατού και του άξιου . Έτσι αυτό είναι καλεσμένο <<Αγάπη >> για να υποδείξει την διαφορά μεταξύ αυτού και του ανάξιου και χαμηλού είδους αγάπης ,δια του οποίου ένα δημιούργημα είναι αγαπώμενο ΄ γιατί ο όρος <<Αγάπη>>σημαίνει να αγαπάς κάτι πολύ αγαπητό και πολύτιμο και να θεωρείς σαν πολύ βαρύτιμο το πράγμα που είναι αγαπώμενο . Γιατί αυτό είναι τί σημαίνει να αγαπάς τον Θεό πάνω από όλα τα πράγματα και να Τον εκτιμάς με μια πλούσια αγάπη, δηλαδή να αγαπάς Αυτόν με μια πολύτιμη αγάπη . Αλλά το να αγαπάς Αυτόν για Χάρη των δώρων Του ή για κάποιο πλεονέκτημα είναι το χαμηλότερο είδος αγάπης ,δηλαδή να αγαπάς Αυτόν με μια προσωπική επιθυμία .Αυτό είναι να χρησιμοποιείς τον Θεό ,αλλά όχι να απολαμβάνεις Αυτόν. <<Η αγάπη του Θεού >>χρησιμοποιήται επειδή δι΄ αυτής μόνο ο Θεός είναι αγαπώμενος κατ΄ αυτόν τον τρόπο , ούτε ακόμα και ο πλησίον ,εκτός προς χάριν του Θεού, δηλαδή επειδή ο Θεός έτσι θέλει και κάποιος αγαπά την Θέλησή Του υπέρ πάντων των πραγμάτων . Πρέπει επίσης να σημειώσουμε ότι η αγάπη κατοικεί πουθενά αλλού πλήν εντός της καρδιάς, πράγματι στο εσώτατο κέντρο της καρδιάς και γι΄ αυτό τον λόγο υπάρχει εκείνη η διαφορά μεταξύ των Υιών και των δούλων υπηρετών ,επειδή οι Υιοί Τον υπηρετούν με ευθυμία ,πρόθυμα και ελεύθερα , όχι με τον φόβο της τιμωρίας ή την επιθυμία για δόξα ,αλλά μόνο για να εκτελούν το θέλημα του Θεού ΄ αλλά οι δούλοι υπηρέτες είναι αναγκασμένοι δια του φόβου της τιμωρίας και Τον υπηρετούν απρόθυμα και με μεγάλη δυσκολία ή είναι επιθυμούντες μιας κάποιας ανταμοιβής , όπου σ΄ αυτή την περίπτωση Τον υπηρετούν αρκετά πρόθυμα, αλλά με μια ιδιοτελή πρόθεση ,αλλά ποτέ απολύτως από μια επιθυμία να εκτελέσουν την Θέλησή Του. Ιδιαιτέρως σε καιρούς βασάνων ταιριάζει ο υπηρέτης και ο μισθοφόρος να τρέπονται σε φυγή ,αλλά ο Υιός εγκαρτερεί ,καθώς ο Ιωάννης 10,12 λέει : << αλλά ο μισθοφόρος φεύγει >>. Έτσι Αυτός τους λέει στον Μαλαχία 1,10 :<< Ώ να υπήρχε ένας ανάμεσά σας που θα σφαλλούσε τις πόρτες, ώστε να μπορέσεις, όχι μάταια, να ανάψεις φωτιά επί του βωμού Μου>> .Και έπειτα Αυτός καταλήγει , << Εγώ δεν έχω ευχαρίστηση σ΄ εσάς ,λέει ο Κύριος των Δυνάμεων>> ,γιατί αυτοί είναι πράγματι πολύ αλαζονικοί και πιστεύουν ότι εφαρμόζουν την Θέληση του Θεού. Αυτό είναι η αιτία, γιατί στον ίδιο χώρο { Μαλ 1,7-8] όταν ο Κύριος έχει πεί , << εσείς προσφέρεται μολυσμένο ψωμί επί του βωμού Μου >> αυτοί απαντούν, καθώς εάν δεν θα μπορούσαν να φανταστούν αυτό να είναι δυνατό ,λέγοντας ,<<πώς έχουμε εμείς μολύνει αυτόν. ? >> που είναι να λέει :<< Κατά την γνώμη μας εμείς έχουμε κάνει τα πάντα που Σύ έχεις διατάξει>> . Ο Κύριος απαντά , << όταν εσείς προσφέρεται τυφλά ζώα για θυσία ,δεν είναι αυτό κακό? Και όταν προσφέρεται αυτά που είναι χωλά ή άρρωστα , δεν είναι αυτό κακό ?>> . Δηλαδή αυτοί λατρεύουν τον Θεό χωρίς αληθινή αγάπη , αλλά με μια επιθυμία για τα δικά τους πλεονεκτήματα , σαν μισθοφόροι ,όχι έχοντας το ειλικρινές μάτι της νύμφης ,με το οποίο αυτή βλέπει μόνο τον αόρατο Θεό και ουδέν εκ των δικών της πραγμάτων ή εκείνων οποιουδήποτε άλλου πλάσματος . Σημειώστε πάλι ,πως ο Απόστολος ενώνει την πηγή με το ποτάμι .Αυτός μιλά περί της <<αγάπης δια μέσου του Αγίου Πνεύματος που είναι δοσμένο σ΄ εμάς >> . Γιατί δεν είναι αρκετό να έχουμε το δώρο ,εάν δεν είναι παρόν επίσης ο δίνων ,καθώς ο Μωυσής επίσης παρακάλεσε στην Έξοδο 23,15 << Εάν η παρουσία Σου δεν θα με συνοδεύει μη μας μεταφέρεις από εδώ ,κ.λ.π. >>. Πράγματι ,ακριβώς έτσι σε σχέση με μόνο την αγάπη. όπου ο Απόστολος αποδίδει την παρουσία και ταυτόχρονα το δόσιμο του Πνεύματος.

Γιατί όλα τα άλλα δώρα, αυτός λέει στην 1 Κορ 12,7 είναι δοσμένα δια του Πνεύματος, αλλά δεν είναι το ίδιο το Πνεύμα .Ακριβώς έτσι λέει εδώ αναφορικά με την αγάπη ,ότι δεν είναι δοσμένη εάν πρώτα δεν έχει υπάρξει δοσμένο το ίδιο το Πνεύμα, που έπειτα απλώνει ευρέως αυτήν την αγάπη στην καρδιά μας . Αλλά σ΄ εκείνο το χωρίο αυτός λέει << αλλά όλα αυτά τα δώρα είναι εμπνεόμενα από ένα και το ίδιο Πνεύμα >>[στοίχος 11]. Όθεν ,αυτός προχωρά να λέει στο ίδιο Κεφάλαιο [στοίχος 31]. :<<Εγώ θα σας δείξω ένα ακόμα πιο εξαιρετικό δρόμο >> . Ή τουλάχιστον, ακόμα και εάν Αυτός είναι δοσμένος σε όλα τα δώρα , εν τούτοις Αυτός δεν εκχύνει αγάπη σε όλα .

6. <<. Κατά τον κατάλληλο χρόνο >> .Κάποιοι παραπέμπουν αυτή την έκφραση σε σύγκριση με την δήλωση που ακολουθεί ,έτσι ώστε η σημασία είναι :<<Όταν εμείς ήμασταν ακόμα ασθενείς ,Αυτός πέθανε υπέρ ασεβών συμφώνως προς χρόνο>>, καθώς εάν να λέει ότι μολονότι Αυτός είναι αιώνιος και αθάνατος ,εν τούτοις Αυτός πέθανε εν χρόνω .Αυτός πέθανε εξ αιτίας της ανθρωπινότητας Του , η οποία έζησε εντός του χρόνου ,αλλά Αυτός είναι ζωντανός για πάντα εξ αιτίας της Θεότητας Του ,ο οποίος ζει αιωνίως . Άλλοι το ερμηνεύουν έτσι :<<Αυτός πέθανε κατά τον χρόνο, όταν εμείς ήμασταν ασθενείς >> δηλαδή Αυτός πέθανε κατά τον χρόνο ,όταν εμείς δεν ήμασταν ακόμα δίκαιοι και ολόκληροι , αλλά μάλλον αδύνατοι και ασθενείς ,έτσι ώστε η σημασία είναι : << κατά τον κατάλληλο χρόνο>>,ήτοι κατά τον χρόνο ,όταν ήμασταν ακόμα ασθενείς Και αυτή η ερμηνεία είναι η καλλίτερη ,καθώς γίνεται φανερό σε αυτό που ακολουθεί :<<Γιατί εάν ,ενώ ήμασταν εχθροί, ήμασταν συμφιλιωμένοι προς τον Θεό δια του θανάτου του Υιού Του >> {στοίχος 10}. Αλλά άλλοι παραπέμπουν την έκφραση εν συγκρίσει με την προηγηθείσα πρόταση ,έτσι ώστε η σημασία είναι : Όταν εμείς ήμασταν ασθενείς σύμφωνα προς χρόνο ,αν και ενώπιον του Θεού ήμασταν εμείς ήδη δίκαιοι δια μέσου του Προκαθορισμού Του Γιατί κατά τον Προορισμό του Θεού όλα τα πράγματα έχουν ήδη λάβει χώρα ,ακόμα και πράγματα που στην πραγματικότητά μας ακόμα κείνται στο μέλλων .

12. << Συνεπώς καθώς η αμαρτία δια μέσου ενός ανθρώπου >> . Ότι ο Απόστολος είναι σ΄ αυτό το χωρίο μιλώντας για την προπατορική αμαρτία και όχι για την τωρινή αμαρτία ,είναι αποδειγμένο σε πολλά χωρία και εμείς το λαμβάνουμε να είναι έτσι από αυτά τα σημεία .
Πρώτον ,επειδή αυτός λέει :<<δια μέσου του ενός ανθρώπου >> . Έτσι ο ευλογημένος Αυγουστίνος λέει στο έργα του <<Επί των αξιών των αμαρτιών και την άφεσή τους >> Βιβλίο 1 ,εν αντιθέσει προς τους Πελαγιανούς : <<. Εάν ο Απόστολος είχε θελήσει να υποδείξει ότι η αμαρτία ήλθε εντός αυτού του κόσμου όχι διά αναπαραγωγής ,αλλά διά απομιμήσεως, αυτός δεν θα είχε μιλήσει περί του Αδάμ ,καθώς ο ένας που εγκαινίασε αυτήν ,αλλά μάλλον περί του διαβόλου ,περί του οποίου είναι ειπωμένο στην Σοφία Σολωμόντος 2,24 :<< Και αυτοί ακολουθούν αυτόν ,οι οποίοι είναι εκ της μεριάς του >>Κατ΄ αυτή την σημασία ο Αδάμ επίσης τον απομιμήθηκε και έτσι είχε τον διάβολο σαν την δημιουργούσα αιτία της αμαρτίας του . Αλλά εδώ ο Απόστολος λέει :<<δια μέσου ενός ανθρώπου >> .Γιατί όλες οι τωρινές αμαρτίες μπήκαν και έχουν μπεί στον κόσμο δια του διαβόλου ,αλλά η προπατορική αμαρτία ήλθε δια μέσου αυτού του ενός ανθρώπου .Στον ίδιο χώρο ο ευλογημένος Αυγουστίνος επίσης λέει :<<Έτσι όταν ο Απόστολος μνημονεύει ότι η αμαρτία και ο θάνατος , τα οποία πέρασαν από αυτόν τον ένα άνθρωπο σε όλους τους ανθρώπους δια της αναπαραγωγής ,κάνει αυτόν την δημιουργούσα αιτία ,από την οποία η αναπαραγωγή του ανθρωπίνου Γένους έλαβε την έναρξή της >>. Και αυτός κάνει και άλλες πρόσφορες παρατηρήσεις . Και ο Χρυσόστομος λέει αναφορικά με αυτό το χωρίο : << Αυτό είναι φανερό ότι αυτή δεν είναι η αμαρτία που ήλθε από την παράβαση του Νόμου ,αλλά η αμαρτία που παράγεται από την ανυπακοή του Αδάμ ,που μόλυνε όλα

τα πράγματα >>. Δεύτερον , αυτός λέει,<<δια μέσου ενός ανθρώπου >> , επειδή η παρούσα αμαρτία είναι διαπραγμένη από πολλούς ,αφού κάθε άνθρωπος φέρει την δική του αμαρτία εντός του κόσμου .
Τρίτον ,αυτός λέει ,<< Η αμαρτία ήλθε εντός του κόσμου >> . Αλλά όχι η σημερινή αμαρτία μπαίνει στον Κόσμο ,επειδή η αμαρτία κάθε ανθρώπου κρέμεται επ΄ αυτού, καθώς διαβάζουμε στον Ιεζεκιήλ 18,20 , όπου κάθε θέληση φέρει την δική της αμαρτία. Συνεπώς αυτή δεν έρχεται επί άλλου, αλλά παραμένει επί κάθε ανθρώπου ατομικά . Και ότι ο όρος <<κόσμος>> δεν σημαίνει Ουρανός και Γή σ΄ αυτό το χωρίο, αλλά μόνο τους ανθρώπους εντός του Κόσμου είναι φανερό από Ρωμ 3,6 πιο πάνω, << Πώς θα μπορούσε ο Θεός να κρίνει τον κόσμο ? Και 1 Ιωάννης 5,19 << ολόκληρος ο κόσμος είναι στην δύναμη του κακού>> . Στον Ιωάννη 3,16 διαβάζουμε :<<Ο Θεός τόσο αγάπησε τον κόσμο >>΄ και αργότερα {Ιωάννης 15,18]:<< εάν ο κόσμος σάς μισεί κ.λ.π.>> ΄ πάλι Ιωάννης 15,19: << Εγώ σάς εξέλεξα εκ του κόσμου >> . Και η αιτία είναι ότι ο φυσικός κόσμος είναι αναίσθητος και ανίκανος του αμαρτάνειν ,έτσι ώστε η αμαρτία και ο θάνατος δεν θα μπορούσαν να μπούν σ΄ αυτόν. Γιατί αυτός μήτε πεθαίνει μήτε αμαρτάνει , αλλά ο άνθρωπος αμφότερα, αμαρτάνει και πεθαίνει΄ συνεπώς , για την αμαρτία να εισέρχεται σημαίνει ότι ο κόσμος γίνεται ένοχος και αμαρτωλός εξ αιτίας του ενός ανθρώπου .Καθώς διαβάζουμε κατωτέρω [στοίχος 19] << καθώς δια της ανυπακοής του ενός ανθρώπου ,πολλοί ήταν δημιουργημένοι αμαρτωλοί >> . Τέταρτο , << ο θάνατος δια μέσου της αμαρτίας >>, επειδή αυτό είναι βέβαιο, ότι ο θάνατος του κόσμου [δηλαδή όλων των ανθρώπων]δεν έρχεται από την προσωπική αμαρτία του καθενός ανθρώπου ,αφού ακόμα και εκείνοι που δεν έχουν αμαρτήσει πεθαίνουν [καθώς το ακολουθούν χωρίο δείχνει } .Συνεπώς, εάν ο θάνατος έρχεται δια της αμαρτίας και εάν χωρίς την αμαρτία δεν θα υπήρχε θάνατος , έτσι αυτή δεν είναι προσωπική αμαρτία ,περί της οποίας είναι εδώ μιλώντας σχετικά . Αλλιώς θα ήταν ψεύτικο να λέει ότι ο θάνατος είχε εισέλθει δια της αμαρτίας , αλλά μάλλον εμείς θα οφείλαμε να λέμε ότι αυτή εισήλθε δια της Θέλησης του Θεού. Πέμπτο, επειδή αυτός λέει ότι <<ο θάνατος απλώθηκε σ΄ όλους τους ανθρώπους>>,ακόμα και αν ο θάνατος ήλθε εξ αιτίας της προσωπικής αμαρτίας μας ,εν τούτοις αυτός έρχεται μόνο επ΄ αυτού που την διαπράττει ,καθώς ο Νόμος λέει [Δευτερ 24,16}: <<οι πατέρες δεν οφείλουν να είναι τεθειμένοι σε θάνατο εξ αιτίας των παιδιών ,κ.λ.π.>> Έκτο, αυτός χρησιμοποιεί τον όρο <<αμαρτία>> στον ενικό ,αναφερόμενος προς μία . Αλλά εάν είχε θελήσει εμείς να εννοούμε αυτό το χωρίο περί τωρινών αμαρτιών , αυτός θα χρησιμοποιούσε τον πληθυντικό ,καθώς κάνει κατωτέρω ,όταν μιλά περί<<πολλών παραπτωμάτων >> [στοίχος 16] όπου αυτός είναι ξεκάθαρα συγκρίνοντας αυτήν την μία ιδιαίτερη αμαρτία με πολλές άλλες και από αυτό συμπεραίνει ότι η αποτελεσματικότητα της Χάρης είναι μεγαλύτερη παρά εκείνη της αμαρτίας Έβδομο, <<. στην οποία όλοι οι άνθρωποι αμάρτησαν >>. Δεν υπάρχει τίποτα άλλο <<στην οποία όλοι οι άνθρωποι αμάρτησαν >> πλήν ότι ο καθένας αμαρτάνει στην δική του . Όγδοο, <<Η αμαρτία ήταν στον κόσμο πρίν ο Νόμος να ήταν δοσμένος ,κ.λ.π. >>[στοίχος 13] .Η παρούσα αμαρτία επίσης ήταν στον κόσμο πριν του Μωυσέως και αυτή ήταν καταλογισμένη ,επειδή ήταν επίσης τιμωρούμενη από τους ανθρώπους ΄ αλλά η προπατορική αμαρτία ήταν άγνωστη μέχρι ο Μωυσής την αποκαλύψει στην Γένεση 3. Έννατον , αυτός λέει εδώ ότι << οι αμαρτίες τους δεν είναι σαν την παράβαση του Αδάμ>>[στοίχος 14] , δηλαδή μια ακριβής απομίμηση της αμαρτίας του ,καθώς ο Πελάγιος επέμενε , αλλά παρ΄ όλα αυτά όλοι αμαρτάνουν με ενεργητική αμαρτία, η οποία διαπράττει αμαρτία .
Δέκατο , << Ο Αδάμ είναι ένας τύπος του Ενός που ήταν να έλθει>> ,αλλά όχι δια της ενεργητικής αμαρτίας ΄ γιατί αλλιώς όλοι οι άνθρωποι θα ήταν μια μορφή του Χριστού, αλλά τώρα μόνο ο Αδάμ είναι αυτός ο τύπος εξ αιτίας της έκτασης αυτού του μοναδικού αμαρτήματος σε όλους τους ανθρώπους .
Αλλά τώρα με σκοπό να ταράξει και να ανατρέψει την ξεροκεφαλιά των μελλοντικών

αιρετικών, τους οποίους αυτός προείδε εν Πνεύματι ,ο Απόστολος επεξηγώντας πως ο Αδάμ είναι ο τύπος του Χριστού ,μιλά μόνο στον Ενικό ,για τον φόβο κάποιος επαίσχυντος σοφιστής θα μπορούσε να μειώνει αυτό σε παραλογισμό λέγοντας : << Αυτός είναι παίρνοντας την λέξη <<αμαρτία >>κατά μια συλλογική σημασία, χρησιμοποιώντας αυτήν στον Ενικό μάλλον παρά στον Πληθυντικό καθώς η Γραφή συχνά κάνει >>. Όμως αυτός λέει ρητώς ,<<δια μέσου του ενός ανθρώπου που αμάρτησε { στοίχος 12] ,και <<το αποτέλεσμα της αμαρτίας εκείνου του ενός ανθρώπου σε καταδίκη>> [στοίχος 16] και πάλι <<εξ αιτίας του παραπτώματος του ενός ανθρώπου >> [στοίχος 17] ,πάλι <<δια του παραπτώματος του ενός ανθρώπου [στοίχος 18] και <<δια της ανυπακοής του ενός ανθρώπου >>[στοίχος 19].Αυτό το σημείο της σύγκρισης είναι ιδιαιτέρως ισχυρό,<<γιατί η ακολουθούσα κρίση του ενός παραπτώματος έφερε καταδίκη ,αλλά το ελεύθερο δώρο που ακολουθεί πολλές παραβάσεις φέρει δικαίωση >> [στοίχος 16] . Γιατί <<η κρίση>> [καθώς ο ευλογημένος Αυγουστίνος λέει στο Κεφάλαιο 12 του προμνημονευμένου έργου οδηγεί από πολλές προσβολές σε δικαίωση >> . Αλλά αφού αυτός δεν λέει αυτό, ωστόσο ,αλλά μάλλον <<δια μιας >> είναι εύκολο να δούμε ότι είναι μιλώντας περί της προπατορικής αμαρτίας . Ομοίως αποκρούει ότι πολλοί αμάρτησαν ,παρά μόνο ο ένας όταν λέει <<δια μέσου της παράβασης του ενός ανθρώπου >>[στοίχος 15] και <<της αμαρτίας του ενός ανθρώπου>> [στοίχος 18] και<< της αμαρτίας του ενός ανθρώπου >>κ.λ.π. [στοίχος 16] . Σημειώστε πώς ταυτοχρόνως αυτό είναι αληθές, ότι μόνο ένας άνθρωπος αμάρτησε ,ότι μόνο ένα αμάρτημα ήταν διαπραγμένο ,ότι μόνο ένα πρόσωπο ήταν ανυπάκοο και εν τούτοις εξ αιτίας αυτού πολλοί ήταν δημιουργημένοι αμαρτωλοί και ανυπάκοοι .

Τί , συνεπώς ,είναι η προπατορική αμαρτία ?

Πρώτον, σύμφωνα προς τις λεπτές διακρίσεις των σχολαστικών θεολόγων , η προπατορική αμαρτία είναι η στέρηση ή απουσία της προπατορικής δικαιοσύνης . Και η δικαιοσύνη σύμφωνα προς αυτούς τους ανθρώπους είναι μόνο κάτι υποκειμενικό στην θέληση και συνεπώς επίσης η έλλειψη αυτής αντιστοίχως .Αυτό έρχεται από την κατηγορία μιας κάποιας ποιότητας ,σύμφωνα με την Λογική και Μεταφυσική του Αριστοτέλη . Δεύτερο , ωστόσο ,σύμφωνα προς τον Απόστολο και την απλότητα του νοήματος εν Χριστώ Ιησού , αυτή δεν είναι μόνο μια ένδεια μιας κάποιας ποιότητας στην θέληση, ούτε ακόμα μόνο μια ένδεια φωτός στο μυαλό ή δύναμης στη μνήμη, αλλά ιδιαιτέρως αυτή είναι ολοκληρωτική απουσία της χρηστότητας και της δύναμης όλων των ικανοτήτων ,τόσο του σώματος ,όσο και της ψυχής και ολόκληρου του εσωτερικού και εξωτερικού ανθρώπου . Στην κορυφή όλου αυτού ,αυτή είναι μια ροπή προς το κακό .Αυτή είναι μια αηδία προς το καλό ,μια απέχθεια του φωτός και της σοφίας και μια ηδονή στο λάθος και στο σκοτάδι ,μια φυγή και μια αποστροφή από όλα τα καλά έργα ,μια επιδίωξη του κακού ,καθώς αυτό είναι γραμμένο στον Ψαλμό 14,3: << Αυτοί όλοι πλανήθηκαν ,αυτοί είναι όλοι ομοίως διεφθαρμένοι >> ΄ και η Γένεση 8,21 <<Γιατί η φαντασία και η σκέψη της ανθρώπινης καρδιάς είναι κακό από την νεότητά της >> Επειδή όχι μόνο αυτή η απουσία κάνει τον Θεό να μισεί και να καταλογίζει [ακόμα καθώς πολλοί ξεχνούν την δική τους αμαρτία και όχι πλέον την αναγνωρίζουν], αλλά επίσης αυτή η παγκόσμια λαγνεία δια της οποίας εμείς γινόμαστε ανυπάκοοι προς την εντολή <<Σύ οφείλεις να μην επιθυμείς >> {΄Έξοδος 20,17|Δευτερ 5,21] . Καθώς ο Απόστολος πάρα πολύ καθαρά αποδεικνύει αργότερα στο Κεφάλαιο 7 , αυτή η εντολή δείχνει σ΄ εμάς την αμαρτία μας ,όπου <<εγώ δεν θα όφειλα να έχω γνωρίσει τί είναι να επιθυμώ ,εάν ο Νόμος δεν είχε πει : <<Σύ οφείλεις να μην επιθυμείς >>. Συνεπώς ,καθώς οι παλαιοί άγιοι Πατέρες τόσο σωστά είπαν, αυτή η προπατορική αμαρτία είναι το καθ΄ εαυτό ίχνος της αμαρτίας ,ο Νόμος της σάρκας ,ο Νόμος των μελών ,η αδυναμία της φύσης μας ,ο τύραννος ,η πρωταρχική αρρώστια κ.λ.π. .Γιατί αυτό είναι σαν ένας άρρωστος άνθρωπος ,του οποίου η θανάσιμη αρρώστια δεν είναι μόνο η απουσία της υγείας ενός εκ των μελών του,

αλλά είναι ,επιπρόσθετα προς την απουσία υγείας σε όλα το μέλη του ,η αδυναμία όλων των αισθήσεων του και δυνάμεων ,φθάνοντας στο κατακόρυφο ,ακόμα στην περιφρόνηση του προς εκείνα τα πράγματα τα οποία είναι χρήσιμα και στην επιθυμία του προς εκείνα τα πράγματα που κάνουν αυτόν άρρωστο . Έτσι αυτή είναι η Ύδρα, ένα πολυκέφαλο και εξαιρετικά ανθεκτικό τέρας με το οποίο εμείς παλεύουμε στον Λερνεϊκό βάλτο αυτής της ζωής μέχρι ακριβώς την μέρα του θανάτου μας. Αυτή είναι ο Κέρβερος ,αυτός ο ασυγκράτητος φύλακας και ο Ανταίος που δεν μπορεί να νικηθεί ενώ είναι ακουμπώντας εδώ ,επί της Γης .Δεν έχω βρεί τόσο καθαρή συζήτηση επ΄ αυτού του αντικειμένου της προπατορικής αμαρτίας καθώς στην πραγματεία του Gerard Groote<< Ευλογημένος είναι ο Άνθρωπος >>, στην οποία δεν μιλά σαν ένας αλαζών Φιλόσοφος, αλλά σαν ένας σταθερός Θεολόγος .

ΠΟΡΙΣΜΑ

Συνεπώς , να σκεπτόμαστε ότι η προπατορική αμαρτία είναι απλά η απουσία δικαιοσύνης στην θέληση, είναι απλά να δίνουμε ευκαιρία για χλιαρότητα και ένα γκρέμισμα ολόκληρης της Εννοίας της Μετάνοιας ,πράγματι να ενσταλάξουμε την υπερηφάνεια και την αλαζονεία, να εκριζώσουμε τον φόβο του Θεού ,να εξορίσουμε την ταπεινότητα ,να κάνουμε την εντολή του Θεού άκυρη και έτσι να την καταδικάζουμε εντελώς .Εν τέλει ,αυτή είναι η κατάσταση εάν αυτοί οι θεολόγοι γίνουν αποδεχτοί κατά λέξη ! Και σαν αποτέλεσμα κάποιος μπορεί εύκολα να κατασταθεί υπερήφανος έναντι κάποιου άλλου ανθρώπου ,όταν νομίζει ότι ο ίδιος είναι ελεύθερος από κάποια αμαρτία, στην οποία βλέπει τον πλησίον του ακόμα να αγωνίζεται . Αυτό συμβαίνει γιατί πολλοί άνθρωποι ,με σκοπό να έχουν μια αιτία για ταπεινότητα, ενοχλούν τους εαυτούς τους με το να μεγαλοποιούν τις περασμένες τους αμαρτίες και αυτές που πιθανόν θα μπορούσαν να έχουν διαπράξει και αυτοί κάνουν το ίδιο πράγμα αναφορικά με τις παρούσες μυστικές αμαρτίες τους ,έτσι ώστε να μπορούν να φαίνονται ταπεινοί εξ αιτίας της προσοχής τους προς αυτές .Εδώ είναι καλή διδασκαλία .Αλλά κοιτάξτε , υπάρχουν σαφώς επίσης παρούσες αμαρτίες και αυτές δεν επιτρέπουν υπαινιγμό ανωτερότητας ή ευαρέσκειας να κερδίζει το πάνω χέρι σ΄ εμάς ,στην καταδίκη κάποιου άλλου [που συχνά είναι η περίπτωση]. Γιατί η πραγματική αιτία για ταπεινότητα είναι σαφής ,ήτοι ότι η αμαρτία παραμένει σ΄ εμάς, αλλά <<αυτή δεν έχει κυριαρχία επάνω μας >> {Ρωμ 6,14] ,αλλά είναι υποκείμενη στο Πνεύμα, έτσι ώστε ένα πρόσωπο δύναται να καταστρέφει ό,τι προηγούμενα κυριαρχούσε επ΄ αυτού. Συνεπώς εάν κάποιος καταφρονεί έναν άλλο άνθρωπο σαν αμαρτωλό ,η αμαρτία ακόμα κυριαρχεί σ΄ αυτόν διπλά .Γιατί αφού ο ίδιος είναι αμαρτωλός ,αυτός τον συγκρίνει σαν δίκαιο άνθρωπο προς το άλλο πρόσωπο και έτσι κάνει τον εαυτό του ψεύτη και δεν συνειδητοποιεί σαν ένας αμαρτωλός ,ότι είναι αμαρτωλός .Ορθώς μιλώντας αυτό είναι ανομία . Γιατί είναι απαγορευμένο να κρίνει και εν τούτοις κρίνει . Αλλά ένας άνθρωπος δεν μπορεί να κρίνει εκτός εάν αυτός είναι ανώτερος και καλλίτερος . Συνεπώς σ΄ αυτή ακριβώς την ενέργεια αυτός είναι υπερήφανος ,προτιμώντας τον εαυτόν του ώς προς τον άλλο και έτσι αμαρτάνει , μολονότι δεν έχει διαπράξει άλλη αμαρτία ,παρά ότι έχει ξεχάσει ότι αυτός ο ίδιος είναι ένας αμαρτωλός και ότι έχει θεωρήσει τον εαυτόν του να είναι δίκαιος. Επομένως ,οποιοσδήποτε συνειδητοποιεί ότι η αμαρτία είναι σ΄ αυτόν ,την οποία πρέπει να κυβερνά ,αυτός ο άνθρωπος θα φοβάται σίγουρα να γίνει ένας υπηρέτης της αμαρτίας, ειδικά θα είναι περίφοβος ώς προς το να κρίνει .Γιατί εάν κρίνει, γνωρίζει ότι ο Κύριος θα πεί σ΄ αυτόν :<< Γιατί σύ κρίνεις σαν ένας δίκαιος άνθρωπος, όταν σύ είσαι άδικος ? Και ακόμα εάν σύ έχεις υπάρξει δίκαιος ,εν τούτοις επειδή εμπιστεύεσαι στην δική σου δικαιοσύνη ,έχεις ήδη μολύνει αυτήν και έχεις δημιουργήσει μια διπλή αδικία ,αφού ανορθώνεις την αμαρτία σου σαν δικαιοσύνη και έπειτα υπερηφανεύεσαι περί αυτής σαν δικαιοσύνη .>>

<<Η αμαρτία ήλθε εντός του κόσμου>>. Ο Απόστολος χρησιμοποιεί αυτή την ιδιαίτερη έκφραση για να αποδείξει ότι η προπατορική αμαρτία δεν έρχεται από ανθρώπους ,αλλά μάλλον ότι αυτή εισέρχεται προς αυτούς .Γιατί είναι η φύση της σημερινής αμαρτίας ,ότι αυτή προέρχεται εξ ημών ,καθώς ο Κύριος λέει στον Ματθ 15,19 : << Γιατί εκ της καρδίας έρχονται κακές σκέψεις >>. Αλλά η προπατορική εισέρχεται εντός των ανθρώπων και αυτοί δεν την διαπράττουν, αλλά την υποφέρουν καθώς ο Μωυσής λέει στην Έξοδο 32,24 <<και εκεί αποκαλύφθηκε αυτός ο Μόσχος>>. << εις τον οποίο έχουν όλοι αμαρτήσει >> . Αυτό είναι ασαφές στο Ελληνικό κείμενο, καθώς τού εάν αυτό είναι αρσενικό ή ουδέτερο .Έτσι φαίνεται ότι ο Απόστολος θέλει αυτό εννοημένο και από τις δύο πλευρές . Όθεν ο ευλογημένος Αυγουστίνος επίσης το ερμηνεύει με αμφότερους τους τρόπους στο προμνημονευμένο έργο, κεφάλαιο 10 λέγοντας,<<εις τον οποίο όλοι έχουν αμαρτήσει>>: Αυτό είναι σίγουρα καθαρό και σαφές ,ότι οι προσωπικές αμαρτίες στις οποίες μόνο εκείνοι που τις έχουν διαπράξει είναι μπλεγμένοι είναι ένα πράγμα και ότι αυτή η μια αμαρτία στην οποία όλοι έχουν λάβει μέρος ,καθόσον όλοι ήταν σ΄ αυτόν τον μοναδικό άνθρωπο, είναι κάτι ολοσχερώς διαφορετικό >>. Από αυτή την δήλωση του Αυγουστίνου θα εφαίνετο να ακολουθεί ότι η προπατορική αμαρτία είναι ακριβώς η πρώτη αμαρτία, ήτοι η παράβαση του Αδάμ . Επειδή αυτός ερμηνεύει την έκφραση <<όλοι οι άνθρωποι αμάρτησαν >> σε σχέση προς ένα έργο το οποίο έχει πραγματικά υπάρξει διαπραγμένο και όχι μόνο με την μετάδοση της ενοχής . Αυτός συνεχίζει ,<< Αλλά εάν προς εκείνο τον ένα άνθρωπο και όχι στην αμαρτία είναι αναφερμένο ,στο ότι όλοι έχουν αμαρτήσει σ΄ αυτόν τον ένα άνθρωπο ,τί μπορεί να είναι φωτεινότερο λοιπόν από αυτήν την καθαρή έκφραση ? >> . Αλλά η πρώτη ερμηνεία είναι καλλίτερη εν όψει αυτού που ακολουθεί . Γιατί αργότερα ο Απόστολος λέει, << Γιατί καθώς δια της ανυπακοής του ενός ανθρώπου ,πολλοί ήταν δημιουργημένοι αμαρτωλοί >> [στοίχος 19], αυτό είναι το ίδιο καθώς λέγοντας ότι όλοι έχουν αμαρτήσει εν τη αμαρτία του ενός ανθρώπου . Αλλά ακόμα και έτσι ή δεύτερη ερμηνεία μπορεί να είναι συγχρονισμένη ,δηλαδή ,ενώ ένας άνθρωπος αμάρτησε ,όλοι οι άνθρωποι αμάρτησαν . Έτσι στον Ισαϊα 43,26 << Διατύπωσε την περίπτωσή σου ,ώστε να μπορείς να είσαι αποδειγμένος ορθός . Ο πρώτος σου πατέρας αμάρτησε >> ,το οποίο είναι να λέει ,εσύ δεν μπορείς να είσαι δικαιωμένος επειδή είσαι υιός του Αδάμ, που αμάρτησε πρώτος. Συνεπώς εσύ είσαι επίσης ένας αμαρτωλός ,επειδή είσαι ο υιός ενός αμαρτωλού ΄ αλλά ένας αμαρτωλός δεν μπορεί να γεννά πλην έναν άλλο αμαρτωλό σαν τον εαυτόν του .

13. << Η αμαρτία πράγματι ήταν στον κόσμο πριν ο Νόμος να ήταν δοσμένος>> . Σε αναφορά προς αυτόν τον στοίχο ,ο ευλογημένος Αυγουστίνος έχει να πεί αυτό ,στο κεφάλαιο 10 : << Αυτό σημαίνει ότι ο Νόμος ,είτε φυσικός ,είτε γραπτός, δεν θα μπορούσε να αφαιρέσει την αμαρτία . Γιατί δια των έργων του Νόμου ουδείς μπορεί να είναι δικαιωμένος >> ΄ και αλλού ,στην <<έκθεση κάποιων Προτάσεων κ.λ.π. >>,αυτός λέει << Η έκφραση ΄΄ πριν ο Νόμος να ήταν δοσμένος ,η αμαρτία ήταν στον κόσμο ΄΄πρέπει να εννοηθεί κατά την σημασία ΄΄έως ότου η Χάρη θα όφειλε να έλθει ΄΄.Γιατί αυτός είναι μιλώντας ενάντια σ΄ εκείνους που νομίζουν ότι η αμαρτία μπορεί να αφαιρεθεί δια του Νόμου .Και λέει ότι οι αμαρτίες ήταν κατασκευασμένες φανερές δια του Νόμου, αλλά δεν είναι αφαιρούμενες ,αφού η Γραφή λέει , << η αμαρτία δεν ήταν λογαριασμένη όπου δεν υπήρχε Νόμος >> .Γιατί δεν λέει ότι η αμαρτία δεν υπήρχε, αλλά ότι αυτή δεν ήταν λογαριασμένη .Ούτε ήταν η αμαρτία μειωμένη όταν ο Νόμος ήταν δοσμένος ΄ μάλλον αυτή άρχισε να είναι καταλογισμένη, δηλαδή δημιουργημένη φανερή . Συνεπώς δεν θα έπρεπε να σκεπτόμαστε ότι η έκφραση <<πριν ο Νόμος>> πρέπει να είναι εννοημένη καθώς εάν δεν υπήρχε αμαρτία υπό τον Νόμο ,γιατί ο όρος <<πριν ο Νόμος >>είναι εκφωνημένος κατά την σημασία ότι αυτός μετρά ολόκληρο τον χρόνο του Νόμου ,έως το τέλος του Νόμου

που είναι ο Χριστός >>. Κατ΄ αυτόν τον τρόπο ο ευλογημένος Αυγουστίνος συνδέει την έκφραση << πριν ο Νόμος >> προς την έκφραση <<η αμαρτία ήταν στον κόσμο >>.Αλλά τότε γίνεται αναγκαίο να πεί, καθώς αυτός ο ίδιος πηγαίνει να λέει, ότι η αμαρτία δεν ήταν μόνο μέχρι του Νόμου ,αλλά πολύ περισσότερο υπό τον Νόμο ,ο οποίος εισήλθε ώστε η παράβαση να μπορούσε να πλεονάσει. Αλλά εάν κάποιος παίρνει την έκφραση σε σύνδεση με την αρνητική φράση <<η αμαρτία δεν ήταν λογαριασμένη >>,τότε δεν είναι αναγκαίο να παίρνει μια τέτοια τραχιά ερμηνεία της φράσης <<πριν ο Νόμος >>,η οποία σε κάθε περίπτωση υποδεικνύει το τέλος, έτσι ώστε η σημασία τότε να είναι : Πριν του Νόμου ,η αμαρτία [η οποία ,ωστόσο , ήταν πάντοτε στον κόσμο] δεν ήταν καταλογισμένη ή γνωρισμένη , μέχρι ο Νόμος να ερχόταν, ο οποίος γέννησε αυτήν ,όχι σαν πραγματική ύπαρξη ,γιατί αυτή ήδη ήταν σε ύπαρξη , αλλά κατά την σημασία ότι αυτή έγινε γνωρισμένη. Ή έτσι : <<Πριν τον Νόμο ,η αμαρτία ήταν στον κόσμο >>,δηλαδή αυτή ήταν απλά εκεί ,μόνο σε τέτοιο βαθμό ώστε αυτή υπήρχε ,αλλά πέραν του γεγονότος ότι υπήρχε και παρέμενε ,η αμαρτία ήταν επίσης αναγνωρισμένη δια μέσου του Νόμου . Και έτσι αυτός δεν είναι εννοημένος να σημαίνει ότι η αμαρτία υπήρχε μέχρι ο Νόμος ήλθε και τότε έπαυσε να υπάρχει ,αλλά ότι η αμαρτία έλαβε μια αντίληψη του εαυτού της ,την οποία αυτή δεν κατείχε πριν. Και οι λέξεις του Αποστόλου ξεκάθαρα υποδεικνύει αυτήν την ερμηνεία : <<Αλλά η αμαρτία δεν ήταν λογαριασμένη όπου δεν υπήρχε Νόμος ,καθώς εάν να λέει ,ότι δια μέσου του Νόμου ,στον οποίο αυτή είχε προηγηθεί ,η αμαρτία δεν ήταν καταργημένη αλλά καταλογισμένη .

14. << Ωστόσο ο θάνατος βασίλευσε >> Αυτό είναι καθώς να ήταν λέγοντας ότι η ποινή της αμαρτίας ,που είναι ο θάνατος, ήταν γνωρισμένη και παραδεδεγμένη εμπειρικά και από όλους τους ανθρώπους ,αλλά η αιτία του θανάτου ,η οποία είναι η αμαρτία ,δεν ήταν αναγνωρισμένη . Εδώ επίσης εμείς δεν θα οφείλαμε να εννοούμε αυτό το χωρίο να σημαίνει ότι ο θάνατος βασίλευε μόνο μέχρι του Μωυσέως , αφού ο Μωυσής επίσης πέθανε και όλοι οι άνθρωποι εκτίουν αυτή την ποινή μέχρι το τέλος του κόσμου ΄ και η κυριαρχία του θανάτου επικρέμαται ιδιαιτέρως σ΄ αυτούς που είναι χαμένοι .Αλλά η έκφραση <<ο θάνατος βασίλευσε μέχρι του Μωυσέως >> σημαίνει ότι μέχρι τον καιρό του Μωυσέως αυτό δεν ήταν εννοημένο ,γιατί και από πού ο θάνατος βασίλευε. Αλλά ο ευλογημένος Αυγουστίνος εννοεί αυτή την βασιλεία στο προμνημονευμένο έργο ,<<όταν η ενοχή της αμαρτίας έτσι κυριαρχεί επί των ανθρώπων ,που αυτή δεν τους επιτρέπει να έρχονται προς την αιώνια ζωή , η οποία είναι η μόνη αληθής ζωή ,αλλά τους σύρει κάτω, ακόμα και στον δεύτερο Θάνατο. [ο οποίος είναι η αιώνια τιμωρία .] <<Κατά την ομοιότητα της παράβασης του Αδάμ>>. Ο ευλογημένος Αυγουστίνος ,στο ίδιο ακριβώς μνημονευμένο έργο , ερμηνεύει αυτό το χωρίο σαν να εφαρμόζει προς εκείνους που δεν είχαν ακόμα αμαρτήσει από την δική τους βούληση ,καθώς ο άλλος άνθρωπος είχε. Και έτσι επίσης ο ευλογημένος Αμβρόσιος εννοεί την φράση <<κατά την ομοιότητα >> να παραπέμπει προς τις προηγούμενες λέξεις <<που δεν έχουν αμαρτήσει >> , γιατί αλλιώς εάν ο Απόστολος δεν είχε ορίσει την έκφραση<< που δεν έχουν αμαρτήσει>> κατ΄ αυτόν τον τρόπο ,αυτός θα είχε διαψεύσει την πρωϊμότερη του δήλωση <<στον οποίο όλοι έχουν αμαρτήσει >> [στοίχος12] . Γιατί πώς μπορεί αυτό να είναι ,ότι όλοι έχουν αμαρτήσει και εν τούτοις ότι κάποιοι δεν έχουν αμαρτήσει ,εάν δεν σημαίνει αυτό ,ότι όλοι έχουν αμαρτήσει εν τώ Αδάμ και στην αμαρτία του Αδάμ ,αλλά δεν έχουν όλοι αμαρτήσει κατά την ομοιότητα της αμαρτίας του Αδάμ ή παράβαση ?, Γιατί αμαρτία είναι ένα πράγμα και παράβαση είναι ένα άλλο ΄ γιατί η αμαρτία παραμένει σαν ενοχή ,ενώ η παράβαση είναι μια πράξη που προσπερνά . Έτσι όλοι δεν έχουν αμαρτήσει εν ενεργεία ,αλλά αυτοί είναι όλοι στην ίδια ενοχή ΄ αλλά μόνο ο Αδάμ αμάρτησε σε αμφότερα ,δράση και ενοχή στον βαθμό όπου αυτός διέπραξε την πρώτη αμαρτία . Ο Φάμπερ Σταπουλένσις ωστόσο ,εννοεί αυτό το χωρίο κατά

ένα διαφορετικό τρόπο, που συμβιβάζει την αντίφαση μεταξύ της φράσης <<στον οποίο όλοι έχουν αμαρτήσει>>[στοίχος 12] και <<που δεν έχουν αμαρτήσει>> [στοίχος 14] κατά ένα διαφορετικό τρόπο .Αλλά εγώ αμφιβάλλω ,πράγματι φοβάμαι ότι δεν έχει συμβιβάσει αυτές ορθά. Γιατί παραπέμπει την φράση <<κατά την ομοιότητα>> προς τον όρο <<βασίλευσε >> και θα δεχθώ αυτό εξ αιτίας του Ιωάννη Χρυσόστομου ,που κατά την εξήγηση αυτού του χωρίου λέει : << Πώς ο θάνατος βασίλευσε? Κατά την ομοιότητα της παράβασης του Αδάμ >>. Και έτσι την φράση <<ακόμα και επί αυτών που δεν έχουν αμαρτήσει >> αυτός παίρνει σαν υπάρχουσα κατά μια παρενθετική θέση .Και τότε η έκφραση <<που δεν έχουν αμαρτήσει>>πρέπει να εννοηθεί σαν παραπέμπουσα στην προσωπική αμαρτία κατά μια στενότερη σημασία ,παρά όταν αυτή χρησιμοποιήθηκε πιο πάνω ,όταν αυτός είπε <<στον οποίο όλοι έχουν αμαρτήσει >>. Ο ίδιος Καθηγητής μιλά έτσι επίσης για τα μικρά παιδιά , << γι΄ αυτό τον λόγο βαπτίζουμε νήπια αν και αυτά δεν έχουν αμαρτήσει >> ,δηλαδή κάνει πραγματικές αμαρτίες εξ αυτών των ιδίων ,καθώς ο ευλογημένος Αυγουστίνος ξεκάθαρα αποδεικνύει στο δεύτερο βιβλίο του ΄΄κατά Ιουλιανού ΄΄,όταν παραθέτει αυτόν τον ίδιο συγγραφέα . <u><< ο οποίος είναι ένας τύπος του Ενός που ήταν να έλθει ></u> .Ο Χρυσόστομος ,όπως είναι μνημονευμένος δια του ευλογημένου Αυγουστίνου λέει αναφορικά σ΄ αυτό το χωρίο : <<Κατά την ομοιότητα της παράβασης του Αδάμ ,που είναι ένας τύπος του Ενός που ήταν να έλθει >> ,επειδή ο Αδάμ είναι επίσης μια απεικόνιση του Χριστού .Και πώς είναι αυτός μια απεικόνιση, αυτοί ρωτούν ? . Η απάντηση είναι ότι ακριβώς καθώς ο Αδάμ έχει γίνει μια αιτία θανάτου προς εκείνους που είναι γεννημένοι εξ αυτού ,αν και αυτοί δεν έχουν φάει εκ του δένδρου τον προξενημένο εκ της βρώσης θάνατο , έτσι επίσης ο Χριστός ήταν δημιουργημένος ένας προμηθευτής δικαιοσύνης για εκείνους που του ανήκουν ,αν και αυτοί είναι εντελώς φτωχοί σε δικαιοσύνη και Αυτός την έχει δοσμένη προς εμάς όλους δια μέσου του Σταυρού Του >>. Έτσι η ομοιότης της παράβασης του Αδάμ είναι εντός ημών, επειδή εμείς πεθαίνουμε ,καθώς εάν εμείς είχαμε αμαρτήσει κατά τον ίδιο τρόπο που αυτός έκανε . Και η ομοιότης της δικαιώσεως του Χριστού είναι εντός ημών επειδή εμείς ζούμε ,καθώς εάν εμείς είχαμε παραγάγει το ίδιο είδος δικαιοσύνης που Αυτός έκανε. Συνεπώς ,εξ αιτίας αυτής της ομοιότητας , ο Αδάμ είναι <<ο τύπος του Ενός που ήταν να έλθει>> δηλαδή του Χριστού που ήλθε μετά απ΄ αυτόν . Πράγματι ,εις τρόπον ώστε ο Χριστός να μπορούσε να αφαιρέσει αυτήν την ομοιότητα και να μας δώσει την δική Του <<Αυτός ήταν γεννημένος εν ομοιόματι ανθρώπου >> {Φιλιπ 2,7] και σταλμένος από τον Πατέρα <<κατά την ομοιότητα της αμαρτωλής σάρκας >> [Ρωμ 8,3] . Και έτσι ,<<καθώς στον Αδάμ όλοι πεθαίνουν ,έτσι επίσης στον Χριστό οφείλουν όλοι να είναι κατασκευασμένοι ζωντανοί >> [1 Κορ 15,22] . Όθεν εγώ γέρνω προς την άποψη του Χρυσόστομου ότι η έκφραση << κατά την ομοιότητα >>θα όφειλε να είναι συνδεδεμένη με την λέξη <<βασίλευσε >> .

15. <u><< Αλλά το ελεύθερο δώρο δεν είναι σαν το παράπτωμα >> .</u> Ο Χρυσόστομος λέει το ακόλουθο : << Εάν ένας Ιουδαίος θα όφειλε να λέει σ΄ εσέ << Πώς έχει ο κόσμος σωθεί δια της δύναμης του Ενός ανθρώπου Χριστού ? >> ,εσύ μπορείς να λές σ΄ αυτόν : << Πώς έχει ο κόσμος καταδικασθεί δια της ανυπακοής του ενός ανθρώπου Αδάμ ? >>. Εν τούτοις Χάρη και αμαρτία δεν είναι ισοδύναμα ,ούτε είναι θάνατος και ζωή ,ούτε Θεός και διάβολος >> . <<Γιατί εάν η αμαρτία ,ακόμα και η αμαρτία του ενός ανθρώπου είχε τέτοια δύναμη ,πώς μπορεί αυτό να είναι ότι η Χάρη του Θεού και η Χάρη του Ενός Ανθρώπου δεν θα είχε μεγαλύτερη δύναμη ? .Γιατί αυτό είναι πολύ περισσότερο ορθό . Επειδή αυτό βέβαια δεν φαίνεται ικανός λόγος ,ένα πρόσωπο να είναι καταδικασμένο εξ αιτίας ενός άλλου ,πλην αυτό φαίνεται πολύ περισσότερο αρμόζων και ορθό να είναι σωσμένο ένα πρόσωπο εξ αιτίας ενός άλλου>> . <<<u>Η Χάρη του Θεού και το ελεύθερο</u> <u>δώρο εν τη Χάριτι εκείνου του ενός Ανθρώπου >></u> . Ο Απόστολος ενώνει μαζί Χάρη και δώρο ,καθώς εάν αυτά ήταν

διαφορετικά . Πλην αυτός κάνει έτσι με σκοπό να μπορεί ξεκάθαρα να καταδείξει τον τύπο του Ενός που ήταν να έλθει, τον οποίο έχει μνημονεύσει ,ήτοι ,μολονότι είμαστε δικαιωμένοι από τον Θεό και δεχόμαστε την Χάρη Του ,εν τούτοις εμείς δεν δεχόμαστε αυτήν δια της δικής μας αξίας, αλλά αυτό είναι δώρο Του το οποίο ο Πατέρας έδωσε στον Χριστό να δώσει στους ανθρώπους ,σύμφωνα με την δήλωση στους Εφεσίους 4,8 <<όταν Αυτός ανέβηκε ψηλά , αιχμαλώτισε ένα πλήθος αιχμαλώτων και Αυτός έδωσε δώρα στους ανθρώπους >>. Συνεπώς αυτά είναι τα δώρα της Χάρης του Θεού ,τα οποία ο Χριστός εδέχθη από τον Πατέρα δια μέσου της αξίας Του και της προσωπικής Του Χάρης ,εις τρόπον ώστε να δώσει αυτά σ΄ εμάς, καθώς διαβάζουμε στις Πράξεις 2,23 << έχοντας δεχθεί από τον Πατέρα την υπόσχεση του Αγίου Πνεύματος , Αυτός εξέχεε αυτό το δώρο που εσείς βλέπετε >>. Έτσι η σημασία είναι : <<Η Χάρη του Θεού >> { δια της οποίας Αυτός μάς δικαιώνει , η οποία πραγματικά είναι στον Χριστό σαν την πηγή της ,ακριβώς καθώς η αμαρτία του ανθρώπου είναι στον Αδάμ},<<και το ελεύθερο δώρο >>,ήτοι αυτό το οποίο ο Χριστός ξεχύνει από τον Πατέρα Του επί εκείνων που πιστεύουν σ΄ Αυτόν .Αυτό το δώρο είναι <<δια της Χάρης αυτού του Ενός Ανθρώπου >> ,δηλαδή δια της προσωπικής αξίας και Χάρης του Χριστού, δια της οποίας Αυτός ήταν ευάρεστος προς τον Πατέρα ,έτσι ώστε να μπορέσει να δώσει αυτό το δώρο εις ημάς . Αυτή η φράση <<δια της Χάρης αυτού του Ενός Ανθρώπου>>θα όφειλε να είναι εννοημένη περί της προσωπικής Χάρης του Χριστού ,ανταποκρινόμενη προς την προσωπική αμαρτία του Αδάμ ,η οποία ανήκει σ΄ αυτόν ,<u>αλλά το <<δώρο>> είναι ακριβώς η δικαιοσύνη που έχει δοθεί σ΄ εμάς</u> .Έτσι επίσης η προπατορική αμαρτία είναι ένα δώρο [εάν εγώ μπορώ να χρησιμοποιώ τον όρο } εντός της αμαρτίας του ενός ανθρώπου Αδάμ. Αλλά <<η Χάρη του Θεού >>και << το δώρο>>είναι το ίδιο πράγμα ,ήτοι ακριβώς η δικαιοσύνη ,η οποία είναι <u>ελεύθερα δοσμένη σ΄ εμάς δια μέσου του Χριστού</u> . Και Αυτός προσθέτει αυτή τη Χάρη , επειδή είναι συνηθισμένο να δίνεται κάποιο δώρο στους φίλους του Ενός . <u>Αλλά αυτό το δώρο είναι δοσμένο κανονικά προς τους εχθρούς Του εκ του ελέους Του ,επειδή αυτοί δεν ήταν άξιοι αυτού του δώρου ,εκτός εάν αυτοί ήταν κατασκευασμένοι άξιοι και λογαριασμένοι σαν τέτοιοι δια του ελέους και της Χάρης του Θεού .</u> 20. <<Ο Νόμος παρεισήλθε >> . Αυτός χρησιμοποιεί <u>μια</u> πολύ κατάλληλη λέξη <<παρεισήλθε >> [subintrauit] ,καθώς εάν ήταν λέγοντας ότι η αμαρτία εισήλθε [intrauit} και ο Νόμος εισήλθε παραπλεύρως ,δηλαδή μετά και αφού επίσης η αμαρτία εισήλθε και έτσι η αμαρτία δεν ήταν καταργημένη δια του Νόμου ΄ γιατί το ότι ο Νόμος εισήλθε παραπλεύρως υποδεικνύει ότι η αμαρτία ,η οποία είχε εισέλθει πρώτη ,ακόμα παρέμενε και ήταν ακόμα και επαυξημένη . Γιατί η αμαρτία μπήκε και ο Νόμος ακολούθησε την αμαρτία ξυπνώντας αυτήν δια της παραγγελίας πραγμάτων εναντίων αυτής και απαγορεύοντας τα πράγματα που η αμαρτία ευχόταν να κάνει .Συνεπώς αυτός λέει <<για να πλεονάσει το αμάρτημα >> . Αυτή η έκφραση δεν είναι τυχαία ,αλλά συμπερασματική, επειδή ο σύνδεσμος <<να>>[ut] παραπέμπει σε ό,τι ακολουθεί και όχι στον τελικό σκοπό του Νόμου .Γιατί ο Νόμος δεν ήλθε εξ αιτίας της αμαρτίας, μολονότι αυτός το λέει στους Γαλάτες 3,19 : <<Γιατί λοιπόν ο Νόμος ? Αυτός ήταν προστεθειμένος χάριν της παράβασης, μέχρι το σπέρμα θα όφειλε να έλθει ,στον οποίο Αυτός έκανε την υπόσχεση >>. Έτσι εδώ αυτός χρησιμοποιεί την έκφραση <<για να πλεονάσει η αμαρτία >>,δηλαδή προς χάριν της αμαρτίας, κ.λ.π . Έτσι η σημασία είναι ότι δια μέσου της παράβασης του Νόμου ,η πρώτη αμαρτία ήταν καμωμένη γνωστή ,συνεπώς προς χάριν τής παράβασης ,όχι με σκοπό ότι η παράβαση θα όφειλε να λάβει χώρα ,αλλά επειδή αυτό αναγκαστικά ακολουθούσε επάνω στην εγκατάσταση του Νόμου, έτσι ώστε δια μέσου αυτής της παράβασης του Νόμου εμείς να μπορέσουμε να μάθουμε την αμαρτωλότητα της δικής μας αδυναμίας ,την τυφλότητά μας και την κακή μας επιθυμία . Γιατί δεν ήταν αναγκαίο να εδραιώνεται ο Νόμος εξ αιτίας της παράβασης αυτού ,καθόσον ακόμα και αν αυτός δεν ήταν ο σκοπός και εάν ο Νόμος δεν ήταν εγκατεστημένος εξ αιτίας

της παράβασης ,εν τούτοις η παράβαση του Νόμου θα ακολουθούσε, αφού χωρίς Χάρη είναι αδύνατο να νικήσουμε την λαγνεία και να καταστρέψουμε το σώμα της αμαρτίας . Και αυτή η καταφατική δήλωση <<ο Νόμος παρεισήλθε δια να πλεονάσει το αμάρτημα>> είναι προσπαθώντας να δείξει ουδέν άλλο παρά την αρνητική έκφραση ΄ ο Νόμος δεν ζωοποιούσε , ο Νόμος δεν έπαιρνε μακριά την αμαρτία ή ο Νόμος δεν εισήλθε για να παίρνει μακριά την αμαρτία ή να ζωοποιεί .Έτσι αυτή η καταφατική δήλωση αναγκαστικά ακολουθεί : Συνεπώς ο Νόμος ταιριάζει να εισέρχεται για να αυξάνει την αμαρτία .Και αυτό είναι αλήθεια ,έτσι ώστε η σημασία είναι : Ο Νόμος ήλθε και χωρίς κανένα σφάλμα από το μέρος του ή στις προθέσεις του Νομοθέτη αυτό συνέβει, ότι ήλθε υπέρ της αύξησης της αμαρτίας και εξ αιτίας της αδυναμίας της αμαρτωλής μας επιθυμίας ,η οποία είναι ανίκανη να εκπληρώσει τον Νόμο .Όθεν , ο ευλογημένος Αυγουστίνος στο προμνημονευθέν βιβλίο των <<Προτάσεων >> επί αυτού του σημείου λέει : Δι΄ αυτού ακριβώς του λόγου αυτός έχει δείξει ότι οι Ιουδαίοι δεν εννόησαν τον σκοπό υπέρ του οποίου ο Νόμος εδόθει . Γιατί δεν ήταν δοσμένος ώστε να μπορέσει να δίνει ζωή ---γιατί η Χάρη μόνο δια μέσου της Πίστης δίνει ζωή ---αλλά ήταν δοσμένος για να δείξει δια πόσων πολλών σφιχτών δεσμών αμαρτίας ήταν κρατημένοι αυτοί που αποτολμούν να εκπληρώσουν τον Νόμο δια των δικών τους δυνάμεων >>. Αυτή είναι μια κοινή μέθοδος ομιλίας ,καθώς όταν ένας γιατρός έρχεται προς έναν άρρωστο για να τον παρηγορήσει και δεν μπορεί να τον βοηθήσει, επειδή οι ελπίδες του αρρώστου είναι μάταιες . Τότε ο άρρωστος άνθρωπος μπορεί να λέει : << Εσύ δεν έχεις έλθει να με παρηγορήσεις ,αλλά να κάνεις την απελπισία μου μεγαλύτερη . Το ίδιο είναι η περίπτωση με τον Νόμο ,που το ανθρώπινο Γένος με πάρα πολύ άγχος επιθυμεί [καθώς είναι φανερό σε όλους τους Φιλοσόφους και αναζητητές της αλήθειας] ,αλλά ο Νόμος δεν είναι κάποιας βοήθειας και κάποιας θεραπείας ΄ αυτός μόνο υπηρετεί στο να αυξάνει την ασθένεια , καθώς είναι συμβολισμένο από την γυναίκα του Ευαγγελίου που είχε την ρύση αίματος. Αυτή είχε ξοδέψει όλη της την περιουσία στους γιατρούς και εν τούτοις είχε γίνει χειρότερα.[Λουκάς 8,43] . Όθεν ,αυτός έχει χρησιμοποιήσει έναν εξαιρετικό δηλωτικό λόγο όταν λέει ,<< ο Νόμος παρεισήλθε για να πλεονάσει η αμαρτία >> δηλαδή ,ο Θεός δεν εγκατέστησε τον Νόμο υπέρ αυτού του σκοπού ,αλλά αυτό έγινε έτσι όταν ο Νόμος εισήλθε <<για να πλεονάσει η αμαρτία >> .

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

2. <<εμείς που πεθάναμε προς την αμαρτία >> .

Ο ευλογημένος Αυγουστίνος λέει αναφορικά με αυτό το χωρίο : <<Με αυτό το χωρίο ο Απόστολος είναι δίνοντας μια πλήρη περιγραφή του ανθρώπου που έχει υπάρξει τοποθετημένος υπό Χάρη ,όταν με το μυαλό του αυτός είναι ήδη υπηρετώντας τον Νόμο του Θεού ,μολονότι με την σάρκα του αυτός είναι ακόμα υπηρετώντας τον Νόμο της αμαρτίας >>. Και αυτός συνεχίζει στην περιγραφή του αυτών των δύο ειδών υπηρεσίας, του Νόμου και της αμαρτίας ,λέγοντας : << Γιατί αυτός ο άνθρωπος δεν υπακούει την επιθυμία της αμαρτίας ,δεν ενδιαφέρει πόσο οι πόθοι του συνεχίζουν ακόμα να τον ενοχλούν και να τον καλούν να συναινεί προς αυτούς, μέχρι τον χρόνο που το σώμα του να εγερθεί προς ζωή << και ο θάνατος να καταβροχθισθεί νικηφόρα >> [1 Κορ 15,54] . Έτσι επειδή εμείς δεν παραδινόμαστε σ΄ αυτές τις χαμηλές επιθυμίες ,είμαστε υπό Χάρη και <<η αμαρτία δεν βασιλεύει στο σώμα μας >> [στοίχος 12]. Αλλά αυτός επί του οποίου η αμαρτία βασιλεύει , δεν ενδιαφέρει πόσο αυτός αντιστέκεται την αμαρτία ,είναι ακόμα υπό τον Νόμο και όχι υπό την Χάρη . Από αυτή την παράθεση ,η σημασία των λέξεων του Αποστόλου είναι καθαρή . Γιατί όλες αυτές οι προτάσεις : 1]. Να είμαστε πεθαμένοι προς την αμαρτία. 2] αλλά να ζούμε εις τον Θεό .3] να υπηρετούμε με το μυαλό τον Νόμο του Θεού και με την σάρκα τον Νόμο της αμαρτίας, σημαίνουν ουδέν άλλο παρά αυτό, ότι εμείς δεν ενδίδουμε στους κακούς μας πόθους και προς την αμαρτία ,αν και η

αμαρτία παραμένει εντός μας . Αυτό είναι το ίδιο καθώς λέγοντας : 4] η αμαρτία δεν έχει κυριαρχία ,δεν κυβερνά΄ αλλά 5] η Δικαιοσύνη κυβερνά κ.λ.π. Όθεν ,αργότερα, στο Κεφάλαιο 13,14 αυτός λέει : << Και μην κάνετε πρόνοια υπέρ της σάρκας ,να κάνουμε τα χατίρια της επιθυμίας της >>,καθώς εάν ήταν λέγοντας : <<Οι επιθυμίες της σάρκας είναι αυτές οι ίδιες αμαρτία ,δηλαδή προπατορική αμαρτία και το υπόλοιπο της πατρικής κληρονομιάς από τον Αδάμ παραμένει ,αλλά εσείς δεν πρέπει να υπακούτε αυτές >>. Ομοίως αυτός λέει : <<ώστε το σώμα της αμαρτίας να μπορέσει να είναι καταστραμμένο>> [στοίχος 6] ,που λαμβάνει χώρα όταν το Πνεύμα μας αντιστέκεται την αμαρτία και αρνείται να υποκύψει σ΄ αυτήν .

ΠΟΡΙΣΜΑ .

Εμείς είμαστε στην αμαρτία μέχρι το τέλος της ζωής μας .Γι΄ αυτό τον λόγο ο ευλογημένος Αυγουστίνος λέει : << Έως ότου το σώμα μας εγερθεί προς Ζωή και ο θάνατος καταβροχθισθεί νικηφόρα ,οι κακές μας επιθυμίες θα μας βασανίζουν >> . Ομοίως διαβάζουμε στους Γαλάτες 5,17 <<Οι επιθυμίες της σάρκας είναι ενάντιες του Πνεύματος ,και οι επιθυμίες του Πνεύματος είναι ενάντιες στην σάρκα ΄ γιατί αυτά είναι αντιτιθέμενα το ένα στο άλλο ,για να εμποδίζουν εσάς από το να κάνετε ό,τι εσείς θα θέλατε >>Και πιο κάτω στους Ρωμ 7,19 ο Παύλος λέει << γιατί εγώ δεν κάνω το καλό που εγώ θέλω ,αλλά το κακό που εγώ δεν θέλω είναι ό,τι εγώ κάνω ,κ.λ.π. >> . Πάλι στον Ιάκωβο 4,1 << Τί προκαλεί πολέμους και τί προκαλεί μάχες εντός σας ?. Δεν είναι τα πάθη σας που είναι σε πόλεμο εντός των μελών σας ? . >>Και στην 1 Πέτρου 2,11 : << Αποφεύγετε από τα πάθη της σάρκας που διεξάγουν πόλεμο κατά της ψυχής σας >> Και κατ΄ αυτόν τον τρόπο όλοι οι Απόστολοι και οι άγιοι ομολογούν ότι η αμαρτία και η λαγνεία παραμένει εντός ημών ,μέχρι το σώμα να επιστρέψει σε τέφρα και ένα νέο τέτοιο να εγερθεί χωρίς λαγνεία και αμαρτία ,καθώς η 2 Πέτρου 3,13 το θέτει : <<Σύμφωνα προς την υπόσχεσή Του εμείς περιμένουμε για νέους ουρανούς και μια νέα Γή στην οποία η δικαιοσύνη κατοικεί >> καθώς εάν να λέει ότι η αμαρτία κατοικεί τον παρόντα κόσμο . Ακριβώς έτσι στον Ιερεμία 18,4 σε σχέση προς τον αγγειοπλάστη που επισκευάζει το σπασμένο βάζο ,κάνοντας ένα άλλο , ο Κύριος λέει ότι θα κάνει ομοίως . Γιατί ο Κύριος μισεί αυτό το σώμα της αμαρτίας και είναι προετοιμάζοντας να το αντικαταστήσει εντός ενός άλλου ,συνεπώς μας διατάζει επίσης να το μισούμε, να το καταστρέφουμε και να το θέτουμε σε θάνατο και να ζητάμε μια διαφυγή από αυτό και <<τον ερχομό της Βασιλείας Του >>[Ματθ 6,10] . Αλλά αυτό το μίσος και η αντίσταση προς το σώμα της αμαρτίας δεν είναι εύκολο ,πράγματι αυτό είναι εξαιρετικά δύσκολο .Τόσα πολλά έργα μετάνοιας ,όσα μπορούν πιθανόν να είναι καμωμένα ,είναι αναγκαία γι΄ αυτό, ειδικά η ειδοποίηση της προσοχής ενάντια στην οκνηρία .

3. <<Εμείς είμαστε Βαπτισμένοι στον Θάνατό Του >> .

Ο ευλογημένος Αυγουστίνος στο Βιβλίο 1 Κεφάλαιο 3 <<επί της τριαδικότητας >>λέει : <<Υπέρ του διπλού θανάτου μας ,ο Σωτήρ πλήρωσε με τον μοναδικό Του θάνατο και με σκοπό να κατορθώσει μια διπλή Ανάσταση υπέρ ημών .Αυτός έχει θέσει μπροστά μας και μας πρόσφερε την δική Του μοναδική Ανάσταση στο Μυστήριό Του και στο Παράδειγμά Του. Γιατί έχοντας θέσει πάνω Του την θνητή μας σάρκα και πεθαίνοντας μόνο εντός αυτής και εγειρόμενος μόνο εντός αυτής ,τώρα μόνο εντός αυτής ενώνει Αυτός αυτά τα πράγματα μαζί υπέρ ημών ,γιατί εντός αυτής της σάρκας Αυτός έγινε ένα Μυστήριο υπέρ του εσωτερικού ανθρώπου και ένα Παράδειγμα υπέρ του εξωτερικού ανθρώπου .Εν αναφορά προς το Μυστήριο υπέρ του εσωτερικού ανθρώπου , εμείς έχομε αυτόν τον λόγο : <<Εμείς γνωρίζουμε ότι ο παλαιός μας εαυτός ήταν σταυρωμένος με Αυτόν ,έτσι ώστε το σώμα της αμαρτίας να μπορέσει να είναι καταστραμμένο >> [στοίχος 6] .Αλλά προς το Παράδειγμα υπέρ του εξωτερικού ανθρώπου αυτή η δήλωση εφαρμόζει : <<Ούτε μια τρίχα της κεφαλής σας θα χαθεί >>{Λουκάς 21,18] ,μαζί με το γεγονός ότι Αυτός έδειξε το σώμα Του προς τους μαθητές Του μετά την Ανάστασή Του. Έτσι σ΄ αυτό το χωρίο ο Απόστολος είναι

μιλώντας περί του Θανάτου και της Ανάστασης του Χριστού , εν τω μέτρω που αυτά παραπέμπουν προς το Μυστήριο ,αλλά όχι προς το Παράδειγμα . Όθεν ,εμείς πρέπει να σημειώσουμε ότι ο θάνατος είναι δύο ειδών ,ο φυσικός ή καλλίτερα χρονικός θάνατος και ο αιώνιος θάνατος .Ο χρονικός θάνατος είναι ο διαχωρισμός του σώματος και της ψυχής. Αλλά αυτός ο θάνατος είναι μόνο μια μορφή ,ένα σύμβολο, και σαν θάνατος ζωγραφισμένος επί τοίχου ,όταν είναι παραβαλλόμενος με τον αιώνιο θάνατο ,ο οποίος είναι επίσης Πνευματικός . Όθεν στην Γραφή είναι πολύ συχνά καλεσμένος ένας ύπνος ,μια ανάπαυση ,μια ύπνωση . Ο αιώνιος θάνατος είναι επίσης διπλός . Το ένα είδος είναι καλό. Αυτός είναι ο θάνατος της αμαρτίας και ο θάνατος του θανάτου ,δια του οποίου η ψυχή είναι απελευθερωμένη και ξεχωρισμένη από την αμαρτία και το σώμα είναι ξεχωρισμένο από διαφθορά και δια μέσου Χάρης και δόξας είναι ενωμένο προς τον ζωντανό Θεό .Αυτός είναι θάνατος κατά την πλέον κατάλληλη σημασία της λέξης ,γιατί σε όλες τις άλλες μορφές θανάτου ,κάτι παραμένει που είναι μεμιγμένο με ζωή ,αλλά όχι σ΄ αυτό το είδος του θανάτου ,όπου υπάρχει η αγνότερη ζωή μόνο ,επειδή αυτή είναι αιώνια ζωή Γιατί μόνο προς αυτό το είδος του θανάτου ανήκουν κατά ένα απόλυτο και τέλειο τρόπο οι προϋποθέσεις του θανάτου και μόνο σ΄ αυτό τον θάνατο οτιδήποτε πεθαίνει χάνεται ολοκληρωτικά και εντός αιώνιας ανυπαρξίας και ουδέν θα επιστρέψει ποτέ από αυτόν τον θάνατο ,επειδή αυτός πεθαίνει αληθινά ένα αιώνιο θάνατο . Αυτός είναι ο τρόπος που η αμαρτία πεθαίνει ΄ και ομοίως ο αμαρτωλός ,όταν αυτός είναι δικαιωμένος ,επειδή η αμαρτία δεν θα επιστρέψει πάλι για όλη την αιωνιότητα, καθώς ο Απόστολος λέει εδώ ,<<ο Χριστός δεν θα πεθάνει ποτέ πάλι ,κ.λ.π. >> {στοίχος 9] .Αυτό είναι το κύριο θέμα στη Γραφή . Γιατί ο Θεός έχει προσχεδιάσει να μετακινήσει δια μέσου του Χριστού οτιδήποτε ο διάβολος εισήγαγε δια μέσου του Αδάμ . Και ήταν ο διάβολος που εισήγαγε την αμαρτία και τον θάνατο . Συνεπώς ο Θεός προκαλεί τον θάνατο του θανάτου και την αμαρτία της αμαρτίας ,το δηλητήριο του δηλητηρίου ,την αιχμαλωσία της αιχμαλωσίας . Καθώς Αυτός λέει δια μέσου του Χοσσέα { Χοσσέας 13,14] : <<Ώ θάνατε ,εγώ θα είμαι ο θάνατός σου. Ώ κόλαση ,εγώ θα είμαι το δάγκωμά σου >> . Αυτό είναι προεικονισμένο σε όλους τους πολέμους των υιών Ισραήλ στην Παλαιά Διαθήκη ,όταν αυτοί θανάτωναν τους ειδωλολάτρες . Το άλλο είδος θανάτου είναι αιώνιο και πολύ τρομερό .Αυτός είναι ο θάνατος του καταδικασμένου ,όπου η αμαρτία και ο αμαρτωλός δεν είναι τα ορισμένα να πεθάνουν ,ενώ ο άνθρωπος είναι σωσμένος ,αλλά ο άνθρωπος πεθαίνει ,ενώ η αμαρτία ζεί ξανά και συνεχίζει για πάντα . Αυτός είναι <<ο πολύ κακός θάνατος του αμαρτωλού>> .Και όταν ο Απόστολος μιλά περί του θανάτου του Χριστού κατά ένα μυστηριακό τρόπο ,αυτός είναι μιλώντας περί του δευτέρου πνευματικού θανάτου και έτσι η σημασία των λέξεων του είναι πολύ καθαρή .

Εγώ χρησιμοποίησα τον όρο <<αμαρτία της αμαρτίας>> .Τί αυτό σημαίνει ? .Η αμαρτία της αμαρτίας είναι να ενεργείς κατά του Νόμου της αμαρτίας και να παραβαίνεις τον Νόμο των μελών [Ρωμ 7,23] και να αμαρτάνεις κατά του πόθου της σάρκας . Αυτό το είδος αμαρτίας είναι πάρα πολύ καλό . Ακριβώς καθώς ο θάνατος του θανάτου σημαίνει να ενεργείς κατά του θανάτου ,το οποίο είναι το ίδιο πράγμα σαν ζωή , έτσι η αμαρτία της αμαρτίας είναι δικαιοσύνη . Όθεν ,ο Εκκλησιαστής 2,14 λέει : <<Πολύ καλύτερη η ανομία ενός ανθρώπου παρά μία γυναίκα που κάνει μια καλή στροφή >> δηλαδή είναι καλύτερο το Πνεύμα να παραβιάζει τον Νόμο της σάρκας και να ενεργεί αντίθετα προς την σάρκα ,παρά η σάρκα να ενεργεί σύμφωνα προς τον δικό της Νόμο . Αυτά είναι τα έργα του Κυρίου ,στα οποία Αυτός χαίρεται και μας προσκαλεί να χαιρόμαστε , καθώς είναι γραμμένο : << Ο Κύριος θα ευφραίνεται στα έργα Του>>[Ψαλμός 104,31] . Και αργότερα ,στους Ρωμ 8,3 αυτός λέει :<<.δια της αμαρτίας Αυτός καταδίκασε την αμαρτία >> . Το Πνεύμα χρησιμοποιεί αυτές τις αρνητικές εκφράσεις ,οι οποίες είναι γλυκύτερες, παρά οι καταφατικές τέτοιες ,για να περιγράψει την αιώνια φύση των πραγμάτων σε σχέση με τα οποία

Αυτός είναι μιλώντας. Επειδή για τον θάνατο να είναι θανατωμένος σημαίνει ότι ο θάνατος δεν θα επιστρέψει και <<το να παίρνει την αιχμαλωσία αιχμάλωτη>> σημαίνει ότι η αιχμαλωσία ουδέποτε θα επιστρέψει, μια ιδέα που δεν μπορεί να είναι εκφρασμένη δια μέσου μιας καταφατικής βεβαίωσης .Γιατί κάποιο πρόσωπο μπορεί να σκεφθεί περί της ζωής χωρίς αιωνιότητα . Έτσι επίσης λέγεται στον ίδιο Ψαλμό : << Ο θεός μας είναι ο Θεός της σωτηρίας ΄ και στον Θεό, τον Κύριο, ανήκει να ξεφεύγει από θάνατο >> [ψαλμός 68,20] μάλλον, παρά από την είσοδο στη ζωή . Γιατί η είσοδος εντός της ζωής μπορεί και αναγκαστικά πρέπει να γίνεται ένα ξεκίνημα από ζωή , αλλά το <<να ξεφεύγεις από θάνατο >>σημαίνει να μπαίνεις εντός μιας ζωής χωρίς θάνατο . Αυτές είναι <<οι τερπνότητες του Χριστού.>>περί των οποίων λέγεται στον Ψαλμό 16,3 : <<καθώς για τους αγίους στη χώρα, αυτοί είναι οι ευγενείς ,στους οποίους είναι όλη η χαρά μου >>και στον Ψαλμό 111,2 <<σπουδαία είναι τα έργα του Κυρίου ,επιζητούμενα σύμφωνα προς τις επιθυμίες Του >>

4 . <<Εμείς είμαστε ενταφιασμένοι λοιπόν >> . Στον Πνευματικό άνθρωπο όλα τα πράγματα θα όφειλαν να φαίνονται προς τους ανθρώπους και προς αυτόν τον ίδιο, κατά τον ίδιο τρόπο που ο Χριστός εφάνει προς τους Ιουδαίους στον θάνατο και στην ταφή . Γιατί Αυτός είναι ο Πρωτοψάλτης μας ,που εμείς πρέπει να διευθύνουμε την αντιφώνησή μας προς Αυτόν για όλα τα πράγματα . Πρώτον ,όταν ο Χριστός είχε πεθάνει ,δεν αισθανόταν πλέον κανένα εξ αυτών των πραγμάτων τα οποία συνέβαιναν στον κόσμο ,αν και ήταν ακόμα σ΄ αυτόν τον κόσμο . Έτσι ο Πνευματικός άνθρωπος ,μολονότι αυτός είναι παρών σε όλα τα πράγματα με τις αισθήσεις του , εν τούτοις στην καρδιά του είναι εντελώς αποσυρμένος από αυτά , πεθαμένος προς όλα αυτά. Αυτό συμβαίνει όταν ένας άνθρωπος έρχεται να μισεί όλα τα πράγματα αυτής της ζωής από τον μυελό των οστέων του , πράγματι όταν αυτός απεχθάνεται όλα τα πράγματα τα οποία προχωρούν σ΄ αυτή την ζωή και εν τούτοις υπομένει αυτά με υπομονή ,ακόμα και με χαρά και δοξάζει στο γεγονός ότι είναι σαν ένας πεθαμένο σώμα και <<το απόρημα του κόσμου ,το σκουπίδι όλων των πραγμάτων >>[1 Κορ 4,13] καθώς ο Απόστολος το θέτει .Αλλά πρέπει να σημειώσουμε ότι δεν είναι αναγκαίο για όλους τους ανθρώπους να ευρεθούν αμέσως σ΄ αυτή την κατάσταση της τελειότητας ,μόλις έχουν υπάρξει βαπτισμένοι <<εντός του θανάτου >> δηλαδή προς θάνατο ,το οποίο είναι να λέει ,αυτοί έχουν αρχίσει να ζούν κατά ένα τέτοιο τρόπο ,που είναι επιδιώκοντας αυτό το είδος του θανάτου και εκτείνονται προς αυτόν τον σκοπό τους . Γιατί μολονότι αυτοί είναι βαπτισμένοι εντός αιώνιας ζωής και την Βασιλεία των Ουρανών ,δεν κατέχουν αμέσως όλο αυτόν τον σκοπό πλήρως, αλλά έχουν αρχίσει να ενεργούν κατά ένα τέτοιο τρόπο και μπορούν να φθάσουν προς αυτό – γιατί το Βάπτισμα ήταν καθιερωμένο να μας διευθύνει προς τον θάνατο και δια μέσου αυτού του θανάτου, στη ζωή –συνεπώς είναι αναγκαίο να ερχόμαστε προς αυτή την ζωή ,κατά τον τρόπο που έχει υπάρξει διαταγμένος . Υπάρχουν έτσι τρία είδη ανθρώπων, κατ΄ αυτή την διάταξη. Πρώτον, υπάρχουν εκείνοι που είναι ανυπόμονοι με τον σταυρό και με μια εξαφάνιση αυτού του είδους και είναι απρόθυμοι να πεθάνουν . Αυτοί οι άνθρωποι είναι σαν τον ληστή στα αριστερά ,γιατί αυτοί βλαστημούν τον Χριστό ,τουλάχιστον στην καρδιά τους και επίσης στα έργα τους . Η δεύτερη τάξη ,ωστόσο ,είναι εκείνοι που υπομένουν τον σταυρό, αλλά με έντονο συναίσθημα ,δυσκολία και γογγυσμό ΄ ωστόσο αυτοί τελικά νικούν, ώστε εν τέλει πεθαίνουν με υπομονή . Αλλά αυτό είναι πολύ σκληρό γι΄ αυτούς να περιφρονούνται και να τούς σιχαίνονται όλοι . Αυτοί είναι σαν τον ληστή στα δεξιά, πράγματι ένας θλιμμένος και συμπάσχων Χριστός βάσταζε αυτούς στο σώμα Του . Αλλά η Τρίτη τάξη είναι εκείνοι, που καθώς έχω πεί ,μπαίνουν επί αυτού του θανάτου με χαρά, τους οποίους ό ίδιος ο Χριστός προεικόνισε όταν Αυτός πέθανε με μια βροντώδη κραυγή, σαν τον πλέον ανδρείο γίγαντα .

6. << Ο παλαιός μας άνθρωπος >>. Ο όρος <<παλαιός άνθρωπος>>περιγράφει τί είδος άτομο είναι γεννημένο εκ του Αδάμ ,όχι σύμφωνα προς την φύση του ,αλλά

σύμφωνα προς το ελάττωμα της φύσης του . Γιατί η φύση του είναι καλή, αλλά το ελάττωμα είναι κακό. Ωστόσο ο όρος <<παλαιός άνθρωπος >> είναι χρησιμοποιημένος μόνο επειδή αυτός εκτελεί τα έργα της σάρκας ,αλλά περισσότερο ειδικά όταν αυτός ενεργεί δίκαια και εφαρμόζει σοφία και εξασκεί τον εαυτό του σε όλα τα Πνευματικά καλά έργα ,ακόμα και στο σημείο τού να αγαπά και να λατρεύει τον ίδιο τον Θεό . Η αιτία γι΄ αυτό είναι ότι σε όλα αυτά τα πράγματα αυτός <<καρπούται >> τα δώρα του Θεού και <<χρησιμοποιεί >> τον Θεό . Ούτε μπορεί να είναι απελευθερωμένος εκ της διαστροφής του [η οποία στις Γραφές είναι καλεσμένη κυρτότης , ανομία και στρεβλώτης } εκτός δια της Χάρης του Θεού .Ο Εκκλησιαστής 1, 15 : << οι διεστραμμένοι είναι σκληρό να είναι διορθωμένοι >> .Αυτό είναι ειπωμένο όχι μόνο εξ αιτίας της ισχυρογνωμοσύνης του διεστραμμένου ανθρώπου ,αλλά ιδιαίτερα εξ αιτίας της υπέρτατα βαθιάς μόλυνσης αυτής της κληρονομημένης αδυναμίας και πρωταρχικού δηλητηρίου , δια του οποίου ένας άνθρωπος ζητά το δικό του πλεονέκτημα ακόμα και στον ίδιο τον Θεό ,εξ αιτίας της αγάπης της λαγνείας του. Ο Ψαλμός 72,11: << Από πλεονεξίες και ανομίες Αυτός απολυτρώνει την ζωή τους>> .Επί πλέον , αυτή η ανομία είναι τόσο απύθμενη ,που ουδείς ποτέ μπορεί να εννοεί τα βάθη της και στην Γραφή δια της Χάρης του Θεού, όχι η ίδια η ανομία ,αλλά μόνο η αγάπη αυτής επιπλήττεται . Ο Ψαλμός 11,5 : << Η ψυχή Του τον μισεί που αγαπά ανομία >> .Και ο Ψαλμός 32,6 : <<Συνεπώς>> δηλαδή εξ αιτίας της ανομίας ,<<ας προσφέρει ο καθένας που είναι ευσεβής παράκληση προς Σέ >>,επειδή Αυτός μισεί την ανομία . Αυτό είναι συμβολισμένο στην κυρτότητα εκείνης της γυναίκας στο Ευαγγέλιο, την οποία ο Σατανάς είχε κρατήσει αιχμάλωτη για 18 χρόνια , καθώς ο Σωτήρ είπε [Λουκάς 13,11]. << για να μπορέσει να είναι καταστραμμένο το σώμα της αμαρτίας >> .Ο όρος << καταστρέφω >> είναι εννοημένος κατά μια Πνευματική σημασία σ΄ αυτό το απόσπασμα. Γιατί εάν αυτός σκόπευε να μιλήσει για μια καταστροφή του σώματος ,δεν θα ήταν αναγκαίο να είναι σταυρωμένος ο <<παλαιός άνθρωπος>> γι΄ αυτό .Επειδή αυτός θα είναι πραγματικά καταστραμμένος οπωσδήποτε ,είτε εμείς το ευχόμαστε, είτε όχι ,ακόμα και στην περίπτωση εκείνων των ανθρώπων στους οποίους ο παλαιός άνθρωπος δεν είναι σταυρωμένος . Έτσι ό,τι είναι αναγκαίο δεν μπορεί να είναι διαταγή ή συμβουλή. Όθεν. επίσης σύμφωνα με τον ευλογημένο Αυγουστίνο ο Απόστολος επεξηγώντας αυτή την καταστροφή προχωρά να λέει , << έτσι ώστε να μπορέσουμε να είμαστε όχι πλέον σκλαβωμένοι στην αμαρτία >>[στοίχος 6] .Αυτό είναι μια ερμηνεία [λέει ο ευλογημένος Αυγουστίνος] της έκφρασης <<για να μπορέσει να είναι καταστραμμένο το σώμα της αμαρτίας >>. Έτσι το να καταστραφεί το σώμα της αμαρτίας είναι να συντριβούν οι πόθοι της σάρκας και του παλαιού ανθρώπου δι΄ έργων μετανοίας και τον σταυρό και έτσι να μειώνει αυτούς μέρα με την μέρα και να τους θέτει στον θάνατο καθώς η Κολοσσαείς 3,5 μας λέει :<< Θέσε στον θάνατο, συνεπώς ,ό,τι είναι γηινό σ΄ εσένα >> . Πράγματι ,σ΄ αυτό το χωρίο ,πολύ καθαρά αυτός περιγράφει αμφότερους ,τον νέο και τον παλαιό άνθρωπο . ΟΙ τίτλοι κάποιων Ψαλμών παραπέμπουν προς αυτή την καταστροφή : <<Να καταστρέψεις>> [Ψαλμοί 57,1| 58,1|59,1] . Στον Ψαλμό 60 ,1 διαβάζουμε : << << Θεέ Σύ μάς έχεις απορρίψει και μάς έχεις καταστρέψει >>. Και στον Ιερεμία 1,10 : <<να καταστρέφεις ,να καταρρίπτεις ,να ξεριζώνεις >> . Συνεπώς ο όρος <<το σώμα της αμαρτίας >>δεν θα όφειλε να είναι εννοημένο σαν κάτι μυστικιστικό ,καθώς πολλοί άνθρωποι κάνουν , που φαντάζονται ότι <<το σώμα της αμαρτίας παραπέμπει σε κάποιο ολόκληρό βουνό κακών έργων ,αλλά μάλλον παραπέμπει προς αυτό ακριβώς το σώμα που εμείς περιφέρουμε . Αυτό είναι καλεσμένο το <<σώμα της αμαρτίας >> επειδή γέρνει κατά του Πνεύματος και προς την αμαρτία και το σώμα του διαβόλου κατοικεί σ΄ αυτό . Όθεν ο Κύριος στην Γένεση 3,15 λέει : << εγώ θα θέσω εχθρότητα μεταξύ του σπέρματός σου και του σπέρματός της >>. Το σπέρμα της γυναικός είναι ο Λόγος του Θεού στην Εκκλησία ,επειδή γέρνει προς την δικαιοσύνη και τα καλά έργα . Το

σπέρμα του διαβόλου είναι η αμαρτία καθ΄ εαυτή ,το ίχνος και ο κακός πόθος της σάρκας μας .Και αυτή η εχθρότης είναι ενεργητική συνεχώς, καθώς ο Απόστολος λέει στους Γαλάτες 5,17 : << οι επιθυμίες της σάρκας είναι κατά του Πνεύματος και οι επιθυμίες του Πνεύματος είναι κατά της σάρκας >> . Η σάρκα έχει το πνεύμα του διαβόλου εντός της και είναι ζητώντας να παράγει αμαρτία και να φέρει αμαρτωλούς καρπούς . Αλλά το Πνεύμα κατέχει το σπέρμα του Θεού και ζητά να παράγει δικαιοσύνη και καρπούς δικαιοσύνης .Κι έτσι αυτά τα δύο <<είναι αντιτιθέμενα το ένα στο άλλο ,για να σας εμποδίσουν από το να κάνετε ό,τι εσείς θα θέλατε >> [Γαλάτες 5,17]. 10. << Τον θάνατο που Αυτός πέθανε ,Αυτός πέθανε προς την αμαρτία >> . Η σημασία είναι ότι εμείς πρέπει να υποστούμε αυτόν τον Πνευματικό θάνατο μόνο μια φορά .Γιατί οποιοσδήποτε πεθαίνει έτσι , ζεί για όλη την αιωνιότητα. Συνεπώς εμείς δεν πρέπει να επιστρέφουμε προς τις αμαρτίες μας με σκοπό να πεθάνουμε πάλι προς την αμαρτία . Αυτή η ερμηνεία είναι σε αντίθεση με τους Νοβατιανούς , γιατί εν αναφορά προς την αναγκαιότητα και φύση της Πνευματικής ζωής ,είναι ανάγκη να είμαστε προσκολλημένοι μια φορά ,επειδή αυτή είναι αιώνια . Γιατί ο θάνατος δεν θέτει ένα τέλος προς αυτό το είδος ζωής ενάντια στην θέλησή της ,καθώς αυτός κάνει με την φυσική ζωή, αλλά αυτό είναι η έναρξη της αιώνιας ζωής . Όθεν διαβάζουμε στον Ιωάννη 11,26 << οποιοσδήποτε πιστεύει σ΄ Εμέ, δεν θα πεθάνει ποτέ >> δηλαδή εφόσον αυτός δεν στρέφεται προθύμως μακριά από αυτή την Πνευματική ζωή , αυτός δεν μπορεί να πεθάνει. Αυτή η Πνευματική ζωή θα είναι δυναμωμένη στο μέλλον κατά τέτοιο τρόπο που ένα πρόσωπο δεν μπορεί να είναι στραμμένο μακριά ,γιατί ουδείς θα ήθελε να είναι στραμμένος πίσω , που του έχει δοθεί η πλήρης τελειότης μιας αιώνιας θέλησης. Γιατί ακριβώς καθώς η ακτίνα του ήλιου είναι αιώνια επειδή ο ήλιος είναι αιώνιος ,έτσι η Πνευματική ζωή είναι αιώνια επειδή ο Χριστός είναι αιώνιος ΄ γιατί Αυτός είναι η ζωή μας και δια μέσου Πίστης ρέει εντός ημών και παραμένει εντός ημών δια των ακτίνων της Χάρης Του .Συνεπώς ,ακριβώς καθώς ο Χριστός είναι αιώνιος, έτσι επίσης η Χάρη που ρέει εξ Αυτού είναι από την αιώνια φύση Του . Επιπλέον επειδή κάποιος άνθρωπος αμαρτάνει ξανά ,η Πνευματική του ζωή δεν πεθαίνει ,αλλά αυτός στρέφει την πλάτη του επ΄ αυτής της ζωής και πεθαίνει ,ενώ εκείνη η ζωή παραμένει αιωνίως εν Χριστώ. Αυτό είναι τί αυτός σημαίνει όταν λέει : <<εάν εμείς έχουμε πεθάνει με τον Χριστό, πιστεύουμε ότι θα ζήσουμε επίσης με Αυτόν >> [στοίχος 8] .Πώς οφείλουμε να ζήσουμε με Αυτόν ,<<επειδή γνωρίζουμε ότι ο Χριστός εγέρθει εκ των νεκρών και ουδέποτε θα πεθάνει πάλι >>[στοίχος 9] .Έτσι επίσης <<ο θάνατος που Αυτός πέθανε, Αυτός πέθανε προς την αμαρτία μια για πάντα >> [στοίχος 10] . Αυτός έχει τον Χριστό που δεν πεθαίνει πλέον ΄ συνεπώς αυτός ο ίδιος δεν πεθαίνει πλέον ,αλλά μάλλον αυτός ζεί με τον Χριστό για πάντα . Όθεν επίσης εμείς είμαστε Βαπτισμένοι μόνο μια φόρα, δια του οποίου κερδίζουμε την ζωή του Χριστού ,αν και εμείς συχνά πέφτουμε και εγειρόμαστε πάλι . Γιατί η ζωή του Χριστού μπορεί να είναι ξαναβρισκόμενη πάλι και πάλι ,αλλά ένα πρόσωπο μπορεί να εισέλθει σ΄ αυτήν μόνο μια φορά ,ακριβώς καθώς ένας άνθρωπος που δεν υπήρξε ποτέ πλούσιος ,μπορεί να αρχίσει να πλουτίζει μόνο μια φορά ,μολονότι αυτός μπορεί ξανά και ξανά να χάνει και να ξανακερδίζει τα πλούτη του . <<Αλλά την ζωή που Αυτός ζεί , Αυτός ζεί προς τον Θεό >> . Ουδέν ζεί προς τον Θεό ωστόσο , εκτός εκείνου το οποίο ζεί αιώνια και Πνευματικά ,επειδή ο Θεός είναι αιώνιος και Πνεύμα , προ του οποίου ουδέν λογαριάζεται ,εκτός αυτού που είναι Πνευματικό και αιώνιο ΄ αλλά η σάρκα και τα πρόσκαιρα πράγματα είναι ουδέν εν συγκρίσει προς Αυτόν . Συνεπώς αφού αυτή η ζωή είναι αιώνια ,είναι αναγκαίο ο άνθρωπος που πεθαίνει προς την αμαρτία ,να όφειλε να πεθαίνει μόνο μια φορά ,αφού μόνο μια αιώνια ζωή μπορεί να ακολουθεί αυτό το είδος του θανάτου και σ΄ αυτή την ζωή δεν μπορεί να υπάρχει θάνατος ,γιατί διαφορετικά δεν θα ήταν αιώνια .Ούτε μπορεί ένα πρόσωπο που πέθανε μια φορά προς την αμαρτία,

να πεθάνει προς την αμαρτία πάλι, επειδή αιώνια δικαιοσύνη ακολουθεί αυτόν τον θάνατο και αυτή η δικαιοσύνη ουδέποτε αμαρτάνει πάλι .

ΕΝΑ ΠΟΡΙΣΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

Η Νοβατιανή αίρεση ερμήνευσε αυτό το κείμενο κατά ένα απατηλό τρόπο ,καθώς εκείνοι που ξέπεφταν να μην είχαν ελπίδα έγερσης πάλι ,επειδή ένα πρόσωπο πρέπει να πεθάνει προς την αμαρτία μια φορά και για πάντα . Αλλά αυτή η έκφραση <<μια για πάντα>> [semal] δεν προσδιορίζει τον αριθμό των πράξεων της μετάνοιας ,αλλά μάλλον αυτός είναι ένας έπαινος της αιώνιας φύσης της Χάρης και αποκρούει την πιθανότητα κάποιου άλλου είδους δικαιοσύνης ,έτσι ώστε η σημασία είναι ότι οποιοσδήποτε έχει υπάρξει Βαπτισμένος ή έχει μετανοήσει ,έχει ήδη τόσο ξεφύγει την αμαρτία και απέκτησε δικαιοσύνη, ώστε ουδέποτε πάλι στην αιωνιότητα είναι αυτό αναγκαίο να ξεφεύγει την αμαρτία ή να αποκτά μια άλλη δικαιοσύνη . Αλλά αυτή η ξεχωριστή και μόνο δικαιοσύνη είναι επαρκής για πάντα. Αυτό δεν είναι η περίπτωση καθόλου με την δικαιοσύνη των ανθρώπων ,όπου σύμφωνα προς την Ηθική Φιλοσοφία ,μόλις μια αρετή αποκτηθεί ,υπάρχουν ακόμα άλλες που πρέπει να αποκτηθούν . Αλλά εδώ η σημασία δεν είναι ότι εάν κάποιο πρόσωπο θα όφειλε να χάσει ό,τι αυτό μια φορά διατηρούσε και δεν μπορεί να το αποκτήσει πάλι .Γιατί η Γραφή αντιτίθεται σ΄ αυτό το λάθος στις Παροιμίες 24,16: <<ένας δίκαιος άνθρωπος πέφτει επτά φορές και εγείρεται πάλι >>.Και ο Κύριος είπε στον Πέτρο : <<Εγώ δεν σου λέω επτά φορές ,αλλά επτά φορές επτά >>{Ματθ 18 22]. Συνεπώς αυτός ο όρος <<μια για πάντα >>δεν διατυπώνει ή αποκρούει τον αριθμό των συναλλαγών ,αλλά αυτός υπογραμμίζει τον αριθμό της διαφορετικότητας ή μάλλον την αιώνια φύση της δικαιοσύνης, η οποία σ΄ αυτή την ζωή μπορεί συχνά να είναι χαμένη και ξανακερδισμένη, χωρίς να έρχεται σε αντίθεση με την αιώνια φύση της .Γιατί ακόμα και ο ευλογημένος Πέτρος ,μετά την αποστολή του Αγίου Πνεύματος αμάρτησε εντός της προσποίησης του ,για παράδειγμα στους Γαλάτες 2,11 ,η οποία σίγουρα ήταν μια θανάσιμη αμαρτία ,επειδή αυτή ήταν αντίθετη προς το Ευαγγέλιο και την σωτηρία των ψυχών ,αφού ο Απόστολος Παύλος καθαρά λέει ότι ο Πέτρος δεν ενήργησε σύμφωνα προς την αλήθεια του Ευαγγελίου . 14. <<αφού εσείς δεν είστε υπό Νόμο >>. Συνεπώς η αμαρτία έχει κυριαρχία επί όλων εκείνων που είναι υπό τον Νόμο . Αυτό είναι πλήρως καθαρό από ό,τι ειπώθηκε πιο πάνω στο Κεφάλαιο 3,22. Γιατί αυτός που είναι χωρίς Χριστό είναι ακόμα στις αμαρτίες του, ακόμα και αν κάνει καλά έργα . Όθεν πρέπει να σημειώσουμε ότι ο τρόπος της ομιλίας του Αποστόλου φαίνεται ασυνήθιστος και παράξενος σ΄ εκείνους που δεν τον εννοούν εξ αιτίας της ιδιομορφίας του .Γιατί εκείνοι οι άνθρωποι εννοούν την έκφραση <<να είστε υπό τον Νόμο>> ,καθώς να είναι το ίδιο σαν να έχουν ένα Νόμο σύμφωνα προς τον οποίο κάποιος πρέπει να ζει .Αλλά ο Απόστολος εννοεί τις λέξεις <<να μην είστε υπό τον Νόμο >>σαν ισοδύναμο προς την μη εκπλήρωση του Νόμου ,καθώς υπάρχοντας ένοχος ανυπακοής του Νόμου ,σαν να είναι ένας οφειλέτης και ένας παραβάτης ,στο ότι ο Νόμος έχει την δύναμη της κατηγορίας και της καταδίκης ενός προσώπου και στο να φέρεται δεσποτικά πάνω σ΄ αυτόν ,αλλά δεν έχει την δύναμη να τον ενισχύσει να ικανοποιήσει τον Νόμο ή να τον νικήσει .Και έτσι εφόσον ο Νόμος κυβερνά , η αμαρτία επίσης έχει κυριαρχία και κρατά τον άνθρωπο αιχμάλωτο .Όθεν η 1 Κορ 15,56 μας λέει : <<το κεντρί του θανάτου είναι η αμαρτία και η δύναμη της αμαρτίας είναι ο Νόμος >> [δηλαδή , η αμαρτία είναι τόσο πανίσχυρη και έχει τέτοια κυριαρχία ,επειδή ο Νόμος έχει κυριαρχία } . Ο όρος <<δύναμη >> [virtus] εδώ ισχύει το ίδιο σαν ισχύς [potential} έτσι ώστε η πορεία της σκέψης είναι όπως ακολουθεί : Η αμαρτία είναι το κεντρί ή η δύναμη του θανάτου ,δια μέσου της οποίας ο θάνατός είναι πανίσχυρος και διατηρεί κυριαρχία , καθώς πιο πάνω στο Κεφάλαιο 5,12 : << ο θάνατος δια μέσου της αμαρτίας ,κ.λ.π.>>. Αλλά ο Νόμος είναι η δύναμη ή ισχύς της αμαρτίας ,δια μέσου του οποίου η αμαρτία παραμένει και διατηρεί κυριαρχία . Και

από αυτή την κυριαρχία του Νόμου και της αμαρτίας ,ουδείς μπορεί να είναι ελευθερωμένος, εκτός δια μέσου του Χριστού ,καθώς ο ακόλουθος στοίχος λέει : <<Αλλά ευχαριστίες να είναι προς τον Θεό , που δίνει σ΄ εμάς την Νίκη δια μέσου του Κυρίου μας Ιησού Χριστού >> [1 Κορ 15,57] . Και στον Ιωάννη 8,36 Αυτός ο ίδιος λέει : << έτσι εάν ο Υιός σας ελευθερώσει ,εσείς θα είστε πράγματι ελεύθεροι >> και στον Ιωάννη 16,33 : <<Στον κόσμο εσείς θα έχετε βάσανα ΄ αλλά να είστε καλής διάθεσης , εγώ έχω νικήσει τον κόσμο , >> και στον 1 Ιωάννη 5,4 <<αυτή είναι η Νίκη που νικά τον κόσμο ,η Πίστη σας >> και στον Ιωάννη 5,5<< Ποιος είναι αυτός που νικά τον κόσμο παρά αυτός που πιστεύει ότι ο Ιησούς είναι ο Υιός του Θεού ? >>Συνεπώς αυτός λέει σ΄ αυτό το χωρίο ότι εμείς μπορούμε να αναχαιτίζουμε την κυριαρχία της αμαρτίας επειδή <<εμείς δεν είμαστε υπό τον Νόμο ,αλλά υπό την Χάρη >>[στοίχος 14] . Όλο αυτό σημαίνει <<να μπορέσει το σώμα της αμαρτίας να είναι καταστραμμένο >>[στοίχος 6] και η δικαιοσύνη η οποία έχει υπάρξει ξεκινημένη να μπορεί να είναι φερμένη προς την τελειότητα .

17. << εις τον οποίο εσείς ήσασταν παραδομένοι >> . Μολονότι κάποιοι άνθρωποι εύχονται αυτή η δήλωση να εννοηθεί τροποποιημένη προς όλες τις κατευθύνσεις ,έτσι ώστε να διαβαζόταν <<ο οποίος ήταν παραδομένος εις εσάς >>,εν τούτοις το Πνεύμα μιλώντας δια μέσου του Αποστόλου έχει βεβαιότατα τον σκοπό Του, λέγοντας ό,τι Αυτός ταιριάζει να λέει. . Γιατί η σοφία της σάρκας είναι αντιτιθέμενη προς τον Λόγο του Θεού ,αλλά ο Λόγος του Θεού είναι αμετάβλητος και αξεπέραστος. Συνεπώς είναι αναγκαίο η σοφία της σάρκας να είναι αλλαγμένη , να παραδίδει την μορφή της και να λαμβάνει την μορφή του Λόγου. Αυτό λαμβάνει χώρα όταν δια μέσου Πίστεως αιχμαλωτίζει τον εαυτό του και αφαιρεί το δικό του στέμμα ,προσαρμόζει τον εαυτό του προς τον Λόγο και τον πιστεύει αληθή και αυτός ο ίδιος να είναι ψεύτικος . Έτσι<< ο Λόγος έγινε σάρκα >>[Ιωάννη; 1,14] και<< Αυτός έλαβε την μορφή δούλου >> [Φιλιπ 2,7] ,έτσι ώστε η σάρκα να μπορούσε να γίνει ο Λόγος και η ανδρική ηλικία να λάβει την μορφή του Λόγου ΄ τότε ,καθώς είναι δηλωμένο στο Κεφάλαιο 3 , ο άνθρωπος γίνεται δίκαιος , φιλαλήθης ,σοφός ,καλός, πράος και εγκρατής σαν ακριβώς τον ίδιο τον Λόγο, προς τον οποίο αυτός προσαρμόζει τον εαυτό του δια μέσου Πίστης . Όθεν <<στον οποίο εσείς ήσασταν παραδομένοι >> είναι μια καλλίτερη ερμηνεία ,παρά <<ο οποίος ήταν παραδομένος εις εσάς>> .Γιατί ακόμα και προς τους ασεβείς το δόγμα του Ευαγγελίου υπήρξε παραδομένο ,αλλά αυτοί δεν παραδίνουν τους εαυτούς τους σ΄ αυτό ή να προσαρμόζουν τους εαυτούς τους προς αυτό ΄ αλλά αυτοί δεν παραδόθηκαν εντός αυτού ,επειδή δεν το πιστεύουν πραγματικά από την καρδιά . Πολύ όμοια είναι αυτή η δήλωση προς τους Κορίνθιους [1 Κορ13,12| Γαλάτες 4,9 } << τότε θα έχετε έλθει να γνωρίζετε ,ακόμα καθώς έχετε έλθει να είστε γνωρισμένοι .Και εδώ επίσης αυτός θα μπορούσε να έχει πεί : << ο οποίος ήταν εκφωνημένος σ΄ εσάς ή μάλλον ,στον οποίο εσείς ήσασταν παραδομένοι >> επειδή αυτό είναι χαρακτηριστικό των Πιστών και Αγίων . Παρατηρείστε το Κεφάλαιο 7,4 κατωτέρω ,όπου εμείς πεθαίνουμε προς την αμαρτία και τον Νόμο μάλλον ,παρά το αντίθετο .

14. <<διότι η αμαρτία δεν θα έχει κυριαρχία επάνω σας>> . Αυτό αναφέρεται όχι μόνο προς τον αμαρτωλό πόθο για πρόσκαιρα αγαθά και ευημερία ,αλλά επίσης στην εξάσκησή μας της αποφυγής από πρόσκαιρα κακά και δυσκολίες . Γιατί ο άνθρωπος που έχει Χριστό δια μέσου αληθινής Πίστης ,δεν επιθυμεί κανένα εκ των αγαθών αυτού του κόσμου [οσονδήποτε αυτά μπορούν να τον δελεάζουν] , ούτε ακόμα και την ζωή την ίδια ,ούτε ταιριάζει αυτός να φοβάται το κακό , ακόμα και τον θάνατο τον ίδιο [δεν ενδιαφέρει πόσο τρομακτικό αυτό μπορεί να είναι } . Γιατί αυτός μένει σταθερός επί του στέρεου βράχου, μήτε επιδιώκοντας μια μαλακή ζωή ,μήτε αποφεύγοντας μια σκληρή ζωή ΄ όχι ότι δεν πειράζεται στο να τρέπεται σε φυγή μπροστά στον ακατάσχετο φόβο ή πειραζόμενος προς κακό πόθο δια του ισχυρού καλοπιάσματος της αμαρτίας [γιατί αυτός δεν είναι αναίσθητος προς τον πόθο και

τον τρόμο] , αλλά στο τέλος δεν συγκατατίθεται ,μολονότι αυτό συμβαίνει με τρομερό μόχθο και λύπη , ώστε μόλις διασώζεται και θριαμβεύει, σε συμφωνία με την δήλωση στην 1 Πέτρου 4,18 << ο δίκαιος άνθρωπος είναι μόλις σωσμένος.>> Ο δίκαιος άνθρωπος είναι πάντοτε περισσότερο σαν ένα θύμα ,παρά ένας νικητής, εφόσον είναι παλεύοντας με πειρασμούς .Γιατί ο Κύριος του επιτρέπει να είναι πειραζόμενος και προσβαλλόμενος μέχρι το τέλος, σαν χρυσός μέσα σε φούρνο. <<Κάποιος αθλητής δεν στεφανώνεται ,εάν δεν αγωνίζεται σύμφωνα προς τους κανόνες >> [2 Τιμ 2,5]

ΠΟΡΙΣΜΑ. 1

Αυτός που φοβάται τον θάνατο περισσότερο, παρά τον Χριστό και αγαπά την ζωή περισσότερο, παρά τον Χριστό ,δεν κατέχει ακόμα τον Χριστό δια μέσου αληθινής Πίστης . Γιατί η αμαρτία έχει κυριαρχία επί αυτού και είναι ακόμα υπό τον Νόμο. Εμείς πρέπει τελείως να το εννοούμε, καθώς Αυτός ο ίδιος το εξηγεί όταν λέει, Ιωάννης 12,25 : << Αυτός που αγαπά την ζωή του, χάνει αυτήν >> και σε κάποιο άλλο χώρο [Ματθ 10,37} : <<Αυτός που αγαπά πατέρα και μητέρα περισσότερο παρά Εμέ, δεν είναι άξιος Εμού>> και πάλι [Ματθ 10,28] :<<αυτός που δεν λαμβάνει τον σταυρό του και Με ακολουθεί δεν είναι άξιος Μου>> . Έτσι δεν είναι μια εύκολη υπόθεση να καθυποτάξεις την αμαρτία . Πράγματι ,εάν δεν ήταν Κύριος εντός ημών, <<που είναι Πιστός και δεν μας αφήνει να είμαστε δοκιμασμένοι εκείθεν της δύναμής μας >>[1 Κορ 10,13] ,σίγουρα τα κύματα θα μας σκέπαζαν . Αλλά Αυτός επιτρέπει στους άπιστους να είναι δοκιμασμένοι και πράγματι να πέφτουν ,αυτοί ήδη έχουν πέσει και ουδέποτε μπορούν να σταθούν ενώπιον Αυτού ,αλλά Αυτός είναι Πιστός προς εκείνους που στέκουν και καλούν επί Αυτού δια Πίστεως .

ΠΟΡΙΣΜΑ 2

Εφόσον η αμαρτία μας προσβάλλει ,αλλά δεν κερδίζει κυριαρχία πάνω στους αγίους , αυτή είναι αναγκασμένη να τους υπηρετεί ,καθώς διαβάζουμε αργότερα [Ρωμ 8 ,28} <<Κάθε τι εργάζεται για καλό με εκείνους που αγαπούν τον Θεό >>. Και ο Απόστολος λέει [1 Κορ 10,13] : << Αλλά με την δοκιμασία ο Θεός θα προμηθεύσει επίσης τον τρόπο της διαφυγής ,ώστε εσείς να είστε ικανοί να την υπομείνετε >>.Έτσι η φιλήδονη ζωή ,όταν αυτή προσβάλλει ,κάνει την ψυχή πιο εγκρατή, η υπερηφάνεια κάνει την ψυχή ταπεινότερη , η οκνηρία κάνει αυτήν πιο ενεργητική , η πλεονεξία την κάνει πιο γενναιόδωρη, ό θυμός πιο ήπια , η λαιμαργία πιο λιτοδίαιτη . Γιατί σε όλες αυτές τις περιστάσεις το μίσος του Πνευματικού ανθρώπου αυξάνει περισσότερο και περισσότερο κατά των πραγμάτων που είναι προσβάλλοντας αυτόν . Έτσι η δοκιμασία είναι ένα εξαιρετικά χρήσιμο πράγμα . Επίσης αυτή έχει κυριαρχία επί του θνητού σώματος ,όταν ένας άνθρωπος ενδίδει προς αυτήν . Αλλά η δοκιμασία γίνεται ένας υπηρέτης όταν εμείς την αντιστεκόμαστε ,επειδή τότε παράγει ένα μίσος της ανομίας και μια αγάπη της δικαιοσύνης . Και στο μελλοντικό μας αθάνατο σώμα αυτή μήτε θα έχει κυριαρχία ,μήτε θα διοικεί ,ούτε θα είναι ένας υπηρέτης .Έτσι ας αναγνωρίσουμε την καταπληκτική σοφία του Θεού ,επειδή δια μέσου του κακού, Αυτός προάγει το καλό ,και δια μέσου της αμαρτίας ,Αυτός κατορθώνει δικαιοσύνη, όχι μόνο εντός ημών ,αλλά επίσης σε άλλους ανθρώπους .Γιατί Αυτός μας δίνει στις αμαρτίες των άλλων ανθρώπων ένα λόγο για να μισούμε την αμαρτία στον πλησίον μας και να απαλλασσόμαστε εξ αυτής και έτσι ένα λόγο για να εξασκούμε αγάπη και στοργή προς αυτόν ,ενώ στην δική μας περίπτωση για να διψάμε πίσω από την δικαιοσύνη και να αηδιάζουμε την αδικία , εν τούτοις μόνο εάν εμείς καλούμε επί Αυτού δια μιας αγνής και ειλικρινούς Πίστης .

13 . <<εργαλεία αδικίας προς αμαρτία >> . Η μετάφρασή μας εδώ μεταφράζει <<ανομίας >>, στη θέση της <<αδικίας>> .Και αυτή η <<αδικία >> είναι η τέλεια , γενικευμένη ζωή της απιστίας ,ακριβώς καθώς από την άλλη μεριά η δικαιοσύνη είναι ο τέλειος και γενικευμένος Δρόμος της ζωής της Πίστης ή της Πίστης λαμβανομένης μαζί με τα έργα της, κατά τον ίδιο τρόπο που η αδικία είναι απιστία ομού μετά των

έργων της ,ακόμα και των καλών και των αγίων . Και ο όρος <<αμαρτία>> σ΄ αυτό το χωρίο ,σύμφωνα προς τον ευλογημένο Αυγουστίνο , <<Επί του Πνεύματος και του Γράμματος >> δεν πρέπει να είναι εννοημένος σαν το έργο της αμαρτίας ,αλλά σαν ο Νόμος της αμαρτίας ή ο Νόμος των μελών ,όπως λαγνεία ,το ίχνος της αμαρτίας , η κλίση προς το κακό και η δυσκολία τού να κάνεις καλό .Έτσι ο Απόστολος θέλει να πεί ότι τα μέλη του σώματος δεν πρέπει να είναι παραδομένα προς <<αμαρτία >>,δηλαδή προς κακό πόθο και προς το ίχνος της αμαρτίας, γιατί υπακούοντας την αμαρτία αυτά γίνονται όπλα απιστίας και εκ των Πιστών αυτά κάνουν απίστους ,στο ότι εκτελούν τα έργα των απίστων σύμφωνα προς τους πόθους της αμαρτίας . Αλλά εμείς πρέπει να υπακούμε τον Θεό εις τρόπο ώστε <<τα μέλη μας να δύνανται να είναι εργαλεία δικαιοσύνης προς τον Θεό [στοίχος 13] δηλαδή την ζωή της Πίστης και της πεποίθησης .

19 . <<. Εγώ είμαι μιλώντας με ανθρώπινους όρους εξ αιτίας των φυσικών σας περιορισμών>>. Αυτός έχει μιλήσει προηγουμένως κατά τέτοιο τρόπο αναφορικά προς την τέλεια απονέκρωση του κακού πόθου ,που εμείς δεν πρέπει να συγκατατιθέμεθα προς αυτόν ακόμα και στην συζυγική κατάσταση ζωής . Αλλά εδώ αυτός χαλαρώνει την θέση του και θέλει να πεί : <<εάν πρέπει να υπακούσετε εν τέλει προς τον πόθο εξ αιτίας της αδυναμίας της σάρκας ,τότε ας λάβει χώρα αυτό στην συζυγική κατάσταση και αυτή αγιαζόμενη δια Πίστεως και χωρίς καμία βεβήλωση και ακαθαρσία ,αφού ακόμα και οι ειδωλολάτρες ,που είναι εκτός της Πίστης ,τηρούν μια αγνότητα αυτού του είδους υπό ανθρώπινες συνήθειες . Όθεν η σημασία αυτού του κειμένου είναι η ίδια ,μολονότι κατά μια βραχύτερη μορφή ,όπως στην 1 Κορ 7 ,στην οποία αναπτύσσει την ιδέα από την αρχή μέχρι το τέλος ολόκληρου του κεφαλαίου ,λέγοντας για παράδειγμα [στοίχος 2] : << εξ αιτίας του πειρασμού προς ανηθικότητα, ο κάθε άνθρωπος θα όφειλε να έχει την δική του γυναίκα ,κ.λ.π.>> και αργότερα {στοίχος 5]: <<μη τυχόν ο σατανάς σας δοκιμάσει, δια μέσου της απουσίας αυτοελέγχου >>Αυτό είναι ό,τι είναι λέγοντας εδώ, όταν λέει <<εξ αιτίας των φυσικών σας περιορισμών >> . Ομοίως η έκφραση που χρησιμοποιεί στο προηγούμενο μνημονευμένο χωρίο : <<Εγώ λέω αυτό υπό τύπον παραχώρησης , όχι διαταγής >> [1Κορ7,6] ,είναι δηλωμένο εδώ ,σ΄ αυτές τις λέξεις :<< Εγώ είμαι μιλώντας με ανθρώπινους όρους >>. Είναι καθώς εάν ήταν λέγοντας : << Εγώ δεν διατάζω κάθε άνθρωπο να λαμβάνει σύζυγο , αλλά μόνο ότι θα οφείλατε να αποφεύγετε την συνουσία εκτός γάμου ΄΄εξ αιτίας των φυσικών σας περιορισμών ΄΄,δηλαδή εξ αιτίας της ακρασίας σας >> . Γιατί αυτό είναι μια ανθρώπινη παραγγελία και πολύ μικρότερης σπουδαιότητας ,παρά η συμβουλή που δίνει όταν λέει : << Εγώ εύχομαι όλοι να ήταν, καθώς εγώ ο ίδιος είμαι >>[1 Κορ 7,7 ,αλλά όχι κάθε πρόσωπο μπορεί να κάνει αυτό και συνεπώς προχωρά να πεί : << αλλά ο καθένας έχει το δικό του ιδιαίτερο δώρο από τον Θεό ,ο ένας εξ ενός είδους και ο άλλος κάποιου άλλου >>. Υποδεικνύει επίσης εδώ ,μιλώντας περί αυτού του είδους συμβουλής και περί της τέλειας απονέκρωσης της σάρκας ,όταν χαλαρώνει την αυστηρότητα της θέσης του λέγοντας <<εγώ είμαι μιλώντας με ανθρώπινους όρους >> . Αυτός είναι καθώς να ήταν λέγοντας , << εάν εσείς δεν μπορείτε να είστε εγκρατείς ,τουλάχιστον καθοδηγείτε τους εαυτούς σας κατά ένα ενάρετο τρόπο ,έτσι ώστε η αμαρτία να μην κυριαρχεί πάνω σας ,δια μέσου της βεβήλωσης και της ακαθαρσίας της σάρκας ,προς βλάβη της Πίστης και της δικαιοσύνης και προς την αύξηση της αδικίας . <<στην ακαθαρσία >> . Εδώ ο Απόστολος στρέφει προς άλλες κατευθύνσεις και δεν τηρεί πλέον την αντίθεση ,γιατί αυτός λέει κατά πρώτον , << εσείς μια φορά παραχωρήσατε τα μέλη σας εις ακαθαρσία και σε μεγαλύτερη και μεγαλύτερη ανομία >> και τώρα είναι λέγοντας : <<έτσι τώρα παραχωρήστε τα μέλη σας εις δικαιοσύνη υπέρ αγιασμού >>, δηλαδή υπέρ καθαρότητας . Γι΄ αυτό τον λόγο η Παλαιά Διαθήκη συχνά λέει : << Να είστε άγιοι >> ή <<. Εξαγνίστε τους εαυτούς σας>> ,δηλαδή από σαρκικές βεβηλώσεις . Γιατί δια μέσου των όρων <<αγιασμός >> και << καθαρότης >>

προσπαθεί να μεταβιβάσει την ίδια ιδέα ήτοι το σώμα θα όφειλε να είναι αγνό ,αλλά όχι ακριβώς με οποιοδήποτε είδος αγνότητας ,αλλά με αυτό που έρχεται από μέσα, από το Πνεύμα της αγιάζουσας Πίστης . Υπάρχει επίσης μια ευπρέπεια των ειδωλολατρών ,αλλά αυτή δεν είναι μια άγια αγιότης ή αγιασμός , επειδή η ειδωλολατρική ψυχή είναι μολυσμένη . Όθεν ,αυτός μιλά πρώτα σε σχέση με την παραχώρηση των μελών τους <<εις δικαιοσύνη >> και έπειτα προσθέτει τις λέξεις <<υπέρ αγιασμού >> .Επειδή δια μέσου Πίστης ,πρώτα η ψυχή πρέπει να είναι καθαρισμένη ,έτσι ώστε κατ΄ αυτόν τον τρόπο μια άγια ψυχή μπορεί να κάνει το σώμα καθαρό προς χάριν του Θεού ΄ αλλιώς θα ήταν μια ανάξια αγνότης . Έτσι ο Κύριος λέει προς τους υποκριτές : << Υποκριτή , πρώτα καθάρισε το μέσα μέρος του ποτηριού , ώστε το εξωτερικό να μπορεί να είναι καθαρό >> [Ματθ 23,26] ,το οποίο σημαίνει, εάν εσείς είστε καθαροί εσωτερικά ,το σώμα και όλα τα εξωτερικά πράγματα θα είναι εύκολα και σχεδόν από δική τους ανταπόκριση καθαρά . Συνεπώς εάν εσείς υπηρετείτε δικαιοσύνη ,η τέτοια υπηρεσία φέρνει μαζί της αγιασμό ,καθώς ο Ισαϊας 11,5 λέει : << η δικαιοσύνη οφείλει να είναι η ζώνη της μέσης Του και πιστότης η ζώνη της οσφύος Του>> ,το οποίο είναι να σημαίνει ,αυτός που πιστεύει και είναι δίκαιος στο Πνεύμα ,θα ξεπερνά εύκολα δια του ίδιου τεκμηρίου μια ακόλαστη ζωή και θα την παίρνει εντός αιχμαλωσίας . Αντιθέτως αυτός που υπηρετεί την ακαθαρσία, δηλαδή έκλυση και σαρκική ακαθαρσία, έχει ήδη κατασταθεί περισσότερο και περισσότερο άδικος ,γιατί τώρα η αμαρτία κυριαρχεί επ΄ αυτού και αυτός έχει χάσει την πίστη του και έχει γίνει άπιστος .

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

<<Ο Νόμος είναι δένοντας έναν άνθρωπο >>. Είναι φανερό ότι ο Απόστολος δεν είναι μιλώντας περί του Νόμου κατά μια μεταφυσική ή ηθική σημασία , αλλά κατά μια Πνευματική και Θεολογική σημασία , καθώς είναι επαρκώς συζητημένο πιο πάνω στο Κεφάλαιο 4 . Δηλαδή αυτός πραγματεύεται τον Νόμο, καθώς αυτός εφαρμόζει προς τον εσωτερικό άνθρωπο και την θέληση και όχι προς τα έργα του εξωτερικού ανθρώπου. Άπαξ εμείς εννοήσουμε τις συνηθισμένες του προτάσεις ,βάσεις και αρχές ,όλα τα υπόλοιπα είναι εύκολα. Η πρώτη εξ αυτών των αρχών : Η αμαρτία και η οργή του Θεού έρχονται δια μέσου του Νόμου .Συνεπώς ουδείς πεθαίνει προς τον Νόμο ,εάν δεν πεθαίνει αυτός επίσης προς την αμαρτία και οποιοσδήποτε πεθαίνει προς την αμαρτία ,πεθαίνει επίσης προς τον Νόμο . Και μόλις ένας άνθρωπος είναι ελεύθερος από αμαρτία ,είναι επίσης ελεύθερος από τον Νόμο. Και όταν ένα πρόσωπο γίνεται υπηρέτης της αμαρτίας , αυτός επίσης γίνεται ένας σκλάβος του Νόμου και ενόσω η αμαρτία κυβερνά επ΄ αυτού και τον κυριαρχεί ,ο Νόμος επίσης κυβερνά πάνω του και τον κυριαρχεί .

ΠΟΡΙΣΜΑ

Οι μέθοδοι ομιλίας του Αποστόλου είναι αντίθετες προς τις Μεταφυσικές ή Ηθικές μεθόδους . Γιατί ο Απόστολος λέει ό,τι αυτός λέει με σκοπό να υποδείξει [ή να επισημάνει] ότι ο άνθρωπος μάλλον λαμβάνεται μακριά , δηλαδή αφαιρείται, παρά η αμαρτία ,έτσι ώστε η αμαρτία παραμένει σαν ένα είδος λειψάνου και ο άνθρωπος είναι καθαρισμένος από την αμαρτία μάλλον ,παρά το αντίθετο .Αλλά το ανθρώπινο μυαλό λέει το αντίθετο ,ότι η αμαρτία λαμβάνεται μακριά, δηλαδή αφαιρείται ,ενώ ο άνθρωπος παραμένει και είναι καθαρισμένος . Αλλά το μήνυμα του Αποστόλου είναι εντελώς χαρακτηριστικό αυτού και σε πλήρη συμφωνία με τον Θεό . Γιατί η Γραφή μιλά κατ΄ αυτόν τον τρόπο στον Ψαλμό 81,6 : <<Αυτός ανακούφισε την πλάτη του εκ του φορτίου >> .Αυτός δεν λέει : << Αυτός μετακίνησε το φορτίο από την πλάτη του >>. Ομοίως στο Κεφάλαιο 6,17 ,πιο πάνω : << στον οποίο εσείς είστε παραδομένοι>> Η Έξοδος επισημαίνει αυτό ,επειδή δεν αφαιρέθηκαν οι Αιγύπτιοι από τα παιδιά του Ισραήλ, αλλά Αυτός οδήγησε τον Ισραήλ εκτός Αιγύπτου και οι Αιγύπτιοι παρέμειναν

πίσω .Και στον Ψαλμό 21,12 διαβάζουμε : <<Στους υπολοίπους Σου ,Σύ θα πρετοιμάσεις το πρόσωπό τους ,γιατί Σύ θα κάνεις αυτούς να στρέψουν την πλάτη τους >> . Και ο λόγος αυτού του είδους ομιλίας είναι ότι η Χάρη και η Πνευματική δικαιοσύνη σηκώνει έναν άνθρωπο και τον αλλάζει και τον στρέφει μακριά από την αμαρτία του ,μολονότι η αμαρτία του ακόμα παραμένει ,έτσι ώστε ενώ κάνει το Πνεύμα δίκαιο ,επιτρέπει στη λαγνεία να παραμένει στη σάρκα και στο μέσο των αμαρτιών του Κόσμου . Και αυτός ο τρόπος ομιλίας είναι εξαιρετικά αποτελεσματικός ενάντια στον αυτό-δίκαιο . Αλλά η ανθρώπινη δικαιοσύνη προσπαθεί πρώτα από όλα να πάρει μακριά τις αμαρτίες και να τις αλλάξει και επίσης να διατηρεί τον άνθρωπο καθώς αυτός είναι ΄ έτσι αυτή δεν είναι δικαιοσύνη ,αλλά υποκρισία .Συνεπώς εφόσον ένας άνθρωπος ζεί και δεν αφαιρείται και αλλάζει δια της ανανεωτικής δυνάμεως της Χάρης ,δεν μπορεί κατά κανένα τρόπο να κάνει οτιδήποτε για να εμποδίσει την ύπαρξή του υπό την αμαρτία και τον Νόμο. Επομένως ,η πρώτη πρόταση είναι αυτή : << Η αμαρτία έρχεται δια μέσου του Νόμου>>, καθώς ακολουθεί πιο κάτω . Και συνεπώς ο Νόμος είναι ο Νόμος της αμαρτίας ,δηλαδή ο Νόμος του συζύγου ,προς τον οποίο ένας άνθρωπος δεν πεθαίνει ,εκτός εάν αυτός πεθαίνει προς την αμαρτία . Αλλά όταν ένας άνθρωπος έχει πεθάνει προς την αμαρτία και έχει υπάρξει μετακινημένος από αυτήν ,τότε η αμαρτία ήδη έχει υπάρξει θαυμαστά λαμβανόμενη μακριά και τεθειμένη σε θάνατο . Αλλά όταν ένας άνθρωπος δεν έχει πεθάνει προς την αμαρτία και δεν έχει υπάρξει λαμβανόμενος από αυτήν, μάταια κάποιος πηγαίνει προσπαθώντας να αφαιρέσει την αμαρτία και να πεθάνει προς αυτήν . Έτσι είναι σαφές ότι ο Απόστολος επισημαίνει ότι η αμαρτία είναι αφαιρούμενη δι΄ ενός Πνευματικού μέσου [δηλαδή η θέληση για να διαπράττει αμαρτία είναι τεθειμένη σε θάνατο] , ενώ εκείνοι οι άνθρωποι θέλουν τα έργα της αμαρτίας και οι κακοί μας πόθοι να είναι αφαιρούμενα δια μεταφυσικών μέσων καθώς όταν άσπρο χρώμα είναι βγαλμένο από ένα τοίχο και ξεθωριασμένο από νερό. Όθεν ο Σαμουήλ λέει στο 1 Σαμ 10,6 : << και εσείς οφείλετε να είστε μεταστραμένοι εντός ενός άλλου ανθρώπου >> δηλαδή ενός άλλου προσώπου . Αυτός δεν λέει : << Οι αμαρτίες σας θα είναι μεταστραμένες >> , αλλά <<εσείς θα είστε αλλαγμένοι πρώτα και όταν θα έχετε υπάρξει αλλαγμένοι ,τότε επίσης τα έργα σας θα είναι αλλαγμένα >> Συνεπώς οι υποκριτές με εκπληκτική ανοησία τιμωρούν τους εαυτούς τους με πολυάριθμους μόχθους και είναι ενθουσιώδεις στο να αλλάξουν τα έργα τους πριν αυτοί με αληθινή ταπεινότητα ζητήσουν την Χάρη η οποία θα τους άλλαζε . Στην Εφεσσίους 2,16 << Γιατί εμείς είμαστε προϊόν εργασίας ,δημιουργημένο εν Χριστώ Ιησού για καλά έργα>> και δεν λέει ότι τα καλά έργα είναι δημιουργημένα σε εμάς . Και ο Ιάκωβος 1,18 διαβάζει : << ώστε εμείς θα οφείλαμε να είμαστε ένα είδος πρώτων καρπών των δημιουργημάτων Του >>. Επομένως εάν δεν λαμβάνει χώρα πρώτα αυτή η τοποθέτηση σε θάνατο ,η αμαρτία παραμένει ,έτσι ώστε δύναται να εξασκεί κυριαρχία και εξ αιτίας αυτής επίσης ο Νόμος ,δια μέσου του οποίου η αμαρτία έχει την κυριαρχία της . Γιατί ο άνθρωπος που δεν είναι ζωοποιημένος στην θέλησή του δια μέσου του Πνεύματος ,δεν μπορεί να αποτυχαίνει να υπηρετεί την αμαρτία ,δεν ενδιαφέρει πόσα πολλά καλά έργα αυτός εκτελεί, αλλά το ίδιο πράγμα που είναι ειπωμένο στις Παροιμίες 11,15 επιπέφτει σ΄ αυτόν : << Ο ανόητος άνθρωπος πρέπει να είναι στεναχωρημένος με πόνους >> . Συνεπώς με εκπληκτική ηλιθιότητα και με μια στάση, όπως η μαϊμού βλέπει ,η μαϊμού κάνει ,έτσι αυτοί οι άνθρωποι πηγαίνουν να ενεργούν , που θέλουν να αντιγράφουν τα έργα των αγίων και να υπερηφανεύονται στους Πατέρες και προγόνους τους , καθώς οι καλόγηροι κάνουν σήμερα . Αλλά οι τρελοί δεν ζητούν πρώτα το Πνεύμα εκείνων των σπουδαίων ανθρώπων με σκοπό να είναι σαν αυτούς , αλλά με σκοπό να ενεργούν σαν αυτούς ,ενώ παραμελούν το Πνεύμα τους .Οι Θωμιστές ,οι Σκωτιστές και οι άλλες σχολές ενεργούν με τον ίδιο παραλογισμό ,όταν υπερασπίζονται τα γραπτά και τους λόγους των θεμελιωτών τους με τόσο ζήλο ,που αυτοί όχι μόνο περιφρονούν να

ζητήσουν το Πνεύμα τους , αλλά πραγματικά το σβήνουν δια της υπερβολικής επιθυμίας να τους τιμούν ,πιστεύοντας ότι είναι αρεστό εάν διατηρούν τους λόγους, ακόμα και χωρίς το Πνεύμα .Έτσι επίσης οι Ιουδαίοι και όλοι εκείνοι που είναι υπερήφανοι νομίζουν ότι είναι αρκετό που αυτοί αντιλαμβάνονται τις Άγιες Γραφές και δεν νοιάζονται καθόλου σε σχέση με το Πνεύμα αυτής της αντίληψης και την μέθοδο δια της οποίας θέλει να είναι εννοούμενο . Συνεπώς ο Ησαϊας 11,2 εντελώς ορθά δεν λέει : << Η Σοφία αναπαύεται επ΄ Αυτού, κ.λ.π.>> ,αλλά μάλλον << το Πνεύμα της Σοφίας ……κ.λ.π. >>. Γιατί μόνο το Πνεύμα εννοεί τις Γραφές ορθά και σε συμφωνία με τον Θεό . Διαφορετικά ,ακόμα και αν οι άνθρωποι σκέπτονται ότι καταλαβαίνουν ,αυτοί δεν καταλαβαίνουν , <<βλέποντας δεν βλέπουν και ακούοντας δεν ακούν >> [Ματθ 13,13] . Έτσι επίσης οι υποκριτές : υπάρχοντες άγιοι αυτοί δεν είναι άγιοι, υπάρχοντες δίκαιοι αυτοί δεν είναι δίκαιοι , μολονότι κάνουν καλά έργα, αυτοί δεν κάνουν ουδέν καλό . Και έτσι το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνουμε είναι να ικετεύσουμε Χάρη, έτσι ώστε ένας άνθρωπος να μπορέσει να είναι αλλαγμένος κατά το Πνεύμα και τότε με χαρούμενη καρδιά και θα επιθυμεί και θα κάνει όλα τα πράγματα ,όχι με δουλικό φόβο ή παιδιάστικη απληστία , αλλά με μια ελεύθερη και γενναία καρδιά . Και αυτό μόνο το Πνεύμα επιτυγχάνει .

4 . << ωσαύτως και εσείς >> . Ο ευλογημένος Αυγουστίνος λέει σ΄ αυτό το σημείο : <<Τρία πράγματα είναι εκφωνημένα από εδώ : η ψυχή σαν την γυναίκα ,τα πάθη των αμαρτιών σαν τον άνδρα και ο Νόμος σαν ο νόμος του συζύγου >>. Και πάλι ,<< εμείς πρέπει να σημειώσουμε ότι η ομοιότητα παύει σ΄ αυτό το σημείο, ώστε δεν λέει ότι η ψυχή είναι ελευθερωμένη όταν οι αμαρτίες είναι νεκρές ,καθώς η γυναίκα όταν ο σύζυγος πεθαίνει, αλλά μάλλον ότι η ψυχή η ίδια πεθαίνει προς την αμαρτία και είναι ελευθερωμένη από τον Νόμο και είναι συζευγμένη προς κάποιον άλλο >> . Γιατί αυτό ταιριάζει σε ό,τι εμείς έχουμε ήδη μνημονεύσει .

6. <<όχι υπό τον παλαιό γραπτό κώδικα >> .Δια του όρου <<γραπτός κώδικας >> στα γραπτά του Αποστόλου Παύλου, αναφέρεται όχι μόνο προς το συμβολικό τμήμα της Γραφής ή την διδασκαλία του Νόμου, αλλά προς κάθε διδασκαλία η οποία διατάσσει εκείνα τα πράγματα που ανήκουν σε κάποια καλή ζωή ,είτε Ευαγγέλιο, είτε Μωσαϊκός Νόμος .Γιατί εάν εκείνα τα πράγματα είναι γνωρισμένα και τα θυμόμαστε και το Πνεύμα της Χάρης δεν είναι παρόν ,αυτός είναι απλά ένας κενός γραπτός κώδικας και ο θάνατος της ψυχής . Όθεν ο ευλογημένος Αυγουστίνος στο <<επί του Πνεύματος και Γράμματος >>Κεφάλαιο 4 : <<Αυτή η διδασκαλία δια της οποίας λαμβάνουμε την εντολή να ζούμε με εγκράτεια και ορθότητα, είναι ο γραπτός Κώδικας που σκοτώνει, εκτός εάν το ζωντανό Πνεύμα είναι παρόν .Γιατί ο <<Γραπτός Κώδικας>>δεν είναι να τον θυμόμαστε κατά την σημασία ότι κάθε συμβολική δήλωση της Γραφής ,της οποίας η σημασία είναι παράλογη ,πρέπει να την παίρνουμε όπως διαβάζεται κατά γράμμα ,αλλά επίσης και πρωταρχικά κατά τον τρόπο που ο Απόστολος υποδεικνύει όταν λέει , << Εγώ δεν θα όφειλα να έχω γνωρίσει ότι η επιθυμία είναι αμαρτία ,εάν ο Νόμος δεν έλεγε ΄΄ εσύ οφείλεις να μην επιθυμείς ΄΄. Γιατί εδώ αυτό δεν είναι κάτι συμβολικό που είναι ειπωμένο >> Και αργότερα στο Κεφάλαιο 14 λέει πληρέστερα : <<Όταν ο Απόστολος μιλά σχετικά με τον Νόμο, δια του οποίου ουδείς μπορεί να είναι δικαιωμένος ,μας θέλει να εννοούμε όχι μόνο εκείνες τις ιερές πράξεις [sacramenta] οι οποίες είχαν συμβολικές υποσχέσεις ,αλλά επίσης εκείνα τα έργα τα οποία θα επέτρεπαν σε οποιονδήποτε τα εκτελεί να ζει δίκαια .>> Και μιλά ακόμα πιο καθαρά προς τους Κορίνθιους όταν λέει [2 Κοριν 3,6] : <<Ο γραπτός Κώδικας σκοτώνει ,αλλά το Πνεύμα δίνει ζωή >> , γιατί μας θέλει να εννοούμε ότι είναι μιλώντας ,όχι για άλλο κώδικα, παρά τον ίδιο τον Δεκάλογο γραμμένο στις δύο πλάκες >>

ΕΝΑ ΠΟΡΙΣΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

Η έτσι καλεσμένη ηθική ερμηνεία της Γραφής ,η οποία πιο ορθά είναι η Πνευματική ερμηνεία, δεν πραγματεύεται τίποτα άλλο πλην την αγάπη και την στάση της καρδιάς, με τίποτα άλλο πλην την αγάπη της δικαιοσύνης και το μίσος της ανομίας,

δηλαδή όταν θα οφείλαμε να κάνουμε κάτι ή να εγκαταλείψουμε κάνοντας κάτι .Και πρέπει να εννοούμε ότι αυτό πρέπει να είναι καμωμένο ή παραλειπόμενο με ολόκληρη την καρδιά ,όχι για τον φόβο της τιμωρίας κατά ένα δουλικό τρόπο ή εξ αιτίας κάποιας παιδαριώδους επιθυμίας για παρηγοριά ,αλλά ελεύθερα και εξ αγάπης για τον Θεό ,επειδή χωρίς την αγάπη ,η οποία έχει υπάρξει εγχυμένη δια μέσου του Πνεύματος ,αυτό είναι αδύνατο . Αυτό είναι ό,τι οι σχολαστικοί Θεολόγοι σημαίνουν όταν λένε ,με τους σκοτεινούς και ακατανόητους τρόπους τους , ότι δεν είναι έγκυρη η εκπλήρωση της εντολής ,εκτός εάν αυτή είναι ΄΄μορφοποιημένη δια της αγάπης΄΄.Αλλά αυτή η λέξη ΄΄μορφοποιημένη΄΄[formatum] είναι υπό μια κατάρα, γιατί μας ωθεί να σκεπτόμαστε περί της Ψυχής σαν να υπάρχει ίδια μετά, καθώς πριν την διάχυση της αγάπης και καθώς εάν η μορφή απλά ήταν προστιθέμενη προς αυτή κατά την στιγμή της δράσης ,μολονότι αυτή είναι αναγκαία ώστε να είναι ολοκληρωτικά τεθειμένη στον θάνατο και αλλαγμένη, πριν να ενδυθεί αγάπη και να εργάζεται εν αγάπη . [Ομοίως υπάρχει επίσης μια διάκριση μεταξύ ενός έργου καμωμένου σύμφωνα μα την ουσία της πράξης και ενός καμωμένου σύμφωνα μα την πρόθεση του Νομοθέτη] . Ο Απόστολος συμφωνεί με αυτό όταν λέει στην 1 Κορ 13,2 <<εάν εγώ εννοώ όλα τα Μυστήρια και έχω όλες τις γνώσεις ,ακόμα και αν εγώ έχω όλη την Πίστη κ.λ.π. αλλά δεν έχω αγάπη ,εγώ κερδίζω ουδέν >>. Συνεπώς αυτό καθαρά ακολουθεί ,ότι ο όρος <<γραπτός Κώδικας >> εφαρμόζει προς τα Μυστήρια, προς ολόκληρο το Ευαγγέλιο και προς την Πνευματική ερμηνεία της Γραφής . Όθεν , εάν αυτοί οι άνθρωποι είναι νεκροί , είναι χωρίς το Πνεύμα , << γιατί το Πνεύμα δίνει ζωή και ο γραπτός Κώδικας νεκρώνει >>[2 Κορ3,6] ΄ αλλά αυτοί οι άνθρωποι είναι νεκρωμένοι και άρα υπό τον γραπτό Κώδικα . Όθεν, ο ευλογημένος Αυγουστίνος στο Κεφάλαιο 21 του ίδιου έργου λέει : << Τί είναι οι Νόμοι του Θεού τους οποίους Αυτός ο ίδιος έγραψε στην καρδιά μας ,εάν αυτοί δεν είναι η παρουσία ακριβώς του Αγίου Πνεύματος ,που είναι το δάκτυλο του Θεού και δια της οποίας παρουσίας η αγάπη είναι χυμένη ευρέως στην καρδιά μας ? Και αυτή η αγάπη είναι η εκπλήρωση του Νόμου και το τέλος της εντολής .

ΠΟΡΙΣΜΑ

Αυτοί δεν είναι οι καλύτεροι Χριστιανοί που είναι οι περισσότερο πολυμαθείς και διαβάζουν τα περισσότερα και αφθονούν σε πολλά βιβλία .Γιατί όλα τα βιβλία τους και όλη η μάθησή τους είναι <<ο γραπτός Κώδικας>>και ο θάνατος της ψυχής . Αλλά μάλλον αυτοί είναι οι καλύτεροι Χριστιανοί που με μια ολοκληρωτικά ελεύθερη θέληση κάνουν εκείνα τα πράγματα που οι μαθητές διαβάζουν στα βιβλία και διδάσκουν άλλους να κάνουν . Αλλά αυτοί δεν ενεργούν εκ μιας ολοκληρωτικά ελεύθερης θέλησης εάν δεν έχουν αγάπη δια μέσου του Αγίου Πνεύματος . Συνεπώς στην εποχή μας αυτό πρέπει να το φοβόμαστε ,ότι δια της κατασκευής πολλών βιβλίων αναπτύσσουμε ακριβώς πολυμαθείς ανθρώπους ,αλλά ακριβώς αμαθείς Χριστιανούς . Συνεπώς όταν το ζήτημα ερωτάται γιατί το Ευαγγέλιο είναι καλεσμένο ο Λόγος του Πνεύματος ,μια Πνευματική διδασκαλία , ο Λόγος της Χάρης και μια γνώση που είναι κρυμμένη σε ένα μυστήριο κ.λ.π. , η απάντηση είναι ότι ακριβώς το Ευαγγέλιο διδάσκει προς τα πού και από πού εμείς μπορούμε να απαιτούμαι Χάρη και Αγάπη ,ήτοι εν Χριστώ Ιησού ,τον οποίο ο Νόμος υπεσχέθει και το Ευαγγέλιο αποκαλύπτει. Ο Νόμος μας διατάζει να έχουμε Αγάπη και Ιησού Χριστό ,αλλά το Ευαγγέλιο προσφέρει και παρουσιάζει και τα δύο αυτά προς εμάς . Έτσι διαβάζουμε στον Ψαλμό 45,2<<Η Χάρη είναι ευρέως χυμένη στα χείλη Σου >>. Επομένως εάν δεν δεχόμαστε το Ευαγγέλιο για ό,τι αυτό πραγματικά είναι ,τότε αυτό είναι σαν τον <<γραπτό Κώδικα>> . Και ορθώς μιλώντας αυτό είναι Ευαγγέλιο όταν κηρύττει Χριστό. Αλλά όταν αυτό επιπλήττει και κατακρίνει και δίνει εντολές ,αυτό δεν κάνει τίποτα άλλο παρά να καταστρέφει εκείνους που είναι αλαζόνες εν αναφορά με την δική τους δικαιοσύνη ,για να κάνει χώρο για την Χάρη ,ώστε αυτοί να δύνανται να γνωρίζουν

ότι ο Νόμος είναι εκπληρωμένος ,όχι δια των δικών τους δυνάμεων ,αλλά μόνο δια μέσου του Χριστού ,που ξεχύνει το Άγιο Πνεύμα στις καρδιές μας. Η πραγματική διαφορά μεταξύ του Παλαιού και του Νέου Νόμου είναι αυτή ,ότι ο Παλαιός Νόμος λέει προς εκείνους που είναι υπερήφανοι στην δική τους δικαιοσύνη : <<εσείς πρέπει να έχετε Χριστό και το Πνεύμα Του >>. Ο Νέος Νόμος λέει προς εκείνους που ταπεινά παραδέχονται την πνευματική τους φτώχια και ζητούν Χριστό : << Προσέξτε, εδώ είναι ο Χριστός και το πνεύμα Του >> . Συνεπώς ,αυτοί που ερμηνεύουν τον όρο <<Ευαγγέλιο>> σαν κάτι άλλο παρά <<τα καλά νέα >> δεν εννοούν το Ευαγγέλιο, καθώς κάνουν εκείνοι οι άνθρωποι που έχουν στρέψει το Ευαγγέλιο εντός ενός Νόμου μάλλον, παρά Χάρης και έχουν κάνει τον Χριστό έναν Μωυσή για εμάς .

7. <<διότι εγώ δεν θα όφειλα να έχω γνωρίσει τί αυτό είναι να επιθυμείς >>. Από αυτό το χωρίο μέχρι το τέλος του Κεφαλαίου ο Απόστολος μιλά στο δικό του πρόσωπο και σαν ένας Πνευματικός άνθρωπος και κατά κανένα τρόπο στο πρόσωπο ενός σαρκικού ανθρώπου .Ο ευλογημένος Αυγουστίνος πρώτος βεβαίωσε αυτό εκτενώς και εξακολουθητικώς στο Βιβλίο του ενάντια στους Πελαγιανούς . Όθεν στις <<Retractation>>1,23 ανακαλώντας μια προηγούμενη εξήγηση αυτού του χωρίου, αυτός λέει : <<Όταν ο Απόστολος λέει : <<Εμείς γνωρίζουμε ότι ο Νόμος είναι Πνευματικός ΄ αλλά εγώ είμαι σαρκικός >>[στοίχος 14] ,εγώ ήμουν απολύτως απρόθυμος να εννοήσω αυτό το χωρίο σαν αναφερόμενο προς το πρόσωπο του Αποστόλου ,που ήταν ήδη Πνευματικός ,αλλά ήθελα να το αναφέρω προς αυτόν σαν άνθρωπο τοποθετημένο υπό τον Νόμο και όχι ακόμα υπό Χάρη. Αυτός είναι ο τρόπος που εγώ πρώτα εννόησα αυτές τις λέξεις ,αλλά αργότερα, αφού είχα διαβάσει κάποιες ερμηνείες των Θεϊκών Λόγων από ανθρώπους των οποίων το κύρος με εντυπωσίαζε ,θεώρησα το ζήτημα πιο προσεκτικά και είδα ότι το χωρίο θα μπορούσε επίσης να είναι εννοημένο περί του ίδιου του Αποστόλου >> . Και στο βιβλίο 2 <<ενάντια στον Ιουλιανό >> : <<Σημειώστε ότι αυτό δεν είναι καθώς εσείς σκεπτόσαστε ,ένας Ιουδαίος που είναι μιλώντας ,αλλά σύμφωνα με τον εξαιρετικά ευλογημένο Αμβρόσιο ,ο Απόστολος Παύλος είναι μιλώντας για τον εαυτό του όταν λέει << εγώ βλέπω στα μέλη μου έναν άλλο Νόμο σε πόλεμο με τον Νόμο του μυαλού μου ,κ.λ..π. >> [στοίχος 23] . Και λίγο αργότερα αυτός παραθέτει αυτούς τους λόγους του ευλογημένου Αμβρόσιου από το << De sacramento regenerationis >> . << Εμείς πρέπει να παλεύουμε εναντία στην σάρκα μας .Ο Παύλος πάλευε ενάντια στην σάρκα του .Αυτός τελικά λέει << Εγώ βλέπω στα μέλη μου ένα άλλο Νόμο, σε πόλεμο με τον Νόμο του μυαλού μου >>. Είστε εσείς δυνατότεροι παρά ο Παύλος? . Μη θέτετε την εμπιστοσύνη στον ζήλο της σάρκας σας και την πεποίθησή σας σ΄ αυτήν, γιατί ακόμα και ο Παύλος φωνάζει :<< Εγώ γνωρίζω ότι ουδέν καλό κατοικεί εντός μου ,δηλαδή στην σάρκα μου . Εγώ μπορώ να θέλω ό,τι είναι ορθό ,αλλά δεν μπορώ να το κάνω >>[στοίχος 18] . Ομοίως αυτός παραθέτει τον ίδιο συγγραφέα από το <<< De paradiso>> . Πάλι στο ίδιο έργο ,σε ένα άλλο χώρο ,ο ίδιος δάσκαλος λέει : << Ο Παύλος είναι υπό επίθεση και βλέπει τον Νόμο της σάρκας του να μάχεται ενάντια στον Νόμο του Νού του . Ο Παύλος λέει : << γιατί εγώ δεν κάνω το καλό που θέλω ,αλλά το κακό που εγώ δεν θέλω , είναι ό,τι εγώ κάνω >>[στοίχος 19] . Και νομίζετε εσείς ότι ο άνθρωπος επωφελείται από την γνώση, που αυξάνει την αντιπάθειά του για την αμαρτία ,κ.λ.π. ?. Και αυτός κάνει την καθαρότερη εξήγηση από όλες στο ίδιο έργο, από το Κεφάλαιο 11 μέχρι το τέλος .Αλλά ας εκμαιεύσουμε αυτές τις ίδιες ιδέες από τις λέξεις του Αποστόλου του ίδιου . Κατά πρώτον ,ολόκληρο αυτό το χωρίο ξεκάθαρα υποδεικνύει ένα παράπονο και ένα μίσος κατά της σάρκας και μια αγάπη για το καλό και για τον Νόμο .Αλλά αυτή η στάση δεν είναι κατά κανένα τρόπο χαρακτηριστική του σαρκικού ανθρώπου, που προτιμά να μισεί τον Νόμο και να περιγελά αυτόν και να ακολουθεί τις επιθυμίες της σάρκας .Γιατί ο Πνευματικός άνθρωπος πολεμά με την σάρκα του και γογγύζει ,επειδή δεν μπορεί να κάνει καθώς αυτός θέλει . Αλλά ο σαρκικός άνθρωπος δεν πολεμά κατά της σάρκας του ,αλλά παραδίνεται σ΄ αυτήν και

συναινεί προς αυτήν . Εξ αυτού η πασίγνωστη δήλωση του Αγίου Αυγουστίνου : << Η θέληση να είσαι δίκαιος είναι ένα μεγάλο μέρος της δικαιοσύνης >> .Και στην Σοφία Σολωμόντος 9,15 ο Κήρυκας λέει : <<Το διεφθαρμένο σώμα είναι ένα φορτίο επί της Ψυχής και η Γήινη κατοικία στενοχωρεί τον Νού [sensus] >> ,δηλαδή ο Νούς [mens],ο οποίος <<συλλογίζεται πολύ>> [δηλαδή σχεδιάζει και επινοεί να κάνει πολλά πράγματα] ,είναι μια αυθεντία η οποία σύντομα εκθέτει ολόκληρο αυτό το κείμενο . Γιατί <<sensus>> είναι το ίδιο σαν αυτό που ο Απόστολος εδώ καλεί [mens] , ενάντια στον Νόμο ,του οποίου ο Νόμος των μελών παλεύει .Και όταν ο Κήρυκας χρησιμοποιεί την έκφραση <<συλλογίζομαι πολύ>>,ο Απόστολος εδώ λέει : << εγώ υπηρετώ τον Νόμο του Θεού με τον Νού μου>> [στοίχος 25] και πάλι : << όταν εγώ θέλω να κάνω το ορθό, το κακό βρίσκεται δίπλα στο χέρι μου >>[στοίχος21] και <<γιατί εγώ ευφραίνομαι στον Νόμο του Θεού κατά τον έσω άνθρωπο >>[στοίχος 22]. Η ίδια ιδέα παρουσιάζεται στους Γαλάτες 5,17 :<<Γιατί οι επιθυμίες της σάρκας είναι κατά του Πνεύματος και οι επιθυμίες του Πνεύματος κατά της σάρκας ΄ γιατί αυτά είναι αντιτιθέμενα το ένα στο άλλο , να σας εμποδίζουν από το να κάνετε ό,τι εσείς θα θέλατε >> και πάλι <<εγώ χειραγωγώ το σώμα μου και υποτάσσω αυτό, μήπως ενώ κήρυξα άλλους ,εγώ ο ίδιος θα όφειλα να είμαι ακατάλληλος >> {1Κορ 9,27}. Έτσι η Πρώτη έκφραση που αποδεικνύει ότι αυτές είναι οι λέξεις ενός Πνευματικού ανθρώπου είναι αυτή : << Αλλά εγώ είμαι σαρκικός >>.[στοίχος 14} .Γιατί είναι χαρακτηριστικό ενός Πνευματικού ανθρώπου να γνωρίζει ότι αυτός είναι σαρκικός και δυσαρεστημένος προς τον εαυτό του , να μισεί τον εαυτό του και να επιδοκιμάζει τον Νόμο του Θεού ,επειδή αυτός είναι Πνευματικός . Από την άλλη μεριά ,είναι χαρακτηριστικό του ανόητου και σαρκικού ανθρώπου, να θεωρεί ότι είναι Πνευματικός ,να είναι καλώς ικανοποιημένος με τον εαυτό του και να αγαπά την ζωή του σ΄ αυτόν τον κόσμο. Η Δεύτερη έκφραση είναι αυτή :<< εγώ δεν εννοώ τις πράξεις μου >> [στοίχος 15] . Ο ευλογημένος Αυγουστίνος εξηγεί αυτό κατ΄ αυτό τον τρόπο : << Αυτό σημαίνει ,εγώ δεν επιδοκιμάζω, ίσως επειδή ένας Πνευματικός άνθρωπος που ζεί δια του Νού ,δεν εννοεί οτιδήποτε εκτός αυτού το οποίο ανήκει στον Θεό, συνεπώς αυτός δεν εννοεί ,δεν αντιλαμβάνεται το κακό που αυτός κάνει . Ομοίως από την άλλη μεριά ,αυτός καταλαβαίνει και συνειδητοποιεί πολύ καλά ό,τι αυτός δεν κάνει, ήτοι το καλό . Αντιστρόφως ,ο σαρκικός άνθρωπος <<δεν καταλαβαίνει τα πράγματα που ανήκουν στο Πνεύμα του Θεού και δεν μπορεί να καταλαβαίνει αυτά >>[1 Κορ 2,14}, αλλά αυτός πλήρως καταλαβαίνει ,δηλαδή δίνει την επιδοκιμασία του προς τα πράγματα που αυτός κάνει, γιατί καθώς διαβάζουμε πιο κάτω, στους Ρωμ 8,5 : << εκείνοι που ζούν σύμφωνα προς την σάρκα ,θέτουν τον Νού τους επί των πραγμάτων της σάρκας ,αλλά εκείνοι που ζούν σύμφωνα προς το Πνεύμα ,θέτουν τον Νού τους επί των πραγμάτων του Πνεύματος >>. Συνεπώς ,για να το θέσω κατ΄ άλλο τρόπο, εκείνοι που είναι σύμφωνα προς το Πνεύμα ,δεν θέτουν τον Νού τους επί των πραγμάτων της σάρκας ,αν και αυτοί κάνουν αυτά και εκείνοι που είναι σύμφωνα προς την σάρκα, δεν θέτουν τον Νού τους επί των πραγμάτων του Πνεύματος .Αλλά το χωρίο επίσης μπορεί να λαβαίνετε πολύ απλά , καθώς εγώ κάνω στα σχόλια : << εγώ δεν εννοώ >>μπορεί να σημαίνει , εγώ είμαι εξαπατημένος εφόσον είμαι σαρκικός και η αμαρτία έχει εξαπατήσει εμένα ,όταν κάνω κακό .Επειδή σαν ένας Πνευματικός άνθρωπος καταλαβαίνω ουδέν πλην το καλό και εν τούτοις εγώ κάνω ό,τι εγώ μήτε καταλαβαίνω μήτε επιθυμώ ,ήτοι το κακό ,το οποίο είναι να σημαίνει, εγώ δεν κάνω κακό από πρόθεση ή δι΄ εκλογής ,αλλά διαλέγω το καλό και εν τούτοις αυτό συμβαίνει ,εγώ να κάνω το αντίθετο . Ωστόσο ο σαρκικός άνθρωπος πλήρως καταλαβαίνει αυτό ,επειδή αυτός προμελετημένα εκτελεί το κακό με σχέδιο ,σκοπό και ελεύθερη εκλογή . Και εάν ποτέ πάει να κάνει κάτι καλό ,αυτό συμβαίνει συμπτωματικά . Η Τρίτη έκφραση είναι αυτή : <<Γιατί εγώ δεν κάνω ό,τι εγώ θέλω, αλλά κάνω ακριβώς τα πράγματα που μισώ >>[στοίχος 15] . Αλλά εν αναφορά με τον σαρκικό άνθρωπο η Γραφή λέει [Ψαλμός 36,4] : <<Αυτός δεν περιφρονεί το κακό >>.

Γιατί εάν το μισούσαν ,δεν θα το διέπρατταν στις ενέργειες τους αλλά θα αγωνίζονταν και θα εργάζονταν εναντίον αυτού . Η Τέταρτη έκφραση είναι : <<εγώ συμφωνώ ότι ο Νόμος είναι καλός >> { στοίχος 16] ,επειδή ο Νόμος θέλει ό,τι είναι καλό και αυτός ο ίδιος θέλει το καλό και συνεπώς συμφωνούν .Αλλά ο σαρκικός άνθρωπος δεν κάνει αυτό ,επειδή αυτός πάντοτε διαφωνεί με τον Νόμο και θα προτιμούσε [εάν αυτό ήταν δυνατό] ο Νόμος να μην υπάρχει .Συνεπώς αυτός δεν θέλει το καλό ,αλλά το κακό .Και ακόμα και αν αυτός μπορεί να κάνει καλό [καθώς εγώ έχω πεί] δεν το καταλαβαίνει πραγματικά ,επειδή κάνει το καλό του έργο υπό τον καταναγκασμό δουλικού φόβου ,πάντοτε έχοντας την επιθυμία να κάνει το αντίθετο ,εάν θα μπορούσε να κάνει έτσι με ατιμωρησία . Από αυτό εμείς δεν πρέπει να σκεπτόμαστε ότι ο Απόστολος θέλει να εννοηθεί σαν να λέει ότι κάνει το κακό που μισεί και δεν κάνει το καλό που αυτός θέλει να κάνει, κατά μια Ηθική ή Μεταφυσική σημασία , καθώς εάν έκανε ουδέν καλό ,αλλά μόνο κακό ΄ γιατί στην καθομιλουμένη αυτή θα μπορούσε να φανεί να είναι η σημασία των λόγων του . Αλλά αυτός είναι προσπαθώντας να πει ότι δεν κάνει το καλό τόσο συχνά και τόσο πολύ και με τόση πολύ ευκολία ,όσο θα του άρεσε . Γιατί θέλει να ενεργεί κατά ένα εντελώς αγνό ,ελεύθερο και χαρούμενο τρόπο, χωρίς να ταλαιπωρείται από την αντάρτικη σάρκα του και δεν μπορεί να το πετύχει .Γιατί είναι καθώς με έναν άνθρωπο που προτίθεται να είναι αγνός ΄ αυτός θα ευχόταν να μην είναι προσβεβλημένος από πειρασμούς και να διατηρεί την αγνότητά του με πλήρη ευκολία. Αλλά η σάρκα του δεν του επιτρέπει, γιατί με τις παρορμήσεις της και τις κλίσεις της κάνει την αγνότητα ένα πολύ σκληρό φορτίο και αυτή εγείρει ακάθαρτες επιθυμίες ,αν και το Πνεύμα του είναι απρόθυμο . Αυτός που προτίθεται να επιτηρεί ,να προσεύχεται και να βοηθά τον πλησίον του ,θα βρεί πάντοτε ότι η σάρκα του είναι στασιαστική και ότι επινοεί και επιθυμεί άλλα πράγματα . Όθεν εμείς πρέπει να πάρουμε ειδικά σημείωση του γεγονότος ότι ο Απόστολος διακρίνει μεταξύ του <<κάνω>>[facere] και του <<επιτυγχάνω>>[per-ficere] ,καθώς ο ευλογημένος Αυγουστίνος πλήρως διδάσκει στο τέλος του Βιβλίου 2 << κατά Ιουλιανού >> . Εδώ αυτός εννοεί το <<κάνω >> κατά την σημασία του να προσπαθώ ,επινοώ ,έχω την επιθυμία ,υπάρχω πρόθυμος κ.λ.π. για τέτοια πράγματα, καθώς χωρίς διακοπή η σάρκα εργάζεται κατά του Πνεύματος και το Πνεύμα κατά της σάρκας . Γιατί εάν η έκφραση <<κάνω>> ήταν λαμβανόμενη κατά την σημασία του <<εκπληρώνω >> δια μέσου του ορισμένου έργου, τότε ο Απόστολος δεν θα μπορούσε να λέει : << το κακό που εγώ δεν θέλω ,είναι αυτό που κάνω ,αλλά εγώ δεν κάνω το καλό που εγώ θέλω >> [στοίχος 19] , λόγοι δια των οποίων περιγράφει πολύ καθαρά την μάχη μεταξύ της σάρκας και του Πνεύματος .Γιατί αυτό <<το θέλειν να κάνει ό,τι αυτός δεν κάνει >> σημαίνει ότι έχει ένα καλό σκοπό και δια μέσου της αγάπης ,που εκτείνεται ευρύτατα δια του Πνεύματος, μια κλίση διευθυνόμενη προς το καλό και ένα μίσος διευθυνόμενο προς το κακό και εντούτοις επειδή η σάρκα αντιστέκεται και η λαγνεία του αντιτίθεται ,αυτός δεν μπορεί να επιτύχει και να εκπληρώσει την επιθυμία του . Γιατί εάν αυτός θα επετύγχανε και θα το εκπλήρωνε, θα έκανε καλό χωρίς αντίσταση και ευδιάθετα ΄ γιατί αυτό είναι ό,τι επιθυμεί .Αλλά τώρα αυτός δεν ενεργεί κατ΄ αυτόν τον τρόπο και συνεπώς δεν κάνει ό,τι αυτός θέλει να κάνει ,αλλά κάνει ό,τι δεν θέλει να κάνει . Επιπλέον ,αυτός που δεν έχει καμία πάλη και που ακολουθεί την σάρκα του και υπακούει τους κακούς πόθους της, σίγουρα δεν υψώνει μια αντίσταση και δεν λέει : << εγώ κάνω ό,τι δεν θέλω >>, γιατί αυτός δεν παίρνει ευχαρίστηση στο αντίθετο αυτού που κάνει ,αλλά ακριβώς στο πράγμα που αυτός είναι κάνοντας . Αλλά το <<επιτυγχάνειν >> είναι να εκπληρώνει ό,τι κάποιος εύχεται ή επιθυμεί .Έτσι το Πνεύμα επιτυγχάνει το καλό που αυτός εύχεται ,όταν χωρίς ανταρσία αυτός κάνει το έργο του σε συμφωνία με τον Νόμο του Θεού , κάτι που δεν μπορεί να είναι καμωμένο σ΄ αυτή την ζωή ,επειδή << εγώ δεν μπορώ να κάνω αυτό >>[στοίχος 18] . Η σάρκα ,ωστόσο , επιτυγχάνει το έργο της, όταν με ευχαρίστηση και χωρίς αποστροφή και δυσκολία ,αυτή κάνει το έργο της

σύμφωνα με τους πόθους της .Και αυτό είναι το χαρακτηριστικό αυτής της ζωής, μάλλον του θανάτου και είναι η καταστροφή του Κόσμου΄ γιατί είναι εύκολο να κάνει το κακό . Συνεπώς εγώ έχω πεί ότι αυτό το χωρίο εδραιώνει ότι ο Παύλος εδώ είναι μιλώντας όχι σαν ένας σαρκικός άνθρωπος ,αλλά σαν Πνευματικός τέτοιος . Η Πέμπτη δήλωση είναι : <<Αυτό δεν είναι πλέον εγώ που κάνω αυτό ,αλλά η αμαρτία που κατοικεί εντός μου >> [στοίχος 20] . Συνεπώς δεν είναι αυτός που αμαρτάνει, επειδή η σάρκα του ποθεί χωρίς την συγκατάθεσή του ,πράγματι αυτός ο ίδιος δεν ποθεί, επειδή διαφωνεί από τους πόθους της σάρκας .Και εν τούτοις λέει :<< εγώ δεν κάνω το καλό που εγώ θέλω >> [στοίχος 19] .Επειδή το ίδιο πρόσωπο είναι αμφότερα, Πνεύμα και σάρκα ,συνεπώς αυτό που αυτός κάνει κατά την σάρκα, ολόκληρος ο άνθρωπος είναι ειπωμένο να κάνει . Και εν τούτοις ,επειδή αυτός αντιστέκεται ,είναι ορθά ειπωμένο ότι ο όλος άνθρωπος δεν κάνει αυτό ,αλλά μόνο ένα μέρος εξ αυτού . Επομένως αμφότερες οι εκφράσεις είναι αληθείς ,ότι αυτός ο ίδιος κάνει αυτό και αυτός ο ίδιος δεν κάνει αυτό . Αυτός είναι σαν έναν ιππέα . Όταν το άλογό του δεν καλπάζει κατά τον τρόπο που αυτός θέλει αυτό να κάνει ,είναι αυτός ο ίδιος και εν τούτοις όχι αυτός ο ίδιος που κάνει το άλογο να τρέχει κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο . Γιατί το άλογο δεν είναι χωρίς αυτόν ,και αυτός δεν είναι χωρίς το άλογο . Αλλά επειδή ένας σαρκικός άνθρωπος βεβαιότατα συγκατατίθεται προς τον Νόμο των μελών του ,αυτός ο ίδιος βεβαίως κάνει ό,τι η αμαρτία κάνει . Γιατί τώρα είναι ο Νούς και η σάρκα ,όχι μόνο ενός προσώπου αλλά επίσης μιας θέλησης . Η Έκτη έκφραση : <<Γιατί εγώ γνωρίζω ότι ουδέν καλό κατοικεί εντός μου, δηλαδή στην σάρκα μου >>[στοίχος 18] . Κοιτάξτε πώς αυτός αποδίδει προς τον εαυτόν του σάρκα ,η οποία είναι ένα μέρος εξ αυτού ,καθώς εάν αυτός ο ίδιος ήταν σάρκα. Έτσι έχει πει πιο πάνω : <<εγώ είμαι σαρκικός >>[στοίχος 14] ΄ και συνεπώς ομολογεί ότι δεν είναι καλός αλλά κακός ,επειδή κάνει κακά πράγματα .Επειδή εκ της σαρκός του αυτός είναι σαρκικός και αμαρτωλός ,γιατί δεν υπάρχει καλό σ΄ αυτόν και αυτός κάνει κακό ΄ εξ αιτίας του Πνεύματος αυτός είναι Πνευματικός και καλός ,επειδή αυτός κάνει καλό . Συνεπώς εμείς πρέπει να σημειώσουμε ότι οι λέξεις <<εγώ θέλω>>και <<εγώ μισώ >> αναφέρονται στον Πνευματικό άνθρωπο ή προς το Πνεύμα ,αλλά <<εγώ κάνω>> και <<εγώ εργάζομαι >> αναφέρονται προς τον σαρκικό άνθρωπο ή προς την σάρκα . Αλλά επειδή ο ίδιος είναι πλήρης άνθρωπος που συνίσταται από σάρκα και Πνεύμα ,αποδίδει προς τον όλο άνθρωπο και τις δύο αυτές αντιτιθέμενες ποιότητες ,οι οποίες προέρχονται από τα αντιτιθέμενα μέρη αυτού . Έτσι κατ΄ αυτόν τον τρόπο συμβαίνει εκεί μια επικοινωνία ιδιοτήτων, γιατί ένας και ο ίδιος άνθρωπος είναι πνευματικός και σαρκικός ,δίκαιος και αμαρτωλός ,καλός και κακός .Ακριβώς καθώς το ένα και το ίδιο Πρόσωπο του Χριστού είναι αμφότερα ,νεκρός και ζωντανός, ταυτοχρόνως υποφέροντας και σε κατάσταση ευδαιμονίας, αμφότερα εργαζόμενος και σε ανάπαυση κ.λ.π. , εξ αιτίας της επικοινωνίας των ιδιοτήτων Του, μολονότι καμία εκ των φύσεων κατέχει ιδιότητες της άλλης ,αλλά είναι απολύτως διαφορετικές. καθώς εμείς όλοι γνωρίζουμε. Αλλά αυτό δεν εφαρμόζει κατά κανένα τρόπο προς τον σαρκικό άνθρωπο ,όπου ο όλος άνθρωπος είναι αδιαίρετα σάρκα δηλαδή το Πνεύμα του Θεού δεν έχει παραμείνει σ΄ αυτόν. Συνεπώς ο σαρκικός άνθρωπος δεν μπορεί να λέει <<εντός μου ,δηλαδή στην σάρκα μου >> [στοίχος 18], καθώς εάν αυτός δια της δικής του θέλησης ,ήταν κάτι διαφορετικό από την σάρκα, αλλά μάλλον αυτός είναι ένας και ο ίδιος με την σάρκα ,επειδή αυτός παραδίδεται προς τους πόθους της σάρκας του, ακριβώς καθώς ένας άνδρας και μια γυναίκα είναι μία σάρκα κατά μια συμβολική σημασία, αλλά κατά τον τρόπο των πορνών και των μοιχών . Και σαν ένα αποτέλεσμα αυτού ,ο Απόστολος μπορεί να είναι καλύτερα εννοημένος στην παραβολή που αυτός χρησιμοποίησε προηγούμενα ,ήτοι ότι μια γυναίκα είναι ελεύθερη όταν ο σύζυγός έχει πεθάνει ,αλλά η εφαρμογή αυτής της παραβολής φαίνεται ακατάλληλη .επειδή αυτός λέει μάλλον ότι η ψυχή η ίδια ,σαν την γυναίκα ,είναι να πεθαίνει και έτσι να είναι ελευθερωμένη ,αλλά ο άνδρας

δηλαδή τα πάθη της αμαρτίας παραμένουν και συλλαμβάνονται σε αιχμαλωσία , κ.λ.π. .Αλλά ο Απόστολος ,που έχει την ταυτότητα του προσώπου υπ ΄ όψιν , βλέπει την συζυγική ένωση εις έκαστον και κάθε έναν ,ώστε η σάρκα είναι η γυναίκα και η ψυχή ή Νούς είναι ο άνδρας . Όταν αυτοί συμφωνούν μαζί στις επιθυμίες τους ,καθώς ο Αδάμ και η Εύα έκαναν ,αυτοί είναι μια σάρκα . Αλλά εάν ο Νούς, ο σαρκικός άνδρας πεθαίνει ένα Πνευματικό θάνατο ,εμείς είμαστε ήδη νεκροί προς τον Νόμο εις το όλο πρόσωπο και έτσι επίσης ελευθερωμένοι εις το όλο πρόσωπο μας .Είτε ο Απόστολος τώρα παρατηρεί στην σάρκα είτε στο Πνεύμα ,εμείς είμαστε ακόμα η ίδια ενότητα, ο άνδρας τεθειμένος σε θάνατο προς τον Νόμο και η γυναίκα ελεύθερη από τον Νόμο ,ο οποίος ο ίδιος έκανε αυτόν ένα σύζυγο και παρήγαγε αυτόν τον Γάμο, δηλαδή δια του ερεθισμού του αύξησε την επιθυμία και δια της προσφοράς της ευκαιρίας παρήγαγε την συμφωνία μεταξύ του Νου και της σάρκας .Συνεπώς εμείς είμαστε η γυναίκα εξ αιτίας της σάρκας και εμείς είμαστε ο άνδρας εξ αιτίας του Πνεύματος ,το οποίο παραδίδεται προς την σάρκα ,έτσι εμείς είμαστε ταυτοχρόνως αμφότερα ,πεθαμένοι και τεθειμένοι ελεύθεροι .Γιατί αυτή η διπλή χρήση προστίθεται στο πρόσωπο ,αν και τα δύο μέρη είναι διαφορετικά εξ αιτίας αυτού που προστίθεται .Γιατί αυτό είναι χαρακτηριστικό που ενώνει τα ατομικά τους μέρη στο σύνολο . Συνεπώς αυτός λέει : << Ομοίως εσείς έχετε πεθάνει>>[στοίχος 4] ,αν και μόνο σύμφωνα προς τον εσωτερικό άνθρωπο έχουμε εμείς πεθάνει και υπήρξαμε ελευθερωμένοι και λυμένοι από τον Νόμο . Αλλά πάλι αυτό ανήκει στον όλο άνθρωπο, εξ αιτίας του εσωτερικού ανθρώπου και αυτό είναι μεταδομένο προς την σάρκα ή τον εξωτερικό άνθρωπο . Γιατί η ίδια η σάρκα δεν υπηρετεί πλέον τον Νόμο ή τις αμαρτίες, αλλά αυτή είναι ελευθερωμένη εξ αιτίας του γεγονότος ότι ο εσωτερικός άνθρωπος έχει υπάρξει τεθειμένος ελεύθερος ,με τον οποίο αυτός αποτελεί έναν άνθρωπο, του οποίου σύζυγος αυτός είναι και ήταν . Η Έβδομη έκφραση:<< εγώ μπορώ να θέλω ό,τι είναι ορθό ,αλλά δεν μπορώ να κάνω αυτό >>[στοίχος 18] . Αυτό το <<θέλειν>>είναι η παρόρμηση του Πνεύματος ,το οποίο έρχεται από αγάπη και περί του οποίου αυτός λέει :<<Εγώ δεν κάνω το καλό που εγώ θέλω>> [στοίχος 19]και περί του οποίου διαβάζουμε στον Ψαλμό 1,2 :<< η απόλαυσή του είναι στον Νόμο του Κυρίου >>.. Έτσι αυτός τώρα λέει:<< εγώ μπορώ να θέλω ό,τι είναι ορθό >> , δηλαδή την καλή ευχαρίστηση και απόλαυση στο καλό που ο Νόμος διατάσσει ,καθώς λέει πιο κάτω :<< εγώ χαίρομαι στον Νόμο του Κυρίου στον εσωτερικό άνθρωπο >> [στοίχος 22] ,αλλά <<να επιτυγχάνω>> αυτό, δηλαδή το διαταγμένο καλό από τον Νόμο ,αυτός δεν μπορεί να κάνει εξ αιτίας της αντίστασης της σάρκας . Αυτός δεν θέλει να ποθεί και κρίνει ότι είναι καλό πράγμα να μην ποθεί και εν τούτοις αυτός ποθεί , δεν πραγματοποιεί την δική του θέληση και έτσι είναι πολεμώντας με τον εαυτό του ΄ αλλά επειδή το Πνεύμα και η σάρκα είναι τόσο δεμένα μαζί σε ένα ,μολονότι αυτά τελείως διαφορετικά το ένα με το άλλο ,συνεπώς αυτός αποδίδει προς τον εαυτό του σαν ένα ολόκληρο πρόσωπο το έργο αυτών αμφοτέρων ,καθώς εάν αυτός ήταν ταυτόχρονα πλήρως σάρκα και πλήρως Πνεύμα . Εντούτοις με αυτούς τους λόγους αυτός κάνει την θέση του καθαρή και απαντά προς την αντίρρηση που κάποιος θα μπορούσε να εγείρει : << Εάν εσύ δεν κάνεις ό,τι ο Νόμος διατάζει ,αλλά μάλλον κάνεις ό,τι εσύ δεν θέλεις και δεν κάνεις ό,τι εσύ θέλεις, πώς τότε δεν είσαι ένας αμαρτωλός ? >> . Η απάντησή του είναι ότι αυτός πάει να κάνει το καλό ,αλλά δεν επιτυγχάνει αυτό τελείως, επειδή δεν εξαλείφει την λαγνεία της σάρκας . Πώς λοιπόν μπορεί κάποιος ολοκληρωτικά σαρκικός άνθρωπος ,που δεν έχει επιθυμία να κάνει το καλό, να έχει αυτή την θέληση ,μια θέληση που ο Ψαλμός 1 αποδίδει προς τον ευλογημένο άνθρωπο και την οποία μόνο το Πνεύμα δίνει δια μέσου της αγάπης ? Αυτό το κείμενο δεν μπορεί να είναι κατασκευασμένο να λέει κάποια τέτοια πράγματα , χωρίς υπέρτατη βία προς αυτό, πράγματι μόνο με μεγάλη προσβολή, με τέτοιες λέξεις όπως << εγώ θέλω>> ,<<εγώ δεν θέλω>> , <<να θέλω >> κ..λ.π. Η όγδοη έκφραση : << Έτσι εγώ βρίσκω αυτό να είναι ένας Νόμος ,που όταν

θέλω να κάνω το ορθό ,το κακό τίθεται πλάι μου >>, [στοίχος 21] ,δηλαδή εγώ βρίσκω ένα αντίθετο Νόμο ,όταν είμαι θέλοντας να ενεργήσω σε συμφωνία με τον Νόμο του Θεού . Αλλά ένας σαρκικός άνθρωπος δεν μπορεί να είναι ειπωμένο να είναι θέλοντας . Γιατί στον Ψαλμό 112,1 λέγεται : <<Ευλογημένος είναι ο άνθρωπος που φοβάται τον Κύριο ,που πάρα πολύ χαίρεται στις εντολές Του >> . Πραγματικά αυτό συμβαίνει εξ αιτίας της θέλησης του Θεού ,ώστε όταν η λαγνεία αντιστέκεται σε έναν άνθρωπο που θέλει και ασκεί την καλή του θέληση ,δι΄ αυτής ακριβώς της ενέργειας αυτός κάνει την θέλησή του ισχυρότερη και αυξάνει το μίσος του έναντι αυτής περισσότερο ,παρά εάν αυτή δεν αντιστεκόταν Γιατί αυτός στρέφει την θέλησή του εναντίον της και έτσι όσο περισσότερο αυτή αντιστέκεται και επιθυμεί, τόσο περισσότερο αυξάνει το μίσος του γι΄ αυτήν .Καθώς στη περίπτωση ενός θυμωμένου ανθρώπου ,εάν αυτός που τον έχει προσβάλλει τον σπρώχνει ,αυτός τον κάνει ακόμα περισσότερα θυμωμένο .Αλλά ο σαρκικός άνθρωπος δεν έχει αυτή την φωτιά της αγανάκτησης ,ούτε πάει να αισθάνεται καμία αντίσταση, γιατί είναι αρπαγμένος μακριά και ευπειθώς ακολουθεί . Ούτε πάει αυτός να συνειδητοποιεί ότι το <<κακό τίθεται πλάι του >> . Γιατί ουδείς γνωρίζει το κακό που είναι σ΄ αυτόν ,εάν δεν έχει υπάρξει αυτός εγκατεστημένος στο καλό ,πάνω από το κακό ,από όπου μπορεί να κρίνει και να διακρίνει το κακό του ,ακριβώς καθώς εμείς δεν αναγνωρίζουμε τις σκιές, εκτός δια του φωτός και μετράμε την διαφορά δια της αντίθεσης τους και κρίνουμε το ευτελές δια του πολύτιμου . Έτσι εάν το Πνεύμα δεν ήταν στο φώς αυτός δεν θα έβλεπε και δεν θα θλιβόταν για το κακό που τίθεται τόσο πλάι του ,καθώς είναι ξεκάθαρα προφανές στην περίπτωση του χαμένου και του υπερήφανου σ΄ αυτόν τον κόσμο . Η Έννατη έκφραση : <<. Γιατί εγώ χαίρομαι στον Νόμο του Θεού κατά τον έσω άνθρωπο >>[στοίχος 22] . Σημειώστε ότι αυτός σαφώς λέει ότι έχει έναν εσωτερικό άνθρωπο . Αυτός δεν είναι τίποτα άλλο παρά ο Πνευματικός άνθρωπος ,επειδή χωρίς το Πνεύμα ,ολόκληρος ο άνθρωπος είναι ο <<παλιός άνθρωπος >>και μόνο εξωτερικός .Αλλά ο εσωτερικός άνθρωπος είναι ένας Νούς και μια συνείδηση που είναι αγνή και χαίρεται στον Νόμο του Θεού . Ομοίως : <<εγώ χαίρομαι στον Νόμο του Θεού >> ,δηλαδή << οι Λόγοι του Θεού είναι γλυκείς για μένα >>[Ψαλμός 119,103]και <<Ο Νόμος του στόματός σου είναι καλός εις εμέ >> [Ψαλμός 119,72] . Αλλά προς τον σαρκικό άνθρωπο αυτοί είναι πικροί , σκληροί και πλήρεις μίσους ,επειδή η θέλησή του που είναι υποφέροντας από τον πυρετό της αμαρτίας ,μισεί τους Λόγους του Θεού, αν και στα δικά του μάτια και σ΄ εκείνα των άλλων ,αυτός μπορεί να φαίνεται να αγαπά αυτούς εξ αιτίας του φόβου της τιμωρίας. Αυτή η χαρά έρχεται από το Άγιο Πνεύμα δια μέσου της Αγάπης ,καθώς εμείς συχνά έχουμε πεί και χωρίς αυτή την Αγάπη είναι αδύνατο να αγαπάς τον Νόμο και την δικαιοσύνη΄ πράγματι ,ο άνθρωπος απεχθάνεται την δικαιοσύνη περισσότερο όταν είναι υπό Νόμο, παρά όταν είναι χωρίς αυτόν ,γιατί μισεί να γνωρίζει ,ότι θα όφειλε να γνωρίζει αυτό που δεν θέλει να γνωρίζει ή μάλλον το ακριβώς αντίθετο αυτού που θέλει . Η Δέκατη έκφραση :<<εγώ βλέπω στα μέλη μου έναν άλλο Νόμο ,σε πόλεμο με τον Νόμο του Νού μου>> {στοίχος 23]. Από αυτό είναι σαφές ότι είναι ότι είναι μιλώντας περί του εαυτού του σαν ένα πυγμάχο μεταξύ δύο αντιθέτων Νόμων ,αλλά όχι σαν ένας ηττημένος μαχητής για τον οποίο δεν υπάρχει πλέον πόλεμος μεταξύ του Νόμου των μελών και του Νόμου του Νού, καθώς είναι η περίπτωση με τον σαρκικό άνθρωπο . Μάλλον αυτός δείχνει ότι είναι υπηρετώντας τον ένα Νόμο ,ότι είναι αφιερωμένος σ΄ αυτόν και ότι είναι ανορθωμένος προς τον άλλο Νόμο που τον προσβάλλει και δεν τον υπηρετεί ,μάλλον ότι αυτός είναι παλεύοντας εναντίον του . Εμείς όλοι γνωρίζουμε ότι αυτό το είδος αντίστασης ή αναφορές αντίστασης είναι ουδέποτε ακουσμένες στην περίπτωση του σαρκικού ανθρώπου .

Ενδέκατη έκφραση : << Ταλαίπωρος άνθρωπος που εγώ είμαι ? . Ποιος θα με ελευθερώσει από το σώμα αυτού του θανάτου ? >>[στοίχος 24] . Αυτή ακόμα περισσότερο καθαρά παρά οι προηγούμενες δηλώσεις ,δείχνει ότι ένας Πνευματικός

άνθρωπος είναι μιλώντας αυτές τις λέξεις ,γιατί αυτός παραπονείται , γογγύζει και επιθυμεί να είναι ελευθερωμένος . Αλλά σίγουρα όχι άνθρωπος εκτός ενός Πνευματικού ανθρώπου θα έλεγε ότι είναι ταλαίπωρος . Γιατί η τέλεια γνώση του εαυτού μας είναι τέλεια ταπείνωση και τέλεια ταπείνωση είναι τέλεια σοφία και τέλεια σοφία είναι τέλεια Πνευματικότης . Συνεπώς μόνο ο τελείως Πνευματικός άνθρωπος λέει <<Ταλαίπωρος άνθρωπος που εγώ είμαι ! >> Αλλά ο σαρκικός άνθρωπος δεν επιθυμεί να ελευθερωθεί και να τεθεί ελεύθερος ,αλλά ανατριχιάζει τρομερά στην ελευθερία που ο θάνατος φέρει και δεν μπορεί να αναγνωρίσει την δική του κακομοιριά . Αλλά όταν ο Παύλος λέει εδώ<<Ποιος θα με ελευθερώσει από το σώμα αυτού του θανάτου ? >> λέει το ίδιο πράγμα που ο ίδιος λέει αλλού : <<εγώ επιθυμώ να αναχωρήσω και να είμαι με τον Χριστό >>[Φιλιπ 1,23] . Έτσι είναι εκπληκτικό να έλθει εντός του Νού κάποιου ότι ο Απόστολος είναι μιλώντας αυτούς του λόγους στο πρόσωπο του παλαιού ανθρώπου ή ενός σαρκικού ανθρώπου ,λόγοι οι οποίοι είναι τέτοιας μεγάλης τελειότητας ,καθώς εάν ο Απόστολος σαν ένας υποκριτής ήταν αναγκαίο να σκέπτεται και να λέει τίποτε άλλο παρά καλά πράγματα σε σχέση με τον εαυτό του ,δηλαδή να επαινεί τον εαυτόν του και να διαψεύδει ότι είναι ένας αμαρτωλός ,έτσι ώστε αυτός να μην επαινεί την Χάρη ,αλλά να αποκρούει αυτήν .Μάλλον αυτό είναι παρηγοριά να ακούμε ότι ένας τέτοιος σπουδαίος Απόστολος ήταν μπλεγμένος στις ίδιες λύπες και βάσανα ,καθώς εμείς είμαστε ,όταν προσπαθούμε να είμαστε υπάκουοι στον Θεό Η Δωδέκατη έκφραση : << έτσι λοιπόν εγώ ο ίδιος υπηρετώ τον Νόμο του Θεού με τον Νού μου ,αλλά με την σάρκα μου εγώ υπηρετώ τον Νόμο της αμαρτίας >>[στοίχος 25}. Αυτή είναι η πλέον εκφραστική δήλωση εξ όλων . Σημειώστε ότι ο ένας και ο ίδιος άνθρωπος ταυτοχρόνως υπηρετεί τον Νόμο του Θεού και τον Νόμο της αμαρτίας ,ταυτοχρόνως είναι δίκαιος και αμαρτάνει ! Γιατί αυτός δεν λέει :<<η σάρκα μου υπηρετεί τον Νόμο της αμαρτίας, αλλά : <<εγώ ,ο ολόκληρος άνθρωπος ,το ίδιο πρόσωπο ,υπηρετώ μια διπλή δουλεία >> . Συνεπώς αυτός επίσης δίνει ευχαριστίες που υπηρετεί τον Νόμο του Θεού και αυτός ζητά έλεος που έχει υπηρετήσει τον Νόμο της αμαρτίας . Ποιος θα βεβαιώσει περί του σαρκικού ανθρώπου ότι αυτός υπηρετεί τον Νόμο του Θεού ?. Τώρα παρατηρείστε ό,τι εγώ είπα πιο πάνω ,ότι οι άγιοι ταυτοχρόνως ,καθώς αυτοί είναι δίκαιοι ,είναι επίσης αμαρτωλοί ΄ δίκαιοι επειδή πιστεύουν στον Χριστό, του οποίου η δικαιοσύνη τους σκεπάζει και είναι καταλογισμένη προς αυτούς , αλλά αμαρτωλοί επειδή δεν εκπληρώνουν τον Νόμο, δεν είναι χωρίς λαγνεία και είναι σαν άρρωστοι άνθρωποι υπό την φροντίδα ενός γιατρού ΄ αυτοί είναι άρρωστοι πραγματικά , αλλά υγιείς μέσα στην ελπίδα και στο γεγονός ότι είναι αρχίζοντας να είναι υγιείς ,δηλαδή αυτοί είναι << υπάρχοντας θεραπευμένοι >>. Αυτοί είναι άνθρωποι για τους οποίους το χειρότερο δυνατό πράγμα είναι η αλαζονεία ότι αυτοί είναι υγιείς ,μήπως αυτοί θα υποφέρουν ένα χειρότερο υποτροπιασμό . Και είναι από αυτή την σίγουρη αντίληψη που ο Απόστολος στο Κεφάλαιο 2 και πάνω ,μιλά τόσο τολμηρά εναντίων εκείνων των ανθρώπων που ήταν δίκαιοι στα δικά τους μάτια και στέκονταν κάνοντας κρίση ενάντια σ΄ εκείνους που έκαναν λάθος ,ενώ οι ίδιοι έκαναν τα ίδια πράγματα ΄ αυτοί κήρυτταν ενάντια στην κλεψιά ,ενώ αυτοί έκλεβαν, κ.λ.π. Γιατί μολονότι αυτός δεν γνώριζε τις εξωτερικές τους πράξεις , αυτός ήταν απολύτως σίγουρος ότι εφόσον είναι εκτός της Χάρης ,είναι επίσης ενεργώντας κατά του Νόμου στις καρδιές τους . Γιατί εάν ένας άνθρωπος που είναι Πνευματικός ,δεν κάνει ό,τι αυτός θα όφειλε , όταν αυτός είναι πρόθυμος να κάνει ό,τι θα όφειλε ,πόσο πολύ περισσότερο θα συγκρατείται ο σαρκικός άνθρωπος από το να κάνει ό,τι θα όφειλε να κάνει ,όταν είναι απρόθυμος να κάνει ό,τι θα όφειλε να κάνει ,αλλά είναι βιασμένος . Γιατί έτσι <<ο Πνευματικός άνθρωπος κρίνει όλα τα πράγματα, αλλά δεν κρίνεται από κανένα >> 1 Κορ 2,15] Σαν ένα αποτέλεσμα αυτού ,εμείς μπορούμε τελικώς να εννοούμε την δήλωση του Δαυϊδ : << ας προσφέρει ο καθένας που είναι ευσεβής ικεσία προς Σέ τον κατάλληλο χρόνο [Ψαλμός 32,6] και γιατί ο Χριστός έχει αποκηρύξει την γυναίκα Του,

την Συναγωγή, εξ αιτίας της δυσμορφίας της .Γιατί αυτή είναι απρόθυμη να παραδεχτεί την ανομία της και να την ομολογήσει προς το έλεος του Θεού ,αλλά μάλλον αυτή σκέπτεται ότι είναι δίκαιη και αγία . Εμείς έχουμε καλύψει αυτά τα ζητήματα επαρκώς πιο πάνω ,στο Κεφάλαιο 4 .

8 . <<διότι χωρίς τον Νόμο ,η αμαρτία είναι νεκρή >> . Ο ευλογημένος Αυγουστίνος εξηγεί αυτό το χωρίο μαζί με την δήλωση που ακολουθεί σαν εφαρμοζόμενη στην νηπιακή ηλικία, πριν εμείς να έχουμε την χρήση της Λογικής . Στο δεύτερο Βιβλίο του <<κατά Ιουλιανού>> αυτός λέει : <<Το μικρό παιδί που δεν κατέχει ακόμα την ικανότητα να λογικεύεται ,δεν είναι ούτε υπό το καλό ,ούτε υπό το κακό δια μιας ενέργειας της δικής του θέλησης .Αλλά καθώς τα χρόνια διαβαίνουν και η Λογική αφυπνίζεται ,η εντολή έρχεται και η αμαρτία αρχίζει να ζεί . Και όταν αυτή έχει αρχίσει να τον προσβάλλει καθώς μεγαλώνει, τότε θα φανεί τί υπήρξε ευρισκόμενο σε λανθάνουσα κατάσταση στο νήπιο και αυτή είτε θα τον κατακτήσει και θα κυριαρχεί επ΄ αυτού ή αυτός θα κυριαρχεί και θα είναι θεραπευμένος >> . Ο Νόμος αναζεί και η αμαρτία αρχίζει να κάνει την εμφάνισή της ,όταν ο Νόμος είναι αναγνωρισμένος ΄ τότε η λαγνεία, η οποία βρίσκονταν σιωπηλή κατά την διάρκεια της νηπιότητας ανακοινώνει τον εαυτό της κατά την εφηβεία και γίνεται φανερή . Όταν αυτή η λαγνεία ανακοινώνεται κατά την εφηβεία ,αυτή δείχνει τι ήταν κρυμμένο στο παιδί . Έτσι ένα νεαρό φυτό δεν δείχνει ακόμα τί καρπό θα φέρει , αλλά όταν τα φύλλα βγούν και ο καρπός αναπτυχθεί ,τότε γνωρίζουμε τι είδους δένδρο είναι αυτό . Αλλά μπορούμε να βρούμε μια ακόμα βαθύτερη σημασία σ΄ αυτό . Υπάρχουν άνθρωποι που είναι παιδιά στην αντίληψή τους, ακόμα και αν αυτοί είναι εκατό ετών. Αυτοί είναι οι άνθρωποι που είναι μαγεμένοι από τον αγγελιοφόρο του Σατανά κάτω από την μορφή κάποιου πνευματικού αγαθού ,το οποίο αυτοί ποθούν πάρα πολύ φλογερά ,πράγματι περισσότερο πεισματικά ,παρά οποιοσδήποτε μοιχός για μια γυναίκα ή ένας φιλάργυρος για το χρήμα του . Αυτοί εγκαταλείπουν τον Νόμο και την υπακοή προς τον Θεό ,σαν τους Ιουδαίους ,τους αιρετικούς ,τους σχισματικούς ,τους ατομικιστές και τους ιδιόμορφους . Επειδή ο Νόμος δεν έχει ακόμα δοθεί προς αυτούς ,αυτοί δεν έχουν αμαρτία . Αλλά αν γνώριζαν τον Νόμο ,ενάντια στον οποίο αμαρτάνουν ,αν και καίγονται με μεγάλο ζήλο υπέρ του Νόμου , αυτοί αναμφίβολα θα παραδέχονταν την αμαρτία τους .Έτσι όταν ο Νόμος έρχεται προς αυτούς , η αμαρτία αναζεί γι΄ αυτούς . Αλλά τώρα, επειδή καίγονται για τις δικές τους επιθυμίες και επιδιώξεις ,είναι επίσης θυμωμένοι ενάντια στον Νόμο και τον μισούν , επειδή τους απαγορεύει από τον δρόμο που έχουν διαλέξει ,σαν να είχαν κάνει μια συμφωνία με τον Νόμο όπως αυτοί τον βλέπουν .Έτσι όταν ο Νόμος λέει : <<Εσύ οφείλεις να μην επιθυμείς >> η επιθυμία είναι τόσο ισχυρά απαγορευμένη ,που οτιδήποτε είναι επιθυμούμενο ,πλην του Θεού ,ακόμα και εάν είναι επιθυμούμενο προς χάριν του Θεού, γίνεται αμαρτία . Όθεν πολλοί άνθρωποι που αγαπούν την ευσέβεια ,τις προσευχές, τις μελέτες ,τα διαβάσματα ,τις αφοσιώσεις ,τις αυτοσυγκεντρώσεις και αλλά καλά έργα, καθώς εάν αυτά τα πράγματα ήταν τα καλύτερα και τα μόνο ευάρεστα στον Θεό ,είναι πραγματικά χαμένοι ,γιατί γογγύζουν και αυξάνουν οργισμένοι εάν κληθούν σε κάποια χαμηλότερη υπηρεσία . Ώ ανόητοι τρελοί ! Αυτοί δεν γνωρίζουν ότι ο Θεός δεν απαιτεί κάποιου είδους έργα ή μια κάποια ποιότητα ή αριθμό ,αλλά ένα ήσυχο ,μειλίχιο και υπάκουο Πνεύμα, καθώς ο Ψαλμός 51,16 λέει : << εάν Σύ είχες θελήσει αυτό ,εγώ θα το θυσίαζα ,Σύ όμως δεν θα ήσουν ευαρεστούμενος σε μια καψαλισμένη προσφορά >> [δηλαδή ,Σύ δεν ενδιαφέρεσαι για τα καλά μας έργα ,οτιδήποτε αυτά μπορούν να είναι και που εμείς έχουμε διαλέξει να εκτελούμε] . Τί τότε ?. << Η ευπρόσδεκτη θυσία προς τον Θεό είναι ένα σπασμένο [δηλαδή συντριμμένο] Πνεύμα ΄ μια σπασμένη [δηλαδή συντριμμένη] και ταπεινή [δηλαδή κομματιασμένη] καρδιά ,ώ Θεέ ,Σύ δεν θα περιφρονήσεις >>. [Ψαλμός 51,17] , δηλαδή μια καρδιά και ένα Πνεύμα που δεν είναι σκληρυμένα δια μιας πεισματικής στάσης ,αλλά ικανά , υπάρχοντα οδηγημένα και

κομματιασμένα να κάνουν το θέλημά Σου .Τέτοιοι άνθρωποι δεν εκλέγουν το έργο που είναι να κάνουν ,αλλά περιμένουν να είναι εκλεγμένοι για οποιοδήποτε έργο μπορεί να είναι δοσμένο σ΄ αυτούς .Και όλο αυτό ώστε <<Αυτός να δύναται να ανοίξει τα χείλη μας και το στόμα μας να εκφράσει εμπρός τούς επαίνους Σου >>[Ψαλμός 51,15] . Γιατί εκείνοι οι άνθρωποι που διαλέγουν με δική τους πρωτοβουλία ,δεν μπορούν να συγκρατούνται από το να τιμούν τους εαυτούς τους . Αλλά η άλλη τάξη ανθρώπων ικανοποιούν τον Θεό και ως εκ τούτου επίσης ικανοποιούν τους εαυτούς τους .Ο διάβολος κατ΄ αυτόν τον τρόπο ενοχλεί κάθε Νού, εις τρόπον ώστε να μπορεί να κάνει κενή την κλίση κάθε προσώπου και να τον δοκιμάζει αποπλανώντας τον προς εκείνα για τα οποία αυτός δεν έχει υπάρξει καλεσμένος ,λες και ο Θεός ήταν ένας ηλίθιος και δεν γνώριζε πού Αυτός επιθυμούσε να καλέσει ένα πρόσωπο. Έτσι ο διάβολος είναι πάντοτε πολεμώντας κατά της Σοφίας του Θεού και προσπαθώντας να κάνει τον Θεό να φαίνεται ηλίθιος στα μάτια μας, έτσι ώστε αυτός να μπορούσε να μας οδηγήσει μακριά εντός ειδωλολατρίας , κατασκευάζοντας την ιδέα ότι ο θεός θέλει αυτό που Αυτός δεν θέλει .Αυτές οι ιδέες είναι σίγουρα τα είδωλα του οίκου Ισραήλ ,τώρα ανεγερμένα σε όλες τις γωνιές των δρόμων ,κατά μήκος της Ιερουσαλήμ .

17 . << έτσι λοιπόν αυτός δεν είναι πλέον εγώ που κάνω αυτό>> . Δεν είναι λοιπόν αληθές ότι οι Μεταφυσικές πλάνες του Αριστοτέλη και η παραδοσιακή ανθρώπινη φιλοσοφία εξαπάτησαν τους Θεολόγους μας ?. Γιατί αυτοί έχουν έλθει να πιστεύουν ότι η αμαρτία καταργήθηκε στο Βάπτισμα και στην μετάνοια και θεωρούν παράλογη την δήλωση του Αποστόλου, << αλλά η αμαρτία που κατοικεί εντός μου >> . Έτσι ήταν αυτός ο λόγος που τους έδωσε την μέγιστη προσβολή, ώστε αυτοί καταβυθίσθηκαν στην ψεύτικη και επιζήμια γνώμη ,ότι ο Απόστολος δεν ήταν μιλώντας στο δικό του πρόσωπο ,αλλά στο πρόσωπο του σαρκικού ανθρώπου ,γιατί φλυαρούν την ανοησία ότι ο Απόστολος είχε απολύτως όχι αμαρτία ,σε πείσμα των πολλών του καθαρών βεβαιώσεων για το αντίθετο, που λαμβάνει χώρα σε πολλές επιστολές . Η ανόητη γνώμη είχε οδηγήσει προς τις εξαιρετικά επιζήμιες πλάνες τέτοιες όπως ,ότι οι άνθρωποι που έχουν υπάρξει Βαπτισμένοι ή συγχωρημένοι, σκέπτονται ότι είναι αμέσως χωρίς κάποια αμαρτία ΄αυτοί καθίστανται αυτάρεσκοι στο ότι έχουν επιτύχει δικαιοσύνη ,είναι σε ανάπαυση και χαλαρωμένοι ,επειδή είναι ενσυνείδητοι ενάντια καμίας αμαρτίας την οποία θα όφειλαν να μάχονται και να αποπλένουν με θρήνους, δάκρυα ,γογγυσμούς και μόχθο . Συνεπώς η αμαρτία παραμένει στον Πνευματικό άνθρωπο για την εξάσκηση της Χάρης ,για την ταπείνωση της υπερηφάνειας ,για την καταστολή της αλαζονείας . Γιατί αυτός που δεν μοχθεί διακαώς να εξωθήσει την αμαρτία, βεβαιότατα αυτός ακόμα την κατέχει ,ακόμα και αν δεν διέπραξε κανένα περαιτέρω αμάρτημα για το οποίο θα μπορούσε να είναι καταδικασμένος .Γιατί δεν είμαστε καλεσμένοι να καθησυχάζουμε ,αλλά για ένα αγώνα κατά των παθών μας, τα οποία δεν θα ήταν χωρίς ενοχή [γιατί αυτά είναι πραγματικά αμαρτίες και αληθινά καταδικαστέα] ,εάν το έλεος του Θεού δεν συγκρατείτο στο να καταλογίσει αυτά σ΄ εμάς . Αλλά μόνο προς εκείνους που με ανδρεία αγωνίζονται και πολεμούν ενάντια στα σφάλματά τους , επικαλούμενοι το έλεος του Θεού ,δεν καταλογίζει ο Θεός αμαρτία . Συνεπώς αυτός που έρχεται να κάνει ομολογία , δεν θα όφειλε να σκέπτεται ότι είναι θέτοντας κάτω το φορτίο του έτσι ώστε να μπορεί να οδηγεί μια ήσυχη ζωή ,αλλά θα όφειλε να γνωρίζει ότι δια της απόθεσης του φορτίου του ,αυτός αρχίζει να μάχεται σαν ένας στρατιώτης του Θεού και έτσι αναλαμβάνει ένα άλλο φορτίο υπέρ του Θεού, σε εναντιότητα προς τον διάβολο και προς τα δικά του προσωπικά σφάλματα . Εάν αυτός δεν το γνωρίζει, ταχέως θα υποτροπιάσει . Επομένως εάν ένα πρόσωπο δεν σκοπεύει να πολεμά μετά ταύτα ,γιατί αυτός πάει να ζητά να είναι συγχωρημένος και καταχωρημένος στον στρατό του Χριστού ?. Εξ αιτίας της αμάθειας τους ,οι ερμηνευτές έχουν παρανοήσει αυτήν την δήλωση του Αποστόλου στους Εβραίους 12,1 <<ας βάλλουμε κατά μέρος

κάθε βάρος και αμαρτία ,η οποία προσκολλάται τόσο στενά>> .Αυτοί έχουν λάβει το <<βάρος>> να είναι ο διάβολος και <<την αμαρτία η οποία προσκολλάται στενά >>σαν τα κακά έργα ,μολονότι ο Απόστολος λέει ότι τα ίδια τα έργα είναι το <<βάρος >> και ότι <<η αμαρτία που προσκολλάται τόσο στενά >> ,είναι το εσωτερικό ελάττωμα της αμαρτίας και το ίχνος της αμαρτίας .Επιπλέον πρέπει να σημειώσουμε ότι ο Απόστολος δεν εύχεται να είναι εννοημένος καθώς να ήταν λέγοντας ότι η σάρκα και το Πνεύμα είναι δύο ξεχωριστές οντότητες ,αλλά μια ολόκληρη, καθώς μια πληγή και η σάρκα είναι ένα .Γιατί μολονότι η πληγή είναι κάτι κατά τον εαυτόν της και η σάρκα είναι ένα άλλο πράγμα ,εν τούτοις επειδή η πληγή και η σάρκα είναι ένα και επειδή η πληγή δεν είναι τίποτα άλλο παρά πληγωμένη ή αδυνατισμένη σάρκα, εμείς μπορούμε να αποδίδουμε στην σάρκα τις ιδιότητες της πληγής .Κατά τον ίδιο τρόπο είναι ο άνθρωπος αμφότερα ,σάρκα και Πνεύμα .Αλλά η σάρκα είναι η ασθένειά του ή η πληγή του και εν τώ μέτρω που αγαπά τον Νόμο του Θεού ,αυτός είναι Πνεύμα ,αλλά εν τώ μέτρω που ποθεί , αυτός δείχνει την αδυναμία του Πνεύματος και την πληγή της αμαρτίας ,η οποία είναι στην πορεία να είναι θεραπευμένη .Έτσι ο Χριστός λέει : <<Το πνεύμα πράγματι είναι πρόθυμο ,αλλά η σάρκα είναι αδύνατη >> [Ματθ 26,41] . Και ο ευλογημένος Αυγουστίνος στο δεύτερό του βιβλίο <<κατά Ιουλιανού>> λέει : << Εμείς γενικά καταλαβαίνουμε τα σφάλματά μας σαν υπάρχοντα εκείνα τα οποία, εξ αιτίας του Νόμου της αμαρτίας, αντιστέκονται τον Νόμο του Νού μας. Όταν αυτά τα σφάλματα είναι μετακινημένα από εμάς , αυτά δεν είναι κάπου αλλού . Αλλά όταν αυτά έχουν υπάρξει θεραπευμένα εις ημάς ,αυτά δεν θα είναι πουθενά . Τότε γιατί αυτά δεν είναι καταστραμμένα στο Βάπτισμα ? . Δεν είστε εσείς πρόθυμοι να ομολογήσετε ότι η ενοχή τους είναι καταστραμμένη αλλά η αδυναμία τους παραμένει ? . Όχι μια ενοχή δια της οποίας αυτά τα σφάλματα ήταν ένοχα ,αλλά μια ενοχή δια της οποίας αυτά είχαν παραστήσει εμάς ενόχους στα κακά έργα ,εντός των οποίων αυτά μας είχαν σύρει . Και η αδυναμία αυτών των σφαλμάτων δεν παραμένει ,καθώς εάν αυτά ήταν κάποια ζωντανά πλάσματα που έχουν γίνει αδύναμα ,αλλά αυτά είναι ακριβώς η δική μας αδυναμία >>. Από αυτή την καθαρή μαρτυρία είναι σαφές πόσο η λαγνεία είναι αυτή η αδυναμία, εντός ημών, προς το καλό . Καθ΄ αυτή η λαγνεία είναι ένοχη ,να είστε σίγουροι ,αλλά εν τούτοις αυτή δεν μας παριστά ενόχους ,εάν δεν παραδινόμαστε εμείς προς αυτήν και διαπράττουμε αμαρτία . Από αυτό έρχεται το αξιοσημείωτο γεγονός ότι εμείς είμαστε ένοχοι και όχι ένοχοι .Γιατί εμείς οι ίδιοι είμαστε αυτή η αδυναμία ,συνεπώς αυτή είναι ένοχη και εμείς είμαστε ένοχοι μέχρι αυτή η αδυναμία να παύση και να είναι καθαρισμένη . Αλλά εμείς δεν είμαστε ένοχοι ,εφόσον δεν ενεργούμε σε συμφωνία με αυτή την αδυναμία, αφού ο Θεός εντός του ελέους Του δεν καταλογίζει την ενοχή της αδυναμίας ,αλλά μόνο την ενοχή της θέλησης ,η οποία συναινεί προς την αδυναμία . Αυτή η διπλή ιδέα δεν μπορεί να είναι καλύτερα εξηγημένη παρά δια της παραβολής στο Ευαγγέλιο του ανθρώπου που ήταν παρατημένος μισοπεθαμένος [Λουκάς 10,30]. Γιατί όταν ο Σαμαρείτης είχε χύσει κρασί και λάδι επί των πληγών του, αυτός δεν εποκαθίσταται αμέσως ,αλλά αρχίζει να πηγαίνει έτσι .Γιατί ο άρρωστός μας άνθρωπος είναι αμφότερα ,αδυναμία και πηγαίνοντας να αποκτήσει την υγεία . Εν τω μέτρω που αυτός είναι υγιής ,αυτός επιθυμεί να κάνει καλό, αλλά σαν ένα άρρωστο πρόσωπο αυτός θέλει κάτι άλλο και είναι αναγκασμένος να ενδίδει στην πάθησή του, το οποίο αυτός ο ίδιος δεν θέλει να κάνει .Στο φώς αυτών των σημείων είναι σαφές ότι η ιδέα των Μεταφυσικών Θεολόγων είναι ανόητη και γελοία ,όταν αυτοί συζητούν εάν αντίθετες διαθέσεις μπορούν να υπάρχουν στο ίδιο υποκείμενο και όταν εφευρίσκουν την φαντασία ότι το Πνεύμα ,ήτοι η Λογική μας είναι ολότης εκ του εαυτού της ,απόλυτη και στο δικό της Γένος ,ακέραιη και τελείως ολόκληρη και ομοίως η φιληδονία μας ή η σάρκα μας στο αντίθετο άκρο , ομοίως συνιστά ένα πλήρες και απόλυτο όλο ,έτσι εξ αιτίας αυτών των ηλίθιων φαντασιών είναι εξωθημένοι να ξεχνούν ότι η σάρκα είναι αυτή η ίδια μια αναπηρία ή μια πληγή

ολόκληρου του ανθρώπου , ο οποίος δια της Χάρης είναι αρχίζοντας να είναι θεραπευμένος σε αμφότερα ,Νού και σάρκα . Ποιος φαντάζεται ότι σε ένα άρρωστο άνθρωπο υπάρχουν αυτές οι δύο αντίθετες οντότητες ?.Γιατί είναι το ίδιο σώμα που ζητά υγεία και εν τούτοις είναι εξαναγκασμένο να κάνει πράγματα που ανήκουν στην αδυναμία του .Το ίδιο σώμα κάνει αμφότερα εξ αυτών των πραγμάτων .Ο Αυγουστίνος <<ενάντια στον Ιουλιανό>> Βιβλίο 3, 20 λέει : << Η λαγνεία είναι ένα τόσο μεγάλο κακό που μπορεί να νικηθεί μόνο σε πραγματική πάλη ,όπως μια πληγή στο σώμα μπορεί να γιατρευτεί δια της τέλειας θεραπείας .>>. Ας πιέσουμε εμείς ένα μάλλον χοντροκομμένο παράδειγμα επ΄ αυτών των μη πρακτικών Θεολόγων : Ας υποθέσουμε ένα σπίτι που έχει πέσει σε ερείπωση ,είναι στην πορεία της ανακατασκευής ,τότε είναι η κατασκευή του και η παρούσα κατάστασή του ένα πράγμα ,και η κατάσταση της ερήμωσης του κάτι άλλο ?. Αυτό είναι ένα και το ίδιο πράγμα .Αυτό μπορεί να ειπωθεί για το ίδιο το σπίτι ,ότι εξ αιτίας της ύπαρξής του υπό κατασκευή αυτό είναι ένα σπίτι και ότι αυτό είναι στην πορεία να γίνει ένα σπίτι, αλλά εξ αιτίας της ατέλειάς του αυτό μπορεί ταυτόχρονα να ειπωθεί ότι δεν είναι ακόμα ένα σπίτι και ότι στερείται αυτό που είναι αρμόζων για ένα σπίτι .Έτσι <<εμείς που έχουμε τους πρώτους καρπούς του Πνεύματος >> {Ρωμ 8,23] << είμαστε γενόμενοι η απαρχή των πλασμάτων του Θεού >> σύμφωνα προς τον Απόστολο Ιάκωβο {1,18] και <<είμαστε κτισμένοι εντός ενός Πνευματικού σπιτιού >> [1 Πέτρος2,5] και μια κατασκευή έτσι <<ενωμένη μαζί αυξάνει εντός ενός αγίου Ναού εις τον Κύριο >>[Εφεσίους 2,21] . << Αλλά η αμαρτία η οποία κατοικεί εντός εμού >>. Στο Βιβλίο 2 <<ενάντια στον Ιουλιανό>> ο ευλογημένος Αυγουστίνος λέει : << Γιατί πώς είναι η αμαρτία νεκρή όταν εργάζεται τόσα πολλά πράγματα σ΄ εμάς ,ακόμα και όταν αγωνιζόμαστε εναντίον της ? Τί είναι αυτά τα πολλά πράγματα εκτός από τρελές και επιζήμιες επιθυμίες <<οι οποίες βυθίζουν αυτούς που συναινούν προς αυτές, εντός συμφοράς και καταστροφής >>[1 Τιμ 6,9] .Πώς λοιπόν λέμε ότι η αμαρτία είναι τεθειμένη σε θάνατο στο Βάπτισμα και πώς εμείς ομολογούμε ότι κατοικεί στα μέλη μας και εργάζεται πολλές επιθυμίες ,εάν δεν ομολογούμε επίσης ότι αυτή είναι νεκρή σε εκείνη την ενοχή δια της οποίας μας κρατά δεμένους και στα οποία ακόμα επαναστατεί ,αν και νεκρή ,μέχρι αυτή να είναι τελείως θεραπευμένη δια της ταφής ?. Αυτή δεν είναι πλέον καλεσμένη αμαρτία κατά την σημασία ότι μας κάνει ενόχους ,αλλά επειδή έρχεται προς εμάς σαν ένα αποτέλεσμα της ενοχής του πρώτου ανθρώπου και επειδή δια της ανταρσίας ,αυτή μοχθεί να μας σύρει εντός της ίδιας ενοχής >> .Αυτή η αμαρτία είναι το προπατορικό αμάρτημα του ίχνους, σε σχέση προς το οποίο έχουμε δηλώσει προηγούμενα ότι θα ήταν καλλίτερα να λέμε ότι εμείς πεθαίνουμε προς αυτό μάλλον ,παρά ότι αυτό πεθαίνει προς εμάς και ότι εφόσον αυτό συνεχίζει εντός ημών ,εμείς στεφόμαστε μακριά από αυτό ,σ΄ αυτήν την ζωή μόνο δια της Χάρης ,καθώς διαβάζουμε στον Ψαλμό 81,6 : <<Αυτός ανακούφισε τους ώμους σας εκ του φορτίου>> .Και στο πρώτο Βιβλίο ,κεφάλαιο 23 του γραπτού του προς Βαλέριο ,ο Αυγουστίνος λέει : << Η λαγνεία δεν είναι πλέον αμαρτία στον αναγεννημένο ,εφόσον δεν υπάρχει συναίνεση προς αυτήν ,έτσι ώστε ακόμα και αν δεν υπάρχει εκπλήρωση αυτού που είναι γραμμένο : <<Σύ οφείλεις να μην επιθυμείς >>, τουλάχιστον υπάρχει εκπλήρωση αυτού που διαβάζουμε αλλού ,στον Εκκλησιαστή 18,30 << μην πηγαίνεις πίσω από τους πόθους σου >> .Αλλά κατά ένα τρόπο του λέγειν , αυτή είναι καλεσμένη αμαρτία ,επειδή έχει υπάρξει παραγόμενη εξ αμαρτίας και κάνει ένα πρόσωπο ένοχο. εάν η αμαρτία κατακτά τον αμαρτωλό .δηλαδή είναι αμαρτία σε σχέση προς την αιτία της και το αποτέλεσμα ,ακόμα και αν όχι τυπικά .

18 . <<αλλά εγώ δεν μπορώ να κάνω αυτό >> .Υπάρχει μια διαφορά σ΄ αυτό το χωρίο μεταξύ του <<κάνω>> [facere] και του << εκπληρώνω >> [perficere] . Ο ευλογημένος Αυγουστίνος στο τέλος του βιβλίου 3 << ενάντια στον Ιουλιανό >> λέει : << Κρατήστε στο Νού τί ο Απόστολος γράφει προς τους Γαλάτες ,που βέβαια είχαν υπάρξει

Βαπτισμένοι <<αλλά εγώ λέω , περπατάτε δια του Πνεύματος και μην εκπληρώνετε τις επιθυμίες της σάρκας >>[Γαλάτες 5,16] . Αυτός δεν λέει <<μην κάνετε αυτές>> επειδή αυτοί δεν θα μπορούσαν να είναι χωρίς αυτές ,αλλά μάλλον λέει :<<Μην εκπληρώνετε αυτές >>,δηλαδή <<μην φέρνετε αυτά τα έργα σε αποπεράτωση δια της συναίνεσης της θέλησής σας >>. Συνεπώς εάν ένα πρόσωπο δεν συναινεί προς τους πόθους της σάρκας του ,αν και οι παρορμήσεις τους είναι ενεργητικές σ΄ αυτόν , αυτές δεν είναι εκπληρωμένες στα έργα του. Όθεν , όταν η σάρκα ποθεί κατά του Πνεύματος και το Πνεύμα κατά της σάρκας, ώστε δεν κάνουμε τα πράγματα που θέλουμε να κάνουμε, μήτε είναι οι πόθοι της σάρκας εκπληρωμένοι ,αν και αυτοί λαμβάνουν χώρα ,ούτε είναι τα καλά μας έργα εκπληρωμένα, αν και αυτά επίσης συμβαίνουν . Γιατί ακριβώς καθώς ο πόθος της σάρκας είναι εκπληρωμένος ,όταν το Πνεύμα συναινεί προς αυτόν, να κάνει αυτόν ,έτσι ώστε το Πνεύμα δεν ποθεί πλέον κατά της σάρκας ,αλλά με αυτήν ,έτσι επίσης τα καλά μας έργα είναι εκπληρωμένα. όταν η σάρκα έτσι συναινεί προς το Πνεύμα ,ώστε αυτή δεν ποθεί πλέον εναντίον αυτού .Αυτό είναι τί εμείς θέλουμε ,όταν επιθυμούμε την τελειότητα της δικαιοσύνης. Αλλά επειδή δεν μπορούμε να εκπληρώσουμε αυτήν την διεφθαρμένη σάρκα μας , αυτός είπε προς τους Ρωμαίους : <<Εγώ μπορώ να θέλω ό,τι είναι ορθό ,αλλά δεν μπορώ να εκπληρώνω αυτό >> ή καθώς ο Ελληνικός Κώδικας το έχει : <<Εγώ μπορώ να θέλω ό,τι είναι ορθό ,αλλά δεν μπορώ να εκπληρώνω το καλό >> ,δηλαδή εγώ δεν έχω την ικανότητα να εκπληρώνω το καλό . Αυτός δεν λέει : <<να κάνω το καλό >>, αλλά να <<εκπληρώνω το καλό>> ΄ γιατί το να κάνω το καλό είναι να μην πηγαίνω όπισθεν των πόθων μου [εκκλ 18,30] , αλλά το να εκπληρώνω το καλό είναι να μην ποθώ απολύτως . Συνεπώς αυτή η δήλωση προς τους Γαλάτες, << Μην εκπληρώνετε τις επιθυμίες της σάρκας>>[Γαλάτες 5,16] είναι σε αντιπαραβολή με την δήλωση προς τους Ρωμαίους <<εγώ δεν μπορώ να εκπληρώνω αυτό >>[Ρωμ 7,18] . Γιατί μήτε είναι οι πόθοι μας εκπληρωμένοι στο κακό ,εφόσον η θέληση δεν συναινεί προς αυτούς ,ούτε είναι η θέλησή μας εκπληρωμένη στο καλό ,εφόσον η δραστηριότης των πόθων μας παραμένει ,αν και εμείς δεν συναινούμε προς αυτήν. Συνεπώς το Πνεύμα κάνει ένα καλό έργο, όταν αυτό δεν συναινεί στον κακό πόθο ,αλλά το Πνεύμα δεν εκπληρώνει αυτό, γιατί δεν καταστρέφει τις κακές επιθυμίες .Και η σάρκα προκαλεί κακή επιθυμία ,αλλά αυτή δεν εκπληρώνει αυτήν, εφόσον το Πνεύμα δεν συναινεί προς αυτήν και αυτή η ίδια δεν απλώνεται στο σημείο όπου τα έργα της είναι υποκείμενα σε καταδίκη . Από αυτό το κείμενο έχουμε την παρηγοριά ότι ,αν και οι νεότεροι Θεολόγοι λένε τα ίδια πράγματα σε σχέση προς τα αρχικά κίνητρα ,σε σχέση με το σβήσιμο του ίχνους της αμαρτίας ,σε σχέση με ηδονή και σε σχέση με συναίνεση ,εν τούτοις επειδή μιλούν χωρίς την μαρτυρία της Γραφής ,αυτοί μιλούν με λίγο κύρος . Αλλά τώρα ,επειδή οι Παλαιοί Θεολόγοι σε συμφωνία με τους Αποστόλους είναι λέγοντας τα ίδια πράγματα και πολύ περισσότερο καθαρά , εμείς τώρα είμαστε θερμαινόμενοι από το δώρο μιας περισσότερο ήρεμης παρηγοριάς και ανακουφισμένοι καλόβολα από της ηθικές αναστολές της συνείδησης και εκτός του γεγονότος ότι οι σχολαστικοί ,σε πείσμα της αλαζονείας τους, να μιλούν περί αυτών των ζητημάτων κατά ένα πλέον προσεκτικό και καθαρό τρόπο ,έχουν μιλήσει πολύ περίπλοκα και σκοτεινά ,στην προσπάθεια τους να μεταφράσουν Θεϊκές ομιλίες εντός ανθρώπινων μορφών .Γι΄ αυτό τον λόγο οι έννοιές τους είναι μάταιες και επιζήμιες, όταν επί τη βάσει του Αριστοτέλη αυτοί έχουν σκεφθεί με σκοτεινές λέξεις και μεταφορές ,ότι οι αρετές και οι κακίες προσκολλώνται στην ψυχή σαν το ασβεστόνερο επί του τοίχου ,σαν γραπτά επί της φλούδας δένδρου και έτσι μορφοποιούν το θέμα τους . Γιατί κάνοντας έτσι ,ένα πρόσωπο παύει να εννοεί την διαφορά μεταξύ σάρκας και Πνεύματος .

:

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΟΟ

3 . << γιατί ό,τι ο Νόμος δεν θα μπορούσε να κάνει >> . Που τώρα είναι η ελεύθερη

θέληση ? . Πού είναι εκείνοι οι άνθρωποι που προσπαθούν να βεβαιώσουν ότι εκ των δικών μας φυσικών δυνάμεων ,μπορούμε να παράγουμε την ενέργεια να αγαπάμε τον Θεό πάνω από όλα τα πράγματα ? . Εάν έλεγα ότι η αδύνατη αυτή απαίτηση είναι καμωμένη ,θα ήμουν κατ΄ευθείαν καταραμένος .Αλλά τώρα ο Απόστολος είναι λέγοντας ότι αυτό ήταν αδύνατο για τον Νόμο να καταδικάζει την αμαρτία ,πράγματι αυτός ήταν ασθένεια ο ίδιος εξ αιτίας της σάρκας . Αυτό είναι τί εγώ προηγούμενα έχω πεί πολύ συχνά ,ήτοι είναι απλά αδύνατο για εμάς ,εκ του εαυτού μας ,να εκπληρώνουμε τον Νόμο και ότι δεν είναι καμιάς αξίας να λέμε ότι μπορούμε να εκπληρώσουμε τον Νόμο σύμφωνα με την ουσία της πράξης, αλλά όχι σύμφωνα προς την πρόθεση του Νομοθέτη ,καθώς εάν αυτό ήταν στην δύναμή μας να θέλουμε και να είμαστε ικανοί ,αλλά όχι κατά τον τρόπο που ο Θεός θέλει αυτό ,ήτοι εντός της Χάρης . Και εξ αιτίας της τέτοιας λογικής ,η Χάρη είναι χρήσιμη , αλλά όχι αναγκαία και εμείς δεν υφιστάμεθα την διαφθορά της φύσης μας δια μέσου της αμαρτίας του Αδάμ ,αλλά είμαστε πλήρεις στις φυσικές μας δυνάμεις . Γι΄ αυτό τον λόγο η φιλοσοφία βρωμά στα ρουθούνια μας ,καθώς '' η ανθρώπινη λογική μας'' μίλησε για τα καλύτερα πράγματα και έτσι συνθέτουμε πολλές ιστορίες σε σχέση με τον Νόμο της φύσης. Είναι βεβαίως αληθινό ότι ο Νόμος της φύσης είναι γνωστός σε όλους και ότι η λογική μας μιλά για τα καλύτερα πράγματα ,αλλά ποια καλύτερα πράγματα?. Αυτή μιλά για τα καλύτερα ,όχι σύμφωνα προς τον Θεό ,αλλά σύμφωνα προς εμάς, δηλαδή για πράγματα που είναι καλά κατά ένα κακό τρόπο .Γιατί αυτή ζητά τον εαυτό της και το δικό της σε όλα το πράγματα ,αλλά όχι τον Θεό . Αυτό μόνο η Πίστη κάνει εντός της Αγάπης . Όθεν ,η γνώση και η αρετή και οποιαδήποτε καλά πράγματα είναι επιθυμούμενα δια φυσικής ικανότητας είναι καλά κατά ένα καλό τρόπο . Γιατί αυτά δεν είναι φερμένα εντός εξάρτησης προς τον Θεό ,αλλά προς το πλάσμα, δηλαδή τον ίδιο τον εαυτό . Γιατί πώς θα συνδέει κάποιος πράγματα προς τον Θεό, εάν δεν Τον αγαπά πάνω από όλα τα πράγματα ?. Πώς θα αγαπούσε Αυτόν που ο ίδιος δεν έχει γνωρίσει ?.Πώς θα γνώριζε κάποιος άνθρωπος ,όταν αυτός είναι υπό την διαφθορά της πρώτης αμαρτίας και στις σκιές και αλυσίδες ,στο μέτρο που αφορούν την διάνοιά του και τα αισθήματα του ? Συνεπώς ,εάν δεν δίνει η Πίστη το φώς και η Αγάπη να μας κάνει ελεύθερους ,ουδείς άνθρωπος μπορεί ,μήτε να έχει ή να κάνει οτιδήποτε καλό ,αλλά μόνο κακό ,ακόμα και αν αυτός εκτελεί καλό .

ΠΟΡΙΣΜΑ

Το κοινό απόφθεγμα ότι η ανθρώπινη φύση κατά ένα Γενικό και Καθολικό τρόπο γνωρίζει και θέλει το καλό ,αλλά σφάλλει και δεν θέλει αυτό στις ιδιαίτερες περιστάσεις θα ήταν καλύτερα δηλωμένο ,εάν αυτό ήταν να λέει ότι στις ιδιαίτερες περιπτώσεις η ανθρώπινη φύση γνωρίζει και θέλει ό,τι είναι καλό ,αλλά Γενικά μήτε γνωρίζει μήτε θέλει αυτό . Η αιτία είναι ότι αυτή γνωρίζει ουδέν πλην το δικό της καλό ή τί είναι καλό και έντιμο και χρήσιμο υπέρ του εαυτού της ,αλλά όχι τί είναι καλό για τον Θεό και τους άλλους ανθρώπους . Συνεπώς αυτή γνωρίζει και θέλει περισσότερο ό,τι είναι ιδιαίτερο ,μάλιστα ό,τι είναι ένα ατομικό καλό . Και αυτό είναι σε συμφωνία με την Γραφή ,η οποία περιγράφει τον άνθρωπο σαν τόσο στραμμένο εντός ,επί του εαυτού του, που αυτός χρησιμοποιεί όχι μόνο φυσικά, αλλά ακόμα και Πνευματικά αγαθά υπέρ των δικών του σκοπών και σε όλα τα πράγματα ζητά μόνο τον εαυτό του . Αυτή η καμπυλώτης είναι τώρα φυσική για εμάς ,μια φυσική ανομία και φυσική αμαρτωλότης. Έτσι ο άνθρωπος έχει όχι βοήθεια από τις φυσικές του δυνάμεις ,αλλά χρειάζεται την βοήθεια κάποιας δύναμης εξωτερικής του εαυτού του . Αυτή είναι η Αγάπη ,χωρίς την οποία αυτός πάντοτε αμαρτάνει κατά του Νόμου <<εσύ οφείλεις να μην επιθυμείς >> ,δηλαδή ,να στρέφεις ουδέν εντός ,επί του εαυτού σου και να ζητάς ουδέν υπέρ του εαυτού σου ,αλλά να ζεις ,να κάνεις και να σκέπτεσαι όλα τα πράγματα υπέρ του Θεού μόνο .Γιατί τότε κάποιος άνθρωπος θα γνωρίζει το καλό με κάθε τρόπο ,μαζί με όλα τα ιδιαίτερα καλά πράγματα και αυτός

θα κρίνει όλα τα πράγματα . Έτσι ο Νόμος γίνεται αδύνατος με εμάς .Γι΄ αυτό τον λόγο ο ευλογημένος Αυγουστίνος στο <<επί της Χάρης και της ελεύθερης βούλησης>> Κεφάλαιο 16 λέει : << Αυτός διατάζει κάτι που εμείς δεν μπορούμε να κάνουμε, με σκοπό εμείς να μπορούμε να γνωρίζουμε τί πρέπει να ζητάμε από Αυτόν . Γιατί αυτό είναι η Πίστη η οποία ζητά εν προσευχή ό,τι ο Νόμος ζητά .>>

ΠΟΡΙΣΜΑ Μάταια κάνουν κάποιοι άνθρωποι να μεγεθύνουν το φώς της φύσης και να το παραβάλλουν με το φώς της Χάρης ,αφού αυτό είναι πραγματικά περισσότερο μια σκιά και κάτι αντίθετο στη Χάρη .Έτσι αυτό είναι καταρώμενο από τον Ιώβ και τον Ιερεμία ,επειδή είναι μια κακή μέρα και ένα ρυπαρό σημείο ,επειδή αυτό το φως ήλθε στην ύπαρξη αμέσως μετά που η αμαρτία ήλθε, καθώς η Γραφή λέει : <<Τα μάτια τους ήταν ανοιγμένα >> [Γένεση 3,7] . Γιατί η Χάρη έχει θέσει προ του εαυτού της όχι άλλα αντικείμενα, παρά τον Θεό ,προς τον οποίο αυτή φέρεται και προς τον οποίο είναι κινούμενη . Αυτή βλέπει μόνο Αυτόν, ζητά μόνο Αυτόν και πάντοτε κινείται προς Αυτόν και όλα τα άλλα πράγματα ,τα οποία βλέπει μεταξύ του εαυτού της και του Θεού διέρχεται, καθώς εάν δεν τα είχε δεί και διευθύνει τον εαυτόν της μόνο προς τον Θεό . Αυτή είναι η <<ορθή καρδιά>> [Ψαλμός 7,10] και το <<ορθό Πνεύμα >> [Ψαλμός 51,10] . Αλλά η φύση θέτει για τον εαυτό της όχι αντικείμενα ,αλλά τον εαυτό της, προς τον οποίο είναι φερόμενη και προς τον οποίο είναι διευθυνόμενη . Αυτή βλέπει ,ζητά και εργάζεται μόνο προς τον εαυτό της σε όλα τα ζητήματα και διέρχεται όλα τα άλλα πράγματα ,ακόμα και εν μέσω του ίδιου του Θεού . Αυτή είναι η <<διεστραμμένη καρδιά >>[Ψαλμός 101,4] και η <<άνομη καρδιά >> [Παροιμίες 27,21]. Ακριβώς καθώς η Χάρη έχει τοποθετήσει τον Θεό στην θέση όλων των πραγμάτων που αυτή βλέπει ,ακόμα και τα δικά της συμφέροντα και προτιμά Αυτόν σε σχέση με τον εαυτό της και ζητά μόνο εκείνα τα πράγματα που ανήκουν στον Θεό και όχι τα δικά της πράγματα ,έτσι η φύση από την άλλη μεριά ,θέτει τον εαυτό της στη θέση όλων των άλλων πραγμάτων ,ακόμα και στη θέση του Θεού και ζητά μόνο εκείνα τα πράγματα που είναι δικά της και όχι τα πράγματα του Θεού . Συνεπώς αυτή είναι το δικό της Πρώτο και μεγαλύτερο Είδωλο . Δεύτερον ,αυτή πλάθει τον Θεό σε ένα είδωλο και την αλήθεια του Θεού σε ένα ψέμα και τελικά αυτή πλάθει είδωλα εξ όλων των δημιουργημένων πραγμάτων και εξ όλων των δώρων του Θεού . Αλλά η Χάρη ουδέποτε ικανοποιείται στα πράγματα που βλέπει ,εκτός καθώς αυτή βλέπει τον Θεό εντός και πάνω από αυτά και θέλει ,ελπίζει και ευφραίνεται στο γεγονός ότι όλα τα πράγματα υπάρχουν, είναι βλεπόμενα και τετελεσμένα υπέρ της δόξας του Θεού .Η φύση ,αντιθέτως σκέπτεται ότι όλα τα πράγματα που βλέπει είναι τίποτα ,εκτός εάν αυτά υπηρετούν προς το συμφέρον της, υπάρχουν υπέρ αυτής και είναι καμωμένα γι΄ αυτήν .Και τότε εκτιμά αυτά, εάν μπορεί να τα οικειοποιείται για το δικό της όφελος ,χρήση και καλό . Αυτό είναι μια Πνευματική μοιχεία ,ανομία και μια τρομερή κύρτωση εντός ,επί του εαυτού της. Συνεπώς αυτή η σοφία δεν είναι ένα φώς ,αλλά μπορεί πολύ καλύτερα να είναι καλεσμένη σκοτάδι, εκτός εάν κάποιος θα καλούσε αυτήν φως ,επειδή βλέπει και καταλαβαίνει αυτά τα πράγματα δια της δικής της λογικής και αίσθησης ,αλλά αλλιώς, εν τω μέτρω που αυτή στρέφει όλη την γνώση εντός, επί του εαυτού της, αυτή είναι το πλέον πλήρες σκοτάδι. Ούτε μπορεί αυτή δια της φύσης της να κάνει οτιδήποτε άλλο ,παρά να στρέφεται εντός ,επί του εαυτού της .Γιατί δεν μπορεί να αγαπά τον Θεό και τον Νόμο Του ,καθώς ο Απόστολος εδώ λέει . Και το σύμβολο εξ όλων αυτών των πραγμάτων είναι ότι η φύση χαίρετε και είναι ειρηνική ,όταν αυτά τα πράγματα είναι ρέοντας εντός ,επί αυτής ,αλλά γίνεται ενοχλημένη και ανησυχεί όταν πάνε τον άλλο δρόμο .Όμως όχι έτσι η Χάρη ,η οποία παραμένει εν αναπαύσει σε όλα τα πράγματα, αγαπώντας να κάνει το θέλημα του Θεού και ζητώντας να το εκτελεί, έτσι ώστε οποιαδήποτε πράγματα επισυμβαίνουν ,αυτή είναι ικανοποιημένη με αμφότερα ,τον εαυτό της και τα άλλα πράγματα . Οτιδήποτε ο Θεός κάνει και θέλει ,η Χάρη επίσης θέλει και λαμβάνει ευχαρίστηση σ΄ αυτά ,δεν ενδιαφέρει πόσο

δυσάρεστα αυτά μπορούν να είναι . Πράγματι αυτή πάντοτε τιμά και ευλογεί τον Θεό, ακόμα και όταν τα πλέον δυσάρεστα και τρομερά συμβαίνουν σ΄ αυτήν .Αυτή γνωρίζει πώς να χαίρετε στη θλίψη και να πενθεί στην ευτυχία .Αυτό είναι αδύνατο για την σάρκα εκ των δικών της δυνάμεων . 3. <<ένεκα του ότι αυτός ήταν αδύνατος, >> Ο ευλογημένος Αυγουστίνος λέει εν αναφορά με αυτό το χωρίο : << Ο Νόμος ήταν αδυνατισμένος στο ότι δεν προμηθεύει την εκπλήρωση υπέρ της οποίας αυτός διέταζε, όχι ένεκα δικού του σφάλματος ,αλλά <<από την σάρκα>> δηλαδή δια μέσου των ανθρώπων, οι οποίοι επιδιώκοντας σαρκικά αγαθά δεν αγάπησαν την δικαιοσύνη του Νόμου ,αλλά προτίμησαν πρόσκαιρες ευχαριστήσεις εν σχέση προς αυτόν >> . Τώρα αυτό λαβαίνει χώρα όταν τηρείται εκ του φόβου της τιμωρίας ή εξ αγάπης για κάποιο πλεονέκτημα και γι΄ αυτήν την αιτία η καρδιά και η θέληση δεν είναι εντός αυτού , ήτοι όχι επειδή ο Θεός έτσι έχει θελήσει και διατάξει, αλλά επειδή υπόσχεται καλά πράγματα και εμποδίζει κακά . Όμως μόνο η πλήρως ελεύθερη αγάπη της προθυμίας έτσι ενεργεί ή δεν ενεργεί ,επειδή αυτό είναι ευάρεστο προς τον Θεό, χωρίς κανένα ενδιαφέρων για κάποιο άλλο καλό ή φόβο για κάποιο κακό, εκτός του να κάνει το θέλημα του Θεού . Η φύση δεν έχει αυτή την ικανότητα ,αλλά η Χάρη, η οποία είναι δοσμένη δια μέσου της Πίστης εν Χριστώ και δια μέσου του Αγίου Πνεύματος, ταιριάζει να έχει αυτήν .

ΠΟΡΙΣΜΑ

Η έκφραση << Ο Νόμος ήταν αδύναμος >>πρέπει να αναφέρεται προς την καρδιά ή την διάθεση μάλλον ,παρά προς ένα εξωτερικό έργο . Γιατί οι άνθρωποι πηγαίνουν πράγματι να τηρούν τον Νόμο εξωτερικά ,αλλά εσωτερικά ,στην καρδιά αυτό το μισούν ,καθώς διαβάζουμε στο Ψαλμό 28,3 << που μιλούν για ειρήνη με τους πλησίον τους ,ενώ αταξία είναι στην καρδιά τους >>,το οποίο είναι να λέει ότι δεν μπορούν εκ του εαυτού τους να είναι τόσο καλοί εσωτερικά ,όσο φαίνονται εξωτερικά . Συνεπώς ,καθώς έχω πεί ,είναι με την ασφαλή αυτή γνώση ,που ο Απόστολος βεβαιώνει στο Κεφάλαιο 2 με τόση ευθύτητα, ότι αυτοί που διδάσκουν ότι δεν πρέπει να κλέβουμε , αυτοί οι ίδιοι είναι κλέφτες , κ.λ.π., γιατί αυτός γνωρίζει με βεβαιότητα ότι χωρίς Χάρη δεν εκπλήρωναν θεληματικά ό,τι δίδασκαν με το στόμα ή έδειχναν με τα έργα τους ,αφού όλοι χωρίς Χάρη είναι ισοδύναμα ένα μέρος της μάζας για αιώνιο θάνατο ,περί των οποίων είναι γραμμένο στην Γένεση 8,21: <<Η φαντασία και η σκέψη της ανθρώπινης καρδιάς είναι κακή από την νεότητά της [και καθόλου γερμένη προς το καλό που ο Νόμος διατάσσει]>>.Και έτσι ,πάνω από όλα τα πράγματα ας μάθουμε από την τέλεια γνώση του Νόμου ότι είμαστε αδύναμοι και ας δούμε έπειτα πόσο απόλυτα αναγκαίος ήταν ο Χριστός ,ο χορηγός του Πνεύματος και της Χάρης

3. <<εξ αιτίας της αμαρτίας Αυτός καταδίκασε την αμαρτία>>. Ο ευλογημένος Αυγουστίνος λέει αυτό σε σχέση με το χωρίο : <<διότι ο θάνατος του Κυρίου κατορθώνει αυτό, ότι εμείς δεν φοβόμαστε πλέον τον θάνατο και δεν ζητάμε πλέον υλικά αγαθά ή φοβόμαστε πρόσκαιρα κακά, στα οποία ήταν εκείνη η σαρκική σοφία, όπου οι εντολές του Νόμου δεν θα μπορούσαν να εκπληρωθούν .Αλλά όταν στον Χριστιανό άνθρωπο αυτή η σαρκική σοφία απομακρυνθεί ,η δικαιοσύνη του Νόμου είναι εκπληρωμένη ,αφού πλέον αυτός δεν βαδίζει σύμφωνα με την σάρκα ,αλλά σύμφωνα προς το Πνεύμα >> .Από αυτούς τους λόγους είναι σαφές ότι η έκφραση <<αμαρτία>> και <<σοφία της σάρκας >>πρέπει εδώ να είναι εννοημένες σαν το ίδιο πράγμα .Γιατί το να <<καταδικάζω την αμαρτία>> [ο ευλογημένος Αυγουστίνος λέει] είναι να απομονώνω και να παίρνω μακριά την <<σοφία της σάρκας,>> γιατί όταν αυτή μετακινηθεί ,δεν φοβόμαστε πλέον τον θάνατο, ούτε αγαπάμε αυτή την ζωή . Έτσι ο Νόμος είναι εκπληρωμένος επειδή ο Θεός μόνο είναι αγαπώμενος . Γιατί αυτός που δεν φοβάται θάνατο εξ αιτίας του Θεού ,ομοίως δεν αγαπά περισσότερο αυτή την ζωή από τον Θεό και συνεπώς αυτός εσωτερικά μισεί τον εαυτόν του ,αλλά αγαπά

τον Θεό πάνω από όλα τα πράγματα .Γιατί αυτός που αγαπά τον Θεό περισσότερο, παρά τον εαυτό του ,σίγουρα αγαπά τον Θεό πάνω από όλα τα πράγματα ,αφού ένα πρόσωπο τίποτα δεν αγαπά τόσο πολύ όσο τον εαυτό του .Αλλά αυτό είναι αδύνατο για την σάρκα ΄ γιατί η σοφία της σάρκας κάνει ένα πρόσωπο να αγαπά τον εαυτό του πάνω από όλα τα πράγματα, ακόμα περισσότερο και από τον Θεό .Εάν αυτό ήταν δυνατό για την σάρκα να αγαπά τον Θεό τέλεια , <<τότε ο Χριστός πέθανε άσκοπα >>[Γαλάτες 2,21], αφού τότε η σάρκα θα ήταν σε καλή κατάσταση αγαπόντας τον Θεό, και ο Απόστολος θα είχε πεί ψεύτικά <<αυτή δεν υποτάσσεται στον Νόμο του Θεού , πράγματι αυτή δεν μπορεί .[στοίχος 7] . Έτσι ξανά το επιχείρημα πηγαίνει ενάντια σ΄ εκείνους που λένε ότι η θέληση μπορεί να παράγει μια ενέργεια αγάπης πάνω από όλα τα πράγματα προς τον Θεό, εκ των δικών της φυσικών δυνάμεων .Και το επιχείρημά τους είναι μηδαμινό όταν λένε : <<οτιδήποτε η διάνοια μπορεί να υπαγορεύει να είναι ηθελημένο ή καμωμένο , η θέληση μπορεί να θέλει ΄ αλλά η διάνοια υπαγορεύει να αγαπάμε τον Θεό πάνω από όλα τα πράγματα ,συνεπώς η θέληση μπορεί να θέλει αυτό >>. Η απάντηση είναι ότι αυτό είναι ένα λάθος συμπέρασμα μαζί με ότι ακολουθεί από αυτό . Μάλλον το συμπέρασμα πρέπει να είναι αυτό : Η θέληση λοιπόν μπορεί να θέλει ο Θεός να αγαπάται πάνω από όλα τα πράγματα ,καθώς της έχει υπαγορευθεί. Αλλά από αυτό δεν ακολουθεί ότι αυτή μπορεί να αγαπά τον Θεό πάνω από όλα τα πράγματα ,αλλά αυτή θέλει με μόνο μια αδύναμη δραστηριότητα αυτό να όφειλε να είναι καμωμένο ,δηλαδή αυτή έχει μόνο ένα μικρό μέρος της θέλησης ,η οποία διακηρύχθηκε αναγκαία .Εάν αυτό δεν ήταν η περίσταση, η δήλωση που όλοι κοινά κάνουν θα ήταν άχρηστη ,δηλαδή ότι ο Νόμος ήταν δοσμένος να ταπεινώσει τους υπερήφανους, που αλαζονικά βασίζονται επί της δικής τους δύναμης .Και πώς ο Χριστός <<καταδίκασε την αμαρτία εξ αιτίας της αμαρτίας >>ή πώς δια του θανάτου Του προξένησε σ΄ εμάς να μην φοβόμαστε πλέον τον θάνατο ή να απομονώνουμε <<την σοφία της σάρκας >>από τους ανθρώπους ?. Μόνο δια της αξίας του θανάτου Του ,δια του οποίου κέρδισε το Πνεύμα να είναι δοσμένο προς εμάς και η σοφία της σάρκας να λαμβάνεται από εμάς .Γιατί το Πνεύμα σκοτώνει <<την σοφία της σάρκας >> ,κάνει τον εσωτερικό άνθρωπο ζωντανό και προκαλεί τους ανθρώπους να περιφρονούν τον θάνατο ,να εγκαταλείπουν την ζωή και να αγαπούν μόνο τον Θεό πάνω από όλα τα πράγματα ,καθώς διαβάζουμε στο Άσμα Σολωμόντος 8,6 : <<Γιατί η αγάπη είναι δυνατή σαν θάνατος και ζηλότυπα τόσο αμείλικτη όσο ο τάφος >>.Το Πνεύμα επίσης γίνεται αιτία η λαγνεία να είναι καταδικασμένη εντός ημών . Γιατί να γνωρίζουμε και να καταδικάζουμε την λαγνεία και να εκλέγουμε την αγάπη δεν είναι έργο μας ,αλλά το δώρο του Θεού . Συνεπώς αυτός λέει ότι ο Θεός έχει καταδικάσει και καταστρέψει την αμαρτία μας ,αλλά Αυτός μας προκαλεί να καταστρέψουμε αυτήν δια μέσου του Πνεύματός Του ,που είναι ξεχυμένο δια Πίστεως στις καρδιές μας . Και επίσης σημειώστε αυτό ,ότι αυτός δεν λέει : << Αυτός καταδίκασε την αμαρτία στην σάρκα ,εξ αιτίας της αμαρτίας στην σάρκα >> γιατί θέλει να εκφράσει την διαφορά μεταξύ <<αμαρτίας >> και <<αμαρτίας στην σάρκα>> .Γιατί η αμαρτία εξ αιτίας της οποίας η αμαρτία της σάρκας είναι καταδικασμένη ,είναι αυτή η ίδια η ποινή της αμαρτίας ,την οποία ο Χριστός επήρε εντός της δικής Του σάρκας ,η οποία ήταν χωρίς αμαρτία ,εν τούτοις εξ αιτίας των ποινών της αμαρτίας, Αυτός έλαβε την ομοιότητα της αμαρτωλής σάρκας . Συνεπώς η αμαρτία ,η οποία είναι στη σάρκα όλων των άλλων ανθρώπων είναι καταδικασμένη εξ αιτίας Αυτού στου οποίου την σάρκα υπήρχε όχι αμαρτία .

3 . <<ό,τι ο Νόμος δεν θα μπορούσε να κάνει >>. Ο Απόστολος προτιμά να λέει ,<<ό,τι ο Νόμος δεν θα μπορούσε να κάνει >>μάλλον ,παρά << ό,τι εμείς δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε >> αν και αυτή η ανικανότης δεν ανήκει σε κανένα άλλο ,παρά σε εμάς που είμασταν αδύναμοι ή ανίκανοι να εκπληρώνουμε τον Νόμο. Αλλά αυτός το κάνει για να συμβαδίσει στην πρακτική του και επειδή η ευκαιρία το απαιτεί . Γιατί αυτός είναι συζητώντας πρωταρχικά εναντίων εκείνων που εμπιστεύονται στις δυνάμεις της

δικής τους φύσης και σκέπτονται ότι όχι άλλη βοήθεια είναι αναγκαία για δικαιοσύνη και καλά έργα, παρά μία καλή γνώση του Νόμου ,σαν τους Ιουδαίους και ακόμα και σήμερα όλους τους υπερήφανους ανθρώπους που είναι μιλώντας, καθώς εκείνοι οι άνθρωποι έκαναν στην Έξοδο 20,18_: <<Εσύ μίλα μας και εμείς θα ακούμε >> και επίσης στην Έξοδο 19,8 : <<όλα που ο Κύριος έχει μιλήσει ,εμείς θα κάνουμε >> .Τώρα όλοι αυτοί οι άνθρωποι σκέπτονται ότι ο Νόμος είναι αρκετός γι΄ αυτούς και αυτοί όσο περισσότερο σφάλλουν αξιοθρήνητα, τόσο περισσότερο σκέπτονται ότι ο Νόμος είναι εκπληρωμένος μόνο δι΄ εξωτερικών πράξεων . Ο Απόστολος συζητά εναντίον της κενής τους πίστης στον Νόμο και αυτής της πίστης τους ,όταν αυτός λέει ότι ήταν αδύνατο για τον Νόμο να επιτύχει αυτό το οποίο αυτοί αλαζονικά σκέφτηκαν, την κατάργηση της αμαρτίας και την απόκτηση δικαιοσύνης .Σ΄ αυτό ο Νόμος δεν είναι σε σφάλμα ,αλλά η κατασκευασμένη γνώμη τους και η εμπιστοσύνη στον Νόμο είναι μάταιη και ηλίθια . Να είστε σίγουροι ,ο Νόμος εντός του εαυτού του είναι πάρα πολύ καλός . Αυτό είναι καθώς με ένα άρρωστο άνθρωπο ,που θέλει να πιεί κάποιο κρασί επειδή ανόητα νομίζει ότι η υγεία του θα επιστρέψει εάν κάνει έτσι .Τώρα εάν ο γιατρός ,χωρίς καμιά κριτική στάση περί του κρασιού ,θα όφειλε να λέει προς αυτόν : << αυτό είναι αδύνατο για το κρασί να σε θεραπεύσει ,αυτό θα σε κάνει μόνο πιο άρρωστο, ο γιατρός δεν είναι καταδικάζοντας το κρασί ,αλλά μόνο την ανόητη εμπιστοσύνη του άρρωστου ανθρώπου σ΄ αυτό . Γιατί αυτός χρειάζεται άλλο φάρμακο να γίνει καλά ,έτσι ώστε τότε να μπορεί να πιεί το κρασί του . Έτσι επίσης η διεφθαρμένη μας φύση χρειάζεται ένα άλλο είδος φαρμακευτικής αγωγής ,παρά τον Νόμο ,δια της οποίας μπορεί να φθάσει σε καλή υγεία ,έτσι ώστε αυτή να μπορεί να εκπληρώνει τον Νόμο . 7. << Το φρόνημα της σαρκός είναι εχθρικό προς τον Θεό >> .Θα ήταν καλύτερα να χρησιμοποιείται η λέξη <<φρόνημα>> [prudentia] ,από την αρχή μέχρι το τέλος αυτού του Κεφαλαίου ,παρά <<σοφία>> [sapientia] ,καθώς αμφότεροι ,ο ευλογημένος Αυγουστίνος και το Ελληνικό κείμενο κάνουν .Γιατί υπάρχει γενική συμφωνία ότι ο όρος ΄΄φρόνημα΄΄χρησιμοποιείται από όλους τους ανθρώπους να εφαρμόζει προς τις δράσεις μας ,ενώ η ΄΄σοφία ΄είναι εφαρμοσμένη στη σκέψη μας . Αλλά εδώ ο Απόστολος μιλά κατά μια ηθική σημασία και σε σχέση με πράγματα που εμείς κάνουμε . Φρόνηση είναι αναμιγμένη στην εκλογή του καλού και στην αποφυγή του κακού . Αυτά τα πράγματα είναι διπλά και συνεπώς αυτός περιγράφει εδώ μία διπλή φρόνηση .Το <<φρόνημα της σάρκας>> διαλέγει ό,τι είναι καλό για τον ίδιο τον εαυτό και αποφεύγει ό,τι είναι μειονεκτικό για τον ίδιο τον εαυτό ,αυτή απορρίπτει το κοινό καλό και διαλέγει ό,τι είναι ζημιογόνο προς την κοινότητα .Αυτή είναι μια φρόνηση που διευθύνει την σάρκα, δηλαδή την λαγνεία μας και την αυτό-επιθυμία ,η οποία χαίρεται τον εαυτό της και χρησιμοποιεί οτιδήποτε άλλο, συμπεριλαμβανόμενου του ίδιου του Θεού ΄ σε όλα τα ζητήματα έχει τον νού της υπέρ του εαυτού της και στο δικό της συμφέρων . Αυτή η φρόνηση κάνει τον άνθρωπο να αισθάνεται ότι είναι ο ίδιος το τελικό και απόλυτο αντικείμενο στη ζωή ,ένα είδωλο ,εκ αιτίας του οποίου αυτός κάνει ,υποφέρει, προσπαθεί ,σχεδιάζει και λέει όλα τα πράγματα . Αυτός θεωρεί καλά μόνο εκείνα τα πράγματα που είναι υπέρ του δικού του προσωπικού καλού και εκείνα τα πράγματα μόνο σαν κακά ,που είναι κακά γι΄ αυτόν . Αυτή η στρεβλώτης, αυτή η διαφθορά, αυτή η ανομία, είναι καταδικασμένη ξανά και ξανά στην Γραφή ,κάτω από το όνομα της μοιχείας και ειδωλολατρίας, και αυτό είναι καθώς έχουμε πει προηγούμενα στο Κεφάλαιο 6 , κάτι εξαιρετικά βαθύ στη φύση μας ,πράγματι αυτό είναι ακριβώς η φύση μας η ίδια, πληγωμένη και ολοκληρωτικά σε αναβρασμό ,έτσι ώστε χωρίς Χάρη αυτή γίνεται όχι μόνο αθεράπευτη ,αλλά επίσης ολοκληρωτικά αγνώριστη .Αλλά με σκοπό να μπορούμε να λάβουμε μια καθαρότερη αντίληψη αυτής της κύρτωσης , ας υποδείξουμε τους βαθμούς της σύμφωνα με τα αντικείμενά της ,τα οποία είναι [καθώς εδηλώθει αλλού] τα αντικείμενα μιας υπέρμετρης ευχαρίστησης .
Εξωτερικά αγαθά :πλούτη, ισχύς ,τιμές | συγγενείς ,φίλοι ,οικογένεια| άτομα της

ίδιας οικογένειας ,παιδιά ,σύζυγος | Φυσικά αγαθά : υγεία | δύναμή | ομορφιά | Πνευματικά αγαθά : ταλέντα ,μνήμη ,εξυπνάδα| φρόνηση | Γνώση και επιτηδειότητες :σωματικές | πνευματικές | δυνάμεις : φυσικές | αποκτημένες κ.λ.π.| Φυσική ,δηλαδή ανθρώπινη σοφία : ελεύθερες τέχνες | φιλοσοφία κ.λ.π. Διανοητική σοφία : στη γνώση και τα μυστήρια της Γραφής ,της δημιουργίας . Εγκάρδια Χάρη στην δικαιοσύνη, αφοσίωση ,δώρα Αγίου Πνεύματος κ.λ.π. εν Προσευχή Ο Θεός καθώς Αυτός είναι αποκαλυμμένος προς εμάς στις Θεϊκές Του ιδιότητες. Ο Θεός έχει δώσει όλα αυτά τα πράγματα στους ανθρώπους και τους έντυσε σαν σε ένα ένδυμα .Αλλά <<η φρόνηση της σάρκας >>προσκολλάται σε όλα αυτά . Όμως όχι όλοι οι άνθρωποι είναι ντυμένοι εντός όλων αυτών ,ούτε είναι όλοι ισοδύναμοι σε καθένα ,αλλά σε κάθε άνθρωπο ,ένα είναι δυνατότερο ,ένα άλλο ασθενέστερο και ένας άνθρωπος είναι ντυμένος με κάποιο σημαντικό αριθμό και κάποιος άλλος με μικρότερο . Όλα αυτά ο άνθρωπος τα στρέφει εντός ,επί του εαυτού του ,σ΄ αυτά ζητά το υψηλότερό του καλό και εξ αυτών κάνει για τον εαυτό του τρομακτικά είδωλα ,στη θέση του αληθινού Θεού εν τω μέτρω που αυτός δεν αναφέρει αυτά προς τον Θεό και δεν είναι ευχαριστημένος εάν αυτά παίρνονται πίσω από αυτόν .Και είναι ενάντια στην θέλησή του να είναι ξεγυμνωμένος και στερημένος από όλα αυτά . Έτσι δεν επιτρέπουν στους εαυτού τους να εγκαταλείψει και το χαμηλότερο εξ αυτών ,τέτοιο καθώς πλούτο ΄ αλλά εάν εγκαταλείπουν πλούτη ,δεν θέλουν να εγκαταλείψουν τιμές ΄ εάν τιμές ,τότε όχι παιδιά ,συγγενείς ,φίλους ,κ.λ.π. Και εάν τα εγκαταλείπουν ,προσκολλώνται προς την υγεία τους ,την ομορφιά τους ή την ζωή τους και έτσι συνέχεια δια μέσου πολλών σφιχτά κρατημένων παγίδων και ατέλειωτων ζητημάτων. Ακόμα και από τα ελαχιστότερα εξ αυτών η φύση μας δεν μπορεί να διαχωρίσει τον εαυτόν της ,πολύ λιγότερο από όλα αυτά και από τα μεγαλύτερα . Αλλά η Χάρη γρήγορα ανοίγει τον δρόμο ,καθώς η Γραφή λέει [Ψαλμός 25,15] : <<Αυτός θα συλλέξει τα πόδια μου εκτός των δοχείων >>. Αυτά τα πράγματα είναι <<η παγίδα του ορνιθοθήρα>> [Ψαλμός 91,3} γιατί αν και καλά πλάσματα, συμπεριφέρονται έτσι εξ αιτίας της αμαρτωλότητας της φρόνησης της σάρκας . <<Φρόνημα του Πνεύματος >>είναι η εκλογή του κοινού καλού και η αποφυγή του κοινού κακού ,η απόρριψη του ορισμένου δικού μας προσωπικού καλού και η εκλογή του ορισμένου προσωπικού κακού .Γιατί αυτή η φρόνηση διευθύνει την αγάπη η οποία ζητά <<όχι το δικό της >>[1 Κορ13,5] ,αλλά τα πράγματα του Θεού και όλων των πλασμάτων .Και αυτός κοιτά σαν καλό μόνο εκείνα τα πράγματα που είναι καλά στα μάτια του Θεού και για το όφελος όλων και σαν κακά μόνο εκείνα τα πράγματα που είναι κακά στην όραση του Θεού και για όλους τους ανθρώπους .Αυτός δεν έχει άλλο αντικείμενο παρά τον Θεό κατά ένα αρνητικό τρόπο και έχει όλα τα πράγματα μαζί με τον Θεό κατά ένα αρνητικό τρόπο . Όθεν αυτός χαίρεται όλα τα πράγματα εντός και με τον Θεό .Και πώς αυτά τα πράγματα μπορούν να είναι ,είναι εύκολο να λέγεται, αλλά ανήκει μόνο στο Πνεύμα να επιτυγχάνει αυτά και μόνο στον άνθρωπο που έχει δοκιμάσει αυτά ,να το καταλαβαίνει. Γιατί αυτό είναι το έργο του Αγίου Πνεύματος ,ότι τόσα πολλά πράγματα αιφνιδιαστικά εξαφανίζονται και καθίστανται ουδέν και είναι θεωρημένα σαν τίποτα από την ψυχή και η ψυχή η ίδια είναι αιφνιδιαστικά στραμμένη μακριά από τα πάντα και με την Μαρία να απαιτεί μόνο το ένα αναγκαίο πράγμα [Λουκάς 10,38]. Αλλά η Μάρθα ,καθώς βαδίζει δια μέσου των πραγμάτων και παλεύει με αυτά ,είναι ενοχλημένη σε σχέση με πολλά πράγματα. Όμως ο Παύλος <<λησμονώντας τι κείται οπίσω είναι επεκτεινόμενος σ΄ αυτό που κείται εμπρός>> [Φιλιπ3,13] . Ξεκάθαρα υπάρχουν άνθρωποι που έχουν αποκηρύξει πλούτη και διακήρυξαν την φτώχεια και η ψυχή τους έχει ξεφύγει από την παγίδα . Αλλά κοιτάξτε ! Αυτοί πέφτουν εντός μιας χειρότερης τέτοιας, ήτοι εντός της αυτό - επιθυμίας και των λαθών της αφοσίωσης ,αφιέρωσης ,αυτό-δικαίωσης ,γνώσης, μελετών ή κάποιας άλλης ελαφρότερης τέτοιας, όπως τιμής και ματαιοδοξίας ,κ.λ.π. Συνεπώς χρειαζόμαστε να ασκήσουμε πολλούς μόχθους ,ώστε <<η σοφία της

σάρκας>> , η οποία είναι εμπλεκόμενη σε τόσο πολλές παγίδες ,να μπορεί να είναι νικημένη από την φρόνηση του Πνεύματος, δια μέσου πολλών προσευχών και δακρύων . Αυτές είναι οι παγίδες τις οποίες ο Άγιος Αντώνιος είδε στον κόσμο και μέσα στο άγχος του είπε : << Ποιος μπορεί να ξεφύγει όλα αυτά τα πράγματα ? >>. Και η απάντηση ήλθε προς αυτόν : <<Μόνο η ταπεινότης >> .Γιατί εγώ έχω καταγράψει αυτές τις μεγάλες παγίδες και εάν κάποιος τις υποδιαιρούσε εντός των ιδιαίτερων μερών ,θα πρόσθεταν πολύ περισσότερες .Είναι βεβαίως αλήθεια ότι όταν ένας έχει ξεφύγει την παγίδα του πλούτου σε ένα πεδίο ,για παράδειγμα στην αγάπη του χρήματος ,μπορεί να πέσει εντός κάποιας άλλης τέτοιας , όπως αγάπη για ιδιοκτησίες, τέτοιες όπως γη ή κάτι άλλο και αυτό είναι το ίδιο με τα άλλα πράγματα . Συνεπώς αυτά τα πράγματα, που εξ αιτίας του διαβόλου της <<φρόνησης σάρκας >> στρέφονται εντός μιας παγίδας και ενός προσκόμματος για έναν άνθρωπο, γίνονται μια ατραπός και ένα πλησίασμα προς τον Θεό για έναν άλλο, δια μέσου της ευλογίας του Πνεύματος . Όθεν αυτός λέει : << Αυτοί θέτουν τα μυαλά τους επί πραγμάτων της σάρκας >>, δηλαδή σε φυσικά αγαθά που είναι τα αντικείμενα που χαίρονται ,όλα εξ αυτών που έχουμε αριθμήσει πιο πάνω . Γιατί η έκφραση << η φρόνηση της σάρκας>> παραπέμπει όχι μόνο σε πράγματα που είναι απλά σαρκικές ηδονές ,αλλά σε όλα τα πράγματα που είναι αυτής της πλευράς του Θεού ,που μπορεί να κατέχονται μόνο σ΄ αυτή την ζωή ΄ γιατί η μέλλουσα ζωή δεν μπορεί να κατέχεται στον δημιουργημένο κόσμο, αλλά μόνο στον δημιουργό που είναι το καλό, που ανήκει στην<< φρόνηση του Πνεύματος>> . Επί αυτού του σημείου ο ευλογημένος Αυγουστίνος λέει : << Αυτός είναι καλεσμένος ένας εχθρός του Θεού που δεν υπακούει τον Νόμο Του και αυτό εξ αιτίας της φρόνησης της σάρκας , δηλαδή όταν αυτός ζητά πρόσκαιρα πλεονεκτήματα και φοβάται πρόσκαιρα κακά. Γιατί ο κοινός ορισμός της φρόνησης είναι ότι ένα πρόσωπο ζητά καλά πράγματα και αποφεύγει τα κακά >>. Λοιπόν ,όταν έχει παραθέσει τις λέξεις <<ο Νούς που είναι τεθειμένος επί της σάρκας είναι εχθρικός προς τον Θεό >> ,αυτός προχωρά να δείξει γιατί ο Απόστολος είπε <<εχθρική>>, ήτοι επειδή αυτή δεν υποτάσσεται προς τον Νόμο του Θεού, μη τυχόν κάποιος Μανιχαίος λάβει την ιδέα ότι μια φύση προερχομένη εξ αντιθέτων αρχών είναι εχθρική προς τον Θεό . << Αλλά εμείς υπακούμε τον Νόμο του Θεού ,όταν η φρόνηση αυτή καταστραφεί ,έτσι ώστε η φρόνηση του Πνεύματος παίρνει την θέση της και ότι η ελπίς μας εκ αιτίας αυτού δεν τίθεται σε πρόσκαιρα πλεονεκτήματα ,είτε ο φόβος μας σε πρόσκαιρα κακά . Γιατί η ίδια φύση της ψυχής μας έχει την φρόνηση της σάρκας όταν προσκολλάται στις χαμηλότερες επιθυμίες και την φρόνηση του Πνεύματος όταν αυτή διαλέγει τα πράγματα που είναι πάνω>> και αγαπά αυτά . <<Κατά τον ίδιο τρόπο που είναι η φύση του νερού να παγώνει με το κρύο και να εξατμίζεται με την θερμότητα, έτσι είναι ειπωμένο : <<η φρόνηση της σάρκας δεν υποτάσσεται στον Νόμο του Θεού ,πράγματι αυτή δεν μπορεί >>Αλλά όταν το νερό είναι εξατμισμένο και γίνεται ατμός καθώς η θερμότης εφαρμόζεται ,ουδείς μπορεί να καλέσει αυτό χιόνι . Έτσι επίσης ο Κύριος στον Ματθ12,33: <<είτε κάνετε ένα δένδρο καλό και τον καρπό του καλό ή κάνετε το δένδρο κακό και τον καρπό του κακό>> που είναι να λέει ότι εάν η <<φρόνηση της σάρκας >> , η οποία είναι το κακό δένδρο, δεν είναι αλλαγμένη στην <<φρόνηση του Πνεύματος >>η οποία είναι το καλό δένδρο ,αυτό δεν μπορεί να παράγει καλό καρπό ,ακόμα και αν ο καρπός έχει την όψη σαν καλός καρπός . Γιατί το δένδρο δεν έρχεται από τον καρπό ,αλλά ο καρπός από το δένδρο . Και η αρετή δεν έρχεται από πράξεις και έργα ,καθώς ο Αριστοτέλης διδάσκει, αλλά οι πράξεις έρχονται από αρετές, καθώς ο Χριστός διδάσκει . Γιατί μια επόμενη δράση προϋποθέτει μια προηγούμενη τέτοια και το προαπαιτούμενο ενός έργου είναι κάποια ουσία και κάποια δύναμη και κάποια αιτία για το αποτέλεσμα . Επί πλέον αυτά τα εγκόσμια καλά πράγματα , πρέπει όλα να εννοούνται σαν πράγματα που είναι εκτός του Θεού ,είτε αντιλαμβανόμαστε αυτά με τις αισθήσεις μας ή την διάνοιά μας ,είτε αυτό είναι ζωή ,γνώση ή δικαιοσύνη, καθώς

έχουμε πει πιο πάνω .Ομοίως όλα εκείνα τα πράγματα είναι κακά ,τα οποία είναι αντιτιθέμενα σ΄ αυτά τα πράγματα όπως θάνατος ,αμάθεια ,αμαρτία κ.λ.π. Αυτός που είναι φρόνιμος στο Πνεύμα ,δεν φοβάται κανένα εξ αυτών των πραγμάτων ,ούτε πηγαίνει να τα διαλέγει ή να τα εκτιμά . Αλλά αυτός που είναι φρόνιμος στη σάρκα είναι τρομερά φοβισμένος για τον θάνατο ,την ανοησία ,την αμαρτία . Συνεπώς ,εάν εσείς αισθάνεστε ότι είστε φοβισμένοι από τον θάνατο και δεν τον αγαπάται ,έχετε μια εξαιρετικά σίγουρη ένδειξη ότι είστε ακόμα συγκαλυμμένοι από την <<φρόνηση της σάρκας>>. Ομοίως εάν τρέμετε την αμαρτία ,εάν τρέμετε την ερχόμενη κρίση ,εάν έχετε χάσει την ελπίδα εξ αιτίας της αμαρτίας σας ,όλα αυτά τα πράγματα είναι σημάδια ότι η φρόνηση της σάρκας ακόμα παραμένει και επιζεί σ΄ εσάς .Όχι ότι εμείς δεν θα οφείλαμε να φοβόμαστε την αμαρτία και την κρίση ,αλλά θα οφείλαμε να γνωρίζουμε την φρόνηση της σάρκας ,έτσι ώστε ο αδύναμος να δύναται να μοχθεί να είναι ελευθερωμένος αυτού του τρόμου και να έρχεται εντός της ελπίδας, της σιγουριάς, δια μέσου της Χάρης του Θεού . Γιατί τέτοιοι αδύναμοι άνθρωποι είναι ακόμα υπό τον Νόμο ,εάν αυτοί δεν στενάζουν για Χάρη και στρέφουν το πρόσωπό του προς αυτήν ,ώστε να δύνανται να είναι ελευθερωμένοι.
Αλλά εκείνοι που έχουν την <<φρόνηση του Πνεύματος >> αγαπούν την θέληση του Θεού και την καλωσορίζουν επειδή συμμορφώνονται προς αυτήν .Όθεν ,μολονότι γνωρίζουν ότι αυτή είναι η θέληση του Θεού να υπάρχει μια τελική κρίση και ότι όλα τα πράγματα θα είναι γεμισμένα με τρόμο και η οργή Του θα είναι γνωρισμένη ,εν τούτοις δεν είναι φοβισμένοι ,αλλά περιμένουν αυτήν με χαρά και ελπίζουν ότι θα έλθει σύντομα . Έτσι εκείνο που στους άλλους είναι ο μέγιστος τρόμος ,είναι προς αυτούς η μέγιστη χαρά, επειδή με τελείως κουρδισμένες θελήσεις αυτοί επιθυμούν το ίδιο πράγμα που ο Θεός επιθυμεί. Γιατί οπουδήποτε υπάρχει αυτή η θέληση ,εκεί δεν είναι μήτε λύπη ,μήτε τρόμος, αλλά η εκπλήρωση αυτού που κάποιος έχει υπερεπιθυμίσει και θελήσει και η ήσυχη επίτευξη της επιθυμίας του καθενός . Ο Ψαλμός 97,8 διαβάζεται :<< Οι κόρες του Ιούδα χαίρονται εξ αιτίας των κρίσεων ,ώ Θεέ >> .Και ο Κύριός μας ,όταν Αυτός είχε προβλέψει τους τρόμους της ημέρας της Κρίσεως ,πρόσθεσε αυτές τις λέξεις :<< Τώρα όταν αυτά τα πράγματα αρχίσουν να λαμβάνουν χώρα ,κοιτάξτε πάνω και σηκώστε τα χέρια σας ,επειδή η απολύτρωσή σας είναι πλησιασμένη κοντά .>>[Λουκάς 21,28] . Συνεπώς αυτό είναι μάταιο πράγμα που κάποιοι άνθρωποι ,κατά την ανθρώπινη συνήθεια, είναι σε άγχος από την δυσκολία που κείται στο μέλλον για τους εαυτούς τους και άλλους . Γιατί δεν πρέπει να θεωρούμε πώς δια μέσου του φόβου μπορούμε να ξεφύγουμε αυτές τις δυστυχίες, ούτε πρέπει εμείς να κηρύττουμε κατά τέτοιο τρόπο που οι άνθρωποι να αυξάνουν φοβισμένοι και να ωχριούν στην σκέψη τους ,εκτός για εκείνους τους ανθρώπους που είναι κυλισμένοι στην ακαθαρσία του κόσμου ,για τους οποίους τέτοιο κήρυγμα είναι ωφέλιμο ,έτσι ώστε αυτοί να δύνανται να είναι τρομαγμένοι προς μετάνοια ,αλλά για τον μετανοημένο και εκείνους που είναι ήδη θλιμμένοι πρέπει να υπάρχει κήρυγμα ενθάρρυνσης, ώστε να μαθαίνουν με χαρά να περιμένουν και να παρακαλούν εκείνη η μέρα να έλθει ταχέως. Γιατί όχι δια του φόβου, αλλά δια της Αγάπης οφείλουμε εμείς να ξεφύγουμε την οργή του Θεού και τα βάσανα και τους τρόμους της Κρίσης ΄ και η συνείδησή μας είναι καθησυχασμένη δια της συμμόρφωσης προς το θέλημα του Θεού . Γιατί τί ωφέλεια υπάρχει στον φόβο της ημέρας της Κρίσης ? Όμως αυτός που την φοβάται ,την μισεί και δεν εύχεται αυτή να έλθει και αυτό είναι επίσης αδύνατο να μην έλθει για τον καλό και την απελευθέρωσή αυτού που εύχεται τον ερχομό της . Γιατί είναι η θέληση του Θεού και η καλή Του απόλαυση αυτή η μέρα να έλθει ,αλλά αυτός που τρέμει τον ερχομό της ,αντιστέκεται στο θέλημα του Θεού, συνεπώς είναι ορθά καταδικασμένος σαν ένας <<αντάρτης κατά του Θεού>>[Αριθμοί 14,9]. Όθεν ο Απόστολος λέει στην 2 Τιμ 4,8 <<και όχι μόνο προς εμέ ,αλλά σε όλους που αγαπούν την εμφάνισή Του >> και στην 2 Πέτρου 3,11-12 << αφού όλα αυτά τα πράγματα είναι έτσι να είναι λυμένα, τί

είδους άνθρωποι θα οφείλατε εσείς να είστε σε ζωές αγιότητας και ευσέβειας , προσδοκώντας και σπεύδοντας υπέρ της παρουσίας της ημέρας του Κυρίου>> και στον Τίτο 2,12-13<< ας ζήσουμε εμείς δίκαιες και ευσεβείς ζωές σ΄ αυτόν τον κόσμο, περιμένοντας την ευλογημένη μας ελπίδα ,την εμφάνιση της δόξης του μεγάλου μας Θεού.>> Και ο Κύριος μας λέει στον Λουκά 17,36 : << να είστε σαν άνθρωποι που είναι περιμένοντας για τον Κύριό τους να έλθει σπίτι από την γαμήλια γιορτή >>. Ουδείς έχει κατακτήσει αυτόν τον φόβο ,εκτός μόνο του Χριστού ,που έχει νικήσει όλα τα πρόσκαιρα κακά και ακόμα τον αιώνιο θάνατο. Συνεπώς εκείνοι που πιστεύουν σ΄ Αυτόν δεν έχουν πλέον καμιά αιτία απολύτως να είναι φοβισμένοι ,αλλά με μια μακάρια υπερηφάνεια γελούν και χαίρονται σε όλα αυτά τα κακά ,γιατί δεν είναι πηγαίνοντας να χαθούν ή να καταβροχθισθούν ,αλλά είναι πηγαίνοντας να δοκιμάσουν ,να περιμένουν και να δούν την νίκη του Χριστού καμωμένη πλήρη σ΄ αυτά τα κακά .Και έτσι αυτοί λένε : <<Ώ θάνατε ,πού είναι η νίκη σου ?. Ώ θάνατε που είναι το κεντρί σου ?>> . Συνεπώς ο θάνατος και το κακό δεν είναι νικημένα δια της δύναμης ή της ισχύος ,ούτε αποφεύγονται δια φυγής και τρόμου, αλλά εν αδυναμία [δηλαδή δι΄ έλλειψης δύναμης] αυτά πρέπει να είναι υπομενόμενα , ήτοι με υπομονή και προθυμία . Αυτός είναι ο τρόπος που ο Χριστός μας διδάσκει δια του παραδείγματός Του ,γιατί Αυτός πήγε με εμπιστοσύνη να συναντήσει τον θάνατο και τα βάσανα .

14.<<Γιατί όλοι που είναι οδηγημένοι δια του Πνεύματος του Θεού είναι παιδιά του Θεού>>. Το <<να είσαι οδηγημένος δια του Πνεύματος του Θεού >> είναι να τίθεται σε θάνατο η σάρκα μας δηλαδή ο παλαιός Αδάμ και να κάνεις αυτό ελεύθερα, πρόθυμα και ευχάριστα ,δηλαδή να περιφρονείς και να αποκηρύσσεις όλα που δεν είναι Θεός ,ακόμα και τους εαυτούς μας και έτσι <<να μη φοβάσαι τον θάνατο ή τους φίλους του θανάτου ,<<τα μανιασμένα ρεύματα της τιμωρίας >> και ομοίως <<να εγκαταλείπεις τις κενές ηδονές του κόσμου και τα διεφθαρμένα του και χυδαία βραβεία >>και ελεύθερα να παραιτείσαι από όλα τα καλά πράγματα και να αγκαλιάζεις τα κακά στη θέση τους .Αυτό δεν είναι χαρακτηριστικό της φύσης μας, αλλά είναι ένα έργο του Πνεύματος του Θεού σ΄ εμάς . 15. << Γιατί εσείς δεν λάβατε το Πνεύμα της δουλείας >>. Ο Απόστολος στήνει μια αντίθεση, δηλαδή μια αντιλογία ή μια σύγκριση ή μια διαφορά . Αυτός θέτει το <<σκλάβος >>και το <<Υιός>> σε εναντίωση το ένα με το άλλο ,καθώς στον Ιωάννη 8,35:<< ο σκλάβος δεν συνεχίζει στο σπίτι για πάντα ΄ ο Υιός συνεχίζει για πάντα >> . Κατ ΄ αυτόν τον τρόπο το Πνεύμα της δουλείας είναι αντιτασσόμενο με το Πνεύμα της Υιοθεσίας και του δουλικού φόβου με την υιική αγάπη . Όθεν ο όρος <<δουλεία >>θα όφειλε να λαμβάνεται αφηρημένα ,έτσι ώστε εάν αυτό είναι επιτρεπτό να λέγεται , ότι ο όρος <<δουλεία >>είναι εξαγόμενος από τον δούλο ,καθώς υιοθεσία είναι από τον υιό . Εδώ ο όρος <<δουλεία >> χρησιμοποιείται κατά την σημασία της <<δουλείας στην αμαρτία >>,καθώς διαβάζουμε στον Ιωάννη 8,34 : << ο καθένας που διαπράττει αμαρτία είναι δούλος στην αμαρτία >>,μια δουλεία από την οποία ο Νόμος δεν μπορεί να μας ελευθερώσει . Γιατί μόνο δια μέσου του φόβου της απειλής μας βιάζει να κάνουμε τα έργα του Νόμου ,αλλά δεν θέτει ,ως εκ τούτου σε θάνατο τα έργα της σάρκας ,αλλά μάλλον μόνο αυξάνει αυτά ΄ γιατί αυξάνει το μίσος μας για τον Νόμο και την αγάπη και επιθυμία της αμαρτίας .Κατά δύο τρόπους αυτό είναι καλεσμένο το Πνεύμα του <<φόβου>>Πρώτον ,καθώς έχουμε πει , αυτό εξαναγκάζει απρόθυμους ανθρώπους να κάνουν τα έργα του Νόμου εξ αιτίας του φόβου και των απειλών της τιμωρίας και έτσι [αφού πρέπει κατ ΄ανάγκη αυτό που είναι φοβούμενο, να είναι μισούμενο} στην καρδιά τους αυτοί υποχώρησαν από την πρόθεση και σκοπό του Νόμου ,όσο περισσότερο αυτοί ήταν αναγκασμένοι να πλησιάζουν αυτόν εξωτερικά και στα έργα ,καθώς περιγράφεται στην Έξοδο 20 ,όπου ο λαός εστάθει σε απόσταση και φοβόταν να πλησιάσει στο όρος . Και έτσι όταν η καρδιά και το καλύτερο μέρος του ανθρώπου στρέφεται μακριά από τον Θεό και απορρίπτει τον

Νόμο του ,πόσο μάλλον κατά το χειρότερο μέρος, δηλαδή να εξασκεί το σώμα του σε εξωτερικά έργα , τελετουργίες και υπακοή προς τον Νόμο .Έτσι ο Κύριος λέει στους υποκριτές : << Αυτός ο λαός με τιμά με τα χείλη, αλλά η καρδιά τους είναι μακριά από Εμέ [Ματθ 15,8|Ισαΐας 29 ,13]. Δεύτερον , αυτό το Πνεύμα είναι καλεσμένο το Πνεύμα του φόβου ,επειδή αυτός ο δουλικός φόβος επίσης βιάζει τους ανθρώπους να εγκαταλείπουν την εξωτερική τους υπακοή προς τα έργα του Νόμου στον καιρό της δοκιμασίας .Αυτός ο φόβος θα έπρεπε να είναι καλεσμένος ένας κοσμικός φόβος μάλλον ,παρά ένας δουλικός φόβος ,γιατί αυτός δεν είναι ένα ζήτημα εκπλήρωσης του Νόμου , αλλά δουλικός φόβος της απώλειας πρόσκαιρων αγαθών ή της δυστυχίας επαπειλούμενων κακών και έτσι ακόμα χειρότερος, παρά ο δουλικός φόβος. Αναφορικά με αυτόν τον φόβο, ο Ιωάννης λέει στην 1 Ιωάννου 4,18 :<<Δεν υπάρχει φόβος στην αγάπη ,αλλά η τέλεια αγάπη διώχνει μακριά τον φόβο >>. Όθεν, σημειώστε πόσο βαθιές είναι οι λέξεις της Γραφής .Ουδέποτε ή σπάνια είμαστε εμείς χωρίς αυτόν τον φόβο, γιατί ουδείς είναι χωρίς λαγνεία ή την σάρκα του ή τον παλαιό άνθρωπο. Και όταν υπάρχει λαγνεία ,εκεί κατ΄ ανάγκη είναι ο φόβος της απώλειας αυτού που ποθούμε . Έτσι ουδείς είναι προικισμένος με τέλεια αγάπη .Πάλι ,η δήλωση <<κάθε ένας που διαπράττει αμαρτία είναι δούλος της αμαρτίας >>[Ιωάννης 8,34] κοιτάζεται εύκολα και φαίνεται σε πρώτη ματιά να μην εφαρμόζει σε πολλούς ανθρώπους ,αλλά όταν ερευνάμε εντός του ζητήματος, ευρίσκουμε ότι εφαρμόζει σε όλους . Γιατί όλοι οι άνθρωποι είναι δούλοι της αμαρτίας επειδή όλοι διαπράττουν αμαρτία ,εάν όχι σε εξωτερικά έργα ,εν τούτοις εν τη λαγνεία τους και κλίση ,καθώς έχουμε επαρκώς περιγράψει πιο πάνω . Ο όρος <<το πνεύμα του φόβου>> σύμφωνα με τα σχόλια του ευλογημένου Αυγουστίνου σ΄ αυτό το χωρίο είναι <<αυτό που έχει την δύναμη του θανάτου >>, [δηλαδή ο διάβολος] << που αυτοί λαμβάνουν που δεν μπορούν να εκπληρώνουν τις εντολές του Νόμου ,καθώς αυτός υπήρξε δοσμένος, επειδή συνεχίζουν να υπηρετούν τις σαρκικές τους επιθυμίες >>. Αλλά κατά ένα άλλο και καλύτερο τρόπο το Πνεύμα είναι η δράση της <<φρόνησης της σάρκας >> που τρέμει τον Νόμο ΄ αυτός ο φόβος εγείρεται όταν ο Νόμος είναι διατυπωμένος και αναγνωρισμένος ,αλλά είναι αθόρυβος πριν ο Νόμος γίνει γνωστός . Αυτό είναι συμβολοποιημένο στην Έξοδο 4 , όπου ο Μωυσής έφυγε εν τρόμω από την ράβδο ,η οποία ριγμένη κάτω ήταν μεταστραμένη σε ένα φίδι .Το ίδιο πράγμα συμβαίνει όταν ο Νόμος είναι προκηρυγμένος προς έναν άνθρωπο που είναι απληροφόρητος του Νόμου και είναι συνηθισμένος να τον παραβιάζει ΄ αυτός γίνεται θλιμμένος και είναι ενοχλημένος από τον Νόμο ,θρηνώντας για την χαμένη του ελευθερία ,που είναι τώρα αποκομμένη από αυτόν. Αυτό είναι το Πνεύμα του φόβου . Και ο Απόστολος συνεχίζει : << να πέσετε πάλι σε φόβο>> . Είναι σαν να ήταν λέγοντας : << Πρίν από αυτό ήσασταν στο Πνεύμα του φόβου και υπό έναν εργοδότη που υποχρέωνε εσάς, ήτοι υπό τον Νόμο . Τώρα που υπήρξατε ελευθερωμένοι ,εσείς δεν έχετε λάβει αυτό το Πνεύμα του φόβου μια δεύτερη φορά, αλλά μάλλον το Πνεύμα της υιοθεσίας στην πλήρως εμπιστοσύνης Πίστη>> . Και περιγράφει αυτήν την Πίστη με εξαιρετικά δηλωτικές λέξεις ,ήτοι <<όταν εμείς κράζουμε Αββά ! Πατέρα ! >> . Γιατί στο Πνεύμα του φόβου δεν είναι δυνατόν να κράζουμε ,επειδή μόλις μπορούμε να ανοίγουμε το στόμα μας ή να μουρμουρίζουμε . Αλλά η Πίστη διευρύνει την καρδιά ,το συναίσθημα και την φωνή ,όμως ο φόβος σφίγγει όλα αυτά και τα περιστέλλει ,καθώς η εμπειρία μας ευρέως μαρτυρεί . Ο φόβος δεν λέει <<Αββά >> , αλλά μάλλον μισεί και φεύγει από τον Πατέρα, σαν από έναν εχθρό και γογγύζει εναντίον Αυτού καθώς σε ένα τύραννο .Γιατί εκείνοι οι άνθρωποι που είναι στο Πνεύμα του φόβου και όχι στο Πνεύμα της Υιοθεσίας ,δεν γεύονται πόσο γλυκύς είναι ο Κύριος [Ψαλμός 34,8| 1 Πέτρου2,3] ,αλλά μάλλον Αυτός τους φαίνεται σαν τραχύς και σκληρός και στην καρδιά τους τον καλούν ένα πραγματικό τύραννο ,μολονότι με το σώμα αυτοί τον καλούν Πατέρα, ακριβώς όπως εκείνος ο δούλος στο Ευαγγέλιο ,που όταν είχε κρύψει το χρήμα του Κυρίου του ,είπε προς αυτόν : << Κύριε ,εγώ γνωρίζω εσένα να είσαι

ένας σκληρός άνθρωπος, θερίζοντας όπου εσύ δεν έσπειρες , κ.λ.π.>> [Ματθ 25,24].. Τέτοιοι είναι οι άνθρωποι που είναι δυσαρεστημένοι που ο Θεός δεν αποδέχεται αξίες ανθρώπων ,αλλά έχει ελεύθερο έλεος . Έτσι λένε : << Σύ έχεις διατάξει το αδύνατο ,Σύ δεν έχεις δώσει Χάρη ,αλλά μόνο γνώση ΄ αυτή εγώ ακόμα έχω και εγώ στην δίνω πίσω >> . Αλλά θα έπρεπε να χαίρονταν, επειδή Αυτός δεν έχει θέσει την ελπίδα μας στους εαυτούς μας ,αλλά μόνο στον εαυτό Του, στο έλεός Του . Όλοι που είναι αυτού του μυαλού είναι μυστικά λέγοντας στην καρδιά τους : << Ο Θεός ενεργεί κατά ένα τυραννικό τρόπο ,Αυτός δεν είναι ένας Πατέρας ,αλλά ένας εχθρός >>,το οποίο είναι επίσης αληθές . Αλλά δεν γνωρίζουν ότι κάποιος πρέπει να ομονοεί με αυτόν τον εχθρό και ότι έτσι και μόνο έτσι Αυτός γίνεται ένας φίλος και ένας Πατέρας. Γιατί Αυτός θέλει να μην περιστρέφεται στο δικό μας τρόπο σκέψης και να είναι αλλαγμένος για μάς ,έτσι ώστε εμείς να μπορούμε να γίνουμε φίλοι Του και Υιοί. Συνεπώς δεν πρέπει να Τον φοβόμαστε ,ούτε κανένα από τα πράγματα που Αυτός θέλει και αγαπά. Αλλά αυτό δεν μπορεί να συμβεί ,εάν εμείς δεν έχουμε το Πνεύμα Του, ώστε στο ίδιο Πνεύμα να αγαπάμε τα ίδια πράγματα που Αυτός αγαπά και να μισούμε τα πράγματα που Αυτός μισεί κατά τον ίδιο τρόπο που Αυτός κάνει . Γιατί δεν μπορούμε να αγαπάμε εκείνα τα πράγματα που ο Θεός αγαπά ,εάν δεν έχουμε την αγάπη και θέληση και Πνεύμα που Αυτός έχει . Επειδή εάν πρέπει να υπάρχει συμφωνία στα πράγματα που είναι αγαπώμενα, πρέπει επίσης να υπάρχει συμφωνία στα αισθήματα της αγάπης. Και εκείνοι οι άνθρωποι είναι καλεσμένοι Θείοι άνθρωποι επειδή είναι οδηγημένοι δια του Πνεύματος του Θεού . Η διαφορά μεταξύ αυτών των δύο τάξεων ανθρώπων είναι συμβολοποιημένη ,από την μια μεριά από εκείνους που έδωσαν στον Χριστό ξύδι ή κρασί μεμειγμένο με ξύδι και σμύρνα, κατά τον χρόνο του πάθους Του και από την άλλη μεριά από εκείνους από τους οποίους Αυτός έλαβε ένα κομμάτι ψάρι και μηλόπιτα μετά την Ανάστασή Του .Γιατί η πρώτη τάξη σημαίνει ότι ο Θεός είναι περισσότερο πικρός από την χολή και την σμύρνα. Συνεπώς αυτοί Του έδωσαν ό,τι είχαν ,δηλαδή μια πικρή ,ξινή και σκληρή καρδιά δηλαδή μια καρδιά χωρίς ελπίδα .Και όταν ο Κύριος γεύεται αυτό ,Αυτός δεν θέλει να πιεί .Αλλά οι άνθρωποι στη δεύτερη τάξη, επειδή ο Θεός είναι σαν μέλι και μηλόπιτα προς αυτούς ,Του προσφέρουν αυτήν την γλυκιά χαρά της καρδιάς ,την οποία Αυτός παίρνει και τρώει στην παρουσία όλων αυτών . Περί της πρώτης τάξης λέγεται στον Ιερεμία 15,10: << όλοι αυτοί Με καταρώνται ,λέει ο Κύριος >> και Ισαϊας 8,21 <<Αυτοί θα καταρώνται τον Βασιλέα τους και Θεό τους >> . Ή δεν είναι αυτό κατάρα , να σκεπτόμαστε στις καρδιές μας ότι ο Θεός είναι ένας εχθρός και ένας αντίπαλος, να αντιστεκόμαστε Αυτόν στα αισθήματα και την θέληση και εάν είναι δυνατόν ,να παίρνουμε μια στάση εναντίον Αυτού με όλες μας τις δυνάμεις, πράγματι προσπαθώντας να καταστρέψουμε τον Θεό και την θέλησή Του και να αλλάξουμε την θέλησή Του να είναι σαν την δική μας δηλαδή κάνοντας αυτήν ουδέν ?. Γιατί το να ευχόμαστε ώστε κάποιος να είναι στραμμένος σε ουδέν είναι η χειρότερη κατάρα, την οποία όλοι οι καταδικασμένοι και εκείνοι που έχουν την φρόνηση της σάρκας ελπίζουν για τον Θεό . Επί πλέον ,ότι αυτή η κραυγή δεν είναι ακριβώς ένα ζήτημα φωνής , αλλά επίσης της καρδιάς είναι σαφές στη δήλωση στους Γαλάτες 4,5 : << και επειδή εσείς είστε υιοί ,ο θεός έχει στείλει το Πνεύμα του Υιού Του εντός της καρδιάς μας κράζοντας <<Αββά ! Πατέρα!>>. Έτσι δια μέσου του Θεού εσύ δεν είσαι πλέον δούλος ,αλλά ένας υιός και εάν είσαι υιός, τότε ένας κληρονόμος>> . Αυτές οι λέξεις ηχούν σαν αυτό το χωρίο και λένε το ίδιο πράγμα, όπως είναι επαρκώς καθαρό . 16.<<. Γιατί αυτό είναι το Πνεύμα το ίδιο >> . Στο κήρυγμά του επί του Ευαγγελισμού, ο ευλογημένος Βερνάρδος ,που ήταν γεμάτος με το ίδιο Άγιο Πνεύμα , πολύ καθαρά δείχνει ότι αυτή η μαρτυρία είναι η Πίστη της καρδιάς μας στον Θεό ,λέγοντας : << Πιστεύω ότι αυτή η μαρτυρία συνίσταται από τρία μέρη . Γιατί είναι αναγκαίο,Πρώτον εξ όλων, να πιστεύσεις ότι εσύ δεν μπορείς να έχεις την συγχώριση των αμαρτιών, εκτός δια μέσου της αγαθότητας του Θεού . Δεύτερον ,ότι εσύ δεν θα μπορούσες να

κατέχεις κανένα καλό έργο εάν δεν έδινε αυτό ο Θεός ο ίδιος σ΄ εσένα . Και τελευταίο, ότι εσύ δεν θα μπορούσες να κερδίσεις την αιώνια ζωή από κάποιο εκ των έργων σου ,εάν δεν είναι δοσμένη αυτή σ΄ εσένα από Χάρη . >> Αλλά αυτό εν τούτοις δεν είναι αρκετό ,αλλά εμείς πρέπει να το θεωρούμε σαν ένα είδος έναρξης και θεμελίωσης της Πίστης . Γιατί εάν εσείς πιστεύετε ότι οι αμαρτίες σας δεν είναι αρπαγμένες μακριά ,παρά από Αυτόν ,εσείς κάνετε καλώς .Αλλά πρέπει ακόμα να προσθέτετε , ότι εσείς πηγαίνετε να πιστεύετε αυτό . Όχι ότι θα μπορούσατε να κάνετε αυτό οι ίδιοι ,αλλά το Πνεύμα πρέπει να γίνει αιτία να πιστεύετε αυτό , << επειδή δια μέσου Αυτού σάς είναι δοσμένη η συγχώριση των αμαρτιών .Αυτό είναι η μαρτυρία την οποία το Άγιο Πνεύμα παράγει στις καρδιές μας ,λέγοντας : <<Οι αμαρτίες σου είναι συγχωρημένες σ΄ εσένα >> .Γιατί κατ΄ αυτόν τον τρόπο ο Απόστολος πιστεύει ότι ένας άνθρωπος είναι δικαιωμένος δια Πίστεως >> [εσείς να πιστεύετε αυτό, τόσο για τους εαυτούς σας ,όσο επίσης περί των εκλεκτών ,ότι ο Χριστός πέθανε και έκανε ικανοποίηση για την αμαρτία σας } . << Αυτό είναι το ίδιο σε αναφορά προς τις αξίες ,εάν εσύ πιστεύεις ότι δεν μπορείς να έχεις αυτές ,εκτός δια μέσου Αυτού , αυτό δεν είναι αρκετό ,μέχρις ότου το Πνεύμα της αληθείας να έχει παραγάγει την μαρτυρία ότι εσύ έχεις αυτές τις αξίες δια μέσου Αυτού >> .Αυτό συμβαίνει όταν πιστεύετε ότι τα έργα που εσείς κάνετε είναι αποδεκτά και ευάρεστα στον Θεό ,οτιδήποτε τελικώς αυτά δύνανται να αποδεικνύονται να είναι .Αλλά μπορείτε να έχετε την εμπιστοσύνη ότι αυτά είναι ευάρεστα προς Αυτόν ,όταν συνειδητοποιείται ,ότι δια μέσου αυτών των έργων, είστε μηδέν στην όρασή Του και αν ακόμα αυτά είναι καλά και είναι καμωμένα εξ υπακοής, παρ΄ όλο που κάνετε όχι κακά έργα . Είναι αυτό η ταπεινότης και η περιστολή αναφορικά με τα καλά έργα, οι οποίες κάνουν αυτά ευάρεστα προς τον Θεό . << Έτσι επίσης με την αιώνια ζωή, αυτό δεν είναι αρκετό να πιστεύεις ότι Αυτός δίνει σ΄ εσένα αυτήν ελεύθερα, αλλά είναι επίσης αναγκαίο να έχεις την μαρτυρία του Πνεύματος ότι εσύ θα έρχεσαι προς την αιώνια ζωή δια της ευνοίας του Θεού >> . Αυτά τα τρία σημεία είναι ξεκάθαρα βλεπόμενα σ΄ αυτό το κείμενο του Αποστόλου .Γιατί λέει : << Ποιος θα φέρει κάποια κατηγορία ενάντια στους εκλεκτούς του Θεού ? >>[στοίχος 33] ,που είναι να λέει ότι εμείς είμαστε σίγουροι ότι όχι αμαρτίες θα μας κατηγορούν . Ομοίως ,αναφορικά με τις αξίες αυτός λέει : << Εμείς γνωρίζουμε ότι στο κάθε τι ο Θεός εργάζεται προς το καλό με εκείνους που τον αγαπούν >>. [στοίχος28] , και πάλι αναφορικά με την αιώνια δόξα : << Εγώ είμαι σίγουρος ότι μήτε τα παρόντα πράγματα ,μήτε τα ερχόμενα πράγματα θα είναι ικανά να μας χωρίσουν από την αγάπη του Θεού ,η οποία είναι εν Χριστώ>> [στοίχος 38]

19. << Γιατί η δημιουργία περιμένει >> . Ο Απόστολος φιλοσοφεί και σκέπτεται σε σχέση με τα πράγματα με ένα διαφορετικό τρόπο ,παρά οι Φιλόσοφοι και οι Μεταφυσικοί κάνουν . Γιατί οι Φιλόσοφοι έτσι διευθύνουν το βλέμμα τους στην παρούσα κατάσταση των πραγμάτων ,που αυτοί διαλέγονται μόνο σε σχέση με τί είναι τα πράγματα και ποιά ποιότητα αυτά έχουν ,αλλά ο Απόστολος καλεί την προσοχή μας μακριά από μια θεώρηση του παρόντος και από την υπόσταση και τις συμπτωματικότητες των πραγμάτων και μας διευθύνει προς την μελλοντική τους κατάσταση . Γιατί αυτός δεν χρησιμοποιεί τον όρο <<υπόσταση>> ή << ενεργητικότητα >> του πλάσματος ή την <<δράση>>του ,<<αδράνεια>> και <<κίνηση>> ,αλλά σε μια εντελώς νέα και θαυμάσια θεολογική φράση μιλά περί της <<αναμονής της δημιουργίας >>,έτσι ώστε επειδή η ψυχή του μπορεί να ακούει την δημιουργία να περιμένει ,αυτός δεν διευθύνει την προσοχή του προς αυτήν ή ερευνά σε σχέση με την ίδια την δημιουργία ,αλλά μάλλον προς το τί αυτή είναι περιμένοντας. Αλλά αλλοίμονο ,πόσο βαθιά και κουραστικά είμαστε παγιδευμένοι σε κατηγορίες και ερωτήματα τού τί είναι ένα πράγμα ΄ σε πόσα πολλά ανόητα μεταφυσικά ερωτήματα εμπλέκουμε τους εαυτούς μας ? .Είμαστε πάντοτε δρώντας με τέτοιο τρόπο, ώστε ό,τι ο Σενέκας έχει πεί ,είναι ακριβώς αλήθεια για μάς : << Δεν

γνωρίζουμε τί εμείς θα οφείλαμε να κάνουμε ,επειδή έχουμε μάθει άχρηστα πράγματα .Πράγματι δεν γνωρίζουμε τι είναι υγιές ,επειδή έχουμε μάθει μόνο τα πράγματα που μας καταστρέφουν >.Πραγματικά εγώ από το μέρος μου πιστεύω ότι οφείλω προς τον Κύριο αυτό το καθήκον ,να μιλώ ανοικτά κατά της ανθρώπινης φιλοσοφίας και να πείθω τους ανθρώπους να προσέχουν την Αγία Γραφή ή την Θεϊκή Σοφία .Γιατί ίσως εάν κάποιος άλλος άνθρωπος ,που δεν έχει δει αυτά τα πράγματα, έκανε αυτό ,θα μπορούσε να είναι φοβισμένος ή θα μπορούσε να μην είναι πιστευόμενος . Αλλά εγώ υπήρξα εξαντλημένος από αυτές τις σπουδές εδώ και πολλά χρόνια και έχοντας δοκιμάσει και ακούσει πολλά πράγματα ξανά και πάλι ξανά ,έχω έλθει να θεωρώ ότι είναι η σπουδή της ματαιότητας και της απώλειας . Συνεπώς προειδοποιώ όλους ,όσο εγώ μπορώ ,να τελειώσετε αυτές τις μελέτες ταχέως και να αφήσετε να είναι το μόνο σας ενδιαφέρον ,όχι να εδραιώνεται και να υπερασπίζεστε αυτές ,αλλά να τις μεταχειρίζεστε καθώς κάνουμε όταν μαθαίνουμε ανάξιες τέχνες για να τις καταστρέφουμε ή μελετάμε το λάθος για να το διαψεύσουμε . Έτσι σπουδάζουμε αυτά για να τα ξεφορτωνόμαστε ή τουλάχιστον να μαθαίνουμε την μέθοδο της ομιλίας αυτών των ανθρώπων με τους οποίους πρέπει να διεξαγάγουμε κάποια συζήτηση . Γιατί αυτός είναι σπουδαίος χρόνος, εμείς να αναλαμβάνουμε νέες μελέτες και να μαθαίνουμε τον Ιησού Χριστό και <<Αυτόν εσταυρωμένο >> [1 Κορινθ 2,2] . Συνεπώς θα είστε οι καλύτεροι φιλόσοφοι και οι καλύτεροι ερευνητές της φύσης των πραγμάτων από τον Απόστολο , σαν αυτή που περιμένει, που στενάζει, που οδύρεται ,δηλαδή καθώς αυτή στρέφεται μακριά,με περιφρόνηση από ό,τι τώρα είναι και επιθυμεί αυτό το οποίο είναι στο μέλλον .Γιατί τότε οι μελέτες της φύσης των πραγμάτων ,οι συμπτώσεις τους και οι διαφορές τους θα κατασταθούν γρήγορα ανάξιες .Σαν αποτέλεσμα, η ανοησία των φιλοσόφων είναι σαν έναν άνθρωπο ,που κάνοντας παρέα με έναν κατασκευαστή και θαυμάζοντας για το κόψιμο και το πελέκησμα και την μέτρηση του ξύλου και των δοκαριών ,είναι ανόητα ικανοποιημένος και ήσυχος μεταξύ αυτών των πραγμάτων ,χωρίς να ενδιαφέρεται ως προς το τί ο κατασκευαστής σκοπεύει να κάνει με όλες αυτές τις προσπάθειες .Αυτός είναι ελαφρόμυαλος και το έργο ενός τέτοιου βοηθού είναι άσκοπο . Έτσι επίσης η δημιουργία του Θεού ,η οποία είναι επιδέξια προετοιμασμένη για την μελλοντική δόξα , ατενίζετε από ηλίθιους ανθρώπους που παρατηρούν τον μηχανισμό της ,αλλά ουδέποτε τον τελικό της σκοπό. Έτσι δεν είμαστε εμείς έξω από τα ίχνη μας ,όταν στρέφουμε τις σκέψεις μας προς τις τιμές και τα εγκώμια των φιλοσόφων ? . Κοιτάξτε πώς εμείς εκτιμάμε την σπουδή των ουσιών και δράσεων και αντιδράσεων των πραγμάτων ,και τα ίδια τα πράγματα απορρίπτουν και αναστενάζουν επί των δικών τους υποστάσεων και δράσεων και αντιδράσεων ! Εμείς τιμούμε και δοξάζουμε την γνώση αυτού ακριβώς του πράγματος που είναι περίλυπο σε σχέση με τον εαυτό του και δυσαρεστημένο με τον εαυτό του ! Και εγώ σας ρωτώ ,δεν είναι αυτός ένας τρελός άνθρωπος που γελά σε κάποιον που είναι κλαίγοντας και θρηνώντας και έπειτα υπερηφανεύεται ότι αυτός τον είδε σαν ευτυχή και γελαστό ! Βεβαίως ένα τέτοιο πρόσωπο είναι ορθά καλεσμένος ένας τρελός και ένας μανιακός . Πράγματι, εάν μόνο οι αγροίκοι κοινοί άνθρωποι σκεπτόταν ότι η φιλοσοφία ήταν κάποιας σπουδαιότητας και δεν γνώριζαν πώς να ερμηνεύσουν τον στεναγμό της φυσικής τάξης ,αυτό θα ήταν υποφερτό . Αλλά τώρα αυτοί είναι σοφοί άνθρωποι και θεολόγοι, μολυσμένοι από αυτήν την ίδια << φρόνηση της σάρκας >> και εξάγουν μια ευτυχισμένη επιστήμη , εκ μιας περίλυπης δημιουργίας και από τους στεναγμούς συλλέγουν την γελοία γνώση τους, με θαυμαστή επίδειξη δύναμης . Έτσι ο Απόστολος είναι σωστός στους Κολοσσαείς 2,8 όταν μιλά κατά της φιλοσοφίας, λέγοντας : << Κοιτάξτε προς αυτό ,ουδείς να σας κάνει θύματα δια της φιλοσοφίας και της κενής απάτης ,σύμφωνα προς την ανθρώπινη παράδοση >>. Καθαρά εάν ο Απόστολος είχε θελήσει κάποια φιλοσοφία να είναι εννοημένη σαν χρήσιμη και καλή, δεν θα είχε καταδικάσει αυτήν τόσο απόλυτα .Συνεπώς εμείς συμπεραίνουμε ότι

οποιοσδήποτε γυρεύει μάλλον εντός των ουσιών, των δράσεων της δημιουργίας, παρά στους αναστεναγμούς της και στις αναμονές της, είναι χωρίς αμφιβολία ένας τρελός και τυφλός άνθρωπος ,διότι δεν γνωρίζει ότι τα πλάσματα είναι επίσης μία δημιουργία του Θεού .Αυτό είναι καθαρό από το κείμενο. 20 . <<Γιατί η δημιουργία ήταν υποταγμένη στην ματαιότητα >> . Δια του όρου <<δημιουργία >> πάρα πολλοί λόγιοι εννοούν <<άνθρωπο>> σ΄ αυτό το χωρίο ,ήτοι επειδή ο άνθρωπος έχει κάποιο μερίδιο σε κάθε δημιουργημένο πράγμα .Αλλά είναι καλύτερο να εννοούμε τον άνθρωπο δια μέσου του όρου <<ματαιότητα>>,καθώς ο Ψαλμός 39,5 ορθά και εν αληθεία λέει : <<Βεβαίως κάθε ζωντανός άνθρωπος είναι ολοσχερώς ματαιότης>> Γιατί είναι σίγουρο αληθινά ότι εάν ο άνθρωπος ,ο παλαιός άνθρωπος δεν υπήρχε ,δεν θα είχε υπάρξει ματαιότης .Γιατί όλα τα πράγματα που ο Θεός έκανε ήταν <<πάρα πολύ καλά>> [Γένεση 1,31] και είναι ακόμα καλά καθώς ο Απόστολος λέει στον 1 Τιμ 4,4 <<και ό,τι δημιουργημένο από τον Θεό είναι καλό >>και στον Τίτο 1,15 <<στον άγιο όλα τα πράγματα είναι άγια >> .Συνεπώς γίνεται μάταιη, ,κακή και επιζήμια από έξω από τον εαυτό της και όχι από δικό της σφάλμα, ήτοι επειδή αυτή είναι διεστραμμένη και θεωρημένη σαν καλύτερη, παρά αυτή πραγματικά είναι, δια της εσφαλμένης σκέψης και εκτίμησης ή αγάπης και απόλαυσης του ανθρώπου ,ενώ ταυτόχρονα ο άνθρωπος ,που έχει την ικανότητα να'' βάζει χέρι ''επί του Θεού και είναι ικανοποιημένος μόνο με τον Θεό στο βαθμό που αφορά τον νού και το Πνεύμα ,είναι αλαζονικός αρκετά να πιστεύει ότι έχει αυτήν την ειρήνη και επάρκεια σ΄ αυτά τα δημιουργημένα πράγματα . Είναι προς αυτήν την ματαιότητα [δηλαδή προς μια διεστραμμένη απόλαυση] που η δημιουργία είναι υποταγμένη , ακριβώς καθώς το χορτάρι καθ΄ εαυτό είναι ένα καλό πράγμα και όχι ανάξιο ,αναγκαίο και χρήσιμο για τα ζώα ,αλλά ανάξιο και άχρηστο για ανθρώπινη κατανάλωση ΄ εν τούτοις εάν αυτό ήταν χρησιμοποιημένο για ανθρώπινη τροφή θα του ήταν δοσμένη μια υψηλότερη θέση ,από αυτήν που του ανήκει εκ φύσεως .Αυτό είναι τί όλοι οι άνθρωποι κάνουν που δεν αγαπούν αληθινά τον Θεό και διακαώς διψούν γι΄ αυτόν .Κάθε άνθρωπος που είναι γεννημένος εκ του Αδάμ και ζει χωρίς το Άγιο Πνεύμα ,κάνει έτσι . Έτσι ο Ψαλμός 14,3 είναι μιλώντας για όλους εμάς ,όταν λέει : <<Αυτοί όλοι πήγαν πλανεμένοι >> που σημαίνει ,έγιναν μάταιοι. Και εξ αιτίας του ανθρώπου ολόκληρη η δημιουργία έχει γίνει ματαιότης ,αν και απρόθυμα. Όθεν διαβάζουμε στον Εκκλησιαστή 1,2 : <<Ματαιότης ματαιοτήτων ,τα πάντα ματαιότης. Τί πάει ο άνθρωπος να κερδίζει>> [ήτοι τί περισσότερο παρά ματαιότητα] <<δι΄ όλων των μόχθων στους οποίους αυτός μοχθεί υπό τον ήλιο? >> . Αυτός πάρα πολύ δηλωτικά προσθέτει ότι ο άνθρωπος έχει ουδέν περισσότερο παρά ματαιότητα. Επειδή τα δημιουργημένα πράγματα εντός του εαυτού τους είναι καλά και εκείνοι που γνωρίζουν τον Θεό ,γνωρίζουν επίσης αυτά τα πράγματα, όχι κατά ένα μάταιο τρόπο ,αλλά κατά τον ορθό τρόπο και τα χρησιμοποιούν ,αλλά δεν εξάγουν μάταιη απόλαυση από αυτά . Όθεν διαβάζουμε στον Τίτο 1,15 <<Στον αγνό όλα τα πράγματα είναι αγνά >> ,αλλά στον ακάθαρτο ουδέν είναι αγνό .Έτσι τα ίδια τα πράγματα είναι αμφότερα ,αγνά και μη αγνά ,εξ αιτίας της διαφοράς εκείνων στους οποίους αυτά ανήκουν . 21 . << Η δημιουργία η ίδια θα είναι τεθειμένη ελεύθερη >> .Αυτός είναι λέγοντας εδώ δύο πράγματα .Πρώτον ότι η δημιουργία θα είναι απελευθερωμένη ,ήτοι από την ματαιότητα, όταν ο ασεβής έχει υπάρξει καταδικασμένος και αρπαγμένος μακριά και όταν ο παλαιός άνθρωπος έχει υπάρξει καταστραμμένος . Αυτή η απελευθέρωση λαμβάνει χώρα τώρα, καθημερινά στις ζωές των αγίων .Δεύτερον ,ότι αυτή όχι μόνο δεν θα είναι πλέον μάταιη, αλλά επίσης αυτή δεν θα είναι υποκείμενη σε φθορά στο μέλλον .Όθεν διαβάζουμε στον Ισαϊα 30,26 : << Το φώς της σελήνης θα είναι σαν το φώς του ήλιου και το φως του ήλιου θα είναι επταπλάσιο ,καθώς το φώς των επτά ημερών >> . Σ΄ αυτό το σημείο πολλοί Λόγιοι λένε ότι ο ήλιος κατά τις πρώτες επτά μέρες της δημιουργίας του κόσμου ήταν πολύ λαμπρότερος από ότι είναι τώρα ,αλλά ήταν σκοτεινιασμένος εξ

αιτίας του ελαττώματος της αμαρτίας του ανθρώπου που έπεσε εντός της αμαρτίας κατά την έκτη ή έβδομη μέρα . Και στο μέλλον αυτός θα είναι επτά φορές ακόμα λαμπρότερος ,από αυτό που ήταν τότε. Μολονότι αυτή η γνώμη μπορεί να είναι υποστηριγμένη με κάποιο βαθμό λογικής ,εν τούτοις δεν μπορεί να είναι αποδειγμένη από την Γραφή .Ούτε πηγαίνει η δήλωση του Ισαϊα να μας ωθεί προς αυτή την γνώμη . Γιατί η έκφραση <<το φώς του ήλιου θα είναι επταπλάσιο >> μπορεί να είναι εννοημένο εξηγητικά <<σαν το φως των επτά ημερών >>, δηλαδή καθώς εάν η λαμπρότης όλων των επτά ημερών λαμβανομένων μαζί . 24 . << τώρα ελπίς που είναι βλεπόμενη δεν είναι ελπίς >>. Μολονότι από γραμματική άποψη, αυτή η δήλωση μπορεί να είναι μεταφορική ,εν τούτοις θεολογικά αυτή είναι πάρα πολύ άμεση και βεβαιωτική εξ αιτίας της έκφρασης μιας πάρα πολύ έντονης συγκίνησης. Επειδή η ελπίς η οποία έρχεται από μια επιθυμία για κάτι που εμείς αγαπάμε ,πάντοτε αυξάνει την αγάπη δια της αναβολής .Έτσι συμβαίνει τα ελπιζόμενα πράγματα και το πρόσωπο που ελπίζει να γίνονται ένα ,δια μέσου της υπερέντασης του ελπίζοντος ,καθώς ο ευλογημένος Αυγουστίνος λέει : << Η ψυχή είναι περισσότερο εκεί όπου αυτή αγαπά, παρά εκεί όπου αυτή ζει>>.Και υπάρχει το λαϊκό απόφθεγμα : << Εδώ είναι το πάθος μου >>.Και ο ποιητής λέει <<η έξαψή μου ο Αμύντας >>. Και ο Αριστοτέλης στο <<επί της Ψυχής >> βιβλίο 3 λέει : << η διάνοια και ό,τι μπορεί να είναι εννοημένο , η διαίσθηση και ό,τι μπορεί να είναι διαισθανόμενο και γενικά η δυνατότητα και το αντικείμενό της γίνονται ένα .>> Έτσι η αγάπη μετασχηματίζει τον λάτρη, στο λατρεμένο .Έτσι η ελπίς αλλάζει κάποιον που ελπίζει εις ό,τι είναι ελπιζόμενο ,αλλά ότι είναι ελπιζόμενο δεν εμφανίζεται . Συνεπώς η ελπίς μεταφέρει αυτόν στο άγνωστο , το κρυμμένο και στα σκοτάδια των σκιών, έτσι ώστε αυτός δεν γνωρίζει, ακόμα και τί αυτός ελπίζει και εν τούτοις γνωρίζει τί αυτός δεν ελπίζει. Έτσι η Ψυχή έχει γίνει ελπίς και ταυτόχρονα το ελπιζόμενο πράγμα,επειδή η Ψυχή διαμένει σ΄ αυτό που δεν βλέπει ,δηλαδή στην ελπίδα . Εάν αυτή η ελπίς ήταν βλεπόμενη ,δηλαδή ο κάποιος που ελπίζει και το ελπιζόμενο πράγμα αμοιβαία αναγνώριζαν το ένα το άλλο ,τότε αυτός δεν θα ήταν πλέον μεταφερμένος στο ελπιζόμενο πράγμα ,δηλαδή στην ελπίδα και το άγνωστο, αλλά θα παρασυρόταν προς το βλεπόμενο πράγμα και θα απολάμβανε το γνωρισμένο .

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Δεν είναι ένα κακό σημάδι ,αλλά ένα πολύ καλό τέτοιο ,εάν τα πράγματα φαίνονται να εκτρέπονται αντίθετα προς τις παρακλήσεις μας . Ακριβώς καθώς δεν είναι ένα καλό σημάδι εάν τα πάντα στρέφονται ευνοϊκά προς τις παρακλήσεις μας . Η αιτία είναι ότι η τελειότης της βουλής του Θεού είναι ασύγκριτα ανώτερη της βουλής μας και θέλησης ,καθώς ο Ισαϊας 55,8-9 λέει : <<Γιατί οι σκέψεις Μου δεν είναι οι σκέψεις σας ,μήτε είναι οι δρόμοι σας οι δρόμοι μου . Γιατί όπως οι Ουρανοί είναι υψηλότερα ιστάμενοι παρά η Γη ,έτσι είναι οι δρόμοι Μου ανώτεροι παρά οι δρόμοι σας και οι σκέψεις Μου παρά οι σκέψεις σας >>. Και ο Ψαλμός 94,11 << Ο Κύριος γνωρίζει τις σκέψεις των ανθρώπων ότι είναι μάταιες >> .Και ο Ψαλμός 33,10 : << Ο Κύριος φέρει τις βουλές των Εθνών στο μηδέν ΄ Αυτός ανατρέπει τα σχέδια του κόσμου και καταρρίπτει τις βουλές των Πριγκήπων >> . Όθεν αυτό προκύπτει , ότι όταν εμείς προσευχόμαστε προς τον Θεό για κάτι ,οτιδήποτε αυτό το πράγμα δύναται να είναι και Αυτός ακούει τις προσευχές μας και αρχίζει να μας δίνει ό,τι εμείς ευχόμαστε, Αυτός δίνει κατά ένα τέτοιο τρόπο που παραβιάζει όλες τις αντιλήψεις μας, δηλαδή τις ιδέες μας ,έτσι ώστε Αυτός δυνατόν να φαίνεται περισσότερο προσβεβλημένος μετά τις προσευχές μας και να κάνει λιγότερα μετά που έχουμε ζητήσει ,παρά Αυτός έκανε πριν . Και Αυτός κάνει όλο αυτό επειδή είναι η φύση του Θεού πρώτα να καταστρέφει και να κατεδαφίζει οτιδήποτε είναι εντός ημών ,πριν Αυτός να μας δώσει τα καλά Του πράγματα, όπως η Γραφή λέει : << Ο Κύριος κάνει τον φτωχό και τον πλούσιο ,Αυτός φέρει κάτω στην Κόλαση και ανορθώνει >> [1

Σαμουήλ 2,7] .Δι΄ αυτής της εξαιρετικά ευλογημένης βουλής Του ,Αυτός μας καθιστά ικανούς της αποδοχής των δώρων Του και των έργων Του . Και εμείς είμαστε ικανοί της αποδοχής των έργων Του και των βουλών Του μόνο όταν οι δικές μας βουλές έχουν παύσει και τα έργα μας έχουν σταματήσει και εμείς είμαστε κατασκευασμένοι αμιγώς παθητικοί ενώπιον του Θεού ,τόσο εν αναφορά προς τις εσωτερικές μας ,όσο και τις εξωτερικές μας δραστηριότητες . Αυτό είναι ό,τι Αυτός σημαίνει όταν λέει : << οι σκέψεις Μου δεν είναι οι σκέψεις σας ,μήτε οι δρόμοι σας οι δρόμοι Μου>> .[Ισαίας 55,8].Συνεπώς ,όταν τα πράγματα είναι απελπιστικά για μας και όλα τα πράγματα αρχίζουν να πηγαίνουν ενάντια στις προσευχές μας και επιθυμίες ,τότε εκείνος ο ανέκφραστος θρήνος αρχίζει .Και τότε << το Πνεύμα μας βοηθά στην αδυναμία μας >> [Ρωμ 8,25]. Γιατί εάν δεν ήταν βοηθώντας το Πνεύμα ,θα ήταν αδύνατο για εμάς να υποφέρουμε αυτήν την δράση του Θεού ,δια της οποίας Αυτός μας ακούει και εκτελεί αυτό υπέρ του οποίου εμείς προσευχόμαστε . Λοιπόν στην ψυχή είναι ειπωμένο : << Να είσαι δυνατή ,να περιμένεις για τον Κύριο και ας πάρει η καρδιά σου κουράγιο και να αντέξει υπό τον Θεό>>. [Ψαλμός 27,14] . Και πάλι : << Να είστε υποκείμενοι προς τον Κύριο και να προσεύχεστε προς Αυτόν >> , << και Αυτός θα ενεργεί >>{Ψαλμός 37: 7,5]. Ό,τι είναι ειπωμένο στον Ισαϊα λαμβάνει χώρα εδώ : << Αυτός κάνει ένα παράξενο έργο με σκοπό να κάνει το δικό Του έργο >> και στον Ψαλμό 103,11 : << Καθώς οι Ουρανοί είναι υψηλότερα ιστάμενοι της Γής ,[δηλαδή όχι σύμφωνα προς τις σκέψεις μας] , τόσο μεγάλη είναι η σταθερή Του αγάπη προς εμάς ,κ.λ.π.>> .Συνεπώς εκείνοι που δεν έχουν αυτή την αντίληψη περί του Θεού και της θέλησής Του κάνουν, καθώς εκείνοι κάνουν για τους οποίους αυτό λέγεται στον Ψαλμό 106 : 13,24 : <<Αυτοί δεν υποφέρουν υπό την βουλή Του >> και <<αυτοί περιφρόνησαν την τερπνή χώρα >> .Αυτοί οι άνθρωποι εμπιστεύονται στις δικές τους ευσεβείς προθέσεις και υποθέτουν ότι είναι ζητώντας ,θέλοντας και προσευχόμενοι ορθά και άξια για όλα τα πράγματα . Συνεπώς όταν αυτό για το οποίο έχουν σκεφθεί δεν έρχεται αμέσως σ΄ αυτούς, γίνονται κομμάτια και πέφτουν σε απελπισία σκεπτόμενοι ότι ο Θεός είτε δεν τους ακούει ή δεν εύχεται να παραχωρήσει τις παρακλήσεις τους ,παρ΄ όλο που αυτοί θα όφειλαν να έχουν ελπίσει τόσο περισσότερο με αυτοπεποίθηση ,όσο περισσότερο αυτοί θα έβλεπαν το κάθε τι να πηγαίνει αντίθετα προς τις επιθυμίες τους ,γιατί θα έπρεπε να γνωρίζουν ότι << αυτοί είναι σκόνη και ότι ο άνθρωπος είναι σαν χόρτος >> [Ψαλμός 103, 14-15] .Αλλά αυτοί θέλουν να είναι σαν τον Θεό και θέλουν οι σκέψεις τους να μην είναι υποκάτω του Θεού, αλλά πλάι σ΄ Αυτόν, απολύτως συμμορφούμενες προς τις δικές τους, δηλαδή τέλειες, που είναι τόσο δυνατό ή μάλλον τόσο λίγο δυνατό ,καθώς εκείνος ο πηλός που εκ φύσεως είναι πρόσφορος για μια στάμνα ή κάποιο είδος δοχείου μπορεί κατά την παρούσα του μορφή να είναι σαν την μορφή ή το μοντέλο που ο αγγειοπλάστης έχει στο μυαλό του ,εντός του οποίου αυτός σκοπεύει να πλάσει τον πηλό . Αυτοί είναι ανόητοι και υπερήφανοι σ΄ αυτό και γνωρίζουν μήτε τον Θεό ,μήτε τους εαυτούς τους . Έτσι ο Ισαϊας λέει : << εν τούτοις ,ώ Κύριε ,Σύ είσαι ο Πατέρας μας΄ εμείς είμαστε ο πηλός και Σύ ο Κεραμοποιός ΄ εμείς είμαστε όλοι το έργο των χειρών Σου .>> Συνεπώς εκείνοι οι άνθρωποι που δεν έχουν το Πνεύμα φεύγουν και δεν θέλουν τα έργα του Θεού να είναι καμωμένα ,αλλά θέλουν να σχηματίζουν τους εαυτούς τους . Αλλά αυτοί που έχουν το Πνεύμα ,είναι βοηθούμενοι από Αυτόν .Έτσι δεν χάνουν την ελπίδα ,αλλά έχουν εμπιστοσύνη και αν ακόμα είναι πληροφορημένοι αυτού το οποίο πηγαίνει αντίθετα προς αυτό για το οποίο έχουν τόσο ειλικρινά προσευχηθεί . Γιατί το έργο του Θεού πρέπει να είναι κρυπτόμενο και ουδέποτε εννοούμενο ,ακόμα και όταν αυτό συμβαίνει . Αλλά αυτό είναι ουδέποτε κρυμμένο κατά κάποιο άλλο τρόπο ,παρά υπό αυτόν που φαίνεται αντίθετος στις αντιλήψεις μας και ιδέες. Όθεν ο Γαβριήλ λέει προς την Παρθένο : <<Το Άγιο Πνεύμα θα έλθει επί σέ >> ,δηλαδή Αυτός θα έλθει επί σέ κατά ένα τρόπο που είναι πάνω αυτού που εσύ σκέπτεσαι <<και η δύναμη του Υψίστου θα σε επισκιάσει >> {Λουκάς 1,35] ,

δηλαδή εσύ δεν θα εννοήσεις και συνεπώς δεν θα ρωτήσεις πώς αυτό θα έλθει να περάσει . Γιατί κατ΄ αυτόν τον τρόπο Αυτός ενήργησε στο δικό Του καθ ΄ εαυτό έργο, το οποίο είναι το πρώτο παράδειγμα εξ όλων των έργων Του ,δηλαδή στον Χριστό . Και τότε ,όταν Αυτός θέλησε να δοξάσει Αυτόν και να τον αποκαταστήσει στο Βασίλειό Του ,καθώς οι πλέον άγιες σκέψεις όλων των μαθητών διακαώς ήλπιζαν και περίμεναν , Αυτός τον έκανε να πεθάνει ,να ανατραπεί και να κατεβεί στην κόλαση, ενάντια σε όλες τις προσδοκίες . Έτσι Αυτός έγινε η αιτία επίσης ο Άγιος Αυγουστίνος να κατεβεί προς τις αβύσσους και εν αντιθέσει προς τις προσευχές της μητέρας του, Αυτός τον προκάλεσε να πάει πλανεμένος ,ώστε Αυτός να ηδύνατο να ανταμείψει αυτήν υπερβολικά περισσότερο αυτού το οποίο αυτή ζητούσε . Και έτσι Αυτός συμπεριφέρεται με όλους τους Αγίους . Αυτό είναι τί ο Ψαλμός 16,3 είναι λέγοντας : << Προς τους Αγίους που είναι στην χώρα Του, Αυτός έχει κάνει θαυμάσια όλες Του τις επιθυμίες σ΄ αυτούς >> και ο Ψαλμός 4,3 : << Γνωρίστε ότι ο Κύριος έχει κάνει στον Άγιο Του θαυμάσια >> ήτοι <<επειδή ο Κύριος θα με ακούει όταν εγώ κράζω σ΄ Αυτόν>>. και ο Ψαλμός 111,2 : <<Σπουδαία είναι τα έργα του Κυρίου ,επιδιωκόμενα από όλους που έχουν ευχαρίστηση σ΄ αυτά >> .Γιατί πώς μπορεί να είναι πιο θαυμαστό παρά όταν Αυτός στέλνει τις μεγαλύτερες δοκιμασίες ακολασίας επί κάποιου ανθρώπου που είναι προσευχόμενος για εγκράτεια ή μεγαλύτερη αδυναμία προς τον άνθρωπο που είναι προσευχόμενος για δύναμη ?. Εντούτοις εάν ο άνθρωπος κάνει κουράγιο ,Αυτός πραγματοποιεί ακόμα περισσότερα από ό,τι είχε ζητήσει .Αυτό είναι τί η Εφεσίους 3,20 είναι λέγοντας : <<Τώρα σ΄ αυτόν που δια της δύναμης εντός ημών ,είναι ικανός να κάνει πολύ περισσότερο άφθονα, παρά όλα που εμείς ζητήσαμε ή σκεφθήκαμε ,κ.λ.π.>>και η 2 Κορ 9,8-9 <<ό Θεός είναι ικανός να προμηθεύσει εσάς με κάθε ευλογία εν αφθονία ,>>…καθώς αυτό είναι γραμμένο,<<Αυτός έχει σκορπίσει ευρέως ,Αυτός έχει δώσει προς τους φτωχούς >>, [δηλαδή ,προς εκείνους που έχουν κρατήσει τους εαυτούς τους παθητικούς .}

Π Ο Ρ Ι Σ Μ Α

Είναι πάντοτε η περίπτωση ,εμείς να εννοούμε το δικό μας έργο πριν αυτό να είναι καμωμένο ,αλλά δεν εννοούμε το έργο του Θεού μέχρι αυτό να έχει υπάρξει καμωμένο, Ιερεμίας23,20 : << Στις επόμενες μέρες εσείς θα εννοήσετε την Βουλή Μου >>, που είναι να λέει ότι κατά την έναρξη ή αρχικά εμείς κάνουμε την δική μας βουλή, αλλά στο τέλος εννοούμε την Βουλή του Θεού. Ιωάννης 14,29 : << έτσι ώστε όταν αυτό πάει να λάβει χώρα, εσείς να δύνασθε να πιστεύετε >> . Επειδή ,καθώς έχω πει ,ακριβώς όπως στην περίπτωση ενός καλλιτέχνη που ανακαλύπτει κάποιο υλικό που είναι πρόσφορο και κατάλληλο για να δια -μορφωθεί σε ένα καλλιτέχνημα ,η προσφορότης του υλικού είναι κατά κάποια σημασία μια ασυναίσθητη προσευχή υπέρ της μορφής την οποία ο καλλιτέχνης εννοεί και προσέχει, καθώς αυτός ετοιμάζετε να κάνει ό,τι αυτό το υλικό απαιτεί δια μέσου της προσφορότητάς του ΄ έτσι ο Θεός ανακαλύπτει τα αισθήματά μας και την σκέψη, βλέποντας για τί αυτός προσεύχεται ,για τί αυτός είναι πρόσφορος και τί αυτός επιθυμεί ΄ έπειτα προσέχοντας την παράκληση, Αυτός αρχίζει να πλάθει την μορφή , η οποία ικανοποιεί την τέχνη Του και την Βουλή Του .Τότε κατ΄ ανάγκη η μορφή και το μοντέλο της σκέψης μας είναι καταστραμμένο. Έτσι διαβάζουμε στην Γένεση 1,2 : <<Το Πνεύμα του Κυρίου ήταν κινούμενο επί των υδάτων και σκοτάδι ήταν επί της επιφανείας της αβύσσου>> . Σημειώστε ότι αυτό λέει ,<<επί της επιφανείας της αβύσσου >> και όχι ακριβώς <<επί της αβύσσου>>, γιατί σύμφωνα προς την εξωτερική όψη αυτό φαίνεται να είναι αντιτιθέμενο προς εμάς, όταν το Πνεύμα έρχεται πάνω μας και είναι να κάνει σε σχέση με αυτό το οποίο εμείς προσευχόμαστε . Αναφορικά σ΄ αυτή την υπομονή και επιμονή του Θεού δείτε τον Tauler που έχει ρίξει περισσότερο φως παρά άλλος επί αυτού του ζητήματος στη Γερμανική γλώσσα .Αλήθεια ,πράγματι αυτή είναι η σημασία της έκφρασης <<εμείς δεν γνωρίζουμε πώς να προσευχόμαστε,

καθώς εμείς θα οφείλαμε >> . Συνεπώς το Πνεύμα που μας βοηθά στις ασθένειές μας είναι πολύ αναγκαίο .Ποιος θα πίστευε ότι αυτές οι λέξεις είναι τόσο βαθιές ! Έτσι ο Χριστός λέει προς τους μαθητές Του στον Ιωάννη 14,16: << Εγώ θα παρακαλέσω τον Πατέρα και Αυτός θα σας δώσει έναν άλλο Παράκλητο ,κ.λ.π. >>Αλλά ο <<Παράκλητος>> είναι όνομα που χρησιμοποιείται για Παρηγορητής και Συνήγορος. Δι΄ αυτής της μοναδικής λέξης Αυτός καθαρά βεβαιώνει αυτό που ο Απόστολος είναι λέγοντας σ΄ αυτό το χωρίο : << εμείς δεν γνωρίζουμε πώς να προσευχόμαστε καθώς εμείς θα οφείλαμε >> .Αυτός που ζητά ένα Συνήγορο ομολογεί ότι δεν γνωρίζει πώς να μιλά και να προσεύχεται καθώς Αυτός θα έπρεπε και αυτός που χρειάζεται έναν Παρηγορητή ομολογεί ότι είναι σίγουρα απελπισμένος και έχει απορριφθεί. Αυτό είναι πώς συμβαίνει με εμάς όταν ο Θεός ακούει τις προσευχές μας .Γιατί όταν εμείς ζητάμε ουδέν άλλο ,παρά πράγματα που είναι καλά και υγιή και λαμβάνουμε τά αντίθετα ,πρέπει αναγκαστικά να είμαστε περίλυποι και βασανιζόμενοι .Γιατί το πάν είναι χαμένο και καταδικασμένο. Συνεπώς χρειαζόμαστε κάποιος άλλος να μεσολαβήσει για εμάς, ένας που εννοεί τα πράγματα και προσεύχεται για εμάς και εν τω μεταξύ μας υποστηρίζει ,ώστε δεν αποθαρρυνόμαστε .

Π Ο Ρ Ι Σ Μ Α

Προς την Πρώτη Χάρη ,όπως επίσης προς την Δόξα ,εμείς πάντοτε υιοθετούμε μια παθητική στάση ,καθώς μια γυναίκα κάνει σε σχέση προς την σύλληψη . Γιατί εμείς είμαστε επίσης η Νύφη του Χριστού .Συνεπώς αν και προσευχόμαστε και παρακαλούμε για Χάρη, εν τούτοις όταν η Χάρη πάει να έρχεται και η ψυχή είναι να είναι διαποτισμένη με το Πνεύμα ,αυτή θα όφειλε μήτε να προσεύχεται ,μήτε να ενεργεί ,αλλά μόνο να μένει ήσυχη .Αυτό είναι σίγουρα εύκολο να κάνει και αυτό μας θλίβει τρομερά .Γιατί, ότι η ψυχή θα όφειλε να είναι χωρίς την δύναμη της αντίληψης ή της θέλησης ,είναι να έχεις αυτήν στο σκοτάδι και αυτή είναι σαν να πηγαίνει σε καταστροφή και εκμηδενισμό ,που αυτή σφόδρα αντιπαθεί . Γι΄ αυτήν την αιτία συχνά στερεί τον εαυτόν της από τις ευγενέστερες Χάρες . Εγώ καλώ <Πρώτη Χάρη >> όχι αυτή που είναι χυμένη εντός ημών κατά την έναρξη της Πνευματικής αφύπνισης, καθώς είναι στην περίπτωση του Βαπτίσματος, της Μετάνοιας ή των τύψεων, αλλά όλη εκείνη την Χάρη που ακολουθεί και είναι Νέα, την οποία εμείς καλούμε κάποιο βαθμό και αύξηση της Χάρης . Γιατί ο Θεός πρώτα δίνει ενεργό Χάρη ,την οποία Αυτός επιτρέπει να είναι χρησιμοποιημένη και απασχολημένη μέχρι του σημείου όπου Αυτός αρχίζει να χύνει ένα <<δεύτερο είδος Χάρης>> και όταν αυτή έχει υπάρξει χυμένη εντός, Αυτός την αφήνει να συνεργάζεται ,μολονότι όταν αυτή ήταν την πρώτη φορά εκχεόμενη , αυτή ήταν ενεργός και πρώτη Χάρη ,ενώ αναφορικά προς την πρώτη Χάρη, αυτή είναι δεύτερη Χάρη .Γιατί αυτή είναι καλεσμένη Πρώτη Χάρη πάντοτε σε σχέση με τον εαυτό της, γιατί ενεργεί πρώτη και έπειτα ,στη δεύτερη θέση αυτή συνεργάζεται .Έτσι οι τρελοί, καθώς λέγεται στην παροιμία δεν γνωρίζουν πώς να χαιρετούν τον Θεό όταν αυτοί τον συναντούν ,ούτε πώς να δέχονται τα δώρα που Αυτός τους προσφέρει .Αλλά ο φρόνιμος λαμβάνει αυτά με υπομονή και με χαρά. Γιατί σ΄ αυτό το σημείο εμείς έχουμε την μεγαλύτερη ανάγκη για φρόνηση, ώστε να μην είμαστε σοφοί σε πράγματα που είναι φαινόμενα [γιατί τότε οφείλουμε να απελπιστούμε] ,αλλά μάλλον στα μελλοντικά και άγνωστα πράγματα ,τα οποία δεν φαίνονται. Γι΄ αυτό τον λόγο ο Απόστολος σ΄ αυτό το χωρίο χρησιμοποιεί ένα πολύ δηλωτικό λόγο : <<Αυτός γνωρίζει τί είναι στον Νου του Πνεύματος >>[στοίχος 27] Το Ελληνικό κείμενο έχει : <<Αυτός γνωρίζει τί το φρόνιμα του Πνεύματος είναι .Στην Ελληνική Γλώσσα φρόνημα σημαίνει φρόνηση ,καθώς παραπάνω :<<Το φρόνημα του Πνεύματος είναι ζωή και ειρήνη >>[στοίχος 6] . Γιατί η ίδια λέξη χρησιμοποιήται και εδώ. Και σημειώστε ότι όταν χρησιμοποιεί την έκφραση <<εμείς δεν γνωρίζουμε πώς να προσευχόμαστε >> ο Απόστολος δεν προσπαθεί να πεί ότι οι άγιοι και καλοί άνθρωποι είναι ζητώντας πράγματα που είναι αντίθετα ή ζημιογόνα ,αλλά μάλλον ότι

αυτοί είναι ζητώντας πολύ λίγα πράγματα, που είναι πολύ κατώτερα και ασήμαντα εν συγκρίσει με ό,τι ο Θεός θέλει να τους δώσει .Συνεπώς αυτός μιλά περί της <<ασθενείας>> μας [στοίχος 26]και όχι περί της <<ανομίας>> μας ,γιατί είμαστε υπερβολικά ασθενείς και ανίκανοι να κάνουμε μεγάλες παρακλήσεις .Συνεπώς, προσέχοντας τις προσευχές μας και ερχόμενος να παραχωρεί τις παρακλήσεις μας ,ο Θεός καταστρέφει την ασθενή μας σκέψη και ακόμα τις υπερβολικά ταπεινές ιδέες μας και Αυτός μας δίνει ό,τι το Πνεύμα αξιώνει υπέρ ημών . Είναι καθώς ένα πρόσωπο θα έγραφε στον πατέρα του ζητώντας ασήμι , αλλά ο πατέρας είναι διατεθειμένος να του δώσει χίλια κομμάτια χρυσού .Ο πατέρας πετά μακριά το γράμμα και το αγνοεί και όταν ο γιός το μαθαίνει και συνειδητοποιεί ότι δεν έρχεται το ασήμι καθώς το ζήτησε ,αυτός γίνεται περίλυπος .Έτσι ο Κύριος είπε προς τους υιούς του Ζεβεδαίου, στον Ματθ 20,22 : << εσείς δεν γνωρίζεται τί είστε ρωτώντας>> ακόμα και όταν ήταν ζητώντας κάτι καλό .Αλλά τότε το ερώτημα ακολουθεί : << Είστε εσείς ικανοί να πιείτε το ποτήριο που εγώ είναι να πιώ ? >> Είναι καθώς εάν ήταν λέγοντας : <<Η αίτησή σας δεν θα είναι εκπληρωμένη κατά τον τρόπο που εσείς έχετε ζητήσει ΄ εσείς δεν ζητάτε το ποτήριο και εν τούτοις οφείλεται να το πιείτε ΄ ζητάτε μικρότερα από ότι θα οφείλατε ΄ συνεπώς αυτή η αδυναμία θα είναι σταυρωμένη σ΄ εσάς δια μέσου του ποτηρίου του πόνου και εσείς θα είστε κατασκευασμένοι δυνατοί>> . Και στον Ιωάννη 16,24 Αυτός λέει :<< Μέχρι τούδε εσείς έχετε ζητήσει ουδέν στο όνομά Μου ΄ ζητάτε και εσείς θα λάβετε, ώστε η χαρά σας να μπορεί να είναι πλήρης >> . Πώς αυτό μπορεί να είναι αληθές , όταν Αυτός τους δίδαξε να προσεύχονται : <<Πατέρα μας ….[Ματθ 6,8] >> ? . Αλλά αυτοί ζητούν στο δικό τους όνομα ,όχι στο όνομα του Χριστού ,δηλαδή ζητούν κάτι μικρότερο ,παρά ο Χριστός είναι ,όχι εντός του Αγίου Πνεύματος ,αλλά σύμφωνα προς την σάρκα .Και έτσι Αυτός συνεχίζει : <<Κατ΄ εκείνη την ημέρα εσείς θα ζητείτε εν τω ονόματι Μου >>[Ιωάννης 16,26] ΄ γιατί αυτός προσεύχεται στο όνομα του Χριστού ,που προσεύχεται επίσης εν πόνω. Ας καταλήξουμε : Δεν υπάρχει καλύτερη απόδειξη ότι εμείς δεν γνωρίζουμε τί θα οφείλαμε να προσευχόμαστε ,από το γεγονός ότι εμείς δεν δεχόμαστε καθώς θα οφείλαμε τα καλά που ο Θεός προσφέρει προς εμάς ,αλλά εξ αιτίας της αδυναμίας μας γινόμαστε τρομοκρατημένοι και θέλουμε να τρέξουμε μακριά ,εάν το Πνεύμα δεν ήταν προσευχόμενο υπέρ ημών και βοηθώντας μας σ΄ αυτή την ασθένειά μας .Γιατί αυτός που δεν δέχεται, καθώς θα όφειλε, όταν ό,τι έχει ζητήσει είναι προσφερόμενο σ΄ αυτόν, σίγουρα αποδεικνύεται σαν μη γνωρίζων τί αυτός ζήτησε .Και δικαιούται να έχει κάποιον να του λέει : << Ανόητε ,γιατί προσευχήθηκες εάν δεν εύχεσαι να λάβεις ? >>. Συνεπώς αυτός θα έπρεπε να ήταν σε θέση να δέχεται τον ΤΡΟΜΟ που ο Θεός δίνει και να κάνει έτσι με μια χαρά που είναι μεγαλύτερη ,παρά η επιθυμία με την οποία εμείς προσευχηθήκαμε για το δώρο Του . Αλλά εμείς δεν κυρρήτουμε στον κόσμο ότι η Δύναμη του Θεού ,η Σοφία , η Καλοσύνη , η Δικαιοσύνη και το Έλεος του Θεού είναι μεγάλα και θαυμαστά ,χωρίς να τα καταλαβαίνουμε ? .Γιατί εμείς εννοούμε τα πράγματα μεταφυσικά ,δηλαδή σύμφωνα προς τον τρόπο που εμείς καταλαβαίνουμε αυτά ,ήτοι σαν πράγματα που είναι Φαινόμενα και όχι Κρυπτόμενα, μολονότι Αυτός έχει κρύψει την Δύναμή Του υπό ουδέν πλην την αδυναμία, την Σοφία Του υπό ανοησία ,την Καλοσύνη Του υπό αυστηρότητα ,την Δικαιοσύνη Του υπό αμαρτίες και το Έλεός Του υπό οργή . Όθεν αυτοί δεν εννοούν την Δύναμη του Θεού, όταν βλέπουν ασθένεια , κ.λ.π. Έτσι ο Ψαλμός 81,7 : <<Εγώ σε ζήτησα στον μυστικό τόπο της βροντής >> Σημειώστε την έκφραση <<μυστικός τόπος >> που σημαίνει : όταν η βροντή της οργής έκρυψε την γλυκύτητα του ελέους ,δηλαδή όταν Αυτός μας ακούει κάνοντας το αντίθετο της αναμονής μας . Εμείς ζητάμε Σωτηρία και Αυτός αντί να μας σώσει ,αυξάνει την καταδίκη μας και κρύβει την απάντησή Του υπό αυτό το είδος της βροντής. Αυτό είναι συμβολοποιημένο στην Έξοδο 5,5 ,όπου όταν Αυτός ήταν να θέσει τον λαό ελεύθερο ,Αυτός ανέγειρε τον Φαραώ όσο το δυνατόν περισσότερο σφοδρά εναντίον τους ,έτσι ώστε εφάνει να είναι ελάχιστα επιθυμώντας

να σώσει αυτούς .Και στον Ψαλμό 31,19 διαβάζουμε : << Ώ πόσο άφθονη είναι η γλυκύτης Σου >>δηλαδή η καλοσύνη Σου , << την οποία Σύ έχεις κρύψει από αυτούς που σε φοβούνται ,>>την οποία Σύ δεν έχεις δείξει δημόσια ,<< την οποία Σύ έχεις κατεργασμένη για εκείνους που λαβαίνουν καταφύγιο σ΄ Εσένα ,στην γνώμη των υιών του ανθρώπου , κ.λ.π. >> . 28. << Εμείς γνωρίζουμε ότι προς εκείνους που αγαπούν τον Θεό ,που σύμφωνα προς την πρόθεσή Του , κ.λ.π. >> . Επί αυτού του κειμένου εξαρτώνται όλα τα χωρία που ακολουθούν μέχρι το τέλος του Κεφαλαίου .Γιατί Αυτός θέλει, για τους εκλεκτούς που είναι αγαπώμενοι από τον Θεό και που αγαπούν τον Θεό ,το Πνεύμα να εργάζεται όλα τα πράγματα για καλό, ακόμα και τα πράγματα που εντός του εαυτού τους ,καθ ΄ εαυτά , είναι κακά . Αυτός πλησιάζει ,μάλιστα από αυτό το σημείο και έπειτα, να αρχίζει να συζητά το ζήτημα του προορισμού και της εκλογής ,που δεν είναι ένα τόσο βαθύ αντικείμενο ,καθώς κοινά νομίζεται ,αλλά μάλλον ένα θαυμάσια ευχάριστο πράγμα για εκείνους που έχουν το Πνεύμα ,αλλά ένα πικρό πράγμα για την φρόνηση της σάρκας .Γιατί δεν υπάρχει άλλος λόγος ή αιτία γιατί πολυάριθμες αντιξοότητες και κακά δεν μπορούν να ξεχωρίσουν τους αγίους από την αγάπη του Θεού ,εκτός του γεγονότος ότι αυτοί δεν έχουν μόνο υπάρξει καλεσμένοι, αλλά << καλεσμένοι σύμφωνα προς την πρόθεσή Του >> και συνεπώς προς αυτούς μόνο και όχι σε άλλους << Αυτός εργάζεται όλα τα πράγματα για καλό >> .Γιατί εάν δεν ήταν η Πρόθεση του Θεού και αν η σωτηρία μας εξαρτάτο πάνω στην θέλησή μας και τα έργα, θα εξαρτάτο από την τύχη, μια τύχη που –εγώ δεν λέω όλα τα κακά μαζί ,αλλά ένα εξ αυτών – θα μπορούσε εύκολα να την εμποδίσει ή να την ανατρέψει ! Αλλά τώρα όταν Αυτός λέει : <<Ποιος θα φέρει μια κατηγορία ? Ποιος θα καταδικάζει ? Ποιος θα μας χωρίσει? [στοίχος33 – 35] , Αυτός είναι δείχνοντας ότι οι Εκλεκτοί δεν είναι σωσμένοι από τύχη, αλλά κατ΄ ανάγκη .Εδώ μας επιδεικνύεται ότι, μήτε τύχη ,μήτε εξαίσια δυνατή αντίσταση τόσων πολλών κακών ,εμποδίζει την σωτηρία μας . Πράγματι Αυτός μας σώζει κατά τέτοιο τρόπο και εκθέτει τους Εκλεκτούς Του σε τόσες πολλές αρπακτικές δυνάμεις ,καθώς μνημονεύεται εδώ ,που όλες είναι μοχθώντας να σύρουν τους Εκλεκτούς κάτω σε καταδίκη ,ώστε να μπορούσαν να είναι χαμένοι ,με σκοπό να δείξει ότι Αυτός μας σώζει όχι εξ αιτίας των δικών μας αξιών ,αλλά ξεκάθαρα από την δική Του Εκλογή και αναλλοίωτη θέληση, ακριβώς μπροστά σε τόσους φοβερούς και τρομερούς αντιπάλους που προσπαθούν μάταια να μας βλάψουν . Γιατί εάν Αυτός δεν μας οδηγούσε δια μέσου τόσων πολλών τρομερών πραγμάτων , θα άφηνε πάρα πολύ χώρο για υψηλόφρονες αντιλήψεις σχετικά με τις δικές μας αξίες . Αλλά τώρα δείχνει ότι είμαστε σωσμένοι δια της αμετάβλητης αγάπης Του .Και ώς εκ τούτου δίνει επιδοκιμασία όχι στην θέλησή μας ,αλλά στην δική Του αμετάβλητη και σταθερή θέληση του Προκαθορισμού .Γιατί πώς θα μπορούσε ένας άνθρωπος να μην συντρίβονταν δια μέσου όλων αυτών των πραγμάτων στα οποία θα έχανε την ελπίδα χίλιες φορές, εάν δεν οδηγούσε αυτόν η αιώνια και σταθερή αγάπη του Θεού δια μέσου αυτών και το Πνεύμα δεν ήταν παρόν να βοηθά την ασθένειά μας και να μεσολαβεί για εμάς με στεναγμούς που δεν μπορούν να είναι εκστομισμένοι ? .Γιατί σε τέτοιες καταστάσεις ο άνθρωπος δεν γνωρίζει ακόμα και τί θα όφειλε να κάνει ή να ζητήσει . Πράγματι αυτός θα μπορούσε να προσεύχεται ώστε να μην έρχεται σ ΄ αυτές τις δυσκολίες και αυτό θα ήταν ανόητο επειδή θα εργαζόταν κατά της σωτηρίας του .Συνεπώς <<εμείς δεν γνωρίζουμε πώς να προσευχόμαστε >> ,ειδικά στην αδυναμία μας ,δηλαδή σ΄ αυτές τις ταλαιπωρίες . Συνεπώς που είναι τώρα η δικαιοσύνη μας ? Πού είναι τα καλά μας έργα ?. Πού είναι τώρα η ελεύθερη μας θέληση και το ενδεχόμενο των περιστάσεων ?.Γιατί κάποιος πρέπει να κηρύττει κατ΄ αυτόν τον τρόπο και αυτό είναι να κηρύττει ορθά .Γιατί πρέπει να μάχεσαι σθεναρά την <<φρόνηση της σάρκας >> .Σε τόσο μεγάλο βαθμό ο Απόστολος της έχει κόψει τα χέρια ,τα πόδια και την γλώσσα, που τώρα βιαστικά την πολεμά και την σκοτώνει. Γιατί θεωρεί ότι στον εαυτό του δεν υπάρχει τίποτα καλό ,αλλά ότι ολόκληρο το καλό

είναι μόνο στον Θεό . Οι Θεολόγοι μας ωστόσο ,εκθαμβωτικοί καθώς αυτοί είναι, σκέπτονται ότι έχουν επιτύχει κάτι σπουδαίο όταν εισάγουν την έννοιά τους ,του <<ενδεχόμενου >> ,λέγοντας ότι ο εκλεκτός είναι σωσμένος αναγκαστικά ,ήτοι δια της αναγκαιότητας της ακολουθίας ,αλλά όχι δια της αναγκαιότητας του ακολουθούντος πράγματος .Αυτές είναι μόνο κενές λέξεις, ειδικά αφού προσπαθούν ή τουλάχιστον δίνουν την ευκαιρία να εννοείται η έκφραση << ενδεχόμενο του ακολουθούντος πράγματος >> να σημαίνει ότι η σωτηρία λαμβάνει χώρα ή δεν λαμβάνει, εξ αιτίας της δικής μας θέλησης .Εγώ τουλάχιστον ,το κατάλαβα σ ΄ αυτή την σημασία . Αλλά η έκφραση <<ενδεχόμενο του ακολουθούντος πράγματος >>δεν είναι συναφής στο θέμα μας και δεν επιλύει τίποτα το να ερωτάται εάν αυτή η ακολουθία είναι ενδεχόμενη ή καθώς εάν θα μπορούσε να είναι αναγκαία ,εφόσον μόνο ο Θεός είναι αναγκαίος γι΄ αυτήν την πρόθεση .Επομένως είναι μια γελοία προσθήκη εάν κάποιο πρόσωπο λέει : Οι Εκλεκτοί είναι αναγκαστικά σωσμένοι δια της αναγκαιότητας της ακολουθίας, αλλά όχι δια της αναγκαιότητας του ακολουθούντος πράγματος, δηλαδή το ακολουθών δεν είναι ο Θεός ή επειδή αυτό δεν είναι Θεός ,συνεπώς ένας άνθρωπος είναι σωσμένος δια της αναγκαιότητας της ακολουθίας . Γιατί τί άλλο πάει να σημαίνει η έκφραση<<να είναι ενδεχόμενο >> παρά το να είναι ένα πλάσμα και όχι Θεός ? .Έτσι αυτοί συστρέφουν την σημασία της αναγκαιότητας ενός πράγματος εντός της αναγκαιότητας της Ουσίας ενός πράγματος .Δεν υπάρχει χώρος εδώ για αυτού του είδους διφορούμενα . Γιατί ουδείς είναι ρωτώντας ή σε αμφιβολία για το αν ένα δημιουργημένο πράγμα είναι ενδεχόμενο στην ύπαρξή του ,δηλαδή υποκείμενο να αλλάζει και έτσι όχι Θεός ή κάτι αμετάβλητο ,αλλά το ζήτημα αφορά την αναγκαιότητα της συνέπειας ,καθώς ο Θεός αυτό που προκαθόρισε λαμβάνει χώρα κατ΄ αναγκαιότητα και αυτοί συμφωνούν ότι είναι έτσι. Και εν τούτοις αυτοί κάνουν αυτή την περιττή προσθήκη ,αφού έχουν δώσει μια πλήρη απάντηση .Γιατί εάν εσείς γνωρίζεται ότι το κάθε τι λαμβάνει χώρα ολοκληρωτικά δια της αναγκαιότητας της συνέπειας ,ποιο το όφελος υπάρχει το να γνωρίζετε περαιτέρω, εάν ή όχι, ώς προς αυτή την στιγμή ,αυτό είναι τυχαίο ? .Αυτό είναι σαν να λέγεται : Εάν ένας υιός κατ΄ ανάγκη θα έπρεπε να σκοτώσει τον Πατέρα του, πρέπει αυτό να λαμβάνει χώρα κατ΄ ανάγκη ? Και εσείς θα απαντούσατε : Αυτό θα συμβεί δια της αναγκαιότητας της ακολουθίας ,αλλά ο υιός δεν είναι ο Πατέρας ή ο Πατέρας δεν έχει υιό .Συνεπώς αυτοί που ρωτούν αυτό το ζήτημα, θέλουν να γνωρίζουν εάν η συγκυρία μπορεί να εμποδίσει την αναγκαιότητα της συνέπειας και αυτοί υποθέτουν ότι γνωρίζουν το ενδεχόμενο και ότι εσείς είστε υποθέτοντας ώς αληθή μια μη αποδειχθείσα πρόταση όταν λέτε ότι υπάρχουν συγκυριακά πράγματα και αυτά δεν εμποδίζουν . Η απάντηση σας είναι ορθή, αλλά είστε διδάσκοντας περιττά και άσχετα πράγματα .Εάν ήταν λιγότερο μορφωμένοι θα έθεταν αυτό το ζήτημα έτσι : Ταιριάζει το ενδεχόμενο ενός συμβάντος να παρακωλύει τον βέβαιο προκαθορισμό του Θεού ?. Αλλά η απάντηση είναι ότι με τον Θεό δεν υπάρχει συγκυρία, αλλά αυτό είναι μόνο στην δική μας όραση . Γιατί ούτε ακόμα και ένα φύλλο πέφτει στο έδαφος χωρίς την θέληση του Πατέρα .Συνεπώς ,όπως οι υπάρξεις των πραγμάτων ,έτσι επίσης και οι χρόνοι είναι στα χέρια Του .Έτσι αυτοί κάνουν μια λανθασμένη αοριστολογία, όταν συσχετίζουν αυτήν την ίδια αναγκαιότητα είτε προς το υποκείμενο ,είτε προς τον συναρτώμενο όρο ,αφού αυτό το ερώτημα αφορά μόνο τον συναρτώμενο όρο ή τον χρόνο, αλλά ουδέποτε την αντικειμενική αναγκαιότητα . Εμείς οφείλουμε να πραγματευθούμε αυτό το ζήτημα κατά τρείς τρόπους . Πρώτον οφείλουμε να συλλέξουμε τις αποδείξεις ενός αμετάβλητου Προκαθορισμού από τους Λόγους της Γραφής και από τα έργα του Θεού. Δεύτερον οφείλουμε να αναλύσουμε τις αντιρρήσεις ,τις ενστάσεις ,τα προτερήματα και τα ελατήρια αυτών που μεταβιβάζουν την ενοχή προς τον Θεό .Τρίτον ,οφείλουμε να δώσουμε παρηγοριά σ΄ εκείνους που είναι τρομαγμένοι από αυτά τα πράγματα και να δείξουμε τις ευχάριστες όψεις αυτού του ζητήματος, με σκοπό να εμπνεύσουμε ελπίδα .

1

1 Ο Απόστολος σ΄ αυτό και στο ακολουθών Κεφάλαιο πραγματεύεται πολύ προσεκτικά και σχεδόν σε κάθε ιδιαίτερο λόγο με το πρώτο μας σημείο ,αρχίζοντας καθώς έχω πει με τις λέξεις : <<Εμείς γνωρίζουμε ότι για εκείνους που αγαπούν τον Θεό , κ.λ.π. >> . Συνεπώς αυτός λέει πρώτα : <<που είναι καλεσμένοι σύμφωνα με την πρόθεσή Του >>. Έτσι ξεκάθαρα ακολουθεί ότι άλλοι δεν είναι καλεσμένοι σύμφωνα με την πρόθεσή Του . Γιατί όρος <<πρόθεση >> σ΄ αυτό το χωρίο σημαίνει τον Προκαθορισμό του Θεού ή την ελεύθερη εκλογή και σκέψη ή βουλή . Ο ευλογημένος Αυγουστίνος στο βιβλίο 1 των <<ομολογιών>> λέει : <<Σύ είσαι θαυμάσιος ,ώ Θεέ ΄ Σύ αλλάζεις την γνώμη Σου, αλλά δεν αλλάζεις την Βουλή Σου >> . Δεύτερον ,στο ακολουθών Κεφάλαιο , επί τη βάσει των δύο ιστοριών ,του Ισαάκ και του Ισμαήλ και ομοίως του Ιακώβ και του Ησαϋ ο Απόστολος δείχνει ότι ουδέν εκτός της εκλογής διέκρινε τους ανθρώπους ,καθώς αυτός ευθέως λέει [Ρωμ 9,8] . Τρίτον ,στο ίδιο Κεφάλαιο αυτός χρησιμοποιεί δύο χωρία, το πρώτο μιλώντας περί του εκλεκτού : << Εγώ θα έχω έλεος επί αυτού που εγώ θέλω να έχω έλεος>> [Ρωμ 9,15 | Έξοδος 33,19 }και το δεύτερο μιλώντας σχετικά με τον χαμένο : << Εγώ έχω αναγείρει εσένα για αυτόν ακριβώς τον σκοπό ,κ.λ.π.. >>[Ρωμ 9,17 | Έξοδος 9,16 }. Και αυτός συνεχίζει : << Αυτός σκληραίνει την καρδιά οποιουδήποτε Αυτός θέλει και Αυτός έχει έλεος επί οποιουδήποτε Αυτός θέλει >>[Ρωμ 9,18]. Ομοίως στο Κεφάλαιο 10 και 11 αυτός κάνει τα ίδια πράγματα καθώς είναι ξεκάθαρα φανερό .Τέταρτον από τις δηλώσεις που λαμβάνονται από τον Ιωάννη 10,29 <<Ουδείς είναι ικανός να αρπάξει τα πρόβατά μου από το χέρι του Πατρός Μου >>. Πέμπτο, Ιωάννης 13,18 : << Εγώ δεν μιλώ για σας όλους ΄ εγώ γνωρίζω ποιους έχω εκλέξει >>. Και Ιωάννης 6,44 : << Ουδείς μπορεί να έλθει προς Εμέ ,εάν δεν σύρει αυτόν ο Πατέρας που με έστειλε >> . Και πάλι στο ίδιο Κεφάλαιο : << Και αυτοί όλοι οφείλουν να είναι διδαγμένοι από τον Θεό >> [Ιωάννης 6,45 | Ισαϊας 54,13 | Ιερεμίας 31,34 } . Έκτο , ο Ψαλμός 115,3 : << Ο Θεός μας κάνει όλα τα πράγματα ,οτιδήποτε Αυτός ευαρεστείται >> . Και 2 Τιμ 2,19 : <<του Θεού το σταθερό θεμέλιο μένει ,φέρνοντας αυτήν την σφραγίδα : Γνωρίζει ο Κύριος εκείνους που είναι δικοί Του >>. Από την άλλη μεριά εμείς έχουμε αποδείξεις περί του αναλλοίωτου Προκαθορισμού του Θεού στα έργα Του ,πρώτον ,όπως στο ακολουθών Κεφάλαιο αναφορικά με τον Ισμαήλ και τον Ησαϋ, τον Φαραώ και τους Αιγυπτίους . Δεύτερον ,ο Θεός εκθέτει τους Αγίους Του σε τόσα πολλά κακά ,τα οποία είναι όλα σαν αρπακτικά χέρια και εν τούτοις Αυτός δεν χάνει τους Αγίους Του . Κατ΄ αυτόν τον τρόπο δείχνει αρκετά καθαρά την σταθερότητα της εκλογής Του και αυτή δεν μπορεί να είναι εμποδισμένη από οποιοδήποτε πλάσμα, μολονότι Αυτός κατευθύνει κάθε πλάσμα εναντίον αυτής ,καθώς Αυτός αποδεικνύει δια παραδείγματος στην περίπτωση του σκληρυμένου Φαραώ . Τρίτον, Αυτός αποδεικνύει την εκλογή Του από το γεγονός ότι επιτρέπει σε πολλούς ανθρώπους να ζούν μια καλή ζωή από την γέννησή τους και να κάνουν σπουδαίες καλές πράξεις και εν τούτοις δεν είναι σωσμένοι ΄ πάλι Αυτός επιτρέπει σε πολλούς ανθρώπους να κάνουν μεγάλα κακά και εν τούτοις είναι αιφνιδίως αφυπνισμένοι και σωσμένοι . Παράδειγμα αυτού είναι ο Σαούλ και ο Μανασσής . Ομοίως ο Ιούδας ο προδότης και ο ληστής επί του Σταυρού και πολλές άλλες περιπτώσεις πορνών και ξεκάθαρων αμαρτωλών . Από την άλλη μεριά Αυτός απορρίπτει τους σοφούς και εκείνους που είναι λαμπροί σε καλά έργα . Έτσι Αυτός απέρριψε έναν εκ των σαράντα μαρτύρων . 2. Υπάρχουν πολλά επιχειρήματα κατά του Προκαθορισμού, αλλά αυτά έρχονται από την <<φρόνηση της σάρκας >>. Όποιος δεν έχει αποκρούσει τον εαυτόν του και έχει μάθει να υποτάσσει τα ερωτήματά του στην θέληση του Θεού ,να κρατά αυτά κάτω ,πάντοτε θα συνεχίζει ρωτώντας γιατί ο Θεός θέλει αυτό και κάνει εκείνο και ουδέποτε θα βρίσκει τον λόγο. Και πολύ κατάλληλα .Επειδή αυτή η ανόητη σοφία θέτει τον εαυτόν της πιο πάνω από τον Θεό και κρίνει την θέλησή Του σαν κάτι κατώτερο ,όταν αυτή πραγματικά θα όφειλε να κριθεί από Αυτόν. Συνεπώς ο Απόστολος μέσα σε μερικές λέξεις καταστρέφει όλα

τα επιχειρήματα ΄ πρώτα αναχαιτίζοντας την παρατολμία μας ,ώστε εμείς να μην εφαρμόζουμε κρίση επί της θέλησης του Θεού ,λέγοντας : << Αλλά ποιος είσαι σύ, ώ άνθρωπε, να αντιμιλάς στον Θεό ? >>[Ρωμ 9,20] .Είναι καθώς εάν ήταν λέγοντας :<< Εσύ είσαι υπό την θέληση Του Θεού ΄ γιατί αποτολμάς ,συνεπώς , να συζητάς με Αυτόν και να προσπαθείς να Τον συλλάβεις? >>.Έπειτα αυτός παραθέτει την σαφή αιτία : << Δεν έχει ο Κεραμέας δικαίωμα επί του πηλού ? >> . [Ρωμ 9,21] .Συνεπώς το Πρώτο επιχείρημα ,που είναι επίσης το ελάχιστα σημαντικό είναι αυτό : Στον άνθρωπο έχει δοθεί μια ελεύθερη θέληση δια της οποίας αυτός είτε αξίζει ,είτε αποτυγχάνει να αξίζει κάτι . Η απάντηση : Η ελεύθερη θέληση ,χωρίς Χάρη, ουδεμία απολύτως δύναμη έχει να επιτυγχάνει δικαιοσύνη ,αλλά κατ΄ ανάγκη αυτή είναι εν αμαρτία . Συνεπώς ο ευλογημένος Αυγουστίνος είναι σωστός στο βιβλίο του <<κατά του Ιουλιανού >>όταν την καλεί << δεσμευμένη θέληση μάλλον ,παρά ελεύθερη θέληση >>.Γιατί όταν εμείς κατέχουμε Χάρη ,τότε η θέληση είναι πραγματικά κατασκευασμένη ελεύθερη, ειδικά σε σχέση προς την σωτηρία . Να είστε σίγουροι ,αυτή είναι πάντοτε ελεύθερη κατά ένα φυσικό τρόπο ,αλλά μόνο σε σχέση με εκείνα τα πράγματα που είναι κάτω από την δύναμή της και χαμηλότερα ,παρά αυτή η ίδια ,αλλά όχι προς τα πράγματα που είναι πάνω από αυτήν ,αφού είναι αιχμάλωτη στην αμαρτία και τώρα δεν μπορεί να εκλέγει αυτά που είναι καλά ενώπιον του Θεού . Το Δεύτερο επιχείρημα είναι ότι <<ο Θεός επιθυμεί όλοι οι άνθρωποι να είναι σωσμένοι >>[1 Τιμ 2,4] και Αυτός έδωσε τον Υιό Του για εμάς τους ανθρώπους και δημιούργησε τον άνθρωπο για την αιώνια ζωή . Ομοίως όλα τα πράγματα υπάρχουν υπέρ του ανθρώπου και αυτός ο ίδιος υπάρχει για τον Θεό ,ώστε να δύναται να απολαμβάνει Αυτόν ,κ.λ.π. Αυτό το σημείο και άλλα σαν αυτό μπορούν να είναι ανασκευασμένα τόσο εύκολα όσο και το πρώτο , ήτοι αυτοί οι στοίχοι πρέπει πάντοτε να είναι ενθυμούμενοι σαν αναφερόμενοι στους εκλεκτούς μόνο ,καθώς ο Απόστολος λέει στην 2 Τιμ 2,16 : << τα πάντα για χάρη του εκλεκτού >> Γιατί κατά μια απόλυτη σημασία ,ο Χριστός δεν πέθανε υπέρ όλων ,επειδή Αυτός λέει :<<Αυτό είναι το αίμα Μου εκχυνόμενο για σας >> και <<υπέρ των πολλών >> --Αυτός δεν λέει :Υπέρ όλων -- <<για την συγχώρηση των αμαρτιών>> [Μάρκος 14,24| Ματθ 26,28 }. Τρίτον ,ο Θεός καταδικάζει ουδένα χωρίς αμαρτία και αυτός που είναι αναγκαστικά σε αμαρτία είναι άδικα καταδικασμένος . Η απάντηση : Εμείς είμαστε όλοι κατ΄ ανάγκη εν αμαρτία και καταδίκη ,αλλά ουδείς είναι στην αμαρτία δια της βίας και ενάντια στην θέλησή του . Γιατί αυτός που μισεί την αμαρτία είναι ήδη εκείθεν της αμαρτίας και ανήκει στους εκλεκτούς .Αλλά αυτούς που ο Θεός σκληραίνει είναι εκείνοι προς τους οποίους Αυτός δίνει οικειοθελώς να θέλουν να είναι και να παραμένουν στην αμαρτία και να αγαπούν την ανομία . Τέτοιοι άνθρωποι είναι αναγκαστικά στην αμαρτία από την αναγκαιότητα του αμετάβλητου, αλλά όχι δια της βίας. Τέταρτο , γιατί ταιριάζει Αυτός να διατάζει να είναι καμωμένα αυτά τα οποία Αυτός δεν θέλει οι άνθρωποι να κάνουν ? .Και αυτό που είναι χειρότερο ,Αυτός σκληραίνει την θέληση ,έτσι ώστε οι άνθρωποι να προτιμούν να ενεργούν ενάντια στον Νόμο Του .Έτσι η αιτία είναι στον Θεό που οι άνθρωποι αμαρτάνουν και είναι καταδικασμένοι .Αυτή είναι η δυνατότερη και η βασική αντίρρηση .Και προς αυτήν ο Απόστολος απαντά όταν λέει ότι ο Θεός θέλει αυτό έτσι και έτσι θέλοντας Αυτός δεν είναι κακός . Γιατί όλα τα πράγματα είναι Αυτού ,καθώς ο πηλός είναι του αγγειοπλάστη. Συνεπώς Αυτός δίνει διαταγές που ο εκλεκτός θα είχε την άδεια να τις εκπληρώνει και ο χαμένος να είναι παγιδευμένος σ΄ αυτές ,έτσι ώστε Αυτός να είχε την άδεια να δείξει αμφότερα ,την οργή Του και το έλεός Του . Τότε η<<φρόνηση της σάρκας >> λέει : << Αυτό είναι σκληρό και κακοήθεια ,ότι ο Θεός θα όφειλε να ζητά την δόξα Του στην δυστυχία μου>>.Σημειώστε πώς η φωνή της σάρκας είναι πάντοτε λέγοντας <<μου>>>,<<εμένα >> ΄ απαλλάξου από αυτό το <μου>> και μάλλον λέγε : <<Δόξα προς Σέ ,ώ Κύριε ! >> . Και τότε εσύ θα είσαι σωσμένος .Γιατί η φρόνηση της σάρκας είναι τέτοια που αυτή ζητά μόνο το δικό της και φοβάται την δική της δυστυχία περισσότερο ,παρά την αποτυχία να δοξάζει τον Θεό και έτσι ζητά την δική της θέληση

περισσότερο ,παρά την θέληση του Θεού .Επομένως εμείς πρέπει να έχουμε ένα διαφορετικό Νου προς τον Θεό, παρά προς τον άνθρωπο .Γιατί Αυτός οφείλει ουδέν σε κανένα . Έτσι Αυτός λέει προς τον Ιώβ [Ιώβ 41,11] : << Ποιος έχει δώσει προς Εμέ , ώστε Εγώ θα όφειλα να ανταποδώσω σ΄ αυτόν?. Οτιδήποτε είναι κάτω από ολόκληρο τον Ουρανό είναι δικό Μου >> . Ο Απόστολος παραθέτει αυτό το χωρίο στο τέλος του Κεφαλαίου 11 : << Ποιος έχει δώσει πρώτος εις Εμέ, ώστε αυτός θα όφειλε να είναι ξεπληρωμένος ? >> [Ρωμ 11,35] . 3 . Μολονότι αυτό το ζήτημα είναι πολύ σκληρό για την << φρόνηση της σάρκας >>,η οποία είναι κατασκευασμένη ακόμα περισσότερο οργισμένη από αυτό και φερμένη ακόμα και σε σημείο βλασφημίας ,επειδή εδώ αυτή είναι στραγγαλισμένη μέχρι θανάτου και μειωμένη στο απόλυτο μηδέν , ότι η σωτηρία έρχεται κατά κανένα τρόπο από κάτι που εργάζεται εντός του εαυτού της ,αλλά μόνο έξω από αυτήν την ίδια ,δηλαδή από τον Θεό που εκλέγει . Αλλά εκείνοι που έχουν την <<φρόνηση του Πνεύματος >> χαίρονται σ΄ αυτό το αντικείμενο μια ανέκφραστη απόλαυση, καθώς ο Απόστολος κάνει ξεκάθαρα εδώ και καθώς έχει υπάρξει βλεπόμενο στην περίπτωση της Χάνα της μητέρας του Σαμουήλ στο 1 Σαμουήλ 2 . Μεταξύ αυτών είναι εκείνοι οι άνθρωποι στη μέση ,που έχουν αρχίσει να στρέφονται μακριά από την <<φρόνηση της σάρκας >> ή έρχονται εγγύτερα προς την <<φρόνηση του Πνεύματος >> , άνθρωποι που ευχαρίστως θέλουν να κάνουν το θέλημα του Θεού ,αλλά είναι μικρόψυχοι και τρέμουν όταν ακούν αυτές τις διδασκαλίες .Έτσι αυτοί οι λόγοι της πλέον τέλειας και θρεπτικής τροφής δεν είναι ακόμα πλήρως ευάρεστοι προς αυτούς ,εν τούτοις ένεκα της διαδικασίας της αντιπαράστασης ,δηλαδή δια μέσου του γεγονότος ότι τα αντίθετα έλκονται, αυτοί βρίσκουν αυτούς τους λόγους καθησυχαστικούς και παρηγορητικούς . Έτσι για παράδειγμα ,όχι λόγοι είναι πιο αποτελεσματικοί, παρά εκείνοι για να τρομοκρατήσουν ,να ταπεινώσουν και καταστρέψουν την αλαζονική θρασύτητα αναφορικά με τις αξίες . Αλλά εκείνοι που είναι φοβισμένοι και γίνονται ωχροί ενώπιον αυτών ,έχουν εδώ το καλύτερο και πιο ικανοποιητικό σημάδι ,γιατί η Γραφή λέει : << Επί ποίου ταιριάζει το Πνεύμα μου να αναπαύεται ,εκτός επί αυτού που είναι ταπεινός και τρέμει στον Λόγο Μου ?[Ισαΐας11,2]66,2] . Προς αυτούς τους ανθρώπους ο Χριστός επίσης λέει : << Μη φοβάσαι μικρό ποίμνιο ,γιατί αυτό είναι ευχαρίστηση του Πατέρα Σου να σου δώσει την Βασιλεία >> [Λουκάς 12,32]Και ο Ισαΐας 35,4:<< Λέγετε προς εκείνους που είναι μιας φοβισμένης καρδιάς : Να είστε δυνατοί ,μη φοβάστε ! Προσέξτε ,ο Θεός σας θα έλθει >>. Γιατί εάν δεν είχε δεί αυτό , ότι σκέπτονταν το αντίθετο ,δηλαδή φόβο και απελπισία περί της Βασιλείας ,δεν θα είχε πει ΄΄να είστε δυνατοί, μη φοβάστε ,ο Θεός σας θα έλθει ,κ.λ.π.΄΄ .Και πάλι :<< Ευλογημένος είναι ο άνθρωπος που φοβάται τον Κύριο >>[ψαλμός 112,1] .Και πάντα στις Γραφές άνθρωποι αυτού του είδους, που φοβούνται τον Λόγο του Θεού ,είναι συνιστόμενοι και παρηγορούμενοι. Γιατί αυτοί απελπίζονται από τους εαυτούς τους και ο Λόγος του Θεού επιτυγχάνει το έργο του σ΄ αυτούς, δηλαδή δημιουργώντας τον φόβο του Θεού σ΄ αυτούς .Γιατί ακριβώς καθώς εκείνοι που είναι σκληρυμένοι στον Λόγο του Θεού και εμπιστεύονται στους εαυτούς τους, έχουν ένα πολύ κακό σημάδι ,έτσι αυτοί που τρέμουν ενώπιον Αυτού και είναι τρομαγμένοι έχουν ακριβώς το εξαιρετικότερο σημάδι ΄ καθώς είναι γραμμένο στον Ψαλμό 144,6 : <<Στείλε έξω τα βέλη Σου και κατατρόπωσε αυτούς >>.Συνεπώς αυτός που είναι υπερβολικά φοβισμένος ότι δεν είναι εκλεκτός ή δοκιμάζεται αναφορικά με την εκλογή του ,ας δώσει ευχαριστίες στον Θεό για αυτό το είδος του φόβου και να χαίρεται που είναι φοβισμένος, γιατί γνωρίζει με βεβαιότητα ότι ο Θεός ,που δεν μπορεί να ψεύδεται ,έχει πει : << Η αποδεκτή θυσία προς τον Θεό είναι ένα σπασμένο >> δηλαδή ένα απελπισμένο <<Πνεύμα>>. Μια σπασμένη και συντριμμένη καρδιά ,ώ Θεέ ,Σύ δεν θα περιφρονήσεις >>[Ψαλμός 51,17]. Επιπλέον αυτός ο ίδιος γνωρίζει τι σημαίνει <<σπασμένο >> .Επομένως αυτός θα όφειλε αφόβως να θέτει κατοχή επί της φιλαλήθειας του Θεού που υπόσχεται και έτσι να ελευθερώνει τον εαυτό του από την προηγούμενη ιδέα ενός τρομακτικού Θεού και

να είναι σωσμένος και εκλεκτός . Αυτό δεν είναι σίγουρα ένα χαρακτηριστικό των κολασμένων ανθρώπων ,τουλάχιστον α΄ αυτή την ζωή ,να φοβούνται την κρυμμένη κρίση του Θεού ,αλλά μάλλον αυτό είναι μια ποιότης του εκλεκτού .Γιατί ο χαμένος την περιφρονεί και δεν δίνει προσοχή ή στην απελπισία γίνονται αλαζόνες ,λέγοντας : <<εάν είμαι καταδικασμένος ,εγώ θέλω να είμαι καταδικασμένος >>. Και υπάρχουν τρείς βαθμοί εκ της συντροφιάς των εκλεκτών .Ο Πρώτος ανήκει προς εκείνους που είναι ικανοποιημένοι αναφορικά με αυτήν την θέληση του Θεού και δεν γκρινιάζουν κατά του Θεού ,αλλά επαναπαύονται επί του γεγονότος ότι είναι εκλεκτοί και δεν εύχονται να είναι καταδικασμένοι . Ο Δεύτερος βαθμός είναι καλλίτερος ,παρά ο πρώτος . Αυτοί είναι παραδομένοι και ικανοποιημένοι σ΄ αυτό το αίσθημα ή τουλάχιστον στην επιθυμία ,ότι ο Θεός δεν θα όφειλε να τους σώσει ,αλλά να τους θεωρήσει μεταξύ των κολασμένων .Ο Τρίτος βαθμός είναι ο καλλίτερος και ανώτερος εξ αυτών , που ουσιαστικά παραδίνουν τον εαυτό τους στην κόλαση ,εάν ο Θεός έτσι θέλει ,καθώς είναι πιθανόν η περίπτωση με πολλούς κατά την στιγμή του θανάτου . Αυτοί οι άνθρωποι είναι τελείως καθαρισμένοι από την δική τους θέληση και την <<φρόνηση της σάρκας >>.Αυτοί γνωρίζουν το νόημα του χωρίου : <<Η αγάπη είναι δυνατή σαν θάνατος ,η ζήλεια είναι σκληρή σαν τον τάφο >> [Άσμα Σολωμόντος 8,6]. Μια θαυμαστή αντιπαραβολή ,επειδή η αγάπη είναι παραλληλισμένη με σκληρά πράγματα, μολονότι αυτή φαινομενικά είναι ένα απαλό και γλυκό πράγμα . Αλλά αυτό είναι αληθές ,ότι η αγάπη είναι η απόλαυση εντός κάποιου άλλου ,γιατί αυτή απολαμβάνει το αγαπώμενο. Αλλά σ΄ αυτό τον κόσμο ο Θεός δίνει αυτήν την αγάπη προς τους εκλεκτούς Του παροδικώς και μετά φειδούς ,γιατί είναι εξαιρετικά επικίνδυνο να έχεις αυτήν συχνά και για ένα μεγάλο διάστημα ΄ <<Γιατί αυτοί έχουν την ανταμοιβή τους >> [Ματθ 6,2}. Αλλά η αγάπη για κάτι που υπερεπιθυμούμε ,εγώ λέω ,είναι σαν κόλαση ,σκληρή και δυνατή και σ΄ αυτή ο Θεός γυμνάζει τους εκλεκτούς Του σε τούτη την ζωή κατά θαυμάσιους τρόπους . Έτσι η Νύφη λέει στο Άσμα του Σολωμόντος : << Εγώ είμαι άρρωστη με αγάπη >> [Άσμα Σολωμόντος 2,5].Συνεπώς υπό τον όρο <<αγάπη >>και <<φιλανθρωπία>> εμείς πρέπει πάντοτε να εννοούμε τον Σταυρό και τις θλίψεις ,καθώς είναι φανερό σ΄ αυτό το χωρίο .Γιατί χωρίς αυτά η ψυχή γίνεται τεμπέλικη και χλιαρή ,παραμελεί την αγάπη του Θεού και όχι πλέον διψά γι΄ Αυτόν ,την ζωντανή Πηγή .Αυτή η αγάπη είναι γλυκιά πράγματι ,αλλά όχι στο να υφίσταται παθητικώς ,αλλά στο να αποδεικνύει ενεργητικώς τον εαυτόν της ,δηλαδή για να μιλήσω σε κοινή γλώσσα ,αυτή είναι γλυκιά προς το αντικείμενό της ,αλλά πικρή προς το υποκείμενο της .Γιατί εύχεται όλα τα καλά πράγματα για τους άλλους και αποδεικνύει αυτό ,αλλά αυτή λαμβάνει όλα τα κακά πάνω στον εαυτόν της και παίρνει αυτά σαν δικά της .Γιατί <<αυτή δεν ζητά τα δικά της ,αλλά βαστά όλα τα πράγματα και υπομένει όλα τα πράγματα >> [1 Κορινθ 13,5-7] .

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΝΑΤΟ

<<Εγώ έχω μεγάλη λύπη >> . Από αυτά τα χωρία είναι πολύ καθαρό ότι η αγάπη ευρίσκεται όχι μόνο στην γλυκύτητα και την απόλαυση ,αλλά επίσης στην μεγαλύτερη λύπη και πικρότητα .Πράγματι αυτή χαίρεται και απολαμβάνει στην πικρότητα και στη λύπη, επειδή θεωρεί την δυστυχία και τις θλίψεις των άλλων καθώς εάν αυτά ήταν δικά της .Έτσι ο Χριστός ακόμα και στην τελική και χειρότερη ώρα του βασανισμού Του ήταν φλεγόμενος με την βαθύτερη αγάπη Του ,πράγματι σύμφωνα με τον ευλογημένο Χίλαρι ,αυτή γέμισε Αυτόν με την μεγαλύτερη χαρά να υποφέρει τον μεγαλύτερο πόνο . Γιατί έτσι είναι που << ο Θεός είναι θαυμάσιος στους Αγίους Του >>[Ψαλμός 68 ,35] ,Αυτός τους προσκαλεί, ακριβώς την στιγμή που αυτοί είναι υποφέροντας τους μεγαλύτερους πόνους ,επίσης να δοκιμάζουν τις μεγαλύτερες χαρές . 3. << Γιατί θα μπορούσα να εύχομαι να ήμουν εγώ ο ίδιος καταραμένος >>. Εγώ δεν γνωρίζω τί φοβούνται ,αλλά πολλοί θέλουν αυτό το χωρίο να εννοηθεί ότι

αφορά τον Απόστολο πριν τον προσηλυτισμό ,όταν αυτός ήταν εκτός του Χριστού , ακόμα και αντικείμενος προς Αυτόν .Αλλά αυτή η ερμηνεία δεν έχει αξία για πολλούς λόγους .Κατά πρώτον λόγο ,αυτός λέει , << εγώ θα μπορούσα να εύχομαι >>.Τώρα ότι εύχεται για κάτι, το λέει ένα πρόσωπο όταν δεν είναι ακόμα αυτό για το οποίο ελπίζει. Αλλά σ΄ εκείνο τον παρελθόντα χρόνο αυτός ήταν ήδη καταραμένος .Κατά δεύτερο λόγο επειδή ελπίζει να είναι καταραμένος από τον Χριστό ,συνεπώς είναι εννοώντας όταν το λέει, ότι είναι με τον Χριστό .Κατά τρίτον λόγο ο όρος <<καταραμένος >>σημαίνει το ίδιο πράγμα καθώς για παράδειγμα αφορισμός, απέχθεια ,απόρριψη ΄ συνεπώς είναι κατ΄ αυτήν την στιγμή σε κοινωνία, καθαγιασμένος και απορριπτώμενος εν τώ Χριστώ όταν λέει << εγώ θα μπορούσα να εύχομαι να ήμουν καταραμένος >> .Κατά τέταρτο λόγο, χρησιμοποιεί την έκφραση <<για χάρη των αδελφών μου >> .Αλλά κατ΄ εκείνο τον παρελθόντα χρόνο αυτός ήταν καταραμένος και απεχθής όχι υπέρ αυτών ,αλλά με αυτούς .Κατ΄ εκείνο τον χρόνο δεν ευχόταν να είναι εκεί υπέρ της σωτηρίας τους ,αλλά ήθελε να είναι συνδεδεμένος με την καταδίκη τους . Αλλά γιατί σταματά εκεί ?.Κατά πέμπτο λόγο ,ολόκληρη η τάξη του κειμένου υποδεικνύει ότι είναι μιλώντας με τον πλέον διακαή ζήλο σε σχέση με την σωτηρία τους .Γιατί θέλει να φέρει τον Χριστό προς αυτούς ,το οποίο βεβαίως δεν έκανε τότε. Γι΄ αυτό τον λόγο αρκέστηκε σε ένα εξαιρετικά ιερό όρκο ,επειδή φαίνεται απίστευτο ένας άνθρωπος να ήθελε να επιθυμεί να είναι καταδικασμένος ,με σκοπό οι καταδικασμένοι να είναι σωσμένοι .Κατά τον έκτο λόγο ,αυτός μόνο εύχεται να είναι καταραμένος από τον Χριστό ,που είναι κάτι μικρότερο .Αλλά πριν τον προσηλυτισμό του ήλπιζε ο Χριστός και όλοι οι οπαδοί Του να μπορούσαν να είναι ανάθεμα από ολόκληρο τον κόσμο και όχι αυτός να είναι αποξενωμένος από τον Χριστό ,αλλά ο Χριστός από αυτόν και από όλους τους ανθρώπους .Και ήθελε να είναι κατά του Χριστού σε συμφωνία με τους Ιουδαίους ,που έκαναν τον Χριστό ανάθεμα προς τους εαυτούς τους και απέβαλαν Αυτόν εκτός της πόλεως και εκτός της συνάθροισής τους και Τον σκότωσαν και δήλωσαν τους εαυτούς τους εκλεγμένους και εδραίωσαν τους εαυτούς τους .Γι΄ αυτόν τον λόγο ο Χριστός είναι καλεσμένος <<Χερμόν>> στον Ψαλμό 133,3 : <<Αυτοί είναι σαν την δρόσο του Χερμόν, η οποία πέφτει επί των όρων της Σιών .Και η Εκκλησία είναι καλεσμένη <<Χερμονίμ>> μαζί με Αυτόν στον Ψαλμό 42,6 : << Συνεπώς εγώ θυμάμαι Σέ ,από την Γη του Ιορδάνη και του Χερμονίμ>> . Στα Εβραϊκά η λέξη <<Χερμόν >>σημαίνει ανάθεμα και <<Χερμονίμ >> τα αναθέματα . Στα Ελληνικά η λέξη <<ανάθεμα >>σημαίνει ένα αφορισμό και ένα αποχωρισμό ,καθώς οι λεπροί είναι ξεχωρισμένοι σαν ακάθαρτοι άνθρωποι .Έτσι ο Χριστός πρόβλεψε για τους μαθητές Του : << αυτοί θα σας θέσουν εκτός Συναγωγής >>[Ιωάννης 16,2] .Είναι καθώς εάν Αυτός ήταν λέγοντας . <<Εσείς θα είστε Χερμονίμ και αναθεματισμένοι ,δηλαδή οι απορριμμένοι και οι αφορισμένοι των ανθρώπων >>. Έτσι οι λέξεις <<εγώ θα μπορούσα να εύχομαι ,κ.λ.π. >> είναι ένας υπερβολικά έξοχος και ολοκληρωτικά Αποστολικός τρόπος ομιλίας ,εδώ περί αγάπης σε αμφότερους ,και προς τον Χριστό ώς επίσης και προς τους Ιουδαίους .Γιατί από την μεγάλη αγάπη υπέρ του Χριστού και αυτός ελπίζει υπέρ της μεγάλης δόξας από τους Ιουδαίους υπέρ του Χριστού .Και με σκοπό Αυτός να δύναται να έχει αυτήν ,αυτός ο ίδιος είναι ευτυχής και πρόθυμος να είναι ξεχωρισμένος από Αυτόν ,αλλά χωρίς να τον μισεί. Γιατί αυτή η αγάπη ,βασισμένη επί των αντιθέτων της είναι η δυνατότερη και ανώτατη αγάπη ,όπου το ανώτατο σημάδι του μίσους για τον ίδιο τον εαυτό ,δείχνει την μεγάλη αγάπη για κάποιον άλλο . Έτσι αυτός εύχεται την σπουδαιότερη σωτηρία επίσης υπέρ των Ιουδαίων και με σκοπό αυτοί να μπορούσαν να έχουν αυτήν, ελεύθερα είναι πρόθυμος να χάσει την δική του σωτηρία . Αυτός κάνει αυτό επίσης και σε ένα άλλο μέρος .στην 2 Κορ 12,15 όπου λέει: << εγώ με πάρα πολύ χαρά θα δαπανήσω και θα είμαι ολοκληρωτικά δαπανημένος υπέρ των ψυχών σας >>.Αλλά πρέπει να σημειώσουμε ότι αυτές οι λέξεις φαίνονται παράξενες και ανόητες σ΄ εκείνους που σκέπτονται ότι είναι δίκαιοι και αγαπούν τον Θεό με μια αρπακτική

αγάπη. δηλαδή εξ αιτίας της σωτηρίας τους και της αιώνιας ανάπαυσης ή εξ αιτίας της δραπέτευσης τους από την κόλαση και όχι προς χάριν του Θεού του ίδιου, αλλά για το δικό τους χατίρι ,άνθρωποι που φλυαρούν ότι η διαταγμένη αγάπη αρχίζει με τον ίδιο τον εαυτό και ότι πρέπει κάθε άνθρωπος πρώτα να επιθυμεί σωτηρία για τον ίδιο τον εαυτό του και έπειτα την σωτηρία του πλησίον, σαν την δική του .Αυτοί έχουν αυτό το είδος της σοφίας επειδή δεν γνωρίζουν τι αυτό είναι να είσαι ευλογημένος και σωσμένος ,εκτός εάν φυσικά αυτό σημαίνει να είναι ευτυχείς και να πηγαίνουν καλώς ,σύμφωνα προς την δική τους φαντασία .Εν τούτοις αυτό είναι να σημαίνει να είστε ευλογημένοι ,να θέλετε να κάνετε την θέληση του Θεού και να δοξάζεται Αυτόν σε όλα τα πράγματα και καθόλου να θέλετε τα δικά σας προσωπικά συμφέροντα, μήτε εδώ ,μήτε στην αιωνιότητα . Αλλά προς εκείνους που αληθινά αγαπούν τον Θεό με μια υιική αγάπη και φιλία ,η οποία δεν απορρέει εκ της φύσεως ,αλλά μόνο από το Άγιο Πνεύμα , αυτές οι λέξεις είναι εξαιρετικά όμορφες και μαρτυρούν ένα τέλειο παράδειγμα . Γιατί τέτοιοι άνθρωποι ελεύθερα προσφέρουν τους εαυτούς τους προς την πλήρη θέληση του Θεού ,ακόμα και προς την κόλαση και τον αιώνιο θάνατο ,εάν εκείνο είναι αυτό που ο Θεός θέλει ,έτσι ώστε η θέλησή Του να δύναται να είναι πλήρως πραγματωμένη . Συνεπώς αυτοί ζητούν απολύτως ουδέν για τους εαυτούς τους .Αλλά ακριβώς καθώς αυτοί έτσι συμμορφώνουν τους εαυτούς τους ολοσχερώς προς το θέλημα του Θεού ,έτσι αυτό είναι αδύνατο ότι θα όφειλαν να παραμείνουν στην κόλαση. Γιατί είναι αδύνατο ο άνθρωπος να παραμείνει εκτός του Θεού, που έχει έτσι ολοκληρωτικά ρίξει τον εαυτό του πάνω στην θέληση του Θεού Γιατί αυτός θέλει ό,τι ο θεός θέλει ΄ συνεπώς ικανοποιεί τον Θεό ΄ εάν ικανοποιεί τον Θεό ,είναι αγαπώμενος από Αυτόν ΄ και εάν αγαπώμενος ,τότε σωσμένος .Αλλά εσείς θα ρωτούσατε εάν ο Θεός έχει ποτέ θελήσει ή μπορεί ποτέ να θέλει ένας άνθρωπος να παραδίνει τον εαυτό του στην κόλαση και την καταδίκη ή να δίνει τον εαυτό του ανάθεμα από τον Χριστό προς χάριν της θέλησής Του . Εγώ απαντώ ότι αυτό συμβαίνει σε πολλές περιπτώσεις και ειδικά σ΄ εκείνους που είναι ατελείς στην φιλανθρωπία ή την αμιγή αγάπη για τον Θεό .Γιατί στην περίπτωσή τους η αγάπη της λαγνείας ,που είναι τόσο βαθιά ριζωμένη σ΄ αυτούς πρέπει αναγκαστικά να εκδιωχθεί. Αλλά αυτή δεν είναι διωγμένη εκτός δια μέσου μιας υπεράφθονης έκχυσης Χάρης ή δια μέσου αυτής της πολύ σκληρής παραίτησης .Γιατί <<ουδέν ακάθαρτο μπορεί να μπεί στην Βασιλεία του Θεού >>[Αποκάλυψη 21,27] . Αλλά τώρα ουδείς γνωρίζει εάν αγαπά με μια αμιγή καρδιά, εάν δεν έχει δοκιμάσει τον εαυτόν του , ότι εάν θα ικανοποιούσε τον Θεό ,αυτός δεν θα επιθυμούσε ακόμα και να είναι σωσμένος , ούτε θα αρνιόταν να είναι καταδικασμένος .Γιατί οι καταδικασμένοι υποφέρουν τόσο οδυνηρά, επειδή είναι απρόθυμοι να είναι καταδικασμένοι και δεν παραιτούν τους εαυτούς τους προς αυτήν την θέληση του Θεού ,το οποίο αυτοί δεν μπορούν να κάνουν χωρίς την Χάρη του Θεού . Αλλά εάν αυτή είναι η ποινή του καθαρτηρίου [καθώς αυτό φαίνεται σ΄ εμένα να είναι],ότι οι ψυχές μιας ατελούς αγάπης συστέλλονται από αυτήν την παραίτηση ,μέχρι να κάνουν αυτές το βήμα πραγματικά και να συναινούν να είναι αναθεματισμένες από τον Θεό ,εμείς είμαστε ελεεινά ανόητοι ,εάν θα αναβάλλουμε να αγαπάμε τον Θεό τελείως σ΄ αυτή την ζωή με πυρπολούμενο ζήλο και μάλλον θα περιμένουμε τέτοια αμείλικτη σκληρότητα στο μέλλον . Ωστόσο αυτός ο καθαρισμός δεν λαμβάνει χώρα εάν δεν υπάρχει μία παραίτηση στην κόλαση .Αλλά εκείνοι που είναι πραγματικά δίκαιοι ,επειδή αφθονούν σε αγάπη ,επιτυγχάνουν αυτήν την παραίτηση χωρίς μεγάλη θλίψη .Γιατί εξ αιτίας της άφθονης αγάπης τους για τον Θεό κάνουν όλα τα πράγματά δυνατά, ακόμα και να υπομένουν την κόλαση .Και εξ αιτίας αυτής της ευχέρειας αμέσως ξεφεύγουν την ποινή αυτού του είδους .Πράγματι αυτοί δεν έχουν ανάγκη να φοβούνται υπάρχοντες καταδικασμένοι ,γιατί προθύμως και ευχαρίστως παραδίδονται στην καταδίκη προς χάριν του Θεού . Μάλλον αυτοί είναι οι καταδικασμένοι που προσπαθούν να ξεφύγουν την καταδίκη . Γιατί ακόμα και ο

Χριστός υπέφερε την καταδίκη και την εγκατάλειψη περισσότερο ,παρά όλοι οι άγιοι . Και δεν ήταν εύκολο γι΄ Αυτόν να υποφέρει καθώς κάποιοι φαντάζονται .Γιατί Αυτός πραγματικά και αληθινά πρόσφερε τον εαυτό Του προς τον Θεό ,τον Πατέρα, για καταδίκη υπέρ ημών . Και κατά την ανθρώπινη φύση Του, Αυτός δεν ενήργησε κατά κανένα τρόπο διαφορετικά ,παρά καθώς ένας άνθρωπος να είναι αιώνια καταδικασμένος στην κόλαση .Και εξ αιτίας αυτής της αγάπης Του προς τον Θεό , ο Θεός αμέσως ανήγειρε Αυτόν από τον θάνατο και την κόλαση και έτσι καταβρόχθισε την κόλαση . Αυτό όλοι οι άγιοι Του θα όφειλαν να μιμηθούν ,κάποιοι σε ένα μικρότερο βαθμό ,κάποιοι σε ένα μεγαλύτερο βαθμό ,γιατί όσο περισσότερο τέλειοι αυτοί έχουν υπάρξει στην αγάπη τους ,τόσο περισσότερο γρήγορα και εύκολα μπορούν να κάνουν αυτό .Αλλά ο Χριστός υπέφερε αυτό με την μεγαλύτερη δυσκολία εξ όλων .Όθεν σε πολλά χωρία Αυτός παραπονείται σε σχέση με τις αγωνίες της κόλασης . Εκείνοι που αποτραβιούνται από αυτή την ερμηνεία ,είναι ακόμα υπάρχοντες κυριαρχημένοι από τις φαντασίες της σάρκας τους, νομίζοντας ότι το να αγαπά κανείς τον εαυτό του είναι να θέλει ή να ελπίζει πρώτα από όλα για κάτι καλό υπέρ του ίδιου του εαυτού του. ΄ αλλά δεν εννοούν τί είναι αυτό το είδος καλού και έτσι δεν γνωρίζουν τί είναι να αγαπάς .Γιατί το να αγαπάς είναι να μισείς τον ίδιο τον εαυτό σου , να καταδικάζεις τον εαυτό σου και να εύχεσαι το χειρότερο ,σε συμφωνία με την δήλωση του Χριστού : << Αυτός που μισεί την ζωή του σ΄ αυτό τον κόσμο ,θα την φυλάξει εις ζωή αιώνιο >> [Ιωάννης 12,25] .Αλλά εάν κάποιος λέει : << Εγώ δεν αγαπώ την ζωή μου σ΄ αυτό τον κόσμο ,επειδή είμαι ζητώντας ό,τι είναι καλό γι΄ αυτήν ένεκα της μελλοντικής ζωής >> , εγώ απαντώ : << Εσύ είσαι κάνοντας αυτό εξ αγάπης για τον εαυτό σου ,που είναι μία κοσμική αγάπη και συνεπώς ακόμα αγαπάς την ζωή σου σ΄ αυτόν τον κόσμο .Αυτός που αγαπά τον εαυτό του κατ΄ αυτόν τον τρόπο ,αληθινά αγαπά τον εαυτόν του .Γιατί πρέπει να αγαπάς τον εαυτό σου, όχι εντός του εαυτού σου ,αλλά στον Θεό, δηλαδή σύμφωνα με την θέληση του Θεού που μισεί ,καταδικάζει και θέλει το κακό για όλους τους αμαρτωλούς ,δηλαδή για όλους εμάς . Γιατί ό,τι είναι καλό για εμάς είναι κρυμμένο και αυτό τόσο βαθιά , που είναι κρυμμένο κάτω από το αντίθετό του .Έτσι η ζωή μας είναι κρυμμένη κάτω από τον θάνατο ,η αγάπη για τους εαυτούς μας κάτω από μίσος για τους εαυτούς μας ,η δόξα υποκάτω εξευτελισμού ,η σωτηρία υποκάτω καταδίκης ,η σοφία υποκάτω της ανοησίας ,η δικαιοσύνη υποκάτω της αμαρτίας ,η δύναμη υποκάτω της αδυναμίας. Και γενικά η κάθε μας βεβαίωση οποιουδήποτε καλού είναι κρυμμένη υποκάτω της διάψευσης αυτού ,έτσι ώστε η Πίστη να δύναται να έχει τον χώρο της στον Θεό ,που είναι μια αρνητική ουσία και καλοσύνη και σοφία και δικαιοσύνη ,όπου Αυτός δεν μπορεί να είναι κατεχόμενος ή ακουμπισμένος ,εκτός δια της άρνησης όλων των δικών μας καταφάσεων .Έτσι και << η Βασιλεία των ουρανών είναι σαν ένα θησαυρό κρυμμένο σε ένα χωράφι >> [Ματθ13.44] .Το χωράφι είναι ρυπαρό σε αντίθεση προς τον θησαυρό ΄ ενώ το ένα είναι πατημένο κάτω από τα πόδια ,ο άλλος είναι συλλεγόμενος ΄ και εντούτοις το χωράφι κρύβει τον θησαυρό .Έτσι επίσης <<η ζωή μας είναι κρυμμένη με τον Χριστό στον Θεό >>[Κολοσσαείς 3,3] ,δηλαδή στην άρνηση όλων των πραγμάτων που μπορούν να είναι αισθανόμενα ,κρατημένα και εννοούμενα από την λογική μας . Έτσι επίσης η σοφία μας και δικαιοσύνη δεν είναι καθόλου φανερές προς εμάς ,αλλά είναι κρυμμένες με τον Χριστό στον Θεό .Αλλά αυτό που πάει να φαίνεται είναι αυτό που είναι αντίθετο προς τα πράγματα ,ήτοι αμαρτία και ανοησία καθώς ο Απόστολος λέει : <<εάν κάποιος μεταξύ σας νομίζει ότι είναι σοφός ,ας γίνει ανόητος ,ώστε να δύναται να γίνει σοφός >> [1Κορ 3,18],δηλαδή ας γίνει σοφός και πλούσιος στον Θεό ,όχι εντός του εαυτού του ΄ ας εξαφανίζεται όλη η δική του σοφία και ουδέν πλην ανοησία να παραμένει .Και έτσι είναι σε όλα τα άλλα πράγματα επίσης .Συνεπώς υπάρχουν τα καλά πράγματα ,που εμείς θα οφείλαμε να ευχόμαστε στους εαυτούς μας { δηλαδή κάθε είδος κακού }. Γιατί κατ΄ αυτόν τον τρόπο συμμορφώνουμε τους εαυτούς μας προς τον Θεό που δεν

κοιτά ή θεωρεί οτιδήποτε εντός ημών σαν καλό . Έτσι ,κατ΄ αυτόν τον τρόπο εμείς είμαστε ήδη καλοί, εφόσον δεν αναγνωρίζουμε ουδέν καλό, εκτός το καλό του Θεού και το δικό μας καλό σαν κακό ,γιατί αυτός που είναι σοφός κατ΄ αυτόν τον τρόπο με τον Θεό ,είναι αληθινά ένας σοφός και καλός άνθρωπος .Γιατί γνωρίζει ότι ουδέν είναι καλό εκτός του Θεού και ότι στον Θεό το πάν είναι καλό . Καθώς ο Χριστός λέει : <<Η Βασιλεία του Θεού είναι εντός σου>> [Λουκάς 17,21} . Είναι σαν Αυτός να ήταν λέγοντας : << Έξω από εσένα είναι εξορία ,έξω από εσένα το παν βλέπεται και αγγίζεται ,αλλά εντός σου είναι κάθε τι πού πιστεύεται και ΄΄ αγγίζεται΄΄μόνο δια Πίστεως >> .Συνεπώς εκείνοι οι άνθρωποι είναι συζητώντας κατά ένα επικίνδυνο τρόπο σχετικά με το καλό που μπορεί να συμπεραίνεται από την φιλοσοφία ,αφού ο Θεός έχει στρέψει αυτό το καλό εντός ενός κακού .Γιατί και αν ακόμα όλα τα πράγματα είναι πολύ καλά [Γένεση 1,31] ,εν τούτοις αυτά δεν είναι καλά για εμάς ΄ και όλο αυτό είναι η περίπτωση επειδή έχουμε αμαρτία .Συνεπώς αυτό καθίσταται αναγκαίο ,να αποφεύγουμε τα καλά πράγματα και να λαμβάνουμε τα κακά . Και πρέπει να κάνουμε αυτό όχι μόνο με την φωνή μας και με μια απατηλή καρδιά ,αλλά με ολόκληρο τον Νού μας πρέπει να ομολογούμε και να ευχόμαστε να μπορούσαμε να είμαστε καταδικασμένοι και καταστραμμένοι .Γιατί πρέπει να ενεργούμε προς τους εαυτούς μας κατά τον ίδιο τρόπο που ένας άνθρωπος κάνει ,που μισεί έναν άλλο άνθρωπο ,αλλά αυτός δεν τον μισεί φανταστικά ,αλλά ειλικρινά επιθυμεί να καταστρέψει ,να σκοτώσει ,να καταδικάσει το πρόσωπο που μισεί .Συνεπώς εάν εμείς τόσο ειλικρινά θέλουμε να καταστρέψουμε τους εαυτούς μας ,ώστε να προσφέρουμε τους εαυτούς μας στην κόλαση προς χάριν του Θεού και της δικαιοσύνης Του ,έχουμε ήδη κάνει αληθινή ικανοποίηση προς την δικαιοσύνη Του και Αυτός θα είναι ελεήμων και θα μας ελευθερώνει . <<Εάν εμείς κρίναμε τους εαυτούς μας αληθινά, δεν θα είμαστε κρινόμενοι από τον Κύριο >> [1 Κορινθ 11,31] .Γιατί τέτοιοι άνθρωποι ζητούν μόνο αυτό το ένα πράγμα ,να μπορούν να αποπλένουν την αμαρτία τους και να κερδίζουν την Χάρη ενός προσβεβλημένου Θεού ΄ αυτοί δεν ζητούν την Βασιλεία ΄ αυτοί είναι προετοιμασμένοι να χάσουν την σωτηρία τους ,είναι έτοιμοι και πρόθυμοι να είναι καταδικασμένοι ,αλλά υπό την Χάρη ενός Θεού που έχει ήδη υπάρξει εξευμενισμένος, αυτοί δεν φοβούνται την τιμωρία ,αλλά μόνο την προσβολή τους κατά του Θεού . Αυτό είναι να καταπολεμάς τις ιδέες εκείνων που φαντάζονται ότι έχουν αξίες και ζωγραφίζουν αυτές προς τους εαυτούς τους σαν καλές και ζητούν αυτές, που αποφεύγουν τα κακά και στις κρυμμένες τους καρδιές έχουν ουδέν .Γιατί αυτοί βαδίζουν μπροστά εντός τυφλότητας ,ολοκληρωτικά απορροφημένοι στα καλά πράγματα που έχουν φανταστεί και επιθυμήσει για τους εαυτούς τους .

6. <<. Γιατί όχι όλοι που είναι καταγόμενοι από τον Ισραήλ >> .Αυτό το χωρίο είναι αντιτιθέμενο προς την αλαζονεία των Ιουδαίων και σαν ένας έπαινος της Χάρης, υπέρ της καταστροφής της υπεροπτικής εμπιστοσύνης στην δικαιοσύνη και στα καλά έργα . Γιατί οι Ιουδαίοι θέλουν να θεωρούνται τα παιδιά της Βασιλείας ,επειδή είναι τα παιδιά του Αβραάμ .Ενάντιά τους ο Απόστολος συζητά με ένα ανίκητο επιχείρημα, πρώτα και κύρια επειδή αυτοί οι ίδιοι δεν μπορούν να αποκρούουν την εγκυρότητά του . Γιατί εάν η υπόθεσή τους ήταν αληθής ,τότε επίσης ο Ισμαήλ και οι υιοί της Χεττούρα θα ήταν όλοι κληρονόμοι του Αβραάμ και να αξίζουν την ίδια θέση ,καθώς ο Ισαάκ , αλλά το κείμενο ξεκάθαρα περιέχει το ακριβώς αντίθετο αυτού .Συνεπώς ο ισχυρισμός τους είναι μάταιος ότι είναι της ίδιας τάξης καθώς ο Ισαάκ επί τη βάσει ότι εκείνοι επίσης είναι παιδιά του Αβραάμ .Γιατί αυτό δεν συνεπάγεται, καθώς το κείμενο κάνει φανερό .Αλλά εάν θα ήθελαν να παραθέσουν και να πουν ότι ο Ισμαήλ και οι άλλοι δεν άξιζαν να είναι επί του ίδιου επιπέδου με τον Ισαάκ ,όχι μόνο επειδή ήταν κακοί και άξιζαν να είναι στερημένοι της θέσης τους εξ αιτίας της αμαρτίας των, αλλά επίσης κατά δεύτερο λόγο επειδή δεν ήταν εκ της ίδιας μητέρας ,της Σάρας ΄ αυτός τους ανταμώνει με ένα άλλο παράδειγμα ,μη ανασκευάζοντας τα επιχειρήματά τους και κατά μια σημασία παραχωρώντας τις αντιρρήσεις τους ,μολονότι εμείς δεν

διαβάζουμε ότι τα άλλα παιδιά της Χεττούρα είχαν αμαρτήσει και ο Ισμαήλ είχε αμαρτήσει μόνο μια φορά .Αλλά ακόμα και αν παραδεχθούμε αυτό το σημείο ,ότι αυτός δεν ήταν εκ της ίδιας μητέρας ,τί γίνεται σχετικά με την Ρεβέκκα?. Κατά πρώτο λόγο ,σ΄ αυτήν την περίπτωση είναι η ίδια μητέρα ΄ κατά δεύτερο λόγο ο ίδιος πατέρας ΄ κατά τρίτο λόγο ,δύο αδελφοί ,ουδείς εκ των οποίων μέχρι τούδε είναι μήτε καλός ,μήτε κακός ΄ και εν τούτοις χωρίς καμία αξία ο ένας είναι καλεσμένος να είναι ένας υιός και ο άλλος ένας υπηρέτης . Επομένως αυτό αμετάκλητα ακολουθεί ότι η σάρκα δεν κάνει υιούς Θεού και κληρονόμους της υπόσχεσης ,αλλά μόνο η φιλεύσπλαχνη εκλογή του Θεού . Έτσι και μόνο έτσι το Πνεύμα και η Χάρη του Θεού μπορούσαν να εγείρονται ,μόνο όταν η υπερηφάνεια της σάρκας έχει υπάρξει ταπεινωμένη .Συνεπώς ,γιατί πηγαίνει ο άνθρωπος να λαμβάνει υπερηφάνεια στις αξίες και τα έργα ,τα οποία είναι κατά κανένα τρόπο ευάρεστα στον Θεό ? .Γιατί αυτά είναι καλά ή αξιέπαινα έργα ,πλην μόνο επειδή αυτά έχουν υπάρξει εκλεγμένα από τον Θεό από την αιωνιότητα και αυτά Τον ευαρεστούν . Συνεπώς εμείς κάνουμε καλά έργα μόνο δίνοντας ευχαριστίες ,γιατί τα έργα δεν κάνουν εμάς καλούς , αλλά η καλοσύνη μας , μάλλον η καλοσύνη του Θεού κάνει εμάς καλούς και τα έργα μας καλά .Γιατί αυτοί δεν θα ήταν καλοί εντός του εαυτού των ,εκτός από το γεγονός ότι ο Θεός κοιτά αυτούς σαν καλούς . Και αυτοί μόνο είναι ή δεν είναι , ό,τι Αυτός θεωρεί αυτούς να είναι ή να μην είναι .Επομένως η υπόληψή μας ή μη υπόληψή μας είναι ουδέν . Αυτό σημαίνει ότι ο άνθρωπος που γνωρίζει αυτό είναι πάντοτε φοβισμένος, πάντοτε τρέμοντας ώς προς την εκτίμηση του Θεού και πάντοτε περιμένοντας αυτήν. Συνεπώς αυτός δεν γνωρίζει πώς να είναι υπερήφανος ή να επιχειρηματολογεί, καθώς οι αλαζόνες αυτό-δίκαιοι άνθρωποι κάνουν ,που είναι τόσο σίγουροι για τα δικά τους καλά έργα . Επομένως ο ορισμός της αρετής στον Αριστοτέλη είναι λάθος, ότι τα καλά έργα μάς κάνουν τέλειους και η ενάσκηση σ΄ αυτά μας κάνουν άξιους τιμής ,εκτός εάν εννοεί ότι Αυτός μας κάνει τέλειους και συνιστά τα έργα μας μόνο ενώπιον των ανθρώπων και στα δικά μας μάτια .Αλλά ενώπιον του Θεού αυτά είναι μια βδελυγμία και το αντίθετο είναι το πλέον ευάρεστο προς Αυτόν .

10 . <<Αλλά επίσης όταν η Ρεβέκκα είχε συλλάβει δι΄ ενός ανδρός >>. Μολονότι στα Ελληνικά αυτό μπορεί κατά δύο τρόπους : <<Η Ρεβέκκα έχοντας μοιραστεί την κλίνη με έναν ,τον Ισαάκ τον Πατέρα μας >> και <<Η Ρεβέκκα έχοντας μοιραστεί την κλίνη με έναν, την κλίνη του Ισαάκ του Πατέρα μας >> ,εν τούτοις η δεύτερη απόδοση είναι καλύτερη, μη τυχόν κάποιος προσβάλλει την Σάρα ,υποψιαζόμενος ότι η Ρεβέκκα είχε συλλάβει δι΄ ενός ανδρός και η Σάρα από πολλούς .Γιατί το νόημα είναι ότι η σάρκα και η φυσική καταγωγή δεν ωφελούν για την υιοθεσία υιών ,έτσι ώστε ακόμα και η Ρεβέκκα ,αυτή η άγια γυναίκα, έχοντας μοιραστεί την κλίνη με κανένα άλλο άνδρα, πλην του αγίου Ισαάκ ,του Πατέρα μας, έλαβε την υπόσχεση του Θεού για μόνο έναν εκ των υιών του ,επειδή μόνο αυτός ο ένας και όχι ο άλλος, ήταν πηγαίνοντας να είναι ο Κύριος και κληρονόμος της υπόσχεσης . Συνεπώς όλοι αυτοί οι όροι έχουν ιδιαίτερη έμφαση ,τέτοια όπως, << έχοντας μοιραστεί την κλίνη του Ισαάκ του Πατέρα μας >> , είναι σαν να ήταν λέγοντας : <<αυτό ήταν κανενός πλεονεκτήματος για τον Ησαϋ που συνελήφθει σαν τον Ιακώβ ,εκ του ιδίου σπουδαίου Πατέρα και από την ίδια σπουδαία Μητέρα και εκ μιας τόσο ενάρετης κλίνης και γεννημένος σύμφωνα προς την σάρκα ,αλήθεια, ακόμα και σαν πρωτότοκος >> .Πόσο πολύ λιγότερο θα ωφελεί αυτούς τους άπιστους Ιουδαίους ,γεννημένους πολύ μετά ,ότι αυτοί ήταν υιοί των Πατριαρχών σύμφωνα προς την σάρκα ,εάν αυτοί είναι χωρίς Πίστη , δηλαδή εάν αυτοί δεν έχουν υπάρξει εκλεγμένοι από τον Θεό ! . Και τέλος θα οφείλαμε να σημειώσουμε ότι ο Απόστολος στα Ελληνικά μιλά συγκρατημένα ,αλλά ο μεταφραστής λιγότερο έτσι .Γιατί ο Απόστολος χρησιμοποιεί τον όρο κλίνη ,αλλά ο άλλος τον όρο <<συνουσία >>.Όθεν αυτός έχει δώσει ευκαιρία σε πολλούς να καταλαβαίνουν τον Απόστολο σαν να προσπαθεί να πει ότι η Ρεβέκκα είχε συλλάβει δίδυμα δια μιας μόνο συνουσίας .

11 . << μολονότι αυτοί είχαν καμωμένο ουδέν ,μήτε καλό ή κακό >> . Αυτός πολύ λεπτά χρησιμοποιεί τον όρο <<είχαν καμωμένο >>μάλλον ,παρά <<αυτοί ήταν >>.Γιατί δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αμφότεροι, αυτοί ήταν κακοί εξ αιτίας της ασθένειας της προπατορικής αμαρτίας ,μολονότι αναφορικά με τον Ιακώβ κάποιοι αντιλαμβάνονται ότι είχε υπάρξει αγιασμένος από την μήτρα .Αλλά δια της δικής τους αξίας αυτοί ήταν το ίδιο και ίσοι και ανήκαν στην ίδια μάζα της απώλειας .

14. <<. Υπάρχει αδικία από το μέρος του Θεού ? Κατά κανένα τρόπο ! >>. Ο Απόστολος δεν δίνει άλλη αιτία ως προς το γιατί δεν υπάρχει αδικία με τον Θεό από το να πεί : << Εγώ θα έχω έλεος επί όποιου Εγώ έχω έλεος >>[στοίχος 15], το οποίο είναι το ίδιο καθώς λέγοντας :<<Εγώ θα έχω έλεος επί όποιου Εγώ εύχομαι ή προς αυτόν που είναι προκαθορισμένο να λάβει έλεος >>. Αυτή είναι μια σκληρή απάντηση για τους υπερήφανους και εκείνους που νομίζουν ότι γνωρίζουν τα πάντα ,πλην για τους πράους και τους ταπεινούς αυτή είναι γλυκιά και ευχάριστη ,επειδή αυτοί απελπίζονται από τους εαυτούς τους ΄ έτσι ο Θεός ανυψώνει αυτούς .Γιατί το γεγονός είναι ότι μήτε υπάρχει μήτε μπορεί να είναι οποιαδήποτε άλλη αιτία για την δικαιοσύνη Του παρά η Θέλησή Του . Γιατί ο άνθρωπος θα έπρεπε να γογγύζει ότι ο Θεός δεν ενεργεί σύμφωνα προς τον Νόμο ,αφού αυτό είναι αδύνατο ΄ ή θα είναι αυτό πιθανό για τον Θεό να μην είναι Θεός ? .Περαιτέρω ,αφού η Θέλησή Του είναι το ύψιστο αγαθό ,γιατί εμείς δεν είμαστε ευχαριστημένοι ,πρόθυμοι και ανυπόμονοι να δούμε αυτήν να είναι καμωμένη ,αφού δεν μπορεί να είναι κακή ?. Αλλά σε ακούω να λές : << Αυτή είναι κακή για μένα ? >> Εξαφάνισε την σκέψη ! Αυτή είναι κακή για κανένα .Αλλά επειδή εμείς δεν μπορούμε να επηρεάσουμε την θέλησή Του ή να την προκαλούμε να είναι καμωμένη ,αυτό γίνεται ένα κακό πράγμα για τους ανθρώπους. Γιατί εάν αυτοί ήταν πρόθυμοι να κάνουν ό,τι ο Θεός θέλει ,ακόμα και αν ο Θεός θα ήθελε να είναι καταδικασμένοι και χαμένοι ,αυτοί δεν θα είχαν κακό .Γιατί θα ήθελαν ό,τι ο Θεός θέλει και θα είχαν εντός των εαυτών τους τη θέληση του Θεού εν υπομονή. 15. << Εγώ θα έχω έλεος επί όποιου εγώ έχω λάβει έλεος >> . Το Ελληνικό διαβάζεται : <<Εγώ θα έχω έλεος επί όποιου εγώ έχω έλεος και εγώ θα έχω συμπόνοια επί όποιου εγώ έχω συμπόνοια >> .Είναι καθώς εάν Αυτός ήταν λέγοντας :<< Προς όποιον εγώ είμαι ελεήμων κατά την στιγμή του προκαθορισμού ,προς αυτόν επίσης εγώ θα είμαι ελεήμων πραγματικά σε κάποιον επόμενο χρόνο ,έτσι ώστε ο παρόν χρόνος <<εγώ έχω έλεος >> δείχνει το ενυπάρχον έλεος του Ενός που προκαθορίζει και ο μελλοντικός χρόνος το έλεος που έχει υπάρξει διαμορφωμένο φανερό προς τον άνθρωπο που έχει υπάρξει προκαθορισμένος .Το ίδιο είναι η περίπτωση με την έκφραση <<εγώ θα έχω συμπόνοια >>. Το Εβραϊκό διαβάζεται κατ΄ αυτόν τον τρόπο : <<εγώ θα δείξω έλεος επί όποιου εγώ θα δείξω έλεος και εγώ θα είμαι φιλεύσπλαχνος επί όποιου εγώ θα είμαι φιλεύσπλαχνος >>. [Έξοδος 33,19] . Αυτό είναι ειπωμένο κατά μια απροσδιόριστη σημασία ,καθώς εάν Αυτός ήταν προσφέροντας έλεος κατά τύχη, χωρίς αναφορά προς τον προκαθορισμό . Κατά τον ίδιο τρόπο Αυτός επίσης λέει στην Έξοδο 3,14 : <<Εγώ είμαι όποιος εγώ είμαι >>, ή <<Εγώ θα είμαι όποιος Εγώ θα είμαι>> . Αυτός φαίνεται δι΄ αυτών των λέξεων να είναι αποκρούοντας εκείνους που είναι αγχώδεις και περίεργοι σε σχέση με τον προκαθορισμό αυτών των ίδιων ή των άλλων ,για να τους οδηγήσει μακριά από σκέψεις και ερωτήματα σε σχέση με τον προκαθορισμό . Καθώς το κοινό απόφθεγμα πηγαίνει :<< προς όποιον αυτό έρχεται ,αυτό έρχεται και όποιον αυτό θίγει ,αυτό θίγει >>. Είναι σαν να ήταν λέγοντας : << Ουδείς θα γνωρίζει προς ποιον εγώ θα είμαι ελεήμων και προς ποιον θα είμαι φιλεύσπλαχνος ,ούτε μπορεί κανείς να είναι βέβαιος με αυτό εξ αιτίας των αξιών ή των έργων του ή οτιδήποτε άλλο .Έτσι αυτός είναι ένας λόγος φόβου και ταπείνωσης . Συνεπώς εμείς πρέπει να σημειώσουμε ότι στην Εβραϊκή η πρώτη μνημονευμένη έκφραση <<εγώ θα δείξω έλεος >>σημαίνει να είναι ελεήμων ,κατά την σημασία ότι αυτός που δείχνει έλεος δίνει ένα ευεργέτημα ή ένα ελεύθερο δώρο ,ακόμα και προς αυτόν που δεν έχει προσβάλλει ή διαπράξει

αμαρτία, αλλά είναι μόνο σε ανάγκη και φτωχός .Έτσι Χαννάν [που σημαίνει στα Εβραϊκά <<ένας που έχει δείξει έλεος >>] σημαίνει <<ένα πρόσωπο που έχει δώσει ένα ευεργέτημα >>. Όθεν <<Χάννα>>,δηλαδή <<Χάρη>> ,<<ευεργέτημα>>, <<ελεύθερο δώρο>>,και Γιοχάνναν ή Γιοχάννες με την Ελληνική κατάληξη . Αλλά <<εγώ θα είμαι φιλεύσπλαχνος >>ή <<εγώ θα δείξω έλεος >> σημαίνει <<να συγχωρώ>>και <<να είμαι φιλεύσπλαχνος >> που μπορεί να λάβει χώρα χωρίς ευεργέτημα για αυτόν που είναι ένοχος και ένας προσβάλλων. Καθώς όταν ο Θεός συγχωρεί την ποινή της κόλασης και της αμαρτίας ,Αυτός δείχνει συμπόνοια ,αλλά όταν Αυτός δίνει Χάρη και την Βασιλεία του Ουρανού ,Αυτός είναι Ελεήμων . Στα Εβραϊκά αυτή η λέξη είναι <<ριτσέμ>> 16 . << Έτσι αυτό εξαρτάται όχι από την θέληση του ανθρώπου ή προσπάθεια >> . Αυτό δεν πρέπει να εννοηθεί κατά την σημασία ότι αυτό είναι ζήτημα μόνο επίδειξης ελέους του Θεού ,καθώς δεν θα ήταν αναγκαίο για ένα πρόσωπο να θέλει ή να ασκεί τον εαυτόν του, αλλά μάλλον εκείνο το γεγονός ότι το να πηγαίνει ο άνθρωπος να θέλει ή να ασκεί τον εαυτόν του δεν είναι εκ της δική του δύναμης ,αλλά εκ του ελέους του Θεού, που έχει δώσει αυτήν την δύναμη του θέλειν και του πράττειν ,χωρίς την οποία ο άνθρωπος εκ του εαυτού του μπορεί μήτε να θέλει ,μήτε να κάνει προσπάθειες . Καθώς ο Απόστολος λέει στους Φιλιπισίους 2,13 << Ο Θεός είναι στο έργο εντός σας σε αμφότερα ,στο να θέλετε και στο να εργάζεστε>> . Εδώ αυτός λέει το ίδιο πράγμα, αλλά με διαφορετικές λέξεις : <<Αυτό εξαρτάται όχι επί της θέλησης του ανθρώπου ή της προσπάθειας >> δηλαδή επί της πράξης του ανθρώπου <<αλλά επί του ελέους του Θεού >> ,δηλαδή επί του Θεού που δίνει το δώρο της Χάρης Του .Έτσι στον Ψαλμό 119,32 :<<Εγώ θα τρέξω τον δρόμο των εντολών Σου>> ,δηλαδή εγώ έχω επιτύχει κάτι ,<<όταν Εσύ διευρύνεις την αντίληψή μου >> ,δηλαδή όταν Σύ έχεις κατασκευάσει εμένα να θέλω και να είμαι ικανός .Και στον Ψαλμό 1,2 διαβάζουμε : <<Και η θέλησή του είναι στον Νόμο του Κυρίου >> .Και καθώς εάν κάποιος θα όφειλε να καλεί το να << ασκώ τον εαυτό μου >> να σημαίνει το να << ζώ και να έχω την ίδια μου την ύπαρξη στον Θεό >> .Όθεν η ζωή του δίκαιου είναι καλεσμένη <<δρόμος>> στον Ψαλμό 1,5 :<<Γιατί ο Κύριος γνωρίζει τον δρόμο του δικαίου>>. Επίσης ο Ιερεμίας 10,23 μας λέει : << Εγώ γνωρίζω , ώ Κύριε, ότι ο δρόμος του ανθρώπου δεν είναι σ΄ αυτόν τον ίδιο ,ότι δεν είναι στον άνθρωπο που βαδίζει να διευθύνει τα βήματά του >> .Σε όλα αυτά τα πράγματα υπάρχει ένα είδος αντίφασης . Γιατί εάν ο δρόμος του ανθρώπου δεν είναι δικός του ,γιατί τότε αυτός πηγαίνει να λέει : <<ο δρόμος του >> ? . Ο δρόμος του ανθρώπου δεν είναι δρόμος του . Έτσι επίσης εδώ : << αυτό εξαρτάται όχι επί της προσπάθειας του ανθρώπου >> , δηλαδή ο αγώνας που αυτός τρέχει ,δεν πηγαίνει <<να εξαρτάται επί της θέλησής του >>,δηλαδή την βούλησή του . Αυτό είναι ένα αξιοσημείωτο πράγμα ! . Η βούληση δεν είναι αυτού που θέλει και ο αγώνας δεν είναι αυτού που τρέχει, αλλά του Θεού ,που δίνει αυτήν και δημιουργεί αυτήν .Κατά τον ίδιο τρόπο ο Απόστολος λέει στους Γαλάτες 2,20 : << Ζώ πλέον όχι εγώ >> .Και ο Χριστός λέει : << Η διδασκαλία Μου δεν είναι Εμού >> {Ιωάννης 7,16] Και στον Εκκλ 9,11 διαβάζουμε : << Εγώ είδα ότι ο αγώνας δεν είναι για τον ταχύ ,ούτε η μάχη για τον δυνατό ,ούτε τα προς το ζείν για τον σοφό, ούτε τα πλούτη για τον έξυπνο ,ούτε η εύνοια για τον επιτήδειο άνθρωπο >> . Και τότε ποίων είναι αυτά τα πράγματα ? . Είναι ο αγών για εκείνους που κάθονται και ροχαλίζουν?. Είναι η μάχη για τον αδύναμο ?.Βεβαιότατα όχι . Αλλά αυτοί είναι όλοι τα όργανα του Θεού <<που εργάζεται όλα τα πράγματα σε όλους >>{ 1 Κοριν 12,6] .Έτσι το κόψιμο του ξύλου δεν είναι εκ του πελέκεως ,αλλά εκ του ξυλοκόπου και το κτύπημα του σκύλου δεν είναι εκ της ράβδου, αλλά εκ του ανθρώπου που χρησιμοποιεί την ράβδο. Όθεν ο Ησαΐας 10,13 είναι μιλώντας εναντίων εκείνων που κομπάζουν σε σχέση με τις εξουσίες τους να βλάπτουν και να επιβάλλουν κακά επί των άλλων ΄ << ο Βασιλιάς της Ασυρίας λέει : δια της ισχύος τού χεριού μου έχω κάνει αυτό ,κ.λ.π. >> .Και συνεχίζει [στοίχος 15 : <<οφείλει ο πέλεκυς να καυχάται ο ίδιος ,πάνω από αυτόν που

πελεκάει με αυτόν ή το πριόνι να εξυμνεί τον εαυτό του ενάντια σ΄ εκείνον που το χειρίζεται ? .Τί εάν η ράβδος θα όφειλε να σηκώνει τον εαυτό της, ενάντια σ΄ αυτόν που την σηκώνει ή ένα μπαστούνι θα όφειλε να ορθώνει τον εαυτόν του ,το οποίο είναι από ξύλο ? >>.Και αργότερα ,στον Ησαΐα 41,23 Αυτός γελά για αυτούς λέγοντας : << Κάνετε καλό ή κάνετε βλάβη ,εάν εσείς μπορείτε >> ,δηλαδή <<ας δούμε εμείς τι μπορείτε να κάνετε καλό στην ανάγκη του οποιουδήποτε χωρίς την βοήθειά Μου>> Και η εμπειρία πλούσια δείχνει ότι ουδείς δύναται να θεραπεύει ή να βοηθά εκείνους που ο Θεός τιμωρεί . Από την άλλη μεριά το ίδιο εφαρμόζει προς το εργάζεστε του κακού, δηλαδή το να επιφέρει βλάβη προς άλλους ,γιατί πολλοί άνθρωποι προσπαθούν μεγάλα πράγματα ,αλλά δεν υπερισχύουν όταν ο Θεός τους αντιστέκεται και δεν τους βοηθά . Αυτό ήταν καθαρό στην περίπτωση του Φαραώ, που ήθελε να επιβάλλει βλάβη επί των υιών Ισραήλ ,αλλά δεν μπορούσε. Και έτσι ο Θεός έδειξε την δύναμή Του , ώστε δεν μπορούσε να θέλει οτιδήποτε επειδή ήταν σκληρυμένος ΄ και μπορούσε να τρέχει ακόμα λιγότερο από ότι θα ήθελε . Αλλά δεν συνεπάγεται από αυτό το χωρίο ότι το θέλειν ή το τρέχειν ενός ανθρώπου επιτυγχάνει τίποτα ,επειδή αυτό δεν είναι ένα ζήτημα της δικής του δύναμης. Γιατί το έργο του Θεού δεν είναι ουδέν . Αλλά το θέλειν και το τρέχειν ενός ανθρώπου είναι το έργο του Θεού .Γιατί αυτός είναι μιλώντας εδώ για ένα θέλειν και ένα τρέχειν σύμφωνα προς τον Θεό ,δηλαδή είναι μιλώντας σε σχέση με την ζωή της Αγάπης και της Δικαιοσύνης του Θεού .Αλλά το θέλειν και το τρέχειν οποιουδήποτε άλλου είδους είναι μηδέν ,εκείνων που δεν θέλουν και δεν τρέχουν κατά τον τρόπο του Θεού, μολονότι αυτοί δύνανται να θέλουν σπουδαία πράγματα και να τρέχουν με ισχύ. Γιατί αυτά τα πράγματα δεν είναι του Θεού και δεν είναι ευάρεστα σ΄ Αυτόν, πράγματα περί των οποίων ο Ησαΐας μιλά στο 41,24 : << Εσείς είστε ουδέν και τα έργα σας είναι εξ αυτών που δεν υπάρχουν >>. Εν τούτοις εγώ εδώ είμαι εκδίδοντας την προειδοποίηση ότι ουδείς άνθρωπος του οποίου ο Νους δεν έχει ακόμα καθαριστεί ,θα έπρεπε να ορμά βιαστικά σ΄ αυτούς τους διαλογισμούς, μη τυχόν πέσει εντός της αβύσσου του τρόμου και της απελπισίας ΄ αλλά πρώτα ας καθαρίσει αυτός τα μάτια της καρδιάς του δια της περισυλλογής επί των πληγών του Ιησού Χριστού .Γιατί εγώ ο ίδιος ακόμα δεν θα διάβαζα αυτά τα πράγματα, εάν η τάξη των μαθημάτων και η ανάγκη δεν με βίαζαν να κάνω έτσι .Γιατί αυτό είναι πολύ δυνατό κρασί και το πλέον πλήρες γεύμα ,στερεά τροφή για εκείνους που είναι τέλειοι, δηλαδή η πλέον εξαιρετική Θεολογία, περί της οποίας ο Απόστολος λέει : << μεταξύ των ωρίμων εμείς ταιριάζει να κηρύττουμε σοφία >>[1Κοριν 2,6] .Αλλά εγώ είμαι ένα νήπιο που χρειάζεται γάλα ,όχι στέρεα τροφή [1 Κοριν 3,1-2] ΄ ας κάνει το ίδιο αυτός που είναι ένα νήπιο σαν εμένα .Οι πληγές του Ιησού Χριστού, <<οι σχισμές των βράχων >>, είναι αρκετά ασφαλείς για εμάς .Ο δυνατός και ο τέλειος δύναται να συζητά το πρώτο βιβλίο των <<προτάσεων>> ,το οποίο κατάλληλα ,δεν θα έπρεπε να είναι το πρώτο ,αλλά το τελευταίο βιβλίο. Πολλοί σήμερα ορμούν βιαστικά εντός αυτού του βιβλίου ,ασύνετα και ανεξήγητα επίσης καθίστανται τυφλωμένοι .

19 . << Γιατί Αυτός ακόμα βρίσκει σφάλμα ? >>. Κάποιοι άνθρωποι σαν το Λαυρέντιο Βάλλα, παίρνουν αυτήν την έκφραση { Quid ad hur queritur ?} κατά μία παθητική σημασία ΄ ο Στάπουλεντζ παίρνει αυτήν σαν αναφερόμενη προς ένα πρόσωπο ,αλλά ο Έρασμος επισημαίνει ότι όλοι οι Έλληνες ερμηνευτές εννοούν αυτήν ως αποθετική και συμφωνεί με αυτούς . Αλλά εμείς πρέπει να εννοούμε ότι ο Απόστολος εισάγει αυτόν τον λόγο ,εν αναφορά προς τα πρόσωπα εκείνων που ασεβώς και υπεροπτικά μάχονται ενάντια στον Θεό και γογγύζουν εναντίον Αυτού αγανακτισμένα ,όπως ενάντια σε ένα κακοποιό και κάποιο που είναι ισοδύναμός τους .Έτσι αυτή δεν διαβάζεται στα Ελληνικά καθώς εμείς έχουμε στην μετάφρασή μας <<ποιος είσαι εσύ που θα μπορούσες να αποκρίνεσαι προς τον Θεό ? >> [Στοίχος 20] ,αλλά <<που εσύ ταιριάζει να απαντάς ενάντια >> ή <<εν αντιθέσει προς τον Θεό ? >> .Είναι σαν αυτός να ήταν λέγοντας : <<. Ταιριάζει εσύ ακόμα και να τολμάς να συζητάς με τον

Δημιουργό σου και να αντιτίθεσαι σε Αυτόν και να ανταπαντάς σε Αυτόν ,όχι έτοιμος να παραδίνεσαι σε Αυτόν σε κάθε σημείο ? >> . Τώρα αυτό βέβαια δεν είναι αμαρτία εάν ένας άνθρωπος εκ φόβου και ταπείνωσης και ευσέβειας, λέει προς τον Θεό : << Γιατί μου έκανες Σύ έτσι ? >> .Ακόμα και εάν αυτός θα διέπραττε βλασφημία εξ αιτίας της κατακλύζουσας βίας της δοκιμασίας του ,αυτός ως εκ τούτου δεν θα χανόταν .Γιατί ο Θεός μας δεν είναι ένας Θεός ανυπομονησίας και σκληρότητας ,ακόμα και προς τον ασεβή .Εγώ είμαι λέγοντας αυτό για την παρηγοριά εκείνων που είναι μόνιμα ενοχλημένοι από σκέψεις βλασφημίας και είναι σε μεγάλο άγχος, αφού τέτοιες βλασφημίες ,επειδή αυτές είναι βίαια αποσπασμένες από τον διάβολο, ενάντια στην θέλησή τους , αυτές κάποιες φορές ηχούν περισσότερο ευχάριστα στο αυτί του Θεού ,παρά ένα αλληλούια ή κάποιου είδους ύμνου εγκωμίων .Γιατί όσο περισσότερο τρομερή και πλήρης η βλασφημία, τόσο περισσότερο ευχάριστη αυτή είναι στον Θεό, εάν η καρδιά γνωρίζει ότι αυτή δεν την θέλει ,επειδή η καρδιά δεν παρήγαγε ή εξέλεξε αυτήν. Αλλά είναι ένα σημάδι ότι ένας άνθρωπος δεν την ήθελε από την καρδιά του και ότι είναι πραγματικά αθώος αυτής ,εάν αυτός είναι πραγματικά φοβισμένος και τρομαγμένος που έχει κάνει ένα τέτοιο πράγμα . Γιατί το καθαρότερο σημάδι μιας καλής καρδιάς είναι ο φόβος της διάπραξης κακού .Συνεπώς το φάρμακο για αυτές τις σκέψεις είναι να μη στεναχωριέστε σε σχέση με αυτές .Έτσι αυτό ήταν επίσης με τον Ιώβ, εκείνο τον πολύ άγιο άνθρωπο ,προς τον οποίο το Άγιο Πνεύμα είναι μάρτυρας ότι αυτός δεν αμάρτησε με τα χείλη του ,ούτε εκφώνησε κάποια ανοησία ενάντια σε όλες του τις δοκιμασίες ,μολονότι αυτός μίλησε δυνατά ενάντια στον Θεό ,περισσότερο από μια φορά καθώς όταν για παράδειγμα αυτός είπε : << Τί είναι ο άνθρωπος ,ώστε Σύ ταιριάζει να κάνεις τόσα πολλά εξ αυτού και Σύ να πηγαίνεις να θέτεις τον Νου Σου επί αυτού ?.... Πόσο πολύ καιρό Σύ δεν θα κοιτάς μακριά από εμένα , ούτε θα με αφήνεις μόνο ? { Ιώβ 7,17-19]. Και πάλι : <<εναντίον ενός φύλλου που είναι φερμένο μακριά από τον άνεμο, Σύ δείχνεις την δύναμή Σου και Σύ επιδιώκεις κάτι ασήμαντο >> [Ιώβ 13,25] . Και κατά τον πλέον ευθύ τρόπο : << Γιατί Σύ με γέννησες εκ της κοιλίας ? >> [Ιώβ 10,18] .Ο Ιερεμίας και ο Αβακούμ λένε τα ίδια παράπονα κατά του Θεού .

17 . <<Γιατί η Γραφή λέει αναφορικά προς τον Φαραώ >> . Το ζήτημα είναι ερωτώμενο : Είναι ο Απόστολος λέγοντας αυτά τα πράγματα με οποιαδήποτε λογική σύνδεση με ό,τι έχει πεί προηγουμένως ?. Η απάντηση είναι ότι αυτός μιλά κατά ένα πολύ κανονικό τρόπο ,γιατί είχε πει προηγουμένως ότι όλα τα πράγματα λαμβάνουν χώρα σύμφωνα προς την εκλογή του Θεού . Ο Ιακώβ ήταν αγαπημένος από τον Θεό επειδή είχε υπάρξει εκλεγμένος και απέκτησε έλεος επειδή αυτό έτσι ευαρεστούσε τον Θεό από την αιωνιότητα ,ακριβώς καθώς Αυτός είπε προς τον Μωυσή : <<Εγώ θα δείξω έλεος ….κ.λ.π. >> [Έξοδος33,19]. Έχοντας κάνει αυτές τις δηλώσεις , αμέσως και ορθώς εισάγει το πόρισμα που σαφώς ακολουθεί σε ό,τι έχει υπάρξει ειπωμένο, ήτοι ότι αυτό είναι μοναδικά εξ αιτίας ενός ελεήμονος Θεού που ο καθένας είναι εκλεγμένος ή είναι δίκαιος, εφόσον όλοι οι άνθρωποι είναι ισοδύναμα ένα μέρος της μάζας της απώλειας και ουδείς είναι δίκαιος ενώπιον του Θεού ,εάν δεν λάβει αυτός έλεος . Έπειτα ακολουθεί η δήλωση : << Γιατί η Γραφή λέει ,>> , η σημασία της οποίας είναι αυτή : ότι ο καθένας εξαρτάται επί ενός ελεήμονος Θεού και όχι επί της θέλησης κάποιου ,όπου είναι σαφές και αποδειγμένο από το γεγονός ότι με σκοπό ο Θεός να μπορούσε να δείξει αυτό να είναι η περίπτωση και να μπορούσε ο άνθρωπος να γνωρίζει ότι αυτό δεν είναι οφειλόμενο στο δικό του τρέξιμο ,αλλά στο έλεος του Θεού ,που αυτός θέλει και τρέχει , ο Θεός ανήγειρε τον Φαραώ κατά των υιών Ισραήλ και υποχρέωσε αυτούς σε οριακή απελπισία ,έτσι ώστε να μπορούσαν να εννοήσουν ότι δεν θα μπορούσαν να ξεφύγουν από τον Φαραώ δια της δικής τους δύναμης ,αλλά μόνο δια της δύναμης ενός ελεήμονος Θεού, ότι η δραπέτευσή τους δεν ήταν δική τους πράξη, αλλά ήταν του Θεού που οδήγησε αυτούς εμπρός .Αυτό είναι το ίδια σήμερα ΄ με σκοπό να ταπεινώνει τους εκλεκτούς και να τους διδάσκει να

εμπιστεύονται στον Εαυτό Του μόνο ,να θέτουν παράμερα κάθε αλαζονεία εκ της δικής τους θέλησης και επίτευξης ,ο Θεός τους επιτρέπει να είναι απελπιστικά θλιβόμενοι, να καταδιώκονται από τον διάβολο, τον κόσμο ή την σάρκα ,τα οποία Αυτός ο ίδιος σηκώνει εναντίον τους . Πράγματι στον καιρό μας Αυτός έχει ιδιαιτέρως συχνά σηκώσει τον διάβολο να οδηγεί τους εκλεκτούς Του εντός τρομερών αμαρτιών και να έχει κυριαρχία επί αυτών για κάποια χρόνια ή τουλάχιστον να εμποδίζει τις καλές τους προθέσεις και να τους κάνει να κάνουν πράγματα αντίθετα προς ό,τι αυτοί θέλουν να κάνουν ,σε τέτοιο βαθμό που μπορούν ακόμα και να φαίνονται να είναι άνθρωποι που δεν επιθυμούν ή δεν κάνουν καμία προσπάθεια να κάνουν καλό . Και εν τούτοις δια μέσου όλων αυτών των πραγμάτων Αυτός τους οδηγεί εκτός και τελικά τους ελευθερώνει αιφνιδιαστικά ,ενώ αυτοί εν απελπισία στενάζουν επί του γεγονότος ότι θέλουν και κάνουν τέτοια κακά πράγματα και δεν θέλουν και δεν κάνουν τόσα πολλά καλά πράγματα που αυτοί θέλουν .Αλήθεια, πραγματικά κατ΄ αυτόν τον τρόπο έρχεται να περνά << Αυτός να δείχνει την δύναμή Του >> και <<το όνομά Του να είναι προκηρρυσόμενο σε όλη την Γη >> [στοίχος 17]. Και παρακαλώ ,σημειώστε ότι ο όρος <<δύναμη >> σ΄ αυτό το χωρίο ,είναι ο ίδιος ,καθώς η χρησιμοποιημένη πιο κάτω λέξη <<να κάνει γνωστή την δύναμή Του >>[στοίχος 22] , γιατί ο μεταφραστής μας απροσδόκητα άλλαξε αυτόν ,υπέρ αυτού που ο κόσμος διαφορετικά καλεί <<σθένος >> [fortitudo], <<κυριαρχία>> [imperium] ή <<ισχύς >> [virtus, potentia ,potestas] . Αλλά υπάρχει μια μεγάλη διαφορά, γιατί στα Ελληνικά Δύναμις ,στα Εβραϊκά ,;'.;' , στα Λατινικά vis,vires,robus ή πολύ κατάλληλα virtus είναι ένας παράγων δια του οποίου ένα πρόσωπο είναι ικανό ενεργητικά να καταβάλλει και να υπερνικήσει αυτό που προσπαθεί να υπερνικά .Στην Γραφή το αντίθετο αυτού είναι <<αδυναμία >> [infirmitas] ,δηλαδή <<έλλειψη δύναμης>> [impotentias] ,όχι <<ασθένεια>> [aegritudo] ή <<Νόσος >>[morbus] ,καθώς στην έκφραση << η δύναμή μου είναι δημιουργημένη τέλεια εν ασθενεία >> [2 Κορινθ 12,9] και πάλι : << Αυτό ήταν αδυνατισμένο ,αλλά Σύ έχεις κάνει αυτό τέλειο>>[ψαλμός 68,9] και ο ψαλμός 6,2 : << έχε έλεος επί εμού ,ώ Κύριε , γιατί εγώ είμαι αδύναμος >> . Στα Γερμανικά εμείς λέμε << craftlos ,machtlos >>[αδύναμος] εν αντιθέσει με το << crafting,mactig >> [δυνατός] . Έτσι εμείς λέμε : << er vermag viel ,vermag 's nicht ,er kann' s wohl tun >>[<<αυτός μπορεί να κάνει πολλά >> ,<<αυτός δεν μπορεί να το κάνει >>, <<αυτός είναι ικανός πιθανόν να κάνει αυτό >> .Έτσι η έκφραση είναι επίσης εφαρμοσμένη στον Θεό : << Ο Θεός είναι ικανός να εκτελεί >> [Ρωμ 9,21] και <<Δυνατός στη μάχη>> .[ψαλμός 24,8] . Αλλά <<εξουσία >>στα Ελληνικά σημαίνει <<δύναμη>> [potestas] ή μια ελεύθερη δυνατότητα και άδεια να ενεργούμε . Αυτή είναι σαν να λέμε, η δύναμη της ειρήνης , ακριβώς καθώς ο άλλος όρος [ισχύς ,potential] είναι η Δύναμη του πολέμου . Γιατί μεταξύ δύο πραγμάτων που εμείς κατέχουμε και τα οποία μας ανήκουν ,εμείς έχουμε ελεύθερη δυνατότητα και δύναμη [potestas] ,αλλά προς τα πράγματα που εμείς καταπολεμάμε ,εμείς είμαστε <<ισχυροί>> [potentias] και <<δυνατοί >>. Και υπάρχει ακόμα μια άλλη λέξη στα Εβραϊκά για τον όρο <<σθένος >>[fortitudo]. Αυτή είναι [;lpk'] ,δηλαδή κάτι <<σκληρό και εύρωστο >>, κάτι που είναι ,ορθά μιλώντας, ένα είδος παθητικής δύναμης , μια που είναι ικανή να υποβαστάζει μια ενεργητική δύναμη .Στα Γερμανικά εμείς καλούμε αυτό <<fest>> [σταθερό] . Στους Αριθμούς 24,21 διαβάζεται : << η ανθεκτικότης είναι ο κατοικητήριος χώρος σου>> .Καθώς ένας βράχος είναι στερεός ή ένας Πύργος ή μια Πόλις, αναφορικά με την οποία ο Θεός λέει στον Ισαϊα 50,7: <<Εγώ έχω θέσει το πρόσωπό Μου σαν Πυριτόλιθο>> , έτσι ένας άνθρωπος είναι καλεσμένος <<σθεναρός>> ,που δεν μπορεί να είναι διεστραμμένος ή υπερνικημένος ή ένας άνθρωπος που είναι σκληροτράχηλος και δεν αφήνει τον εαυτό του να είναι πεπεισμένος, αλλά που είναι σε αντίθεση προς την πρώτη σημασία του όρου, αναφορικά προς την οποία εμείς κοινά λέμε <<δύο σκληρές πέτρες δεν ακονίζονται >> .Γιατί <<δύναμη>> και <<σθένος >> ,εάν αυτές είναι ισοδύναμα ανθεκτικές

κάνουν μηδέν . Από την ζυγαριά της ισότητας δεν προκύπτει δράση .
Αλλά τώρα να επιστρέψουμε στο κείμενό μας : Ο Θεός ανορθώνει τον Φαραώ για να δείξει εμπρός την Δύναμή Του [virtus] . Γιατί Αυτός δεν μπορεί να δείξει την Δύναμή Του μεταξύ των εκλεκτών ,εάν δεν τους δείξει την αδυναμία τους, κρύβοντας την Δύναμή Του [virtus] και μειώνοντας την στο μηδέν ,έτσι ώστε να μη τους επιτρέπεται να δοξάζονται στην δική τους δύναμη. Αλλά αυτό δεν θα ελάμβανε χώρα εάν Αυτός δεν ανήγειρε ένα περισσότερο ισχυρό [potentiaI] άνθρωπο επί αυτών, για να μειώσει την δύναμή τους [virtus] στο τίποτα και έπειτα η Δύναμη [virtus] του μοναδικού Θεού θα εμφανίζετο μόνο στο γεγονός ότι αυτοί ήταν ελευθερωμένοι . Έτσι το νόημα είναι : << Εγώ έχω εγείρει εσένα με σκοπό εσύ να δύνασαι να καταπιέσεις την υπερήφανη αλαζονεία του λαού Μου, έτσι ώστε όταν έχουν υπάρξει καταπιεσμένοι ,αυτοί να δύνανται να κράζουν προς Εμέ και τότε η Δύναμή Μου [virtus] να δύναται να είναι εγκωμιασμένη και σε αυτούς και σε εσέ >> .Αυτή είναι η σημασία που εγώ έχω ακολουθήσει στα σχόλια . Μια άλλη και ίσως καλύτερη σημασία γι΄ αυτό το χωρίο είναι δυνατή ήτοι, ότι αυτή η δύναμη δεν θα όφειλε να είναι εφαρμοσμένη προς την σωτηρία, αλλά προς την απώλεια των άλλων ,έτσι ώστε η σημασία από την αρχή είναι ότι αυτό οφείλεται σε ένα ελεήμονα Θεό και όχι σ΄ αυτόν που θέλει ή τρέχει .Το πρώτο παράδειγμα αυτού είναι ο Ιακώβ ,που ήταν κατασκευασμένος καλός, επειδή ο Θεός είχε έλεος επί αυτού ΄ αλλά εάν ο θεός δεν ήταν ελεήμων ,ουδείς καθίσταται καλός ,καθώς στην περίπτωση του Φαραώ .Έτσι εμείς έχουμε παραδείγματα αμφοτέρων των περιπτώσεων ,ήτοι ότι αυτό είναι εξ ενός ελεήμονος Θεού εάν κάποιος πηγαίνει να τρέχει ΄ και εάν κάποιος δεν θέλει ή δεν τρέχει ,αυτό δεν είναι εξ ενός ελεήμονος Θεού ,αλλά εκ του Θεού που σκληραίνει . Και αυτή ερμηνεία φαίνεται καλή σ΄ εμένα ,επειδή αμέσως ,επί αμφοτέρων των παραδειγμάτων ακολουθεί η δήλωση : << άρα λοιπόν Αυτός έχει έλεος επί οποιουδήποτε Αυτός θέλει ,και Αυτός σκληραίνει την καρδιά οποιουδήποτε Αυτός θέλει >>[στοίχος 18] .Επίσης αυτή φαίνεται καλή ,επειδή Αυτός λέει : << για τον σκοπό της επίδειξής της Δύναμής Μου σ΄ εσένα >> [στοίχος 17] ΄ γιατί Αυτός θέλει η Δύναμή Του να είναι μεγεθυμένη στην απώλειά του . 21 . << δεν έχει ο κεραμοποιός εξουσία επί του πηλού? >> . Ο ευλογημένος Αυγουστίνος στο Κεφάλαιο 99 του <<εγχειριδίου >> του λέει : << ολόκληρο το ανθρώπινο Γένος εντός της αποστάτου ρίζας του ήταν καταδικασμένο με μια Θεϊκή δικαιοσύνη, η οποία ήταν τόσο ακριβής ,που ακόμα και εάν ούτε ένα μοναδικό πρόσωπο να ήταν ελευθερωμένο από αυτήν ,ουδείς άνθρωπος θα μπορούσε ορθά να καταράται την δικαιοσύνη του Θεού . Και ακόμα και εκείνοι που είναι σωσμένοι ,πρέπει να είναι σωσμένοι κατά τέτοιο τρόπο, ώστε από την πλειοψηφία που δεν είναι απελευθερωμένη και παρατημένη στην πλέον δίκαιη καταδίκη τους , θα ήταν αποδειγμένο τί ολόκληρη η μάζα θα ήταν άξια και προς ποία τιμωρία η δίκαιη κρίση του Θεού θα έφερνε σ΄ αυτούς ,εάν το μη δεδουλευμένο έλεος δεν είχε μεσολαβήσει ,έτσι ώστε <<κάθε στόμα >> εξ εκείνων που θέλουν να δοξάζονται στις δικές τους αξίες <<να δύναται να είναι φραγμένο >> [Ρωμ 3,19] και ότι αυτός << που καυχάται ,να καυχάται στον Κύριο >> [1Κοριν 1,31] Αυτοί είναι σπουδαίοι λόγοι ,οι οποίοι θα όφειλαν να είναι προσεκτικά θεωρημένοι ,επειδή ταπεινώνουν και τρομάζουν εμάς πάρα πολύ. Να είστε σίγουροι ,ο Αυγουστίνος δείχνει πολύ καθαρά γιατί ο Απόστολος μιλά καθώς αυτός κάνει ,ήτοι με σκοπό να δυνηθεί να μας εκπαιδεύσει στην ταπεινότητα .Γιατί αυτοί οι λόγοι δεν μας οδηγούν στον τρόμο και την απελπισία, αλλά στον έπαινο της Χάρης και την καταστροφή της αλαζονείας μας ,η οποία είναι η πραγματική απώλεια της ελπίδος της σωτηρίας .Όθεν ,ο ευλογημένος Αυγουστίνος ,στο Κεφάλαιο 98 του ίδιου έργου λέει : <<εάν κάποιος παραπέμπει όλα τα πράγματα σε ένα πολύ βαθύ και υγιές μυστήριο και [σαν να πούμε] κοιτά κατά πρόσωπο της Άγιες Γραφές ,η σημασία φαίνεται να είναι αυτή : << Αφήστε εκείνον που καυχάται ,να καυχάται για τον Κύριο [1 Κοριν 1,31] .Πάλι στο ίδιο έργο αυτός λέει : << Ο Θεός δείχνει έλεος εκ της μεγάλης Του καλοσύνης και

σκληραίνει χωρίς αδικία ,έτσι ώστε αυτός που είναι ελευθερωμένος να μη δύναται να καυχάται περί των δικών του αξιών και αυτός που είναι καταδικασμένος ,έχει υπάρξει κατανικημένος από τίποτα άλλο, παρά από τις δικές του αξίες .Γιατί η Χάρη μόνο διακρίνει τους λυτρωμένους, από τους καταδικασμένους ,όλοι έχοντας υπάρξει αναμειγμένοι σε μια μάζα απώλειας δια της κοινής αιτίας , της κοινής τους καταγωγής .>> Εξ αιτίας τω τέτοιων λόγων, ένας άνθρωπος αναγνωρίζει την δική του καταδίκη και απελπίζεται στο να σώζει τον εαυτό του από τις δικές του δυνάμεις ,επειδή διαφορετικά θα κατασταθεί αδιάφορος δια της απλής σκέψης ότι έχει πέσει εξ αιτίας του Αδάμ και ελπίζει ότι μπορεί να σνορθώνει τον εαυτό του από εκείνη την πτώση δια της δικής του ελεύθερης θέλησης ,πράγματι αυτός καθίσταται υπεροπτικός σε σχέση με αυτό . Αλλά εδώ μαθαίνει ότι η Χάρη έχει ανορθώσει αυτόν ,πριν κάθε θέληση, συμπεριλαμβανομένης της δικής του .

27. << μόνο κάποιο υπόλειμμα εξ αυτών θα είναι σωσμένο >> . Αυτός ο όρος <<υπόλειμμα>> είναι κοινός στους Προφήτες ,καθώς είναι επίσης η εκφρασμένη ιδέα σ΄ αυτή την δήλωση ,όπως για παράδειγμά στον Ισαϊα 4,3 : << Και αυτός που είναι παρατημένος στην Σιών και παραμένει στην Ιερουσαλήμ θα είναι καλεσμένος άγιος , ο καθένας που έχει υπάρξει καταγραμμένος για ζωή στην Ιερουσαλήμ >> . Και ο Ισαϊας 46,3 : << Ακούστε προς εμέ ,οίκος Ιακώβ ,όλο το υπόλειμμα του οίκου Ισραήλ>> . Ισαϊας 65,8-9 :<< Καθώς το κρασί ευρίσκεται στο τσαμπί και αυτοί λέγουν ΄΄μη το καταστρέφεται αυτό γιατί υπάρχει ευλογία σ΄ αυτό ΄΄ ,έτσι εγώ θα κάνω για χάρη των υπηρετών Μου και δεν θα καταστρέψω αυτούς όλους …..Εγώ θα γεννήσω ένα σπέρμα εκ του Ιακώβ ,δηλαδή ένα υπόλειμμα , κ.λ.π. >>. Αμώς 3, 12: << Καθώς ένας βοσκός σώζει από το στόμα του λιονταριού δύο πόδια ή ένα κομμάτι κάποιου αυτιού ,έτσι οφείλουν οι υιοί Ισραήλ να είναι διασωσμένοι >> . Μιχαίας 5,7 : << Τότε το υπόλειμμα του Ιακώβ οφείλει να είναι στο μέσο πολλών λαών σαν δρόσος από τον Κύριο >>. Συνεπώς κατ΄ αυτόν τον τρόπο και σε πολλούς άλλους χώρους οι Απόστολοι και οι Πιστοί μεταξύ των Ιουδαίων είναι καλεσμένοι το <<υπόλειμμα >> ή το <<υπόλοιπο >> ακόμα και <<το κατακάθι του λαού Ισραήλ>> ,καθώς εάν το καλύτερο και μεγαλύτερο ήταν πηγαίνοντας να χαθούν . Όταν επίσης ο Ισαϊας 49,6 λέει : << Αυτό είναι πολύ εύκολο πράγμα ,ότι εσύ θα όφειλες να είσαι ο υπηρέτης Μου, να ανορθώσεις τις φυλές του Ιακώβ και να αποκαταστήσεις τα κατακάθια του Ισραήλ . Εγώ θα σε δώσω σαν ένα φώς προς τα έθνη , κ.λ.π.>> .

Επίσης ο Ψαλμός 78,31 : << Και Αυτός φόνευσε τους δυνατότερους εξ αυτών, έριξε κάτω του επιλεγμένους άνδρες του Ισραήλ >> .Είναι καθώς εάν ήταν λέγοντας : << Τα κατακάθια και οι κατώτεροι ήταν σωσμένοι ,αλλά οι περισσότερο ευγενείς ήταν τυφλωμένοι ,ακριβώς καθώς ολόκληρο το τσαμπί είναι πεταγμένο μακριά και μόνο μια ρώγα επιζεί >>. Αυτά τα κατακάθια αντιπροσωπεύονται από τον λίγο φτωχό λαό που ήταν παρατημένος πίσω στην χώρα ,κατά τους χρόνους της Βαβυλωνιακής αιχμαλωσίας ,όταν ο Βασιλιάς και η Βασιλεία, οι Πρίγκηπες ,οι Προφήτες ,δηλαδή οι ισχυροί ,οι σοφοί και οι άγιοι πήγαν στην εξορία .Έτσι επίσης έχουν πάει τώρα ,εντός της αληθινής Βαβυλωνιακής εξορίας της απιστίας ΄ όλοι οι ευγενείς ,με μόνο κάποιους μερικούς παρατημένους πίσω . Και είναι αυτή η εξορία για την οποία ο Ιερεμίας θλίβεται στους Θρήνους του ,καθώς βλέπει εν Πνεύματι ,ακόμα και σ΄ εκείνη την εποχή ,τί αυτό το πράγμα σήμαινε . Αυτά τα πράγματα είναι ομοίως σημαινόμενα από εκείνον τον υπηρέτη του Αμαλικίτη στον Σαμουήλ 30,11 που ήταν παρατημένος πίσω από τον Κύριο του ,όταν αυτός έφυγε εμπρός με την ομάδα των ανθρώπων του και τα λάφυρά τους. Για την ίδια αιτία ο Ισαϊας λέει για μερικούς που ήταν παρατημένοι πίσω στο Ισραήλ [Ισαϊας 10,18-19}: <<. Και ο Ισραήλ ετράπη σε φυγή εν φόβω και το υπόλειμμα των δένδρων του δάσους του θα είναι τόσο λίγοι που και ένα παιδί θα μπορεί να τους καταγράψει >> .Το δένδρο του δάσους είναι ο λαός της Συναγωγής ,πολύ ανόητοι και υπερβολικά υπερφίαλοι εντός του υπεροπτικού πλήθους των παιδιών του .Και έτσι αυτοί είναι καλεσμένοι <<υπόλειμμα>> επειδή

παρατήθηκαν εκείθεν καθώς είναι φανερό από την δήλωση του Ισαϊα .Γιατί όταν οι άλλοι είναι πεταγμένοι στην απώλεια, Αυτός διασώζει αυτούς μόνο για τον εαυτό Του ,σαν ένα σπέρμα για ένα άλλο λαό . 28 . << Γιατί Αυτός θα συντελέσει τον Λόγο Του και θα τον συντμήσει εν δικαιοσύνη >>. Αυτή η <<συντέλεση και σύντμηση >> παραπέμπει προς το Πνεύμα και προς το Γράμμα, δηλαδή ότι η σάρκα και η σοφία της σάρκας είναι κατά κανένα τρόπο ικανές της αντίληψης της δικαιοσύνης και της σοφίας του Θεού . Συνεπώς ,είναι αναγκαίο αυτός ο Λόγος της δικαιοσύνης και της σοφίας ,ο οποίος είναι ο Λόγος της Πίστης ,να είναι συστελλόμενος και συντομευμένος ,έτσι ώστε να μη μπορεί να είναι επεκτεινόμενος προς την σάρκα και την σοφία και δικαιοσύνη της σάρκας ,ούτε να θέτει λαβή επ΄ αυτής ,ούτε να είναι αιχμαλωτισμένος εξ αυτής .Όθεν ,οι σαρκικοί άνθρωποι είναι προσβεβλημένοι από αυτόν, να παραμένουν εκτός αυτού και να είναι αποκομμένοι από αυτόν .Γιατί πρίν αυτός ο Λόγος της Πίστης να ήταν αποκαλυμμένος ,τα πάντα ήταν στη σκιά και την εικόνα ,εξ αιτίας της βραδύνοιας των Ιουδαίων ΄ ο Λόγος ήταν ασυμπλήρωτος και ατελής και συνεπώς εύκολα εννοημένος από όλους ,επειδή μιλούσε με εικόνες σε σχέση με πράγματα που θα μπορούσαν να είναι διακρινόμενα από τις αισθήσεις . Αλλά όταν τα σχήματα και τα διακρινόμενα δια των αισθήσεων πράγματα ήταν αποκλεισμένα, τότε ο Θεός άρχισε να μιλά τον κρυμμένο Λόγο του Πνεύματος ,ο οποίος είναι ο Λόγος της Πίστης και έτσι Αυτός άρχισε να γεννά τον συμπληρωμένο και τέλειο Λόγο ,ο οποίος πρέπει ταυτόχρονα να είναι επίσης αποκομμένος από όλες τις εικόνες και σημεία και σύμβολα . Συνεπώς όλοι εκείνοι που προσκολλώνται σ΄ αυτά τα σημεία και σύμβολα ήταν αποκομμένοι ή μάλλον ο Λόγος ήταν αποκομμένος από όλους αυτούς .Αλλά το γεγονός ακριβώς ότι Αυτός μιλά περί της <<σύντμησης του Λόγου >>μάλλον ,παρά για το πράγμα το ίδιο ,αυτό είναι η αιτία τού γιατί αυτοί οι άνθρωποι έπεσαν .Γιατί Αυτός απόρριψε την πραγματικότητα που μπορούσε να είναι βλεπόμενη και Αυτός δεν έδειξε το μέλλον που δεν μπορεί να είναι βλεπόμενο ,αλλά μεταξύ αυτών έδωσε Αυτός μόνο τον Λόγο Του .Συνεπώς όποιος δεν πιστεύει χάνεται, επειδή δεν είναι ικανοποιημένος με τον Λόγο ,αλλά αγανακτισμένος που η πραγματικότητα είναι διαψευσμένη εις αυτόν . Αλλά για εκείνους που << συντομεύουν>> τους εαυτούς τους και <<συντελούν >>τους εαυτούς τους ,αυτός ο Λόγος είναι συντελεσμένος και συντμημένος υπέρ της δικαιοσύνης τους ΄ αλλά για τους άλλους αυτό είναι καμωμένο υπέρ της αμαρτίας τους και αδικίας τους και εξ αιτίας της απιστίας τους . Γιατί αυτός είναι ένας << Λόγος που είναι συντελεσμένος και συντμημένος εν δικαιοσύνη >> ,δηλαδή όλοι εκείνοι είναι δίκαιοι που πιστεύουν σ΄ αυτόν τον Λόγο .Αλλά αυτοί δεν πιστεύουν εάν δεν πιάσουν την διάνοιά τους αιχμάλωτη στο αόρατο και να αποκόψουν τους εαυτούς τους από την θεώρηση όλων των ορατών πραγμάτων .Γιατί ο Λόγος είναι επίσης <<συντομευμένος >> κατά την σημασία ότι αυτός είναι αποκομμένος και ξεχωρισμένος από όλα τα ορατά πράγματα ,ουδέν εκ των οποίων αυτός υπόσχεται ή επιδεικνύει ,πραγματικά όλα αυτά τα διαψεύδει ,τα συντομεύει και μας διατάσσει να αποκρούομε .Και κάνει αυτό επειδή είναι ο <<συντελεσμένος >>Λόγος ,δηλαδή ο τέλειος Λόγος που δεν μπορεί να σημαίνει τίποτα άλλο παρά το τέλειο και το πλήρες Γιατί κάθε Λόγος που σημαίνει ή προκηρύσσει το ορατό και το δημιουργημένο ,δεν είναι ένας συντελεσμένος ή ένας τέλειος Λόγος, επειδή αυτός προκηρύσσει μόνο ένα μέρος και όχι το όλο ζήτημα δηλαδή κάτι που δεν ικανοποιεί το όλο του ανθρώπου,αλλά ερεθίζει μόνο την σάρκα του και τις αισθήσεις του .Αλλά εάν αυτός είναι να προκηρύσσει αυτό που είναι τέλειο και ικανοποιεί τον όλο άνθρωπο, τότε είναι αναγκαίο αυτός να προκηρύσσει ουδέν εξ εκείνων των πραγμάτων τα οποία ικανοποιούν την σάρκα ,τέτοια σαν αυτά τα δημιουργημένα ή ορατά ,αλλά μόνο τον Θεό .Συνεπώς ακριβώς στο γεγονός του να υπάρχει συντελεσμένος ,αυτός είναι συντομευμένος και από την άλλη μεριά υπάρχοντας συντομευμένος ,αυτός είναι συντελεσμένος .Γιατί η συντελεσμένη του ύπαρξη είναι υπέρ του Πνεύματος ,επειδή

προκηρύσσει τα πράγματα που είναι καλά υπέρ του Πνεύματος . Αλλά η συντελεσμένη του ύπαρξη είναι κατά της σάρκας ,γιατί διαψεύδει τα πράγματα που είναι καλά υπέρ της σάρκας . Έτσι αντιθέτως ο Λόγος του γράμματος ή οι παλαιές εικόνες ήταν ατελείς και αυτός μη συντελεσμένος στο ότι είναι ανταποκρινόμενος και εννοημένος προς και εντός όρων πρόσκαιρων πραγμάτων και υποσχέσεων και γι΄ αυτό τον λόγο ήταν εκτεταμένος και επιμηκυμένος προς τα έξω μάλλον ,παρά να υπάρχει συντομευμένος .Γιατί αυτό το προκάλεσε το Πνεύμα να είναι περισσότερο και περισσότερο μετακινημένος από τα πράγματα που είναι καλά στα μάτια Του και από την αντίληψη αυτών των καλών πραγμάτων . Για να το θέσουμε αυτό σύντομα, καθώς ο Λόγος του Νόμου ήταν ένας σαρκικά εννοημένος Λόγος ,ατελής και εκτεταμένος ή παρατεταμένος ,έτσι ο Λόγος του Πνεύματος , δηλαδή του Νόμου εννοημένου Πνευματικά, είναι ένας συντελεσμένος και συντομευμένος Λόγος . Αυτός ήταν ένας ατελής Λόγος. επειδή σήμαινε αλλά δεν αποδείκνυε αυτό το οποίο σήμαινε. Και γι αυτή την αιτία ήταν εκτεταμένος και παρατεταμένος ,επειδή οδηγούσε περισσότερο και περισσότερο προς το ατελές και το σαρκικό ,αφού ήταν αδύνατο γι΄ αυτόν να επιδείξει αυτό που ήταν Πνευματικό ,εφόσον αυτό ήταν θεωρημένο και εννοημένο κατά ένα σαρκικό τρόπο. Ακριβώς καθώς στην περίπτωση ενός σημείου ,εφόσον αυτό λαμβάνεται στη θέση του σημαινόμενου πράγματος, το σημαινόμενο πράγμα δεν είναι κατεχόμενο .Και έτσι στο τέλος αυτός ο Λόγος δεν οδηγεί <<προς δικαιοσύνη>>,αλλά μάλλον σε ανομία ,ψέμα και ματαιότητα . Από την άλλη μεριά ο Λόγος του Ευαγγελίου είναι συντετελεσμένος ,επειδή αυτός, χορηγεί αυτό το οποίο σημαίνει ,δηλαδή Χάρη .Συνεπώς αυτός είναι επίσης συντμημένος , επειδή δεν αναβάλλει αυτό που σημαίνει , πράγματι αποκόβει πραγματικά τον εαυτό του από όλα τα πράγματα που παρατείνουν και εμποδίζουν την λήψη αυτής . Όθεν αυτός είναι ακόμα και συντομευμένος εντός δικαιοσύνης ,επειδή εφοδιάζει υπέρ δικαιοσύνης εκείνους προς τους οποίους αυτός είναι συντελεσμένος και συντομευμένος και αυτό λαμβάνει χώρα δια Πίστεως . Το πόρισμα είναι ότι ο Λόγος του Νέου και του Παλαιού Νόμου είναι ο ίδιος, αλλά μόνο σύμφωνα προς την αντίληψή μας ή την έλλειψη αντίληψης περιγράφεται σαν τέλειος ή ατελής ,κοντός ή εκτεταμένος .Γιατί εκείνοι που εννοούν το εξαιρετικό Άγιο Ευαγγέλιο σύμφωνα προς τους όρους της δικής τους υπερηφάνειας ή των δικών τους λαθών [καθώς στην περίπτωση των αιρετικών ή των ατομικιστών] κατασκευάζουν για τους εαυτούς τους έναν ατελή Λόγο ,εξ ενός τελείου τέτοιου και ένα εκτεταμένο Λόγο, εξ ενός συντομευμένου τέτοιου, δηλαδή ένα μάταιο, ψεύτικο και άχρηστο Λόγο .Γιατί ο Λόγος του Χριστού δεν μπορεί να λαμβάνεται ,εάν δεν είναι διαψευσμένα όλα τα αλλά πράγματα και αποκομμένα ,δηλαδή η διάνοια πρέπει να συλλαμβάνεται αιχμάλωτη και κάθε σκέψη να είναι παραχωρημένη σε ταπεινή υποταγή. Επειδή πάρα πολλοί άνθρωποι αντιστέκονται εν τή υπερηφάνεια τους και δεν αποδέχονται τον Λόγο ή μάλλον δεν συλλαμβάνονται αιχμάλωτοι από αυτόν ,συνεπώς μόλις το υπόλειμμα είναι σωσμένο ,ο Λόγος είναι συντμημένος σε εκείνους που χάνονται ,αλλά συντελεσμένος σ΄ εκείνους που πίστευσαν. Και αυτή είναι η αλληγορική <<σύντμηση και συντέλεση >> ,δηλαδή η κατά γράμμα σημασία του Πνευματικού Λόγου .Και εν τούτοις αυτός προέρχεται από την ηθική σημασία. Γιατί εξ αιτίας του γεγονότος ότι ο Λόγος του Πνεύματος λέει όχι προς όλη την υπερηφάνεια και την αυτό -ικανοποίηση ,συνεπώς κατ΄ ανάγκη αυτός πρέπει ομοίως να λέει όχι προς όλους τους ανθρώπους που είναι υπερήφανοι και σοφοί στις δικές τους αλαζονείες και να συντέμνει τον εαυτό του από αυτούς .Έτσι η τροπική <<συντόμευση >> συνεπάγεται την αλληγορική τέτοια .Γιατί επειδή ο Λόγος τελειώνει και συντελεί την ταπεινότητα και το συναίσθημα της υποταγής αυτού του ίδιου ,συνεπώς αυτός επίσης συντελεί και τελειώνει όλους τους ανθρώπους που είναι ταπεινοί και που έχουν θέσει τα μυαλά τους σε υποταγή. Και η ηθική τελειοποίηση συνεπάγεται επίσης την αλληγορική .Έτσι η Πίστη είναι η συντέλεση και η σύντμηση και η σύνοψη

της σωτηρίας .Πράγματι ο Λόγος που είναι συντομευμένος είναι ουδέν άλλο παρά Πίστη. Πώς εμείς αποδεικνύουμε αυτό ? . Ο Λόγος είναι συντομευμένος για ουδένα εκτός εκείνου που αντιλαμβάνεται ότι αυτός έχει υπάρξει συντομευμένος .Αλλά μόνο η Πίστη μπορεί να καταλαβαίνει αυτό . Και η Πίστη είναι ζωή και ο ζωντανός Λόγος που έχει υπάρξει συντμημένος. Σημειώστε πως αυτή είναι μια σύντομη << πεποίθηση πραγμάτων μη βλεπομένων >> ,δηλαδή , αυτή αποκόπτεται και συντομεύει από οτιδήποτε άλλο .Κατά τον ίδιο τρόπο ο Πιστός επίσης αποκόβει τον εαυτό του από όλα τα πράγματα δια της Πίστης του ,έτσι ώστε αυτός ζεί μεταξύ των πραγμάτων που δεν φαίνονται .Κατά δεύτερο λόγο ,η Πίστη είναι μια συντέλεση ,επειδή είναι <<βεβαίωση πραγμάτων ελπιζομένων >> ,δηλαδή η κατοχή και η δύναμη πάνω σε πράγματα του μέλλοντος ,τα οποία είναι αιώνια ,αλλά όχι παρόντα ,από τα οποία ,παρόντα, αυτή μας έχει αποκόψει . Και αυτός προσθέτει την λέξη <<εν δικαίω>> ή <<δικαιοσύνη >>.Γιατί ακόμα και ο Λόγος του πεθαμένου Γράμματος είναι συντελεσμένος και συντμημένος ,αλλά κατά ένα αντίθετο τρόπο, ήτοι εν αδικία, Γιατί ακριβώς καθώς ο Λόγος του Πνεύματος συντελεί την ταπεινότητα και τον ταπεινό, συντέμνει την υπερηφάνεια, και τον υπερήφανο ,δηλαδή ολοκληρώνει την σοφία του Πνεύματος και καταργεί την <<σοφία της σάρκας >> ,αυτή δυναμώνει την Ιερουσαλήμ και κατεδαφίζει την Ιεριχώ ,έτσι επίσης ο Λόγος του πεθαμένου Γράμματος από την άλλη μεριά, συντελεί και σκληραίνει τον υπερήφανο που καταστρέφει τον ταπεινό ,ολοκληρώνει την <<σοφία της σάρκας >> και καταργεί την σοφία του Πνεύματος .Έτσι κατεδαφίζει την Ιερουσαλήμ και δυναμώνει την Ιεριχώ .Έτσι ο προηγούμενος Λόγος είναι συντελεσμένος και συντομευμένος <<εν δικαιοσύνη >> και ο επόμενος <<εν αδικία>>.Επομένως είναι αρκετά σαφές ότι αυτοί οι δύο όροι αναφέρονται σε διαφορετικά πράγματα : Ο όρος <<συντελεσμένος >> παραπέμπει προς το τελικό αποτέλεσμα [terminus ad quem] , ενώ ο όρος <<συντμημένος>> παραπέμπει προς το σημείο της εκκίνησης [terminus ad quo] .Γιατί η έκφραση <<συντελεσμένος >> δείχνει που ένας λόγος αυτού του είδους οδηγεί ,ήτοι προς την τελειότητα της δικαιοσύνης ΄ αλλά ο όρος <<συντμημένος >> παραπέμπει σ΄ αυτό από το οποίο ο Λόγος μας βγάζει ,δηλαδή από την <<σοφία της σάρκας>> και από την αδικία. Έτσι εκείνοι που δεν θέλουν αυτούς τους δύο, γι΄ αυτούς ο Λόγος ακόμα παραμένει συντομευμένος και τους αφήνει στη σάρκα και αδικία .Και είναι το ίδιο μ΄ αυτόν τον Λόγο, καθώς είναι με ένα πανωφόρι ή ένα κάλυμμα που έχει υπάρξει συντμημένο ΄ όταν καλύπτει ένα μέρος ,αφήνει το άλλο γυμνό ,καθώς ο Ισαϊας 28,20 λέει : << Το κρεβάτι είναι τόσο στενό που ο άλλος πέφτει έξω και το πανωφόρι τόσο κοντό που δεν μπορεί να καλύψει και τους δύο >> .Κατά τον ίδιο τρόπο ο Λόγος της Πίστης είναι τόσο στενός ,που δύο άνθρωποι δεν μπορούν να κείνται εντός αυτού ,αλλά ο ένας, ήτοι ο παλαιός άνθρωπος πέφτει έξω και είναι αποκομμένος ,επειδή αυτός δεν μπορεί να τον καλύπτει. Έτσι ο Λόγος είναι αληθινά τελειοποιημένος και συντελεσμένος ,επειδή αυτός συντελεί τον άνθρωπο θαυμάσια και με υπερπληρότητα, αλλά αυτός είναι επίσης αληθινά συντομευμένος ,επειδή κατά κανένα τρόπο συντελεί τον παλαιό άνθρωπο ,γιατί ο παλαιός άνθρωπος είναι αποκομμένος από τα πάντα . Επομένως το κείμενο θέλει να μας πει ότι ο Κύριος θα κάνει μια ολοκλήρωση, αλλά μια που είναι πολύ κοντή και στενή .Γιατί στην περίπτωση των περισσοτέρων ανθρώπων αυτός είναι συντμημένος ,επειδή θα συντμήσει ολόκληρο τον παλαιό άνθρωπο, σε συμφωνία με την τελειότητα της ολοκλήρωσης ΄ αυτή είναι η σπουδαιότης της συντόμευσης .Τώρα σχεδόν όλοι οι άνθρωποι ήταν σαρκικοί και δοξάζονταν στην σάρκα, έτσι η συντόμευση ήταν κατασκευασμένη λίαν ισχυρή ,εν αναλογία προς το πλήθος των σαρκικών ανθρώπων .Και αυτό δεν είναι παράξενο ,γιατί αυτοί όλοι θα είχαν υπάρξει αποκομμένοι, επειδή όλοι ήταν υιοί της σάρκας και γεννημένοι εκ των Πατέρων τους σύμφωνα με τον παλαιό άνθρωπο ,εκτός αυτών που ο Θεός άφησε σπέρμα Του .Συνεπώς η <<συντομευμένη ολοκλήρωση έχει υπερπληρωθεί εν δικαιοσύνη >>[Ισαϊας10,22] .Αυτό είναι ένα παράξενο πράγμα ότι εκεί θα όφειλε να

είναι μια υπερπλήρωση εν δικαιοσύνη και μια ολοκλήρωση και εν τούτοις μια που είναι αμφότερα ,σύντομη και στενή .Γιατί ποιος έχει δει ένα στενό κατακλυσμό ?.Και ποιος έχει δει κάτι που είναι ταυτόχρονα και τα δύο, ολοκληρωμένο και στενευμένο ,εκπληρωμένο και ελαττωμένο ,κατασκευασμένο μικρό και μεγεθυμένο ,κατασκευασμένο πλήρες και κατασκευασμένο κενό ?.Και εν τούτοις αυτό είναι ό,τι έχει υπάρξει καμωμένο εδώ, κάποιο πράγμα έχει υπάρξει ταυτόχρονα και τα δύο, μεγαλοπρεπώς ντυμένο και κατασκευασμένο σχεδόν γυμνό και άδειο ,η υπόσχεση του Θεού έχει υπάρξει και τα δύο ,εκπληρωμένη και εν τούτοις συντμημένη από σχεδόν όλους τους ανθρώπους .Αλλά προς εκείνους προς τους οποίους έχει υπάρξει εκπληρωμένη, εκπληρώθηκε εν δικαιοσύνη, η οποία υπερχειλίζει . 33. << Αυτός που πιστεύει εις Αυτόν δεν θα είναι ντροπιασμένος >>. Το Εβραϊκό κείμενο διαβάζεται : << Αυτός που πιστεύει δεν θα γίνει βιαστικός >> . Αυτό μπορεί να είναι συμβιβασμένο ερμηνεύοντάς το να σημαίνει ,ότι αυτός που πιστεύει στον Χριστό είναι σίγουρος στην συνείδησή του και δίκαιος και καθώς η Γραφή λέει ,<<τολμηρός σαν ένα λιοντάρι >>[παροιμίες 28,1] . Και πάλι ,<<οτιδήποτε επιπέφτει στον δίκαιο άνθρωπο ,δεν θα ενοχλεί αυτόν >> [παροιμίες 12,3] ,ενώ σύμφωνα προς τις Παροιμίες 28,1: <<ο άνομος φεύγει όταν ουδείς καταδιώκει >> και πάλι στον Ισαϊα 57,20 : << ο άνομος είναι σαν την φουρτουνιασμένη θάλασσα ,γιατί αυτός δεν μπορεί να ησυχάζει >>. << Δεν υπάρχει ειρήνη, λέει ο Θεός, για τον άνομο>>{ Ισαϊας 57,21] .Και στον Ψαλμό 1,4 διαβάζουμε : <<οι άνομοι δεν είναι έτσι ,αλλά είναι σαν άχυρο που ο άνεμος φυσά μακριά >> ΄ στο Λευιτικό 26,36 : <<ο ήχος ενός αποσπώμενου φύλου οφείλει να θέτει αυτούς σε φυγή >> και στον Ισαϊα 30,15 : << Γιατί έτσι είπε ο Κύριος ,ό Θεός ,ο Άγιος ένας του Ισραήλ : Στην επιστροφή και την ανάπαυση εσείς οφείλεται να είστε σωσμένοι ΄ στην ησυχία και στην εμπιστοσύνη οφείλει να είναι η δύναμή σας . Και εσείς δεν θελήσατε αλλά είπατε : Όχι ,εμείς θα σπεύσουμε πάνω σε άλογα .Συνεπώς εσείς οφείλετε να τρέξετε μακριά ΄και : εμείς θα καβαλικεύσουμε γρήγορα άλογα . Συνεπώς οι διώκτες σας οφείλουν να είναι γρήγοροι .Μια χιλιάς οφείλει να φεύγει από την απειλή ενός ……>> .Και αυτή είναι η σημασία ,ότι αυτός που πιστεύει στον Χριστό δεν θα είναι βιαστικός ,δεν θα φεύγει ,δεν θα είναι τρομαγμένος ,γιατί αυτός φοβάται ουδέν ,μένει ήσυχος και ασφαλής ,εδραιωμένος επί του σταθερού βράχου ,καθώς ο Κύριος μας δίδαξε στον Ματθ 7,24 .Αλλά αυτός που δεν πιστεύει εις Αυτόν ,αν και αυτός <<βιάζεται >> δηλαδή φεύγει ,εν τούτοις δεν μπορεί να ξεφύγει την συμφορά και το άγχος που τον περιστοιχίζει και ιδιαίτερα την Κρίση .Γιατί αυτή είναι η ποινή του καταδικασμένου και η ανομία του είναι δίχως τέλος, αυτοί να φεύγουν από τον Θεό και εν τούτοις να μην μπορούν να του ξεφύγουν .Αυτό είναι που κάθε κακή συνείδηση κάνει, που έχει ξεχάσει τον Χριστό ,καθώς διαβάζουμε στο Δευτερονόμιο 28,57: <<Το Πρωϊ εσείς οφείλεται να λέτε : θα ήθελα να ήταν βράδυ, και το βράδυ οφείλετε να λέτε : μακάρι να ήταν Πρωϊ>> ,εξ αιτίας του τρόμου που η καρδιά σας οφείλει να φοβάται και τις οράσεις που τα μάτια σας οφείλουν να βλέπουν >> . <<Γιατί ο Κύριος θα σας δώσει μια τρεμάμενη καρδιά και μια μαραμένη ψυχή >> [Δευτ 28,65] .Τέτοιος είναι ο τρόμος και η φυγή μιας βιαστικής συνείδησης ,που είναι ακριβώς η σύγχυση της ίδιας της συνείδησης, Γιατί καθώς ο Πλίνιος λέει :<< Γιατί δεν υπάρχει μεγαλύτερος φόβος σε ζωντανό πλάσμα ,παρά η σύγχυση στον άνθρωπο >> .Πόσο κατάλληλα συνεπώς η μετάφρασή μας συμφωνεί με την μετάφραση των Εβδομήκοντα ,γιατί όταν διαβάζεται : << Αυτός δεν οφείλει να είναι συγχυσμένος>> ,αυτή προσπαθεί να υποδείξει την σύγχυση και εναλλαγή της συνείδησης που έρχεται από τρόμο και φόβο ,έτσι ώστε δεν υπάρχει μεθοδική σκέψη ή σχεδιασμός αφημένος ,αλλά μόνο ένα ψάξιμο για φυγή ,που είναι ωστόσο ουδέποτε ευρισκόμενη .Αυτή είναι σαν την σύγχυση, την προκαλεσμένη από τον σάλο του πολέμου ,όπου ο φόβος και ο τρόμος πλήττει ,ο κάθε άνθρωπος τρέχει εδώ και εκεί και είναι σε μια κατάσταση σύγχυσης .Τέτοια είναι η τιμωρία όλων που πεθαίνουν ,μάλλον που υποφέρουν εκτός Χριστού ΄

αυτοί είναι τόσο ταραγμένοι που δεν γνωρίζουν τί να κάνουν . Ο ευλογημένος Ιερώνυμος ,τον οποίο ο Λύρα ακολουθεί, λέει : << Αυτός δεν βιάζεται >>,δηλαδή ο ερχομός του Κυρίου δεν φαίνεται πλησίον εις αυτόν, καθώς οι Θεσσαλονικείς ήταν ενοχλημένοι και τρομαγμένοι από το επικείμενο της ημέρας του Κυρίου .που είναι να σημαίνει ότι ο άνθρωπος που πιστεύει στον Χριστό δεν είναι τόσο δειλός ώστε αμέσως να σκέπτεται ότι η ημέρα της Κρίσης είναι κοντά, οποτεδήποτε μια δυσκολία πέσει επάνω του >> .Εγώ δεν εννοώ τί αυτό το σχόλιο στοχεύει, μολονότι δεν το απορρίπτω ,αλλά επειδή δεν υπάρχει χρόνος εγώ θα παραλείψω να το συζητήσω . Μια άλλη ερμηνεία είναι επίσης δυνατή ,την οποία εγώ ο ίδιος κάποτε υποστήριζα ,αλλά είναι λίγο περισσότερο βιασμένη ,δηλαδή ότι αυτός που πιστεύει στον Χριστό ,δεν βιάζεται με ανόητο ζήλο να περνά Κρίση πάνω στους άλλους ,κατά τον τρόπο του μεσημβρινού δαίμονα και να συγχωρεί τον εαυτό του ,αλλά σκέπτεται ταπεινά ,είναι διδακτέος και ικανός να λάβει καθοδήγηση .Γιατί πολλοί μέσα στον πυρετό του αρχάριου σπεύδουν προς τον ουρανό και προς την δικαιοσύνη και σοφία με πολύ καυτό ζήλο ,τον οποίο ο διάβολος έχει εγείρει σ΄ αυτούς ,έτσι ώστε μετά το πρώτο τρέξιμο ,αυτοί είναι εξαντλημένοι και άχρηστοι ,γεμάτοι με απέχθεια σε κάθε καλή προσπάθεια και χλιαροί και άτονοι προς όλα τα καλά ,γιατί ακριβώς στην έναρξη ήταν χυμένοι έξω σαν νερό .Έτσι <<μια κληρονομιά που λαμβάνεται βιαστικά κατά την έναρξη ,αυτή δεν θα είναι στο τέλος ευλογημένη >>[παροιμίες 20,21] .Και ο ευλογημένος Αυγουστίνος στο βιβλίο του <<Επί της ευλογημένης ζωής >> λέει : <<ό,τι ένας αρχίζει με πολύ μεγάλο πάθος ,συχνά τελειώνει με μεγάλη απέχθεια >> . Ομοίως κάποιοι είναι γρήγοροι και πρόθυμοι να κρίνουν τους άλλους, να διδάξουν άλλους, να είναι ακουσμένοι από άλλους ,αλλά βραδείς να είναι κρινόμενοι, να είναι διδαγμένοι ή να ακούνε . Δεν είναι έτσι ο άνθρωπος που πιστεύει στον Χριστό, αλλά αυτός είναι καθώς ο ευλογημένος Ιάκωβος λέει [Ιάκωβος 1,19] : <u><< Ας είναι κάθε άνθρωπος γρήγορος στο να ακούει ,βραδύς στο</u> <u>να μιλά >></u> .Αλλά οι Ιουδαίοι αντιθέτως ήταν απρόθυμοι να ακούνε ,επειδή ήταν βιαστικοί στην καρδιά τους ,κ.λ.π. . Η Ελληνική ισοδύναμη της λέξης <<confundetur >> δεν έχει την χαρακτηριστική Λατινική και ειδική σημασία <<αυτός οφείλει να είναι συγχυσμένος >> ,καθώς εμείς έχουμε μνημονεύσει πάρα πάνω εν αναφορά προς την σύγχυση ή μια ενόχληση ΄ αλλά μάλλον ο όρος <<confundetur>> σημαίνει <<να κοκκινίζεις >> ή να ντρέπεσαι και έτσι η βιασύνη και το κοκκίνισμα με ντροπή συμφωνούν μεταξύ τους ,επειδή κάποιος που ντρέπεται διστάζει να φανεί δημόσια ,αυτός ζητά μια διαφυγή και κρύβεται . Έτσι αυτοί λένε :<< πέσετε πάνω μας εσείς βουνά >> [Λουκάς 23,30] .Έτσι η σύγχυση του, τον προκαλεί να βιάζεται ,δηλαδή να φεύγει εν τρόμω . Αυτό δεν κάνει ο άνθρωπος που πιστεύει στον Χριστό ,γιατί δεν είναι συγχυσμένος ,ούτε ταιριάζει αυτός να κοκκινίζει με ντροπή ,γιατί είναι ασφαλής εν Χριστώ. Συνεπώς αμφότερες οι μεταφράσεις έχουν την ίδια σημασία ,αλλά η Septuagint εκφράζει την αιτία ,ενώ η Εβραϊκή το αποτέλεσμα ,καθώς είναι συχνά η περίπτωση αλλού. Γιατί βιασμένη φυγή ακολουθεί την σύγχυση και την ντροπή ,επειδή το πρόσωπο φοβάται να φανεί .

<u>ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ</u>

2 . <u><< Γιατί έχουν ένα ζήλο προς τον Θεό ,αλλά αυτός δεν είναι φωτισμένος</u> >> .Αυτή είναι μια καταπληκτική δήλωση ,επειδή αυτός είναι ο ουσιαστικός και μόνος ανταγωνιστής της Πίστης ,αυτός αντιστέκεται στην υπακοή ,αυτός κάνει τους ανθρώπους σκληροτράχηλους και αδιόρθωτους ,καθώς αυτό είναι σαφές στην περίπτωση των αιρετικών και των σχισματικών .Καθώς εάν ήταν αδύνατο γι΄ αυτούς να κάνουν κάποιο λάθος ,αυτοί μένουν σταθεροί και αδιάλλακτοι στην καλή τους πρόθεση ,στοιχηματίζοντες ολόκληρη την σωτηρία τους επί του γεγονότος ότι αυτοί πραγματοποιούν τις ευσεβείς τους προθέσεις εξ ενός ζήλου προς τον Θεό .Η Γραφή πολύ κατάλληλα καλεί αυτούς τους ανθρώπους εξαχρειωμένους ή στρεβλούς στην καρδιά και σάπιους στο μυαλό ,αν και αυτοί δεν είναι σάπιοι στην σάρκα ή σε

σωματικές ανηθικότητες ,αλλά είναι σάπιοι σε Πνευματικά ζητήματα ,πνευματικές ισχυρογνωμοσύνες στις δικές τους ιδέες και καλές προθέσεις . Εναντίων αυτών των ανθρώπων η ευλογημένη Παρθένος είναι μιλώντας όταν λέει : << Αυτός έχει διασκορπίσει τους υπερήφανους εντός των φαντασιώσεων των καρδιών τους>> <<Λουκάς 1,51] >>.Σήμερα εμείς έχουμε σ΄ αυτή την κατηγορία τέτοιους ανθρώπους, όπως οι Πάπες και Πρίγκηπες ,που αμελούν τα δικά τους καθήκοντα στον ζήλο τους για τον Θεό και την ευσεβή τους επιδίωξη και σαχλαμαρίζουν σε δουλειές που δεν τους αφορούν . Συμπεριλαμβανόμενο επίσης είναι κάθε πρόσωπο που αφήνει το ταπεινότερο και καλό έργο που αυτός θα όφειλε να κάνει και ακολουθεί όπισθεν ενός μεγαλύτερου καλού ,με τον διάβολο που τον εξαπατά συνεχώς .Γιατί αυτός ο ζήλος είναι ο Νους και το κεφάλι του παλαιού Όφι και η αιτία όλων των διχονοιών ,και η πηγή ,ο πατέρας της υπερηφάνειας και της ισχυρογνωμοσύνης και απιστίας ,που εμφανίζεται να δρα υπέρ της σωτηρίας ,ενώ είναι ένα εμπόδιο στην σωτηρία . Επομένως εμείς πρέπει να λάβουμε σημείωση ότι <<το να έχει κάποιος ένα φωτισμένο ζήλο για τον Θεό >> σημαίνει να είναι ενθουσιώδης για τον Θεό εντός ευσεβούς άγνοιας και διανοητικής σκοτεινότητας ,δηλαδή να θεωρεί ουδέν σαν τόσο μεγάλο και καλό ,ακόμα και αν αυτό φαίνεται να είναι ο ίδιος ο Θεός και όλη η δόξα Του, κατά τρόπο που να είναι πάντοτε φοβισμένος ,πάντοτε προετοιμασμένος να είναι οδηγημένος και στραμμένος και διευθυνόμενος προς ένα κατώτερο είδος καλού. Και έτσι χωρίς αντίληψη ,χωρίς αισθήματα, χωρίς σκέψη ,ένα πρόσωπο πρέπει να είναι αδιάφορο για όλα τα πράγματα, ό,τι και αν μπορεί να είναι απαιτούμενο, είτε από τον Θεό ,είτε από τον άνθρωπο ,είτε από κάποιο άλλο πλάσμα .Γιατί τέτοιοι άνθρωποι δεν γνωρίζουν πώς να εκλέγουν ,αλλά αυτοί περιμένουν να είναι εκλεγμένοι και καλεσμένοι .Έτσι ο ψαλμός 18,26 διαβάζεται : << Με τον εκλεγμένο Σύ θα είσαι εκλεγμένος >>,αλλά αυτός δεν λέει <<Από αυτόν που εκλέγει, Σύ θα είσαι εκλεγμένος >>.Αυτοί οι άνθρωποι είναι ευγενικοί και επιδεκτικοί μαθήσεως ,όπως ο χρυσός μπορεί να είναι φορμαρισμένος και κατεργασμένος προς κάθε μορφή .Όθεν στις Άγιες Γραφές υπάρχει μια διαφορά μεταξύ του <<ορθός >>και του <<καλός >> καθώς στον ψαλμό 125,4: << κάνε καλό ,ώ Κύριε ,προς εκείνους που είναι καλοί και προς εκείνους που είναι ορθοί στις καρδιές τους ! Αλλά εκείνους που στρέφουν παράμερα εντός συμβάσεων >> [δηλαδή ,εντός των δικών τους στρεβλών δρόμων και μακριά από την ορθότητα] << ο Κύριος θα οδηγήσει μακριά ,με εκείνους που κάνουν κακό>>,δηλαδή το καλό που είναι ματαίως αξιολογημένο σύμφωνα με την στρεβλότητά τους .Αυτή η έκφραση << ορθότης >> είναι συνήθως μεταφρασμένη σαν <<ευθυδικία>> όπου είναι σωστά ερμηνευμένη ,έτσι ώστε το ορθό είδος δικαιοσύνης είναι το ορθό είδος του καλού ,αλλά το λάθος είδος δικαιοσύνης ή η αυτό-δικαίωση είναι ένα λάθος και διεστραμμένο καλό . Ο Εκκλ 1,15 λέει : << Είναι δύσκολο να διορθώσεις τον διεστραμμένο>> . Όθεν διαβάζουμε στον ψαλμό 45,6 : <<Το βασιλικό σου σκήπτρο είναι ένα σκήπτρο ευθυδικίας >> ή <<κατεύθυνσης >> δηλαδή ορθότητας .<<Γιατί αυτό διευθύνει τον πράο σε κρίση >>[ψαλμός 25,9] ,δηλαδή εκείνους που δεν γνωρίζουν τίποτα, που δεν διευθύνουν τους εαυτούς τους σύμφωνα με την δική τους κρίση και αντίληψη. Συνεπώς <<το να έχει ένα φωτισμένο ζήλο >> είναι να γνωρίζει ουδέν σε σχέση με αυτό υπέρ του οποίου κάποιος είναι γεμάτος ζήλο .Γιατί το να γνωρίζει αυτό ακριβώς που κάποιος δεν γνωρίζει, αυτό είναι το είδος της γνώσης σύμφωνα προς το οποίο οι Ιουδαίοι δεν έχουν ζήλο . Γιατί αυτοί γνωρίζουν ότι αυτοί γνωρίζουν .Γιατί ο άνθρωπος που γνωρίζει ότι αυτός δεν γνωρίζει είναι ευγενικός ,επιδεκτικός μάθησης, μη αντιστεκόμενος ,έτοιμος να δώσει το χέρι του προς όλους τους ανθρώπους . 6 . << Ποιος θα ανεβεί εντός του Ουρανού >> . Ο Μωυσής στο Δευτερονόμιο 30,12 δεν χρησιμοποιεί αυτόν τον λόγο κατ΄ αυτήν την σημασία ,αλλά ο Απόστολος εκ της αφθονίας του δικού του αισθήματος και πνεύματος αποκαλύπτει τον πραγματικό πυρήνα, διδάσκοντάς μας με ένα ισχυρό επιχείρημα, ότι ολόκληρη η Γραφή πραγματεύεται παντού τον Χριστό,

εάν αυτή παρατηρείται εσωτερικά ,αν και επιφανειακά μπορεί να ηχεί διαφορετικά δια της χρησιμοποίησης σκιών και εικόνων .Όθεν αυτός λέει επίσης ότι << ο Χριστός είναι το τέλος του Νόμου >>[στοίχος 4] ,καθώς εάν να λέει ότι όλη η Γραφή βρίσκει την σημασία της στον Χριστό . Ότι αυτό είναι απολύτως αληθές αυτός αποδεικνύει από το γεγονός, ότι ο λόγος που είναι πολύ ξένος προς τον Χριστό ,εν τούτοις σημαίνει Χριστό. Αυτές οι δηλώσεις εξηγούνται κατά διάφορους τρόπους .Κατά πρώτο λόγο ,όπως στα σχόλια ,αυτό εξηγείται από το ότι ο Απόστολος παραβάλλει δύο είδη δικαιοσύνης μεταξύ τους ,ώστε αποδίδει έργα προς την δικαιοσύνη του Νόμου ,αλλά τον Λόγο προς την δικαιοσύνη της Πίστης . Γιατί έργα ήταν απαιτούμενα έναντι του Νόμου ,αλλά Πίστη είναι απαιτούμενη έναντι του Λόγου [ο Νόμος ήταν απαιτούμενος εξ αιτίας των πράξεων ,ώστε εμείς να γνωρίζουμε τί θα έπρεπε να είναι καμωμένο ,αλλά για την Πίστη απαιτείτο ο Λόγος, όχι έτσι ώστε εμείς να μπορούσαμε να γνωρίζουμε ,αλλά έτσι ώστε να μπορούσαμε να πιστεύουμε] .Έτσι το πρώτο είδος δικαιοσύνης εξαρτάται επί των έργων ,τα οποία υπήρξαν καμωμένα ,αλλά το δεύτερο πάνω στον Λόγο που εμείς πιστεύουμε. Και τί αυτός ο Λόγος είναι ,αυτός περιγράφει όταν λέει : << Μην πεις εν τη καρδία σου ,ποιος θα ανέβει εντός του Ουρανού ? >>[στοίχος 6] ,καθώς εάν να λέει ότι ο Λόγος που πρέπει να πιστευθεί είναι ουδέν άλλο παρά αυτός : << ο Χριστός πέθανε και έχει εγερθεί πάλι >> . Αυτός είναι ο λόγος. γιατί αυτές οι αρνητικές και ερωτηματικές μορφές έκφρασης περικλείουν κάποιες πολύ δυνατές καταφατικές ,τέτοιες σαν ,<<ποιος θα ανέβει εντός του Ουρανού ? >>, δηλαδή εσείς θα οφείλατε πάρα πολύ σταθερά να λέτε ότι ο Χριστός έχει ανέβει εντός του Ουρανού και θα είστε σωσμένοι . Μην αμφιβάλλετε καθόλου ότι Αυτός έχει ανέβει ΄ γιατί αυτός είναι ο Λόγος ο οποίος θα σας σώσει .Αυτός είναι ο δρόμος που η δικαιοσύνη της Πίστης διδάσκει .Αυτός είναι ο συνοπτικός τρόπος ,ο σύντομος δρόμος προς την σωτηρία. Γιατί η δικαιοσύνη του Νόμου είναι εκτεταμένη, ελικοειδής και κυκλική ,καθώς είναι σημαινόμενο από την περιπλάνηση των υιών Ισραήλ στην έρημο . Κατά δεύτερο λόγο ,ο Σταπουλένσις ερμηνεύει το χωρίο κατά την σημασία ,ότι ο Μωυσής σ΄ αυτούς τους λόγους έχει εισάγει την δικαιοσύνη του Χριστού και αμφότερα ,την κάθοδο Του στην κόλαση και την ανάληψή Του .Όθεν αυτός μεταφράζει αυτό κατ΄ αυτόν τον τρόπο : << Ωστόσο αναφορικά με εκείνα τα πράγματα που είναι της Πίστης ,αυτός λέει αυτό : << ποιος θα ανεβεί εντός του Ουρανού ?>> .Αυτό σημαίνει την κάθοδο του Χριστού. Ή << ποιος θα κατεβεί εντός της αβύσσου ?>> .Αυτό σημαίνει την αποκατάσταση του Χριστού από τους νεκρούς . Έτσι αυτός εφαρμόζει την έκφραση <<αυτό είναι >>ή <<αυτό σημαίνει >>προς τις ερωτηματικές <<ποιος θα ανεβεί ? >> και <<ποιος θα κατεβεί ?>> και όχι προς την έκφραση<<μην πεις >>. Αλλά αυτή η ερμηνεία είναι τόσο βιασμένη και μπερδεμένη, που κάποιος δεν μπορεί να βγάλει νόημα εξ αυτής . Κατά τρίτο λόγο ,ο Έρασμος σκέπτεται ότι δεν υπάρχει δυσκολία καθόλου εδώ και ότι οι ερμηνευτές υπήρξαν βασανισμένοι ματαίως. Αυτός νομίζει ότι ο Απόστολος εννοεί τον Μωυσή δι΄ αυτών των λέξεων, να είναι χαλιναγωγώντας εκείνους τους ανθρώπους που δεν πιστεύουν εάν δεν δουν αυτή την άμεση μαρτυρία ,έτσι ώστε οι λέξεις : <<ποιος θα ανεβεί στον Ουρανό ? >> σημαίνουν : <<Μη πεις ότι ο Χριστός δεν είναι στον Ουρανό ,ακόμα και αν τον βλέπεις ,αλλά μόνο πίστευε >>. Γιατί αυτός που δεν το πιστεύει και λέει : <<Ποιος θα ανεβεί εντός του Ουρανού ? >> κάνει το ίδιο σαν τον άνθρωπο που αποκρούει ότι ο Χριστός είναι εκεί και θέλει μαρτυρίες υπέρ αυτής της Πίστης .Αλλά οποιαδήποτε ερμηνεία μπορεί να είναι ,η πρόθεση του Αποστόλου είναι ότι η συνολική δικαιοσύνη του ανθρώπου ,η οποία οδηγεί προς την σωτηρία εξαρτάται επί του Λόγου δια μέσου Πίστης και όχι επί καλών έργων δια μέσου γνώσης .Όθεν επίσης σε όλους τους Προφητικούς λόγους ο Θεός αγωνίζεται ενάντια σε ουδέν άλλο, παρά ότι αυτοί ήταν άνθρωποι απρόθυμοι να ακούνε την φωνή Του και δια μέσου των Προφητών Αυτός δεν έχει συστήσει καλά έργα ,παρά μάλλον τους Λόγους Του και τα κηρύγματά Του . Για παράδειγμα στον Ιερεμία 7,21 Αυτός λέει : << Έτσι λέει ο Κύριος

των δυνάμεων ,ο Θεός του Ισραήλ : Προσθέτετε τα ολοκαυτώματά σας στις θυσίες σας και τρώτε την σάρκα .Γιατί την ημέρα που εγώ έβγαζα αυτούς εκ της Γής της Αιγύπτου, εγώ δεν μίλησα προς τους Πατέρες σας ή τους διέταξα αναφορικά με ολοκαυτώματα και θυσίες. Αλλά αυτή την εντολή εγώ τους έδωσα : << Υπακούστε στην φωνή Μου και Εγώ θα είμαι ο Θεός Σας και εσείς θα είστε ο λαός Μου >> .Και στον Ισαϊα 1,10 Αυτός λέει : << Ακούστε τον Λόγο του Κυρίου ,εσείς οι άρχοντες των Σοδόμων ! Προσέξατε προς την διδασκαλία του Θεού Σας ,εσείς οι άνθρωποι των Γομόρρων ! Τί είναι για Εμέ το πλήθος των θυσιών σας?>> Και Αυτός συνεχίζει [στοίχος 19] : << Εάν είστε πρόθυμοι και υπακούτε, εσείς θα φάτε τα αγαθά της Γης>>. Και στο τέλος του ίδιου βιβλίου Αυτός λέει : << Αλλά προς ποιον Εγώ οφείλω να κοιτώ , εκτός προς αυτόν που είναι φτωχός και συντετριμμένος στο Πνεύμα και τρέμει τον Λόγο Μου .Αυτός που σφάζει ένα βόδι είναι σαν αυτόν που σκοτώνει έναν άνθρωπο και αυτός που κάνει μια επιμνημόσυνη προσφορά λιβανιού είναι σαν αυτόν που ευλογεί ένα είδωλο κ.λ.π. .Όλοι αυτοί έχουν εκλέξει τον δικό τους δρόμο >>[Ισαϊας 66,2}. Ουδέν άλλο παρά η Πίστη μπορεί να επιτύχει αυτό ,γιατί αυτή βγάζει τα μάτια όλης της σοφίας της σάρκας ,προκαλώντας τους ανθρώπους να γνωρίζουν ουδέν ,να είναι προετοιμασμένοι να είναι διδαγμένοι και οδηγημένοι , να ακούνε αμέσως και να υποτάσσονται .Γιατί ο θεός δεν απαιτεί ένα πλήθος καλών έργων, αλλά την απονέκρωση του παλαιού ανθρώπου .Και αυτός δεν είναι απονεκρωμένος, εκτός δια μέσου Πίστης ,η οποία ταπεινώνει τα δικά μας αισθήματα της αυτό-σπουδαιότητας και κάνει ένα πρόσωπο υποκείμενο σ΄ εκείνο ενός άλλου Γιατί ολόκληρη η ζωή του παλαιού ανθρώπου είναι συγκεντρωμένη στα αισθήματα ,Νου ή σοφία και την φρόνηση της σάρκας ,ακριβώς καθώς η ζωή ενός φιδιού είναι στο κεφάλι του .Έτσι όταν αυτό το κεφάλι είναι τσακισμένο, ολόκληρος ο παλαιός άνθρωπος είναι πεθαμένος .Καθώς εγώ έχω πει ,αυτό το οποίο προκαλεί αυτό είναι η Πίστη στον Λόγο του Θεού . Αυτό δεν είναι κάτι το οποίο ηχεί δυνατά από τον Ουρανό, αλλά μάλλον κάτι το οποίο καταγγέλλεται κάθε μέρα από το στόμα κάποιου καλού ανθρώπου ,ειδικά από ένα κήρυκα .Γι΄ αυτό τον λόγο οι άπιστοι είναι φιλόνικοι και πάντοτε σκοντάφτοντας στον Λόγο της Πίστης. Γιατί καθώς θα όφειλαν να πιστεύουν ,αυτοί θέλουν να έχουν αυτό αποδειγμένο προς αυτούς .Πάντοτε υποθέτουν ότι βλέπουν κάποιο πράγμα σωστά και ότι οι άλλοι είναι σε λάθος .Γιατί αυτός που δεν υποχωρεί και πάντοτε νομίζει ότι είναι αλάνθαστος ,είναι πάρα πολύ σίγουρα ένα πρόσωπο στον οποίο ο παλαιός Αδάμ και ο παλαιός άνθρωπος ακόμα ζει και ο Χριστός δεν έχει ακόμα εγερθεί εντός αυτού . Όθεν ,ο Θεός κρύβει αυτήν την εξαιρετικά πολύτιμη υπακοή εξ ίσου ,υπό τα μεγάλα και μικρότερα έργα ,ούτε ταιριάζει Αυτός να θεωρεί την διαφορά μεταξύ έργων ,αλλά μόνο την αξία της υπακοής . Έτσι η φρόνηση των ανόητων πάντοτε θεωρεί το έργο σαν περισσότερο σπουδαίο ,παρά τον Λόγο και ζυγίζει και εκτιμά την αξία του Λόγου με όρους αξίας ή απαξίας των έργων .Και όπου το έργο είναι ταπεινό ,αυτή αμέσως θεωρεί και περιφρονεί τον Λόγο σαν ταπεινό .Γιατί η <<φρόνηση της σάρκας>> ακόμα ζει ,η οποία διακρίνει μεταξύ καλού και κακού .Αυτή ήταν γεννημένη από την πρώτη αμαρτία ,από το δένδρο της γνώσης του καλού και του κακού. Από την άλλη μεριά ,η φρόνηση του Πνευματικού ανθρώπου γνωρίζει μήτε καλό ,μήτε κακό ,αλλά πάντοτε κοιτά προς τον Λόγο και όχι προς το έργο και ζυγίζει και εκτιμά την μεγαλοπρέπεια του έργου επί τη βάσει του Λόγου ,όπου ακόμα και αν το έργο είναι το ταπεινότερο εξ όλων ,εν τούτοις αυτή η φρόνηση το εκτιμά σαν το πλέον πολύτιμο ,γιατί αυτή θέτει πάντοτε την υψηλότερη εκτίμηση επί του Λόγου . Δια της πονηριάς ο παλαιός Όφις εξαπάτησε την Εύα ,αλλά όχι τον Αδάμ και μέχρι σήμερα αυτός είναι τρελαίνοντας τους υπερήφανους ανθρώπους . Γιατί αυτός κάλεσε την Εύα μακριά από τον Λόγο, προς τα έργα ,λέγοντας: << Είπε ο Θεός? κ.λ.π.>>. Έπειτα ,όταν αυτή είχε αρχίσει να παρατηρεί την πενιχρότητα των έργων της, επίσης άρχισε να περιφρονεί τον Λόγο. Κατά τον ίδιο τρόπο ο Σαούλ επίσης αμέλησε τον Λόγο του Θεού εξ αιτίας του

μεγάλου αριθμού των θυσιών του ΄ έτσι μέχρι σήμερα οι δίκαιοι εξ έργων ελπίζουν να έχουν τόσο πολύ την μεγαλύτερη σωτηρία ,καθώς αυτοί έχουν κάνει μεγαλύτερα έργα ,αναγνωριζόμενοι καθώς αυτοί είναι από αυτό το πολύ σίγουρο σημάδι, υπάρχοντες άπιστοι ,υπερήφανοι και περιφρονητικοί για τον Λόγο, ότι μοχθούν για ποσότητα έργων .Γιατί ο άνθρωπος προς τον οποίο έρχεται ο πειρασμός του μεγάλου αριθμού των έργων ,ώστε περιφρονεί τα μικρά έργα και αντιμετωπίζει με δέος τα μεγάλα τέτοια ,αποφεύγει τα μικρά και λαχταρά όπισθεν των μεγάλων ,αυτός είναι ο άνθρωπος, που μαζί με τους Ιουδαίους και τους αιρετικούς, σκοντάφτει στον Λίθο του Προσκόμματος. Γιατί στην περίπτωσή του ο Χριστός παραμένει κρυμμένος κάτω από τα ταπεινά έργα ,τα οποία συνιστώνται από τον Λόγο και αφήνει αυτούς τους ανθρώπους στα μεγάλα έργα τους ,τα οποία ο διάβολος έχει προτείνει προς αυτούς δια μέσου της σοφίας της σάρκας. Συνεπώς εμείς πρέπει να δώσουμε σαν παιδιά την προσοχή μας στον Λόγο ,με όλο τον ζήλο, όλες τις δυνάμεις μας ,όλη μας την σοφία και με εντελώς κλειστά μάτια . Και είτε ο Λόγος μας διατάζει να κάνουμε κάτι ανόητο, είτε ταπεινό ,είτε σπουδαίο ,είτε μικρό ,ας κάνουμε αυτό μετρώντας το έργο από τον Λόγο και όχι τον Λόγο από το έργο .Οι δίκαιοι εξ έργων μπορούν επίσης να είναι αναγνωρισμένοι από ακόμα ένα σημάδι, ήτοι ότι καταλαμβάνονται από εκείνα τα έργα ,τα οποία μεταξύ των ανθρώπων εκτιμώνται και θαυμάζονται .Αλλά μόλις οι άνθρωποι παύουν να τα θαυμάζουν και τα θεωρούν μικρής αξίας, αυτοί αμέσως κουράζονται και προχωρούν χλιαρά προς αυτά ,έτσι ώστε γίνεται φανερό ότι δεν ζήτησαν αυτά τα έργα ή ακόμα και τον Θεό σ΄ αυτά ,αλλά την δική τους προβολή σ΄ αυτά .Έτσι δεν μοχθούν για ταπεινά έργα και όχι εκτιμόμενα μεταξύ των ανθρώπων και εν τούτοις είναι αυτά τα έργα μόνο που οφείλουμε να μοχθούμε ,όταν ενεργούμε χωρίς τον Λόγο . Αλλά αυτό είναι που ανεκπαίδευτοι κήρυκες ενδιαφέρονται, που παραπλανούν τον κοινό λαό .Αυτοί κηρύττουν ή διαβάζουν σε σχέση με τα μεγάλα έργα στους θρύλους των αγίων και ενσταλάζουν και αποτυπώνουν επί αυτών μόνο αυτές τις ιδέες .Και όταν ο αδιάβαστος λαός ακούει ότι τέτοια έργα είναι το ουσιαστικό πράγμα, αυτοί αμέσως μοχθούν να μιμηθούν αυτούς ,μέχρι την παραμέληση οτιδήποτε άλλου – αυτό είναι από που προέρχονται τόσες πολλές υποσχέσεις Αφέσεων αμαρτιών και τόσες πολλές άδειες για κτίσιμο και διακόσμηση Εκκλησιών και για πολλαπλασιασμό τελετών – και εν τω μεταξύ δεν νοιάζονται καθόλου σε σχέση με το τί κάθε πρόσωπο οφείλει προς τον Θεό σύμφωνα προς την κλίση του . Και ο Πάπας και οι ιερείς του που είναι τόσο γενναιόδωροι στην παραχώρηση Αφέσεων, υπέρ της πρόσκαιρης συντήρησης των Εκκλησιών ,είναι σκληροί πάνω από όλες τις σκληρότητες ,εάν αυτοί δεν είναι περισσότερο γενναιόδωροι ή τουλάχιστον ισοδύναμα έτσι ,στο ενδιαφέρον τους για τον Θεό και την σωτηρία των ψυχών, αφού αυτοί έχουν λάβει όλα όσα αυτοί έχουν, σαν ένα ελεύθερο δώρο και θα όφειλαν να τα δίνουν επίσης ελεύθερα . Αλλά << αυτοί είναι διεφθαρμένοι, αυτοί κάνουν επαχθείς πράξεις >> [ψαλμός 14,1] ,αποπλανώντας τους εαυτούς τους και αποπλανώντας τον λαό του Χριστού , μακριά από την αληθινή λατρεία του Θεού . Σ΄ αυτή την συνάφεια εγώ μια φορά άκουσα μια διασκεδαστική, αλλά πολύ διδακτική ιστορία. Ένας κάποιος αμαθής άνθρωπος άκουσε ένα κήρυκα αυτού του είδους που διαλαλούσε σχετικά παραδείγματα που οι άνθρωποι θα όφειλαν να ακολουθούν και είπε, ότι στη μνήμη του παραδείγματος του Συμεών του Στυλίτη στις <<Ζωές των Στυλοβατών Αγίων >>,κάτι σπουδαίο θα έπρεπε να είναι καμωμένο υπέρ του Θεού . Με σκοπό να γελοιοποιήσει τις ανόητες ιδέες εκείνων των <<βαρύγδουπων κληρικών >> και να κάνει να είναι βλεπόμενο τί καρποί θα ακολουθούσαν εάν οι άνθρωποι πραγματικά θα υπάκουαν αυτά τα παραληρήματα, αυτός αποφάσισε ,δια της θέλησης του Θεού ,και εξ αγάπης για τον Θεό, να μην παίρνει νερό .Αφού συνέχισε σ΄ αυτό για μερικές μέρες ,άρχισε να αρρωσταίνει βαριά. Όταν οι άνθρωποι προσπάθησαν να τον μεταπείσουν εξ αιτίας της απόφασής του, αυτός δεν έδωσε σημασία .Αλλά δια μιας άλλης συμβουλής του Θεού ,δείτε πως

αυτός ελευθερώθηκε από την απόφασή του. Ένας πολύ έξυπνος άνθρωπος, πληροφορημένος δια της επιρροής του Θεού ,ήλθε προς αυτόν και τον προέτρεψε να τηρήσει με ακόμα περισσότερο ζήλο την πρόθεσή του ,λέγοντάς του : << Εσύ είσαι κάνοντας το ορθό και κατάλληλο πράγμα .Γιατί και εγώ επίσης είμαι πηγαίνοντας να κάνω αυτό που κάνεις εσύ, για να δείξω την περιφρόνησή μου και το μίσος μου για όλους τους φίλους μου ,γιατί αυτοί είναι εναντίον μου ,ακριβώς καθώς οι δικοί σου είναι εναντίον σου >>.Τώρα όταν ο άνθρωπος άκουσε αυτό ,ότι η προσπάθειά του ήταν έτσι περιφρονημένη και θεωρημένη σαν τίποτα ανάμεσα στους ανθρώπους ,έτσι ώστε αυτοί να λένε ότι αυτός το έκανε εξ αιτίας του μίσους του γι΄ αυτούς μάλλον, παρά από αγάπη ,αμέσως ήλθε στον εαυτό του και είπε : << Εάν αυτοί λένε ότι εγώ είμαι κάνοντας το γι΄ αυτήν την αιτία ,εγώ δεν θα κάνω αυτό >> .Αυτό ήταν το θανάσιμο έλκος στην καρδιά του ,ότι αυτός το έκανε για χάρη των ανθρώπων .Και μόλις αυτό ήταν αποκλεισμένο ,αυτός έγινε καλά . Ώ, τι καλή συμβουλή αυτός έλαβε, δοσμένη μόνο από τον Θεό σαν τον δάσκαλο ,συμβουλή που άγγιξε το νόσημά του κατ΄ ευθείαν . Συνεπώς τα έργα των αγίων δεν πρέπει να είναι κηρυγμένα κατά μια απόλυτη σημασία ,δηλαδή αυτά δεν πρέπει να είναι συνιστόμενα προς τους ανθρώπους κατά την σημασία ότι αυτοί θα όφειλαν να κάνουν ακριβώς τα ίδια πράγματα, αλλά η συμπληρωματική συμβουλή θα όφειλε να είναι δοσμένη : << Κοιτάξτε εδώ , αυτός έζησε στην δική του θέση κατά τέτοιο και τέτοιο τρόπο σαν ένα παράδειγμα για εσάς ,έτσι ώστε εσείς στην δική σας θέση να μπορείτε να κάνετε ομοίως ,αλλά όχι κατά τέτοιο τρόπο ώστε να πρέπει να κάνετε τα ίδια πράγματα προς παραμέληση της δικής σας θέσης και μεταπηδώντας επί της δικής τους .

10. << Με την καρδιά του ο άνθρωπος πιστεύει προς δικαιοσύνη >> . Είναι καθώς εάν αυτός ήταν λέγοντας : << Κάποιος δεν φθάνει την δικαιοσύνη δι΄ έργων ,δια της σοφίας, δια του ζήλου, αλλά ούτε επίσης από τα πλούτη και τις τιμές >> , αν και πολλοί άνθρωποι σήμερα υπόσχονται στους εαυτούς τους απελευθέρωση από τις αμαρτίες τους πληρώνοντας δυό δεκάρες .Και πολλοί άνθρωποι θέλουν να φαίνονται δίκαιοι στα δικά τους μάτια ,επειδή γνωρίζουν ,διαβάζουν ή διδάσκουν σπουδαία πράγματα ή επειδή αυτοί λάμπουν με σπουδαία αξιοπρέπεια και διακονούν σε ιερά πράγματα . Αλλά αυτή είναι μια απόκτηση δικαιοσύνης αντίθετη και πάνω από αυτή του Αριστοτέλη ,ο οποίος δίδαξε ότι η δικαιοσύνη παράγεται από δράσεις ,ιδιαίτερα εξωτερικές και μάλιστα συχνές . Όμως αυτή η αστική δικαιοσύνη είναι αποδοκιμασμένη ενώπιον του Θεού .Αλλά η αληθινή δικαιοσύνη έρχεται εντός της ύπαρξης πιστεύοντας τους Λόγους του Θεού με ολόκληρη την καρδιά, καθώς ειπώθηκε πιο πάνω ,Ρωμ 4,3 : << Ο Αβραάμ επίστευσε στον Θεό και αυτό ήταν λογαριασμένο προς αυτόν σαν δικαιοσύνη >> .Αλλά και η δικαιοσύνη των Φιλοσόφων που διαιρείται σε Απονεμητική ,Μεταλλαχτηκή και τελικώς Γενική δικαιοσύνη προέρχεται από τυφλότητα του Νού ή από την ανθρώπινη σοφία που ενδιαφέρεται μόνο με πρόσκαιρα ζητήματα ,διατηρώντας φιλικές σχέσεις με την μέθοδο της διαπραγμάτευσης ,με τέτοια πράγματα ,όπου μπορεί να συμβαίνει ένα πρόσωπο να είναι σε χρέος ή υποχρέωση σε κανένα ,ένα άλλο προς μερικούς και ένα άλλο σε πολλούς .Αλλά στην περίπτωση της δικαιοσύνης του Θεού ένας άνθρωπος είναι οφειλέτης προς τον καθένα, <<γιατί αυτός είναι ένοχος πάντων >>[Ιάκωβος 2,10] . Προς το Δημιουργό Του που έχει προσβάλλει, αυτός οφείλει Δόξα και το άμεμπτο της ζωής του ,προς την Δημιουργία αυτός οφείλει καλή χρήση και συνεργασία στην υπηρεσία του Θεού .Συνεπώς αυτός δεν είναι ικανός να πληρώνει την οφειλή του εάν δεν ταπεινώνει τον εαυτόν του εις υποταγή προς όλα αυτά τα στοιχεία, λαμβάνοντας την ταπεινότερη θέση ,ζητώντας ουδέν για τον εαυτόν του μεταξύ όλων αυτών των πραγμάτων . Καθώς οι Νομικοί λένε : << Αυτός που παραδίδει όλα τα αγαθά του ,έχει κάνει ικανοποίηση >>. Έτσι αυτός που εγκαταλείπει στον Θεό και στα πλάσματά του ακόμα και τον εαυτό του και ευχαρίστως και προθύμως πηγαίνει προς την ανυπαρξία και τον θάνατο και εκ της δικής του ελεύθερης θέλησης παραχωρεί τον εαυτό του

προς καταδίκη, μη πιστεύοντας ότι αυτός είναι άξιος συμμετοχής σε οποιοδήποτε εξ αυτών των πραγμάτων, αυτός ο άνθρωπος σαφώς έχει κάνει ικανοποίηση προς τον Θεό και είναι δίκαιος Γιατί αυτός έχει κρατήσει ουδέν για τον εαυτόν του και έχει παραχωρήσει τα πάντα στον Θεό και στα πλάσματά Του . Αυτό λαμβάνει χώρα δια Πίστεως ,δια της οποίας ένας άνθρωπος αιχμαλωτίζει τον δικό του Νου στον Λόγο του Σταυρού και αποκρούει τον εαυτό του και αποκρούει όλα τα πράγματα προς τον εαυτόν του, γιατί είναι νεκρός προς τον εαυτόν του και προς όλα τα πράγματα .Και έτσι αυτός ζεί μόνο προς τον Θεό <<στον οποίο όλα τα πράγματα ζουν >>[Λουκάς 20,38] ,ακόμα και εκείνος που είναι πεθαμένος . << και με τα χείλη του αυτός ομολογεί προς σωτηρία >> .Αυτό είναι να λέει ότι η Πίστη ,η οποία οδηγεί προς την δικαιοσύνη, δεν φθάνει στην επιδίωξη της δικαιοσύνης ,δηλαδή στην σωτηρία, εάν αυτή δεν φθάνει στην ομολογία .Γιατί η ομολογία είναι το κύριο έργο της Πίστης, δια της οποίας ένας άνθρωπος αποκρούει τον εαυτόν του και ομολογεί τον Θεό και έτσι αυτός, συγχρόνως αποκρούει και ομολογεί σε τέτοια έκταση ,που αυτός θα απέκρουε την δική του ζωή και όλα τα πράγματα μάλλον ,παρά να βεβαιώνει τον εαυτόν του .Γιατί ομολογώντας τον Θεό και αποκρούοντας τον εαυτόν του, αυτός πεθαίνει .Γιατί πώς μπορεί αυτός να αποκρούει τον εαυτόν του κατά τον πλέον βίαιο τρόπο παρά πεθαίνοντας στην ομολογία του, τού Θεού ?.Γιατί τότε ξεχνά τον εαυτό του, εις τρόπον ώστε ο Θεός να δύναται να στέκει και η ομολογία του εις Αυτόν .

12 . << Αυτός χορηγεί τα πλούτη Του επί όλων που τον επικαλούνται >>. Μια νέα έκφραση! Γιατί θα μπορούσε να έχει πεί << έτοιμος >>, <<πρόθυμος >> ή καθώς ο Νόμος λέει ,<<ελεήμων προς αυτούς που κλαίνε προς Αυτόν ,να ακούει αυτούς >> [Έξοδος 22,27| Ιωήλ 2,13 ,κ.λ.π.] . Εμείς διαβάζουμε στον ψαλμό 86,5 << Γιατί Σύ ,ώ Κύριε ,είσαι καλός και συγχωρητικός ,υπεράφθονος σε σταθερή αγάπη, προς όλους που επκαλούνται Σέ >> .Αλλά ο Απόστολος θέλει να υποδείξει αυτό ,το οποίο αυτός επίσης κάνει αλλού ,ήτοι ότι ο Θεός δίνει προς εκείνους που Τον επικαλούνται ακόμα περισσότερο ,παρά αυτοί παρακαλούν, έτσι ώστε ακριβώς καθώς η παράκληση εν συγκρίσει με το δώρο είναι φτωχή και συνεσταλμένη ,έτσι κάποιος που κάνει την παράκληση δεν θα μπορούσε ακόμα και να έχει στοχασθεί τέτοια σπουδαία δώρα, για να μην πούμε τίποτα περί της παράκλησης αυτών. Έτσι διαβάζουμε στους Εφεσίους 2,20 ; <<Αυτός είναι ικανός να κάνει περισσότερο άφθονα από όλα που εμείς ζητούμε ή σκεπτόμαστε >> και πιο πάνω ,στους Ρωμ 2,26 : << Εμείς δεν γνωρίζουμε πώς να προσευχόμαστε ,καθώς εμείς θα οφείλαμε >> και στην 2 Κ ορ 9,8 : << Ο Θεός είναι ικανός να κάνει πάσα Χάρη να αφθονεί σ΄ εσάς >>. Ο Θεός συνεπώς είναι πλούσιος ,καθώς Αυτός μας ακούει , αλλά εμείς είμαστε φτωχοί ,καθώς εμείς προσευχόμαστε ΄ Αυτός είναι δυνατός στην εκπλήρωσή Του ,ενώ εμείς είμαστε φτωχοί και φοβισμένοι στην ζήτησή μας . Γιατί δεν ζητάμε τόσο πολύ ,όσο Αυτός είναι πρόθυμος και ικανός να δίνει ,δηλαδή δεν ζητάμε σύμφωνα προς την δύναμή Του, αλλά πολύ κάτω της δύναμής Του και σε συμφωνία με την δική μας ασθένεια . Αλλά Αυτός δεν μπορεί να δώσει εκτός σε συμφωνία με την δύναμή Του .Συνεπώς πάντοτε δίνει περισσότερο από αυτό που είναι παρακαλεσμένο .Έτσι Αυτός λέει : <<Ανοίξτε το στόμα σας ευρέως και Εγώ [όχι απλώς θα αφήσω σταγόνες να πέσουν , αλλά] θα γεμίσω αυτό >> [ψαλμός 81,10], δηλαδή ,<<ζητήστε τόσο πολύ, όσο εσείς μπορείτε και Εγώ θα δώσω περισσότερο ,επειδή η παροχή Μου είναι περισσότερο δυνατή, παρά η δύναμη της αίτησής σας . Έτσι <<το Πνεύμα μας βοηθά στην ασθένειά μας >> [Ρωμ 8 ,26] καθώς προσευχόμαστε . Τώρα αυτό το <<υπάρχειν Δυνατός >> το οποίο είναι εδώ προστιθέμενο για τον Θεό ,δεν είναι ,όπως στην Λογική ,να είναι εννοημένο σαν την ενδεχόμενη και ελεύθερη δύναμη και ικανότητα δράσης ,όταν και όπου κάποιος εύχεται . Αλλά στα Ελληνικά αυτή είναι η λέξη <<δυναμένω >> ,δηλαδή <<σε σχέση προς Εκείνον που είναι ικανός >> αυτή παραπέμπει προς εκείνη την δύναμη που εγώ μίλησα σχετικά πιο πάνω ,<<ισχύς>>ή <<δυνάμεις >>ή <<σθένος >>,έτσι ώστε το νόημα είναι : όταν ο Θεός δίνει ,Αυτός δίνει τόσο ισχυρά και τολμηρά ,που

εμείς δεν θα είχαμε υπάρξει ικανοί ακόμα και να φανταστούμε τέτοια πράγματα. Γιατί Αυτός είναι τόσο δυνατός ,δηλαδή τόσο ισχυρός και τολμηρός ,που Αυτός δίνει περισσότερα ,παρά η ασθένειά μας ζητά . Αλλά αυτός προσθέτει τις λέξεις << σύμφωνα προς την δύναμη {στα Ελληνικά <<δύναμιν>> <<δια της οποίας Αυτός εργάζεται εντός ημών >> [Εφεσίους 3,20} , δια της οποίας Αυτός αποκλείει την δύναμη της σάρκας .Γιατί Αυτός δεν εργάζεται εντός ημών σύμφωνα με την δύναμη της σάρκας , ούτε ταιριάζει Αυτός να μας ακούει πάνω σ΄ αυτήν την βάση ,αλλά μάλλον σύμφωνα προς την Πνευματική Του δύναμη .Επειδή αυτή είναι η σημασία των λέξεων << πέραν όλων που εμείς σκεπτόμαστε >>, που στα Ελληνικά είναι << νοούμε >> ,δηλαδή <<εμείς αντιλαμβανόμαστε>> ,<<εμείς καταλαβαίνουμε >> , από το << Νούς >> δηλαδή <<διάνοια ,αντίληψη ,κρίση >>. Γιατί ο τρόπος της ακρόασης της προσευχής μας πηγαίνει επέκεινα όλης της αντίληψής μας αυτής ,δηλαδή δεν είναι καθώς εμείς έχουμε σχηματίσει εκ των προτέρων γνώμη γι΄ αυτήν ,ή δια μέσου αυτής ή καθώς αυτή φαίνεται συνετά επιλεγμένη .Επειδή εμείς επιλέγουμε εν ασθενεία και αδυναμία, δηλαδή τα πράγματα που εμείς ζητούμε είναι ασθενή και αδύναμα, εάν αυτά ήταν να είναι δοσμένα προς εμάς ,αφού αυτά είναι μόνο εντός των ορίων της αντίληψής μας και έτσι επίσης πράγματα που υπάρχουν εγκόσμια ,θα γίνουν αμέσως κουραστικά .Κατά τον ίδιο τρόπο αυτός λέει στους Φιλιπ 4,7 : <<Η ειρήνη του Θεού ,η οποία ξεπερνά όλη την αντίληψή μας >> {δηλαδή τον <<Νουν >> } που σημαίνει , το γνωρίζειν ,το εννοείν ,το αντιλαμβάνεσθαι, καθώς εμείς υποδείξαμε πιο πάνω <<θα φρουρήσει τις καρδιές σας και τους νόες σας, δηλαδή τα <<νοήματα>> ,οτιδήποτε εσείς αισθάνεστε και σκεπτόσαστε δια μέσου του Νοός σας ή των αισθήσεων , όπου εμείς λέμε <<τις σκέψεις σας >> . 14. <<Αλλά πως γίνεται οι άνθρωποι να επικαλούνται Αυτόν στον οποίο αυτοί δεν έχουν πιστεύσει ? >> . Όλοι οι άνθρωποι που είναι ενός υπερήφανου Νού, καθώς οι Ιουδαίοι ,οι αιρετικοί και οι σχισματικοί ,σφετερίζονται για τους εαυτούς τους αυτές τις τέσσερις ποιότητες κατ΄ αυτήν την τάξη .Αυτοί είναι όλοι εξαπατημένοι δια της εξωτερικής όψης της ευσέβειας . Γιατί αυτά τα τέσσερα σημεία είναι τόσο αλληλεξαρτώμενα που το ένα ακολουθεί επί του άλλου και το τελευταίο είναι η αιτία και το προγενέστερο όλων των άλλων ,δηλαδή είναι αδύνατο γι΄ αυτούς να κηρύξουν, εάν αυτοί δεν είναι σταλμένοι΄ από αυτό ακολουθεί ότι είναι αδύνατο γι΄ αυτούς να ακούσουν εάν δεν είναι προκηρυγμένο ΄ και από αυτό ότι είναι αδύνατο γι΄ αυτούς να επικαλεστούν τον Θεό ,εάν αυτοί δεν πιστεύουν ΄ και τελικά είναι αδύνατο γι΄ αυτούς να είναι σωσμένοι ,εάν αυτοί δεν επικαλεστούν τον Θεό . Έτσι ολόκληρη η ρίζα και η γένεση της σωτηρίας μας κείται στον Θεό που αποστέλλει . Και εάν Αυτός δεν στέλνει ,αυτοί που κηρύττουν, κηρύττουν ψεύτικα΄ και αυτό το κήρυγμα είναι το ίδιο σαν μη κήρυγμα ,πράγματι θα ήταν καλύτερα να μην κηρύττουν .Και αυτοί που ακούνε, ακούν ψεύτικα και θα ήταν καλύτερα να μην ακούνε καθόλου .Και αυτοί που τους πιστεύουν ,πιστεύουν ψεύτικα και θα ήταν καλύτερα να μην πιστεύουν . Και αυτοί που επικαλούνται τον Θεό ,επικαλούνται Αυτόν ψεύτικα και θα ήταν καλύτερα να μην Τον επικαλούνται . Αφού οι κήρυκες αυτού του είδους δεν κηρύττουν ,οι ακροατές δεν ακούνε ,οι πιστοί δεν πιστεύουν ,εκείνοι που επικαλούνται τον Θεό δεν τον επικαλούνται και εκείνοι που είναι να είναι σωσμένοι, είναι καταδικασμένοι. Παροιμίες 1,28 : << Τότε αυτοί θα επικαλεστούν Εμέ ,αλλά Εγώ δεν θα απαντήσω >> . Ψαλμός 110,2-3 : <<Ο Κύριος αποστέλλει από την Σιών το ισχυρό Του Σκήπτρο >> .Και έπειτα αυτός συνεχίζει << εξουσιάστε >>,δηλαδή να είστε δυνατοί, <<και το κήρυγμα σας να είναι αποτελεσματικό εν τω μέσω των εχθρών σας ! >> .Αλλά αυτοί οι άνθρωποι εξουσιάζουν εν τω μέσω των φίλων τους, επειδή τους προσελκύουν δια της κολακείας .Και στον Ψαλμό 18,41 : <<Αυτοί έκλαψαν για βοήθεια ,αλλά υπήρχε ουδείς να σώζει ,αυτοί έκλαψαν προς τον Κύριο ,αλλά Αυτός δεν τους άκουσε >>.Έτσι αυτοί οι άνθρωποι είναι εικόνες ενώπιον του Θεού ΄ αυτοί έχουν αυτιά ,αλλά δεν ακούνε ΄ ένα στόμα ,αλλά δεν μιλούν ,.κ.λ.π. .Γιατί ? Επειδή αυτοί δεν είναι εκ του

Θεού .Γιατί όταν ο Θεός στέλνει μπροστά τον Λόγο Του <<τότε υπάρχει δύναμις προσχεδιασμένη >> [so geht ‘ s mit gewalt], έτσι ώστε αυτή προσηλυτίζει όχι μόνο φίλους και εκείνους που χειροκροτούν αυτήν ,αλλά εχθρούς και εκείνους που της αντιστέκονται .Συνεπώς πάνω από όλα είναι αναγκαίο να δούμε προς αυτό , ότι αυτός που διδάσκει έχει υπάρξει σταλμένος από τον Θεό ,καθώς ο Ιωάννης ήταν [Ιωάννης 1,6] .Αυτό είναι αναγνωρισμένο εάν αυτός αποδεικνύει δια μέσου θαυμάτων και μαρτυριών από τον ουρανό ότι υπήρξε σταλμένος εσχάτως δια κάποιου είδους ουράνιας εξουσίας και κηρύττει σε ταπεινή εξάρτηση προς αυτήν την εξουσία, πάντοτε προετοιμασμένος να στέκει υπό την κρίση αυτής και να μιλά τα πράγματα που έχουν υπάρξει εμπιστευμένα σ΄ αυτόν και όχι απλώς πράγματα που αυτός έχει εφεύρει και που είναι ευχάριστα σ΄ αυτόν .Έτσι διαβάζουμε στον Ζαχαρία 13,3: << Και εάν οποιοσδήποτε πάλι φαίνεται σαν ένας Προφήτης ,ο πατέρας του και η μητέρα του που τον γέννησαν >>[δηλαδή οι εκκλησιαστικοί του ανώτεροι και η Εκκλησία] << θα πούν προς αυτόν : <<Εσύ δεν οφείλεις να ζείς >> [δηλαδή ,Εσύ οφείλεις να είσαι καταδικασμένος και αφορισμένος] <<γιατί μιλάς ψεύδη στο όνομα του Κυρίου >>,και ο πατέρας του και η μητέρα του οφείλουν να τον διατρυπήσουν όταν αυτός προφητεύει >> . Αυτό είναι το αιχμηρό δόρυ με το οποίο οι αιρετικοί είναι διαπερασμένοι .Γιατί ανορθωμένοι προς μια υψηλότερη θέση ,δια της φαινομενικής όψης της ευσέβειας ,αυτοί είναι κηρύττοντας χωρίς την μαρτυρία του Θεού και χωρίς μια εξουσία που έχει υπάρξει βεβαιωμένη από τον Θεό, αλλά μόνο κάτω από την δική τους δύναμη .Έτσι διαβάζουμε τον Ιερεμία 23,21 : << Εγώ δεν απέστειλα τους Προφήτες ,εν τούτοις αυτοί έτρεχαν >> .Ωστόσο αυτοί τολμούν να λένε : <<Εμείς οφείλουμε να είμαστε σωσμένοι ,επειδή επικαλούμαστε το όνομα του Κυρίου ΄ εμείς Τον επικαλούμαστε επειδή πιστεύουμε ΄ εμείς πιστεύουμε επειδή ακούμε ΄ εμείς ακούμε επειδή κηρύττουμε >> . Αλλά αυτό δεν μπορούν να το λένε : << Εμείς κηρύττουμε επειδή έχουμε υπάρξει σταλμένοι >> . Εκεί ,εκεί αυτοί ψεύδονται ! Εδώ είναι όλα αυτά τα ζητήματα υπέρ της σωτηρίας και χωρίς αυτό όλα τα υπόλοιπα είναι ψεύτικα ,αν και αυτοί δεν συνειδητοποιούν ότι αυτό είναι ψέμα . Έτσι ο Απόστολος στους Ρωμαίους 1,2 θαυμάσια καλύπτει αυτό το θέμα , ώστε ουδείς θα όφειλε να σκέπτεται ότι το Ευαγγέλιο ήλθε στον κόσμο δια μέσου ανθρώπου .Πρώτον επειδή αυτό ήταν υποσχόμενο πολύ πριν αυτό να ερχόταν ΄ αυτό δεν ήταν κάτι εσχάτως αποκαλυμμένο .Δεύτερο αυτό δεν ήλθε δια μέσου ενός μόνο προσώπου ,αλλά δια μέσου πολλών ,δια μέσου Προφητών του Θεού και όχι μόνο προφορικά ,αλλά επίσης εντός των Αγίων Γραφών .Ένας αιρετικός επίσης ,πρέπει να δίνει αυτό το είδος της μαρτυρίας για το δόγμα του και την αίρεσή του. Πρέπει να δείχνει που αυτό ήταν προηγούμενα υποσχόμενο και από ποιόν . Έπειτα δια μέσο ποίου αυτό ήταν κληροδοτημένο και τελικώς σε ποιες Γραφές υπήρξε γραμμένο ,έτσι ώστε να δύναται να καταδεικνύει τα γραπτά σαν μαρτυρίες .Αλλά δεν ενδιαφέρονται σε σχέση με αυτά τα πράγματα και ανόητα λένε ¨<< Εμείς έχουμε την αλήθεια ,εμείς πιστεύουμε ,εμείς ακούμε ,εμείς επικαλούμαστε τον Θεό >> ,καθώς αυτό να ήταν επαρκής απόδειξη ότι κάτι είναι από τον Θεό ,επειδή φαίνεται σε κάποιους ανθρώπους ότι τέτοια είναι η περίπτωση και ότι αυτό δεν είναι αναγκαίο να επιβεβαιώσει τον Λόγο Του και να συνεργάζεται δια σημείων που ακολουθούν αυτό και υποσχέσεις και Προφήτες που προηγούνται . Συνεπώς η εξουσία της Εκκλησίας έχει έτσι εδραιωθεί ,καθώς μέχρι σήμερα η Ρωμαϊκή Εκκλησία ακόμα διατηρεί αυτήν . Αυτοί κηρύττουν με ασφάλεια που κηρύττουν το Ευαγγέλιο χωρίς οποιαδήποτε έλλειψη από έξω . Γιατί ο λόγος που οι αιρετικοί κηρύττουν παράγει μεγάλη ικανοποίηση γι΄ αυτούς ,επειδή ηχεί προς τον δρόμο που αυτοί θέλουν Αλλά θέλουν την μέγιστη ευσέβεια [καθώς αυτό φαίνεται προς αυτούς].Έτσι η σκέψη τους μένει αναλλοίωτη και η θέλησή τους αδιάσπαστη. Γιατί ο Λόγος δεν έρχεται προς αυτούς ,ενάντια προς ή πάνω από αυτό που σκέπτονται ,αλλά σε συμφωνία με ό,τι αυτοί σκέπτονται ,έτσι ώστε αυτοί είναι ήδη ισοδύναμοι με τον Λόγο ή ακόμα και κριτές του .Αλλά το γεγονός είναι ότι εάν ο

Λόγος του Θεού έρχεται ,αυτός έρχεται αντίθετα προς την σκέψη μας και την θέλησή μας .Αυτός δεν επιτρέπει την σκέψη μας να στέκεται ,ακόμα και σ΄ αυτά τα ζητήματα που είναι τα πλέον ιερά, αλλά αυτός καταστρέφει και ξεριζώνει και διασκορπίζει τα πάντα, καθώς ο Ιερεμίας 23,29 [επίσης 1,10] λέει : << Δεν είναι ο Λόγος Μου σαν φωτιά λέει ο Κύριος και σαν ένα σφυρί που σπάει τον βράχο σε κομμάτια ? >> .Όθεν αυτό είναι ένα αλάθητο σημάδι ότι κάποιος πραγματικά έχει τον Λόγο και τον φέρνει στον εαυτό του , εάν βρίσκει ουδέν στον εαυτό του που τον ευχαριστεί ,αλλά μόνο αυτό που είναι δυσάρεστο, έτσι ώστε είναι περίλυπος απολύτως από ό,τι αυτός γνωρίζει ,λέει και κάνει και αισθάνεται και βρίσκει ευχαρίστηση μέσα στους άλλους ή στον Θεό . Από την άλλη μεριά, το καθαρότερο σημάδι ότι ο Λόγος του Θεού δεν είναι σε κάποιο πρόσωπο είναι εάν αυτός βρίσκει ευχαρίστηση στον εαυτό του και ικανοποιείται σε ό,τι αυτός λέει ,γνωρίζει ,κάνει και αισθάνεται . Η αιτία για όλο αυτό είναι ότι ο Λόγος του Θεού <<σπάει τον βράχο σε κομμάτια και καταστρέφει και σταυρώνει οτιδήποτε εντός ημών είναι ευχάριστο προς εμάς και δεν επιτρέπει οτιδήποτε να παραμένει εντός ημών ,εκτός αυτού που είναι δυσάρεστο, με σκοπό δι΄ αυτού να μπορεί να μας διδάσκει να έχουμε ευχαρίστηση μόνο στον Θεό και εκτός του εαυτού μας ,ευτυχία και ευχαρίστηση στον πλησίον μας .

15. << Πόσο ωραίοι είναι οι πόδες εκείνων που κηρύττουν το Ευαγγέλιο της Ειρήνης>> Κατά πρώτον λόγο αυτοί είναι καλεσμένοι <<ωραίοι >>εξ αιτίας της αγνότητάς τους, αφού δεν κηρύττουν το Ευαγγέλιο για προσωπικά πλεονεκτήματα ή κενή δόξα ,καθώς είναι τώρα η περίπτωση παντού ,αλλά μόνο εξ υπακοής προς τον Θεό ,ως επίσης υπέρ της σωτηρίας των ακροατών . Κατά Δεύτερο λόγο ,ο όρος <<ωραίος >>,σύμφωνα προς το Εβραϊκό ιδίωμα έχει περισσότερο το νόημα για κάτι επιθυμητό ή ελπιζόμενο ,κάτι ευνοούμενο ή άξιο αγάπης και στοργής ,στα Γερμανικά <<lieblich>> και <<genehn>>. Και έτσι το νόημα είναι ότι το κήρυγμα του Ευαγγελίου είναι κάτι αξιαγάπητο και επιθυμητό για εκείνους που είναι υπό τον Νόμο .Γιατί ο Νόμος δείχνει ουδέν άλλο πλην την αμαρτία μας, κάνει εμάς ενόχους και έτσι παράγει μια αγχώδη συνείδηση ΄ αλλά το Ευαγγέλιο προμηθεύει μια ισχυρή ευχή για θεραπεία προς τους ανθρώπους με άγχος αυτού του είδους .Συνεπώς ο Νόμος είναι κακός και το Ευαγγέλιο καλό ΄ ο Νόμος αναγγέλλει οργή, αλλά το Ευαγγέλιο ειρήνη . Ο Νόμος λέει [καθώς ο Απόστολος παραθέτει στους Γαλάτες 3,10] : << Καταραμένος να είναι ο άνθρωπος που δεν παραμένει σε όλα τα γραμμένα πράγματα στο βιβλίο του Νόμου και να κάνει αυτά >> . Αλλά ουδείς παραμένει σ΄ αυτά ,να κάνει αυτά καθώς είναι γραμμένο στον ίδιο χώρο : << Γιατί όλοι που βασίζονται επί των έργων του Νόμου είναι υπό κατάρα>> Αλλά το Ευαγγέλιο λέει ¨<<Ιδού ο Αμνός του Θεού που παίρνει μακριά την αμαρτία του Κόσμου >> [Ιωάννης 1,20] .Ο Νόμος καταπιέζει την συνείδηση με αμαρτίες ,αλλά το Ευαγγέλιο ελευθερώνει την συνείδηση και φέρει ειρήνη δια μέσου της Πίστης εν Χριστώ. Όθεν επίσης ,διαβάζουμε πιο πάνω { στοίχος 5} : <<Ο Μωυσής γράφει ότι ο άνθρωπος που εξασκεί την δικαιοσύνη ,η οποία είναι βασισμένη επί του Νόμου ,οφείλει να ζεί δι΄ αυτής>> Είναι καθώς εάν ο Απόστολος ήταν λέγοντας : <<Αλλά ουδείς πράττει αυτή την δικαιοσύνη και συνεπώς ουδείς οφείλει να ζει δι΄ αυτής . Όθεν διαβάζουμε πάλι στους Γαλάτες 3,11-12 : <<Τώρα αυτό είναι φανερό ότι ουδείς άνθρωπος είναι δικαιωμένος ενώπιον του Θεού δια του Νόμου >> ΄ γιατί <<αυτός που δια της Πίστεως είναι δίκαιος ,οφείλει να ζεί δι΄ αυτής>> ΄ αλλά ο Νόμος δεν στηρίζεται επί της Πίστεως ,γιατί << αυτός που πράττει αυτά, οφείλει να ζει δι΄ αυτών >> . Και πιο πάνω στους Ρωμαίους 2,13 αυτός έχει δηλώσει : << Γιατί δεν είναι οι ακροατές του Νόμου που είναι δίκαιοι ενώπιον του Θεού ,αλλά οι ποιητές του Νόμου που θα είναι δικαιωμένοι >> ,καθώς εάν να λέει ότι στα μάτια του Θεού ,όλοι εκείνοι που είναι εκτός Πίστεως είναι μόνο ακροατές . Γιατί <<αυτός που πράττει αυτά, οφείλει να ζει δι΄ αυτών >> , αλλά ουδείς πράττει αυτά ΄ αλλιώς ποια ανάγκη της Πίστης ?. Στην έκφραση << εκείνων που κηρύττουν το Ευαγγέλιο >> το Πνεύμα εκφράζει κάτι περισσότερο από αυτό που εμείς έχουμε

υποδείξει στα σχόλια και εκείνο είναι το γεγονός ότι <<ειρήνη>>και <<αγαθά >> δεν είναι του είδους των πραγμάτων που είναι ορατά σύμφωνα προς τον κόσμο ,γιατί αυτά είναι τόσο κρυμμένα που δεν είναι προκηρυσσόμενα εκτός δια μέσου του Λόγου και δεν είναι κατανοημένα εκτός δια μέσου Πίστεως . Γιατί αυτά τα αγαθά και αυτή η ειρήνη δεν είναι επιδεικνυόμενα προς τις αισθήσεις ,αλλά αναγγελλόμενα δια του Λόγου και μπορούν να είναι διακρινόμενα μόνο δια Πίστεως, δηλαδή χωρίς προσωπική εμπειρία ,μέχρι η μέλλουσα ζωή να έλθει . Και ο όρος <<αγαθά>> αναφέρεται προς την παροχή των δώρων της Χάρης και <<ειρήνη >> προς την αφαίρεση των κακών ΄ συνεπώς αυτός τοποθετεί τον όρο <<ειρήνη>> πρώτον και έπειτα <<αγαθά>>. Έτσι αυτά τα αγαθά είναι υπό τον Σταυρό ,γιατί ουδείς άνθρωπος είναι ικανός να κατέχει αυτό το είδος της ειρήνης και των καλών πραγμάτων ,εάν δεν έχει αυτός αποκηρύξει την ειρήνη και τα αγαθά του κόσμου και είναι πρόθυμος να υποφέρει υπέρ της Πίστης του ,εν τώ μέσω των κακών και των βασάνων του Κόσμου και της δικής του συνείδησης . Αλλά τί είναι σημαινόμενο δια του όρου <<πόδες >>? Σύμφωνα προς την πρώτη ερμηνεία ο όρος παραπέμπει προς την στάση και την αφοσίωση εκείνων πού κηρύττουν ,η οποία πρέπει να είναι απελευθερωμένη από κάθε αγάπη για χρήμα και δόξα .Αλλά σύμφωνα προς την Εβραϊκή η οποία είναι περισσότερο ακριβής ,μολονότι ο όρος <<πους >> μπορεί να λαμβάνεται σε μια κατά λέξη σημασία ,ήτοι ότι ο ερχομός των κηρύκων καλών πραγμάτων είναι κάτι επιθυμητό από εκείνους που είναι βασανισμένοι από αμαρτίες και μια κακή συνείδηση ,εν τούτοις περισσότερο ορθά ο όρος μπορεί να σημαίνει τις λέξεις τους τις ίδιες ή τον ήχο και τις συλλαβές ,την προφορά των λέξεων από εκείνους που κηρύττουν ,γιατί οι φωνές τους είναι σαν πόδες ή άμαξες ή τροχοί δια των οποίων ο Λόγος είναι φερόμενος ή κυλιόμενος ή περπατά προς τα αυτιά των ακροατών . Όθεν αυτός λέει : <<Η φωνή τους κυκλοφορεί όλη την Γη >>[ψαλμός 19,4]. Εάν αυτός προχωρά μπροστά ,πρέπει να έχει πόδια .Και πάλι : <<Ο Λόγος Του τρέχει ταχέως >> [ψαλμός 147,15] . Οτιδήποτε τρέχει έχει πόδια : Ο Λόγος τρέχει : συνεπώς ο Λόγος έχει πόδια ,τα οποία είναι οι Προφήτες του και οι ήχοι του .Αυτή πρέπει να είναι η περίπτωση ,γιατί αλλιώς ο Ισαΐας 32,20 θα ήταν παράλογος : << Ευλογημένοι είστε εσείς που σπέρνεται πλάι σε όλα τα νερά ,που αφήνεται τα πόδια του βοδιού και του όνου να απλώνονται ελεύθερα >> .Και ο ψαλμός 91,13 διαβάζεται : << Εσείς θα πατάτε επί του λέοντος και της οχιάς ,το νεαρό λιοντάρι και το φίδι θα ποδοπατάτε .>>Αυτό δεν είναι καμωμένο εκτός δια μέσου του Λόγου . Γιατί ενώ οι ακροατές κάθονται ήσυχα και λαμβάνουν τον Λόγο ,οι <<πόδες >> του κήρυκα τρέχουν επάνω σ΄ αυτόν και αυτός τον κατασυντρίβει μέχρι να δει εάν μπορεί να τον κάνει καλύτερο. Έτσι ο Μιχαίας 4,12 διαβάζεται : << Ανορθώσου και αλώνιζε, ώ κόρη της Σιών, γιατί εγώ θα κάνω το κέρας σας σιδερένιο και τα νύχια σας από ορείχαλκο ΄και εσείς οφείλεται να τσακίζεται σε πέτρες πολλούς λαούς >> . Ο όρος <<αλωνίζω >> εδώ είναι εννοημένος κατά την σημασία του βοδιού που ποδοπατά τον σίτο με τα πόδια του. Έτσι οι πόδες της Εκκλησίας καθώς αυτή κηρύττει ,είναι φωνές και λέξεις δια των οποίων κόβει και αναταράζει τους ανθρώπους και <<τσακίζει αυτούς σε κομμάτια >>. Και η Εκκλησία κάνει αυτό με ουδέν άλλο ,παρά με λέξεις και φωνές .Αλλά αυτοί είναι <<ωραίοι>> και επιθυμητοί προς εκείνους στους οποίους οι συνειδήσεις είναι καταπιεσμένες από αμαρτίες. Συνεπώς εμείς έχουμε αυτά τα δύο σύνολα των αντιθέτων όρων : Νόμος –αμαρτίες . Ο Νόμος αποκαλύπτει την αμαρτία και κάνει τον άνθρωπο ένοχο και άρρωστο ΄ πράγματι αποδεικνύει αυτόν άξιο να υπάρχει καταδικασμένος . Ευαγγέλιο –Χάρη το Ευαγγέλιο προσφέρει Χάρη και συγχωρεί την αμαρτία και θεραπεύει την ασθένεια προς σωτηρία . 16 . << Αλλά αυτοί δεν έχουν όλοι υπακούσει το Ευαγγέλιο >>. Αυτό αναφέρεται προς ό,τι έχει υπάρξει ειπωμένο πιο πάνω ,ώστε να βεβαιώσει αυτά τα τέσσερα σημεία, τα οποία ήταν μεμονωμένα στη σειρά τους . Πρώτον ,η δήλωση την οποία αυτός κάνει << ο καθένας που επικαλείται το όνομα του Κυρίου θα είναι σωσμένος >> { στοίχος 13] είναι

συναφής εδώ . Γιατί αφού <<αυτοί δεν είχαν όλοι προσέξει το Ευαγγέλιο >> ,γιατί πηγαίνουν αυτοί να αποτολμούν να επικαλούνται το Όνομα του Κυρίου σύμφωνα προς τον Λόγο του Προφήτου ? Και πώς αυτοί όλοι θα επικαλούνται Αυτόν στον οποίο δεν έχουν πιστεύσει ? Και ότι αυτοί δεν έχουν πιστεύσει είναι φανερό ,επειδή ο Ισαϊας λέει : << Κύριε ,ποιος έχει πιστεύσει το άγγελμά μας >> . Δεύτερον ,αυτός επίσης αποδεικνύει αυτή την δήλωση : <<Πώς είναι αυτοί να πιστεύουν σ΄ Αυτόν περί του οποίου ουδέποτε έχουν ακούσει ?>> . [στοίχος 14] λέγοντας : <<Η Πίστη έρχεται από αυτό το οποίο είναι ακουσμένο >>{. Στοίχος 17] , καθώς εάν να λέει : << Εάν αυτοί δεν ακούνε ,αυτοί δεν μπορούν να πιστεύσουν >>, που το ίδιο το χωρίο του Ισαϊα δηλώνει . Τρίτον , αυτός επίσης βεβαιώνει αυτή την δήλωση : <<Πώς είναι αυτοί να ακούνε χωρίς ένα κήρυκα ? >> { στοίχος 14] .Γιατί το άκουσμα έρχεται δια μέσου του Λόγου του Χριστού . Τέταρτο ,το ίδιο ταιριάζει προς την δήλωση <<πόσο ωραίοι >>,καθώς εμείς έχουμε δείξει ήδη αρκετά .Η έκφραση <<εις ό,τι έχει υπάρξει ακουσμένο >> [auditas] είναι χρησιμοποιημένη εδώ σαν το ισοδύναμο του <<ακούσματος >> [auditio] [δηλαδή η αντίληψη του Λόγου ,ο οποίος έχει υπάρξει ακουσμένος] ,που θα μπορούσαμε εμείς να καλέσουμε <<τον ήχο του >>ή <<την φωνή του>> . Και αυτός χρησιμοποιεί την έκφραση << τη ακοή ημών >> [auditus nostro] ,επειδή αυτοί μόνο είχαν λάβει αυτόν .Γιατί είναι μιλώντας σχετικά με το Ευαγγέλιο που ηχεί και είναι ακουσμένο ή έχει υπάρξει ακουσμένο σε όλο τον κόσμο, έτσι ώστε το νόημα είναι πολύ καθαρό . << Κύριε ,ποιος έχει πιστεύσει αυτό το οποίο εμείς έχουμε τώρα ακουσμένο να εκφωνείται και κηρυγμένο απ΄ άκρου εις άκρον στον κόσμο ή το οποίο είναι τώρα υπάρχων ακουσμένο ?>> .Και αυτός το εκφράζει κατ΄ αυτόν τον τρόπο για μια πολύ ειδική αιτία ,γιατί αυτός θα μπορούσε να έχει πει : << Ποιος έχει πιστεύσει το Ευαγγέλιο ?>> λαμβανομένου υπ΄ όψιν ότι ο Απόστολος λέει σ΄ αυτό το χωρίο : <<Αυτοί δεν έχουν όλοι προσέξει το Ευαγγέλιο >> .Αλλά χρησιμοποιεί αυτή την έκφραση εδώ για να δείξει ότι ο Λόγος είναι το είδος του πράγματος το οποίο ουδείς μπορεί να αποδέχεται , εκτός εάν είναι λαμβανόμενος δι΄ ακοής και δια Πίστεως .Οι Ιουδαίοι ήταν προσβεβλημένοι σ΄ αυτό, αφού ήταν μοχθώντας για σημεία και θαύματα .

19. . << εκείνοι που δεν είναι Έθνος ,ένα ανόητο Έθνος >> . Αυτές είναι λέξεις Χάρης, δηλαδή υπήρξαν εκφωνημένες για να συστήσουν την Χάρη ,επειδή ο Θεός σώζει ουδένα πλην αμαρτωλούς ,Αυτός διδάσκει ουδένα πλην τον ανόητο και τον ηλίθιο, Αυτός πλουτίζει ουδένα πλην τους άπορους και Αυτός ζωντανεύει ουδένα πλην τους πεθαμένους ΄ όχι εκείνους που απλώς φαντάζονται τον εαυτό τους να είναι τέτοιοι, αλλά πραγματικά είναι αυτού του είδους άνθρωποι και το παραδέχονται .Γιατί αυτό πράγματι ήταν ένα γεγονός ότι οι Εθνικοί δεν ήταν ο λαός του Θεού και ήταν ένα ανόητο Έθνος ,έτσι ώστε υπάρχοντες σωσμένοι χωρίς καμία αξία ή ζήλο δικό τους, αυτοί μπορούσαν να αναγνωρίζουν την Χάρη του Θεού .Αλλά οι υπερήφανοι που εμπιστεύονται στις δικές τους αξίες και σοφία ,γίνονται πολύ οργισμένοι και γογγύζουν ,επειδή προς τους άλλους είναι δοσμένη ελεύθερα, όταν αυτοί είναι μη δικαιούμενοι αυτήν την οποία οι ίδιοι ζήτησαν με τέτοιο μεγάλο ζήλο . Καθώς ο Χριστός εκφράζει αυτό στο Ευαγγέλιο , εντός της παραβολής του μεγαλύτερου υιού, που εστράφει μακριά από τον άσωτο αδελφό του και δεν ήθελε να εισέλθει και επίσης στην παραβολή εκείνων των ανθρώπων που όταν είχαν λάβει τα χρήματα για την εργασία ολόκληρης της ημέρας , παραπονούντο επειδή ο Κύριος συμπεριφέρθηκε προς τους τελευταίους που ήλθαν ισοδύναμα μα τους πρώτους .Αλλά οι πραγματικοί <<ανόητοι>> είναι εκείνοι που είναι αλαζόνες σε σχέση με τους εαυτούς τους και δεν χαίρονται από την σωτηρία των άλλων . Και δια του ίδιου δείγματος αποδεικνύουν ότι είναι ζητώντας τον Θεό ,όχι για Χάρη του Θεού ,αλλά για χάρη δική τους ,δηλαδή εξ αιτίας της αγάπης της λαγνείας και της δικής τους καλοπέρασης [δηλαδή ακάθαρτα] και είναι ακόμα και υπερήφανοι γι΄ αυτήν την δική τους ακαθαρσία και βδελυρότητα, δηλαδή είναι δυό φορές απεχθείς σε σχέση με τους ανθρώπους που

περιφρονούν .Γιατί εάν ήταν πραγματικά ζητώντας τον Θεό ,δεν θα καταφρονούσαν την σωτηρία των άλλων ,αλλά θα χαίρονταν σ΄ αυτήν και θα εύρισκαν ευχαρίστηση σ΄ αυτήν ,επειδή θα έβλεπαν ότι αυτοί είναι ευάρεστοι στον Θεό ,και η ευχαρίστησή Του πρέπει να είναι επιθυμούμενη περισσότερο παρά οτιδήποτε άλλο . Αλλά σε αντίθεση προς την μάταιη εκτίμηση των δικών τους αξιών , ο Ισαϊας είναι τόσο τολμηρός καθώς λέει : << Εγώ έχω υπάρξει ευρισκόμενος από εκείνους που δεν Με ζήτησαν , κ.λ.π.>>[στοίχος 20] . Είναι καθώς Αυτός να ήταν λέγοντας : << Εγώ έγινα γνωστός προς αυτούς δια μέσου της Χάρης Μου και όχι δια του ζήλου και των αξιών του καθενός . Λοιπόν ,γιατί εσείς υποθέτετε ότι οι αξίες σας είναι τόσο σπουδαίες ,ώστε δι΄ αυτών εσείς πρέπει να με βρείτε ? >> . Υπήρχε κάποτε ένας ερημίτης αυτού του είδους ,που όταν είδε ένα ληστή να λαμβάνεται στον Ουρανό ,αγανακτισμένος εστράφει προς τον Κόσμο . Και υπήρξε ένας άλλος ερημίτης ,που είπε προς ένα ληστή που μετανόησε και που ευχόταν να μπορούσε να είναι σαν αυτόν : <<Πολύ καλά ,εσύ μπορείς να εύχεσαι γι΄ αυτό και θα ήθελα εσύ να ήσουν >> .Και αυτός ήταν καταδικασμένος . Και έπειτα υπήρχε εκείνη η καλόγρια που ήταν πεθαίνοντας .Όταν αυτή άκουσε τον λαό που ήταν γύρω από το κρεβάτι της να την τιμά , άρχισε να μετρά στα δάκτυλά της την μέρα του θανάτου της, που σαν αγία μέρα θα ήταν εορτασμένη .Αυτό είναι αληθές : << οποιοσδήποτε υψώνει τον εαυτό του ,θα είναι ταπεινωμένος >> [Ματθ 23,12]. Συνεπώς όλα αυτά τα πράγματα έχουν υπάρξει εκφωνημένα ,γραμμένα ,καμωμένα εις τρόπον ώστε η αλαζονική υπερηφάνεια των ανθρώπων να μπορούσε να είναι ταπεινωμένη και η Χάρη του Θεού συνιστόμενη ,ώστε <<αυτός που καυχάται, δύναται να καυχάται όχι στην δική του ευδοκίμηση ,αλλά στο έλεος του Θεού [1 Κορινθ 1,31] . Γιατί τί θα απαντήσει ένας υπερήφανος άνθρωπος, ένα πρόσωπο που έχει κάνει πολλά πράγματα στην διάρκεια της ζωής του ,εάν ο Θεός προτιμά μια μικρή παντρεμένη γυναίκα από αυτόν και λέει : <<Κοίτα ,αυτή με έχει υπηρετήσει γεννώντας μόνο παιδιά ΄ και Εγώ θεωρώ το δικό της έργο σαν περισσότερο ,παρά τα δικά σου και αυτό είναι ευάρεστο προς Εμέ ? >>.Τί αυτός θα απαντήσει ?. Γιατί όλα τα δικά μας έργα έχουν μόνο τόση πολύ αξία ,όση αυτά έχουν ενώπιον του Θεού. Τώρα Αυτός μπορεί να θεωρεί αυτά σαν ολοσχερώς ευτελή και μίζερα ή αντιθέτως σαν πολυάριθμα και πολύ σπουδαία .Σημαίνει αυτό ότι εμείς δεν θα οφείλαμε να κάνουμε καλά έργα ?.Βεβαιότατα όχι .Αλλά αυτά πρέπει να είναι καμωμένα εντός ταπεινότητας και τότε ο Θεός δεν θα περιφρονεί αυτά .Επομένως εμείς έχουμε τέτοιους αξιομνημόνευτους τρελούς σήμερα ,που τουλάχιστον στα μάτια τους ,είναι συσσωρεύοντας πολλά καλά και μεγάλα έργα, πιστεύοντας ότι αυτά πρέπει να είναι καλά επειδή συνοδεύθηκαν από τόσο πολύ μόχθο, είναι τόσο πολυάριθμα και φαίνονταν καλά σ΄ αυτούς .Αλλά είναι μάταια .Μόνο τα έργα της ταπεινότητας είναι καλά Και αυτό αυτοί είναι ταχείς να αγνοούν . 16 : <<Ποιος έχει πιστεύσει το άγγελμά μας >> . Πολύ συχνά η Γραφή ή μάλλον ο μεταφραστής χρησιμοποιεί τον όρο <<ακουσμένο [auditus] ή << βλεπόμενο >>[visus] στην θέση <<αυτού το οποίο ήταν ακουσμένο >> ή << αυτού το οποίο ήταν βλεπόμενο>>, καθώς εμείς έχουμε υποδείξει στο σχόλιο .Και αυτό είναι καμωμένο Πρώτον, επειδή τα πράγματα που είναι αναγγελλόμενα είναι αόρατα και αντιληπτά μόνο δια της ακοής και δια Πίστεως .Δεύτερο και περισσότερο κατάλληλο ,επειδή ο Λόγος του Θεού είναι πολύ καλός εντός του εαυτού του ,αλλά καθώς ο Λόγος είναι εξαπλωμένος προς τα έξω ,στους ανθρώπους ,αυτός είναι μεταχειρισμένος κατά διαφορετικούς τρόπους ,αν και αυτοί δεν είναι διαφορετικοί εντός του εαυτού του. Γιατί ο Λόγος είναι ζωή προς το καλό ,θάνατος προς το κακό ΄ αυτός είναι ένα καλό πράγμα προς καλούς ανθρώπους και ένα κακό πράγμα προς κακούς ανθρώπους . Τώρα αυτή η διαφοροποίηση εφαρμόζει προς τον Λόγο, μόνο ενώ είναι κηρυγμένος και ακουσμένος .Συνεπώς προς τους δίκαιους αυτός είναι κάτι που αυτοί εύχονταν να ακούσουν και θλίβονται και είναι έκπληκτοι που οι ασεβείς δεν ακούνε αυτόν σαν ένα καλό Λόγο και αυτοί λένε : << Ποιος έχει πιστεύσει το άγγελμα το οποίο εμείς

έχουμε ακούσει ? >> ,δηλαδή αυτό το εξαιρετικά θαυμάσιο μήνυμα ,το οποίο εμείς ακούμε και πιστεύουμε ΄ γιατί επίσης οι άλλοι άνθρωποι δεν το πιστεύουν ? .

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΔΕΚΑΤΟ

1 . <<. Εγώ ο ίδιος είμαι ένας Ισραηλίτης >> . Αυτός εδραίωσε οτιδήποτε είναι λιγότερο σπουδαίο ,με σκοπό να αποδείξει αυτό που είναι περισσότερο σπουδαίο, δηλαδή έχει συζητήσει από το μικρότερο προς το μεγαλύτερο .Γιατί εάν ο Θεός είχε απορρίψει τον δικό Του λαό ,σίγουρα θα είχε απορρίψει τον Απόστολο Παύλο ,που με όλη την δύναμή του είχε αγωνισθεί κατά του Θεού . Αλλά τώρα ,με σκοπό ο Θεός να μπορούσε να αποδείξει ότι Αυτός δεν θα απορρίψει τον λαό Του ,Αυτός έχει υποστηρίξει ακόμα και εκείνον τον άνθρωπο που είχε χάσει την ελπίδα, επιδεικνύοντας ως εκ τούτου, πόσο σταθερός ο προκαθορισμός Του και η εκλογή Του είναι ,έτσι ώστε Αυτός δεν μπορεί να εμποδιστεί, ακόμα και αν υπάρχει τέτοια μεγάλη απελπισία . Έτσι ορθά προσθέτει τις λέξεις : <<ο Θεός δεν έχει απορρίψει τον λαό Του ,τον οποίο Αυτός προγνώρισε >>{ στοίχος 2] ,καθώς εάν να λέει : << Αυτός έχει αποδείξει αυτό δια του παραδείγματός μου ,γιατί αυτός δεν με απόρριψε ΄ συνεπώς πολύ περισσότερο Αυτός δεν έχει απορρίψει άλλους ,που δεν έχουν πάει τόσο πολύ μακριά από Αυτόν ,καθώς εγώ είχα .

4 . <<Εγώ έχω κρατήσει για τον εαυτό Μου >> . Αυτοί είναι καλεσμένοι ένα <<υπόλειμμα>> ,από το γεγονός ότι ήταν παραλειπόμενοι ,γιατί ο Θεός τους κράτησε υπέρ του εαυτού Του .Σ΄ αυτό τον λόγο βλέπουμε ένα θαυμάσιο εγκώμιο για την Χάρη Του και εκλογή .Γιατί ο Θεός δεν λέει : <<. Αυτοί παρέμειναν >>,μολονότι αυτό είναι αληθινό ,να είστε βέβαιοι ,αλλά αυτή η ενέργεια της παραμονής δεν ήταν η δράση εκείνων που παρέμεναν ,αλλά του Θεού που τους κράτησε, ώστε να μπορούσε να είναι ένα ζήτημα όχι <<της θέλησης του ανθρώπου και προσπάθειας, αλλά του ελέους του Θεού >> [Ρωμ 9,16}. Δια της ίδιας έκφρασης πράγματι Αυτός υποδεικνύει έμμεσα ότι Αυτός ο ίδιος είναι ο πρωτεργάτης της αποδοκιμασίας των άλλων ,ακριβώς καθώς Αυτός ο ίδιος οδήγησε τον Ισραήλ στην Βαβυλωνιακή εξορία στην εποχή τους .Γιατί το νόημα της έκφρασης <<Εγώ έχω κρατήσει για τον εαυτό Μου >> είναι : <<Μολονότι Εγώ ο ίδιος οδήγησα έξω όλους αυτούς, Εγώ κράτησα για τον εαυτό Μου επτά χιλιάδες >> . Αυτός δεν λέει : << Όταν όλοι ήταν οδηγημένοι έξω, εκεί παρέμεναν ή όταν ο Ναβουχοδονόσωρ ή ο διάβολος μετέφερε όλους αυτούς μακριά ,αυτός άφησε σ΄ Εμένα επτά χιλιάδες >>, αλλά μάλλον : << Εγώ ο ίδιος τους κατακράτησα ,ενώ Εγώ ο ίδιος πήρα τους άλλους μακριά >> με σκοπό να μπορούσε να είναι εδραιωμένο σταθερά ότι <<ο Κεραμεύς έχει το δικαίωμα επί του πηλού ,να κάνει εκ του ίδιου σβώλου ένα δοχείο για ομορφιά και ένα άλλο για ευτελή χρήση >> [Ρωμ 9,21] ΄ πάλι : <<Εγώ έχω έλεος επί όποιου Εγώ θα έχω έλεος >>[9,15]. << ΄Εκαμψαν το γόνατο προς τον Βάαλ >> . Ο Βάαλ ήταν ένα είδωλο που ήταν λατρεμένο από τελετές με τις οποίες εγώ είμαι άπειρος , εκτός από το γεγονός εκείνων που το βιβλίο των Βασιλέων μας λέει , ότι αυτός ήταν λατρεμένος με φιλήματα των χεριών , χορούς γύρω από το Ιερό και κόψιμο του δέρματος με μαχαίρια και λόγχες .Εν τούτοις το ίδιο χωρίο ευθέως δηλώνει ότι αυτοί έκαναν εκείνα τα πράγματα με μια ευσεβή διάθεση και υπό την δικαιολογία και με τον ζήλο της λατρείας του αληθινού Θεού του Ισραήλ . Έτσι γι΄ αυτήν την αιτία ο Αχάβ κάλεσε τον Ηλία ταραξία του Ισραήλ ,επειδή ο δεύτερος φάνηκε να εργάζεται κατά της λατρείας του Θεού ,εμποδίζοντας τους .Αλλά επίσης στον Χοσσέα 2,16 ο Κύριος λέει ότι Αυτός υπήρξε καλεσμένος Βααλίμ από αυτόν τον λαό : <<Και εκείνη την μέρα αυτή θα Με καλέσει , <<Σύζηγε Μου >>και όχι πλέον θα Με καλεί <<Βάαλ Μου >>. Έτσι αυτοί λάτρευαν τον αληθινό Θεό ,αλλά κάτω από δεισιδαίμονες τελετές και ονόματα και αυτό ήταν απαγορευμένο σ΄ αυτούς ,εντός της εντολής ότι δεν θα όφειλαν να κάνουν υπέρ των εαυτών τους οποιαδήποτε αναπαράσταση ή εικόνα . Αλλά εξαπατημένοι από ανόητο ζήλο σκέφτηκαν ότι μια χαραγμένη εικόνα ήταν

απαγορευμένη εάν αυτή ήταν η εικόνα ενός ξένου Θεού ,αλλά εάν αυτοί την απέδιδαν προς τον αληθινό Θεό και λάτρευαν αυτήν υπό το όνομά Του ,τότε ήταν ενεργώντας ορθά .Και σαν ένα αποτέλεσμα αυτού του ζήλου σκότωσαν τους Προφήτες σαν ασεβείς ,γιατί αυτοί έλεγαν ότι κάθε είδος εικόνας ήταν απαγορευμένη και όλο αυτό με μια ευσεβή διάθεση και από ζήλο για τον Θεό . Επί πλέον, δια μέσου της λατρείας του Βάαλ υπήρχε απεικονισμένη μια τρομακτική μορφή δικαιοσύνης και δεισιδαίμονος ευσέβειας ,η οποία επικρατεί ευρέως μέχρι σήμερα . Δι΄ αυτής ,οι Ιουδαίοι ,οι αιρετικοί και οι καλόγεροι ,δηλαδή οι αλαζόνες ατομικιστές, λατρεύουν τον αληθινό Θεό σύμφωνα με τις δικές τους ιδέες με τον πλέον γελοίο ζήλο ΄ με την υπερβολική τους ευσέβεια είναι χειρότεροι παρά οι πλέον ασεβείς ,δηλαδή για χάρη του Θεού είναι οι εχθροί του Θεού, για χάρη του φόβου του Θεού έρχονται να τον περιφρονούν ,για χάρη της ευσέβειας καθίστανται ασεβείς ,για χάρη της ειρήνης διαταρακτές της ειρήνης ,για χάρη της αγάπης και της αγιότητας ζηλότυποι και βέβηλοι και για χάρη της ταπεινότητας καθίστανται υπερήφανοι . Τώρα το όνομα <<Βάαλ>> σημαίνει <<άνθρωπος >>. Όθεν ο όρος <<Βεελζεβούλ>> σημαίνει <<Κύριος των μυγών >>και ο όρος <<Βεελφογκόρ >> <<Κύριος των σωμάτων στρατού >>, << άνθρωπος >> ,εγώ λέω ,δηλαδή ένας ήρωας ,ένας αρχηγός ,ένας επικεφαλής άνθρωπος ,ένας Πρίγκηπας , Διοικητής, ένα σπουδαίο πρόσωπο . Εδώ είναι η περίπτωση της πεισματικής ευσέβειας ενός ισχυρογνώμονος Νου και η θρησκευτική σοφία ενός σκληροτράχηλου ,ο οποίος ανορθώνεται σαν κεφαλή από τον εαυτό του και για τον εαυτό του ,και ακολουθεί τον εαυτό του στον δρόμο του Θεού ΄ αυτή είναι ο δικός του δάσκαλος προς τον Θεό, δικαιοσύνη ,σωτηρία και όλα τα καλά πράγματα ΄ αυτός αρνείται να κάμψει το γόνατο προς την αληθινή υπακοή ,ουδέποτε ακούγοντας τον Λόγο του αληθινού Δασκάλου, περιφρονητικός προς τον Θεό και για όλους που μιλούν ,ενεργούν ή εξουσιάζουν στο όνομά Του ,τους οποίους γελοιοποιεί και καταδιώκει σαν τρελούς και πλανημένους, πράγματι σαν ηλίθιους . Όθεν αυτό το είδωλο της καρδιάς είναι λατρεμένο σαν ένα σύμβολο του αληθινού Θεού και σαν η αλήθεια και η δικαιοσύνη η ίδια . Πώς ? Φιλώντας τα χέρια ,για παράδειγμα ΄ δηλαδή δια μιας αυτάρεσκης ικανοποίησης με τα ίδια τους τα έργα και μια υψηλή γνώμη για την δική τους δικαιοσύνη . Έπειτα ο ζήλος τους και η εφευρετικότητά τους αρχίζουν τον χορό ,αγάλλονται και χαίρονται ΄ και τελικά κόβουν τους εαυτούς τους με μαχαίρια και λόγχες ,δηλαδή ο καθένας κατηγορεί τον εαυτό του με λόγους ταπεινότητας και μετάνοιας και λέει : << Ώ άθλιος αμαρτωλός που εγώ είμαι ! Εγώ δεν είμαι άξιος να δώ τον Ουρανό . Έχε έλεος σ΄ εμένα ,ώ Θεέ, κ.λ.π.>> . Ο κάθε άνθρωπος απασχολεί τον εαυτό του ενώπιον των ανθρώπων με μεγάλα έργα και ενέργειες δικαιοσύνης και όσο περισσότερο αυτός ελπίζει ότι αυτά τα έργα θα είναι καλώς θεωρημένα από τον Θεό και τους ανθρώπους , τόσο μεγαλύτερος είναι ο πυρετός του στο να κάνει αυτά .Γιατί εάν αυτός γνώριζε ότι αυτά είναι πηγαίνοντας να είναι θεωρημένα με περιφρόνηση ,αυτός δεν θα τα έκανε ΄ τόσο μεγάλη είναι η υπερηφάνεια του και η μάταιη του φαντασίωση .Αυτός δεν μπορεί να πιστεύει ότι αυτά τα έργα θα μπορούσαν να είναι θεωρημένα σαν <<ρυπαρό ιμάτιο >>{ Ισαϊας 64,6] ,μη τυχόν αυτός είναι βιασμένος να αισθάνεται και να δρά στο ίδιο επίπεδο με τους αμαρτωλούς ,που είναι ό,τι αυτός αποφεύγει και μισεί με όλη του την δύναμη . 5 . <<Έτσι επίσης και στον παρόντα χρόνο υπάρχει ένα υπόλειμμα >>. Στα Ελληνικά αυτό διαβάζεται : << Έτσι επίσης και στον παρόντα χρόνο υπάρχει ένα υπόλειμμα, σύμφωνα με την εκλογή της Χάρης >> ΄ έτσι η έκφραση <<υπάρχει>> πρέπει να είναι συνδεμένη προς τον όρο <<κατά τον παρόντα χρόνο >> καθώς εάν ήταν λέγοντας ότι ακριβώς καθώς κατ΄ εκείνες τις μέρες ,έτσι επίσης τώρα υπάρχει ένα υπόλειμμα και σε αμφότερους τους καιρούς ό Θεός έχει κρατήσει για τον εαυτό Του κάποιους ανθρώπους, σύμφωνα προς την εκλογή της Χάρης . Γιατί εξηγεί την έκφραση <<Εγώ έχω κρατήσει για τον εαυτό Μου>> χρησιμοποιώντας τον όρο <<σύμφωνα προς την εκλογή της Χάρης >> . Έτσι καθώς έχω πει πιο πάνω <<Εγώ έχω κρατήσει >>

περικλείει ,μάλλον εξηγεί την εκλογή και επαινεί την Χάρη.
7 . <<. Ο Εκλεκτός επέτυχε αυτό >> . Ο όρος <<εκλογή >> εδώ είναι χρησιμοποιημένος κατά μια παθητική και ομαδική σημασία ,σαν ισοδύναμος προς τον <<εκλεκτό>>. Αυτό συμφωνεί προς την Γένεση 12,2 όπου ο Θεός λέει προς τον Αβραάμ : <<Εγώ θα σε ευλογήσω και εσύ θα είσαι μια ευλογία >>και προς τον Ισαϊα19,24-25 << Κατ΄ εκείνη την ημέρα ο Ισραήλ θα είναι …..μια ευλογία εν τω μέσω της Γης ,τον οποίο ο Κύριος των δυνάμεων έχει ευλογήσει >> και προς τον Ισαϊα 65,8 : << Καθώς η ουσία ευρίσκεται στο τσαμπί και αυτοί λένε ΄΄μην το καταστρέφεις ,γιατί υπάρχει μια ευλογία σ΄ αυτό ΄΄>> . 8 . << ο Θεός έδωσε α΄ αυτούς ένα Πνεύμα καταληψίας >> . Η λέξη compunitio [stupor] είναι χρησιμοποιημένη κατά δύο σημασίες . Μια είναι υγιής κατά την σημασία του Ψαλμού 4,5: << τα πράγματα που λέτε στην καρδιά σας ,να είστε λυπημένοι γι΄ αυτά { compungimini] επί των κλινών σας >> . Αυτό κάνει έναν άνθρωπο δυσαρεστημένο με τον εαυτό του και ικανοποιημένο με όλα τα άλλα πράγματα ,σύμφωνα με την δήλωση στον Τίτο 1 ,15 : << Προς τους αγίους όλα τα πράγματα είναι άγια >> .Η άλλη σημασία είναι απεχθής . Αυτή προκαλεί έναν άνθρωπο να είναι ικανοποιημένος με τον εαυτό του και δυσαρεστημένος με οτιδήποτε άλλο ,σύμφωνα με την δήλωση : <<προς τους διεφθαρμένους ουδέν είναι αγνό ΄ ακριβώς το μυαλό και οι συνειδήσεις είναι διεφθαρμένες >> { Τίτος 1 ,15] .Η αιτία αμφοτέρων αυτών των καταστάσεων είναι το Φως του Πνεύματος . Όταν αυτό είναι απών, το ένα πράγμα συμβαίνει ΄ όταν αυτό είναι παρόν ,το άλλο .Γιατί όταν ένας άνθρωπος γνωρίζει τον εαυτό του, αυτός πορεύεται έτσι μόνο όταν ο Θεός του δίνει το Φως ΄ και χωρίς τον Θεό αυτός δεν γνωρίζει τον εαυτό του και συνεπώς δεν είναι δυσαρεστημένος με τον εαυτό του . Η λέξη <<Πνεύμα >> σ΄ αυτό το απόσπασμα δεν πρέπει να λαμβάνεται κατά την σημασία κάποιου δημιουργημένου ή εγχυμένου Πνεύματος ,αλλά κατά την σημασία της Ψυχής της ίδιας και της θέλησης του ανθρώπου ,καθώς διαβάζουμε στην 1 Κοριν 2,11 :<< Γιατί ποιο πρόσωπο γνωρίζει τις σκέψεις του ανθρώπου εκτός από το πνεύμα του ανθρώπου που είναι σ΄ αυτόν ? >> .Και σε ένα άλλο χώρο διαβάζουμε [Ματθ 27,50] : << Αυτός παρέδωσε Το Πνεύμα του >> ,δηλαδή ,αυτός παρέδωσε την Ψυχή Του, και [Εκκλ 12,7] : <<το Πνεύμα επιστρέφει προς τον Θεό που έδωσε αυτό >>και στον Ψαλμό 104,29 : << Όταν Σύ λαμβάνεις μακριά το πνεύμα τους, αυτοί πεθαίνουν >>και στη Γένεση 6,17 : <<στο οποίο είναι η πνοή της ζωής >> .Ο Απόστολος είναι παραθέτοντας από Ισαϊα ,αλλά προσθέτει από την δική του αποθηκευμένη γνώση την αρχή και το τέλος και το μεσαίο μέρος αυτός μεταχειρίζεται σύμφωνα προς την σημασία και όχι τις λέξεις ,καθώς υπεδείχθη στο σχόλιο ,όπου αυτός λέει : << Ο Θεός τους έδωσε ένα πνεύμα καταλήψεως ,μάτια ώστε να μην βλέπουν και αυτιά ώστε να μην ακούνε ,έως την σήμερον ημέρα >> . 9 . <<Ας γίνει το συμπόσιο τους μια παγίδα >> .Αυτή η λέξη <<παγίδα>> είναι η ίδια η Θεϊκή Γραφή όταν αυτή εννοείται και διδάσκεται κατά ένα παραπλανητικό τρόπο ,έτσι ώστε κάτω από την φαινομενική όψη μιας ευσεβούς εκμάθησης ,οι ψυχές των παραπλανημένων και των ανόητων είναι επιδέξια παγιδευμένες .Εμείς ακούμε περί αυτού στον Ψαλμό 91,3 : <<Αυτός με έχει απελευθερώσει από την παγίδα του κυνηγού των πουλιών >>. δηλαδή από την ύπουλη διδασκαλία των σοφών που κυνηγούν τις Ψυχές των ασταθών και των περιπλανώμενων . Έτσι ο ευλογημένος Αυγουστίνος στις <<ομολογίες >>του περιγράφει τον Μανιχαίο Φάουστους σαν μια μεγάλη παγίδα του διαβόλου. Η λέξη <<παγίδα>> σ΄ αυτό το χωρίο μπορεί να λαμβάνεται κατά την σημασία μιας <<εξαπάτησης>>και ενός <<δόκανου>>, μιας παγίδας δια της οποίας τα ζώα είναι αρπαγμένα. Και μολονότι στα Ελληνικά ο Απόστολος δεν προσθέτει τις λέξεις <<εις αυτούς >>,εν τούτοις στον Ψαλμό ο όρος είναι χρησιμοποιημένος με μεγάλη ακρίβεια ,έτσι που η σημασία είναι ότι από το ίδιο συμπόσιο ,την ίδια Αγία Γραφή ,ένας άνθρωπος συλλαμβάνει θάνατο ,ένας άλλος ζωή ,ένας άνθρωπος μέλι, ένας άλλος δηλητήριο ,ακριβώς όπως από το ίδιο τριαντάφυλλο ή άνθος ,η αράχνη

συλλέγει δηλητήριο και η μέλισσα μέλι . Έτσι ουδέν θα πρέπει να είναι αγγιγμένο με τέτοιο μεγάλο φόβο και τόση λίγη αλαζονεία καθώς ο Λόγος του Θεού ,επειδή αυτός αμέσως συλλαμβάνει εκείνα τα υπερήφανα μυαλά και παγιδεύει αυτά και τα κάνει να σκοντάφτουν, να είστε σίγουροι ,κατά κάποιο ανεπαίσθητο τρόπο, συχνά κατά την πλέον ευχάριστη όψη ,όχι δι ΄ ενός δικού του σφάλματος ,αλλά εξ αιτίας της αλαζονικής υπερηφάνειας . Αλλά αυτός είναι ένας <<λάκος>> ,επειδή εκείνοι που συλλαμβάνονται συνεχίζουν να σκοντάφτουν χωρίς παύση .Γιατί είναι παγιδευμένοι σ΄ εκείνα τα πράγματα που εννοούν ψευδώς ΄ επειδή προσκολλώνται σ΄ εκείνες τις ιδέες ,βρίσκοντας ευχαρίστηση σ΄ αυτές και έτσι είναι πρόθυμα αιχμαλωτισμένοι από αυτές ,αλλά δεν το γνωρίζουν .Αυτοί σκοντάφτουν σ΄ εκείνα τα πράγματα που τους είναι παρουσιασμένα σαν η αλήθεια και στρέφονται μακριά εξ αιτίας αυτών ή εάν δεν μπορούν να ξεφύγουν από τον Λόγο, τον διαφθείρουν και αποκρούουν ότι είναι έτσι εννοούμενος .Είναι μια <<παγίδα >> επειδή δεν το γνωρίζουν ,ένα <<δόκανο>> επειδή θέλουν να δέχονται σαν αλήθεια μόνο αυτό που τους φαίνεται αλήθεια ,ένας <<λάκος >> επειδή στρέφονται μακριά από την αλήθεια ,όταν είναι ριγμένη και τρέχει αντίθετα από την δική τους σκέψη .Καθώς διαβάζουμε σε έναν άλλο ψαλμό [35,8]: <<Ας έλθει πάνω του η παγίδα που αυτός δεν γνωρίζει και το δόκανο που έχει κρυμμένο για να τον παγιδεύσει >>. Κάθε αλαζών αιρετικός είναι πρώτα αρπαγμένος δια της αγνοίας του ώς προς την αλήθεια ΄ γιατί όταν την περιφρονεί ,είναι ήδη στην παγίδα . Έπειτα αποδέχεται οτιδήποτε του φαίνεται να είναι αλήθεια και παγιδεύεται ξανά και προχωρά υπεροπτικά μέσα στη ζωή, σαν να ήταν ελεύθερος και επέκεινα της παγίδας και του δόκανου .Τελικά σκοντάφτει σε σχέση με τα πάντα που πηγαίνουν αντίθετα προς αυτόν και έτσι κλείνει τ΄ αυτιά του .Και τώρα καθίσταται αγανακτισμένος και γεμάτος ζήλο για τις γνώμες του ,βασανίζοντας , κατατρέχοντας και ζημιώνοντας τους αντιθέτους του. Έτσι λαμβάνει την αμοιβή που αξίζει .Τελικά τα μάτια του καθίστανται θαμπωμένα ,ώστε ακόμα και αν όλοι οι άλλοι βλέπουν και στέκουν στην ευθεία οδό ,αυτός παραμένει κυρτωμένος προς τα μέσα ,πάνω στην δική του αντίληψη . 11 . <<. Αλλά δια μέσου του παραπτώματος τους ,η σωτηρία έχει έλθει προς τους Εθνικούς>> .Δηλαδή η σωτηρία, να είστε σίγουροι ,ήλθε στους Εθνικούς δια της πτώσης των Ιουδαίων ,ώστε η πτώση τους να μην επιτρεπόταν να είναι εντελώς στείρα από καρπούς και ένα κακό πράγμα χωρίς καλό ΄ αφού για τους αγίους όλα τα πράγματα εργάζονται μαζί για καλό ,πόσο πολύ περισσότερο ταιριάζει στην περίπτωση του Χριστού και του Θεού τα κακά να εργάζονται υπέρ του καλού ! Πράγματι τα κακά υπηρετούν το καλό σε μεγαλύτερο βαθμό όταν ο Θεός είναι στο έργο ,ώστε το κακό εργάζεται ,όχι μόνο υπέρ του καλού των άλλων , αλλά επίσης υπέρ του καλού αυτού που έχει το κακό .Γιατί η πτώση τους ήταν η σωτηρία των Εθνικών και αυτό δεν είναι ο τελικός σκοπός ,αλλά μάλλον ότι αυτοί που είχαν πέσει να μπορούσαν να συναγωνίζονται το καλό εκείνων που είχαν ανορθωθεί .Επειδή αυτό είναι το τελικό φάρμακο ενός σεβαστού Πατέρα ,όταν έχει προειδοποιήσει τον υιό του με εντολές και διατάγματα ,ακόμα και τον τιμώρησε και ο υιός δεν έχει ευεργετηθεί ,αρχίζει να δίνει την κληρονομιά σε ένα άλλο ,ενώ ο υιός το παρατηρεί ,έτσι ώστε ο υιός που βλέπει αυτό να μπορεί να θλίβεται τρομερά και διακαώς να εφορμά να την λάβει για τον εαυτό του .Έτσι ο Θεός θέλησε η πτώση των Ιουδαίων να όφειλε να είναι ευεργετική προς αυτούς, ενώ ταυτόχρονα την προκάλεσε για να ευεργετήσει τους Εθνικούς ,ώστε να μπορούσε να διεγείρει τους Ιουδαίους όταν θα έβλεπαν ότι αυτοί οι ίδιοι είχαν πέσει και υπήρξαν στερημένοι εκείνης της Χάρης ,δια της οποίας οι Εθνικοί ήταν τώρα στολισμένοι . Το ίδιο πράγμα συμβαίνει [και αυτό είναι μια ηθική ερμηνεία] ,όταν ο Θεός επιτρέπει σε έναν άνθρωπο να πέσει εντός ενός θανάσιμου αμαρτήματος ,έτσι ώστε έχοντας πέσει ,να μπορεί τελικά να αναγνωρίζει την αποκρουστικότητα του ,ενώ προηγουμένως αυτός φαινόταν στα δικά του μάτια να είναι περισσότερο ενάρετος από τους άλλους .

13. <<. Εγώ δοξάζω την διακονία μου >>. Πώς αυτός δοξάζει την διακονία του ?

Δοξάζοντάς την στο γεγονός ότι αν και οι Ιουδαίοι έχουν πέσει ,εν τούτοις αυτός είναι αναγγέλλοντας προς τους Εθνικούς τα πλούτη του Χριστού .Γιατί φαίνεται να επικρίνει τους Ιουδαίους που δεν λαμβάνουν τίποτα και μειώνονται αυτοί οι ίδιοι κάνοντας τούς εαυτούς τους αμαρτωλούς , ενώ δια μέσου της διακονίας του οι Εθνικοί υπήρξαν δημιουργημένοι πλούσιοι .Επομένως ,εάν τέτοιο μεγάλο καλό έχει έλθει προς τους Εθνικούς δια μέσου της διακονίας του ,ενώ αυτό ελήφθει μακριά από τους Ιουδαίους, από αυτή την ενέργεια αυτός αποδεικνύει βεβαιότατα την σπουδαιότητα της διακονίας του .Αλλά δεν την δοξάζει κατά τέτοιο τρόπο που εξ αιτίας της να φέρει ευχαρίστηση στον εαυτό του ,αλλά το κάνει υπέρ της σωτηρίας των άλλων ,έτσι ώστε οι Ιουδαίοι όταν ακούνε ότι έχουν πέσει και ότι οι Εθνικοί έχουν υπάρξει δημιουργημένοι πλούσιοι και έχουν αποδεχθεί τα πλούτη τους, να μπορούσαν να είναι διεγερμένοι ,για να ζητήσουν τα πλούτη της ίδιας διακονίας . Αλλά δεν θα ήταν διεγερμένοι εάν αυτός έλεγε ότι είχε διακονήσει κάτι ανάξιο προς τους Εθνικούς ή ότι οι Ιουδαίοι δεν είχαν χάσει τίποτα .Κατά δεύτερο λόγο αυτός ιδιαιτέρως το λέει εξ αιτίας ότι, μολονότι αυτός ο ίδιος ήταν Ιουδαίος ,εν τούτοις λέει ουδέν πλην κακά και καταδικαστικά πράγματα σε σχέση με αυτούς και ότι αν και δεν ήταν ένας Εθνικός ,εν τούτοις βεβαιώνει ουδέν πλην ένδοξα και πλούσια πράγματα σε σχέση με αυτούς ΄ τον επόμενο αυτός εξυψώνει και εγκωμιάζει τα δώρα του ,τον προηγούμενο αυτός υποτιμά και θρηνεί την καταδίκη που έχει έλθει πάνω του . Η απάντησή του είναι ότι το κάνει εξ αιτίας των απαιτήσεων του λειτουργήματός του, καθώς ο Απόστολος δεν πρέπει να λέει προς τους Εθνικούς ότι τους έχει ανακοινώσει ένα ασήμαντο και ευτελές μήνυμα ,μη τυχόν δεχτεί κάποιος αυτόν και την διακονία του ότι δεν φέρει καρπούς μεταξύ αυτών .Γιατί ποιος θα εκτιμούσε ένα δώρο το οποίο εσύ ο ίδιος δεν σκέπτεσαι ότι είναι άξιο παροχής ? Και όχι μόνο αυτό ,αλλά αυτός το κάνει επίσης με σκοπό οι Ιουδαίοι δια μέσου αυτού να μπορούσαν να διεγερθούν από ζήλια ,ώστε να μπορούσε να κερδίσει ένα διπλό καρπό για την διακονία του ,δια της οποίας οι Εθνικοί να πολλαπλασιάζονται εκ αιτίας της ανωτερότητας των επιδεικνυόμενων δια της διακονίας του καλών πραγμάτων και οι Ιουδαίοι, εξ αιτίας του πολλαπλασιασμού των Εθνικών, να είναι διεγερμένοι προς τα ίδια πράγματα ,δια της επιθυμίας τους να κατέχουν εκείνα τα καλά δώρα . Συνεπώς αυτός είπε : << Τώρα εγώ είμαι μιλώντας προς εσάς τους Εθνικούς >>, δηλαδή προς την δόξα σας, επειδή έχετε υπάρξει πλουτισμένοι .Αλλά αυτός δεν επιτρέπει στον εαυτό του να λέει αυτό προς τους Ιουδαίους μήπως προσβληθούν ακόμα περισσότερο .

16 . << εάν δε ο πρώτος καρπός>> . Η Λατινική λέξη << delibatio >> είναι χρησιμοποιημένη αντί της Ελληνικής <<απαρχή>>, δηλαδή <<πρώτοι καρποί >> ή αυτό που είναι προσφερόμενο από το πρώτο και καλύτερο καρπό της σοδιάς .Και αυτός είναι ένας περισσότερο αρμόζων και κατάλληλος τρόπος για να περιγράψει το μήνυμα του Αποστόλου, παρά ο όρος << delibatio>> . Είναι σαν αυτός να ήταν λέγοντας : << Εάν οι Απόστολοι είναι άγιοι άνθρωποι που έχουν ληφθεί μεταξύ των Ιουδαίων σαν οι πρώτοι καρποί και σαν το πλέον πολύτιμο μέρος ,καθώς αυτό ήταν ,τότε ολόκληρο το Έθνος ,αφού αυτοί είναι εκ του ιδίου αποθέματος και φύσης ,δεν πρέπει να είναι περιφρονημένοι εξ αιτίας της απιστίας τους .

20 . <<. Μη γίνεστε υπερήφανοι >> .Η λέξη << sapere>> [να είσαι μιας αντίληψης], η οποία είναι ισοδύναμη της Ελληνικής <<φρόνηση>>,είναι μεταφρασμένη από τους μεταφραστές μας με αξιοσημείωτη ασυνέπεια . Γιατί προηγουμένως στο Κεφάλαιο 8,5 μετέφρασε την έννοια με αμφότερα << sapient>> και << sentient>> .Στο ίδιο Κεφάλαιο, στοίχος 6-7 , η έκφραση <<sapientia carnis>>{ σοφία της σάρκας]είναι η ισοδύναμή της << prudentia carnis >> [φρόνηση της σάρκας] και << prudential spiritus>> { φρόνηση του Πνεύματος] . Στο Κεφάλαιο 11,25 αυτός χρησιμοποιεί την λέξη <<sapere>>πάλι ,και ομοίως στο ακολουθών Κεφάλαιο 12,3 : <<Εγώ διατάσσω τον καθένα μεταξύ σας όχι να σκέπτεται [sapere] περί του εαυτού του περισσότερο

ανώτερα , παρά αυτός θα όφειλε να σκέπτεται {sapere} ,αλλά να σκέπτεται [sapere} με μετριοπαθή κρίση >> . Αλλά η σημασία αυτής της λέξης είναι κάτι άλλο , παρά αυτό το οποίο είναι κοινά καλεσμένο {sapientia]{ ή στα Ελληνικά <<σοφία>> } και <<prudential>> ,που στα Ελληνικά είναι καλεσμένη <<ευβουλία >> ή <<προμήθεια >>. Η κατάλληλη σημασία είναι, να είσαι σοφός με ένα κάποιο αυτάρεσκο τρόπο ,εκ του οποίου στα Ελληνικά το νόημα είναι ,κάποια φορά << να είσαι σοφός >> ,κάποια φορά << να δοξάζεσαι >> και κάποια φορά <<να αγάλλεσαι >>. Συνεπώς αυτή είναι περισσότερο συχνά αναφερόμενη προς το συναίσθημα μάλλον , παρά στην διάνοια. Αυτή είναι κοινά εφαρμοσμένη προς ανθρώπους που <<σκέπτονται για τους εαυτούς τους να είναι κάτι που αυτοί δεν είναι >> [Γαλάτες 2,6 |6,3 } . Όθεν,<<φρόνηση>> σημαίνει μια αυταρέσκεια αυτού του είδους ΄ και <<φρόνημα>> το συναίσθημα το ίδιο ή την ενέργεια αυτής της <<φρόνησης >> ΄ και <<φρόνιμος >> ,το πρόσωπο που αισθάνεται κατ΄ αυτόν τον τρόπο . Όθεν ,εάν εμείς θα οφείλαμε να μεταφράζουμε κατά ένα ομοιογενή τρόπο ,θα κάναμε καλύτερα να χρησιμοποιούμε την λέξη <<sentire>> ,<< να αισθάνεσαι >> κατά την σημασία της αντίληψης με τον Νου . Στην κοινή ομιλία εμείς λέμε <<ό,τι φαίνεται καλό >> { buonum videri] , στα Γερμανικά << gutdunken>> που είναι κοινά ειπωμένη περί του υπερήφανου και καμιά φορά λαμβάνεται κατά μια καλή σημασία ,καθώς όταν λέμε : << Εγώ αισθάνομαι >>[sentio] ή <<εγώ έχω κατά νου>> [sapio] .Αλλά αυτή δεν εκφράζει την δύναμη της Ελληνικής λέξης καθώς είναι φανερό εδώ : <<για να μην είστε φρόνιμοι στις δικές σας εξεζητημένες σκέψεις >> [στοίχος 25]. ,δηλαδή μήπως εσείς γίνετε αυτάρεσκοι στη σκέψη σας ,αισθανόμενοι υπερήφανοι για τους εαυτούς σας .

22 . << Σημειώστε λοιπόν την χρηστότητα >>. .Επί τη βάσει αυτού του χωρίου εμείς διδάσκουμε ότι όταν βλέπουμε την πτώση των Ιουδαίων ή των αιρετικών ή άλλων, εμείς θα οφείλαμε να θεωρούμε όχι εκείνους που έπεσαν ,αλλά το έργο του Θεού σ΄ αυτούς και έτσι να μπορούμε να μαθαίνουμε να φοβόμαστε τον Θεό δια του παραδείγματος της αθλιότητας των άλλων και κατά κανένα τρόπο να είμαστε υπερήφανοι. Γιατί αυτή είναι η ευγενική διδασκαλία του Αποστόλου ,που μας ωθεί προς μια θεώρηση εκείνου που εργάζεται δια του έργου Του ,παρά προς μια σύγκριση των εαυτών μας με άλλους . Εν αντιθέσει προς αυτό ,πολλοί άνθρωποι υπερήφανοι, με θαυμαστή ανοησία, καλούν τους Ιουδαίους σκυλιά ,κακοποιούς ή οτιδήποτε τους αρέσει ,ενώ αυτοί οι ίδιοι και ισομερώς δεν συνειδητοποιούν ποιος ή τι είναι αυτοί στην όραση του Θεού .Με θράσος συσσωρεύουν βλάσφημες ύβρεις επί αυτών ,ενώ θα όφειλαν να έχουν συμπόνοια για αυτούς και να φοβούνται την ίδια τιμωρία για τους εαυτούς τους .Επί πλέον ,καθώς εάν ήταν βέβαιοι με τους εαυτούς τους και τους άλλους ,απερίσκεπτα ανακηρύσσουν τους εαυτούς τους ευλογημένους και τους άλλους καταραμένους .Τέτοιοι σήμερα είναι οι Θεολόγοι της Κολωνίας που είναι τόσο ηλίθιοι στον ζήλο τους ,που μέσα στα άρθρα τους ,ή μάλλον στα άναρθρα και άτοπα γραπτά ,αυτοί λένε ότι οι Ιουδαίοι είναι καταραμένοι. Γιατί? Επειδή έχουν ξεχάσει τι είναι ειπωμένο στο ακολουθών Κεφάλαιο : << Να ευλογείται και να μην καταράσθε >> [Ρωμ 12,14] και σε ένα άλλο χώρο : << Όταν υβριζόμενοι, εμείς ευλογούμε ,όταν δυσφημούμενοι ,εμείς προσπαθούμε να συμβιβάζουμε >>[1 Κορ 4,12-13] Αυτοί εύχονται να προσηλυτίσουν τους Ιουδαίους δια της βίας και τους βλασφημούν, αλλά ο Θεός θα τους αντιστέκεται .

25 . <<Εγώ θέλω εσείς να εννοείται >>. Επί τη βάσει αυτού του κειμένου είναι κοινά αποδεκτό ότι οι Ιουδαίοι στο τέλος του κόσμου θα επιστρέψουν στην Πίστη ,μολονότι το κείμενο είναι τόσο σκοτεινό που εάν δεν είναι πρόθυμος κάποιος να ακολουθήσει το Κύρος των Πατέρων που εξηγούν τον Απόστολο κατ΄ αυτόν τον τρόπο ,ουδείς θα εφαίνετο να είναι πεπεισμένος γι΄ αυτό ξεκάθαρα με βάση αυτό το κείμενο . Αλλά ο Κύριος επίσης συμφωνεί με αυτή την ιδέα του Αποστόλου στον Λουκά 21,23-24 όταν Αυτός λέει : << Γιατί μεγάλη αγωνία οφείλει να είναι επί της Γης και οργή επί αυτού του λαού ΄ και αυτοί θα πέσουν δια της κόψης του ξίφους και να είναι οδηγημένοι

αιχμάλωτοι μεταξύ όλων των Εθνών ΄ και η Ιερουσαλήμ θα είναι πατημένη από τους Εθνικούς ,μέχρι οι χρόνοι των Εθνικών να είναι εκπληρωμένοι >> ,δηλαδή καθώς Αυτός λέει εδώ : << μέχρι ο πλήρης αριθμός των Εθνικών εισέλθει >>. Και ο Μωυσής στο Δευτερονόμιο 4,30-31 ,όταν είχε προφητεύσει ότι αυτοί πρέπει να είναι οδηγημένοι δια μέσου όλων των Εθνών, συνέχισε λέγοντας : <<Στις τελευταίες ημέρες εσείς θα επιστρέψετε προς τον Κύριο ,τον Θεό σας και θα υπακούσετε στην φωνή Του, γιατί ο Κύριος ο Θεός σας είναι ένας φιλεύσπλαχνός Θεός >> . Ομοίως διαβάζουμε στον Χοσσέα 3,4-5 : <<. Γιατί οι υιοί Ισραήλ οφείλουν να διαμένουν πολύ καιρό χωρίς Βασιλιά ή Πρίγκηπα ,χωρίς θυσία ή στύλο ,χωρίς Ιερατικό ένδυμα ή ειδώλια .Κατόπιν οι υιοί Ισραήλ οφείλουν να επιστρέψουν και να ζητήσουν Κύριο τον Θεό τους και Δαυϊδ τον Βασιλιά τους ΄ και αυτοί οφείλουν να έλθουν με φόβο προς τον Κύριο και προς την καλοσύνη Του στις τελευταίες ημέρες >> . Πάλι στον Χοσσέα 5,12 : <<Εγώ είμαι σαν σκεύος στον Εφραϊμ και σαν ξερή ρίζα στον οίκο Ιούδα >> .Και πάλι 5,15 : << Εγώ θα πάω και θα επιστρέψω στον τόπο Μου ,μέχρι εσείς να είστε καταναλωμένοι και να ζητήσετε το πρόσωπό Μου . Πάλι ο Κύριος λέει στον Ματθ 23,38-39 : <<Ιδού ο οίκος σας είναι ξεχασμένος και έρημος .Γιατί Εγώ σας λέω ότι δεν θα με δείτε πάλι ,μέχρι να πείτε ΄΄Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου΄΄>> . Σύμφωνα με αυτή την ερμηνεία συνεπώς ,το νόημα του Αποστόλου είναι : <<Θέλω εσείς να εννοήσετε αυτό το μυστήριο αδελφοί >> ,δηλαδή <<μην είστε υπερήφανοι ΄ είναι ένα άγιο μυστικό το γιατί οι Ιουδαίοι έπεσαν ,ένα μυστικό που ουδείς άνθρωπος γνωρίζει ,ήτοι ,ότι οι Ιουδαίοι που είναι τώρα ξεπεσμένοι ,οφείλουν να επιστρέψουν και να είναι σωσμένοι ,αφού οι Εθνικοί ,σύμφωνα με την πληρότητα της εκλογής τους έχουν εισέλθει . Αυτοί δεν θα παραμείνουν εκτός για πάντα ,αλλά θα επιστρέψουν κατά τον δικό τους χρόνο >> .Μια πολύ καθαρή απεικόνιση αυτού είναι ο Ιωσήφ ,το σύμβολο του Χριστού, που ήταν πουλημένος από τους αδελφούς του στην Αίγυπτο [Γένεση 37,28] και εκεί υψωμένος στη θέση ενός Διοικητού και στο τέλος αναγνωρισμένος απροσδόκητα από τον Πατέρα του και τους αδελφούς του ,καθώς η Γένεση το θέτει όμορφα κατά το τέλος του βιβλίου .Έτσι επίσης οι Ιουδαίοι που εξέβαλλαν τον Χριστό προς τους Εθνικούς ,όπου Αυτός τώρα έχει την θέση του Διοικητού ,θα έλθουν τελικώς πίσω προς Αυτόν ,συρόμενοι από την δίψα για τον Λόγο μεταξύ των Εθνικών . Ο Απόστολος υποδεικνύει αυτό ,όταν παραθέτει τον Ισαϊα σε σύνδεση με αυτή την δήλωση : <<Και έτσι όλος ο Ισραήλ θα είναι σωσμένος >> [στοίχος 26] . Στην μετάφρασή μας ο Ισαϊας διαβάζεται έτσι στο κεφάλαιο 59,20 : << Και εκεί οφείλει να έλθει ένας λυτρωτής στην Σιών και προς αυτούς που επιστρέφουν από την ανομία, στον Ιακώβ . Αλλά αυτοί δεν θα επιστρέψουν από την ανομία εάν δεν είναι σ΄ αυτήν ,καθώς οι Ιουδαίοι τώρα είναι .Γιατί <<ανευλάβεια >> ή <<ανομία >>,στην Ελληνική <<ασέβεια >>, δεν σημαίνει ακριβώς οποιοδήποτε είδος αμαρτίας, αλλά μια αμαρτία κατά της λατρείας του Θεού ,δηλαδή κατά της Πίστης, δια μέσου της δικής τους αυτό-δικαιοσύνης . Στα Εβραϊκά αυτό είναι καλεσμένο xjyi ,καθώς στον Εκκλ 8,8 : << Η αθεϊα δεν θα σώσει τον ασεβή >> ,δηλαδή η προσωπική του δικαιοσύνη { καθώς αυτός νομίζει] δεν θα σώσει ένα πρόσωπο ,επειδή αυτή δεν είναι δικαιοσύνη ,αλλά αθεϊα . Περαιτέρω ,αυτός προσθέτει την έκφραση <<όταν Εγώ παίρνω μακριά την τις αμαρτίες του >>. [στοίχος 27] ,η οποία δεν είναι στον Ισαϊα, αλλά είναι προστεθειμένη από τον Απόστολο ή προσαγόμενη από άλλους Προφήτες. Και αυτό αποδεικνύει την διαφορά μεταξύ των δύο Διαθηκών .Γιατί η προηγούμενη Διαθήκη ήταν μια ,στην οποία εμείς αυξάναμε την αμαρτία . Αλλά η Νέα Διαθήκη είναι μια ,κάτω από την οποία ο Θεός παίρνει μακριά την αμαρτία .Συνεπώς αυτός είναι προσπαθώντας να πει :<< Αυτή είναι η Διαθήκη της συγχώρησης της αμαρτίας>>,στην οποία <<Αυτός θα εκτοπίσει την αθεϊα από τον Ιακώβ>>, ακριβώς καθώς η άλλη είναι η Διαθήκη της διάπραξης της αμαρτίας υπό την οποία οι άνθρωποι ήταν στραμμένοι προς την αθεϊα . Συνεπώς ο Χριστός δεν έχει ακόμα έλθει προς τους Ιουδαίους ,αλλά Αυτός θα έλθει ,δηλαδή κατά την Έσχατη μέρα ,καθώς οι

παρατιθέμενοι πιο πάνω συγγραφείς έδειξαν . Έτσι είναι ανάγκη να ερμηνεύσουμε εμείς τον Απόστολο να μιλά περί της μυστηριακής έλευσης του Χριστού προς τους Ιουδαίους .Σε άλλους χώρους αυτός ο Λόγος του Ισαϊα είναι ξεκάθαρα εκπληρωμένος δια της φυσικής έλευσης του Χριστού . Συνεπώς εγώ είπα ότι ο Απόστολος μιλά κατά ένα όχι καθαρό τρόπο και εμείς δεν θα ορίζαμε την σημασία του από το κείμενο, εάν δεν πιστεύαμε την ερμηνεία των Πατέρων . Έτσι στον καιρό μας << μια μερική τυφλότης έχει επιπέσει στον Ισραήλ >>,αλλά σε εκείνη την μελλοντική μέρα ,όχι ένα μέρος ,αλλά όλος ο Ισραήλ οφείλει να είναι σωσμένος . Τώρα μόνο κατά μέρος είναι σωσμένοι ,αλλά τότε όλοι οφείλουν να είναι .

Π Ο Ρ Ι Σ Μ Α

Αυτός ο όρος <<μυστήριο>> λαμβάνεται σ΄ αυτό το σημείο κατά μια απόλυτη σημασία, υποδεικνύοντας αυτό το οποίο είναι άγνωστο ,αλλά όχι στην συνηθισμένη σημασία ,κατά τον τρόπο έκφρασης μιας <<συμβολικής>> ή <<μυστηριακής σημασίας >>,όπου υπάρχει ένα νόημα στην επιφάνεια και ένα άλλο στο βάθος . Αλλά αυτό είναι ένα μυστήριο κατά απόλυτη σημασία ,επειδή είναι κρυμμένο σε όλους, δηλαδή ότι η πληρώτης των Εθνικών είναι πηγαίνοντας να εισέλθει ,ενώ κάποιοι Ιουδαίοι πέφτουν . Αυτός λέει το ίδιο πράγμα αλλού ,όπως στους Ρωμ 16,25 : <<Σύμφωνα προς την αποκάλυψη του μυστηρίου ,το οποίο ήταν κρατημένο μυστικά από χρόνους αιωνίους >> .Και επίσης στους Κολοσσαείς 1,26 . Γιατί ολόκληρο αυτό το κείμενο έχει τον σκοπό της παρακίνησης του λαού του να επιστρέψει . Συνεπώς ο Απόστολος με σκοπό να μπορούσε να είναι εννοημένος ορθά ,θα πρέπει εμείς να εννοούμε ότι οι παρατηρήσεις του εκτείνονται επί όλου του πλήθους του Ιουδαϊκού λαού και αναφέρεται προς τους καλούς μεταξύ αυτών ,τόσο του παρελθόντος, όσο του παρόντος και του μέλλοντος . Μολονότι κάποιοι μεταξύ αυτών είναι χαμένοι , εν τούτοις το πλήθος αυτών πρέπει να μη προσβάλλεται εξ αιτίας των εκλεκτών. Ακριβώς καθώς κάθε κοινότητα πρέπει να τιμάται εξ αιτίας των καλών Πολιτών, ακόμα και αν αυτοί είναι μικρότεροι σε αριθμό από τους ανόμους .Όθεν ,αυτός ακριβώς ο κανόνας εφαρμόζεται αναφορικά με την ερμηνεία της Γραφής ,ήτοι ότι αυτός μιλά ταυτόχρονα σε σχέση με τους καλούς και τους κακούς που υπάρχουν στο ένα μυστηριακό σώμα -- γιατί έτσι ο Ιουδαϊκός λαός είναι ένα <<Άγιο πλήθος>> εξ αιτίας των εκλεκτών , αλλά <<σπασμένος κλάδος>> εξ αιτίας των χαμένων .Έτσι αυτοί είναι μία <<εκπλήρωση>> και μία <<ελάττωση>> ΄ ομοίως αυτοί είναι <<εχθροί λόγω των Εθνικών >>και ταυτόχρονα <<οι στενά αγαπημένοι εξ αιτίας των Πατέρων >> -- Η Γραφή είναι μιλώντας συνεχώς σε σχέση με τον ίδιο λαό ,εξ αιτίας της ανευρισκόμενης διαφορετικότητας μεταξύ αυτών . Αυτό ηχεί καθώς εάν ο Απόστολος ευχόταν ο ίδιος λαός να είναι θεωρημένος αμφότερα ,προσωπικοί του φίλοι και προσωπικοί εχθροί και ενώ αυτός ακόμα διακρίνει μεταξύ προσώπων, ωστόσο βεβαιώνει ότι αυτοί ανήκουν στην ίδια μάζα . Συνεπώς χρησιμοποιεί τον όρο <<πάς>> ,έτσι ώστε να μπορεί να δείξει ότι είναι μιλώντας όχι για μεμονωμένους ανθρώπους ,αλλά για όλο το Γένος ,στο οποίο είναι πολλοί ανόσιοι άνθρωποι . 28 . <<όσον αφορά το Ευαγγέλιο >> . Ο όρος << εχθροί>> σ΄ αυτό το χωρίο λαμβάνεται κατά μια παθητική σημασία , δηλαδή αυτοί είναι άξιοι να υπάρχουν μισούμενοι και ο Θεός τούς μισεί και γι΄ αυτόν τον λόγο έτσι κάνει ο Απόστολος και όλοι που είναι του Θεού .Αυτό είναι καθαρά υποδεικνυόμενο δια της αντίθεσης <<αλλά αυτοί είναι αγαπητοί >>,καθώς εάν να λέει , αυτοί είναι μισούμενοι και εν τούτοις αγαπητοί ,δηλαδή η μάζα είναι αγαπώμενη και μισούμενη ΄ μισούμενοι <<όσον αφορά το Ευαγγέλιο ….για χάρη σας>>, δηλαδή επειδή εσείς έχετε υπάρξει αγαπώμενοι σύμφωνα προς το Ευαγγέλιο και έτσι αυτοί είναι μισούμενοι όσον αφορά το Ευαγγέλιο ΄ αλλά εν τούτοις αυτοί είναι αγαπητοί <<για χάρη των Πατέρων τους >>, δηλαδή επειδή η εκλογή υιοθετεί μερικούς μεταξύ αυτών, μέχρι ακριβώς αυτή την ημέρα ΄ συνεπώς αυτοί είναι αγαπώμενοι εξ αιτίας των Πατέρων, επειδή

αυτοί, επίσης, είναι φίλοι .
29 . << Γιατί τα δώρα του Θεού είναι αμετάκλητα >> .Αυτή είναι μια αξιοσημείωτη δήλωση ΄ γιατί η Βουλή του Θεού δεν είναι αλλαγμένη ,είτε από τις αξίες ή τις αναξιότητες του καθενός ΄ έτσι Αυτός δεν μεταμελείται για τα δώρα και τις κλίσεις που Αυτός έχει υποσχεθεί ,επειδή οι Ιουδαίοι είναι τώρα ανάξιοι αυτών και εσείς είστε άξιοι . Αυτός δεν είναι αλλαγμένος ακριβώς επειδή εσείς είστε αλλαγμένοι και συνεπώς αυτοί οφείλουν να στραφούν πίσω και να είναι οδηγημένοι πάλι προς την αλήθεια της Πίστης . Συνεπώς στα Ελληνικά διαβάζουμε <<αμεταμέλητα >>,δηλαδή <<τα δώρα του Θεού είναι ανέκκλητα >>. Όθεν αυτό δεν είναι ένα ζήτημα της Μετάνοιας μας, αλλά του Θεού ,που μετανοεί γι΄ αυτό που Αυτός αλλάζει και καταστρέφει .
33. <<Ω Βάθος του Πλούτου και της Σοφίας και της Γνώσεως του Θεού >> . << Σοφία και Γνώση ! >> .Σύμφωνα με τον ευλογημένο Αυγουστίνο αυτή είναι μια ορθή διάκριση, επειδή στην Σοφία ανήκει ο στοχασμός των αιωνίων πραγμάτων ,αλλά στην Γνώση η αντίληψη των πρόσκαιρων πραγμάτων . Έτσι η Σοφία έχει υπάρξει δημιουργημένη να πραγματεύεται εκείνα τα πράγματα που δεν είναι βλεπόμενα ή διακρινόμενα ,εκτός δια Πίστεως ή δι ΄ εκστάσεως στον Ουρανό .Αλλά η Γνώση πραγματεύεται εκείνα τα πράγματα που είναι εκτός του Θεού και δημιουργημένα . Συνεπώς η Σοφία του Θεού είναι εκείνη η Σοφία δια της οποίας Αυτός στοχάζεται όλα τα πράγματα εντός του Εαυτού Του ,πριν και εκείθεν και εντός του ερχομού τους σε ύπαρξη ,αλλά η Γνώση του Θεού είναι εκείνη η Γνώση δια της οποίας Αυτός γνωρίζει τα πράγματα καθώς αυτά είναι ΄ και έτσι αυτή είναι καλεσμένη <<η Γνώση της όρασης>> .

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΩΔΕΚΑΤΟ

1 . << Παρακαλώ λοιπόν εσάς ,αδελφοί >> .Ο Απόστολος είναι στην κατεύθυνση τού να διδάξει Χριστιανική Ηθική και τόσο που ουδέν άλλο ενδιαφέρον είναι τέτοιας μεγάλης σημασίας μέχρι το τέλος της Επιστολής ,όσο το να ξεριζώσει την δική μας σοφία και ιδιαίτερη θέληση .Συνεπώς αρχίζει αμέσως με την πλέον επιζήμια όλων των πληγών ,επειδή αυτή ,υπό την λεπτή φαινομενική όψη των καλών έργων ,μπορεί ξανά να διαλύσει την Πνευματική γέννηση και να σκοτώσει αυτήν με ακριβώς αυτά τα ίδια τα έργα .Επιπλέον αυτός κάνει αυτό όχι μόνο σ΄ αυτή την Επιστολή ,αλλά σε όλες ανεξαρτήτως ,κατά τον πλέον λεπτομερή τρόπο ,επειδή γνωρίζει ότι όλα τα δικά μας καλά έργα είναι ουδέν ,χωρίς να ληφθεί υπ΄ όψιν η Ενότης , η Ειρήνη ,η Αγάπη και η Ταπεινότης ,γιατί για όλα αυτά ,αυτή η σοφία είναι άμεσος θάνατος .Όθεν αυτός λέει επίσης στους Φιλιπησίους 2,1 και κάτω : <<Λοιπόν ,εάν υπάρχει κάποια στοργή και συμπάθεια ,κάνετε πλήρη την χαρά μου, υπάρχοντες του ίδιου φρονήματος ,έχοντας την ίδια αγάπη ,υπάρχοντες ομόψυχοι και ομόφρονες ΄ μη πράττοντες ουδέν εξ αντιζηλίας ή κενοδοξίας ,αλλά εν ταπεινοφροσύνη να θεωρείται τους άλλους καλύτερους ,παρά τους εαυτούς σας .Ας κοιτά ο καθένας σας όχι μόνο το δικό του συμφέρων ,αλλά επίσης προς τα συμφέροντα των άλλων . Να έχετε αυτό το φρόνημα μεταξύ σας ….κ.λ.π >>. Κατά τον ίδιο τρόπο διαβάζουμε στην 2 Κορινθ 6,1 : <<εργαζόμενοι μαζί με Αυτόν λοιπόν ,σας ικετεύουμε να μην δεχθείτε την Χάρη του Θεού ματαίως >> . Ομοίως αυτός λέει εδώ : << Παρακαλώ λοιπόν εσάς δια του ελέους του Θεού>> ,καθώς εάν να λέει << Δια του ελέους το οποίο εσείς έχετε λάβει, κοιτάξτε σ΄ αυτό, ώστε να μην λάβετε αυτό ματαίως ,αλλά μάλλον να παρουσιάσετε τα σώματά σας σαν μια ζώσα θυσία >> .Περαιτέρω ,τί σημαίνει αυτή η <<παρουσίαση μιας ζωντανής θυσίας, αυτός συνεχίζει στον ίδιο χώρο { 2 Κορινθ 6,4 και κάτω] <<με υπομονή πολλή ,με νηστεία ,με επαγρύπνηση ,με κόπους ,κ.λ.π. >> .
2 . <<. Αλλά να είστε μεταμορφωμένοι >>. Αυτό το σχόλιο είναι καμωμένο εξ αιτίας της πορείας προς τα εμπρός . Γιατί αυτός είναι μιλώντας περί εκείνων των ανθρώπων που έχουν αρχίσει να είναι Χριστιανοί .Η ζωή τους δεν είναι ένα στατικό πράγμα,

αλλά σε κίνηση από το καλό στο καλύτερο ,ακριβώς καθώς ένας άρρωστος άνθρωπος προχωρά από την αρρώστια στην υγεία ,καθώς ο Κύριος επίσης υποδεικνύει στην περίπτωση του μισοπεθαμένου ανθρώπου που ήταν λαμβανόμενος στην φροντίδα του Σαμαρείτη .Κατά τον ίδιο τρόπο στη Γένεση 1,2 το Πνεύμα του Θεού δεν ανεπαύθει ,αλλά <<ήταν κινούμενο επί της επιφάνειας των υδάτων >>. Και στο Δευτερονόμιο 32,11 : <<Σαν ένας αετός που μετακινεί την φωλιά του ,που φτεροκοπά πάνω από τα μικρά του >>.Και στον ψαλμό 18,10 : << Αυτός υψώθηκε και πέταξε . Αυτός πέταξε επί των πτερών του ανέμου >>. Όθεν ο ευλογημένος Βερνάρδος λέει : <<όταν εσύ αρχίζεις να παύεις να εύχεσαι να γίνεις καλύτερος ,εσύ παύεις να είσαι καλός >>. Είναι ουδεμίας αξίας για ένα δένδρο να αυξάνει πράσινο και να παράγει άνθη ,εάν δεν φέρει αυτό επίσης καρπούς επί των ανθών . Συνεπώς πολλοί πεθαίνουν κατά την ανθισμένη φάση .Γιατί ακριβώς καθώς υπάρχουν πέντε στάδια στην περίπτωση των πραγμάτων της φύσης : μη ύπαρξη ,γίγνεσθαι ,ύπαρξη, ενέργεια, ύπαρξη της ύπαρξης ,δηλαδή στέρηση ,Ουσία , μορφή ,δράση ,πάθος σύμφωνα με τον Αριστοτέλη ,έτσι επίσης με το Πνεύμα : Μη ύπαρξη είναι ένα πράγμα χωρίς κάποιο όνομα και ένας άνθρωπος στις αμαρτίες του ΄ Γίγνεσθαι είναι δικαίωση ΄ Ύπαρξη είναι Δικαιοσύνη ΄ Ενέργεια είναι το ζείν και πράττειν δικαίως ΄ Ύπαρξη της Ύπαρξης είναι το να είναι καμωμένος τέλειος και πλήρης . Και αυτά τα πέντε στάδια κατά κάποιο τρόπο είναι πάντοτε σε κίνηση στον άνθρωπο .Και οτιδήποτε είναι ευρισκόμενο στη φύση του ανθρώπου ---εκτός του πρώτου σταδίου, τής μη ύπαρξης και της εσχάτης μορφής της ύπαρξης ,γιατί μεταξύ αυτών των δύο , μη ύπαρξης και ύπαρξη της ύπαρξης, υπάρχουν τα τρία στάδια τα οποία είναι πάντοτε σε κίνηση ,ήτοι γίγνεσθαι, υπάρχειν και ενεργείν ---δια μέσου της νέας του γέννησης ,αυτός κινείται από την αμαρτία προς την Δικαιοσύνη και έτσι από το μη υπάρχειν δια μέσου του Γίγνεσθαι προς το Υπάρχειν .Και όταν αυτό έχει συμβεί, αυτός ζει δικαίως . Αλλά από αυτήν την νέα ύπαρξη , η οποία είναι πραγματικά μια μη ύπαρξη , ο άνθρωπος προχωρά και περνά προς μια άλλη νέα ύπαρξη δια της ύπαρξης της ύπαρξης ,δηλαδή δια μέσου του γίγνεσθαι νέος ,αυτός προχωρά να γίνεται καλύτερος και από αυτό πάλι σε κάτι νέο . Έτσι είναι πολύ ορθό να λέγεται ότι ο άνθρωπος είναι πάντοτε σε στέρηση ,πάντοτε στο γίγνεσθαι ή εν δυνάμει εντός της ύλης και πάντοτε σε ενέργεια . Ο Αριστοτέλης φιλοσοφεί σε σχέση με αυτά τα ζητήματα και το κάνει καλά ,αλλά ο κόσμος δεν τον καταλαβαίνει καλά . Ο άνθρωπος είναι πάντοτε σε μη ύπαρξη ,σε γίγνεσθαι ,σε ύπαρξη ,πάντοτε σε στέρηση ,σε προσωπική εξέλιξη ,σε ενέργεια ,πάντοτε σε αμαρτία ,σε δικαίωση ,σε δικαιοσύνη, δηλαδή αυτός είναι πάντοτε ένας αμαρτωλός ,πάντοτε ένας μετανοημένος ,πάντοτε δίκαιος . Γιατί το γεγονός ότι αυτός μετανοεί κάνει έναν δίκαιο άνθρωπο ,εξ ενός αδίκου τέτοιου. Έτσι η μετάνοια είναι το μέσον μεταξύ αδικίας και δικαιοσύνης .Και έτσι ένας άνθρωπος είναι σε αμαρτία σαν τον <<terminus ad quo>> και δικαιοσύνης σαν τον << terminus ad quem>> . Συνεπώς εάν εμείς είμαστε πάντοτε μετανοημένοι, εμείς είμαστε πάντοτε αμαρτωλοί και εν τούτοις δια του τρόπου τούτου εμείς είμαστε δίκαιοι και είμαστε δικαιωμένοι ΄ εμείς είμαστε εν μέρει αμαρτωλοί και εν μέρει δίκαιοι ,δηλαδή είμαστε ουδέν άλλο παρά μετανοημένοι . Ομοίως από την άλλη μεριά οι ασεβείς, που ξεκινούν από δικαιοσύνη ,κρατούν μια μέση θέση ,μεταξύ αμαρτίας και δικαιοσύνης ,αλλά με μια αντίθετη κατεύθυνση .Γιατί αυτή η ζωή είναι ο δρόμος προς τον Ουρανό ή προς την Κόλαση . Ουδείς είναι τόσο καλός που αυτός δεν γίνεται καλύτερος και ουδείς τόσο κακός που αυτός δεν γίνεται χειρότερος ,μέχρι τελικώς εμείς να έλθουμε στην τελική μας κατάσταση .Ο Απόστολος αγγίζει αυτό κατά ένα πολύ αποτελεσματικό τρόπο . Αυτός δεν λέει : <<να είστε μεταμορφωμένοι προς την ανακαίνιση >> , αλλά << δια της ανακαινίσεως >> ή <<δια μέσου της ανακαινίσεως >> ή ακόμα καλύτερα ,καθώς αυτό είναι στο Ελληνικό κείμενο χωρίς πρόθεση : <<Να είστε μεταμορφωμένοι τή ανακαινώσει του νοός >> .Αυτός προσθέτει την έκφραση <<δια της ανακαινίσεως >>έτσι ώστε αυτός να μην όφειλε να

φαίνεται να είναι διδάσκοντας δια μέσου της έκφρασης <<μεταμόρφωσης >>,σαν κάτι αναφερόμενο στην μεταμόρφωση ενός ασταθούς Νου ή κάποια ανανέωση μιας εξωτερικής λατρείας ,αλλά μάλλον του Νου από μέρα σε μέρα ,περισσότερο και περισσότερο ,σύμφωνα με την δήλωση στην 2 Κορινθ 4,16 <<η εσωτερική μας φύση είναι υπάρχοντας ανακαινισμένη κάθε μέρα >> και Εφεσίους 4,23: << Να είστε ανανεωμένοι στο Πνεύμα του Νου σας >> και Κολοσσαείς 3.10 <<Εσείς έχετε ενδυθεί τον νέο άνθρωπο ,ο οποίος είναι υπάρχων ανακαινούμενος >> .

1 . <<θυσία ζώσα >>. Η αληθινή θυσία προς τον Θεό δεν είναι κάτι εκτός ημών ή που ανήκει σε εμάς ή κάτι πρόσκαιρο ή στιγμιαίο ,αλλά αυτή είναι εμείς οι ίδιοι ,για πάντα, σύμφωνα προς την δήλωση του Ψαλμού 110,4 : << Εσείς είστε Ιερείς για πάντα >> και ώς εκ τούτου Αυτός έχει ένα αιώνιο Ιερατείο . Οι Εβραίοι 7,17 καθώς και οι Παροιμίες 23,26 λένε :<<Υιέ Μου, δώσε Μου την καρδιά σου >> . Και ο Απόστολος μιλά περί μιας <<ζώσας>> θυσίας για να δείξει την διαφορά [καθώς ο Λύρα λέει } από τις θυσίες των ζώων ,που ήταν παλαιότερα προσφερόμενα νεκρά . Ο ευλογημένος Γρηγόριος εξηγεί κατά τον ίδιο τρόπο. Αλλά η καλύτερη ερμηνεία παραπέμπει προς την Πνευματική Ζωή , κατά την σημασία ότι αυτή είναι να γεννήσει καλό . << Ούτος ώστε >> ,καθώς αυτός λέει πιο πάνω ,Ρωμ 6,6 << το σώμα της αμαρτίας να δύναται να είναι καταστραμμένο >> . Γιατί το << σώμα της αμαρτίας>> είναι νεκρό ενώπιον του Θεού . Αλλά τα καλά έργα που είναι εκτελεσμένα από μολυσμένους ανθρώπους είναι ουδέν και έτσι αυτός συνεχίζει προσθέτοντας την λέξη <<αγία>>, που ο Λύρα ερμηνεύει σαν <<σταθερά >>και <<παρατεταμένη>> ,μια ευσεβής αλλά άτοπη ερμηνεία .Γιατί στη Γραφή η λέξη <<άγιος >>δεν χρησιμοποιήται κατά την σημασία κάποιου πράγματος σταθερά εδραιωμένου και απαραβίαστου ,ούτε κατά την σημασία κάποιου πράγματος που είναι <<χωρίς γη>> [α-γιος] ,καθώς εάν η Ελληνική λέξη ήταν προερχόμενη από κάποιο << χωρίς>> και <<Γη>> . Τέτοιες ιδέες είναι όνειρα . Αλλά μάλλον η λέξη <<άγιος >> σημαίνει κάτι ξεχωρισμένο ή τοποθετημένο χωριστά ,κρατημένο μακριά από το βέβηλο ,κάτι που είναι μετακινημένο από άλλες χρήσεις και εφαρμοσμένο μόνο προς άγιους σκοπούς άξιους του Θεού, κάτι αφιερωμένο , καθώς στην Έξοδο 19,10. <<Καθαγιάσατε τον λαό σήμερα και αύριο και ας πλύνουν αυτοί τα ενδύματά τους , κ.λ.π.>>. Και πάλι ,Ιησούς του Ναυή 3,5 <<Αγιάστε τους εαυτούς σας ΄ γιατί αύριο ο Κύριος θα κάνει θαυμάσια μεταξύ σας >>. Και 1 Σαμουήλ 21,4 : << Εάν οι νέοι άνδρες είναι καθαροί ,ειδικά από γυναίκες ,αυτοί οφείλουν να φάνε>> .Και ο Δαυίδ απάντησε : << Αληθινά οι γυναίκες κρατήθηκαν μακριά ΄ τα δοχεία των νέων ανδρών είναι άγια >>, δηλαδή καθαρά και αγνά . Έπειτα το κείμενο συνεχίζει : << Τώρα αυτός ο τόπος είναι μολυσμένος ,αλλά οφείλει επίσης να είναι αγιασμένος αυτήν την ημέρα ΄ και τους έδωσε τον άγιο άρτο >> . Είναι ξεκάθαρο ,συνεπώς ,ότι η λέξη <<άγιος>>σημαίνει το ίδιο σαν καθαρός ή αγνός ,ξεχωρισμένος ,ιδιαιτέρως η καθαρότης που είναι οφειλόμενη προς τον Θεό . Ο ευλογημένος Γρηγόριος στην <<ομιλία επί του Ιεζεκιήλ >> λέει : <<Μια ζωντανή θυσία είναι ένα σώμα που είναι βασανισμένο υπέρ του Κυρίου και είναι καλεσμένο ζώσα ουσία επειδή αυτό ζει ενάρετα και είναι νεκρό προς τις φαυλότητες ΄ αυτό είναι << μια θυσία>>, επειδή είναι ήδη νεκρό σε σχέση με αυτόν τον κόσμο και τα διεφθαρμένα του έργα ΄ << ζωντανή >> , επειδή όλα τα πράγματα που αυτό ακολουθεί είναι καλά >> . Συνεπώς ο Απόστολος χρησιμοποιεί την λέξη <<αγία>> κατά την σημασία της αγνότητας, έτσι ώστε τα σώματα δεν πρέπει να είναι διεφθαρμένα από ακολασίες ,καθώς αυτός έχει πει πιο πάνω στους Ρωμ 6,19 : <<Παραδώστε τα μέλη σας προς δικαιοσύνη σε αγιασμό >> και στην 1 Κορινθ 7,34 : <<ώστε αυτή να δύναται να είναι αγία σε αμφότερα ,σώμα και Πνεύμα >> .Εν συντομία λοιπόν , <<άγιο>> είναι το ίδιο καθώς <<καθαγιασμένο >> ,το να είναι αγνό και καθαρό ενώπιον του Θεού, εξ αιτίας του οποίου αυτό είναι διαφορετικό από την καθαρότητα που τηρείται μεταξύ των ανθρώπων .Εν τούτοις, κατά ένα παράξενο τρόπο, υπάρχει μία σύγχυση σε σχέση με την διαφορά μεταξύ του << άγιος >>και του

<<καθαγιασμένος >>,μεταξύ <<αγιότητας>> και <<αγιοποιήσεως>> . Όθεν εμείς είμαστε ορθοί στα Γερμανικά λέγοντας << Heilig>> [άγιος] μάλλον ,παρά <<rein >>{ αγνός]. Γιατί αυτό είναι ουδέν ,εμείς να εκτελούμε καλά έργα και να ζούμε μια αγία ζωή ,εάν εμείς δια του τρόπου τούτου δοξάζουμε τους εαυτούς μας ΄ εξ αυτού η έκφραση ακολουθεί <<ευάρεστον στον Θεό >> .Αυτός λέει αυτό κατ΄ αντίθεση προς την ματαιοδοξία και υπερηφάνεια που τόσο συχνά υπονομεύουν τις καλές μας πράξεις. Γιατί ακριβώς καθώς ό φθόνος καταδιώκει την ευτυχία κάποιου άλλου ,έτσι η υπερηφάνεια ή η ματαιοδοξία επιδιώκουν τα δικά τους .Έτσι αυτοί γίνονται ανόητες παρθένες που έχουν τις λαμπάδες τους ,δηλαδή ζουν άγιες ζωές ,αλλά δεν έχουν λάδι ,επειδή ζητούν να ευαρεστούν ανθρώπους . Και αυτό είναι περισσότερο σημαντικό ,να ευαρεστούν μόνο τον Θεό ,παρά να είναι άγιοι . Γιατί αυτό είναι το πλέον δύσκολο για εκείνους που έχουν μια αίτια ,τέτοια σαν την αγιότητα ,να μην ευαρεστούνται με τους εαυτούς τους ,να μην ενδιαφέρονται για την δυσαρέσκεια των άλλων ,αλλά να είναι δυσαρεστημένοι με τους εαυτούς τους .
<<η λογική σας λατρεία >> . Ο Λύρα ερμηνεύει αυτό σαν <<διακριτική και μετριοπαθή λατρεία >> έτσι ώστε ένας άνθρωπος δεν καταστρέφει το φυσικό του σώμα ,αλλά κρατά αυτό υπό υποταγή ,αναφορικά με τις φυσικές λαγνείες .Και μολονότι αυτή είναι μια καλή και ωφέλιμη παρατήρηση ,εν τούτοις σ΄ αυτό το χωρίο δεν είναι αυτό ο στόχος του Αποστόλου . Πράγματι στο Ελληνικό κείμενο αυτός ξεχωρίζει αυτήν την έκφραση ,από εκείνη που προηγείται αυτής ,χρησιμοποιώντας το άρθρο ,λέγοντας : << την λογική λατρεία υμών >>, καθώς εάν ήθελε να δώσει μια αιτία τού γιατί υπήρξε λέγοντας ότι αυτοί θα όφειλαν να προσφέρουν τα σώματά τους σαν μια θυσία, καθώς εάν να λέει : <<Εγώ είμαι λέγοντας αυτό προς εσάς ,επειδή είμαι προσπαθώντας να σας διδάξω ότι οφείλεται στον Θεό μία λογική θυσία και όχι μια κτηνώδη, διατηρώντας φιλικές σχέσεις με τον Νέο Νόμο της Πίστης >> . Γιατί η λέξη <<λογικός>>σημαίνει <<ορθολογικός>>,ακριβώς καθώς <<άλογος >> σημαίνει <<ανορθολογικός >>. Και η λέξη <<λατρεία>>[obsequium] ή <<υπηρεσία >> [λατρεία] παραπέμπει προς την ίδια την θυσία ή το πραγματικό τυπικό αυτού του είδους της ζωντανής θυσίας . Γιατί προσπαθεί να πει: << Παρουσιάστε την υπηρεσία σας ,η οποία είναι λογική, δηλαδή τα σώματά σας σαν μια ζώσα θυσία >> .
2. << ώστε εσείς να μπορείτε να δοκιμάζεται τί είναι το θέλημα του Θεού , τί είναι αγαθό και ευάρεστο και τέλειο >> .Κάποιοι ερμηνευτές αποδίδουν την λέξη <<αγαθό>> προς εκείνους που είναι αρχίζοντας ,<<ευάρεστον >> προς τους προχωρημένους ,και <<τέλειο>> προς εκείνους που είναι τέλειοι . Και αυτή δεν είναι μια κακή εφαρμογή . Αυτές οι λέξεις μπορούν επίσης να είναι συνδεμένες προς τις τρείς προηγούμενες εκφράσεις <<ζώσα ,αγία, ευάρεστον στον Θεό >> [στοίχος 1]. Αυτό είναι η <<αγαθή>> θέληση του Θεού εμείς να κάνουμε καλό ΄ η <<ευάρεστη>> θέληση, όπου εμείς ζούμε αγνά και απέχουμε από αμαρτίες΄ και <<τέλεια >>θέληση, όπου εμείς θα οφείλαμε να επιθυμούμε να είμαστε ευάρεστοι στον Θεό μόνο . Αλλά όταν ο Απόστολος λέει ότι η δοκιμή αυτής της τριπλής αντίληψης της Θεϊκής θέλησης έρχεται, με το να υπάρξουμε μεταμορφωμένοι σε ένα Νέο Νου ,αυτός είναι υποδεικνύοντας κάτι ακόμα περισσότερο βαθύ ,από αυτό που μπορεί να είναι εκφρασμένο με γραπτές λέξεις ,κάτι το οποίο μπορεί να είναι εννοημένο μόνο δι΄ εμπειρίας . Συνεπώς εκείνοι <<που είναι οδηγημένοι δια του Πνεύματος του Θεού >> [Ρωμ 8,14] είναι εύκαμπτοι στον Νου και στη σκέψη .<< Το δεξί χέρι του Θεού τούς οδηγεί θαυμασίως >> {ψαλμός 45,4] εκεί όπου αυτοί ,ούτε σκέπτονται ,ούτε θέλουν να πάνε , <<πάνω από όλες τις σκέψεις >>.Και όταν αυτοί είναι οδηγημένοι κατ΄ αυτόν τον τρόπο ,η θέληση του Θεού ΦΑΙΝΕΤΑΙ να πηγαίνει εναντίον τους οξύτατα και δυσάρεστα και σχεδόν απελπιστικά . Ωστόσο, σ΄ αυτή την καθοδήγηση ,δείχνουν τους εαυτούς τους ταπεινά παραιτούμενοι και υπομένοντας όλα τα πράγματα εν Πίστη ,ακόμα και όταν μπορεί να έχουν υπάρξει δοκιμασμένοι εξαιρετικά σκληρά ,και τότε αυτοί αρχίζουν να μαθαίνουν πόσο καλό αυτό το θέλημα έχει υπάρξει, αν και

κρυμμένο, ακόμα και παρεξηγημένο ,όταν αυτό ήταν υπάρχοντας εκπληρωμένο . Αλλά οι άπιστοι <<έχουν περιφρονήσει την Βουλή>> { ψαλμός 107,11} του Θεού, επειδή αυτοί ενεργούν σύμφωνα προς την δική τους σχηματισμένη ιδέα και θέλουν τα πράγματα καμωμένα κατ΄ εκείνο τον τρόπο, ούτε είναι πρόθυμοι να θέσουν παράμερα τις δικές τους ιδέες ή να είναι μεταμορφωμένοι . Όθεν, αυτοί δεν <<δοκιμάζουν τί είναι το αγαθό θέλημα του Θεού ,αλλά << είναι συμμορφούμενοι προς αυτόν τον κόσμο >>, αφού βασίζονται μόνο στα δικά τους αισθήματα και την εμπειρία .Γιατί η ίδια η Πίστη μεταμορφώνει την σκέψη και μας οδηγεί να αναγνωρίζουμε την θέληση του Θεού .Η προς Εφεσίους 3,18 εκφράζει αυτή την ίδια ιδέα : << ώστε εσείς να μπορείτε να έχετε την δύναμη να καταλάβετε με όλους τους αγίους, τί είναι το πλάτος και μήκος και ύψος και βάθος ,ώστε να μπορείτε να είστε πληρωμένοι με όλη την πληρότητα του Θεού >> . Και αυτός συνεχίζει : <<Τώρα προς Αυτόν που είναι ικανός να κάνει πολύ περισσότερα ,πάνω από αυτό που εμείς σκεπτόμαστε , κ.λ.π. >> . Γιατί οσάκις ο Θεός μας δίνει ένα νέο βαθμό Χάρης , Αυτός δίνει κατά τέτοιο τρόπο που συγκρούεται με όλη την σκέψη μας και αντίληψη . Έτσι αυτός που τότε δεν θα παραχωρήσει ή αλλάξει την σκέψη του ή περιμένει και απωθεί την Χάρη του Θεού ή είναι ανυπόμονος ,ουδέποτε αποκτά αυτή την Χάρη . Συνεπώς η Μεταμόρφωση του Νου μας είναι η πλέον χρήσιμη γνώση που οι Πιστοί στον Χριστό μπορούν να κατέχουν . Και η διατήρηση του δικού μας νου είναι η πλέον ζημιογόνα αντίσταση προς το Άγιο Πνεύμα . Εμείς οφείλουμε να αποδείξουμε αυτό με κάποια παραδείγματα . Όταν ο Αβραάμ ήταν διαταγμένος να εξέλθει εκ της χώρας του και δεν γνώριζε τον τόπο πού ήταν να πάει ,αυτό ήταν σίγουρα αντίθετο προς την σκέψη του . Ομοίως όταν αυτός ήταν διαταγμένος να θυσιάσει τον Υιό του ,αυτό απαιτούσε μια εξαιρετικά αξιοθαύμαστη μεταμόρφωση του Νου, καθώς η Ρωμ 4,3 αποδεικνύει ΄ και η θέληση του Θεού αναφορικά με τον Ισαάκ φάνηκε σκληρή, δυσάρεστη και απελπιστική ΄ και εν τούτοις μετά ήταν αποδειγμένο να έχει υπάρξει η καλύτερη δυνατή, πλήρης ευλογίας ,τέλεια . Το ίδιο θα μπορούσε επίσης να εξηγείται από τις περιπτώσεις του Δαυίδ και της Παρθένου Μαρίας . Αλλά είναι αναγκαίο ο κάθε άνθρωπος να έχει την δική του εμπειρία και προσεκτικά να παρατηρεί την δική του θεώρηση .Γιατί αυτή η προσωπική θέληση είναι ένα τρομερό εμπόδιο, πράγματι σαν ένα αποτέλεσμα αυτή διαφωνεί με άλλες και κάνει έναν άνθρωπο να αντιστέκεται στους ανωτέρους του και να είναι σοφός στις δικές του επιτηδεύσεις σκέψης ,ενάντια στους ανωτέρους του και εκείνους δια μέσου των οποίων οι λόγοι και το έργο του Θεού θέλουν να αποδεικνύουν την θέλησή Του. Όθεν αυτός συνεχίζει με τις λέξεις : << γιατί εγώ σας λέω ,κ.λ.π. >>[στοίχος 3] .Γιατί στην Εκκλησία ο Θεός κάνει ουδέν άλλο ,παρά μεταμορφώνει αυτόν τον Νου και στην μεταμόρφωσή Του αντιστέκονται αυτοί που είναι ικανοποιημένοι με την δική τους σκέψη ΄ αυτοί ενοχλούν τα πάντα και παράγουν σχίσματα και αιρέσεις .Αυτοί είναι<< άνθρωποι κατεφθαρμένοι τον νου >> ,καθώς αυτός τους καλεί σ΄ ένα άλλο μέρος { 2 Τιμ 3,8] . Και έτσι ακριβώς η σοφία του Θεού είναι κρυμμένη υπό την φαινομενική όψη της ανοησίας και η αλήθεια υπό την μορφή του ψέματος ΄ γιατί ο Λόγος του Θεού ,τόσο συχνά όσο αυτός έρχεται ,έρχεται σε μία μορφή αντίθετη προς την δική μας σκέψη ,η οποία φαίνεται κατά την δική μας γνώμη να έχει την αλήθεια , τόσο πολύ ώστε ο Χριστός κάλεσε τον Λόγο Του αντίπαλό μας στον Ματθ 5,25 : << Γίνετε φίλοι με τους αντιδίκους σας >>και στον Χοσσέα 5,14 : << Γιατί Εγώ είμαι σαν ένας λέων προς τον Εφραϊμ και σαν ένα λιονταράκι προς τον οίκο Ιούδα >> ,δηλαδή Εγώ θα είμαι αντίθετος ,--- έτσι επίσης η θέληση του Θεού ,μολονότι αυτή είναι αληθινή και φυσικά << αγαθή , ευάρεστη και τέλεια >>,εν τούτοις είναι τόσο κρυμμένη υπό την μεταμφίεση του κακού ,της δυσαρέσκειας και της απελπισίας ,που στην θέλησή μας και καλή πρόθεση ,τρόπος του λέγειν ,αυτή φαίνεται να είναι ουδέν άλλο ,παρά το πλέον κακό και το πλέον απελπιστικό πράγμα και κατά κανένα τρόπο η θέληση του Θεού, αλλά μάλλον η θέληση του διαβόλου ,εκτός εάν ο άνθρωπος εγκαταλείπει την

δική του θέληση και καλές προθέσεις και υποτάσσει τον εαυτόν του ,με πλήρη άρνηση της δικής του δικαιοσύνης ,καλοσύνης και αλήθειας . Και εάν θα κάνει αυτό, τότε εκείνα τα πράγματα που ήταν τα πλέον κακά προς αυτόν ,που τον δυσαρεστούσαν πάρα πολύ και φαίνονταν χαμένα σ΄ αυτόν, θα γεύεται πάρα πολύ γλυκά ,θα τον ευαρεστούν εξαιρετικά και θα είναι θεωρούμενα καθ΄ υπερβολή τέλεια . Έτσι ο Κύριος μας λέει στον Πέτρο [Ιωάννης 21,18] : << Όταν εσύ ήσουν νέος, περίζωνες τον εαυτόν σου και περπατούσες όπου εσύ ήθελες ΄ αλλά όταν εσύ θα είσαι γέρος ,ένας άλλος θα σε περιζώσει και θα σε φέρει όπου εσύ δεν εύχεσαι να πας >> .Ένα εκπληκτικό πράγμα ! Ο Πέτρος είναι οδηγημένος όπου δεν εύχεται να πάει και εν τούτοις εάν δεν το ήθελε , αυτός δεν θα δόξαζε τον Θεό ,αλλά μάλλον θα ήταν ένοχος αμαρτίας . Έτσι ταυτοχρόνως αυτός είναι αμφότερα ,πρόθυμος και απρόθυμος. Έτσι ο Χριστός στην αγωνία Του τελειοποίησε την απροθυμία Του [τρόπος του λέγειν } δια της πλέον ένθερμης προθυμίας .Γιατί ο Θεός ενεργεί κατ΄ αυτόν τον τρόπο σε όλους τους αγίους Του ,έτσι ώστε Αυτός τους κάνει να κάνουν εξαιρετικά πρόθυμα, ό,τι αυτοί πάρα πολύ ισχυρά δεν θέλουν κα κάνουν . Οι Φιλόσοφοι θαυμάζουν σ΄ αυτήν την αντιθετική κατάσταση πραγμάτων και οι άνθρωποι δεν την καταλαβαίνουν .Συνεπώς εγώ είπα ότι ένα πρόσωπο ουδέποτε θα κατανοήσει αυτό ,εάν δεν μάθει να το γνωρίζει δια της εμπειρίας. Γιατί εάν η πρακτική εμπειρία είναι αναγκαία στον Νόμο ,που είναι μια σκιώδης διδασκαλία της δικαιοσύνης ,πόσο πολύ περισσότερο αυτή είναι αναγκαία στην περίπτωση της Θεολογίας ! Συνεπώς κάθε Χριστιανός οφείλει να χαίρεται εκ βάθους καρδίας, όταν κάτι είναι καμωμένο που είναι διαμετρικά αντίθετο προς την σκέψη του και οφείλει να είναι στον μέγιστο φόβο όταν πηγαίνει σύμφωνα προς την δική του σκέψη. Εγώ λέω αυτό όχι μόνο αναφορικά προς τις λαγνείες της σάρκας ,αλλά επίσης με τις μεγαλύτερες μας ενέργειες δικαιοσύνης . Γι΄ αυτήν την αιτία οι Νομικοί της εποχής μας δίνουν εξαιρετικά επικίνδυνες συμβουλές, όταν μας πείθουν να ακολουθούμε ό,τι αυτοί γνωρίζουν να είναι δίκαιο σύμφωνα προς τους Νόμους . Έτσι ο Πάπας Ιούλιος ήταν συμβουλευμένος και ήταν καλεσμένος ευλογημένος . Έτσι ο Δούκας Γεώργιος . Και σχεδόν ολόκληρος ο κόσμος παρασυρμένος σ΄ αυτό το λάθος, Καρδινάλιοι ,Πάπες ,Πρίγκηπες ,ακριβώς καθώς στους παλιούς χρόνους ήταν οι Ιουδαίοι ,όταν αυτοί αντιστάθηκαν τον Βασιλέα της Βαβυλώνας. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι βασίζουν τα επιχειρήματά τους πάντα σε ιδιαίτερα δικαιώματα, δεν έρχονται σε καμία κατάληξη και έτσι χάνονται . Γιατί ο Θεός διοικεί τον κόσμο με Καθολική Δικαιοσύνη ,δια της οποίας Αυτός επιτυγχάνει ό,τι θα όφειλε να είναι καμωμένο σε όλους ,από όλους και δια μέσου όλων ΄ αλλά αυτοί οι άνθρωποι είναι ανόητοι και τυφλοί και προσφεύγουν προς την δική τους δικαιοσύνη . Σ΄ αυτό το ζήτημα ουδείς Νομομαθής είναι οποιασδήποτε ωφέλειας . Γιατί αυτοί όλοι μιλούν τέτοιες ηλίθιες ιδέες με θράσος και ανόητη έλλειψη σοφίας ,που ούτε καν αγροίκοι θα τολμούσαν να μιλούν, τέτοιους παραλογισμούς ,για παράδειγμα ότι ακόμα και ενώπιον του Θεού ένας άνθρωπος είναι δίκαιος και ένας άλλος είναι άδικος, αμφότεροι από Θεϊκό ,ως επίσης από ανθρώπινο δικαίωμα ΄ και έπειτα αυτοί προχωρούν πλήρεις εμπιστοσύνης με τις γνώμες τους περί καλών προθέσεων και ζήλου για δικαιοσύνη . Εν τω μεταξύ ουδείς εξ αυτών συνειδητοποιεί ότι αυτή η δικαιοσύνη μπορεί να είναι κατά μόνο μία μοναδική άποψη σ΄ αυτό το πρόσωπο, που ίσως από όλες τις άλλες απόψεις ή εν τέλει από πολλές απόψεις είναι άδικος ενώπιον του Θεού . Σ΄ αυτή την περίπτωση ο Θεός πρέπει να τον βοηθά, καθώς εάν ήταν ένας δίκαιος άνθρωπος και εν τω μεταξύ Αυτός δεν πρέπει να αναγνωρίζει όλη την αδικία του και να προτιμά αυτό το μοναδικό σημείο της δικαιοσύνης του εν συγκρίσει προς ολόκληρη την μάζα της ανομίας του . Για παράδειγμα όταν ο Δούκας Γεώργιος { εις τρόπον ώστε εγώ να μπορώ να εκθέσω το μήνυμα της Γραφής κατά ένα πρακτικό τρόπο , ώστε εσείς να μπορείτε να κάνετε όμοιες κρίσεις επί τη βάσει παράλληλων περιγραφών] ήταν πεπεισμένος ότι είχε ακολουθήσει την πορεία της δικαιοσύνης

στην Φρισία , ουδείς θα μπορούσε να βρεθεί που θα έλεγε : << Ώ Μεγάλε Πρίγκηπα, οι αξίες σας και τα μεγαλοπρεπή προσόντα ολόκληρου του λαού σας δεν είναι τέτοια, που ο Θεός με δίκαιη Θεϊκή δικαιοσύνη δεν μπορεί να σας τιμωρεί, δια μέσου αυτού του απείθαρχου και άδικου ανθρώπου .Συνεπώς να είστε ήσυχος και να αναγνωρίζεται σ΄ αυτό το κακό το φιλεύσπλαχνο θέλημα του Θεού . Ας είναι η θέλησή Του ευάρεστη προς εσάς >> . Κατά τον ίδιο τρόπο κάποιος θα όφειλε να έχει συμβουλεύσει τον Πάπα Ιούλιο : <<Υπέρτατε Άγιε Πατέρα ,η σημερινή Ρωμαϊκή Εκκλησία δεν είναι ενός τέτοιου βαθμού αγιότητας ,ώστε αυτή δεν αξίζει ακόμα και μεγαλύτερη τιμωρία ,από αυτήν που οι Βενετοί είναι επιβάλλοντας επάνω της . Να είστε ήσυχος ,αυτή είναι η θέληση του Θεού >> .Αλλά αυτός είπε : <<. Όχι , όχι ,εμείς πρέπει να επιδιώκουμε το δίκαιο >> . Ομοίως κάποιος θα όφειλε να πείθει τον δικό μας Επίσκοπο του Βρανδεμβούργου : <<Σεβάσμιε Πατέρα ,εσείς επίσης έχετε αμαρτήσει με κάθε τρόπο . Υπομείνατε ,σας παρακαλώ ,αυτήν την ιδιαίτερη αδικία>>.Αλλά εσείς, Πρίγκηπα Φρειδερίκο ,τόσο πολύ έχετε υπάρξει προστατευμένος από ένα καλό άγγελο ,εάν εσείς μόνο το αναγνωρίζατε ! Ώ, τί μεγάλα λάθη έχουν δοκιμάσει εσάς ! Ποιος δίκαιος λόγος θα μπορούσε να σας έχει κάνει να πάτε σε πόλεμο ! Αλλά εσείς θα είχατε ήσυχα υπομείνει ,είτε δια μιας απλής ομολογίας αμαρτίας ή ίσως από φόβο μιας άμεσης απώλειας . Αυτή είναι η αιτία {εάν εγώ μπορώ να μιλήσω για τον εαυτό μου] γιατί, ακόμα και ακούγοντας την λέξη << δίκαιο >> μου προκαλεί αηδία σε τέτοιο σημείο ,που και εάν κάποιος με έκλεβε, αυτός δεν θα μου έφερνε τέτοια λύπη . Και εν τούτοις η λέξη είναι πάντα ηχώντας στα στόματα των Νομικών . Δεν υπάρχει είδος ανθρώπων επί της Γης που είναι περισσότερο απληροφόρητος σε σχέση με αυτό το ζήτημα ,παρά οι Νομικοί , οι καλο-προαίρετοι και οι διανοούμενοι .Γιατί και εγώ εντός του εαυτού μου και με πολλούς άλλους, ,έχουμε λάβει την εμπειρία ότι όταν εμείς είμασταν δίκαιοι ,ο Θεός μας περιγελούσε μέσα στην δικαιοσύνη μας .Και εντούτοις έχω ακούσει ανθρώπους που τολμούσαν να λένε : <<Εγώ γνωρίζω ότι έχω δικαιοσύνη ,αλλά ο Θεός δεν το παρατηρεί >>. Αυτό είναι αληθινό ,αλλά αυτή είναι μια δικαιοσύνη μόνο σε ένα ιδιαίτερο σημείο ΄ αλλά γι΄ αυτό ο Θεός ουδόλως ενδιαφέρεται .Συνεπώς η μόνη πλήρης δικαιοσύνη είναι η ταπεινότης ,η οποία υποτάσσει τον καθένα στον κάθε άλλο και έτσι δίνει τα πάντα προς τους πάντες ,καθώς ο Χριστός λέει στον Ιωάννη : << Έτσι αυτό είναι αρμόζων για εμάς ,να εκπληρώνουμε πάσαν δικαιοσύνη >> [Ματθ 3, 15 } . Έτσι στον Δανιήλ 3 , ο Αζαρίας ομολογεί ότι αυτός και οι φίλοι του είναι στον ένα και ίδιο χρόνο ,υποφέροντας δίκαια και εν τούτοις είναι βασανισμένοι με κακό, δηλαδή στα χέρια του διεφθαρμένου Βασιλιά. Γιατί αν και αυτός που ενεργεί ,κάνει έτσι άδικα ,εν τούτοις δεν κάνει έτσι προς το πρόσωπο που υποφέρει ΄ γιατί εκείνο το πρόσωπο υποφέρει δικαίως . Γιατί δια ποιου νόμιμου δικαιώματος ο διάβολος κατέχει ανθρώπους ? Ή δια ποιου νόμιμου δικαιώματος ένας κακός δήμιος κρεμά ένα ληστή ?. Βεβαίως όχι εντός του δικού του δικαιώματος ,αλλά δι΄ εκείνου του δικαστού .Έτσι οι άνθρωποι που δοξάζουν στη δική τους δικαιοσύνη ,είναι απρόθυμοι να ακούσουν τον ανώτατο Κριτή , αλλά είναι στραμμένοι μόνο προς την δική τους κρίση και επειδή εν αναφορά προς το θύμα τους αυτοί είναι αθώοι ,αυτοί πιστεύουν ότι πραγματικά είναι αθώοι κατά κάθε τρόπο .Συνεπώς, αφού ενώπιον του Θεού ουδείς είναι δίκαιος ,απολύτως κανένα αδίκημα μπορεί να είναι καμωμένο προς ένα πρόσωπο, από οποιοδήποτε άλλο πλάσμα ,αν και αυτός μπορεί να έχει το δίκαιο από την πλευρά του. Έτσι όλες οι αιτίες για φιλονικία λαμβάνονται μακριά από τους ανθρώπους . Επομένως ,σε οποιονδήποτε είναι καμωμένη μια αδικία ή ένα κακό έρχεται σε επιστροφή για τις καλές του ενέργειες ,ας στρέψει μακριά τα μάτια του από αυτό το κακό και να θυμάται πόσο μεγάλο είναι το δικό του κακό από άλλες απόψεις και τότε αυτός θα δεί πόσο είναι καλή η θέληση του Θεού, ακόμα και σ΄ αυτό το κακό που έχει έλθει επάνω του ΄ γιατί αυτό σημαίνει να είμαστε ανακαινισμένοι στον Νου μας, να είμαστε αλλαγμένοι εντός μιας άλλης στάσης του

Νου, να είμαστε σοφοί στα πράγματα του Θεού . Έτσι είναι βέβαιο ότι ο Πέτρος δεν θα είχε δοξάσει τον Θεό εάν είχε περιζώσει τον εαυτόν του και πήγαινε όπου αυτός ήθελε να πάει ,ακόμα και αν αυτός δεν θα είχε περπατήσει ένα αμαρτωλό μονοπάτι, αλλά την υψηλότερη κορυφή της δικαιοσύνης .Αλλά μετά που αυτή η οδός της δικής του δικαιοσύνης ήταν απαγορευμένη και αυτός επήγε όπου δεν ήθελε να πάει ,αλλά όπου ένας άλλος ήθελε ,τότε αυτός δόξασε τον Θεό .Έτσι επίσης εμείς δεν μπορούμε να δοξάσουμε τον Θεό ,εάν δεν κάνουμε ό,τι εμείς δεν ευχόμαστε ,ακόμα και στην περίπτωση των δικών μας έργων δικαιοσύνης ,πράγματι ιδιαιτέρως στην περίπτωση της δικής μας δικαιοσύνης, των δικών μας Βουλών ή της δικής μας δύναμης .Και έτσι να μισούμε την δική μας ζωή και να θέλουμε ενάντια στην δική μας θέληση ,να είμαστε σοφοί σε αντίθεση προς την δική μας σοφία ,να ομολογούμε αμαρτία μπροστά στην δική μας δικαιοσύνη ,να λαμβάνουμε σοβαρώς υπ΄ όψιν την ανοησία που είναι εκφωνημένη κατά της δικής μας σοφίας ,αυτό είναι <<να λάβουμε τον σταυρό μας >> .[Ματθ 10,38] , <<να είμαστε μαθητές Του >> [Λουκάς 14,27] και << να είμαστε μεταμορφωμένοι δια της ανακαινίσεως του Νοός μας >>. Όθεν εμείς πρέπει να σημειώσουμε ότι αυτοί οι όροι <<αγαθός>> ,<<ευάρεστος >>και << τέλειος>> δεν χρησιμοποιούνται κατά ένα τυπικό τρόπο, εν αναφορά προς την θέληση του Θεού ,αλλά σε εξάρτηση προς το αντικείμενό τους .Γιατί αυτή δεν γίνεται η θέληση του Θεού δια μέσου της δοκιμής μας αυτής ,αλλά μάλλον αυτή είναι αναγνωρισμένη να είναι τέτοια ΄ έτσι αυτή γίνεται <<αγαθή>> προς εμάς ,δηλαδή αυτή είναι αναγνωρισμένη σαν υπάρχουσα αγαθή , <<ευάρεστη>> επειδή αυτή γίνεται εξαιρετικά ευάρεστη προς εμάς και <<τέλεια>> επειδή αυτή κάνει όλα τα πράγματα τέλεια , δηλαδή αυτή γίνεται <<αγαθή, ευάρεστη και τέλεια >> στα μάτια μας .Και έτσι αυτές είναι λέξεις που είναι υπερχειλίζοντας με παρηγοριά . Γιατί εμείς θα οφείλαμε να έχουμε το μεγαλύτερο κουράγιο ακριβώς στον χρόνο , όταν τα κακά μας συμβαίνουν ,γιατί εκείνο είναι όπου ο Θεός δείχνει την καλή Του θέληση ΄ εμείς θα οφείλαμε να είμαστε εξαιρετικά ευχαριστημένοι κατά τον χρόνο ,όταν τα πλέον δυσάρεστα πράγματα συμβαίνουν ,γιατί τότε είναι βέβαιο ότι η ευάρεστος θέληση του Θεού είναι στο έργο ,δηλαδή η θέληση που είναι εξαιρετικά ευχάριστη προς εμάς΄ και τελικώς θα οφείλαμε να είμαστε εξαιρετικά υπερβέβαιοι κατά τον χρόνο, όταν η απελπισία έρχεται πάνω μας και η μέγιστη αίσθηση βλάβης ,γιατί εκείνος είναι ο χρόνος, όταν η τέλεια θέληση του Θεού ,που κάνει όλα τα πράγματα τέλεια και εντελώς ευεργετικά, είναι εντατικότατα στο έργο .Γιατί αυτή είναι η φύση της Θεϊκής θέλησης 1 Σαμουήλ 2,5 : << Ο Κύριος σκοτώνει και φέρει στη ζωή ΄ Αυτός καταρρίπτει στην κόλαση και ανορθώνει>>. Αυτό είναι να λέει ,ενώ είναι κάνοντάς μας κακό, αυτή μας κάνει καλό ΄ ενώ εξαιρετικά δυσάρεστη σε εμάς ,αυτή είναι εξαιρετικά ευάρεστος ΄ ενώ αυτή μας καταστρέφει ,αυτή μας τελειοποιεί . Έτσι εμείς δεν πρέπει να γινόμαστε ανόητοι και <<συμμορφούμενοι προς αυτόν τον κόσμο >> ,ο οποίος κρίνει σύμφωνα προς την δική του αίσθηση και σοφία [γιατί αυτός είναι σοφός σε ό,τι έχει πειραματιστεί και σε ζητήματα του παρόντος } , αλλά μάλλον πρέπει να είμαστε ανανεωμένοι περισσότερο και περισσότερο . Γιατί κατ΄ αυτόν τον τρόπο αποδεικνύουμε την θέληση του Θεού ,όταν εμείς δεν κρίνουμε σύμφωνα προς την εμπειρία μας και τα αισθήματά μας ,αλλά μάλλον περπατάμε στο σκοτάδι .Αλλά εκείνοι που δεν είναι πρόθυμοι να είναι μεταμορφωμένοι θα επαληθεύσουν τί είναι η αγανάκτηση του Θεού ,που είναι κακή ,δυσάρεστη και καταστροφική : κακή ,επειδή αυτή φέρει κακό και καταδίκη ΄ δυσάρεστη ,επειδή κάνει τους ανθρώπους απρόθυμους να φέρουν το κακό με υπομονή και αποδοχή ΄ και καταστροφική, επειδή αυτή κάνει εκείνους που δεν θα αποδέχονται και δεν θα υπομένουν, να πέσουν εντός πεισματικής άρνησης και καταδίκης, όπου αυτοί ζουν σε ένα κόσμο βλασφημίας και κατάρας και του ίδιου του θανάτου . Αλλά η θέληση του Θεού είναι <<αγαθή>> ,επειδή εκ του κακού αυτή φέρει καλό ΄ <<ευάρεστος>> ,επειδή μας προκαλεί να αγαπάμε εκείνο το καλό με μεγάλη χαρά και να είμαστε καλώς και

ορθώς ικανοποιημένοι με αυτήν ,ακόμα και με το κακό από το οποίο αυτή ήλθε ΄ και << τέλεια>> ,φέρει εκείνους που ευχαριστούνται εντός αυτής ,προς συμπλήρωση στην αιωνιότητα και έτσι τελειοποιεί ό,τι αυτή έχει αρχίσει. Ωστόσο όλα αυτά τα πράγματα ειπώθηκαν αναφορικά προς εκείνους τους ανθρώπους που έχουν την δύναμη να κάνουν αυτό και που είναι στην δική τους υπευθυνότητα . Αλλά είναι διαφορετικά στην περίπτωση εκείνων που έχουν υπάρξει τοποθετημένοι επί άλλων ανθρώπων ,γιατί αυτοί δεν ενεργούν για τους εαυτούς τους ,αλλά για τον Θεό . Όθεν αυτό είναι το καθήκον τους, να διοικούν με δικαιοσύνη επί εκείνων που είναι υποκείμενοι σε αυτούς και να μην τους επιτρέπουν να βλάπτουν ο ένας τον άλλο . Γιατί τώρα αυτοί δεν έχουν το δικαίωμα να ανέχονται και η υπομονή δεν έχει χώρο εδώ . Επειδή η ταπεινότης ,η υπομονή και η αντοχή δεν είναι αρμόζοντα για τον Θεό, αλλά μάλλον κρίση, δόξα και εκδίκηση . Και αυτοί οι άνθρωποι λειτουργούν σαν αντιπρόσωποί Του . Αλλά όπου ο καθένας εξ αυτών μπορεί να το κάνει ,χωρίς ο ίδιος να γίνει ένοχος ,αν και μπορεί να υποστηρίξει βλάβη ή προσβολή, αυτός θα όφειλε να κάνει παραχωρήσεις ,καθώς έχουμε πει .

3 . <<. Ο Θεός έχει παραχωρήσει το μέτρο της Πίστεως >> . Ο όρος <<μέτρο της Πίστεως>> μπορεί σε πρώτη ματιά να εννοηθεί σαν το μέτρο ή τον τρόπο σύμφωνα προς τον οποίο η Πίστη είναι δοσμένη ,σε διάκριση προς όλα τα άλλα δώρα . Αλλά εδώ δεν μπορεί να είναι εννοημένος κατ΄ αυτή την σημασία , καθώς είναι σαφές από το γεγονός ότι αυτός δηλώνει ότι διαφορετικά δώρα είναι δοσμένα σύμφωνα προς αυτό το μέτρο . Συνεπώς εμείς πρέπει να εννοήσουμε με την έκφραση <<μέτρο της Πίστεως >> κατά μία δεύτερη σημασία, δηλαδή το μέτρο των δώρων της Πίστης , δηλαδή εντός της Πίστης υπάρχουν πολλά δώρα και μολονότι οι πιστοί ζουν εντός της ίδιας Πίστης ,εν τούτοις αυτοί έχουν ένα διαφορετικό μέτρο των δώρων της Πίστης. Και αυτό είναι που αυτός καλεί το μέτρο της Πίστεως ,επειδή εκείνοι που ενεργούν εκτός της Πίστεως δεν έχουν αυτά τα δώρα και αυτό το μέτρο . Γιατί μολονότι υπάρχει μια Πίστη ,ένα Βάπτισμα ,μια Εκκλησία ,ένας Κύριος ,ένα Πνεύμα, ένας Θεός ,παρ΄ όλα αυτά υπάρχουν διάφορα είδη δώρων εντός αυτής της Πίστης, Εκκλησίας, εξουσίας κ.λ.π. . Ακριβώς καθώς εάν ήταν να λές : Ο Πρίγκηπας έχει μοιράσει σε κάθε Πολίτη ένα μέτρο της Πόλεως ή ένα μέτρο νοικοκυριού ,δηλαδή τα πράγματα που είναι στο νοικοκυριό ή στην πόλη .Ή ακόμα καλύτερα : εκείνη η Πίστη είναι όλα αυτά τα πράγματα. Γιατί η Πίστη είναι ουδέν άλλο παρά υπακοή στο Πνεύμα . Αλλά υπάρχουν διαφορετικές βαθμίδες υπακοής στο Πνεύμα . Γιατί ένας άνθρωπος είναι υπάκουος και πιστεύει σύμφωνα προς αυτό το χαρακτηριστικό και ένας άλλος σύμφωνα προς ένα άλλο χαρακτηριστικό και εν τούτοις όλοι μας είμαστε εντός της μιας Πίστης .Έτσι υπάρχει μια υπακοή προς τον Πρίγκηπα ,αλλά ακόμα διαφορετικές μέθοδοι υπακοής ,έτσι ώστε ουδείς μπορεί να τολμά να υιοθετεί την μέθοδό υπακοής ενός άλλου ,εν συγκρίσει με την παραμέληση της δικής του μεθόδου και να υπάρχει σύγχυση στη πόλη και αναταραχή και ανταρσία .

6 . << εάν Προφητεία ,κατά την αναλογία της Πίστεώς μας >> . Αυτός έχει δείξει πιο πάνω πώς εμείς θα οφείλαμε να διευθύνουμε τους εαυτούς μας προς τον Θεό ,ήτοι δια μέσου της ανακαινίσεως του Νοός μας και του αγιασμού του σώματός μας ,έτσι ώστε να μπορούμε να δοκιμάζουμε ποια είναι η θέληση του Θεού . Σε αυτό το σημείο και από εδώ μέχρι το τέλος της επιστολής αυτός διδάσκει πώς θα οφείλουμε να ενεργούμε προς τον πλησίον και εξηγεί σε μάκρος αυτήν την εντολή να αγαπάμε τον πλησίον μας .Αλλά είναι αξιοσημείωτο πώς τέτοια καθαρή και σημαντική διδασκαλία ενός τέτοιου σπουδαίου Αποστόλου, πράγματι εκ του ίδιου του Αγίου Πνεύματος ,δεν λαμβάνει καμιά προσοχή .Εμείς είμαστε απασχολημένοι με δεν ξέρω τί είδους ασημαντότητες ,για το κτίσιμο των εκκλησιών, για την αύξηση του πλούτου της Εκκλησίας ,για τον εφοδιασμό με χρήματα για τον πολλαπλασιασμό της διακόσμησης, την επιχρύσωση και την επαργύρωση δοχείων, για την εγκατάσταση μουσικών οργάνων και σε άλλους τύπους ορατής επίδειξης .Και η γενική συγκεφαλαίωση της

ευσέβειάς μας συνίσταται σ΄ αυτά ΄ δεν ενδιαφερόμαστε καθόλου σε σχέση με τα πράγματα που ο Απόστολος εδώ διατάσσει ,για να μη πούμε τίποτα περί της τερατώδους επίδειξης ,υπερηφάνειας ,προβολής ,πλεονεξίας ,χλιδής και φιλοδοξίας που ανευρίσκονται σ΄ αυτές τις δραστηριότητες . Συνεπώς αυτός πρώτα στρέφει την προσοχή του προς τους ψευδοπροφήτες . Γιατί το δώρο της Προφητείας θα όφειλε να είναι κρατημένο και χρησιμοποιημένο <<κατά την αναλογία της Πίστεώς μας >> .Και αυτοί δρουν αντίθετα προς αυτό ,που προφητεύουν επί τη βάσει της ανθρώπινης κρίσης ή σύμφωνα προς τους πιθανούς συμπερασμούς που βασίζονται επί των έργων και σημείων της φύσης, τέτοιοι σαν εκείνους που δίνουν συμβουλή από τα άστρα ή από κάποια δική τους ευλογοφανή γνώμη . Γιατί η Προφητεία που έρχεται από τον Θεό ,έρχεται κατά ένα τέτοιο τρόπο ,που αυτή είναι ενάντια σε πάσα λογική και βεβαιώνει το αδύνατο ,καθώς αυτό να ήταν . Έτσι αυτή προκαλεί πολλούς ανθρώπους στην απιστία, αφού όλα τα πράγματα που ανήκουν στην φιλαλήθεια αυτού του είδους της προφητείας φαίνονται να είναι πέραν της ελπίδας και φαινομενικά αντίθετα προς τις υποσχέσεις της .Αυτό ήταν η περίπτωση όταν ο Ιερεμίας ,ακριβώς κατά τον χρόνο της πολιορκίας της Ιερουσαλήμ ,όταν τα πάντα ήταν πέραν της ελπίδας ,προφήτευσε λέγοντας ,στον Ιερεμία 32,15 : << Έτσι λέει ο Κύριος : τα σπίτια και οι αγροί και τα αμπέλια οφείλουν να είναι πάλι κατεχόμενα σ΄ αυτή την χώρα >> μολονότι τα πάντα είχαν ήδη κατασταθεί έρημα και η πολιτεία η ίδια ήταν ήδη μετακινημένη μακριά . Γι΄ αυτόν τον λόγο ο Ιερεμίας και εκεί δηλώνει : << Ο Κύριος είναι μεγάλος εντός της Βουλής Του και ακατανόητος στην σκέψη >> [Ιερεμίας 32,19} . Από την άλλη μεριά ,όταν αυτός προφήτευσε την καταστροφή και την μετοίκηση μακριά από αυτήν, αυτό δεν το επίστευσαν ,αφού δεν υπήρχαν σημεία αυτού ,αλλά μάλλον σημεία προς το αντίθετο ,ήτοι πολεμοφόδια ,οπλισμένοι άνδρες, βοηθητικές δυνάμεις ,έτσι ώστε αυτό εφαίνετο τόσο ολοκληρωτικά αδύνατο ,όπως αναφέρεται στον Ιερεμία 28,1 . Ο Ανανίας επί τη βάσει τέτοιων ενδείξεων τόλμησε να προφητεύσει το ακριβώς αντίθετο, αφού αυτός επίσης ήταν ένας Προφήτης . Γιατί όχι μόνο οι ψεύτικοι προφήτες ,αλλά επίσης οι αληθινοί προφήτες σ΄ αυτό το σημείο έπεσαν εντός λάθους ,επειδή αυτοί ξέχασαν να προφητεύσουν <<κατά την αναλογία της Πίστεως >>. Έτσι ο Νάθαν έσφαλε στον 2 Σαμουήλ 1,3 ,όταν συμβούλευσε τον Δαυίδ να κάνει τον Ναό . Και στους Αριθμούς 22,21 ο Βαλαάμ έσφαλε και καταστάθει ένας ψευδοπροφήτης ,σε πείσμα του γεγονότος ότι αυτός προείπε αξιοσημείωτα πράγματα . Ομοίως στο τελευταίο κεφάλαιο του 1 Βασιλέων ,ο Μιχαίας προφήτευσε αντίθετα προς την γνώμη όλων ότι ο Αχάβ ήταν πηγαίνοντας να χαθεί, μολονότι ουδέν άλλο παρά οι ισχυρότερες ενδείξεις κάποιου μέλλοντος και κάποιας νίκης ήταν κοντά [1 Βασιλ 22,14] . Όθεν ,ακόμα και ο Ζεδεκίας ,με την πεποίθηση αυτών των σημείων προφήτευσε εναντίον αυτού .[1 Βασιλ 22,24] Έτσι μία προφητεία που είναι βασισμένη μόνο επί της εμπειρίας ή επί των ανθρώπινων επιχειρημάτων δεν είναι αληθής. Γι΄ αυτήν την αιτία αυτός λέει : << κατ΄ αναλογία προς >> ή <<δια της αντιπαραβολής>> με την Πίστη .Γιατί η Ελληνική λέξη <<αναλογία >> ,λαμβάνεται από κάποιους να σημαίνει <<αντιστοιχία >> , <<αντιπαραβολή >> ,<<κανόνας>> ή <<ομοιότητα >> ή με άλλες λέξεις . Είναι καθώς εάν ο Απόστολος ήταν λέγοντας : << Εάν εσείς εύχεστε να προφητεύετε ,κάντε αυτό κατά τέτοιο τρόπο που να μην πηγαίνετε πέραν της Πίστεως , έτσι ώστε η προφητεία σας να μπορεί να είναι σε αρμονία με το ιδιόρρυθμο χαρακτηριστικό της Πίστης . Στα Γερμανικά εμείς λέμε <<Es ahnelt ihm. Es sieht ihm gleich >> , δηλαδή αυτή έχει την ίδια ποιότητα ,ομοιότητα, μορφή προς αυτήν . Έτσι εάν εσείς βλέπετε ένα μοναστήρι που είναι όμοιο προς ένα κάστρο ,λέτε ότι αυτό είναι ανάλογο προς ένα κάστρο ,δηλαδή αυτό έχει αναλογίες, χαρακτηριστικά και μια εμφάνιση σαν εκείνη ενός κάστρου .Κατά τον ίδιο τρόπο αυτός είναι προσπαθώντας να πει εδώ ότι η προφητεία πρέπει να είναι σε αρμονία με την Πίστη ,έτσι ώστε αυτή αφορά << πράγματα μη βλεπόμενα >> [Εβραίους 11,1], μήπως κατά τύχη αυτή γίνει η σοφία του κόσμου ,που αφορά πράγματα που είναι

βλεπόμενα ,είτε κατά τις αιτίες ,είτε κατά τα αποτελέσματα .Αυτός ο λόγος είναι άξιος σημείωσης .Έτσι μια <<αναλογία>> είναι μία εξομοίωση ,όχι μία που είναι ενεργητική και παρήχθη από την διάνοια ,αλλά μία που είναι παθητική ή μάλλον ουδέτερη ,στην οποία ένα πράγμα μοιάζει σε ένα άλλο στο χαρακτηριστικό του και γίνεται σαν αυτό . Έτσι ένας δύναται να προφητεύει νέα πράγματα ,αλλά όχι πράγματα που πάνε πέραν των ορίων της Πίστης, δηλαδή ότι κάποιο πρόσωπο που προφητεύει δεν μπορεί να έχει την εμπειρική απόδειξη των πραγμάτων ,αλλά μπορεί να είναι μόνο το σημείο των πραγμάτων που είναι κατά κανένα τρόπο φανερό ,είτε από ενδείξεις ή άλλα δείγματα ,μήπως η Πίστη χαθεί στα χέρια της Προφητείας και γίνει μια σοφία ανοικτή προς όλους ,μία που κάθε έξυπνος άνθρωπος μπορεί να καταλαβαίνει και να γνωρίζει και έτσι να δύναται να αναπτύσσει μία όμοια προφητεία .Έτσι η προφητεία δεν είναι πλέον προφητεία ,αλλά μία επίδειξη γεγονότων και ενδείξεων της εμπειρίας .

7. << εάν διακονία ,στην διακονία μας . >> Στα Ελληνικά διαβάζεται <<διακονία εν τη διακονία >> ,δηλαδή <<στην υπηρεσία>>. <<Υπηρέτες >> είναι όλοι αυτοί που υπηρετούν σε Εκκλησιαστικά καθήκοντα ,τέτοιοι όπως ο Ιερεύς, ο διάκονος και ο υποδιάκονος και όλοι που έχουν να κάνουν με τις ιερές τελετές ,πλην της διαχείρισης του Λόγου του Θεού και επίσης εκείνοι που ενισχύουν έναν Δάσκαλο ,καθώς ο Απόστολος συχνά μιλά περί των βοηθών . Τώρα υπάρχουν εκείνοι που πολεμούν εναντίον αυτού ,πρώτοι εξ όλων οι φιλόδοξοι ,που αν και αυτοί δεν είναι εκπαιδευμένοι , θέλουν να διδάσκουν επειδή είναι κουρασμένοι από την δική τους θέση .Αυτό θα μπορούσε να υπομένετε ,αλλά αυτοί επίσης στερούνται της ικανότητας να διδάσκουν . Γιατί δεν είναι αρκετό να είσαι διαβασμένος και έξυπνος, αλλά το δώρο της Χάρης να διδάσκεις είναι επίσης απαιτούμενο ,έτσι ώστε ένα πρόσωπο να είναι εκλεγμένο από τον Θεό για την διδασκαλία .Αλλά στις μέρες μας εμείς εξορμούμε παντού ,έτοιμοι να διδάξουμε όλο τον κόσμο ,ακόμα και αν εμείς οι ίδιοι δεν εννοούμε τί εμείς διδάσκουμε και εάν πηγαίνουμε να καταλαβαίνουμε, ακόμα η Χάρη και η διαταγή του Θεού που μας στέλνει είναι απούσα .Έτσι αυτός λέει : <<Μην στέλνετε τους εαυτούς σας ,επειδή εσείς είστε υπηρέτες ,όχι Κύριοι >>. <<Παρακαλέστε τον Κύριο του θερισμού να στείλει έξω εργάτες στον θερισμό >> [Ματθ 9 ,38 } . Συνεπώς ας είναι ικανοποιημένο ένα πρόσωπο με την δική του υπηρεσία ,εάν αυτός δεν γνωρίζει πώς να κηρύττει ή δεν έχει υπάρξει ακόμα καλεσμένος ,ακόμα και αν αυτός πηγαίνει να γνωρίζει πώς να κηρύττει . Στον Ματθ 25,10 διαβάζεται : << Αυτός κάλεσε τους υπηρέτες Του και τούς εμπιστεύθηκε την παρουσία Του >> .Πρώτον ,Αυτός κάλεσε . Γιατί είναι εκπληκτικό σε τί έκταση η καλή πρόθεση είναι στο έργο εδώ ΄ φαντάζεται ότι μπορεί να παράγει ανυπολόγιστους καρπούς ,εάν αυτός κάνει τίποτε άλλο πλην να κηρύττει ,αν και αγύμναστος κατά πρώτον λόγο , ακόμα και αν γυμνασμένος ,πλην όχι καλεσμένος κατά δεύτερο λόγο ακόμα και αν καλεσμένος πλην χωρίς Χάρη ,κατά τρίτο λόγο .Γιατί η κλίση, είτε αποκαλύπτει την Χάρη ,είτε απονέμει αυτήν .Αυτός που κηρύττει χωρίς αυτήν <<δέρνει τον αέρα >>[Κοριν 9,26] και δοξάζεται σε καρπούς που υπάρχουν μόνο στην δική του φαντασία . Εγώ θα διέλθω εκείνους τους οποίους οι Επίσκοποι και οι επικεφαλής των μοναστικών ταγμάτων, παντού σήμερα είναι παράγοντας προς τον άμβωνα, ανθρώπους που είναι εντελώς ηλίθιοι και ανεπαρκείς . Ακόμα και αν εμείς θα οφείλαμε να είμαστε πρόθυμοι να λέμε ότι αυτοί είναι καλεσμένοι και σταλμένοι, δεν θα μπορούσαμε να κάνουνε έτσι ,επειδή ανεπαρκείς και ανάξιοι άνθρωποι είναι υπάρχοντες καλεσμένοι και αυτό έρχεται από την οργή του Θεού και εξ αιτίας των αμαρτιών μας είναι παίρνοντας τον Λόγο από εμάς και είναι πολλαπλασιάζοντας τον αριθμό των κενολόγων και των φλύαρων πολυλογάδων .

<< Αυτός που διδάσκει ,στην διδασκαλία του >> . Πολλοί άνθρωποι ταιριάζει να έχουν την ικανότητα να διδάσκουν ,ακόμα και αν αυτοί δεν έχουν μεγάλη παιδεία . Άλλοι έχουν αμφότερα και αυτοί είναι οι καλύτεροι δάσκαλοι ,τέτοιοι καθώς ο Άγιος

Αυγουστίνος ,ο Άγιος Αμβρόσιος και ο Άγιος Ιερώνυμος .Ο άνθρωπος συνεπώς που παραμελεί αυτό το δώρο και μπλέκει τον εαυτό του σε άλλα ζητήματα ,αμαρτάνει κατά αυτής της εντολής του Αποστόλου ,πράγματι του Θεού ,ειδικά εκείνοι οι άνθρωποι που έχουν υπάρξει καλεσμένοι και τοποθετημένοι σε τέτοιες διδασκαλικές θέσεις ,ακόμα και αν αυτοί δεν είναι ακόμα καλεσμένοι δι΄ αυτού του ονόματος . <<Ευαίσθητα αυτιά δεν θέλουν να ακούσουν προς την αλήθεια που δαγκώνει >> . Αλλά ο Απόστολος εδώ είναι ασχολούμενος με εκείνους που έχουν υπάρξει καλεσμένοι .Γιατί στις Επιστολές του αυτός είναι πάντοτε τονίζοντας την δική του κλίση ,γιατί χωρίς την κλίση του Θεού ,μήτε η υπηρεσία ,μήτε η διδασκαλία πετυχαίνει. Όθεν , δια της παρακίνησης του διαβόλου υπηρέτες ιδιοποιούνται στους εαυτούς τους την διδασκαλική θέση και από την άλλη μεριά δάσκαλοι αποφεύγουν το διδασκαλικό αξίωμα, έτσι ώστε και στις δύο κατηγορίες το έργο του Θεού είναι εμποδισμένο .Ξεκάθαρα ο Απόστολος και εδώ και στην 1 Κοριν 12,28 θέτει την τάξη του δασκάλου στην Τρίτη θέση . 8 . <<Αυτός που παρακαλεί ,στην παράκληση >> Η διαφορά μεταξύ της διδασκαλίας και της παράκλησης είναι αυτή ,ότι η διδασκαλία είναι διευθυνόμενη προς εκείνους που δεν γνωρίζουν , ενώ η παράκληση εφαρμόζει προς εκείνους που ταιριάζει να γνωρίζουν . Η μια κτίζει το θεμέλιο ,η άλλη κτίζει επί αυτού . Αυτός που διδάσκει μεταβιβάζει γνώση ΄ αυτός που παρακαλεί διεγείρει και κινεί τους ακροατές του στην διεύθυνση των καρπών της δοσμένης σ΄ αυτούς γνώσης. Έτσι ο ένας φυτεύει και ο άλλος ποτίζει ,καθώς διαβάζουμε στην 1 Κοριν 3,6 : <<Εγώ φύτευσα ,ο Απολλώς πότισε >> και αργότερα [3,10] : << ως σοφός Αρχιτέκτονας θεμέλιο έθεσα ,άλλος δε επικοδομεί >> .Αυτή είναι η μέθοδος σχεδόν όλων των κηρύκων του καιρού μας .που είναι ποτίζοντας μια Πίστη η οποία έχει ήδη υπάρξει φυτεμένη ,εκτός στις περιπτώσεις που αυτοί είναι διδάσκοντας προς ανθρώπους που ακόμα δεν έχει κηρυχθεί .Συνεπώς αυτοί που έχουν αυτήν την ικανότητα και υπήρξαν καλεσμένοι ,δεν θα όφειλαν να καταναλίσκουν χρόνο για άλλα ζητήματα ,μολονότι στις μέρες μας αυτό έχει γίνει κοινή πρακτική ,καθώς επίσης ο ποιητής των Εθνικών Οράτιος γνώριζε : << ο οκνηρός βούς υπερεπιθυμεί για το σαμάρι και το παλιάλογο υπερεπιθυμεί να οργώνει >> γιατί ουδείς είναι ευχαριστημένος μα τον δικό του κλήρο στην ζωή, αλλά τιμά εκείνους που ακολουθούν άλλα μονοπάτια . Και ο Τερέντιος λέει : <<οι περισσότεροι από εμάς είμαστε μιας αντίληψης που μας κάνει ανικανοποίητους με την δική μας μοίρα>> Εκείνοι που είναι κατάλληλοι για μια δουλειά αντιπαθούν αυτήν και ο ανεπαρκής ασθμαίνει υπέρ αυτής . <<Αυτός που συνεισφέρει ,με απλότητα >> . Καθώς ο δικός του διάβολος δοκιμάζει τον κάθε άνθρωπο στην χρήση της δικής του ικανότητας , έτσι ώστε αυτός δεν υπηρετεί τον Θεό αγνά και πιστά στη χρήση των δώρων τού Θεού ,έτσι επίσης αυτός που συνεισφέρει δεν στερείται του διαβόλου του .Αυτός ο άνθρωπος προσβάλλεται από δύο σημεία .Κατά πρώτον λόγο αυτός προσβάλλεται όταν δίνει κατά μία σχετική σημασία και όχι απολύτως, δηλαδή με την ιδέα ότι τα δώρα του θα φέρουν σ΄ αυτόν μεγαλύτερες ανταποδόσεις .Αυτή η μέθοδος είναι τώρα κοινή μεταξύ των Χριστιανών, καθώς η πασίγνωστη παροιμία το έχει : << Είναι η συνήθεια στην Χώρα μας σήμερα να προσφέρουμε ψωμί σε εκείνον που έχει άφθονο >>. Στα Γερμανικά εμείς λέμε <<Geschenk und Ehe >>. Σαν αποτέλεσμα εκείνοι της χαμηλότερης τάξης δίνουν σε ανθρώπους υψηλότερης τάξης ,σε Πρίγκηπες ,Ιεράρχες, Επισκόπους, πλούσιους και ισχυρούς ανθρώπους . Αλλά προς αυτούς τους ανθρώπους ουδείς θα έδινε , εάν αυτός ήταν δίνοντας με απλότητα δηλαδή χωρίς την ελπίδα της επιστροφής .Και παράξενο να λέγεται ,αυτό το κακό είναι πολύ κοινό σήμερα . Όθεν επίσης διαβάζουμε στον Λουκά 14,12 : << Όταν κάνεις γεύμα ή συμπόσιο ,μην καλείς τους φίλους σου ή τους αδελφούς σου ,μήτε τους συγγενείς σου ή τους πλούσιους γείτονές σου ,μήπως και αυτοί επίσης σε αντικαλέσουν και να γίνει ανταπόδοση σ΄ εσένα ΄ αλλά όταν δίνεις μια γιορτή ,προσκάλεσε τους φτωχούς ,τους ανάπηρους τους χωλούς ,τους τυφλούς και εσύ θα είσαι ευλογημένος ,επειδή αυτοί δεν μπορούν

να σε ξεπληρώσουν .Εσύ θα είσαι ξεπληρωμένος κατά την Ανάσταση των Δικαίων >> . Πράγματι ,εάν αυτή η διδασκαλία ήταν τηρούμενη ,από πόσα πολλά τερατώδη κακά η Εκκλησία θα ήταν απελευθερωμένη σήμερα! Θα συνεχίζουν οι Νομικοί να αφθονούν στις αντιμισθίες τους ? Αυτό το είδος της δουλικής κολακείας είναι πολύ διαδεδομένο σε όλες τος τάξεις της κοινωνίας . Να είστε σίγουροι, αυτό το είδος συνεισφοράς συχνά δίνει μεγαλύτερη ευχαρίστηση , αλλά η ανταπόδοση πάντοτε φέρνει πολύ περισσότερη και αυτό από την πλευρά των ανθρώπων της χαμηλότερης τάξης προς τους ανωτέρους τους . Κατά δεύτερο λόγο ,ένας τέτοιος άνθρωπος προσβάλλεται όταν οι ανώτεροι συνεισφέρουν προς εκείνους υποκάτω αυτών ή όταν οι ίσοι δίνουν σε ίσους .Αυτό δίνει πολύ περισσότερη ευχαρίστηση ,σαφώς εξ αιτίας της ματαιοδοξίας και της αλαζονείας .Γιατί εδώ είναι περισσότερο ευλογημένο να δίνεις, παρά να λαμβάνεις . {Πράξεις 20,35]. ! Αυτοί είναι σαν τον ίδιο τον Θεό ,αλλά μόνο στην υπερηφάνειά τους . Αυτή η επόμενη ερμηνεία δεν με ικανοποιεί ,γιατί ο Απόστολος πραγματικά μιλά περί της συνεισφοράς η οποία είναι καμωμένη προς τους δασκάλους του Λόγου και εκείνους σε θέσεις υπεύθυνες ΄ Γαλάτες 6,6 μας λέει : <<Ας μοιράζει αυτός που είναι διδαγμένος του Λόγου όλα τα αγαθά με αυτόν που διδάσκει >>. Γιατί αυτό πρέπει να είναι καμωμένο <<με απλότητα >> και όχι εν υποκρισία ,ακριβώς καθώς Αυτός διέταξε τους Υιούς Ισραήλ ότι θα όφειλαν να φροντίσουν και όχι να εγκαταλείψουν τους Λευίτες [Δευτερονόμιο 12,19] . Όθεν αυτός συνεχίζει στους Γαλάτες 6,7 : << μην είσαι εξαπατημένος ΄ ο Θεός δεν εμπαίζεται >>. Κατά την γνώμη μου, αυτός αναφέρεται προς αυτό το δώρο στην 1 Κοριν 12,28 : << συνδρομές>>, <<βοήθειες >> που οι άνθρωποι οφείλουν προς τους εξουσιάζοντες ή τους δασκάλους που αφιερώνουν τους εαυτούς τους στο Λόγο και την Προσευχή . Γιατί <<ο Κύριος είναι η μερίς μου>> [Αριθμοί 18,20 | ψαλμ 13,26] και έτσι << ο εργάτης αξίζει τους μισθούς του >>[Ματθ 10,10 | 1 Τιμ 5,18]. Αυτό είναι κοινά καλεσμένο <<eure gnade oder Freundeschaft >>. Εγώ δεν γνωρίζω εάν θα όφειλα να αριθμήσω μεταξύ αυτών και τα κληροδοτήματα και τις επετείους, προικοδοτήσεις κ.λ.π., των καιρών μας .Γιατί αυτοί φαίνονται σθεναρά σε επιδίωξη δόξας, πράγματι όχι μόνο δόξας ,αλλά ανταπόδοσης ,τόσο πρόσκαιρης ,όσο και αιώνιας ,καθώς είναι σαφές να δούμε ,από τον τρόπο που αυτοί θέτουν φορτία επί των ανθρώπων, υποχρεώνοντάς αυτούς. Δεύτερον , αυτοί δίνουν για χάρη μελλοντικής δόξας . Αυτές οι τάξεις ανθρώπων νομίζουν ότι δίνουν <<με απλότητα>> και ότι είναι περισσότερο ειλικρινείς ,παρά η πρώτη τάξη . Γιατί αυτοί νομίζουν ότι δεν φαίνονται να είναι δίνοντας πρόσκαιρα δώρα ,με σκοπό να λάβουν αιώνιες ανταμοιβές . Αλλά φροντίζουν για κάποια χορωδιακά τραγούδια κατά τέτοιο τρόπο, καθώς εάν η χορωδία ήταν να τραγουδά λιγότερο ή κατά ένα διαφορετικό τρόπο . Στους περασμένους χρόνους οι χορωδίες δεν ήταν έτσι καλεσμένες ,καθώς είναι ακόμα φανερό στην περίπτωση των αυτόνομων Ναών. Αλλά ακόμα και αυτοί οι άνθρωποι είναι διπλοπρόσωποι. Γιατί δεν δίνουν <<με απλότητα>> υπέρ της δόξας του Θεού ,αλλά για χάρη των δικών τους μελλοντικών πλεονεκτημάτων στον Ουρανό και δεν θα έκαναν το δώρο ,εάν δεν ήταν για την ελπίδα αυτού του πλεονεκτήματος. Αλλά είναι μάταιο ,γιατί είναι διπλοπρόσωποι . Και δεν το συνειδητοποιούν ,άλλα προχωρούν με αυταρέσκεια μπροστά ,καθώς εάν ήταν απολύτως βέβαιοι της ανταπόδοσης γι΄ αυτά τα δώρα ,όχι προσεκτικοί προς το γεγονός ότι αυτοί έχουν ήδη λάβει εδώ την ανταμοιβή τους { Ματθ 6,2 |5,18 } .Εγώ μετά βίας μπορώ να πιστεύω ότι αυτοί το κάνουν υπέρ της δόξας του Θεού ,αφού τότε θα βοηθούσαν στην στήριξει παλιών θεμελιώσεων και θα ανανέωναν εκείνες που έχουν ήδη υπάρξει εδραιωμένες, αλλά έχουν πέσει σε αχρηστία . Αλλά αυτοί έχουν κάνει ένα παζάρι εκ της λατρείας και της υπηρεσίας του Θεού .

<< Αυτός που προϊσταται. ,με επιμέλεια >> . Αλλά στις μέρες μας αυτός που προϊσταται τόσο Πνευματικά ,καθώς επίσης σε κοσμικό επίπεδο ,κάνει έτσι με πολυτέλεια ,οκνηρία, πλούτο, ευχαρίστηση σε δόξα και τιμή ,με δύναμη και τρόμο .Ο

Ιεζεκιήλ 34,2 λέει γι΄ αυτές τις συνθήκες : << Ω Ποιμένες του Ισραήλ ,που έχετε υπάρξει τρέφοντας τους εαυτούς σας ! Εσείς τρώτε το παχύ ,εσείς ντύνεται τους εαυτούς σας με το μαλλί ,εσείς σφάζεται το θρεφτάρι .Τον αδύναμο δεν έχετε δυναμώσει ,τον παραστρατιμένο δεν έχετε φέρει πίσω, τον χαμένο δεν έχετε ζητήσει, αλλά με βία και σκληρότητα τους έχετε διοικήσει >> .Ποιος δεν κλονίζεται σ΄ αυτές τις λέξεις και ποιου η τρίχα δεν σηκώνεται ! Αυτοί είναι οι άνθρωποι που προσβάλλουν αυτή την εντολή .Γιατί δεν ανέρχονται με σκοπό να κατέβουν , καθώς έκαναν οι άγγελοι επί της κλίμακας του Ιακώβ . Επειδή το να ανεβείς σημαίνει να διοικείς ,αλλά το να κατεβαίνεις σημαίνει να είσαι επιμελής . Αυτοί δεν διοικούν με σκοπό να υπηρετούν ,μολονότι ο καθένας που είναι εξυψωμένος ,είναι εξυψωμένος με σκοπό να ζητά ουδέν για τον εαυτό του ,ούτε να ζητά να ζει για τον εαυτόν , αλλά να αναγνωρίζει ότι έχει γίνει ένας υπηρέτης των υπηρετών του . Έτσι το πρωταρχικό μέτρο κάθε Κυρίου είναι η επιμέλειά του ,καθώς ο Απόστολος την περιγράφει εδώ. Επιπλέον ,ένας άνθρωπος δεν μπορεί να είναι επιμελής στην περίπτωση των άλλων ανθρώπων ,εάν δεν είναι αμελής στα δικά του συμφέροντα . Γιατί η επιμέλεια παράγει αμέλεια ,κακή επιμέλεια κάνει κακή αμέλεια ,αλλά πραγματική επιμέλεια, μια πραγματική αμέλεια .Και έτσι αυτός που διοικεί, πρέπει να κάνει έτσι με επιμέλεια ,δηλαδή με αμέλεια των συμφερόντων του . << Αυτός που πηγαίνει να ελεεί ,με ευδιαθεσία >> .Στην 2 Κορινθ 9,7 έχει : <<όχι διστακτικά ή υπό καταναγκασμό ΄ γιατί ο Θεός αγαπά ευδιάθετο δωρητή >> . Αυτό είναι διαφορετικό από ό,τι έχει πει πιο πάνω : << αυτός να συνεισφέρει με απλότητα >> . Γιατί στην προηγούμενη περίπτωση είναι ζήτημα παροχής προς εκείνους από τους οποίους υπάρχει ελπίς να υπάρξουν ξεπληρωμένοι ,αλλά εδώ αναφέρεται προς τον φτωχό και την δυσχέρεια. Φαίνεται σ΄ εμένα ότι ένα πρόσωπο μπορεί πραγματικά να αγνοεί το ζήτημα υπό το οποίο ο Λύρα μοχθεί ,δηλαδή εκείνο της τάξης των εγγραφών σ΄ αυτόν τον κατάλογο των καλών έργων ,μήπως εμείς χάσουμε την αληθινή αντίληψη ,ενώ είμαστε παρασυρμένοι σε μια φανταστική κατασκευή των μερών του .Αυτό συμβαίνει στον Λύρα οποτεδήποτε γοητεύεται διαιρώντας την Γραφή σε μέρη ,στην πολυμαθή του επεξεργασία αυτής και στην πίστη του ότι είναι χύνοντας σπουδαίο φως επ΄ αυτής .Αλλά αυτός που είναι αναγκασμένος να έρχεται σε βοήθεια του έχοντος ανάγκη, από ντροπή ή κάποιο είδος απειλής ,δεν δείχνει έλεος με ευδιαθεσία . Έτσι υπάρχουν πολλοί άνθρωποι σήμερα που δίνουν άφθονες ελεημοσύνες ,αλλά χωρίς καμιά αξία ,επειδή αυτοί είναι απρόθυμοι και λυπημένοι Ομοίως υπάρχουν εκείνοι που δίνουν ελεημοσύνες ,έτσι ώστε να μην θεωρηθούν άπληστοι ή άκαρδοι ή χωρίς έλεος .

9. << Ας είναι η αγάπη χωρίς υποκρισία >>. Μια αναγκαία και εξαιρετικά σημαντική συνάφεια . Γιατί ακριβώς καθώς ουδέν θα όφειλε να είναι περισσότερο ελεύθερο από υποκρισία ,παρά η αγάπη ,έτσι ουδέν μπορεί να είναι περισσότερο μολυσμένο από υποκρισία ,παρά η αγάπη .Ουδέν τόσο ζαρώνει από την υποκρισία, όπως η αγάπη και ουδέν υποφέρει τόσο πολύ από την υποκρισία ,καθώς η αγάπη .Αυτή είναι η αιτία γιατί ο καθένας έχει στα χείλη του το απόφθεγμα <<απιστία είναι Γη και απιστία είναι Ουρανός >> και << ποιος μπορεί να βρεί ένα Πιστό άνθρωπο? >>[Παροιμίες 20,6] . Τα πάντα είναι χρωματισμένα από πάνω και συγκαλυμμένα υπό την μεταμφίεση της φιλίας .Αλλά η υποκρισία της αγάπης είναι διπλή . Το πρώτο είδος είναι αυτό που επιδεικνύει εξωτερικά την φαινομενική όψη της αγάπης ,αλλά εσωτερικά αποκρύπτει ένα γνήσιο μίσος . Αυτή είναι η <<αγάπη >> των υφισταμένων προς τους ανωτέρους τους και το είδος που υπάρχει μεταξύ ίσων . Υπάρχουν κάποιοι τέτοιοι σαν τον Ιωάβ ενάντια στον Αμπνέρ στο 2 Σαμουήλ 3,27 που εφαρμόζει αυτό με πονηριά .Σ΄ αυτήν την τάξη είναι ο συκοφάντης ,ο δόλιος ο κουτσομπόλης ,ο ύπουλος . Αλλά αυτό το είδος υποκρισίας είναι τόσο χονδροειδές που δεν νομίζω ότι ο Απόστολος είναι μιλώντας σχετικά εδώ ,μολονότι αυτή η διαστροφή με όλες τις ακαθαρσίες της είναι πολύ διαδεδομένη στις μέρες μας . Αλλά υπάρχουν επίσης κάποιοι που δεν

γνωρίζουν ότι η αγάπη τους είναι πραγματικά ψεύτικη μέχρι η δοκιμασία και η αντιξοότης έλθουν επί του προσώπου που αυτοί αγαπούν . Ο Οβίδιος λέει : << όταν εσύ είσαι ευτυχής , εσύ έχεις πολλούς φίλους, αλλά στους καιρούς των βασάνων ,εσύ θα είσαι μόνος >>. .Αυτός είναι ο τρόπος που οι Απόστολοι ήταν κατά τον χρόνο του πάθους του Χριστού και το ίδιο είναι στην περίπτωση με πολλούς άλλους αγίους. Τόσο βαθιά είναι αυτή η υποκρισία που είναι ένας σπάνιος άνθρωπος αυτός που το αναγνωρίζει στον εαυτό του . Πράγματί τολμώ να πω ότι κανένα πρόσωπο είναι εντελώς ελεύθερο αυτής της υποκρισίας ,αν και πολλοί άνθρωποι νομίζουν ότι αυτοί είναι .Ποιος είναι πιο τέλειος παρά οι Απόστολοι ,που ήταν δυναμωμένοι από τον χρόνο και την παρουσία του Χριστού ? Το δεύτερο είδος είναι εκείνο που δεν αποκρύπτει μια κακή αγάπη ή δείχνει ένα καλό μίσος .Αυτό είναι χαρακτηριστικό των ανωτέρων προς εκείνους της χαμηλότερης τάξης και των ίσων μεταξύ τους . Και αυτοί επίσης πέφτουν σε δύο τάξεις .Υπάρχουν κάποιοι που καθαρά εννοούν και βλέπουν τον πλησίον τους ,όταν αυτός κάνει ένα λάθος ή αμαρτάνει ,δηλαδή όταν φέρνει την μεγαλύτερη βλάβη επί του εαυτού του και αν και αυτοί έχουν την δύναμη ,δεν τον επιτιμούν ή τον προειδοποιούν ή τον διορθώνουν .Μάλλον αυτοί γελούν σ΄ αυτόν και αστεϊζονται με αυτόν ,καθώς εάν ήταν οι καλύτεροι του φίλοι ,που δεν θέλουν να τον προσβάλλουν . Αλλά αυτή η υποκρισία αγάπης είναι τόσο χονδροειδής και ωμή, που είναι δύσκολο να πιστεύσω ότι ο Απόστολος ήταν σκεπτόμενος ενός τέτοιου πράγματος ,μολονότι πολλοί άνθρωποι πηγαίνουν να εφαρμόζουν αυτήν την υποκρισία ,ακόμα και ενάντια στην συνείδησή τους .Κάποιοι άνθρωποι κάνουν αυτήν εν αγνοία ΄ αυτοί θαυμάζουν τις διαστροφές καθώς να ήταν αρετές και τις τιμούν με ένα υψηλό βαθμό ταπεινότητας ,αυτοί είναι γοργοί να ερμηνεύουν σαν καλά τα πράγματα που φαίνονται να είναι κακά ,γοργοί να τιμούν ,βραδείς να κατακρίνουν ακόμα και τις μεγαλύτερες διαστροφές ,αφού αυτές είναι καλυμμένες με μια διαφανή μεταμφίεση του καλού ,σε τέτοιο βαθμό που εάν εσείς ήσασταν ανίκανοι να την δείτε εξ αιτίας του σκοταδιού ,μπορείτε παρ΄ όλα αυτά να την αισθανθείτε. Σ΄ αυτή την περίπτωση αυτοί <<δεν δοκιμάζουν όλα τα πράγματα ,έτσι ώστε να μπορούν να κατέχουν ό,τι είναι καλό >> [1 Θεσσαλ 5,21],αλλά είναι ικανοποιημένοι με την απλή φαινομενική όψη ,αυτοί λένε μόνο καλά πράγματα και καλούν ένα άνθρωπο ένα φίλο . Έτσι η μια τάξη δεν κάνει το καλό και η άλλη δεν κάνει το κακό ,που η αγάπη παρ΄ όλα αυτά απαιτεί . Αλλά η προηγούμενη κάνει κακό και η επόμενη καλό και στις δύο περιπτώσεις κατά της αγάπης . Μεταξύ αυτών των ομάδων έρχονται οι ουδέτεροι ,σαν τον Αβεσαλώμ ,μιλώντας και κάνοντας μήτε καλό, μήτε κακό [2 Σαμουήλ 13,22] . Αυτοί είναι οι Θεολόγοι μας ,που οκνηρά στέκονται στις αποστασιοποιημένες τους πράξεις και ουδέποτε κινούνται προς μια πραγματική πράξη ,νομίζοντας ότι έχουν διαθέσει εν αφθονία ,εάν αυτοί μόνο ελπίζουν, επιθυμούν και εύχονται το καλό προς τον πλησίον τους και απορρίπτουν ,μισούν και ελεεινολογούν την κακή πράξη του πλησίον τους – και όλο αυτό δια αποστασιοποιημένων πράξεων. Διαφορετικά αυτοί κάνουν ουδέν εντός της οδού της δράσης ή αλλιώς ,κάνουν ό,τι οι προμνημονευθέντες υποκριτές κάνουν . Και γιατί θα όφειλα να διστάζω να το πώ ?. Αυτή είναι μία προσποιητή αγάπη ,όταν ένας λέει ότι το να αγαπά είναι να εύχεται σε κάποιον καλό, δια μιας αποστασιοποιημένης πράξης Συνεπώς ,καθώς εάν να εκθέτει τις πλαστογραφίες της υποκρισίας ,ο Απόστολος συνεχίζει . << να μισείτε ό,τι είναι κακό, προσκολλώμενοι προς ό,τι είναι καλό >> . Δεν υπάρχει άνθρωπος που θα έλεγε ότι αγαπά το κακό και μισεί το καλό και εν τούτοις αυτός δεν δίνει αυτήν την εντολή εδώ μάταια ,επειδή ο άνθρωπος είναι επικλινής προς το κακό και απρόθυμος προς το καλό . Συνεπώς η προστασία της υποκρισίας κείται στην άγνοια του καλού και του κακού ,δια της οποίας ο κάθε άνθρωπος καλεί αυτό το οποίο τον ευχαριστεί καλό και αυτό που τον δυσαρεστεί κακό .Επομένως ,το γιατί αυτός εκδίδει αυτήν την εντολή, ότι εμείς θα οφείλαμε <<να δοκιμάζουμε τα πάντα και να κρατάμε αυτό που είναι

καλό >> [1 Θεσσαλ 5,21] ,εκτός ότι εμείς δεν συλλαμβάνουμε αμέσως κάτι που είναι καλό, παρά στην εξωτερική του εμφάνιση μόνο ? .Έτσι σ΄ αυτό το χωρίο ο Απόστολος σημαίνει το καλό σαν αυτό του Νέου ανθρώπου και το κακό σαν αυτό του Νέου ανθρώπου επίσης .Γιατί το καλό του Νέου ανθρώπου είναι διπλό ,καθώς είναι επίσης το κακό .Το ένα είναι αόρατο και αυτός το έχει μόνο δια Πίστεως ,επειδή αυτό είναι ο Θεός ΄ το άλλο είναι ορατό και είναι κάθε πράγμα που είναι κακό ενώπιον της φιληδονίας και αντίθετο προς τον παλαιό άνθρωπο ,για παράδειγμα ο κολασμός του παλαιού ανθρώπου και η παρακίνηση σε καλά έργα . Ομοίως από την άλλη μεριά ,το ορατό κακό είναι κάθε τι που είναι καλό για τον παλαιό άνθρωπο και φιλικό προς αυτόν ,καθώς για παράδειγμα η λαγνεία της σάρκας και η αμέλεια του Πνεύματος . Αμφότερα αυτά είναι διπλά : Το ένα στο δικό μας πρόσωπο, το άλλο στον πλησίον μας .Ο Απόστολος εδώ είναι μιλώντας περί του δευτέρου ,γιατί εις τρόπον ώστε <<η αγάπη μας να μπορεί να είναι χωρίς υποκρισία >>αυτό είναι αναγκαίο, εμείς να μισούμε στον πλησίον μας οτιδήποτε είναι κακό ,χωρίς να τιμούμε ή να φοβόμαστε και να προσκολλόμαστε προς ό,τι είναι καλό σ΄ αυτόν ,χωρίς δόξα ή εύνοια . Και αυτός χρησιμοποιεί τον όρο <<να μισούμε >> ό,τι είναι κακό, καθώς εάν σήμαινε να λέει : << Ουδέποτε θα υπάρχει κάποιος χρόνος όπου το κακό δεν θα υπάρχει και κάθε κακό ουδέποτε θα είναι υπό τον έλεγχο σας .Συνεπώς να μισείται το κακό που εσείς δεν κάνετε, έτσι ώστε να μην δίνετε συναίνεση προς το κακό ενός άλλου προσώπου, αλλά να κάνετε κοινό σκοπό το καλό του άλλου . Τρέφεστε ενδομύχως, ευνοήστε, προσπαθήστε και κηρύξτε αυτό ΄ να μισείται και να εμποδίζετε το κακό οπουδήποτε μπορείτε >>. Αλλά αρκετά συχνά δεν υπάρχει ευκαιρία να κάνουμε οτιδήποτε ,παρά να μισούμε το κακό και να αγαπάμε το καλό ,καθώς στην περίπτωση των αιρετικών και εκείνων που αντιτίθενται στον Χριστιανικό λαό και μαίνονται κατά της ευσεβούς κοινότητας . Εάν υπήρχαν τέτοιοι άνθρωποι στις αυλές των Παπών και των Πριγκήπων, η Εκκλησία θα ήταν σε μια ευτυχή κατάσταση . Αλλά τώρα ,επειδή το εντελώς αντίθετο είναι η περίπτωση ,συνεπώς η Εκκλησία είναι σε μια άθλια κατάσταση ,όχι τόσο πολύ επειδή εύχονται να κάνουν το κακό που είναι το δικό τους, αλλά επειδή αυτοί δεν μισούν το κακό που είναι παρών στην Εκκλησία . Ωστόσο ,το μίσος ή η αγάπη ενός προσώπου αναποδογυρίζει όλη αυτή την κρίση, καθώς είναι η περίπτωση σήμερα με τον Johann Reuchlin και τους Θεολόγους της Κολωνίας . Όταν εμείς δίνουμε την αγάπη μας προς ένα πρόσωπο με πλήρη εμπιστοσύνη και ένταση , είμαστε προετοιμασμένοι να υποστηρίξουμε και να υπερασπιστούμε με όλη την δύναμή μας οτιδήποτε αυτός σκέπτεται ότι είναι δίκαιο και δεν ρωτάμε πώς θα οφείλαμε να αναγνωρίζουμε οτιδήποτε αυτός κάνει σαν καλό ή κακό ,μήπως ένα τέτοιο πρόσωπο φαίνεται να έχει είτε καλό είτε κακό εντός αυτού . Έτσι αυτή είναι η φύση της προσποιητής αγάπης ,αυτή να μισεί το καλό και να προσκολλάται στο κακό . Γιατί όλη η αγάπη είναι εκ φύσεως τυφλή . Ποιος τότε δεν είναι τυφλός ? ΄ γιατί ποιος είναι χωρίς αγάπη – εγώ είμαι μιλώντας περί του σαρκικού είδους – εκτός ένας που δεν είναι ζωντανός? .

10 . << ο ένας να αγαπά τον άλλο με αδελφική στοργή >> .Το Ελληνικό κείμενο διαβάζεται <<αδελφική αγάπη >> [Φιλαδελφεία],όθεν η λέξη <<philadelphus >> σημαίνει <<αδελφικώς φιλείν >> ή <<ένας που αγαπά τον αδελφό του >> . Σ΄ αυτό το χωρίο ο Απόστολος πραγματεύεται την ιδέα ότι η αγάπη μεταξύ Χριστιανών οφείλει να είναι ένα ειδικό και περισσότερο τέλειο πράγμα ,παρά ή σχέση μεταξύ ξένων και εχθρών . Έτσι σε ένα άλλο μέρος ,στους Γαλάτες 6,10 αυτός λέει : << Έτσι λοιπόν, καθώς εμείς έχουμε ευκαιρία, ας κάνουμε το καλό προς όλους τους ανθρώπους και ειδικά προς εκείνους που είναι εκ της οικίας της πίστης >> .Και όπως εμείς έχουμε την λέξη << diligentes>>{ στέργω] ,οι Έλληνες έχουν την λέξη <<φιλόστοργος >>[φίλος, στέργω]. Αλλά η λέξη <<στοργή >>σημαίνει <<αγάπη >> ή <<συμπάθεια >>καθώς εμείς κοινά λέμε .Έτσι ένας <<φιλόστοργος >>είναι κάποιος που είναι καλοκάγαθα στοργικός προς ένα πρόσωπο με το οποίο είναι να ασκεί αδελφική αγάπη,

<<φιλαδελφεία >> . Και έτσι ο Απόστολος μιλά εξαιρετικά εμφατικά, όταν κάνει μια συγχώνευση των λέξεων ,σημαίνοντας αγάπη σχεδόν κατά ένα πλεονάζοντα τρόπο, ώστε εμείς έχουμε << Philadelphia, este philostorgi >> ,δηλαδή <<εσείς πρέπει να είστε καλοκάγαθα στοργικοί ο ένας προς τον άλλο, με αδελφική αγάπη >>. <u><< υπερέχοντας ο ένας του άλλου στην επίδειξη τιμής >></u> . Έτσι διαβάζουμε στην <u>Φιλιπ 2,3 : << με ταπεινοφροσύνη λογαριάζεται τους άλλους καλύτερους ,παρά τους εαυτούς σας >> . Και στον Λουκά 14,10 ο Κύριος λέει : <<όταν είσαι προσκαλεσμένος, πήγαινε και κάθισε στον τελευταίο τόπο >></u> . Αυτός είναι μιλώντας εδώ περί αυτής της εσωτερικής τιμής ,που είναι μια υψηλή προσοχή και εκτίμηση για τον πλησίον μας . Γιατί η εξωτερική τιμή είναι πολύ συχνά μια προσποιητή και συμφεροντολόγα τέτοια ,η οποία επιδιώκεται με σκοπό κάποιος να μπορεί να λαμβάνει μια μεγαλύτερη ανταπόδοση .Έτσι εάν δεν γίνεται ανταπόδοση, το πρόσωπο γίνεται θλιμμένο και παύει να δίνει τιμή στους άλλους .Αυτό είναι τί αυτός σημαίνει όταν λέει : <<<u>Λογαριάστε τους άλλους καλύτερους ,παρά τους εαυτούς σας >></u> .Αυτός δεν λέει : << ο καθένας να τοποθετεί τον εαυτό του πάνω από τον άλλο>>. <u>Επιπλέον ,ένας άνθρωπος δεν μπορεί να δείξει αυτήν την τιμή προς έναν άλλο ,εάν δεν ταπεινώνει αυτός τον εαυτό του και κρίνει τον εαυτόν του άξιο να υπάρχει τοποθετημένος σε ντροπή και ότι οι άλλοι είναι περισσότερο άξιοι τιμής ,παρά αυτός είναι ,δηλαδή εάν δεν είναι ένας άνθρωπος ταπεινός ,αυτός δεν προτιμά κάποιον άλλο σε τιμή ,πάνω του εαυτού του .Η περηφάνεια</u> επίσης δίνει τιμή ,αλλά αυτή ακολουθεί άλλους στην χορήγηση αυτής, ενώ η ταπεινότης προηγείται στην παροχή αυτής .Η μια περιμένει να είναι προηγούμενη και ή άλλη ούτε καν επιθυμεί τους άλλους να την ακολουθούν ,αλλά πιστεύει ότι αυτή μόνη οφείλει να λαμβάνει την πρωτοπορία. Τί μεγάλη υπηρεσία να δίνει κανείς τιμή προς έναν άλλο ! .Είναι ευκολότερο να δίνουμε κάποιο πράγμα και να είμαστε εξυπηρετώντας με το ίδιο μας το σώμα ,<u>παρά να διατηρούμε μόνο τον εαυτό μας σε περιφρόνηση και</u> να <u>σκεπτόμαστε με μεγάλη εκτίμηση περί των άλλων ανθρώπων . Κάποιοι άνθρωποι είναι ταχείς στο να ανταποδίδουν τιμή ή κατά τρόπο συμφεροντολογικό να δίνουν τιμή ,με την ελπίδα να είναι τιμώμενοι σε ανταπόδοση .Αυτή είναι η πρακτική των Εθνικών .Έτσι ο Ρωμαίος Δομίτιος είπε : <<Γιατί θα όφειλα να σε εκτιμώ σαν ένα Πρίγκηπα ,όταν εσύ δεν με εκτιμάς σαν ένα Γερουσιαστή ?>> .Αυτός δεν είναι ο Χριστιανικός τρόπος ομιλίας ,αλλά ο Εθνικός τρόπος .Γιατί εμείς πρέπει να δίνουμε τιμή ο ένας στον άλλο ,ακόμα και αν η τιμή από το άλλο πρόσωπο ,μήτε προηγείται, μήτε ακολουθεί .</u> 11 . <<ουδέποτε χαλαρωμένοι σε ζήλο >> . <u>Στα Ελληνικά <<σε επιμέλεια>>,<<σε ζήλο>>, <<σε υπηρεσία >>,<<σε εργατικότητα>>.</u> Σημειώστε ότι η αγάπη κρατά ουδέν για τον εαυτό της και ζητά μόνο εκείνα τα πράγματα που είναι προς το συμφέρον των άλλων .Αυτός έχει στοχαστεί πιο πάνω ,πώς εμείς θα οφείλαμε να χορηγούμε τα αγαθά μας και ταλέντα μας προς όφελος των άλλων ,ήτοι συνεισφέροντας ,δείχνοντας έλεος και αγαπώντας κ.λ.π. και έπειτα ότι θα οφείλαμε να χορηγούμε τιμή και καλή φήμη μεταξύ μας .Και τώρα διδάσκει ότι ένας θα όφειλε να προσφέρει τον εαυτό του ,λέγοντας ότι να βοηθάμε, να υπηρετούμε, να συμπαριστάμεθα με το δικό μας σώμα ,τρόπος του λέγειν ,είναι να υποστηρίζουμε και να μένουμε δίπλα σε εκείνους που είναι σε ανάγκη .<u>Από την άλλη μεριά είναι οι Αβεσαλωμίτες και οι Πατέρες της ειρήνης</u> ,που δεν είναι πρόθυμοι να είναι ενοχλημένοι και εξυπηρετικοί στις ανάγκες των άλλων . Ή εάν αυτοί πηγαίνουν να κάνουν κάτι ,το κάνουν απρόθυμα και τσιγγούνικα ,καθώς βλέπουμε στις Νομικές ενέργειες, δικαστικές υποθέσεις και τα όμοια . <u><< να είστε φλογεροί στο Πνεύμα >></u> . Εκείνοι που ροχαλίζουν και χασμουργιούνται και είναι χλιαροί σε όλες τις προσπάθειές τους είναι οι άνθρωποι που συντρίβουν αυτή την εντολή και επιτυγχάνουν ουδέν δια των έργων τους ,αλλά μόνο τα διασκορπίσουν. <u>Παροιμίες 18,9 :<<Αυτός που είναι νωθρός στο έργο του ,είναι αδελφός προς αυτόν που καταστρέφει >>.</u> Αλλά οι άνθρωποι αυτού του είδους είναι

επίσης μισητοί στους ανθρώπους ,για να μην πούμε τίποτα περί του Θεού .Έτσι είναι που σήμερα ,πολύ γενικά ,οι τεχνίτες που έχουν υπάρξει μισθωμένοι, κάνουν το έργο τους καθώς εάν αυτοί ήταν κοιμισμένοι . Και οι Θρήσκοι και οι ιερείς δίχως υπερβολή ροχαλίζουν κατά την διάρκεια των προσευχών τους ,ακόμα και σωματικά ,για να μην πούμε τίποτα σε σχέση με την υπνηλία του μυαλού τους και αυτοί κάνουν τα πάντα με την μεγαλύτερη τεμπελιά . Εδώ ο Απόστολος ,συνεπώς μιλά ενάντια σ΄ αυτήν την θανατηφόρα αμαρτία της << acedia>> , το να υπάρχουν κουρασμένοι να κάνουν καλά έργα . Η Ελληνική λέξη <<ακηδία >> σημαίνει <<πλήξη>> ή <<βαρεμάρα>> ή <<αδιαφορία >>. Αυτή η αμαρτία είναι διαδεδομένη που μόλις ο καθένας καταδέχεται να είναι προσεκτικός . Και επειδή οι άνθρωποι είναι απρόθυμοι να υπηρετούν με ένα φλογερό πνεύμα ,αυτό είναι αναγκαίο ,να γίνονται αυτοί φλογεροί στην σάρκα .Γιατί αυτοί πρέπει να είναι φλογεροί στο ένα εκ των δύο ,είτε στο Πνεύμα ,είτε στη σάρκα . Και η θερμότης για το ένα ,είναι το κρύωμα ή η εξάλειψη του άλλου ,εκτός όπου δια της αδείας του Θεού ,κατά τον καιρό της δοκιμασίας ,το Πνεύμα είναι φλεγόμενο ,ακόμα και εν τω μέσω του πυρετού της σάρκας .Συνεπώς ο άνθρωπος που κάνει το έργο του με χλιαρότητα , κατ΄ ανάγκη θα είναι φλογερός στην σάρκα .Και γι΄ αυτό τον λόγο είναι εξαναγκασμένος καθώς να ήταν να <<σπαταλά το έργο>> που εκτελεί ,εξ αιτίας του πυρετού της σάρκας . Έτσι ένας πονηρός μάγειρας, αναφορικά με την προετοιμασία ενός γεύματος ,κάνει το έργο του κατά ένα τέτοιο τρόπο ,που η τροφή κρυώνει κατά την διάρκεια του σερβιρίσματος .Ποιος δεν θα τον περιφρονούσε και ορθώς?. << Υπηρετείτε τον Κύριο >> . Αυτό το χωρίο διευθύνεται ενάντια εκείνων, που εκ φιλαργυρίας υπηρετούν τον κόσμο ή την δική τους κοιλιά, αλλά ακόμα πιο ισχυρά ενάντια εκείνων που είναι επίμονοι στο να κάνουν ένα καλό έργο ,όταν η υπακοή τούς καλεί αλλού. Αυτή η δεύτερη τάξη ανθρώπων είναι σαν εκείνους που έχουν ένα γαϊδούρι υπό ζυγό και δεν του επιτρέπουν να είναι λυμένο εις τρόπον ώστε να δύναται να είναι χρησιμοποιημένος στην υπηρεσία του Κυρίου του ,δηλαδή φθείρουν τους εαυτούς τους στις δικές τους επιδιώξεις και επιτρέπουν στους εαυτούς τους να είναι καλεσμένοι μακριά ,σε κάποιο άλλο πεδίο υπηρεσίας, μήτε από ευσέβεια ,μήτε προς χάριν του Θεού .Συνεπώς αυτοί πραγματικά είναι υπηρετώντας τους εαυτούς τους μάλλον ,παρά τον Κύριο . Γιατί δεν είναι προετοιμασμένοι να ακολουθούν κάθε επιθυμία του Θεού ,αλλά μόνο εκείνο το διαλεγμένο από αυτούς και δικαιολογούν τους εαυτούς τους λέγοντας : << Δεν είναι καλό να εγκαταλείπω ό,τι είμαι κάνοντας ,για να εργαστώ σε ένα άλλο χώρο ! >> . Και δεν θα ήμουν σε λάθος να συμπεριλάβω μεταξύ αυτού του αριθμού ,τους Πρίγκηπες που είναι περισσότερο τακτικά στην φροντίδα της Εκκλησίας και τους ιερείς που είναι περισσότερο τακτικά στην αυλή .Αυτή είναι η περίπτωση με τον Δούκα μας Φρειδερίκο και τους άλλους αξιωματούχους ΄ όταν αυτοί χρειάζονται, αυτοί δεν θέλουν να βρίσκονται . Αυτοί είναι καλεσμένοι μακριά από τον Θεό και λένε : <<Ω, εγώ πρέπει να προσεύχομαι και να υπηρετώ τον Θεό . Αυτοί ανοητεύουν τους εαυτούς τους ,έτσι ώστε για χάρη της υπηρεσίας του Θεού ,αυτοί αρνούνται να υπηρετούν τον Θεό ,επειδή δεν συνειδητοποιούν τί σημαίνει να υπηρετούν τον Θεό, δηλαδή ότι ένας να είναι αδιάφορος για το πού ο Κύριος καλεί και να μην επιμένει στο να παραμένει σταθεροποιημένος επί της θέσης του . 12 . <<να χαίρεστε στην ελπίδα σας >> . Δηλαδή να μην χαίρετε επί των πραγμάτων του παρόντος ή πραγμάτων που έχετε πειραματιστεί και γνωρίζεται .Γιατί η χαρά είναι διπλή . Το πρώτο είδος έχει να κάνει με πράγματα που είναι ορατά ,δηλαδή πράγματα που είναι γνωστά κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο ,είτε εσωτερικά ,είτε εξωτερικά .Αυτό το είδος είναι μάταιο ,επειδή είναι παροδικό . Το άλλο είδος έχει να κάνει με αόρατα πράγματα ,δηλαδή πράγματα που είναι άγνωστα ,αλλά απλώς αποδεχόμενα εν Πίστη ΄ και αυτό είναι η αληθινή χαρά ,αιώνια ,σταθερή και χωρίς αυτό το είδος της ελπίδας δεν υπάρχει χαρά στο άλλο . Γιατί ποιος μπορεί να χαίρετε στο προηγούμενο ,εάν απελπίζεται ή αμφιβάλλει ότι θα λάβει μελλοντική χαρά ? .Και

έτσι ο Απόστολος θέλει οι Χριστιανοί να χαίρονται πλήρως, αλλά όχι εξ αιτίας οποιουδήποτε γήινου πράγματος , αλλά εξ αιτίας της ελπίδας τους .Γιατί η έκφραση << ευλογημένοι είναι εκείνοι που πενθούν >> [Ματθ 5,4} αναφέρεται στο πένθος επί κάποιου πράγματος ,επειδή τέτοιοι άνθρωποι χαίρονται στην ελπίδα τους . Αλλά κάποιο πρόσωπο δεν μπορεί να έχει ελπίδα και έτσι δεν μπορεί να έχει χαρά στην ελπίδα του, εάν δεν αποκηρύσσει τα πάντα, δεν έχει τίποτα να επιθυμεί ,να εμπιστεύεται και να λαμβάνει ευχαρίστηση και είναι άλλωστε περιβαλλόμενος από τόσα πολλά κακά ,που δεν μπορεί ενδεχομένως να χαίρεται σε κανένα καλό πράγμα εδώ .Και εάν αυτός υποφέρει αυτό προθύμως ,θα επιτύχει ελπίδα και από την ελπίδα θα προχωρήσει στη Χαρά .Και έτσι αυτός συνεχίζει :
<< να είστε υπομονετικοί στη θλίψη >> . Ρωμαίοι 5,3 : << η θλίψη παράγει υπομονή και η υπομονή δοκιμή και η δοκιμή ελπίδα ,αλλά η ελπίδα δεν απογοητεύει >>, δηλαδή αυτός χαίρεται που είναι ευτυχής και ασφαλής . Αλλά οι πολυμήχανοι Θεολόγοι μας έχουν περιορίσει την ελπίδα μας σε πράξεις βγαλμένες στο φως . Γι΄ αυτό τον λόγο ουδείς εξ αυτών εννοεί τί είναι η ελπίς μολονότι είναι σταθερά στα χείλη του καθενός .Για παράδειγμα λένε ότι είναι δυνατόν να εκμαιεύσεις μια πράξη ελπίδας ,ακόμα και αν όλα τα πράγματα που είναι στο φως και στα οποία εμείς θέτουμε την εμπιστοσύνη μας είναι σε καλή τάξη .Αλλά εμείς οφείλουμε ουδέποτε να φθάσουμε ακόμα και σε μια γεύση της ελπίδας δια μέσου τέτοιων εκμαιευμένων πράξεων . Γιατί η ελπίδα απογυμνώνει έναν άνθρωπο ,τουλάχιστον καθώς αυτός έχει σχέση προς την διάθεσή του ,εξ όλων των καλών πραγμάτων και τον περικυκλώνει με κακά πράγματα .Και έτσι <<εσείς έχετε ανάγκη υπομονής >> [Εβραίοι 10,36] η οποία παράγει ελπίδα . << να είστε σταθεροί στην προσευχή >> .Αυτό είναι εκφωνημένο σε αντίθεση προς εκείνους που μόνο διαβάζουν τους Ψαλμούς, χωρίς καμιά ενεργητικότητα . Και πρέπει να είμαστε σε επιφυλακή ώστε οι προσευχές στην Εκκλησία στις μέρες μας να μην γίνουν περισσότερο ένα εμπόδιο ,παρά μια βοήθεια .Πρώτον ,επειδή προσβάλλουμε τον Θεό περισσότερο διαβάζοντας τους ,όταν η καρδιά μας δεν είναι σ΄ αυτό ,καθώς Αυτός λέει : <<Αυτός ο λαός Με τιμά με τα χείλη του ,κ.λ.π. >> [Ματθ 15,8]| Μάρκος 7,6 |Ισαϊας 29,13] . Δεύτερον, επειδή είμαστε εξαπατημένοι και δημιουργημένοι ασφαλείς από την εξωτερική όψη αυτών των πραγμάτων ,καθώς εάν αληθώς είχαμε προσευχηθεί κατάλληλα . Και έτσι ουδέποτε γινόμαστε πραγματικά προσκολλημένοι προς την επιθυμία για αληθινή προσευχή ,αλλά όταν προσευχόμαστε αυτά τα πράγματα ,νομίζουμε ότι έχουμε προσευχηθεί και δεν έχουμε ανάγκη τίποτα περισσότερο .Αυτό είναι ένας τρομερός κίνδυνος .Και σε ανταπόδοση γι΄ αυτά τα πράγματα ,εμείς έπειτα με την ησυχία μας και με ασφάλεια καταναλώνουμε το εισόδημά ,τις επιχορηγήσεις και επιδοτήσεις των ανθρώπων . Αυτός είναι ο λόγος γιατί αυτός εισήγαγε την λέξη <<σταθερός>>, μια μεγάλη συνθηματική λέξη που πρέπει να είναι σημειωμένη και κρατημένη με σεβασμό από όλους και ειδικά από τους κληρικούς . Γιατί αυτή η λέξη σημαίνει ότι πρέπει να καταγράφουμε πραγματικό έργο στην προσευχή μας. Και αυτό δεν είναι μάταιο . Γιατί καθώς οι παλαιοί Πατέρες έχουν πει <<δεν υπάρχει έργο, σαν την Προσευχή προς τον Θεό >>. Συνεπώς όταν κάποιος άνθρωπος θέλει να μπει στην Ιεροσύνη ,πρέπει πρώτα να θεωρήσει ότι είναι μπαίνοντας σε ένα έργο που είναι σκληρότερο ,παρά κάθε άλλο ,δηλαδή το έργο της προσευχής .Γιατί αυτό απαιτεί ένα υποταγμένο και συντριμμένο Νού και ένα υψηλά ιστάμενο και νικηφόρο Πνεύμα .Αλλά σ΄ αυτό το σημείο οι Νομικοί εισάγουν μια λεπτεπίλεπτη εξήγηση ,ότι να προσευχόμαστε τις <<κανονικές ώρες >> δεν είναι διαταγμένο ,αλλά μάλλον να <<διαβάζουμε>> αυτές ή <<να λέμε αυτές>> είναι .Γιατί κατ΄ αυτόν τον τρόπο αυτοί επιβαρύνουν το <<κανονικό δίκαιο >> με λέξεις και ροχαλίζουν επ΄ αυτού εν ειρήνη .Αλλά ακόμα και αν παραλείπουμε τις <<κανονικές ώρες >> ,εμείς χρειαζόμαστε να πούμε κάτι σε σχέση με την προσευχή . Η προσευχή είναι δύο ειδών . Υπάρχει η εκφωνημένη προσευχή περί της οποίας είναι αμέσως η

συνήθεια να λέγεται ότι η ουσιαστική διάθεση είναι αρκετή –μια κομψή μικρή κάλυψη για την οκνηρότητα και την αμέλεια ! Γιατί επί τη βάσει αυτού ,κατά πρώτον λόγο, αυτοί πρέπει δια της βίας να αποσπάσουν από τους εαυτούς τους μια καλή διάθεση και έπειτα υπάρχοντας ικανοποιημένοι με αυτό ,εγκαταλείπουν κάθε προσπάθεια .Και σ΄ αυτό τον τύπο της προσευχής υπάρχει μια τριπλή προσήλωση : Η υλική ή αισθητική προσήλωση, όπου ένας δίνει προσοχή μόνο προς τις λέξεις καθώς οι καλόγηροι και άλλοι τέτοιοι ,καθώς απλός λαϊκός κόσμος κάνει ,που δεν εννοούν ακόμα και την προσευχή του Κυρίου. Και αυτό δεν είναι πλέον πραγματική προσευχή, παρά υλική, που είναι το ουσιαστικό πράγμα, δηλαδή σύμφωνα προς την δική της φύση αυτό δεν είναι προσευχή ,κατά την πραγματική σημασία της λέξης ,αλλά μόνο κατά την εξωτερική σημασία , ένεκα της οποίας κάθε άλλο καλό έργο μπορεί να είναι καλεσμένο προσευχή .Να προσεύχεται κατ΄ αυτόν τον τρόπο είναι απλά να εκτελεί μια πράξη υπακοής ,η οποία κάνει αυτόν ευάρεστο στον Θεό . Τέτοια προσευχή δεν πρέπει να είναι περιφρονημένη , επειδή επιπροσθέτως από αυτό ,ότι είναι ένα έργο υπακοής , αυτή είναι καλή κατά πολλούς άλλους τρόπους. Πρώτον ,επειδή οδηγεί μακριά τον διάβολο ,ακόμα και αν η προσευχή είναι μόνο απαγγελμένη εντός της απλότητας της καρδιάς ,δηλαδή εάν << αυτή είναι τραγουδημένη εντός του Πνεύματος >> [1 Κοριν 14,15] και έτσι φέρει το Άγιο Πνεύμα προς εμάς .Αυτό είναι συμβολοποιημένο στο παίξιμο της άρπας του Δαυίδ μπροστά στον Σαούλ .Γιατί ο διάβολος δεν μπορεί να υπομείνει ακόμα και να έχει τον Λόγο του Θεού να διαβάζεται ,καθώς εμείς γνωρίζουμε από πολλά παραδείγματα . 1 Κοριν 14,2: << γιατί ένας που μιλά σε μια γλώσσα ,μιλά προς τον Θεό >>. Δεύτερον , επειδή ο Θεϊκός Λόγος επιδρά εκ φύσεως στην Ψυχή ,ακόμα και αν δεν είναι εννοημένος .Γιατί αυτός είναι ένας λόγος Χάρης ,καθώς διαβάζουμε στον Ψαλμό 45,2 : << Χάρη είναι χυμένη επί των χειλιών σας >>.Ομοίως : <<Τα χείλη σας στάζουν νέκταρ>>{. Τραγούδι Σολομώντα 4.11] . Τρίτον , επίσης η προσευχή δίνει προς την διάνοια και τις αισθήσεις μια ευκαιρία που δεν θα είχαν αλλιώς , καθώς βλέπουμε αυτό συμβολοποιημένο στο απαγγελλόμενο ποιηματάκι του Ηλία . Τέταρτον ,μολονότι πολλοί άνθρωποι που προσεύχονται κατ΄ αυτόν τον τρόπο δεν έχουν το πλήρες συναισθηματικό αποτέλεσμα αυτών των λέξεων ,εν τούτοις συχνά έχουν ένα κοινό και ανορθωμένο Πνεύμα προς τον Θεό .Υπάρχει επίσης η διανοητική προσήλωση ,δια της οποίας ένας δίνει προσοχή προς την σημασία και το νόημα των λέξεων . Ο καλύτερα μορφωμένος και ευφυής πρέπει να καταβάλει προσοχή προς αυτό ,γιατί ο καθένας πρέπει να καταβάλει το τάλαντό του προς τον Θεό . Έπειτα υπάρχει η Πνευματική ή συγκινησιακή προσήλωση ,δια της οποίας ένας είναι προσεκτικός προς το συγκινησιακό ή Πνευματικό αποτέλεσμα των λέξεων ,καθώς όταν ένας θλίβεται με εκείνους που θλίβονται ,χαίρεται με εκείνους που χαίρονται, κραυγάζει από χαρά με εκείνους που είναι κραυγάζοντας από χαρά και διευθετεί τον εαυτό του προς κάθε κίνηση των λέξεων .Αυτό είναι αληθινή Προσευχή . Γι΄ αυτά τα δύο σημεία ο Απόστολος λέει : << Εγώ θα ψάλλω με το Πνεύμα και εγώ θα ψάλλω επίσης με τον Νού >>[1 Κοριν 14,5] . Χρησιμοποιώντας την έκφραση <<ψάλλω με το Πνεύμα >>, αυτός είναι καλώντας την προσοχή προς την αισθητηριακή προσήλωση ,εκτός της διανοητικής προσήλωσης και εν τούτοις ενδόμυχα συνδεμένη με την συγκινησιακή προσήλωση ,καθώς στην περίπτωση ευλαβών καλογραιών και αμόρφωτων ανθρώπων .Δια της χρησιμοποίησης της έκφρασης <<ψάλλω με τον Νού >> ,αυτός είναι περιγράφοντας την διανοητική προσήλωση, που μπορεί να είναι διεγερμένη με αμφότερα ,χωρίς το Πνεύμα ,ώς επίσης με το Πνεύμα .Η Νοητική προσευχή είναι η άνοδος του Νού ,ως επίσης του Πνεύματος ,προς τον Θεό .Αυτό είναι η προσευχή περί της οποίας αυτός είναι μιλώντας όταν λέει : <<Να είστε σταθεροί στην προσευχή >> .Σ΄ αυτό το χωρίο αυτός είναι δίνοντας έμφαση στο ότι οι Χριστιανοί θα όφειλαν να ενασχολούνται με συχνότητα, καθώς επίσης με επιμελή προσευχή. Γιατί το να <<είστε σταθεροί>> σημαίνει όχι μόνο να καταναλώνεται μια μεγάλη ποσότητα

χρόνου ,αλλά επίσης να ωθείται, να υποδαυλίζεται ,να απαιτείται .Γιατί ακριβώς καθώς δεν υπάρχει έργο που θα όφειλε να είναι πιο συχνό για τους Χριστιανούς ,έτσι ουδέν άλλο έργο υπάρχει που απαιτεί περισσότερο μόχθο και προσπάθεια και συνεπώς είναι το περισσότερο αποτελεσματικό και καρποφόρο . Γιατί εδώ <<η Βασιλεία των Ουρανών έχει υποφέρει βία και βίαιοι άνθρωποι παίρνουν αυτήν δια της βίας >> [Ματθ11,12] . Γιατί η προσευχή κατά την γνώμη μου είναι μια σταθερή βίαιη ενέργεια του Πνεύματος ,καθώς αυτό είναι υψωμένο προς τον Θεό ,καθώς ένα πλοίο είναι διευθυνόμενο προς τα άνω, ενάντια στην δύναμη της καταιγίδας . Αυτό είναι το γιατί είναι ειπωμένο περί του ευλογημένου Μαρτίνου ,προς έπαινό του ,ότι αυτός είχε ένα ανίκητο Πνεύμα ,επειδή ουδέποτε απώλεσε αυτό από την προσευχή . Αυτή η βία ελαττούται και εκλείπει ,να είστε σίγουροι ,οποτεδήποτε το Πνεύμα σύρει και φέρει την καρδιά μας προς τα άνω δια της Χάρης ή βεβαίως ,όταν ένα παρών και μεγαλύτερο άγχος μας βιάζει να λαβαίνουμε καταφύγιο στην προσευχή . Και χωρίς αυτούς τους δύο παράγοντες η προσευχή γίνεται ένα εξαιρετικά δύσκολο και κουραστικό πράγμα .Αλλά το αποτέλεσμά της είναι τρομερό .Γιατί η αληθινή προσευχή είναι παντοδύναμη ,καθώς ο Κύριος μας λέει : << γιατί ο καθένας που ζητά λαμβάνει ,κ.λ.π.>> [Ματθ 7,8] .Έτσι εμείς όλοι πρέπει να εφαρμόζουμε βία και να θυμόμαστε ότι αυτός που προσεύχεται είναι πολεμώντας ενάντια στον διάβολο και την σάρκα .

Τώρα ,αναφορικά προς τις προσευχές των <<κανονικών ωρών>> το ζήτημα ορθώνεται, <<πώς είναι αυτό διαταγμένο ? >> . Και η απάντηση είναι ότι η Εκκλησία συγκαλεί εμάς μόνο προς την αισθητηριακή προσήλωση ,δηλαδή οι ατομικές λέξεις να είναι εκφωνημένες, αλλά όχι προς την διανοητική ή συγκινησιακή προσήλωση, τουλάχιστον όχι προς μια προσωπική ανάμιξη .Γιατί η Εκκλησία απαιτεί και προϋποθέτει μια κοινή συγκινησιακή αντίδραση ΄ δεν είναι εντός της δύναμής της να απαιτεί εμείς να δίνουμε διανοητική προσοχή ή να έχουμε μια προσωπική ανάμιξη , αλλά απλά προμηθεύει μια ευκαιρία γι΄ αυτό δια του κανόνος της .Γι΄ αυτό τον λόγο είναι μια παράξενη ανοησία που παρακινεί τους ανθρώπους των ημερών μας να συνιστούν δωρεές υπέρ των <<κανονικών ωρών >>, φυσικά κάτω από την δεισιδαιμονία ότι οι δωρητές δεν νοιάζονται για το τί είναι υπάρχων προσευχόμενο, αλλά μόνο πολλά να είναι ψαλμένα ,αφού αυτοί πηγαίνουν να εύχονται να έχουν την προσευχή κατασκευασμένη υπέρ των εαυτών τους . Αλλά αυτοί διατάσσουν προσευχή προς τους εαυτούς τους ,καθώς εάν ήταν στην δύναμή τους να πουλούν προσευχή .Πόσο πολύ καλύτερα το δώρο τους θα ήταν ,εάν αυτοί το έδεναν ,όχι με σπάγγους συνδεμένο , έτσι ώστε η προσευχή θα ήταν κατασκευασμένη υπέρ αυτών, οποτεδήποτε το πρόσωπο που προσεύχεται θα μπορούσε να κάνει έτσι ! Αλλά μιμούνται τα παλαιά θεμέλια ,αυτοί λένε . Η απάντησή μου είναι πώς όχι ,γιατί οι άνθρωποι εκείνων των ημερών ζητούσαν την δόξα του Θεού δια των προσευχών τους και όχι απλά τα πλεονεκτήματα που η προσευχή χορηγεί .Γιατί η φρασεολογία της θεμελίωσης μας εδώ δηλώνει : <<υπέρ της σωτηρίας των ψυχών μας >>. Καθώς εάν ο Θεός δεν θα μπορούσε να έχει γνωρίσει τον σκοπό υπέρ του οποίου εσείς δώσατε ! Ή δεν θα μπορούσε Αυτός να σας έχει ξεπληρώσει επαρκώς ,εάν είχατε κάνει το δώρο σας καθαρά για Χάρη Του, χωρίς να υποδεικνύεται προς Αυτόν ο σκοπός για την παροχή σας και χωρίς να φυσάτε το κέρας σας ενώπιον των ανθρώπων ?. Και τί εάν εσείς είστε ψευδόμενοι? Και τί εάν εσείς δεν είστε κάνοντας αυτό υπέρ της δόξας του Θεού εντελώς ?. Είθε ο Θεός να με κάνει ένα ψεύτικο προφήτη , αλλά φοβάμαι ότι αυτό το μοναστήρι μπορεί ,αντιθέτως , να φέρει μεγάλη ατυχία επί του άτυχου θεμελιωτή του και ομοίως επί της Εκκλησίας των Αγίων Πάντων . 13. <<. Συνεισφέρετε προς τις ανάγκες των Αγίων >> .Δια του όρου <<άγιος>> στις μέρες μας εννοούμε εκείνους που είναι ευλογημένοι ή υπήρξαν δοξασμένοι ,αλλά ο Απόστολος και πράγματι ολόκληρη η Γραφή, εννοεί τον όρο <<άγιος >> να εφαρμόζεται προς όλους που είναι αφοσιωμένοι Πιστοί εν Χριστώ .Αυτό είναι πιθανόν το γιατί στις

μέρες μας, οι άνθρωποι δεν συνεισφέρουν ελεύθερα προς τους αγίους ΄ πάνε να πιστεύουν ότι αυτοί δεν υπάρχουν πλέον καθόλου . Αλλά γιατί τότε ο Απόστολος πάει να λέει στους Ρωμ 1,7 ότι αυτοί είναι <<καλεσμένοι να είναι άγιοι >> ? και γιατί στην 1 Κορινθ 7,14 ότι <<ο άπιστος σύζυγος είναι αγιασμένος δια μέσου της Πιστής του γυναίκας >>και στην 1 Πέτρου 1,16 : << Εσείς οφείλετε να είστε άγιοι ,γιατί εγώ είμαι άγιος >> ,ο Κύριος ο Θεός σας ?. Αυτός είναι μιλώντας εδώ σχετικά με τα αισθήματα της συμπόνοιας , ότι αυτοί θα όφειλαν να έχουν κοινές τις ανάγκες των αγίων δια της συμπόνοιας του ενός προς τον άλλο ,καθώς στους Εβραίους 10,33 : <<κάποιες φορές υπάρχοντες δημόσια εκτεθειμένοι σε κακομεταχειρήσεις και θλίψεις και κάποιες φορές υπάρχοντες συγκοινωνεί με εκείνους τούς έτσι μεταχειρισμένους .Γιατί εσείς είχατε συμπόνοια προς τους αιχμαλώτους ,.κ.λπ. >> .Οι άνθρωποι ενεργούν αντίθετα προς αυτό ,όταν ντρέπονται για τις ανάγκες των αγίων . Ωστόσο ,αυτό το χωρίο μπορεί επίσης να αναφέρεται στα αποτελέσματα της βοήθειας και σε κάτι διαφορετικό από ό,τι αυτός μνημόνευσε προηγουμένως : << Αυτός που πάει να ενεργεί εξ ελέους ,με ευδιαθεσία >> [στοίχος 8Α],γιατί εκεί αυτός μιλούσε κατά ένα γενικό τρόπο, αναφορικά προς την ταλαιπωρία και τους φτωχούς ,είτε αγίους ,είτε άλλους , αλλά εδώ είναι μιλώντας σε σχέση με εκείνους υπό διωγμό ,που είναι υπάρχοντες απογυμνωμένοι από τα υπάρχοντά τους ,προς τους οποίους κάποιος μπορεί να κάνει ουδέν άλλο εκτός συμπάθειας ,καθώς η αγία Αναστασία και η αγία Ναταλία έκαναν στις μέρες τους ,επισκεπτόμενες αιχμαλώτους και δίνοντας κουράγιο στους μάρτυρες . Ακόμα και αν ήταν δυνατό να δώσουν κάτι σ΄ αυτούς ,αυτό ήταν καμωμένο ,όχι καθώς εάν αυτοί ήταν σε ανάγκη ,αλλά επειδή ήταν υποφέροντες ελλείψεις για χάρη της δικαιοσύνης ΄ γιατί αυτοί δεν ήταν σε ανάγκη κατά κανένα άλλο τρόπο ,εκτός του ότι εμαίνετο ο διωγμός . Αλλά σήμερα οι άγιοι δεν είναι ορατοί και μήτε είναι οι ανάγκες τους .Αλλά εν τούτοις αυτοί οι άνθρωποι θεωρούνται σαν υπάρχοντες στη θέση των μαρτύρων όταν είναι πιεσμένοι από ιδιωτική φτώχια και ντρέπονται να παρακαλούν ή να δημοσιοποιούν την ανάγκη τους .Και αυτό έρχεται υπό την επικεφαλίδα των εγκόσμιων προβλημάτων .Άλλοι άνθρωποι είναι σε πνευματικά βάσανα ,σε μεγάλες δοκιμασίες ,είτε από τον άνθρωπο ή από τον διάβολο. Εμείς πρέπει να τους δίνουμε υποστήριξη ή παρηγοριά ,επειδή αυτοί υποφέρουν βλάβη. Έτσι αυτό το χωρίο είναι διαφορετικό από το προηγούμενο τέτοιο << Αυτός που πηγαίνει να ενεργεί εξ ελέους >> ,επειδή εκεί αυτός μιλά για άπορους ανθρώπους που τους περισσεύουν βάσανα ,ενώ εδώ μιλά περί βασανισμένων ανθρώπων που τους περισσεύει φτώχεια .

<<. Επιδιώκοντας την φιλοξενία >>. Ο Απόστολος στις επιστολές του στον Τίτο και Τιμόθεο συνιστά αυτό το καθήκον ,ιδιαίτερα στους Επισκόπους [Τίτος 1,8 |1 Τιμόθεος 3,2] και εδώ αυτός κάνει έτσι προς όλους τους ανθρώπους γενικά . Εβραίοι 13,2 :<<Μην αμελείτε να δείχνεται φιλοξενία ,γιατί δι΄ αυτής κάποιοι έχουν υπάρξει ευαρεστούμενοι να ξενίσουν αγγέλους >> ενώ σε μια άλλη απόδοση αυτό διαβάζεται : << έχουν υπάρξει απληροφόρητοι αυτού >>, δηλαδή αυτό ξέφυγε της προσοχής τους ότι ήταν φιλοξενώντας αγγέλους ,καθώς είναι η περίπτωση με τον Αβραάμ και τον Λώτ [Γένεση 18-19]. Έτσι επίσης στις μέρες μας μπορεί να συμβεί να δίνουμε ή να αρνούμαστε φιλοξενία σε αγίους , χωρίς να υπάρχουμε ενήμεροι αυτού, Επιπλέον ,αυτός εννοεί τον όρο <<φιλοξενία >>εδώ ,από την άποψη τού κάτι ελεύθερα δοσμένου και όχι το κερδοσκοπικό ή εμπορικό είδος . Όθεν στα Ελληνικά η λέξη << φιλοξενία >> ,<< αγάπη των ξένων>>, ή<<αγάπη για την φροντίδα των ξένων >> και ο όρος <<φιλόξενος >> ,κάποιος που αγαπά τους ξένους , είναι χρησιμοποιημένα. Συνεπώς εκείνοι που είναι φιλόξενοι από ελεύθερη αγάπη και όχι από κερδοσκοπική επιθυμία ,είναι αυτοί που είναι συνιστόμενοι σ΄ αυτό το χωρίο. Γιατί και οι Εθνικοί επίσης κάνουν αυτό, μολονότι δεν είναι ένα κακό έργο ,αλλά ένα αξιέπαινο τέτοιο . 16 . <<Μην φρονείτε υψηλά πράγματα >> .Ο Απόστολος είναι μιλώντας περί <<υψηλών>> και <<ταπεινών >>

πραγμάτων ,χρησιμοποιώντας το ουδέτερο στη θέση του αρσενικού, καθώς αυτός επίσης κάνει στην 1 Κοριν 1,27 : << ο Θεός εξέλεξε αυτά που είναι αδύνατα στον κόσμο για να ντροπιάσει τα δυνατά >> και πάλι : <<το ανόητο του Θεού είναι σοφότερο ,παρά οι άνθρωποι [1 Κοριν 1,25] . Έτσι αυτός είναι προσπαθώντας να πει : << Μην είστε υπερόπτες ,δηλαδή μην λαμβάνεται ευχαρίστηση στους σπουδαίους ανθρώπους αυτού του κόσμου και αγνοείτε τους ταπεινούς ,αλλά μάλλον να είστε επιδεικνύοντας ενδιαφέρων στους ταπεινούς και να βρίσκεται ευχαρίστηση σ΄ αυτούς ,καθώς ο ευλογημένος Αυγουστίνος λέει στον κανόνα του : << μην δοξάζεσθε στην μεγαλοπρέπεια των πλούσιων συγγενών ,αλλά στην συντροφιά φτωχών αδελφών >> . Έτσι εμείς πρέπει να σημειώσουμε ότι η μετάφρασή μας χρησιμοποιεί τον όρο <<ταπεινός>>κατά μία ασταθή σημασία ,ενώ στα Ελληνικά είναι ένα πράγμα να χρησιμοποιούνται οι όροι <<ταπείνωση >> και <<ταπεινός >>και ένα άλλο να χρησιμοποιείται η λέξη <<ταπεινοφροσύνη >>. <<Ταπείνωση>>και <<ταπεινός>> σημαίνει <<ταπεινότης >> και <<ασημαντότης >> ,κατά την σημασία της <<κατωτερότητας>> και <<κατώτερος>> ,κατά την στενή σημασία της Λατινικής , δια του οποίου <<ταπεινός >> είναι το ακριβώς αντίθετο του <<ανώτερου>> και <<ευγενούς>> .Αλλά <<ταπεινοφροσύνη>>, η οποία παράγεται από το <<ταπεινός>>και <<φρονείν>> είναι το να υπάρχει κανείς <<προσεκτικός ταπεινών πραγμάτων>>. Αυτό είναι ταπεινότης δηλαδή η επιθυμία να προσαρμόζουμε τον εαυτό μας προς ταπεινά πράγματα και να μην περιφρονούμε τα κατώτερα .Αυτή περιγράφει ένα πρόσωπο που έχει εκτίμηση για πράγματα περιφρονημένα και καταφρονημένα ,έναν που αποφεύγει τα πράγματα που είναι εξαιρετικά εκτιμόμενα. Μια τέτοια στάση είναι η ταπεινότης ,που είναι καλεσμένη Αρετή .Όθεν το πολύ γνωστό χωρίο διαβάζεται : << Γιατί Αυτός έχει επιβλέψει επί την ταπεινότητα της δούλης Του >>[Λουκάς 1,43] .Αλλά στους Φιλιπ 2,3 διαβάζουμε : << Εν ταπεινοφροσύνη λογαριάστε τους άλλους καλύτερους ,παρά τους εαυτούς σας >>.Και στους Εφεσίους 4,2 <<μετά πάσης ταπεινοφροσύνης και πραότητας>> . Εμείς μπορούμε να λάβουμε τους όρους <<υψηλά πράγματα>> [alta] και <<ταπεινά πράγματα>> [humilia] σαν υπάρχοντες ουδέτεροι ,αναφερόμενοι προς πράγματα, αλλά αυτό ενεργεί κάποια βία προς το μήνυμα . Σ΄ αυτή την περίπτωση το νόημα θα είναι ότι ουδείς θα όφειλε να δίνει την όψη της κατοχής σπουδαίων πραγμάτων ,δια των οποίων αυτός θα μπορούσε να είναι αναγνωρισμένος και θεωρημένος σαν ένας σπουδαίος άνθρωπος, αλλά μάλλον της κατοχής κατωτέρων πραγμάτων ,εξ αιτίας των οποίων αυτός θα μπορούσε να είναι αγνοημένος και περιφρονημένος .Και κατ΄ αυτήν την σημασία ,αμφότερες οι δηλώσεις χρησιμοποιούνται ενάντια στους φιλόδοξους ανθρώπους που επιθυμούν να φαίνονται μεταξύ των σπουδαίων. Είναι περιττό να προσθέσουμε εδώ οποιεσδήποτε αναφορές στις διαφωνίες, τα αμοιβαία μίση μεταξύ των Βασιλείων ,δουκάτων και πόλεων, σε ένα μεγαλύτερο βαθμό, παρά μεταξύ των Εθνικών ,τέτοια καθώς μεταξύ των Βενετών ,των Ιταλών των Γάλλων ,των Γερμανών . Οι Γερμανοί ποιητές προτιμούν του Γερμανούς ,οι Γάλλοι τους Γάλλους. Και αυτά τα πράγματα είναι οι μεγαλύτερες αρετές ,έτσι όπως αυτοί τα θεωρούν ανώτερης αξίας, σχεδόν απρόσεκτοι του γεγονότος ότι είμαστε Χριστιανοί . Έτσι ο Λόγος του Χριστού είναι εκπληρωμένος : << Έθνος θα εγερθεί εναντίον Έθνους και Βασίλειο εναντίον Βασιλείου >>[Μάρκος 13,8] .

<u><< μη γίγνεσθαι αλαζόνες >></u> . Αυτό είναι διευθυνόμενο ενάντια στους ισχυρογνώμονες, σκληροκέφαλους ,σκληροτράχηλους ανθρώπους ,τους οποίους στην λαϊκή γλώσσα εμείς καλούμε χοντροκέφαλους ,αλλά τους οποίους η Γραφή περιγράφει σαν <<σκληροτράχηλους>> και <<άπιστους >> . Όλοι είμαστε ισχυρά κεκλιμένοι προς αυτό το σφάλμα ,με μια παράξενη ροπή και εξαιρετικά σπάνιος είναι ο άνθρωπος που δεν έχει αυτό. Στα Γερμανικά περιγράφεται δια της λέξης <<steifsinnig>> ,που σημαίνει κα μην παραδίνεσαι στην συμβουλή κανενός ,ακόμα και αν είμαστε πεπεισμένοι δια της Λογικής. Και ακόμα και αν ένας χρησιμοποιήσει

την αντίθετη μέθοδο ,αυτοί ακόμα παραμένουν άκαμπτοι και περιμένουν για την ευκαιρία να χαρούν και να γελάσουν ,εάν η συμβουλή των άλλων αποδεικνύεται λάθος . Αυτοί οι άνθρωποι είναι οι δημιουργοί της φιλονικίας και οι πλέον αποτελεσματικοί ταραξίες της ειρήνης και καταστροφείς της πνευματικής ειρήνης .Ο Παύλος μιλά περί αυτού στην Εφεσίους 4,3 : <<Να είστε σφοδρά επιθυμούντες να τηρείτε την ενότητα του Πνεύματος εν τω σύνδεσμο της ειρήνης >> και Φιλιπ 2,2 : <<Να είστε πλήρως σύμφωνοι και ομονοούντες κ.λ.π. >>

17 . << Μην ανταποδίδεται κακό αντί κακού >> << .Διαβάζουμε στον Ψαλμό 37,27 : <<Αναχωρήστε από το κακό >> και ο ευλογημένος Πέτρος εξηγεί ,σαν να σημαίνει ,όχι μόνο ότι εμείς κάνουμε όχι κακό ,αλλά ότι εμείς δεν ανταποδίδουμε κακό αντί κακού [1 Πέτρου 3,5] .Ομοίως η έκφραση <<κάντε καλό >> [ψαλμός 37,27] αναφέρεται ,όχι μόνο στην ανταπόδοση καλού έναντι καλού ,αλλά στην προσφορά καλού . Και ο Χριστός στον Λουκά 9,55 επιπλήττει τους μαθητές Του ,όταν αυτοί ήθελαν να κατεβάσουν φωτιά από τον Ουρανό ,λέγοντας σ΄ αυτούς : <<Εσείς δεν γνωρίζεται από τί Πνεύμα είστε ? >>. Έτσι επίσης εμείς δεν είμαστε γεννημένοι <<να καταστρέψουμε ψυχές ,αλλά να σώζουμε αυτές>> [Λουκάς 9 ,56]

<< προνοούμενοι καλά πράγματα >> . Έτσι διαβάζουμε στην 1 Πέτρου 2,13 : <<Τηρείται καλή συμπεριφορά μεταξύ των Εθνικών ,έτσι ώστε στην περίπτωση που αυτοί μιλούν εναντίον σας σαν κακοποιούς ,αυτοί μπορούν να δουν τις καλές σας πράξεις και να δοξάσουν τον Θεό ΄ 1 Τιμ 5,14 :<< μηδεμίαν αφορμή δίδοντας στον εχθρό να μας καθυβρίζει >> ΄ Τίτος 3 ,1-2 : << να τους θυμίζεις να είναι έτοιμοι για κάθε καλό έργο …δεικνύοντας πραότητα προς όλους τους ανθρώπους >> ΄ 1 Κορινθ 32,33 : <<μη δίνετε προσβολή προς τους Ιουδαίους ή τους Έλληνες ή προς την Εκκλησία του Θεού ,ακριβώς καθώς εγώ προσπαθώ να ευαρεστώ όλους τους ανθρώπους, στα πάντα που εγώ κάνω>>, δηλαδή εγώ επιθυμώ να ικανοποιώ τους ανθρώπους τόσο πολύ, όσο εγώ μπορώ . Από αυτή την δήλωση αναβλύζει εκείνη η αξιοσημείωτη δήλωση του ευλογημένου Αυγουστίνου :<<Αυτός που είναι αδιάφορος σε σχέση με την δική του φήμη ,στερείται καλών αισθημάτων .Η δική σας συνείδηση είναι αρκετή για εσάς ,αλλά η φήμη σας είναι αναγκαία για τον πλησίον σας >>. Αλλά πολλοί άνθρωποι παραθέτουν αυτήν την μαρτυρία κατά ένα παράξενα ακατάλληλο τρόπο ,για δικαίωση της δικής τους ανυπομονησίας ,εριστικότητας και υπερηφάνειας. νομίζοντας ότι πρέπει να επιτρέπουν στους εαυτούς τους να υπομένουν ουδεμία προσβολή ή μείωση ,χωρίς εκδίκηση ,μολονότι ο ευλογημένος Αυγουστίνος πραγματικά είναι προσπαθώντας να πει το ίδιο πράγμα που ο Απόστολος είναι λέγοντας ,ότι ένα πρόσωπο δεν θα όφειλε να κάνει οτιδήποτε που μπορεί να προκαλέσει προσβολή εξ αιτίας κάποιου πράγματος που έχει την όψη του κακού ,σε πείσμα της δικής του καλής συνείδησης .Σε κάθε περίπτωση ,εάν ένα πρόσωπο έχει υποστεί μια προσβολή ,αυτός θα όφειλε να συγχωρεί τον εαυτός του με ήσυχες και ήρεμες λέξεις και να μην διαπληκτίζεται με οργή υπέρ της θέσης του ,αλλά να αναγνωρίζει την προσβολή , σαν να την άξιζε. Έτσι αυτή που ήταν δαρμένη επτά φορές, έφερε την βλάβη ,αλλά δεν παραδέχθηκε ενοχή ,ούτε έβλαψε το καλό της όνομα, γιατί δημόσια παρέμεινε σιωπηλή ,μολονότι εσωτερικά είχε μια καλή συνείδηση . Σε αντίθεση προς αυτό ,σήμερα υπάρχει διαδεδομένη η τερατουργία της ελευθερίας ,όχι μόνο της συνείδησης ,αλλά αυτού που είναι περισσότερο, της πρόθεσης ή της προσποιητής συνείδησης . Παντού ο ανώτερος κλήρος παραχωρεί αφέσεις για οτιδήποτε ευχαριστεί αυτούς και ο κατώτερος κλήρος καθαρά επί της μαρτυρίας της καλής πρόθεσης ,επιτυγχάνει άδεια να μεταφέρει , να συναλλάσσει ή να συνδυάζει τις εκκλησιαστικές τους προσόδους και να εμπλέκεται σε αθέμιτες εμπορικές συμφωνίες ,κάτω από παράξενους τίτλους που αυτοί έχουν επινοήσει .

20 . << καυτά κάρβουνα >> . Ο ευλογημένος Αυγουστίνος λέει : <<Εμείς πρέπει να εννοούμε αυτήν την έκφραση κατά την σημασία ότι εμείς προτρέπουμε αυτόν που μας έχει βλάψει να μετανοήσει για την ενέργειά του και έτσι ωφελούμε αυτόν >>.

Γιατί αυτά τα<<κάρβουνα >>[δηλαδή ευεργετήματα] έχουν την δύναμη να καίνε, δηλαδή να θλίβουν το πνεύμα του . Ο ψαλμωδός μιλά περί αυτού στον Ψαλμό 120,4 :<<το κοπτερό βέλος του ισχυρού ,με κάρβουνα που ερημώνουν >>. Έτσι ο Θεός επίσης προσηλυτίζει αυτούς τους οποίους Αυτός προσηλυτίζει με μια θέαση της καλοσύνης Του . Και είναι ο μόνος τρόπος να επιτύχει μια αληθινή μεταστροφή, δηλαδή δια μέσου αγάπης και καλοσύνης . Γιατί αυτός που είναι προσηλυτισμένος δια μέσου απειλών και τρόμου ,ουδέποτε είναι αληθινά προσηλυτισμένος ,εφόσον διατηρεί αυτή την μορφή του προσηλυτισμού .Γιατί ο φόβος τον κάνει να μισεί τον προσηλυτισμό του .Αλλά αυτός που είναι προσηλυτισμένος με αγάπη είναι εντελώς πυρακτωμένος κατά του εαυτού του και είναι πολύ περισσότερο θυμωμένος με τον εαυτό του ,παρά οποιοσδήποτε άλλος μπορεί να είναι με αυτόν και είναι πλήρως δυσαρεστημένος με τον εαυτόν του . Για ένα τέτοιο πρόσωπο δεν υπάρχει ανάγκη για απαγόρευση ,για να υπάρχει υπό επιτήρηση και για επανόρθωση ΄ γιατί η αγάπη τον διδάσκει όλα τα πράγματα ΄ και όταν έχει υπάρξει αγγιγμένος από αγάπη ,θα εξαντλήσει τον εαυτό του αναζητώντας το πρόσωπο που έχει προσβάλλει . Και έτσι οι καλές πράξεις που δείχνονται προς τους εχθρούς μας είναι τα <<αναμμένα κάρβουνα>>,όχι εκείνες που επιδεικνύονται προς τους φίλους μας .Γιατί ένας φίλος δεν αισθάνεται ,σε σχέση με μία καλή πράξη ,κατά τον τρόπο που ένας εχθρός αισθάνεται ,γιατί αυτός υποθέτει ότι έχει το δικαίωμα να περιμένει καλές πράξεις και ουδέποτε λαμβάνει αρκετά ,ούτε είναι αυτός έκπληκτος για την καλοσύνη του ευεργέτη του .Αλλά ένας εχθρός ,επειδή συνειδητοποιεί ότι δεν αξίζει μια πράξη καλοσύνης ,είναι εντελώς αιχμαλωτισμένος από τον ευεργέτη του . Κατά τον ίδιο τρόπο ο Θεός έδωσε τον μονογενή Υιό Του υπέρ των εχθρών Του ,έτσι ώστε Αυτός να μπορούσε να μας κάνει να καίμε με την θερμότερη αγάπη προς Αυτόν και να μπορούσε Αυτός να μας φέρει σε σχέση με το μεγαλύτερο δυνατό μίσος για τους εαυτούς μας .Ο Χριστός είναι ο φούρνος γεμάτος με φωτιά ,καθώς διαβάζουμε στον Ισαΐα 31,9 : <<Έτσι λέει ο Κύριος ,του οποίου η φωτιά είναι στην Σιών και του οποίου ο φούρνος είναι στην Ιερουσαλήμ >>. Εμείς επισωρεύουμε <<καυτά κάρβουνα >> επί της κεφαλής των αντιπάλων μας ,αλλά ο Θεός επισωρεύει την ίδια την φωτιά πάνω τους .

21. . Μην είσαι νικημένος από το κακό >> . Δηλαδή κοίταξε προς αυτό ,ότι αυτός που σε κτυπά να μην σου προκαλεί να γίνεις κακός σαν αυτόν και ότι η ανομία του να μην νικά την καλοσύνη σου. Γιατί αυτός είναι ο νικητής ,που αλλάζει έναν άλλο άνθρωπο να γίνει σαν τον εαυτόν του ,ενώ αυτός ο ίδιος παραμένει αναλλοίωτος . Αλλά μάλλον δια της καλής σου συμπεριφοράς κάνε αυτόν να γίνει καλός σαν εσένα . Άφησε την καλοσύνη σου να νικήσει την ανομία του και άλλαξε αυτόν εντός σου .Τώρα αυτός είναι θεωρημένος να είναι ο νικητής μεταξύ των ανθρώπων που είναι ο τελευταίος να μιλά και να καταφέρει κτυπήματα ,ενώ πραγματικά αυτός που είναι τελευταίος να μιλά είναι ο χειρότερος ,επειδή το κακό παραμένει με αυτόν ,όταν ο άλλος έχει τελειώσει με αυτό . Όθεν ο ευλογημένος Γρηγόριος λέει : << Είναι καλύτερο να ξεφεύγεις από οργή δια της σιωπής ,παρά να κερδίζεις την νίκη απαντώντας >> . Και στις Παροιμίες 26,4-5 διαβάζεται :<< Μην απαντάς σε ένα τρελό σύμφωνα προς την τρέλα του ,μη τυχόν εσύ ο ίδιος γίνεις σαν αυτόν . Απάντησε προς ένα τρελό σύμφωνα με την τρέλα του ,μη τυχόν αυτός γίνει σοφός στα δικά του μάτια >>. Αγνοώντας τις προηγούμενες λέξεις ,κάποιοι άνθρωποι χρησιμοποιούν αυτό το χωρίο σαν ένα μανδύα υπέρ της δικής τους μανίας ,λέγοντας ότι είναι δίκαιο για ένα σοφό άνθρωπο να απαντά σε ένα τρελό με τρελούς λόγους και να ανταποδίδει κακό αντί κακού .Και ακόμα πολύ περισσότερο σπουδαίοι και πολυμαθείς άνθρωποι συζητούν με μεγάλη λογιότητα ότι αυτό φαίνεται να είναι το νόημα του χωρίου ,Αλλά αυτός που είναι <<νικημένος από το κακό >> και δεν αλλάζει τον τρελό μάλλον, αλλά μάλλον πέφτει εντός της ίδιας βίας ο ίδιος ,αυτός γίνεται αυτό που απαντά στον τρελό σύμφωνα προς την τρέλα του και γίνεται σαν κι΄ αυτόν . Αλλά αυτός που <<νικά

το κακό με καλό >>με το αποτέλεσμα ότι ο τρελός αναγνωρίζει την δική του τρέλα και έρχεται να την μισεί και θρηνεί αυτήν ,αυτός είναι αυτό που αποκρίνεται ,κατά ένα τέτοιο τρόπο που ο τρελός δεν φαίνεται στα δικά του μάτια να είναι ένας σοφός άνθρωπος . Γιατί απαντώντας εντός του ίδιου είδους ,εσύ επιτυγχάνεις ουδέν , ώστε να προκαλέσεις τον τρελό να δει τον εαυτό του σαν ένα τρελό ,αλλά μάλλον αυξάνεις την τρέλα του, δια της τρέλας με την οποία εσύ τον ξεπληρώνεις . Αλλά τί σημαίνει <<να απαντάς και να μην απαντάς σύμφωνα προς τη τρέλα ? >>.Εγώ πιστεύω ότι η φράση << σύμφωνα προς >> [iuxta] χρησιμοποιείτε εδώ στη θέση του <<εν συγκρίσει προς >>[ad] ή <<εναντίον >> [contra] .Έτσι όταν ένα πράγμα είναι τοποθετημένο <<εναντίον >>κάποιου άλλου πράγματος ,εμείς λέμε <<αυτό είναι τοποθετημένο δίπλα το ένα στο άλλο >> ,έτσι ώστε ένα αντίθετο τοποθετημένο ενάντια στο αντίθετο, προκαλεί το καθένα να είναι ευδιάκριτο εντονότερα δηλαδή να θέτουμε αυτά ενάντια το ένα στο άλλο ή να συγκρίνουμε αυτά ,το ένα με το άλλο .Έτσι σ΄ αυτήν την περίπτωση η έκφραση <<σύμφωνα προς την τρέλα >>δεν σημαίνει ότι ένας εύχεται να απαντά προς ένα τρελό με την ίδια τρέλα ,αλλά κάτι διαφορετικό από αυτήν θα όφειλε να είναι τοποθετημένο αντίθετο προς αυτήν ,εξ αιτίας της οποίας αντιπαραβολής ,αυτή μπορεί να είναι αναγνωρισμένη πόσο φρικιαστική είναι ΄ και έτσι δεν πρέπει να είναι τοποθετημενή αντιμέτωπη εαυτής , εξ αιτίας της οποίας αντιπαραβολής η τρέλα είναι αυξανόμενη περισσότερο ,είναι αγνοούμενη περισσότερο και είναι εννοούμενη ολιγότερο ΄ γιατί εφόσον η τρέλα βλέπει κάτι σαν τον εαυτό της ,δεν είναι δυσαρεστημένη με τον εαυτό της ΄ αλλά γίνεται δυσαρεστημένη όταν βλέπει κάτι διαφορετικό από τον εαυτό της .

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟΤΡΊΤΟ

1 . << Ας είναι κάθε ψυχή υποκείμενη στις Κυβερνητικές εξουσίες >> . Υπάρχει κάποια μυστηριώδης αιτία γιατί αυτός δεν λέει <<κάθε άνθρωπος >>,αλλά μάλλον <<κάθε ψυχή >>?. Ίσως επειδή αυτή πρέπει να είναι ειλικρινής υποταγή και από την καρδιά . Δεύτερον ,επειδή η ψυχή είναι το διάμεσο, μεταξύ τού σώματος και του Πνεύματος ,εις τρόπον ώστε αυτός έτσι μπορεί να δείξει ότι ο Πιστός είναι εξυψωμένος μια για πάντα, πάνω από όλα τα πράγματα και εν τούτοις ταυτόχρονα είναι υποκείμενος προς αυτά και έτσι υπάρχοντας δίδυμα γεννημένος έχει δύο μορφές εντός του εαυτού του ,ακριβώς καθώς ο Χριστός το ίδιο . Γιατί σύμφωνα προς το Πνεύμα είναι πάνω από όλα τα πράγματα .Γιατί όλα τα πράγματα <<εργάζονται μαζί για καλό …….υπέρ των αγίων >> [Ρωμ 8,28] . Και στην 1 Κορινθ 3,22 διαβάζεται : << όλα τα πράγματα είναι δικά σας …είτε ο κόσμος ,είτε η ζωή ,είτε ο θάνατος >>. Επειδή δια μέσου της Πίστης ,ο Πιστός έχει εξαρτήσει όλα τα πράγματα προς τον εαυτόν του ,κατά την σημασία ότι αυτός δεν είναι επηρεασμένος από αυτά ,ούτε εμπιστεύεται σ΄ αυτά ,αλλά αυτός τα βιάζει να τον υπηρετούν προς δόξα του και σωτηρία .Και αυτό είναι να υπηρετεί τον Θεό και έτσι να κυβερνά και να εδραιώνει την Πνευματική Βασιλεία περί της οποίας διαβάζουμε στην Αποκάλυψη 5,10: << Εσύ έχεις κάνει εμάς μια Βασιλεία υπέρ του Θεού μας και εμείς οφείλουμε να βασιλεύουμε επί της Γης >> .Και ο κόσμος είναι κατακτημένος και υποταγμένος με όχι καλύτερο τρόπο παρά δια μέσου περιφρόνησης .Αλλά αυτή η Πνευματική εξουσία είναι τώρα τόσο λίγο γνωστή ,που σχεδόν ο καθένας ομόφωνα λέει ότι τα πρόσκαιρα δώρα που έχουν υπάρξει δοσμένα στην Εκκλησία είναι Πνευματικά δώρα . Και τώρα αυτοί θεωρούν μόνο αυτά σαν Πνευματικά και εξουσιάζουν δια μέσου αυτών ,εκτός του ότι ακόμα συνεχίζουν με τις δικανικές ενέργειες ,τους αστραφτερούς κεραυνούς των διαταγμάτων τους και την ισχύ τους των <<κλειδιών>>, αλλά με πολύ λιγότερο ενδιαφέρων και ζήλο ,παρά τον ζήλο που αυτοί χρησιμοποιούν επί των <<πνευματικών >>, δηλαδή των εγκοσμίων τους καθηκόντων .Έτσι το Πνεύμα των Πιστών δεν μπορεί να είναι ή να γίνει υποκείμενο σε οτιδήποτε ,αλλά είναι εξυψωμένο με τον Χριστό στον Θεό ,κρατώντας όλα τα πράγματα κάτω από τα πόδια

τους ,σαν την Γυναίκα της Αποκάλυψης 12,1 που είναι απεικονισμένη να έχει το φεγγάρι κάτω από τα πόδια της ,δηλαδή όλες τις κοσμικές εξουσίες . Η <<ψυχή>> ,η οποία είναι το ίδιο σαν το Πνεύμα του ανθρώπου ,εφόσον ζει και εργάζεται και είναι απασχολημένη με ορατά και εγκόσμια ζητήματα, θα όφειλε να είναι <<υποκείμενη προς χάριν του Κυρίου σε κάθε ανθρώπινο θεσμό >> [1 Πέτρου 2,13]. .Γιατί δι΄ αυτής της υποταγής αυτός είναι υπάκουος στον Θεό και θέλει το ίδιο πράγμα που ό Θεός θέλει ΄ και έτσι δια μέσου αυτής της καθυπόταξης αυτός είναι νικητής επί όλων αυτών των πραγμάτων . Επιτρέψτε μου να παρεκκλίνω λίγο .Κάποιο πρόσωπο αναγκαστικά μένει έκπληκτο από το αδιαπέραστο σκοτάδι του καιρού μας . Σήμερα ουδέν πλήττει τους Πνευματικούς Κυβερνήτες περισσότερο ,αυτούς τους αχόρταγους, σπάταλους των εγκοσμίων δώρων μας ,παρά όταν οι ελευθερίες ,οι Νόμοι ,τα διατάγματα ή τα ευεργετήματα της Εκκλησίας είναι καταπατημένα .Τότε αυτοί αμέσως αφήνουν να διασχίσουν τον αέρα οι αστραφτεροί κεραυνοί του αφορισμού και με θαυμαστή αυθάδεια δηλώνουν τους ανθρώπους αιρετικούς ,εχθρούς του Θεού και της Εκκλησίας Του και των Αποστόλων Πέτρου και Παύλου ΄ εν τω μεταξύ αυτοί είναι εντελώς αδιάφοροι ,καθώς του εάν οι ίδιοι είναι φίλοι του Θεού ή ίσως μεγαλύτεροι εχθροί ,παρά εκείνοι που αυτοί καταδιώκουν .Σε μια τέτοια έκταση έχουν εδραιώσει υπακοή και πίστη ,υποκάτω της επιτήρησης ,διεύρυνσης και υπεράσπισης των εγκοσμίων πραγμάτων . Εσείς μπορεί να είστε ένοχοι υπερηφάνειας ,ακολασίας ,πλεονεξίας ,φιλονικίας ,οργής και εσείς μπορεί να έχετε ολόκληρο τον κατάλογο των διαστροφών ,που ο Απόστολος μνημονεύει στην 2 Τιμοθ 3,2 και μολονότι μπορεί να κατέχετε αυτά μέχρι που αυτά να κραυγάζουν προς τον Ουρανό ,εν τούτοις είστε ένας εξαιρετικά ευσεβής Χριστιανός ,εάν μόνο υποστηρίζεται τους Νόμους και τις ελευθερίες της Εκκλησίας .Αλλά εάν αμελείτε αυτές , δεν είστε ένας πιστός υιός της Εκκλησίας ,ούτε φίλος της . Επιπλέον οι κοσμικοί Πρίγκηπες έχουν δώσει μεγάλα πλούτη στην Εκκλησία και έχουν προικοδοτήσει τους αρχηγούς της με πολλά ευεργετήματα . Αλλά παρατηρείστε το άξιον απορίας .Στην εποχή των Αποστόλων, όταν οι ιερείς ήταν κατ΄ εξοχήν άξιοι της ευνοίας όλων των ανθρώπων ,αυτοί ακόμα πλήρωναν φόρους και ήταν υποκείμενοι στις Κυβερνητικές εξουσίες .Αλλά τώρα ,όταν η ζωή που αυτοί διάγουν ομοιάζει ούτε στο ελάχιστο προς την ζωή των ιερέων, αυτοί χαίρονται τα δικαιώματα των ειδικών εξαιρέσεων .Ταιριάζει οι διάδοχοι να κατέχουν ό,τι οι προκάτοχοί τους θα όφειλαν να έχουν λάβει ? .Και η ζωή που η παρούσα γενιά θα όφειλε να ζεί ,η προηγούμενη γενιά ήδη την κατέδειξε επαρκώς ?. Ένεκα κάποιας θαυμαστής αλλαγής οι προϊμότερες εποχές μόχθησαν και κέρδισαν, αλλά δεν έλαβαν καρπούς ,ενώ οι επόμενες εποχές χαίρονται τον καρπό χωρίς να εργάζονται γι΄ αυτόν ή να τον αξίζουν. Εγώ δεν λέω ότι τα προνόμια αυτά είναι κακά ,αλλά ότι στις μέρες μας είναι δοσμένα σε κακούς και ανάξιους ανθρώπους ,όταν αυτά κάποτε ήταν χορηγημένα μόνο σ΄ αυτούς που ήταν καλοί .Αλλά εάν κάποιος λαϊκός ,εχθρός του κλήρου-- [αφού εμείς όλοι παραπονιόμαστε σήμερα ,ότι οι λαϊκοί είναι εχθροί του κλήρου ,αλλά δεν λέμε το γιατί ΄ γιατί για ποιο λόγο δεν ήταν οι λαϊκοί εχθροί των Αποστόλων και των αγίων επίσης τους παλιούς χρόνους ,επειδή οι Απόστολοι ήταν αυτοί που τους οδηγούσαν σε φτώχια ,θλίψη και θάνατο και αυτοί ήταν οι πρώτοι να φέρουν πάνω τους όλα τα κακά αυτής της ζωής ? } –, εάν κάποιος εξ αυτών θα μπορούσε να λέει :<<Προς εσάς κληρικοί έχουν υπάρξει δοσμένα ευεργετήματα του Νόμου και πλούτη ,εξ αιτίας των υπηρεσιών σας ,καθώς ο κανόνας δηλώνει : << Το ευεργέτημα ταιριάζει στην υπηρεσία >> [beneficium propter officium] ,αυτοί αμέσως απαντούν και μας υπενθυμίζουν τις μουρμουρισμένες προσευχές τους και τίποτα άλλο .Τα καθήκοντα των ιερέων είναι να λένε τις <<κανονικές ώρες >>,αλλά αυτά είναι μουρμουρητά κατά ένα αδιάφορο τρόπο και ακόμα διακοπτόμενα και δικαιολογούμενα από ειδικές δωρεές ,ενώ από την άλλη μεριά όταν ο Απόστολος περιέγραφε τον ιερέα ,ούτε καν μνημόνευσε την προσευχή . Και ό,τι αυτός είπε ,ουδείς τώρα σκέπτεται να θέσει σε

εφαρμογή .Έτσι όπως είναι ο ιερέας ,έτσι είναι η ανταμοιβή ΄ όπου η υπηρεσία ,έτσι επίσης το ευεργέτημα .Οι κληρικοί που είναι μόνο σκιά αυτού που θα όφειλαν να είναι ,έχουν μόνο την σκιά μιας ανταμοιβής ,εφόσον αυτοί είναι ιερείς μόνο στην όψη, αυτοί επίσης κατέχουν μόνο την όψη των καλών πραγμάτων .Πόσο πολύ περισσότερο ορθό και πιστό θα ήταν για κάποιον άνθρωπο που εύχεται να χαίρεται τα προνόμια ενός ιερέως ,να δείχνει τον εαυτόν του να είναι ένας καλός ιερέας ! . Ή εάν αυτός δεν εύχεται να είναι ένας καλός τέτοιος ,δεν θα όφειλε να απαιτεί το οφειλόμενο κατά έναν εριστικό τρόπο ,αφού στην συνείδησή του ενώπιον του Θεού αυτός είναι ένας ανάξιος ιερέας .Αλλά εάν απαιτεί και συζητά και απαντά ό,τι αυτός θέλει ,τί είναι αφημένο γι΄ αυτόν πλην να λαμβάνει εδώ την πληρωμή που έρχεται προς αυτόν ?. Οι Νομικοί παραπονούνται ότι είναι πολύ κακό να μην εφαρμόζεται μία τελευταία θέληση και διαθήκη . Αλλά ποιος είναι σήμερα μεταξύ των ιερέων που εκπληρώνει την θέληση σύμφωνα με τις επιθυμίες των διαθετών ?. Ή συμβαίνει αυτό επειδή δεν προετοίμασαν ένα όργανο δηλώνοντας την θέλησή τους ,ώστε να είναι ασφαλείς και να μη μπορεί να είναι παρεμποδισμένη ? .Αλλά εάν παραχωρούμε ότι η Εκκλησία είναι υποχρεωμένη να προμηθεύει υπέρ των ιερέων που είναι φτωχοί και όχι εξ αιτίας των προσευχών τους ,αλλά δωρεάν ,εν τούτοις τί γίνεται σε σχέση με τους φιλάργυρους τέτοιους και εκείνους που είναι ανικανοποίητοι για πλούτη ?. Αλλά όταν οι Ιουδαίοι δεν ήταν πρόθυμοι να υποταχθούν στους Ρωμαίους ,αυτοί καταστράφηκαν ΄ ομοίως με τον Ναβουχοδονόσωρα , όλη την ώρα φλυαρώντας όπως κάνουμε τώρα : << εμείς είμαστε οι υπηρέτες του Θεού των Ουρανών >> ,εμείς θα οφείλαμε να είμαστε υπηρέτες σε κανένα άνθρωπο . Αλλά αυτό είναι να υπηρετείται μήτε ο Θεός ,μήτε οι άνθρωποι . Έτσι είναι με εμάς ,όταν δεν υπηρετούμε τον Θεό , ομοίως είμαστε απρόθυμοι να υπηρετούμε τους ανθρώπους , μολονότι οι άνθρωποι μας έχουν κάνει ελεύθερους από το να τους υπηρετούμε, με σκοπό να μπορούμε να υπηρετούμε τον Θεό . Αλλά μέχρι αυτόν τον καιρό οι λαϊκοί υπήρξαν απληροφόρητοι και θα μπορούσαν εύκολα να είναι ξεγελασμένοι και δεν θα το καταλάβαιναν ,ακόμα και αν το μισούσαν και ήταν ορθά προσβεβλημένοι από αυτό. Αλλά αυτοί τώρα είναι αρχίζοντας να καταλαβαίνουν τα μυστήρια της ανομίας μας και να δείχνουν διάκριση αναφορικά με τα καθήκοντά μας . Έτσι εάν δεν δείξουμε μια φορά περισσότερο τους εαυτούς μας να είμαστε αληθινοί κληρικοί , έτσι ώστε οι άνθρωποι να είναι βιασμένοι να πιστέψουν ,όχι ακριβώς φαινομενικά ,αλλά να παίρνουν αυτά σοβαρά ,θα είναι μάταιο για εμάς να παρακαλάμε για τους εαυτούς μας αναφορικά με τα δικαιώματά μας και τις εξαιρέσεις . Από την μεριά μου δεν γνωρίζω , αλλά στις μέρες μας οι κοσμικές εξουσίες είναι συνεχίζοντας τα καθήκοντά τους περισσότερο επιτυχώς και καλύτερα ,παρά οι εκκλησιαστικές κυβερνήσεις κάνουν. Γιατί αυτοί είναι ακριβείς στην τιμωρία των ληστών και δολοφόνων ,πλην της εκτίμησης ότι είναι διεφθαρμένοι από δόλια προνόμια .Αλλά οι εκκλησιαστικοί κυβερνήτες ,εκτός από εκείνους που παραβιάζουν τις ελευθερίες ,τα προνόμια και δικαιώματα της Εκκλησίας ,τους οποίους καταδικάζουν σε υπερβολικές τιμωρίες, πραγματικά θρέφουν την υπερηφάνεια ,την φιλοδοξία ,την ασωτία και την φιλονικία μάλλον ,παρά τιμωρούν αυτούς .[στο βαθμό που ίσως θα ήταν ασφαλέστερο εάν τα εγκόσμια ζητήματα επίσης του κλήρου ήταν τοποθετημένα υπό την κοσμική εξουσία]. Και όχι μόνο δεν εμποδίζουν τους αμαθείς ,τους βλάκες και τους ακατάλληλους από το να μπουν στην άγια Ιεροσύνη ,αλλά αυτοί πραγματικά τους προωθούν στις υψηλότερες θέσεις .Συνειδητά ,με τα μάτια τους ορθάνοικτα και με πλήρη κατοχή των ικανοτήτων τους ,αυτοί καταστρέφουν την Εκκλησία δια μέσου αυτών των φθοροποιών ανθρώπων ,τους οποίους έχουν εξυψώσει και εν τούτοις επιβάλλουν κρίση επί εκείνων που παραβιάζουν τις ιδιοκτησίες τους ,προς τους οποίους έχουν πραγματικά δώσει την ευκαιρία για την παραβίαση ,στο ότι τους έχουν αναγκάσει να τους μισούν μάλλον ,παρά να τους έχουν σύρει να είναι φίλοι τους . Και εάν εκείνοι που τους έχουν καταπατήσει έχουν αμαρτήσει τόσο πολύ ,πόσο πολύ ,εγώ ρωτώ ,

αυτοί οι ίδιοι δίνουν την ευκαιρία ,δια της εμφάνισης του κακού ,πράγματι από πράξεις καθ΄ εαυτές αντίθετες εν συγκρίσει προς τον Απόστολο ? Και αν οι Χριστιανοί, ας υποθέσουμε , δεν μπορούν να είναι συγχωρημένοι ,όταν αυτοί είναι εξωθημένοι σε μια κακή πράξη από κάποια ευκαιρία, πώς οφείλουν εκείνοι οι άνθρωποι να είναι συγχωρημένοι ,που με πλήρη γνώση ,θεληματικά και περιττά παράγουν ένα σκάνδαλο και μια ευκαιρία αυτού του είδους ?.Έτσι αυτοί κάθονται σαν αθώες περιστερές και σύμφωνα προς τους Νόμους τους κρίνουν τους παραβάτες ,ενώ αυτοί οι ίδιοι είναι οι μεγαλύτεροι εξ όλων των παραβατών ,αδιάφοροι για το πώς αυτοί οι ίδιοι θα μπορούσαν να είναι άμεμπτοι ,απαιτώντας αυστηρή δικαιοσύνη από άλλους, αλλά ανασκάπτοντες ένα τάφο για δικό τους . Αλλά εάν αυτοί έπρεπε να φοβούνται άλλους ανθρώπους ,πόσο πολύ προσεκτικότερα θα ενεργούσαν σε όλα τα ζητήματα!. Έτσι υπάρχει ένας Επίσκοπος ,που σε εφαρμογή του <<Κανονικού Νόμου>>,φθείρει μια ολόκληρη Πόλη ,με αυτή την κουραστική υπόθεση . Γιατί ?. Επειδή υπάρχει η παράδοση μεταξύ των ανθρώπων να μην καταπατούν την Εκκλησία . Επιπλέον ,εάν αυτός πραγματικά επιθυμούσε να εφαρμόσει τις εντολές του Θεού ,αυτός δεν θα έπρεπε να παρατήσει το σπίτι του . Όχι ότι αυτό που είναι κάνοντας είναι κακό ,αλλά ότι ένα κουνούπι είναι υπάρχοντας στραγγισμένο ,ενώ μια καμήλα είναι υπάρχουσα καταβροχθισμένη . Και ο καλός Κύριος ,ο Θεός, επιτρέπει αυτό και όμοιες παραβάσεις να συμβαίνουν με σκοπό Αυτός να τους νουθετεί αναφορικά με τα καθήκοντά τους και τις εντολές του Ευαγγελίου .Αλλά μη δίνοντας προσοχή σ΄ αυτήν την προειδοποίηση του Θεού σε μια περίπτωση αυτού του είδους ,αυτοί εξορμούν μπροστά στο πάθος τους να επιβάλλουν τιμωρία και επιτίμια επί των άλλων και τους αποκαλούν υιούς του Φαραώ και του Σατανά ή ακόμα χειρότερα ,μόνο επειδή έχουν βρει μια ακίδα στο μάτι του αδελφού τους ,αλλά δεν βλέπουν την δοκό στο δικό τους. Όθεν αυτοί οι ίδιοι είναι ασύγκριτα περισσότερο σαν τον Φαραώ ,τον Σατανά και τον Βεεμώθ ,παρά οι αντίπαλοί τους . Είθε ο Κύριος ,ο θεός ,να παραχωρήσει ώστε κάποιοι Νόμοι αυτού του είδους ,μαζί με τους εισηγητές τους να δύνανται να είναι καταστραμμένοι και απομακρυσμένοι ,για παράδειγμα η ιδέα ότι η ψυχή είναι νεκρή, η οποία έχει καταπατήσει ιερές πέτρες δια του αγγίγματος του χεριού . Αλλά η ψυχή δεν είναι νεκρωμένη ,η οποία έχει ζήσει σε φιλοδοξία και χωρίς Πίστη και εν τούτοις αναθεματίζει και κρίνει και καταδικάζει την άλλη τέτοια . Εγώ παρακαλώ ώστε ουδείς να με μιμείται σ΄ αυτές τις σημειώσεις του λειτουργήματός μου .Γιατί με σκοπό να αντιληφθούμε ,είναι πολύ σημαντικό να κάνουμε μια εφαρμογή στην παρούσα ζωή μας τού δόγματος που είναι διδαγμένο .Ταυτοχρόνως είμαι εκτελώντας το έργο μου, διδάσκοντας δι΄ Αποστολικής εξουσιοδότησης . Είναι καθήκον μου να μιλώ για οτιδήποτε βλέπω να μην υπάρχει καμωμένο ορθά ,ακόμα και στην περίπτωση εκείνων σε υψηλές θέσεις . Έτσι οι Βενετοί ,επίσης ,διέπραξαν ένα πολύ μεγάλο αμάρτημα ενάντια στον Ιούλιο δεύτερο παίρνοντας μακριά τις μικρές συνεισφορές της Εκκλησίας και αυτός τις ξανακέρδισε υπέρ της Εκκλησίας, με μεγάλη αξία, σκοτώνοντας και καταστρέφοντας ένα μεγάλο αριθμό Χριστιανών .Αλλά δεν υπάρχει καθόλου αμαρτία στις τρομερές διαφθορές ολόκληρης της Παπικής αυλής και τις πομπώδεις συλλογές της ακαθαρσίας, εξ όλης της ακολασίας , ασωτίας ,απληστίας, φιλοδοξίας ,ιεροσυλίας . Ο ευλογημένος Βερνάρδος είναι σωστός στο τέταρτο βιβλίο του, των << De consideratione>> ,όταν λέει εμπαικτικά : << Είναι ένα εκπληκτικό πράγμα ! Οι Επίσκοποι έχουν άμεσα περισσότερους από αρκετούς ανθρώπους ,προς τους οποίους αυτοί μπορούν να εμπιστεύονται ψυχές ,αλλά δεν μπορούν να βρουν ανθρώπους να εμπιστεύονται τα μικρά τους εγκόσμια ζητήματα ΄ σαφώς αυτοί είναι άνθρωποι της καλύτερης κρίσης ,γιατί αφιερώνουν την μεγαλύτερη φροντίδα στα ελάχιστα σημαντικά ζητήματα και λίγη ή καμία προς τα περισσότερο σημαντικά . Αλλά αυτό είναι αρκετό .Ας επιστρέψουμε στον Απόστολο . Καθώς εγώ είπα, υπάρχουν τρία στοιχεία σε ένα άνθρωπο ,το σώμα ,η ψυχή και το Πνεύμα ΄ και η ψυχή είναι το μεσαίο τμήμα . Το σώμα είναι υποκείμενο στην εξουσία του Κράτους,

αλλά με την συναίνεση και θεληματικότητα της ψυχής και υπό την διεύθυνση του Πνεύματος ,το οποίο είναι ελεύθερο και πάνω από όλα . Αλλά το ζήτημα εγείρεται : Γιατί τότε ταιριάζει ο Απόστολος στους Γαλάτες 5,15 να λέει : << Εσείς είστε καλεσμένοι σε ελευθερία ΄ μόνο μην χρησιμοποιείται την ελευθερία σας σαν μία αφορμή υπέρ της σάρκας >>. Και στο κεφάλαιο δύο της ίδιας επιστολής αυτός λέει : << Ψεύτικοι αδελφοί είχαν μυστικά εισέλθει για να κατασκοπεύσουν την ελευθερία μας …. για να μας φέρουν πίσω ,εντός δουλείας >> [Γαλάτες 2,4]. Και σε ένα άλλο τόπο ,1 Κοριν 6,12 : << όλα τα πράγματα είναι νόμιμα για εμένα , αλλά εγώ δεν θα είμαι σκλαβωμένος από κάποιο πράγμα >>. Και στην 1 Κοριν 7,23 : << εσείς έχετε αγοραστεί με ένα τίμημα ΄ μη γίνεστε δούλοι των ανθρώπων >> . Ο Απόστολος επαναλαμβάνει συχνά την βεβαίωσή του της ελευθερίας και την απόρριψή του της δουλείας .Πράγματι στην 1 Κοριν 7,19 αυτός ακόμα λέει : << γιατί μολονότι εγώ είμαι ελεύθερος από όλους τους ανθρώπους ,εγώ έχω κάνει τον εαυτό μου ένα σκλάβο προς όλους ,ώστε να μπορούσα να κερδίσω τους περισσότερους .Προς τους Ιουδαίους έγινα σαν ένας Ιουδαίος ,με σκοπό να κερδίσω Ιουδαίους >>.Και πάλι αργότερα λέει : << Εγώ έχω γίνει όλα τα πράγματα προς όλους τους ανθρώπους ,ώστε να μπορούσα να σώσω όλους >>[1Κοριν 9,22] .Τί οφείλουμε να πούμε εμείς σε σχέση με αυτά τα πράγματα ? .Πώς αυτά εναρμονίζονται ?.Η απάντηση είναι ότι ο Απόστολος ,ακριβώς καθώς αυτός έχει υπάρξει κάνοντας όλα τα πράγματα προς όλους τους ανθρώπους ,έτσι επίσης μιλά προς όλους και προς τον καθένα με τους δικούς του όρους . Όθεν, κατ΄ αναγκαιότητα αυτός είναι διφορούμενος στην χρησιμοποίηση των όρων <<ελευθερία >> και <<δουλεία>>. Γιατί προς εκείνους που ήταν σκλάβοι ,αλλά ελεύθεροι αναφορικά με τον Νόμο των Εθνικών ,αυτός μιλά με πραγματικούς όρους ,έτσι ώστε διατάσσει τους σκλάβους να υπακούουν στους Κυρίους τους και εάν αυτοί μπορούν θα όφειλαν να γίνονται ελεύθεροι [1 Κοριν 7,21 και σχεδόν σε όλες τις επιστολές του] . Αλλά στην δήλωση στην 1 Κοριν 6,12 : <<όλα τα πράγματα είναι νόμιμα για μένα ….αλλά εγώ δεν θα είμαι σκλαβωμένος από κανένα πράγμα >> και στην 1 Κοριν 7,23 : << εσείς έχετε αγοραστεί με ένα τίμημα ΄ μη γίνεστε σκλάβοι των ανθρώπων >> και άλλες τέτοιες δηλώσεις , τις κάνει με αναφορά προς μια μεταφορική σκλαβιά, δια της οποίας εάν κάποιος εμπλέκει τον εαυτόν του σε κοσμικά ζητήματα και σε διαπραγματευτικές ασχολίες με ανθρώπους ,αυτός θα χάσει την ελευθερία του .Γιατί πρέπει να προσκολληθεί προς εκείνους τους ανθρώπους με τους οποίους κάνει δουλειές και εάν θέλει να παραμείνει πιστός, πρέπει να έχει αλληλοεμπιστοσύνη, ώστε να υπηρετεί σε διαπραγματευτικές ασχολίες. Έτσι κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο οι άνθρωποι αυτού του είδους καθίστανται αιχμάλωτοι ο ένας του άλλου .Γιατί αναστατώνονται και απασχολούνται με εγκόσμια ζητήματα και δεν μπορούν να διευθύνουν την προσοχή τους προς τον Θεό . Αυτός καλεί το άλλο είδος δουλείας το εξαιρετικότερο εξ όλων, στους Γαλάτες 5,13 : <<Δια μέσου της αγάπης να είστε υπηρέτες ο ένας του άλλου>> . Σε σχέση με αυτό το είδος αγάπης αυτός λέει ότι μολονότι ήταν ελεύθερος ,εν τούτοις έκανε τον εαυτό του υπηρέτη όλων .Αυτό το είδος της δουλείας είναι η ανώτατη ελευθερία, γιατί στερείται ουδενός και λαμβάνει ουδέν ,αλλά μάλλον δίνει και χορηγεί . Έτσι είναι αληθινά η εξαιρετικότερη ελευθερία και μια που είναι η ιδιόμορφη περιουσία των Χριστιανών . Αυτός έχει αυτό στο μυαλό όταν λέει : <<Σε κανένα ουδέν οφείλετε, παρά μόνο να αγαπάτε ο ένας τον άλλο >> [Ρωμ 13,8] . Αυτή είναι η καλή Πνευματική δουλεία : όλα τα πράγματα υπηρετούν αυτούς που την κατέχουν και <<όλα τα πράγματα εργάζονται μαζί υπέρ του καλού >>[Ρωμ 8,2] για αυτούς που την έχουν ΄ αλλά αυτοί οι ίδιοι είναι σκλάβοι προς ουδέν ,γιατί αυτοί χρειάζονται ουδέν ,καθώς έχω πει . Και το τέταρτο είδος της δουλείας είναι ισοδύναμα πνευματικό ,αλλά είναι εξαιρετικά κακό και ενάντιον του προηγούμενου και μάχεται εκ μέρους των Χριστιανών με όλη του την δύναμη . Αυτό είναι ένα ζήτημα του να είναι κάποιος υποταγμένος στον Νόμο και όλα τα βάρη του ,δηλαδή το να πιστεύει ότι είναι

αναγκαίο για την σωτηρία του να εκπληρώνει όλα τα εξωτερικά έργα του Νόμου. Γιατί αυτοί που σκέπτονται και πιστεύουν αυτό παραμένουν σκλάβοι και ουδέποτε θα είναι σωσμένοι ΄ επειδή αυτοί είναι οι υπηρέτες του Νόμου και ο Νόμος εξουσιάζει πάνω σ΄ αυτούς, εξ αιτίας αυτής της ανόητης πίστης και συνείδησή τους. Και τέτοιοι είναι όλοι εκείνοι που επιθυμούν να είναι σωσμένοι κατά ένα άλλο τρόπο, παρά δια μέσου πίστης εν τω Χριστώ ,γιατί αυτοί μοναδικά ενδιαφέρονται πώς μπορούν να εκπληρώνουν τον Νόμο δια μέσου των πολλών τους έργων και της δικής τους δικαιοσύνης . Να είστε βέβαιοι ,ο Απόστολος και οι πνευματικοί άνθρωποι, επίσης εκτελούν αυτά τα έργα και γαλήνια κάνουν έτσι ,αλλά όχι επειδή αυτοί αναγκάζονται ,αλλά επειδή αυτοί θέλουν ΄ όχι επειδή τα έργα είναι αναγκαία ,αλλά επειδή αυτά είναι επιτρεπόμενα . Αλλά εκείνοι οι υποκριτές έχουν δεσμεύσει τους εαυτούς τους στα καλά τους έργα, σαν αναγκαία έργα και συνεπώς αυτοί τα κάνουν επειδή πρέπει κατ΄ αναγκαιότητα και όχι επειδή το θέλουν .Πράγματι εύχονται να μην ήταν αναγκαία ,καθώς πράγματι αυτό φαίνεται σ΄ αυτούς .Στις μέρες μας αυτή είναι μια πολύ κοινή μορφή δουλείας . Από αυτό εμείς μπορούμε εύκολα να εννοήσουμε στο Βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων ,πώς ευχόταν ο Απόστολος να καθαρίζει τον εαυτόν του [Πράξεις 21,26] και γιατί αυτός έκανε περιτομή στον Τιμόθεο [Πράξεις 11,3],ενώ ταυτόχρονα ήταν κηρύττοντας το ακριβώς αντίθετο παντού .Έτσι όλα αυτά τα εξωτερικά ζητήματα είναι ελεύθερα γι΄ αυτούς που είναι στο Πνεύμα . Αλλά αναφορικά με την κοσμική εξουσία ,ο Απόστολος δεν εγείρει το ζήτημα της ελευθερίας . Γιατί αυτή δεν είναι μία δουλεία ,αφού έχει να κάνει με όλους τους ανθρώπους στον κόσμο και δεν είναι η περίπτωση με τα έργα του Νόμου .

10 . <<. Η αγάπη είναι η εκπλήρωση του Νόμου >> . Η εντολή : <<Εσύ οφείλεις να αγαπάς τον πλησίον σου σαν τον εαυτόν σου >> είναι εννοούμενη κατά ένα διπλό τρόπο καθώς διαβάζεται στον Ματθ 19,19 ή καθώς στο Λευϊτικόν 19,18 όπου διαβάζεται : <<αγάπα τον φίλο σου σαν τον εαυτόν σου >> . Πρώτον ,εμείς μπορούμε να την εννοήσουμε κατά την σημασία ότι αμφότεροι ,ο πλησίον και ο δικός μας εαυτός πρέπει να αγαπώνται . Αλλά κατά μια άλλη σημασία αυτή μπορεί να εννοηθεί ότι εμείς είμαστε διαταγμένοι να αγαπάμε μόνο τον πλησίον μας, χρησιμοποιώντας την αγάπη για τον εαυτόν μας σαν παράδειγμα . Αυτή είναι η καλύτερη ερμηνεία, επειδή ο άνθρωπος με την φυσική του αμαρτωλότητα ταιριάζει να αγαπά τον εαυτό του πάνω από όλους τους άλλους και ζητά το δικό του σε όλα τα ζητήματα , αγαπά οτιδήποτε άλλο για την δική του χάρη ,ακόμα και όταν αγαπά τον πλησίον του ή τον φίλο του ,γιατί ζητά το δικό του σ΄ αυτόν .Όθεν αυτή είναι μια εξαιρετικά βαθυστόχαστη εντολή και κάθε πρόσωπο πρέπει να δοκιμάζει τον εαυτό του αναφορικά προς αυτήν δια μέσου μιας προσεκτικής εξέτασης . Γιατί δια μέσου αυτής της έκφρασης <<σαν τον εαυτόν σου>> κάθε προσποίηση αγάπης είναι αποκλεισμένη. Συνεπώς αυτός που αγαπά τον πλησίον του ένεκα 1] χρήματος, τιμής, γνώσης , ευνοίας ,δύναμης, παρηγοριάς και δεν αγαπά το ίδιο πρόσωπο εάν αυτός είναι 2] φτωχός ,ταπεινός ,αμαθής ,εχθρικός ,υποτελής ,δυσάρεστος ,τότε ξεκάθαρα 3] έχει μια υποκριτική αγάπη γι΄ αυτόν τον ίδιο ,αλλά μια αγάπη για τα αγαθά του πλησίον του ,υπέρ της δικής του ωφέλειας και έτσι δεν τον αγαπά <<σαν εαυτόν>> ΄ γιατί πράγματι αυτός ταιριάζει να αγαπά τον εαυτό του, ακόμα και εάν είναι ένας φτωχός ή ένας τρελός ή ένα ξεκάθαρο τίποτα. Γιατί ποιος είναι τόσο άχρηστος που μισεί τον εαυτόν του ? . Αλλά ουδείς είναι ένα τέτοιο τίποτα ,που αυτός δεν αγαπά τον εαυτόν του και δεν αγαπά τους άλλους κατά τον ίδιο τρόπο . Συνεπώς αυτή είναι η σκληρότερη εντολή εξ όλων ,εάν πραγματικά στοχαζόμαστε σε σχέση με αυτήν .Και εάν συμβαίνει ότι ουδείς εύχεται να είναι ληστεμένος , ζημιωμένος, σκοτωμένος ,να είναι το θύμα μοιχείας ,να διαψεύδεται ,να ταλαιπωρείται από ψευδορκία ή να έχει την περιουσία του να την εποφθαλμιούν . Αλλά εάν αυτός δεν αισθάνεται κατά τον ίδιο τρόπο επίσης σε σχέση με τον πλησίον του ,αυτός είναι ήδη ένοχος, παραβάτης αυτής της εντολής .Συνεπώς αυτή η εντολή επίσης περικλείει την

ιδέα του Ματθ 7,12 : << Έτσι ,οτιδήποτε εσύ εύχεσαι οι άνθρωποι να έκαναν προς εσέ ,κάνε έτσι προς αυτούς ΄ γιατί αυτός είναι ο Νόμος και οι προφήτες .>> Έτσι, μολονότι αυτή η εντολή, όταν είναι θεωρημένη κατά ένα γενικό και επιφανειακό τρόπο φαίνεται σχεδόν ένα μικρό ζήτημα ,εάν εμείς την εφαρμόζουμε σε ιδιαίτερες περιπτώσεις ,αυτή ξεχύνει μια απεριόριστη υγιή διδασκαλία και μας δίνει αξιόπιστη διεύθυνση για όλες τις συναλλαγές μας . Αλλά το γεγονός ότι αυτή η εντολή δεν τηρείται και ότι εμείς αμαρτάνουμε εναντίον της αναρίθμητες φορές και αγνοείται από εκείνους που είναι επιπόλαιοι ,αποδεικνύει ότι οι άνθρωποι δεν την εφαρμόζουν ώς δική τους πραγματική υποχρέωση ,αλλά είναι ικανοποιημένοι με τις καλές τους προθέσεις . Για παράδειγμα πλούσιοι άνθρωποι προμηθεύουν τους Ιερείς με πλούτη για το κτίσιμο μιας Εκκλησίας ή ενός μνημείου . Αλλά εάν αυτοί θα έθεταν τους εαυτούς τους στην θέση ενός φτωχού και ρωτούσαν τους εαυτούς τους εάν θα ήθελαν αυτά δωρισμένα ,όχι προς τους εαυτούς τους ,αλλά μάλλον προς τος Εκκλησίες ,αυτοί θα μάθαιναν εύκολα από τους εαυτούς τους τί θα όφειλαν να κάνουν . Ομοίως ο Πρίγκηπάς μας και ο Επίσκοπός μας συναγωνίζονται ο ένας τον άλλο για λείψανα .Ο καθένας θέλει ο άλλος να παραχωρεί σ΄ αυτόν και εν τούτοις ο καθένας προχωρά στην επίδειξη του των καλών έργων ,παραχωρώντας ουδέν προς τον άλλο . Επίσης οι Ακόλουθοι μάχονται ο ένας τον άλλο για χάρη του Θεού .Όμως αυτοί δεν δίνουν προσοχή στην εντολή να αγαπούν .Αλλά αυτός που εύχεται να στοχάζεται σοβαρά σε σχέση με αυτή την εντολή και εφαρμόζει αυτήν ,δεν θα όφειλε να την εξαρτά από τις δικές του ενέργειες που είναι εκμαιευμένες από μέσα ,αλλά μάλλον πρέπει να παραβάλλει όλες τις ενέργειες ,λόγους και σκέψεις ολόκληρης της ζωής του με αυτήν την εντολή σαν ένα κανόνα και πάντοτε να λέει προς τον εαυτόν του ,σε σχέση με τον πλησίον του : << Τί θα ευχόσουν καμωμένο σ΄ εσένα από αυτόν? >> .Και όταν αυτός το έχει αντιληφθεί ,ας αρχίσει επίσης να κάνει το ίδιο προς τον πλησίον του και αμέσως η διαμάχη ,η κακολογία ,η διαφωνία θα παύσει και εκεί θα είναι παρούσες ολόκληρο το πλήθος των αρετών ,κάθε Χάρη ,κάθε ενέργεια αγιότητας και καθώς λέγεται εδώ , <<η εκπλήρωση του Νόμου >> . Γιατί αυτό είναι πώς ο Μωυσής εστοχάσθει τους υιούς Ισραήλ στο Δευτερονόμιο 6,6 : << Αυτοί οι λόγοι που εγώ σας διατάζω σήμερα οφείλουν να είναι επί της καρδίας σας ΄ και οφείλετε να τις διδάξετε στα παιδιά σας και οφείλετε να τους συζητάτε όταν κάθεστε στο σπίτι σας και όταν περπατάτε στον δρόμο και όταν κάθεστε και όταν εγείρεστε>>. Και έπειτα αυτός συνεχίζει λέγοντας : << Και εσείς οφείλετε να δένετε αυτούς σαν σημείο στα χέρια σας και αυτοί οφείλουν να είναι σαν προμετωπίδες ανάμεσα στα μάτια σας . Και οφείλετε να τους γράφετε στους παραστάτες των σπιτιών σας και επί των εισόδων σας >>. Δεν ήταν η ευχή του Μωυσή ,εμείς να φέρουμε Φαρισαϊκά φυλακτά , αλλά λέγοντας ότι αυτοί πρέπει να είναι << σαν ένα σημείο επί του χεριού σας >> σημαίνει ότι όλες μας οι προσπάθειες πρέπει να είναι εφαρμοσμένες και διευθυνόμενες προς αυτόν τον σκοπό .Και η έκφραση <<ανάμεσα στα μάτια σας >> σημαίνει ότι όλες οι σκέψεις μας πρέπει να είναι διευθυνόμενες από αυτούς τους λόγους και η φράση << να γράφετε αυτούς επί των παραστατών των σπιτιών σας και επί των εισόδων σας >> σημαίνει ότι όλες οι αισθήσεις μας και ιδιαιτέρως η γλώσσα μας ,πρέπει να είναι διευθυνόμενη και εφαρμοσμένη σύμφωνα προς αυτούς τους λόγους . Αυτός που θα έκανε αυτό θα ερχόταν σε μια πλήρη γνώση των σφαλμάτων του και σε ταπεινότητα και φόβο Θεού ΄ διαφορετικά παραμένει ασφαλής και άγιος στην δική του γνώμη .Γιατί αυτός συχνά θα ανακαλύπτει ,όχι μόνο ότι είναι νωθρός στο να βοηθά τον πλησίον του – ενώ την ίδια στιγμή ,παρόλο αυτό, θέλει να είναι στον καθένα ευγενικά στοργικός ,κατεχόμενος από αγάπη και ευνοϊκά διατεθειμένος προς αυτόν – αλλά ότι ο ίδιος είναι πραγματικά ένας εχθρός και ένας ψεύτικος αδελφός προς τους αδελφούς του ,πράγματι ένας δυσφημιστής και πλήρης κάθε είδους αμαρτίας . Γι΄ αυτό τον λόγο ο Απόστολος περιγράφει την ουσία αυτής της εντολής ,όταν λέει στους Φιλιπ 2,4 : << Ας κοιτά ο καθένας σας όχι μόνο στα

συμφέροντά του ,αλλά επίσης προς τα συμφέροντα των άλλων>> και στην 1 Κορινθ 13,5 : << Η αγάπη δεν επιμένει στον δικό της δρόμο>> ,δηλαδή αυτή προκαλεί τον άνθρωπο να αποκρούει τον εαυτό του και να επιβεβαιώνει έναν άλλο ,να ενδύεται στοργή για τον πλησίον και να παραμερίζει την στοργή για τον εαυτό ,να τοποθετεί τον εαυτό στο πρόσωπο του πλησίον του και έπειτα να αποφασίζει τί αυτός θέλει ο εαυτός του να κάνει υπέρ αυτού του ίδιου και τί αυτός ο ίδιος και άλλοι θα μπορούσαν να κάνουν υπέρ αυτού .Και τότε θα ανακαλύψει από αυτήν την αλάνθαστη διδασκαλία τί αυτός θα όφειλε να κάνει .Αλλά όταν αυτή η σειρά ενεργειών παραλείπεται ,τότε οι εντολές πολλαπλασιάζονται και εν τούτοις ένας άνθρωπος δεν θα φθάνει όπου αυτός είναι πηγαίνοντας . Όσο συχνά αυτός θέλει ευεργετήματα ,είτε πνευματικά ,είτε φυσικά να έλθουν σ΄ αυτόν ,καθώς για παράδειγμα προσευχή να είναι καμωμένη υπέρ αυτού και πώς αυτή θα όφειλε να είναι καμωμένη [δηλαδή τέλεια] , τόσο καθίσταται μπλεγμένος σε διαστροφές από αυτήν ακριβώς την προσευχή ,επειδή οφείλει τα ίδια πράγματα στους άλλους και τότε βλέπει ότι δεν θέλει να κάνει τα ίδια πράγματα υπέρ των άλλων .Ή αυτός μπορεί έρχεται να μισεί και να μην επιθυμεί καλό από τους άλλους και τότε αυτός θα όφειλε επίσης ουδέν προς τους άλλους . Γιατί ? . Επειδή αυτός που είναι νεκρός είναι δίκαιος. Προσέξτε πόσο βαθιά και σοφή είναι αυτή η εντολή ! .

11 . << Είναι πλήρης ο χρόνος τώρα για εμάς να αφυπνισθούμε από τον ύπνο >>. Αυτός λέει το ίδιο πράγμα στην 1 Κορινθ 15,34 : << Ξυπνήστε , εσείς οι δίκαιοι και μην αμαρτάνετε >> και στην Εφεσίους 5,14 : <<Ξύπνησε, ώ κοιμώμενε και αναστήσου εκ των νεκρών και ο Χριστός θα σου δώσει φώς >>. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι με αυτές τις λέξεις , επίσης σ΄ αυτό το χωρίο ,αυτός είναι μιλώντας περί του Πνευματικού ύπνου, όπου το Πνεύμα κοιμάται όταν αυτός ζει στις αμαρτίες και είναι ικανοποιημένος . Ο Χριστός κατά πολλούς τρόπους στο Ευαγγέλιο μας αφυπνίζει ενάντια σ΄ αυτό το είδος ύπνου ,προειδοποιώντας μας ότι πρέπει να είμαστε άγρυπνοι . Και πρέπει να σημειώσουμε προσεκτικά ,ότι αυτός δεν είναι μιλώντας για εκείνους τους ανθρώπους που είναι νεκροί στην αμαρτία της απιστίας ,ούτε σε σχέση με εκείνους τους πιστούς που κείνται σε θανάσιμη αμαρτία ,αλλά μάλλον σε σχέση με τους Χριστιανούς που είναι ζώντας χλιαρές ζωές και είναι ροχαλίζοντας στην αυτάρκειά τους ΄ γιατί αυτός τους θέλει να προχωρούν προσεκτικά ,καθώς διαβάζουμε στον Μιχαία 6,8 :<< Εγώ θα σου δείξω ,ώ άνθρωπε τί είναι καλό και τί ο Κύριος απαιτεί από εσέ ,ήτοι να κάνεις δικαιοσύνη και να αγαπάς την καλοσύνη και να περπατάς ταπεινά με τον Θεό σου >> . Γιατί εκείνοι που είναι αδιάφοροι και δεν είναι άγρυπνοι και φοβισμένοι ,είναι αυτοί που κάνουν μία έναρξη ,αλλά δεν προοδεύουν ,θέτουν το χέρι τους στο άροτρο και κοιτούν πίσω [Λουκάς 9 ,62] ΄ αυτοί έχουν την όψη της καλοσύνης ,αλλά αποκρούουν την δύναμη περί αυτής [2 Τιμ 3,5] ΄ με το σώμα τους αναχωρούν από την Αίγυπτο ,αλλά με την καρδιά τους επιστρέφουν. Αυτοί είναι οκνηροί ,πηγαίνοντας τον δρόμο τους χωρίς φόβο Θεού ,σκληρυμένοι, ασεβείς ,αναίσθητοι . Περί αυτών των ανθρώπων ο ευλογημένος Βερνάρδος λέει : <<Αυτός που δεν σπεύδει σταθερά να Μετανοεί ,λέει δι΄ αυτής της ενέργειας ότι δεν χρειάζεται Μετάνοια >>. Και εάν δεν χρειάζεται Μετάνοια ,δεν χρειάζεται έλεος ΄και εάν δεν χρειάζεται έλεος ,δεν χρειάζεται σωτηρία .Αυτό είναι κάτι που δεν μπορεί να συμβαίνει ,εκτός εάν κάποιος είναι χωρίς αμαρτία ,καθώς ο Θεός και οι άγγελοί Του είναι . Έτσι ο Απόστολος είναι ορθό που μιλά σε Χριστιανού ανθρώπους και τους προτρέπει ότι θα όφειλαν να εγερθούν εκ του ύπνου ,αν και αυτοί δεν θα ήταν Χριστιανοί εάν δεν είχαν εγερθεί ΄ αλλά το να παραμένουν ακίνητοι στον δρόμο του Θεού είναι να οπισθοδρομούν και το να προχωρούν είναι πάντοτε ένα ζήτημα έναρξης εκ νέου . Όθεν ο Κήρυκας δεν λέει : <<όταν ένας άνθρωπος έχει κάνει πρόοδο>> αλλά << όταν ένας άνθρωπος έχει τελειώσει ,τότε οφείλει αυτός να αρχίζει >>[Εκκλησιαστής 18,7} . Ο άγιος Αρσένιος προσευχόταν κατ΄ αυτόν τον τρόπο προς τον Θεό κάθε μέρα : << Βοήθησέ με Κύριε ,ώστε εγώ να μπορώ να αρχίζω να ζω

υπέρ Σού >> . Και σίγουρα ακριβώς καθώς ο Απόστολος είπε σε σχέση με την γνώση :<< εάν οποιοσδήποτε φαντάζεται ότι αυτός γνωρίζει κάτι , αυτός δεν γνωρίζει εν τούτοις καθώς θα όφειλε να γνωρίζει [1 Κοριν 8,2] ΄ έτσι εμείς πρέπει να συμπεράνουμε με κάθε μια εκ των ατομικών αρετών : Αυτός που σκέπτεται ότι έχει ήδη πιάσει αυτές και έκανε μια έναρξη ,δεν γνωρίζει ωστόσο ,πώς θα όφειλε να αρχίζει . Και αυτά τα είδη των ανθρώπων στις μέρες μας είναι εξαιρετικά εντυπωσιακά και πολυάριθμα . Αυτοί εφαρμόζουν την εδραιωμένη από τον Χριστό μετάνοια ,στη μορφή πρόσκαιρων και εξωτερικών ζητημάτων και όταν το έχουν κάνει, αυτοί σκέπτονται ότι είναι δίκαιοι . Το αποτέλεσμα είναι ότι αυτό το είδος ομολογίας είναι συχνά εφαρμοσμένο προς βλάβη ,ένεκα αυτής της άθλιας εμπιστοσύνης στον ίδιο τον εαυτό ,επειδή αυτή δεν παίρνει μακριά αυτό το οποίο υποθέτουν ότι αυτή κάνει . Η λέξη <<ύπνος>> χρησιμοποιείται στην Γραφή κατά διάφορους τρόπους . Κατά πρώτον λόγο αυτή χρησιμοποιείται κατά μια κατά γράμμα σημασία με αναφορά με τον φυσικό θάνατο ,καθώς στον Ιωάννη 11,11<<ο φίλος μας Λάζαρος έχει πέσει να κοιμηθεί >> .Και στην Παλαιά Διαθήκη ,πολύ συχνά στα βιβλία των Βασιλέων και Χρονικών διαβάζουμε : << Αυτός εκοιμήθει με τους Πατέρες του>>. Κατά δεύτερο λόγο ,αυτή είναι χρησιμοποιημένη με αναφορά προς τον Πνευματικό ύπνο κατά ένα διπλό τρόπο . Πρώτον κατά μία καλή σημασία ,καθώς στον Ψαλμό 127 ,2 : <<Γιατί αυτός δίνει προς τους αγαπημένους του ύπνο >> και πάλι στον Ψαλμό 68,13 : <<εάν εσείς κοιμάστε εν τω μέσω της κληρονομιάς >>. Και στο άσμα του Σολωμόντος 5,2 η Νύφη λέει :<< εγώ κοιμήθηκα ,αλλά η καρδιά μου ήταν ξύπνια>> . Αναλόγως ,το να <<κοιμάμαι>> δεν είναι κάποιος να είναι στραμμένος προς πρόσκαιρα πλεονεκτήματα ,αλλά να θεωρεί αυτά σαν φανταστικά πράγματα και σκιές μάλλον ,εξ αιτίας του πραγματικού ενδιαφέροντος για αιώνια ζητήματα ,τα οποία οι άνθρωποι βλέπουν δια μέσου του φωτισμού της Πίστης ,μέσω μιας άγρυπνης καρδιάς .Έτσι αυτοί ροχαλίζουν και δρουν αμελώς αναφορικά με πρόσκαιρα ζητήματα . Κατά τρίτον στον λόγο η λέξη <<ύπνος>> χρησιμοποιείται με αναφορά τον πνευματικό ύπνο ,αλλά κατά μια κακή σημασία και αντίθετα προς την ήδη μνημονευθείσα χρήση. Ο Απόστολος μιλά περί αυτού στην 1 Θεσαλ 5,6 : << Έτσι λοιπόν ας μην κοιμόμαστε ,καθώς άλλοι κάνουν ,αλλά να διατηρηθούμε άγρυπνοι και να είμαστε ξεμέθυστοι .Γιατί εκείνοι που κοιμούνται, κοιμούνται την νύκτα και εκείνοι που μεθούν είναι μεθύοντας την νύκτα >>,χρησιμοποιώντας τον όρο <<νύκτα>> εδώ με αναφορά προς το πνευματικό κακό . Ομοίως διαβάζουμε στον Ψαλμό 76,5: << Αυτοί βυθίστηκαν στον ύπνο και όλοι οι άνθρωποι του πλούτου βρήκαν ουδέν στα χέρια τους >>. Έτσι ο όρος <<κοιμάμαι >> σημαίνει κατ΄ αυτήν την σημασία ,όχι να στρέφονται προς και όχι να ενδιαφέρονται σε σχέση με αιώνιες αξίες .Έτσι οι άνθρωποι αυτού του είδους ροχαλίζουν ,μακράν αδιάφοροι προς αιώνια πράγματα, αλλά πολύ ενεργητικοί αναφορικά με πρόσκαιρα ζητήματα ,τα οποία αυτοί παρατηρούν με άγρυπνη απληστία .Αυτοί είναι το αντιθετικό ταίρι των κοιμισμένων που μνημονεύθηκαν προηγούμενα ,γιατί η νύκτα του ενός ,είναι η μέρα του άλλου και η αγρύπνια της μιας ομάδας ,είναι ο ύπνος της άλλης και αντιθέτως .Έτσι παρατηρούμε συγκρουόμενες αξίες ,συγκρουόμενα αποτελέσματα και συγκρουόμενους ανθρώπους . Εν συντομία εμείς μπορούμε να περιγράψουμε αυτά τα τρία ,σαν τον ύπνο της φύσης ,τον ύπνο της Χάρης και τον ύπνο της ενοχής ,αλλά αυτή η διάκριση είναι λίγο σκοτεινή . Και ακριβώς καθώς υπάρχουν τρείς τρόποι στην Γραφή της περιγραφής του ύπνου, έτσι υπάρχουν επίσης διαφορετικοί τρόποι ομιλίας σε σχέση με νύκτα και μέρα ,πράγματι σε σχέση με όλες τις μεταφορικές χρήσεις της γλώσσας . Γιατί <<ημέρα>>κατά την Πνευματική σημασία αναφέρεται στην Πίστη, <<νύκτα >> στην απιστία . Αντιθέτως ,Πίστη είναι νύκτα και απιστία είναι ημέρα, καθώς στον Ψαλμό 19,2 : << Μέρα με την μέρα αναβλύζει εμπρός ομιλία και νύκτα με την νύκτα δηλώνει γνώση >> ,δηλαδή ο σαρκικός άνθρωπος μιλά προς τον σαρκικό άνθρωπο και ο σοφός άνθρωπος προς τον σοφό ΄ το ανόητο προς τις ανοησίες των

ανθρώπων ,ο σοφός εν Χριστώ προς τον σοφό του κόσμου . Και έτσι είναι επίσης σαφές ότι σ΄ αυτό το χωρίο ο Απόστολος δεν είναι μιλώντας σε σχέση με φυσικό ύπνο ή του σκοταδιού ή της νύκτας που είναι αισθανόμενη από τις αισθήσεις – περί των οποίων αυτός μιλά αργότερα όταν λέει : <<όχι σε απολαύσεις και μεθύσια >>[στοίχος 13]. ,δηλαδή σε ύπνο και λαγνεία .Αυτά τα πράγματα είναι βεβαίως καμωμένα μέσα στην νύκτα . Συνεπώς τα έργα του σκότους είναι τα έργα εκείνων που είναι κοιμισμένοι στο Πνεύμα κατά την κακή σημασία ,δηλαδή εκείνοι που ροχαλίζουν μακριά, στην επιθυμία του κόσμου ,όχι μόνο εκείνα τα έργα που είναι κοινά θεωρημένα ως κακά ,αλλά επίσης εκείνα που είναι θεωρημένα καλά και εν τούτοις είναι κακά εξ αιτίας του εσωτερικού κακού ,γιατί οι άνθρωποι κάνουν αυτά χωρίς την επαγρύπνηση της Πίστης .

<< η σωτηρία είναι πλησιέστερα προς εμάς τώρα >> . Το νόημα εδώ είναι το ίδιο, καθώς εκείνο που αυτός εκφράζει στην 2 Κοριν 6 ,1-2 ,όταν λέει : << Εργαζόμενοι μαζί με Αυτόν ,λοιπόν ,σας παρακαλούμε> να μη δεχτείτε την Χάρη του Θεού ματαίως>, γιατί Αυτός λέει ,<< κατά τον αποδεκτό καιρό εγώ έχω ακούσει εσένα και σε βοήθησα κατά την ημέρα της σωτηρίας ΄ Ιδού ,τώρα είναι ο ευπρόσδεκτος καιρός, ιδού , τώρα είναι η μέρα της σωτηρίας >>. Ό,τι ο Απόστολος εδώ αγγίζει κατά ένα σύντομο και τυχαίο τρόπο ,αυτός εκεί πραγματεύεται σε μεγάλο μάκρος ,περιγράφοντας πλήρως τί αυτός σημαίνει εδώ με την έκφραση <<τα έργα του φωτός και τα έργα του σκότους>> [στοίχος 12] λέγοντας : << εμείς θέτουμε ουδέν εμπόδιο στον δρόμο του καθενός ,έτσι ώστε ουδέν σφάλμα να βρίσκεται με την διακονία μας ,αλλά σαν υπηρέτες του Θεού συνιστάμε τους εαυτούς μας κατά κάθε τρόπο ,δια μέσου μεγάλης υπομονής και …….νηστείας >> . Και λίγο αργότερα συνεχίζει : <<με τα όπλα της δικαιοσύνης των δεξιών χεριών και των αριστερών >>[2 Κοριν 6,3-7 } .Εδώ αυτός χρησιμοποιεί <<όπλα του φωτός >>,εκεί <<όπλα δικαιοσύνης >> ΄ συνεπώς δικαιοσύνη και φως είναι το ίδιο πράγμα .

13 . <<όχι με γλέντια >>. Ακριβώς καθώς ο όρος << graecari>> [το ζείν κατά τον Ελληνικό τρόπο] προέρχεται από το <<graecus>>{ Γραικός] ,έτσι η λέξη <<graecari>> {γλέντι] έρχεται ,όπως φαίνεται , από το <<comos>>[γλέντι} . Γιατί η Ελληνική <<κώμος >> σημαίνει ένα συμπόσιο ή μάλλον μια πολυτελή σπατάλη και υπερβολική προπαρασκευή και τελετή ενός συμποσίου. Πράγματι ο Θεός της μέθης είναι καλεσμένος << Κώμος>> και οι γιορτές τους φέρουν το ίδιο όνομα . Σ΄ αυτό οι Έλληνες υπερέχουν των Γερμανών και πράγματι ολόκληρου του κόσμου ,επειδή έδιναν προσοχή στα συμπόσια ,τόσο ενθουσιωδώς που ακόμα και επινόησαν ένα Θεό που ήταν υπεύθυνος αυτού, σαν μια χρήσιμη δραστηριότητα . Αλλά ο Απόστολος διδάσκει αντίθετα προς αυτό σε τούτο το χωρίο και την θετική πλευρά στην 2 Κοριν 6. Γιατί μας θέλει να αφιερώσουμε τους εαυτούς μας σε νηστεία , μετριοπάθεια και νηφαλιότητα. Και βεβαίως ο καθένας που διαβάζει τις ιστορίες ,τουλάχιστον τον άγιο Ιερώνυμο ,θα ανακαλύψει ότι αυτές οι έξη διαφθορές ,όχι μόνο πλεόναζαν στην Ρώμη ,αλλά πραγματικά κυριαρχούσαν και τυραννούσαν τον λαό – Κοιτάξτε τις <<Ζωές των Καισάρων >> του Σουετώνιου -- ώστε ο Ιουβενάλης ,ο γηραιός Εθνικός αναφωνεί : << ένας ισχυρός εχθρός ,ήτοι η φιληδονία ,έχει έλθει να κατοικήσει με εμάς και να πάρει εκδίκηση επί ενός κατακτημένου κόσμου >> . Έτσι ο Απόστολος προσπαθεί να φοβίσει τους Πιστούς , ώστε να μην παραδίνονται στα άγρια παραδείγματα των Ρωμαίων . Ούτε είναι ο ευλογημένος Πέτρος σιωπηλός σε σχέση με την ακολασία της ίδιας πόλεως, όταν στην 1 Πέτρου 4,4 καλεί την προσοχή ,όχι μόνο προς την ακολασία, αλλά προς την <<ασωτία και την χυδαιότητα ,που είναι αναμειγμένη με αυτήν>>.Πράγματι εξ αιτίας αυτού ,αυτός δεν διστάζει να καλέσει αυτήν την πόλη μια Βαβυλώνα ,επειδή τα πάντα εκεί ήταν σε σύγχυση ,καθώς ακόμα και ο Κάτουλος μαρτυρεί : << Το Πάν ,ορθό ή λάθος, είναι αναμειγμένο με ανισόρρωπο παραλήρημα>> , ώστε η πόλη ,τώρα φερμένη προς την έσχατη παραφροσύνη της διαφθοράς ,φαίνεται να έχει κραυγάσει προς τους ανώτατους

Ουρανούς είτε για Αποστόλους και μάλιστα τους μέγιστους εξ αυτών ,ή για μια τιμωρία σαν εκείνη των Σοδόμων και Γομόρρων . Όθεν στην 1 Πέτρου 4,3 λέει : <<Αφήστε τον χρόνο που είναι παρελθών να επαρκεί ,που κάνατε ό,τι στους Εθνικούς αρέσει να κάνουν ,ζώντας σε ασέλγειες ,πάθη ,μεθύσια ,γλέντια ,οινοποσίες ,και ταπεινή ειδωλολατρία . Αυτοί είναι τώρα έκπληκτοι που εσείς δεν ενώνεστε με αυτούς στην ίδια άγρια ασωτία και σας βλασφημούν >> . Και στην 2 Πέτρου 2,13 διαβάζουμε : << Αυτοί λογαριάζουν αυτό ευχαρίστηση να γλεντούν κατά την ημέρα . Αυτοί είναι στίγματα και κηλίδες, γλεντώντας μέσα στις ακολασίες τους, μεθοκοπώντας μαζί σας >>. Αλλά τώρα η Ρώμη, έχοντας επιστρέψει στην προηγούμενη ηθική της ,σύρει σχεδόν ολόκληρο τον κόσμο από πίσω της, διατηρώντας το παράδειγμά της και ίσως η σημερινή Ρώμη να υπερβαίνει ακόμα και την παλιά Ρώμη στην σφοδρότητα των αχαλίνωτων διασκεδάσεων ,ώστε να φαίνεται να απαιτεί πάλι Αποστόλους ,αλλά με ακόμα μεγαλύτερη επιτακτικότητα .Είθε ο ερχομός τους να είναι ευγενής ,πριν αυτοί έλθουν σαν Κριτές . Συμπτωματικά ,εμείς πρέπει να λάβουμε σημείωση ότι η λέξη <<luxuria>>[ακολασία] δεν πρέπει να είναι εννοημένη σ΄ αυτό το χωριό κατά την σημασία της <<λαγνείας >> [libido] ,αλλά μάλλον της <<διασκέδασης >> ή <<ξεχείλισμα σπατάλης >> ,όπως η Ελληνική <<ασωτία ,άσωτος >>. Αντικρούοντας την ίδια διαφθορά στην 1 Τιμ 2 και 3 και στον Τίτο 1 και 2 , ο Απόστολος διατάζει ώστε ο Επίσκοπος ,ο διάκονος ,οι Πρεσβύτεροι ,οι νέοι άνθρωποι και οι γυναίκες, να πρέπει να είναι νηφάλιοι ,και προς όλους αυτούς απαγορεύει την μέθη και το γλέντι σαν μία συμφορά . Έτσι μια αντιπαραβολή εκείνων των χωρίων με αυτό και αυτού με εκείνα ,μας δίνει μια σωστή αντίληψη της σκέψης του Αποστόλου ,όταν σ΄ αυτό το χωρίο αυτός δείχνει ό,τι δεν θέλει και στα άλλα ό,τι αυτός ταιριάζει να θέλει.

<< όχι σε διαφθορές και ασέλγειες >>, δηλαδή αυτοί θα όφειλαν να είναι άγρυπνοι και αγνοί . Γιατί στα προηγούμενα χωρία έχει περιγράψει την αγνότητα και την επαγρύπνιση ,αρχίζοντας με τους Επισκόπους και έπειτα εφαρμόζοντας την προς τους Πρεσβυτέρους και τους νεότερους .Και αυτό είναι ξεκάθαρα μια κατάλληλη διάταξη. Γιατί το γλέντι και η μέθη υποκινούν την ακράτεια ή καθώς η Ελληνική λέει ,την ασέλγεια . Έτσι οι άγιοι Πατέρες δήλωσαν ότι αυτός που εύχεται να υπηρετεί τον Θεό πρέπει πάνω απ΄ όλα να παλέψει ενάντια στην διαφθορά της λαιμαργίας ,επειδή αυτή είναι αμφότερα η πρώτη και η πλέον δύσκολη διαφθορά για να υπερνικηθεί Εάν αυτή δεν είναι ξεριζωμένη ,ακόμα και αν αυτή δεν οδηγεί στον κοιτώνα και την ασέλγεια ,όπως κάποιες φορές συμβαίνει με ηλικιωμένους ανθρώπους ,εν τούτοις αυτή παραδίνει τον Νου απροετοίμαστο έναντι Θεϊκών ζητημάτων . Γι΄ αυτόν τον λόγο η Νηστεία είναι ένα εκ των ισχυρότερων όπλων του Χριστιανού ,αλλά η λαιμαργία είναι μια εκ των πιο ισχυρών μηχανών του διαβόλου .Αλλά υπάρχει πολύ επ΄ αυτού του αντικειμένου στα γραπτά των αγίων .

<<. Όχι σε φιλονικία και αντιζηλία >> . Ακριβώς όπως στα προηγούμενα, όπου αυτός δίδαξε τον άνθρωπο αναφορικά με τον εαυτό του ,δηλαδή να είναι μετριοπαθής, άγρυπνος και αγνός ,έτσι εδώ ,σ΄ αυτό το χωρίο , του δίνει διδασκαλία που αφορά την σχέση του με τον πλησίον ,ώστε αυτοί να ζουν μαζί ,ειρηνικά ,ενωμένοι και αγαπημένοι . Διατάζει αυτά σε όλες τις Επιστολές του επί μακρόν και με πολύ φροντίδα, καθώς έχει επίσης κάνει στα προηγούμενα Κεφάλαια Στην 1 Τιμόθεο 2,8 αυτός λέει :<< Εγώ επιθυμώ λοιπόν ώστε σε κάθε χώρο οι άνδρες να όφειλαν να προσεύχονται ,υψώνοντας άγια χέρια ,χωρίς θυμό ή λογομαχία >> . Και στο τρίτο Κεφάλαιο της ίδιας Επιστολής [1 Τιμόθεο 3,3] ,καθώς επίσης στον Τίτο 1,7 διατάζει τον άνθρωπο να μην είναι ένα φιλόνικο πρόσωπο . Και σύμφωνα με τον ευλογημένο Ιερώνυμο αυτό σημαίνει ότι αυτός δεν θα όφειλε να έχει κοφτερή γλώσσα .Έτσι αυτός τους θέλει να είναι πράοι ,ευγενείς και γενναιόδωροι στις συμπεριφορές τους ο ένας προς τον άλλο .Μια <<διαφωνία>> είναι μια δια λέξεων ξιφομαχία και <<διαπληκτίζομαι >> είναι να μάχομαι με λέξεις ,κατά την οποία ο κάθε

διαπληκτιζόμενος θέλει να είναι θεωρημένος σωστός , ακριβής και νικητής ,ενώ οι υπόλοιποι υπάρχοντες να είναι θεωρημένοι διαψευσμένοι ,μια κατάσταση στην οποία ουδείς παραχωρεί προς τον άλλο . Από την άλλη μεριά ,ο όρος <<αντιζηλεία>> είναι μια πολύ πλατιά λέξη . <<Ανταγωνίζομαι>> σημαίνει να καταδιώκω ή να επιδιώκω . Και ακριβώς καθώς ο όρος <<καταδιώκω>> ή <<επιδιώκω >> χρησιμοποιείται και στις δύο σημασίες ,μια καλή και μια κακή ,έτσι η λέξη <<επιδιώκω >> επίμονα [consector],<<επακολουθώ>> [insector], <<καταδιώκω>> [prosequor], <<διαδέχομαι>> [persequor],και επίσης <<ανταγωνίζομαι>> <<emulor>> μπορεί να είναι χρησιμοποιημένη κατ΄ αυτούς τους διαφορετικούς τρόπους . Και αυτή πραγματικά δεν σημαίνει <<μιμούμαι>> [imitari] . Γιατί η λέξη <<ανταγωνίζομαι >> σημαίνει το να επιδιώκω κατά ένα τέτοιο τρόπο που ένας επιτυγχάνει ή θέτει έλεγχο επί ή ακόμα και υπερέχει ,έτσι εκφράζοντας όχι απλά μια απλή επιδίωξη ,αλλά μια πραγματική επιχείρηση να υπερέχει . Έτσι εάν κάποιος ανταγωνίζεται κατά μία καλή σημασία ,αυτός είναι ένα πρόσωπο που τόσο μιμείται τον δάσκαλό του ή το παράδειγμά του, που ακόμα και προσπαθεί να ξεπεράσει το παράδειγμά ,το οποίο ένα πρόσωπο δεν κάνει, εάν αυτός είναι μόνο μιμούμενος . Από την άλλη μεριά ,αυτός που είναι ανταγωνίζοντας κατά μια κακή σημασία, είναι ένας που μοχθεί να νικήσει αυτόν με τον οποίο είναι ανταγωνιζόμενος ή καθώς λέμε στην καθομιλουμένη ,αυτός θέλει να έχει την τελευταία λέξη ή να καταφέρει το τελικό βέλος ,δηλαδή να κατακτήσει το κακό δια του κακού ΄ εάν το άλλο πρόσωπο λέει ή κάνει κάτι κακό ,αυτός προσπαθεί να κάνει ή να λέει κάτι ακόμα χειρότερο . Έτσι η αντιζηλία είναι αδελφή ή υπηρέτρια της φιλονικίας .Και εξ αυτού εμείς χρησιμοποιούμε τον όρο <<αντίζηλος >> [emulus ή emula] είτε σαν ένα επίθετο ,είτε σαν ένα ουσιαστικό . Αλλά με αυτές τις παρατηρήσεις η χρήση αυτού του όρου δεν είναι ακόμα εν τούτοις εξαντλημένη ,μολονότι έχουμε πει αρκετά γι αυτό το χωρίο. Ο Θεός είναι καλεσμένος ένας <<ζηλωτής >>{ζηλότυπος] [Έξοδος26,5] και ένας <<αντίζηλος >>. Ο Απόστολος λέει [2 Κορινθ 11,2] :<<Εγώ ζηλώ εσάς με τον ζήλο του Θεού >> ,δηλαδή <<εγώ είμαι ζηλότυπος για εσάς με την αντιζηλία του Θεού >> . Και στο άσμα του Σολωμόντος 8,6 η ζηλοτυπία περιγράφεται σαν <<σκληρή όπως ο τάφος>> ,ένα χωρίο στο οποίο ο όρος αντιζηλία δεν μπορεί να λαμβάνεται κατά την σημασία της αμοιβαίας φιλονικίας ,καθώς θα εφαίνετο . Επιπλέον ,επειδή ο καθένας που αντιζηλή προσπαθεί να είναι ο μοναδικός στο ζήτημα επί του οποίου ανταγωνίζεται με έναν άλλο ,αυτό σημαίνει γιατί ο σύζυγος ανταγωνίζεται με τον μοιχό ,ο Θεός με το είδωλο ,η σύζυγος ενάντια στην ερωμένη ,κατά τον τρόπο που ένας άνθρωπος θέλει αποκλειστική κατοχή της συζύγου του και έτσι προσπαθεί να αποκλείσει τον άλλο άνδρα ,έτσι ο Θεός θέλει να είναι ο μόνος Θεός ,έτσι ο Απόστολος είναι ζηλότυπος πάνω στους Κορινθίους του ,καθώς θέλοντας να είναι ο μοναδικός τους δάσκαλος ,προς αποκλεισμό όλων των άλλων ,αντιπαθώντας να μοιράσει την δόξα του με άλλους ,αλλά αυτό με μια άγια ζηλοτυπία .Γιατί αυτός φοβόταν ότι ο Νους τους θα μπορούσε να είναι διεφθαρμένος δια μέσου των κολακειών του Σατανά ,αν και αυτός τους είχε αρραβωνιάσει προς τον Χριστό .Αυτός επίσης φοβόταν τους ψευδοπροφήτες .Έτσι η αντιζηλία αγκαλιάζει το καλό που είναι αγαπώμενο και εξ αυτού αποκλείει το μοίρασμα αυτού του καλού με κάποιον άλλο και έτσι είναι ένα είδος μίσους αυτού που εύχεται να μετέχει και δεν θέλει να το αφήσει σ΄ αυτόν μόνο . Έτσι η αντιζηλία μαζί αγαπά και μισεί ταυτοχρόνως .Κάποιες φορές το αντικείμενο της ζηλοτυπίας είναι ό,τι είναι αγαπώμενο και κάποιες φορές ό,τι είναι μισούμενο ,καθώς όταν εμείς λέμε <<ένας σύζυγος είναι ζηλότυπος για την σύζυγό του >>και επίσης <<ένας σύζυγος είναι ζηλότυπος ενός μοιχού >> ΄ στην πρώτη περίπτωση ο όρος είναι χρησιμοποιημένος περισσότερο κατάλληλα ,καθώς στην 1 Κορινθ 12,31 : << Να είστε ζηλότυποι για τα καλύτερα δώρα >> . Αντιζηλία είναι αγαπώντας ζηλότυπα ή ζηλότυπη αγάπη .Υπάρχει μία ταυτόχρονη μίξη αγάπης και μίσους ,πικρής αγάπης και αγάπης της πίκρας .Ακριβώς έτσι ,η Μετάνοια είναι γλυκιά

λύπη και λυπημένη γλυκύτης .Γιατί η γλυκύτης της αγάπης κάνει τον αντίζηλο να κάνει ό,τι αυτός κάνει και πρόθυμο να κάνει αυτό ,αλλά η πικρία του μίσους του κάνει αυτόν απρόθυμο . Αλλά ο όρος δεν είναι πάντοτε χρησιμοποιημένος τόσο κατάλληλα ,αλλά συχνά χρησιμοποιείται κατά την σημασία της προσπάθειας που ένα πρόσωπο χρησιμοποιεί για να ξεπεράσει και να επιτύχει τον σκοπό του, ακόμα και χωρίς την έννοια του μίσους ,καθώς για παράδειγμα στην 1 Κοριν 10,22 :<<Ανταγωνιζόμαστε προς τον Κύριο ? >>, δηλαδή είμαστε προσπαθώντας να ξεπεράσουμε τον Κύριο ή να κάνουμε περισσότερα παρά Αυτός κάνει ?. Είμαστε εμείς ισχυρότεροι ,παρά Αυτός είναι ?.

14 .. <<. Και μη δημιουργείται παροχή υπέρ της σάρκας ,ώστε να ικανοποιείται τις επιθυμίες της >>δηλαδή να ικανοποιείται τις λαγνείες της ,αλλά να κάνετε παροχές υπέρ των αναγκών της ή εντός των αναγκών της .Ο Απόστολος είναι προσπαθώντας να πει ότι η σάρκα δεν θα έπρεπε να είναι ενθαρρυμένη στις λαγνείες της .Γιατί έτσι ο Ούγκο του αγίου Βίκτωρα ορθά λέει : << Αυτός που περιθάλπει την σάρκα του ,τρέφει έναν εχθρό >> και πάλι ,από την άλλη μεριά <<αυτός που καταστρέφει την σάρκα του, σκοτώνει ένα φίλο >>. Αλλά δεν είναι η σάρκα ,άλλα οι διαφθορές της σάρκας, δηλαδή οι λαγνείες οι οποίες πρέπει να είναι καταστραμμένες . Και στις Παροιμίες 29,21 λέγεται : <<Αυτός που κακομαθαίνει τον υπηρέτη του από τα παιδικά του χρόνια ,θα βρει στο τέλος ένα ισχυρογνώμονα >> .

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟΤΕΤΑΡΤΟ

1 . <<. Ώς προς τον άνθρωπο που είναι ασθενής στην Πίστη ,καλωσορίστε αυτόν >> . Η λέξη <<ασθενής >> δεν πρέπει να είναι εννοημένη σ΄ αυτό το χωρίο κατά την σημασία του <αδύνατου >>,καθώς στο ακολουθών Κεφάλαιο ,όπου αυτός μιλά περί της << αποτυχίας των αδυνάτων>> [Ρωμ 15,1],δηλαδή για ανθρώπους που είναι ανίσχυροι ,αλλά μάλλον κατά την σημασία της <<εξασθένισης>> ,η οποία είναι αντιτασσόμενη ως προς την δύναμη ή την καλή υγεία . Για παράδειγμα ,ένα παιδί ,να είστε σίγουροι ,είναι ανίσχυρο σε σύγκριση με έναν άνδρα ,αλλά αυτό δεν είναι ασθενές . Συνεπώς ο πρώτος όρος πρέπει να είναι εννοημένος κατά μια σχετική σημασία ,αλλά ο δεύτερος κατά μια απόλυτη σημασία . Γιατί έτσι ο Απόστολος στις Επιστολές του μιλά περί κάποιων ανθρώπων σαν ασθενών και άλλων σαν υγιών στην Πίστη , αντιλαμβανόμενος τον όρο <<ασθενής >>σαν αναφερόμενο προς ανθρώπους που είναι υπερβολικά προσεκτικοί ή ακόμα δεισιδαίμονες κατά κάποια άποψη ,που σκέπτονται ότι θα όφειλαν να κάνουν ό,τι αυτοί πραγματικά δεν χρειάζονται να κάνουν . Αλλά όχι ότι αυτός επαινεί εκείνους που είναι δεισιδαίμονες και από την δική τους θέληση παραμένουν τέτοιοι ,αλλά μάλλον εκείνους που εξ ανάγκης είναι ακόμα ασθενείς στην Πίστη ,που εξ ανάγκης αυτού δεν είναι εν τούτοις σε μια κατάσταση σωτηρίας , ωστόσο είναι επί του δρόμου και έτσι θα όφειλαν να είναι περιθαλπόμενοι και καλλιεργούμενοι , ώστε να μπορούσαν να φθάσουν τον στόχο. Όθεν αυτός προειδοποιεί τον Τίτο [Τίτος 2,1]: << ως προς εσέ ,δίδαξε ό,τι αρμόζει στην υγιαίνουσα διδασκαλία >>και πάλι [2,8]: <<δείξε λόγο υγιή που δεν μπορεί να είναι επικριμένος >> και στον ίδιο τόπο [2,2] :<< Κέλευσε τους Πρεσβύτερους άνδρες να είναι υγιείς στην Πίστη >> και πάλι [1,9] : <<έτσι ώστε αυτός να είναι ικανός να δίνει οδηγία εντός της υγιαίνουσας διδασκαλίας >>. Αυτός λέει όλα αυτά τα πράγματα ,σε αντίθεση προς την Ιουδαϊκή δεισιδαιμονία , την οποία κάποιοι ψεύτικοι προφήτες δίδασκαν, σχετικά με τις διαφορές των γευμάτων και των ημερών ,περί των οποίων αυτός λέει στην ίδια επιστολή [Τίτος 1,10—13]: << γιατί υπάρχουν πολλοί ανυπότακτοι άνδρες ,ματαιολόγοι και φρενοπλάνοι ,ειδικά η παράταξη της περιτομής …..Συνεπώς έλεγχε αυτούς σκληρά ,ώστε να μπορούν να είναι υγιείς στην Πίστη>>. Και στην 1 τιμ 1-3 και μετά αυτός λέει : <<ώστε εσύ να μπορείς να παραγγέλλεις σε κάποιους ανθρώπους να μην διδάσκουν κάποια διαφορετική διδασκαλία ,ούτε να απασχολούν τους εαυτούς τους με Ιουδαϊκά παραμύθια ….Γιατί ο στόχος της

παραγγελίας μας είναι αγάπη που εξέρχεται εκ μιας καθαρής καρδιάς και μιας αγαθής συνειδήσεως και ειλικρινούς Πίστης .Κάποια πρόσωπα δια της απόκλισης από αυτά ,έχουν εκτραπεί μακριά ,εντός ματαίων συζητήσεων ,επιθυμούντες να είναι διδάσκαλοι του Νόμου ,χωρίς να αντιλαμβάνονται ,μήτε τί αυτοί είναι λέγοντας ,μήτε τα πράγματα περί των οποίων αυτοί κάνουν βεβαιώσεις >> . Ομοίως στους Γαλάτες 4,9 και κάτω αυτός λέει : << πώς μπορείτε εσείς να επιστρέφετε πάλι προς τα ασθενή και πτωχά στοιχειώδη πνεύματα ,στα οποία σκλάβοι εσείς θέλετε να είστε μια φορά ακόμα ? Εσείς παρατηρείτε μέρες και μήνες και εποχές και χρόνους ! Φοβάμαι ότι έχω μοχθήσει πάνω σας μάταια >>. Και ακόμα πιο συγκεκριμένος στους Κολοσσαείς 2,16 και έπειτα : << Συνεπώς μην επιτρέπετε ουδείς να περνά κρίση πάνω σας σε ζητήματα τροφής και πόσης ή αναφορικά με εορταστικά ή νέα φεγγάρια ή Σάββατα. Αυτά είναι μόνο μια σκιά των μελλόντων ……που είναι να έλθουν ,αλλά η ουσία ανήκει στον Χριστό . Μην επιτρέπεις κανείς να σε αποπλανά ,επιμένοντας στην αυτοταπείνωση και λατρεία των αγγέλων , λαμβάνοντας την θέση του από οράσεις, φουσκωμένος χωρίς αιτία από το αισθησιακό του μυαλό και όχι κρατημένος σταθερά προς την Κεφαλή ,εκ της οποίας το όλο σώμα ,θρεφόμενο και συνδεόμενο μαζί ,δια μέσου των αρθρώσεων και συνδέσμων αυξάνει με μια αύξηση η οποία είναι εκ του Θεού . Εάν με τον Χριστό εσείς πεθάνατε προς τα στοιχειώδη πνεύματα του σύμπαντος , γιατί εσείς ζείτε καθώς εάν ακόμα ανήκατε στον κόσμο ? Γιατί εσείς ενδίδετε σε κανονισμούς <<μη πιάνεις ,μη γευθείς ,μην αγγίζεις >>[αναφερόμενα σε πράγματα τα οποία όλα χάνονται ,καθώς αυτά είναι χρησιμοποιούμενα] ,σύμφωνα προς τα ανθρώπινα εντάλματα και διδασκαλίες ?. Αυτά έχουν πράγματι μια όψη σοφίας ,στο να παράγουν την ακαμψία της αφοσίωσης και την αυτοταπείνωση και αυστηρότητα προς το σώμα ,αλλά αυτό είναι ουδεμίας αξίας , στην αναχαίτηση της απόλαυσης της σάρκας >>. Και στην Εβραίους 13,9 : <<Μην οδηγείστε μακριά από διάφορες και παράξενες διδασκαλίες ΄ γιατί είναι καλό η καρδιά να είναι δυναμωμένη δια της Χάρης ,όχι δια τροφών που δεν έχουν ωφελήσει τους οπαδούς τους . Και στην 1 Κορινθ 8,1 και μετά ,αυτός μιλά επί του μνημονευθέντος σημείου σ΄ αυτό το Κεφάλαιο . Έτσι το νόημα του Αποστόλου είναι ότι στον νέο Νόμο ,όλα τα πράγματα είναι ελεύθερα και ουδέν είναι αναγκαίο για εκείνους που πιστεύουν στον Χριστό ,αλλά η αγάπη είναι αρκετή γι΄ αυτούς ,καθώς αυτός λέει [1 Τιμόθεο 1,5}: <<εκ καθαρής καρδίας και συνειδήσεως αγαθής και ειλικρινούς Πίστεως >> και στην Γαλατ 6,15 : <<Γιατί εν Χριστώ Ιησού μήτε περιτομή λογαριάζεται για κάτι ,ούτε ακροβυστία ,αλλά μια νέα δημιουργία και η τήρηση των εντολών του Θεού >>. Και ο Κύριός μας στο Ευαγγέλιο λέει [Λουκάς 17,21-22] : << Η Βασιλεία του Θεού δεν είναι ερχόμενη με σημεία παρατηρούμενα ,ούτε αυτοί θα λένε ,ιδού<<εδώ>> ή ιδού <<εκεί ! >> ,γιατί η Βασιλεία του Θεού είναι μέσα σας >> . Ομοίως στον Ματθ 24, 11—25 Αυτός λέει : << Και πολλοί ψευδοπροφήτες θα εγερθούν και θα οδηγήσουν πολλούς μακριά … Έτσι ,εάν αυτοί σου λένε, << ιδού ,στην έρημο είναι >> μην εξέλθετε ΄ εάν αυτοί λένε ,<<ιδού , Αυτός είναι στα εσωτερικά δωμάτια >> , μην πιστεύεται .>> . Και στον Ισαΐα 66 ,στο τέλος του Κεφαλαίου διαβάζεται : <<Από νέα σελήνη σε νέα σελήνη και από Σάββατο σε Σάββατο >> .Και πάλι στον Ισαΐα 1,13 : <<Τις νέες σας σελήνες και ιεροτελεστίες εγώ δεν μπορώ να υπομείνω >> . Και υπάρχουν πολλές τέτοιες εκφράσεις ,από την αρχή μέχρι το τέλος ολόκληρου του βιβλίου. Έτσι δεν ανήκει στον Νέο Νόμο να ξεχωρίζει κάποιες μέρες για νηστεία και άλλες όχι ,καθώς ο Νόμος του Μωυσή έκανε . Ούτε ταιριάζει να ανήκει σ΄ εμάς να κάνουμε μια εξαίρεση και μια διάκριση από και μεταξύ κάποιων ειδών τροφών τέτοια σαν ,αυγά κ.λ.π., καθώς πάλι είναι καμωμένο στον Νόμο του Μωυσή ,για παράδειγμα στο Λευϊτικόν 11 και Δευτερονόμιο 14 . Ούτε ταιριάζει να ανήκει να καθαρίζονται κάποιες μέρες ,σαν εορταστικές μέρες και άλλες όχι . Ούτε ταιριάζει να ανήκει προς τον Νέο Νόμο ,εμείς να κτίζουμε αυτή ή εκείνη την Εκκλησία ή να διακοσμούμε αυτές κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο ή η ψαλμωδία να είναι ενός ιδιαιτέρου είδους ή το

όργανο ή η διακόσμηση των Ιερών ,τα δισκοπότηρα ,τα αγάλματα και όλα τα άλλα σύνεργα που είναι περιεχόμενα στους Ναούς μας . Τελικώς δεν είναι αναγκαίο ο Ιερεύς και οι άλλοι ευσεβείς να φέρουν ξύρισμα στην κεφαλή ή να περιφέρονται με χαρακτηριστικά ρούχα ,καθώς αυτοί έκαναν στον παλαιό Νόμο . Γιατί όλα αυτά τα πράγματα είναι σκιές και σημεία των πραγματικών πραγμάτων και έτσι είναι παιδιαρίσματα . Γιατί κάθε μέρα είναι γιορτή ,όλες οι τροφές είναι επιτρεπόμενες, κάθε χώρος είναι ιερός, κάθε χρόνος είναι χρόνος για νηστεία ,κάθε είδος ενδύματος είναι επιτρεπόμενος ,όλα τα πράγματα είναι ελεύθερα , μόνο εμείς να τηρούμε μετριοπάθεια στην χρήση τους και η αγάπη και τα άλλα πράγματα που ο Απόστολος μας διδάσκει να είναι εφαρμοσμένα . Πολλοί ψεύτικοι προφήτες έχουν κηρύξει ενάντια σ΄ αυτήν την ελευθερία ,η οποία έχει υπάρξει υποστηριγμένη από τον Απόστολο, ώστε αυτοί να μπορούσαν να οδηγήσουν τους ανθρώπους να θεωρούν αυτά τα ζητήματα σαν υπάρχοντα αναγκαία για την σωτηρία .Σ΄ αυτά τα πράγματα ο Απόστολος αντιστέκεται με λαμπρό ζήλο . Προς ποιο σκοπό ? .Είμαστε εμείς πηγαίνοντας να βεβαιώσουμε την αίρεση του Πικάρντιου ? . Γιατί αυτοί έφεραν τον εαυτό τους σ΄ αυτόν τον κανόνα .Και έτσι είμαστε εμείς πηγαίνοντας να λέμε ότι όλες οι Εκκλησίες ,όλες οι διακοσμήσεις τους ,όλα τα λειτουργήματα σ΄ αυτές, όλοι οι ιεροί χώροι ,όλες οι νηστίσιμες μέρες ,τελικώς όλες οι διακρίσεις μεταξύ ιερέων, επισκόπων και ευσεβών σε βαθμό ,ένδυμα και τελετές ,που τηρούνται για τόσους πολλούς αιώνες ορθά μέχρι σήμερα και τόσα πολλά μοναστήρια, μνημεία, ευεργετήματα και εισοδήματα – είμαστε εμείς πηγαίνοντας να λέμε ότι όλα αυτά τα πράγματα θα όφειλαν να είναι καταργημένα ?. Γιατί αυτό είναι τί οι Πικαρντιανοί είναι κάνοντας και αυτό είναι τί η ελευθερία του Νέου Νόμου απαιτεί ! Θεός φυλάξει! . Επειδή εάν εμείς εννοούμε τον Απόστολο κατ΄ αυτόν τον τρόπο ,τότε εκεί θα ακολουθήσει αμέσως εκείνη η χρησιμοποιημένη αντίρρηση που είναι υψωμένη σε κάποιον διδάσκοντα τέτοια πράγματα : Λοιπόν,<< ας κάνουμε εμείς το κακό ,ώστε το καλό να δύναται να έλθει >> [Ρωμ 3,8], ας παύσουμε εμείς να κάνουμε το καλό, έτσι θα φθάσουμε στον Ουρανό άνετα . Είναι προφανές ότι αυτό το συμπέρασμα ακολουθεί . Γιατί εάν ο Απόστολος απέρριπτε όλα αυτά τα έργα που έχουμε ακριβώς μνημονεύσει, σίγουρα ούτε άλλα έργα παραμένουν που δεν είναι επίσης απορριπτόμενα . Γιατί ουδέν εξ αυτών είναι αναγκαίο υπέρ της σωτηρίας ,καθώς είναι προφανές στην περίπτωση των νηπίων και παιδιών και επίσης στην περίπτωση εκείνων που είναι άρρωστοι ή αιχμάλωτοι ή φτωχοί ,για τους οποίους αυτά τα έργα της ευσέβειας δεν είναι αναγκαία ή ακόμα και δυνατά ,τουλάχιστον όχι όλα εξ αυτών, πράγματι για κανένα είναι όλα αυτά αναγκαία ή ακόμα και δυνατά . Αλλά η <<αγάπη εκ καθαρής καρδίας>> επαρκεί ,καθώς έχουμε πει πιο πάνω . Σε αντίθεση προς αυτή την ιδέα είναι η δήλωση του ίδιου του Αποστόλου ότι κάποιες χήρες <<εκτίθενται σε καταδίκη ,εάν έχουν παραβιάσει την πρώτη τους υπόσχεση ….και επιθυμούν να συνουσιάζονται >> .[1 Τιμ 5,11-12] . Έτσι ήταν αναγκαίο να παραμείνουν αυτές χήρες [<< επειδή αυτές έχουν γίνει αχαλίνωτες εν Χριστώ >> ,δηλαδή κομψευόμενες και σαρκικές] . Και στο Ευαγγέλιο ο Κύριος είπε σε σχέση με τα πλέον ασήμαντα πράγματα : <<Αυτά εσείς θα οφείλατε να έχετε κάνει ,χωρίς να αμελείται τα άλλα >> {Ματθ 23,23| Λουκάς 11,42] . Και ομοίως στον Ιερεμία 35,5 και κάτω . Αυτός με μεγάλη εκτίμηση συνιστά τον οίκο των Ρηχαβιτών ,επειδή αυτοί δεν έπιναν κρασί και έκτιζαν σπίτια ,πράγματι επειδή υπήρξαν υπάκουοι στον Πατέρα τους Ιωναδάβ σ΄ αυτά τα ζητήματα . Και ο ίδιος ο Απόστολος στο βιβλίο των Πράξεων[16,3] έκανε περιτομή στον Τιμόθεο και πρόσφερε θυσίες και έκανε καθαρισμό στον Ναό [Πράξεις 21,26] . Η απάντηση είναι ότι ουδέν εξ αυτών των πραγμάτων αληθινά είναι αναγκαίο ,αλλά όχι κατά ένα τέτοιο τρόπο που όταν ένα πράγμα παραλείπεται ,είναι επιτρεπτό να κάνουμε το αντίθετο ή κάτι ολοκληρωτικά διαφορετικό . Καθώς ο Χίλαρι λέει : << Εμείς πρέπει να καταλάβουμε την σημασία των δηλώσεων επί τη βάσει των αιτιών ,τον λόγο που αυτές ήταν εκφωνημένες >> .Γιατί ο Απόστολος μιλά σε

αντίθεση προς τους Ιουδαίους και ανθρώπους σαν αυτούς ,που δίδασκαν ότι τέτοια πράγματα ήταν απολύτως αναγκαία και ότι αν δεν ήταν εκτελεσμένα ,η Πίστη εν Χριστώ δεν ήταν επαρκής υπέρ της σωτηρίας .Όθεν αυτοί έλεγαν στις Πράξεις 15,1 ακόμα και προς εκείνους που ήταν κατ΄ εκείνο τον καιρό βαπτισμένοι πιστοί εν Χριστώ : << εάν δεν είστε περιτμημένοι σύμφωνα προς την συνήθεια του Μωυσή, εσείς δεν μπορείτε να είστε σωσμένοι >>. Και λίγο αργότερα: << Είναι αναγκαίο να περιτέμνεις αυτούς και να τους επιφορτίζεις να κρατούν τον Νόμο του Μωυσή >> [Πράξεις 15,5] . Και η ίδια ιδέα είναι σαφής στους Γαλάτες 2,14 ,όπου ο Απόστολος λέει στον Πέτρο : <<Πώς μπορείς εσύ να βιάζεις τους Εθνικούς να ζουν σαν τους Ιουδαίους ? >> .Είναι καθώς εάν ήταν λέγοντας : <<εσύ τους βιάζεις ,δηλαδή τους κάνεις να σκέπτονται ότι είναι αναγκαίο για την σωτηρία υπέρ αυτών, να απέχουν από την τροφή των Εθνικών >>. Και στο ίδιο Κεφάλαιο [Γαλάτες 2,3] αυτός λέει :<< Αλλά ακόμα και ο Τίτος δεν ήταν βιασμένος να είναι περιτμημένος , αν και αυτός ήταν Εθνικός >> .Το ίδιο νόημα είναι εδώ συρόμενο από την λέξη <<κρίνω>>,την οποία αυτός χρησιμοποιεί αρκετές φορές σ΄ αυτό το χωρίο . Γιατί αυτός που κρίνει έναν άλλο , βεβαίως πιστεύει ότι αυτός είναι κάνοντας πράγματα που είναι αντίθετα προς την σωτηρία του και ότι πρέπει αναγκαστικά να κάνει διαφορετικά . Τώρα ,όταν αυτή η ασθένεια της Πίστης ,μαζί με τις δεισιδαίμονες γνώμες ,παύει να έχει επιρροή ,ο καθένας επιτρέπεται να τηρεί ολόκληρο τον Νόμο και κάθε εντολή , διατηρώντας φιλικές σχέσεις με τον όρκο που έχει λάβει . Κατ΄ αυτόν τον τρόπο η αρχική Εκκλησία για ένα μεγάλο διάστημα ήταν επιτρεπόμενο να τηρεί τις τελετές των Ιουδαίων ,ένα ζήτημα σε σχέση προς το οποίο ο ευλογημένος Αυγουστίνος είχε μια μακρά συζήτηση με τον ευλογημένο Ιερώνυμο στις επιστολές 28,40,71,και 82 . Συνεπώς ,καθώς αυτό ήταν ανόητο κατ΄ εκείνο τον καιρό να δίνεται τόσο πολύ βαρύτης σ΄ εκείνα τα ζητήματα που αυτά καταστάθηκαν ζητήματα σωτηρίας ,ενώ αμφότερα ,πίστη και αγάπη ,τα οποία μόνο είναι επαρκή ,ήταν αμελούμενα [αυτό ήταν σε πλήρη αντίθεση με τον Χριστό ,ώστε Αυτός είπε στον Ματθ 23,24 : << εσείς διυλίζεται το κώνωπα και καταπίνεται την κάμηλο >>] ,έτσι επίσης στις μέρες μας και σε όλους τους χρόνους αυτό είναι αμφότερα ,ανόητο και παράλογο να κάνει κάποιος την Χριστιανική Θρησκεία συνώνυμη εξωτερικά με εκείνες τις επιδείξεις [καθώς είναι η συνήθεια στον καιρό μας] με διακρίσεις εορταστικών ημερών ,κρεάτων ,ενδυμάτων και ιερών χώρων , ενώ ,εν τω μεταξύ, οι εντολές του Θεού είναι απορριπτώμενες μαζί με την Πίστη και την Αγάπη . Όθεν ,μολονότι όλα αυτά τα πράγματα είναι τώρα ζητήματα της μεγαλύτερης ελευθερίας ,εν τούτοις εξ αγάπης για τον Θεό ο καθένας επιτρέπεται να δεσμεύσει τον εαυτό του δι΄ όρκου προς αυτόν ή εκείνον τον σκοπό . Αλλά δι΄ αυτού δεν είναι δεμένος με αυτά τα ζητήματα δι΄ ενός νέου Νόμου, αλλά από τον δικό του όρκο ,τον οποίο αυτός έχει λάβει επί του εαυτού του ,εξ αιτίας της αγάπης του για τον Θεό . Γιατί ποιος είναι τόσο ανόητος, καθώς να αποκρούει ότι ένα πρόσωπο μπορεί να εγκαταλείπει την ελευθερία του ,από σεβασμό προς ένα άλλο πρόσωπο και να κάνει τον εαυτόν του υπηρέτη και να δένει τον εαυτό του σε κάποιο χώρο επί τέτοιων και όποιων ημερών ,με τέτοια και όποια έργα ? . Αλλά αυτό πρέπει να είναι καμωμένο εξ αγάπης και την Πίστη ότι δεν πιστεύει ότι είναι κάνοντας αυτά τα πράγματα σαν αναγκαία υπέρ της σωτηρίας ,αλλά μόνο εκ της δικής του ελεύθερης θέλησης και εκ μίας αίσθησης ελευθερίας . Και έτσι όλα τα πράγματα είναι ελεύθερα ,αλλά εξ αιτίας του όρκου μας και εξ αγάπης, αυτά μπορούν να είναι προσφορές προς τα άνω . Και όταν αυτά έχουν υπάρξει καμωμένα ,τότε αυτά τα έργα είναι αναγκαία ,όχι εξ αιτίας της δικής τους φύσης ,αλλά εξ αιτίας του δοσμένου ελεύθερα όρκου . Και έτσι εμείς πρέπει να λαμβάνουμε φροντίδα οι όρκοι μας να είναι εκπληρωμένοι με την ίδια αγάπη με την οποία αυτοί ήταν υπεσχημένοι ,γιατί χωρίς αυτό ,αυτοί δεν μπορούν να είναι εκπληρωμένοι . Και εάν αυτοί είναι εκπληρωμένοι χωρίς αυτήν ,δηλαδή εντός ενός απρόθυμου Πνεύματος ,θα ήταν καλύτερο να μην έχει γίνει ο όρκος . Γιατί αυτός που κάνει έναν όρκο και δεν τον

τηρεί ,είναι σαν αυτό : Αυτός τον κρατά με το σώμα του ,αλλά έχει επιφυλάξεις στην καρδιά του και έτσι είναι ιερόσυλος ,αφού δεν τον εκτελεί προθύμως . Έτσι υπάρχουν πολλοί αποστάτες ,αλλά αυτοί δεν φαίνονται σαν τέτοιοι .Οπωσδήποτε ,αυτός που παραλείπει την Αγάπη και διευθύνει την προσοχή του σε διάφορες εντολές τις οποίες θεωρεί αναγκαίες για την σωτηρία ,καθώς τώρα είναι η περίπτωση μεταξύ των Ιερέων και των ευσεβών ,πράγματι ακόμα και μεταξύ των κοσμικών ,που είναι απορροφημένοι με τους δικούς τους Νόμους και τις διδασκαλίες των ανθρώπων – τότε εμείς σίγουρα έχουμε επιστρέψει στις δεισιδαιμονίες των Ιουδαίων και έχουμε αποκαταστήσει την Ιουδαϊκή δουλεία . Γιατί κάνουμε αυτό το πράγμα ,όχι μόνο απρόθυμα ,αλλά εντός της πίστης ότι χωρίς αυτό δεν υπάρχει σωτηρία και ότι με αυτά υπάρχει σωτηρία ,χωρίς οτιδήποτε άλλο .Αλλά τότε τί σε σχέση με τις γενικές διατάξεις της Εκκλησίας ,σε σχέση με νηστείες και εορτές ? . Η απάντηση είναι : Οτιδήποτε έχει υπάρξει επιβαλλόμενο πάνω μας από την παλαιά κοινή συναίνεση της Εκκλησίας και εκ της αγάπης του Θεού και από δίκαιους λόγους ,πρέπει σίγουρά να είναι τηρημένο ,όχι επειδή αυτά είναι τα ίδια αναγκαία ή αναλλοίωτα, αλλά επειδή εμείς οφείλουμε στον Θεό υπακοή ,εκ της αγάπης μας υπέρ Αυτού και της Εκκλησίας. Οπωσδήποτε ο ανώτερος κλήρος θα όφειλε να συνεχίζει τα έργα του κατά ένα τέτοιο τρόπο ,που αυτοί να κάνουν όσο το δυνατόν λιγότερες διατάξεις και να είναι στην υπευθυνότητά τους για το πότε , πόσο πολύ και πώς αυτές οι διατάξεις ,είτε προάγουν, είτε εμποδίζουν την αγάπη και να τις αλλάζουν αναλόγως . Για παράδειγμα όταν αυτοί γεμίζουν την Εκκλησία με μια θορυβώδη φασαρία ,κάνουν τα όργανα να αντηχούν και εκτελούν την λειτουργία με όλη την μεγαλοπρέπεια , νομίζουν ότι έχουν κάνει ένα τέτοιο καλό έργο ,που μπορούν να θεωρούν την δοσμένη βοήθεια προς τους φτωχούς σαν να αξίζει ουδέν . Γιατί ψευδομαρτυρία, ψέμα ,δυσφήμηση είναι διαπραγμένα ακόμα και στις εορταστικές μέρες και ουδείς νοιάζεται . Αλλά εάν ένα πρόσωπο τρώει κρέας ή αυγά έξη μέρες την εβδομάδα ,οι άνθρωποι είναι σαστισμένοι . Τόσο ηλίθιος είναι ο καθένας σήμερα .Το αποτέλεσμα είναι ότι σήμερα εμείς θα οφείλαμε να καταργήσουμε τις νηστίσιμες μέρες και πολλές εκ των εορταστικών ημερών .Γιατί ο κοινός λαός τηρεί αυτά με τέτοια συνείδηση , ώστε αυτοί πιστεύουν ότι δεν υπάρχει σωτηρία χωρίς αυτά . Και εν τούτοις όλοι αυτοί ενεργούν κατά της συνείδησής τους .Ο κόσμος έχει έλθει σ΄ αυτήν την ανόητη ιδέα ,εξ αιτίας της αμέλειας του κηρύγματος του αληθινού Λόγου ,ώστε πάλι οι άνθρωποι είναι σε ανάγκη των Αποστόλων ,έτσι ώστε να μπορούσαν να μάθουν την αληθινή ευσέβεια . Γι΄ αυτό τον λόγο θα ήταν χρήσιμο να ξαναμελετήσουν και να διορθώσουν σχεδόν ολόκληρο το βιβλίο των Εκκλησιαστικών διατάξεων και να περικόψουν εκδηλώσεις και ειδικά τις τελετές της προσευχής ακολουθίας και τις τελετές για τα άμφια . Γιατί κάθε μέρα αυτά αυξάνουν και αυξάνουν σε τέτοια έκταση ,που υπό το βάρος αυτών η πίστη και η αγάπη μειώνεται, αλλά η φιλαργυρία ,η υπερηφάνεια ,η ματαιοδοξία είναι ενθαρρυμένα και αυτό που είναι ακόμα χειρότερο, οι άνθρωποι ελπίζουν σ΄ αυτά τα πράγματα υπέρ της σωτηρίας τους και δεν ενδιαφέρονται καθόλου σε σχέση με τον εσωτερικό άνθρωπο. Το ερώτημα ,συνεπώς είναι ,εάν είναι καλό να γίνει κανείς μοναχός στις μέρες μας . Η απάντηση είναι : Εάν εσύ νομίζεις ότι δεν μπορείς να έχεις σωτηρία κατά οποιονδήποτε άλλο τρόπο εκτός από το να γίνεις μοναχός ,ούτε καν να αρχίσεις . Γιατί η παροιμία είναι τόσο αληθινή : << η απελπισία κάνει ένα καλόγηρο >>, πράγματι όχι ένα καλόγηρο ,άλλα έναν διάβολο . Γιατί δεν θα υπάρχει ποτέ ένας καλός καλόγηρος που είναι ένας από απελπισία αυτού του είδους , αλλά μόνο όταν αυτός γίνεται καλόγηρος από αγάπη ,δηλαδή όταν αυτός βλέπει ότι οι αμαρτίες του είναι πολύ σοβαρές και αυτός εύχεται κα κάνει κάτι σπουδαίο για τον Θεό εξ αυτής της αγάπης του ,όταν αυτός πρόθυμα εγκαταλείπει την ελευθερία του και φοράει το ράσο σαν τρελός και υποτάσσει τον εαυτό του σε ταπεινωτικά καθήκοντα . Γι΄ αυτό τον λόγο ,εγώ πιστεύω ότι είναι καλύτερο να γίνει κανείς καλόγηρος σήμερα ,παρά

αυτό ήταν οποιονδήποτε καιρό στα τελευταία διακόσια χρόνια ,επειδή μέχρι αυτόν τον καιρό οι καλόγηροι σύρθηκαν μακριά από τον σταυρό και υπήρχε μια δόξα στο να υπάρχει κανείς μοναχός .Αλλά τώρα πάλι αυτό έχει γίνει δυσάρεστο στους ανθρώπους ,ακόμα και εκείνους που είναι καλοί ,εξ αιτίας της ανόητης περιβολής. Αλλά αυτό είναι τι σημαίνει να είναι κανείς μοναχός ,να είναι κάποιος μισούμενος από τον κόσμο και θεωρούμενος σαν τρελός ,Και αυτός που από αγάπη υποτάσσει τον εαυτό του σ΄ αυτή την κατάσταση κάνει ένα πολύ καλό έργο . Γιατί εγώ δεν είμαι φοβισμένος όταν οι Επίσκοποι και οι Ιερείς καταδιώκουν εμάς . Επειδή αυτό είναι ανάγκη να συμβεί . Αλλά αυτό μόνο με δυσαρεστεί ότι εμείς δίνουμε σ΄ αυτούς τέτοιους φτωχούς λόγους για την αντιπάθειά τους . Επιπλέον ,εκείνοι που δεν έχουν λόγο και εν τούτοις αντιπαθούν τους καλόγηρους ,μη γνωρίζοντας γιατί αυτοί τους αντιπαθούν ,είναι οι καλύτεροι φίλοι που ο μοναχός έχει σ΄ ολόκληρο τον κόσμο. Γιατί οι καλόγηροι θα όφειλαν να χαίρονται σαν ικανοί να εκπληρώνουν τους όρκους τους ,υπάρχοντες περιφρονημένοι και ντροπιασμένοι για χάρη κάποιου όρκου που λαμβάνεται προς τον Θεό ,επειδή αυτοί φέρουν το ανόητο ράσο ,ώστε να παρακινούν όλους τους ανθρώπους να τους κρατούν σε περιφρόνηση .Αλλά στις μέρες μας αυτοί κάνουν κάτι ολοκληρωτικά διαφορετικό ,έχοντας μόνο την όψη του μοναχού . Αλλά εγώ γνωρίζω ότι αυτοί θα ήταν οι ευτυχέστεροι των ανθρώπων εάν είχαν αγάπη και θα ήταν περισσότερο ευλογημένοι ,παρά οι ερημίτες στην έρημο ,εξ αιτίας του γεγονότος ότι αυτοί είναι εκτεθειμένοι προς τον σταυρό και την ντροπή κάθε μέρα . Αλλά τώρα δεν υπάρχει πιο αλαζονική τάξη ανθρώπων ,παρά οι μοναχοί και είναι .Σκληρό να λέγεται !

Και τώρα ας επιστρέψουμε στο κείμενο . Ο Απόστολος επιθυμεί πάνω από όλα, αυτοί που είναι ασθενείς να είναι ανεχόμενοι και βοηθούμενοι από εκείνους που είναι δυνατότεροι και κατά δεύτερο λόγο ,ότι οι ασθενείς δεν θα έπρεπε να κάνουν βιαστική κρίση. Και έτσι τους ενθαρρύνει σε ειρήνη και ενότητα .Γιατί αν και μία ασθενής Πίστη δεν είναι αρκετή για την σωτηρία ,καθώς αυτό είναι φανερό στην Επιστολή προς Γαλάτες , εν τούτοις οι τέτοιοι άνθρωποι πρέπει να είναι προσλαμβανόμενοι ,ώστε να μπορούν να ενδυναμωθούν και όχι αφημένοι να παραμένουν στην ασθένεια τους ,καθώς εκείνοι κάνουν που δεν τους καταδέχονται και ενδιαφέρονται μόνο για την δική τους σωτηρία . Αυτός έχει υποδείξει ένα παράδειγμα αυτής της στάσης και στις δύο περιπτώσεις ,σε αναφορά προς όλους τους ανθρώπους, αλλά ειδικά σε αναφορά προς τους Γαλάτες ,που με το δικό του χέρι τους έγραψε επιστολή . Όθεν η λέξη <<προσλαμβάνω >> [assumite] στην Ελληνική αντιστοιχεί προς την έννοια του << ενώστε προς τους εαυτούς σας >>καθώς εάν να λέει : <<όχι μόνο εσείς δεν πρέπει υπεροπτικά να απορρίπτεται ή να αφήνεται αυτόν ,αλλά πρέπει να τον λαμβάνεται προς τον εαυτό σας ,έτσι ώστε να τον ανατρέφεται ,μέχρι αυτός να είναι τελειοποιημένος . Αλλά εάν δεν κάνετε αυτό και τον καταφρονείται σαν άχρηστο πρόσωπο ,να είσαι σε επιφυλακή ότι ο Θεός ο ίδιος δεν κάνει αυτόν να στέκει .>> Έτσι αυτός μιλά και στις δύο ομάδες : Εκείνοι που είναι δυνατοί θα όφειλαν να διδάσκουν τον ασθενή και εκείνοι που είναι ασθενείς θα όφειλαν να επιτρέπουν στους εαυτούς τους να είναι διδαγμένοι και εκεί θα είναι ειρήνη και αγάπη για αμφότερους .

<< αλλά όχι σε συζητήσεις πάνω σε γνώμες >> . Αυτή δεν είναι μια ικανοποιητική μετάφραση Γιατί όπου η μετάφραση μας λέει για <<συζητήσεις >> ,η Ελληνική διαβάζεται <<σε διακρίσεις >>. Και όπου το κείμενό μας έχει <<σκέψεις >>,η Ελληνική έχει <<διαλογισμούς >>που είναι πιο κατάλληλα << η πορεία στο να διαμορφώσουμε μια απόφαση >> ή <<η στάθμιση μιας αιτίας >>,καθώς πιο πάνω στους Ρωμ 1,21 : << γιατί αυτοί εματαιώθηκαν στους διαλογισμούς τους >>,δηλαδή αυτό που εμείς στην λαϊκή γλώσσα καλούμε κίνητρα και λόγους .Έτσι ο Απόστολος είναι προσπαθώντας να πει ότι ουδείς θα όφειλε να κρίνει τις αποφάσεις ή λόγους ενός άλλου προσώπου ,δια των οποίων αυτός είναι κινημένος να κάνει έτσι ή αλλιώς .Γιατί ο δυνατός άνθρωπος

έχει τις δικές του γνώμες και είναι κινημένος από τους δικούς του λόγους και ομοίως ο ασθενής από τους δικούς του . Όθεν αυτός λέει λίγο αργότερα : <<Ας είναι ο καθένας πλήρως πεπεισμένος εντός του ίδιου του Νού >> [στοίχος 5],δηλαδή άφησε αυτόν εν ειρήνη και ας είναι ικανοποιημένος με τα δικά του κίνητρα [ή να πούμε αυτό σε περισσότερο λαϊκή γλώσσα] ,άφησε αυτόν να είναι σίγουρος και αμετακίνητος κατά την διεύθυνση της δικής του συνείδησης . Αλλά δεν είναι πλέον αναγκαίο στον καιρό μας να είμαστε ανεκτικοί προς εκείνες τις δεισιδαίμονες πρακτικές της ευσέβειας ή εκείνες τις επιδείξεις ευσέβειας εξ αιτίας της ασθένειας, επειδή οι άνθρωποι κάνουν αυτές από σκέτη αμάθεια ,μη γνωρίζοντας ότι αυτοί οι ίδιοι και όχι τα έργα τους πρέπει να είναι αλλαγμένα . Οπωσδήποτε ο Απόστολος προειδοποιεί τους Γαλάτες ότι αυτοί δεν έπρεπε να <<χρησιμοποιούν αυτήν την ελευθερία σαν μία αφορμή υπέρ της σάρκας >> { Γαλάτες 5,13]. ,καθώς αυτό κάνουν τώρα στην Ρώμη ,όπου αυτοί δεν φροντίζουν καθόλου για τα πράγματα που έχουν υπάρξει εκφωνημένα ΄ γιατί έχουν όλοι υπάρξει καταβροχθισμένοι από τις αφέσεις. Αυτοί λαμβάνουν κατοχή αυτού του είδους της ελευθερίας κατά έναν απολύτως τέλειο τρόπο . Αλλά τα άλλα πράγματα που ο Απόστολος έχει διατάξει ,αυτοί απολύτως αψηφούν και χρησιμοποιούν αυτή την ελευθερία <<σαν μία αφορμή υπέρ της σάρκας και σαν ένα πρόσχημα υπέρ του κακού>> [Γαλάτες 5,13 |1 Πέτρου 2,16], ξεκάθαρα επειδή αυτοί δεν είναι δεμένοι από αυτές τις εντολές ,που είναι αληθείς . Αλλά , ώ πόσοι πολλοί στις μέρες μας ,εάν αυτοί γνώριζαν περί αυτής της ελευθερίας, θα έμπαιναν στην μοναχική ζωή ή κάποια άλλη άγια θέση ? .Πράγματι ,πόσοι πολλοί θα άφηναν τις τελετές τους ,προσευχές ,κανόνες ,εάν μόνο ο Πάπας θα ανακαλούσε αυτά ,καθώς αυτός σίγουρα μπορεί ! . Έτσι στις μέρες μας σχεδόν όλοι εκπληρώνουν την κλίση τους χωρίς αγάπη και απρόθυμα και εάν αυτοί κάνουν οτιδήποτε ,αυτοί το κάνουν εντός τέτοιου φόβου, παρά να θέτουν την εμπιστοσύνη τους σ΄ αυτόν τον εξαιρετικά άθλιο σταυρό της συνείδησης . Αλλά ίσως ο Θεός μας θέλει στον καιρό μας να είμαστε δεμένοι από αυτά τα διαφορετικά είδη διατάξεων και κανόνων και ρυθμίσεων , έτσι ώστε Αυτός να μπορεί τουλάχιστον να μας βιάζει να εισέλθουμε. [Λουκάς 14,23]. Αλλά εάν αυτή η ελευθερία είναι ξανά δοσμένη ,δηλαδή ότι οι νηστείες ,οι προσευχές ,η υπακοή σε διαταγές ,οι υπηρεσίες των Εκκλησιών ,κ.λ.π. θα όφειλαν να είναι αναλαμβανόμενα επί τη βάσει της δικής μας ελεύθερης θέλησης και συνείδησης να κάνουμε τόσο πολύ όσο αυτή εύχεται ,κινημένοι από την αγάπη της για τον Θεό ,εγώ πιστεύω ότι εντός ενός χρόνου όλες οι Εκκλησίες θα ήταν δικαίως κλεισμένες και τα ιερά ερημωμένα .Και εν τούτοις έτσι αυτό θα όφειλε να είναι και εμείς θα οφείλαμε να πλησιάζουμε όλα αυτά τα πράγματα σαν άνθρωποι στην διάθεση να υπηρετήσουμε τον Θεό ελεύθερα και ευτυχισμένα και όχι από τον φόβο της συνείδησης ή της τιμωρίας ,ούτε εντός της ελπίδας για ανταμοιβή ή δόξα . Για παράδειγμα ,εάν διαταγή θα εξερχόταν ότι ουδείς Ιερεύς ,εκτός εάν αυτός το επιθυμούσε έπρεπε να είναι χωρίς γυναίκα ,να φέρει ξύρισμα κεφαλής, να είναι ντυμένος με ειδικά άμφια ,θα βρίσκατε εσείς ποιος θα διάλεγε αυτή την μορφή ζωής, στην οποία είναι τώρα ζώντας ?. Δεν θα ήταν αυτό καθώς ο κόσμος λέει :<< αφήστε την συνείδησή σας να είναι ο οδηγός σας >> ? .Και εν τούτοις αυτό είναι που θα έπρεπε να είναι καμωμένο ,δηλαδή αυτό να είναι αφημένο στην δική τους απόφαση να κάνουν τόσο πολύ ,όσο αυτοί νομίζουν ότι μπορούν να υπερασπίσουν ενώπιον του Θεού . Αλλά ο λαός λέει :<<ποιος τότε δεν θα ήθελε να είναι ένας Ιερέας ?. Η απάντηση είναι ότι εκείνοι που μιλούν κατ΄ αυτόν τον τρόπο ξεκάθαρα αποδεικνύουν ότι αυτοί είναι ζητώντας ελευθερία σαν μια αφορμή υπέρ της σάρκας τους και ότι είναι απρόθυμοι στην θέση τους της υποτέλειας ,αξίζοντας ουδέν ενώπιον του Θεού. Φοβάμαι ότι εμείς οφείλουμε να χαθούμε όλοι αυτή την μέρα . Γιατί ποιος ακολουθεί αυτόν τον κανόνα ?. Και τί σε σχέση με τον λαό ,τί αυτοί θα έδιναν ? .Αυτοί είναι ισοδύναμα ανόητοι ,γιατί κάνουν τις συνεισφορές τους σε μισθωμένους υπηρέτες και όχι σε ελεύθερους αδελφούς . Συνεπώς εξετάστε τον εαυτόν σας όταν

προσεύχεστε , όταν κάνετε μία θυσία ,όταν εισέρχεστε στην χορωδία ,ή κάνετε οτιδήποτε άλλο ,εάν εσείς θα κάνατε το ίδιο πράγμα εάν είχατε την ελευθερία σας και τότε ανακαλύψτε ποιοι είστε στα μάτια του Θεού. Γιατί εάν δεν θα κάνατε αυτό, εάν θα ήσασταν ελεύθεροι μάλλον και χωρίς συγκράτηση ,τότε είσαστε κάνοντας ουδέν ,επειδή είστε υπηρέτες και μισθωμένοι .Οπωσδήποτε υπάρχουν κάποιοι που γνωρίζουν αυτό και βάζουν κάτω τους εαυτούς τους ,σε κάποια γωνιά και λένε : << Εγώ θα εγείρω στον εαυτό μου μια καλή πρόθεση και μια θέληση ,εάν αυτό είναι αναγκαίο >>. Εν τω μεταξύ ο διάβολος γελά και απαντά προς αυτόν : <<καμάρωσε το τρίχωμά σου μικρέ Γέρακα ,πάμε να έχουμε συντροφιά >> ,έπειτα αυτός σηκώνεται, πηγαίνει στην χορωδία ,προσεύχεται και λέει :<< Μικρή κουκουβάγια ,πόσο όμορφη εσύ είσαι ! Από που έλαβες το καμαρωτό σου πτέρωμα ? >>. Αν εγώ δεν γνώριζα [σύμφωνα με το παραμύθι] , ότι εσύ ήσουν ένα γαϊδούρι ,θα πίστευα ότι ήσουν ένας λέοντας ,τέτοιος είναι ο βρυχηθμός σου ΄ αλλά ντύσου το λιονταρίσιο δέρμα σου ,τα αυτιά σου θα γίνουν αιτία να είσαι αναγνωρισμένος .Έπειτα η ανία αρχίζει ,αυτός μετρά τις σελίδες και τους στοίχους ,διερωτώμενος εάν η προσευχή είναι σχεδόν τελειωμένη και παρηγορώντας τον εαυτόν του λέει : <u><< Ο Σκότος απέδειξε ότι</u> μια <u>πρακτική διάθεση επαρκεί και μια αληθινή διάθεση δεν είναι απαιτούμενη >>.</u> Τότε ο διάβολος του λέει :<< Καλώς ειπωμένο ,εσύ είσαι σωστός ,να είσαι ασφαλής >> . Ώ Θεέ ,τί αστείο σόι είμαστε για τους εχθρούς μας ! Μια καλή διάθεση δεν είναι τόσο εύκολη ,ούτε { καλέ Θεέ!] αυτό είναι δοσμένο στην δική μας δύναμη ,ώ άνθρωπε ,να εγείρεις αυτήν εντός του εαυτού σου ,καθώς ο Σκότος και η σχολή του διδάσκουν και αποστηθίζουν προς βλάβη μας .<u>Γιατί στον καιρό μας αυτή η αλαζονεία είναι εξαιρετικά ολέθρια ,ότι εμείς μπορούμε να σχηματίσουμε καλές διαθέσεις εκ του εαυτού μας ,καθώς εάν εμείς ήμασταν επαρκείς εκ του εαυτού μας να σκεφτούμε οτιδήποτε ,κατ΄ ευθεία αντίθετο προς την εκφρασμένη δήλωση του Αποστόλου</u> .Όταν εμείς ροχαλίζουμε στην αυταρέσκειά μας ,επαναπαυόμενοι στην ελεύθερή μας θέληση ,την οποία έχουμε στο χέρι οποτεδήποτε επιθυμούμε να κάνουμε μια ευσεβή διάθεση . <u>Γιατί τότε ο Απόστολος προσεύχεται : << Είθε ο Κύριος να οδηγήσει τις καρδιές σας και τα σώματά σας >>[2 Θεσσαλ 3,5] ?.</u>Και γιατί η Εκκλησία προσεύχεται : << είθε οι λέξεις μας να είναι εκφωνημένες και οι σκέψεις μας και τα έργα μας διευθυνόμενα πάντοτε να κάνουν την δικαιοσύνη Σου >> . <u>Αλλά αυτές οι ιδέες είναι οι παγίδες του άδικου ,περί του οποίου διαβάζουμε στο Ψαλμό 5,9 : <<Η καρδιά τους είναι παγίδα >> και στις Παροιμίες 11,6 : << οι άδικοι οφείλουν να είναι αρπαγμένοι στις δικές τους παγίδες >> . Όχι έτσι, άδικοι άνθρωποι, όχι έτσι ! Αλλά αυτό είναι αναγκαίο ,να ρίξετε κατά γης τους εαυτούς σας στα δωμάτιά σας και να προσευχηθείτε προς τον Θεό με όλη σας την δύναμη ,ώστε να δώσει σ΄ εσάς επίσης την διάθεση ,την οποία εσείς έχετε προϋποθέσει να ορθώνετε εντός του εαυτού σας. Εσείς δεν μπορείτε να περπατάτε σε μια ασφάλεια που έχει υπάρξει παραγόμενη από και δια του εαυτού σας ,αλλά μάλλον σε μια η οποία έχει υπάρξει αναζητημένη και επιδιωκόμενη από το έλεός Του .</u> Έτσι το όλο λάθος σ΄ αυτή την ιδέα είναι ότι αποτυγχάνουμε να θεωρήσουμε ότι εάν είμαστε ευάρεστοι προς τον Θεό ,όλα αυτά τα πράγματα πρέπει να είναι καμωμένα ,όχι ένεκα της βίας της ανάγκης ή δια της εξώθησης του φόβου ,αλλά διατελούντες ευτυχισμένοι και σε μια εντελώς ελεύθερη θέληση . Γιατί όποιος κάνει αυτά τα πράγματα κατά τέτοιο τρόπο που εάν ήταν δυνατό ,θα προτιμούσε να παραλείπει αυτά, πραγματικά κάνει ουδέν ,όλα γι΄ αυτόν υπάρχοντα όμοια . Ωστόσο τα κάνει νομίζοντας ότι κάνει ικανοποίηση όταν τα έχει κάνει και δεν είναι ενσυνείδητος για τίποτα περισσότερο . Αλλά όταν έχει αποτύχει να τα κάνει έχει μια κακή συνείδηση . Αυτό το ελάττωμα υπεραφθονεί παντού ,επίσης μεταξύ των μοναχών . Γιατί αυτοί αισθάνονται ασφαλείς σ΄ αυτά τα πράγματα που αυτοί κάνουν ,χωρίς μια θέληση ,πραγματικά βιασμένοι από ανάγκη ή από φόβο ή συνήθεια και έτσι ελευθερώνονται από τις τύψεις . Αλλά εάν παραλείπουν κάτι ,τότε κάνουν εξομολόγηση και επιτίμια . Οι πρώτοι τέτοιοι δεν διαφέρουν από αυτούς,

εκτός του ότι έχουν ένα πρόσχημα για την ανομία τους και μια κάλυψη για την εξωτερική τους δραστηριότητα ,υπό την οποία αποτυγχάνουν να αναγνωρίσουν την ασθένεια της θέλησής τους ,ενώ στην δεύτερη περίπτωση αναγνωρίζουν σχεδόν ορθά την αποτυχία τους ,εκτός του ότι μετανοούν περισσότερο ισχυρά για την παράλειψη ενός έργου ,παρά για την χλιαρότητα της θέλησής τους . Όθεν εμείς θα οφείλαμε σε όλα τα έργα μας να δίνουμε μεγάλη προσοχή ,όχι στο τί κάνουμε, ούτε στο τί θα οφείλαμε να κάνουμε ή τί έχουμε παραλείψει ή θα οφείλαμε να παραλείπουμε ,ούτε τί καλό έχουμε καμωμένο ,αλλά μάλλον με τι είδους προθυμία και πόσο μεγάλη ,με πόση και τί είδους ευτυχία στην καρδιά μας ,έχουμε κάνει οτιδήποτε ή θελήσαμε να κάνουμε αυτό . Έτσι στο τελευταίο κεφάλαιο της 1 Κορινθ ο Απόστολος λέει ότι είχε ισχυρά παροτρύνει τον Απολλώ ,μολονότι αυτός θα μπορούσε να τον έχει αναγκάσει. Και εν τούτοις αυτός λέει :<<Εγώ ισχυρά παρακίνησα αυτόν να σας επισκεφθεί ….αλλά δεν ήταν καθόλου η θέλησή του τώρα ΄ θα έλθει όταν ευκαιρήσει .>> . Ομοίως παρακαλεί τον Φιλήμονα εν ονόματι ενός σκλάβου ,μολονότι θα μπορούσε να τον έχει διατάξει,<< ώστε η καλοσύνη σου να μην ήταν από καταναγκασμό ,αλλά εκ της δικής σου καλής θέλησης >>[Φιλήμονα 14] .

Ολόκληρη η ουσία αυτού του λάθους είναι μια Πελαγιανή ιδέα .Γιατί μολονότι δεν υπάρχουν τώρα Πελαγιανοί καθ΄ ομολογία και τίτλο ,εν τούτοις υπάρχουν πολλοί άνθρωποι ,που αληθινά και στην σκέψη τους ,μολονότι απληροφόρητοι ,είναι Πελαγιανοί .Για παράδειγμα υπάρχουν εκείνοι που πιστεύουν αναφορικά με την ελευθερία της βούλησής τους, ότι εάν δεν αποδίδουν κάνοντας οτιδήποτε είναι στην δική τους δύναμη ,πριν την Χάρη, αυτοί εξαναγκάζονται από τον Θεό να αμαρτάνουν και έτσι πρέπει κατ΄ ανάγκη να αμαρτάνουν . Και μολονότι αυτό είναι ακραία ασεβές να έχουν μια τέτοια ιδέα ,αυτοί αυτάρεσκα και με θράσος νομίζουν ότι επειδή σχηματίζουν μια καλή διάθεση , έχουν αλάνθαστα επιτύχει την εκχεόμενη Χάρη του Θεού . Έπειτα προχωρούν τον δρόμο τους εντελώς ασφαλείς ,εντελώς βέβαιοι ότι τα καλά έργα που κάνουν ευαρεστούν τον Θεό και έτσι δεν έχουν πλέον φόβο ή ανησυχίες ως προς το να πιστεύσουν την Χάρη του Θεού .Γιατί αυτοί δεν έχουν φόβο ότι σ΄ αυτήν ακριβώς την ενέργεια θα μπορούσαν να είναι κάνοντας κακό ,αλλά είναι βέβαιοι ότι κάνουν καλό .[Ισαϊας 44,20] .Γιατί ? Επειδή δεν καταλαβαίνουν ότι ο Θεός επιτρέπει στους ασεβείς να αμαρτάνουν ακόμα και στα καλά τους έργα . Να είστε σίγουροι ,αυτοί δεν είναι τότε εξαναγκασμένοι να αμαρτάνουν ,αλλά κάνουν οτιδήποτε θέλουν και σύμφωνα προς την καλή τους διάθεση .Εάν το καταλάβαιναν θα περπατούσαν εντός εκείνου του φόβου εντός του οποίου ο Ιώβ περπάτησε και θα έλεγαν μαζί με αυτόν : << Εγώ φοβήθηκα όλα τα έργα μου >>[Ιώβ 9,28] ΄ και πάλι ένας άλλος λέει :<< Ευλογημένος είναι ο άνθρωπος που φοβάται τον Κύριο πάντοτε>>. [Παροιμίες 28,14] . Όθεν ,αυτοί που πραγματικά κάνουν καλά έργα, κάνουν ουδέν, χωρίς να είναι πάντοτε ρωτώντας : Ποιος γνωρίζει ότι η Χάρη του Θεού είναι ενεργώντας μαζί μου σ΄ αυτό το έργο ? .Ποιος μου επιτρέπει να γνωρίζω ότι η καλή μου διάθεση είναι από τον Θεό ?. Πώς εγώ γνωρίζω ότι αυτό που έχω κάνει σαν δικό μου ή αυτό που είναι εντός μου είναι αποδεκτό στον Θεό ?. Αυτοί οι άνθρωποι γνωρίζουν ότι ο άνθρωπος εκ του εαυτού του μπορεί να κάνει ουδέν .Όθεν ,αυτό είναι εξαιρετικά παράλογο και δίνει ισχυρή υποστήριξη στο λάθος του του Πελάγιου να χρησιμοποιείται η κοινά αποδεκτή δήλωση : << Ο Θεός αλάνθαστα χύνει την Χάρη Του εντός αυτού που κάνει αυτό το οποίο είναι εντός της δύναμής του >> να σημαίνει ότι αυτός κάνει κάτι ή μπορεί να κάνει κάτι . Γιατί σαν αποτέλεσμα αυτού ,ολόκληρη η Εκκλησία έχει σχεδόν υπάρξει ανατρεπόμενη ,ξεκάθαρα εξ αιτίας της εμπιστοσύνης σ΄ αυτή την δήλωση .Και εν τω μεταξύ ο καθένας με αυταρέσκεια αμαρτάνει ,αφού αυτός σε όλους τους καιρούς έχει στη ελεύθερη του θέληση την ικανότητα να προκαλέσει αυτό το οποίο είναι εντός στης δική του δύναμης και επομένως επίσης Χάρη . Συνεπώς αυτοί περιφέρονται εν αφοβία ,έτοιμοι να κάνουν στο δικό τους ελεύθερο χρόνο ,αυτό που είναι εντός της δύναμής τους και έτσι να διατηρούν Χάρη.

Ο Ισαϊας 44,20 λέει περί αυτών των ανθρώπων :<< Αυτοί δεν θα πουν : δεν υπάρχει ψέμα στο δεξί μου χέρι ? >>. Και στις Παροιμίες 14,16 διαβάζουμε :<< Ένας σοφός άνθρωπος είναι επιφυλακτικός και στρέφεται μακριά από το κακό ,αλλά ένας τρελός ξεφορτώνεται τις αναστολές και είναι απρόσεκτος >>, δηλαδή αυτός δεν είναι φοβισμένος ότι θα μπορούσε να υπάρχει πιθανόν <<ένα ψέμα στο δεξί του χέρι >>, ούτε πηγαίνει αυτός να φοβάται ότι ίσως το καλό του είναι κακό , αλλά είναι πλήρης αυτοπεποιθήσεως και αυταρέσκειας . Και αυτή είναι η αιτία , γιατί ο Απόστολος Πέτρος επίσης διατάσσει :<<Να φοβάστε τον Θεό >>[1 Πέτρος 2,17]και ο Παύλος λέει :<< γνωρίζοντας τον φόβο του Κυρίου, εμείς καταπείθουμε ανθρώπους >>[2 Κορίν 5,1]. Και πάλι : << κατεργάζεστε την δική σας σωτηρία με φόβο και τρόμο >>[Φιληπ 2,12] . Και στον Ψαλμό 2,11 διαβάζουμε : << Υπηρετήστε τον Κύριο με φόβο και τρόμο ,να χαίρεστε σ΄ Αυτόν >> . Τώρα πώς μπορεί κάποιος να φοβάται τον Θεό ή τα δικά του έργα ,εάν δεν θεωρεί αυτά τα πράγματα σαν κακά ή ύποπτα ? . Γιατί ο φόβος έρχεται από το κακό. Έτσι οι άγιοι είναι ενδιαφερόμενοι σε σχέση με την συνεχή ικέτευση της Χάρης του Θεού . Αυτοί δεν τοποθετούν την εμπιστοσύνη τους στην καλή τους διάθεση ή στην γενική τους επιμέλεια ,αλλά είναι πάντοτε φοβισμένοι ότι είναι κάνοντας κάτι λάθος .Και ταπεινωμένοι από αυτόν τον φόβο ,ζητούν και αναστενάζουν και δι΄ αυτής της ταπεινότητας προκαλούν τον Θεό να είναι ευνοϊκός προς αυτούς . Έτσι η πλέον θανατηφόρος τάξη κηρύκων είναι εκείνη η ομάδα που κηρύττει σε σχέση με τα σημεία της παρούσης Χάρης ,ώστε να κάνει τους ανθρώπους ασφαλείς ,όταν το καλύτερο σημείο της Χάρης είναι ότι εμείς φοβόμαστε και τρέμουμε ,ενώ το ασφαλέστερο σημείο της οργής του Θεού είναι να είμαστε αυτάρεσκοι και πλήρεις αυτοπεποίθησης .Και εν τούτοις ο καθένας ασθμαίνει υπέρ αυτού με θαυμαστό πάθος . Γιατί κατ΄ αυτόν τον τρόπο η Χάρη είναι ευρισκόμενη δια μέσου του φόβου και δια μέσου της Χάρης ένας άνθρωπος είναι δημιουργημένος πρόθυμος για καλά έργα και χωρίς την Χάρη αυτός είναι απρόθυμος . Και εν τούτοις δια μέσου αυτής της απροθυμίας [εάν εγώ μπορώ να πω έτσι } αυτός είναι άφοβος, δυνατός και ασφαλής ,επειδή πραγματοποιεί εξωτερικά τα έργα που είναι καλά στα δικά του μάτια και στα μάτια των ανθρώπων .

14 . << Εγώ γνωρίζω και είμαι πεπεισμένος >> . Αυτός ο όρος <<εγώ είμαι πεπεισμένος >> δεν πρέπει να είναι εννοημένος σ΄ αυτό το χωρίο σαν <<εγώ ελπίζω>>,αλλά κατά ένα απόλυτο τρόπο σαν <<εγώ είμαι σίγουρος και βέβαιος και πολύ τολμηρός ή ριψοκίνδυνος >>,καθώς αυτός έχει επίσης πει πιο πάνω : << όμως ο Ησαϊας είναι τόσο τολμηρός καθώς να λέει >> { Ρωμ 10,20] ,δηλαδή αυτός μιλά με εμπιστοσύνη και τόλμη . Στα Λατινικά ο κόσμος που είναι μάλλον υπερβολικά εύψυχος είναι καλεσμένος <<confidentes>>,όπως για παράδειγμα στον Πλαύτο .Στα Γερμανικά λέμε <<keck>> .Και έπειτα έχουμε το ίδιο στην 2 Τιμ 1,12 : << εγώ γνωρίζω ποιόν έχω πιστεύσει και είμαι βέβαιος >>,καθώς σαν να λέει : <<εγώ δεν είμαι εσφαλμένος >> .Έτσι το νόημα του Αποστόλου είναι : Εγώ γνωρίζω και είμαι βέβαιος . Στα Γερμανικά <<ich Weiss und bin keck, darfs kecklich sagen >> .Διαφορετικά αυτός θα όφειλε να έχει πει : <<εγώ έχω εμπιστοσύνη στον Κύριο Ιησού Χριστό >> εάν ήθελε αυτό εννοημένο κατά την σημασία του <<έχω ελπίδα >>. Αλλά τώρα καθώς λέει <<εν Κυρίω Ιησού >> ,δηλαδή εξ αιτίας του γεγονότος ότι εγώ είμαι εν Χριστώ ,γι΄ αυτόν τον λόγο εγώ αισθάνομαι τολμηρός . Και χρησιμοποιεί αυτή την λέξη <<πεπεισμένος>> εξ αιτίας του φόβου των άλλων, που ήταν δειλοί και διστακτικοί εν αναφορά προς αυτήν την ιδέα και έπειτα επίσης εξ αιτίας των ψεύτικων Αποστόλων, που ήταν διδάσκοντας το αντίθετο .

<< ουδέν είναι ακάθαρτο εντός του εαυτού του >>. Η λέξη <<κοινόν>> σημαίνει το ίδιο σαν <<ακάθαρτο >>αλλά αυτό σύμφωνα προς τον Εβραϊκό τρόπο ομιλίας , γιατί μεταξύ των Εβραίων η λέξη είναι το ακριβώς αντίθετο αυτού το οποίο το <<άγιος >> υποδεικνύει ,ήτοι <<ξεχωριστό ή τεθειμένο κατά μέρος >>. Όθεν διαβάζουμε στον Ψαλμό 4,3 : << Ο Κύριος έχει θέσει ξεχωριστά τον ευσεβή για τον εαυτό του>>.

Κάποιοι μεταφράζουν αυτό έτσι {καθώς ο Reuchlin φέρει μαρτυρία για το πραγματικό της νόημα] : <<Ο Θεός έχει θέσει αυτόν χωριστά ,που έχει λάβει το έλεός Του ή την Χάρη Του ή την ικανοποίησή Του >>.Όθεν ο Απόστολος επίσης λέει στους Ρωμ 1,1 ότι αυτός ήταν <<τεθειμένος ξεχωριστά υπέρ του Ευαγγελίου του Θεού >> ,δηλαδή ξεχωρισμένος από την κοινή απασχόληση , για το έργο του Ευαγγελίου .Επίσης κατά ένα συμβολικό αυτό λέγεται στον Νόμο : <<Αγιάστε σ΄ εμένα όλα τα πρωτότοκα >> [Εξοδος 13,2] . Ομοίως :<<εγώ έχω ξεχωρίσει εσέ από τους ανθρώπους>> .[Λευϊτικόν 20,24]και η ίδια έκφραση είναι χρησιμοποιημένη εκεί συχνά .Έτσι ό,τι δεν είναι ξεχωρισμένο κατ΄ αυτόν τον τρόπο ,στην Εβραϊκή είναι καλεσμένο <<κοινόν>>. Όθεν καθώς ο χρόνος προχωρούσε ,ο όρος <<ξεχωριστός >> ήλθε να είναι χρησιμοποιημένος κατά την σημασία του καθαρού ,του αγίου και <<κοινόν >> σαν ακάθαρτο ,βέβηλο ,μολυσμένο . Έτσι στις Πράξεις 10,15και 11,9 διαβάζεται :<<Ό,τι ο Θεός έχει καθαρίσει ,εσείς δεν πρέπει να καλείται καινό >> .Εδώ αυτό έπρεπε να διαβάζεται : << Ό,τι ο Θεός έχει καθαρίσει ,εσείς δεν πρέπει να καλείται ακάθαρτο ΄ έτσι <<κοινό>> και <<ακάθαρτο >> σημαίνουν το ίδιο πράγμα . 7 . << Ουδείς από εμάς ζει στον εαυτό του >>. Ο Απόστολος είναι συζητώντας από το μεγαλύτερο, ότι εάν εμείς δεν ζούμε στους εαυτούς μας [το οποίο είναι το μεγαλύτερο] ,πολύ λιγότερο εμείς τρώμε και πίνουμε στους εαυτούς μας ή ανήκουμε στους εαυτούς μας ή κάνουμε ή υποφέρουμε οτιδήποτε στους εαυτούς μας ,αλλά μάλλον όλα τα πράγματα είναι του Κυρίου . Όθεν στην 1 Κορινθ 6,19 : <<Δεν γνωρίζεται ότι το σώμα σας είναι Ναός του Αγίου Πνεύματος ? ….Εσείς δεν είστε του εαυτού σας >> . Και πάλι :<<Δοξάστε τον Θεό στο σώμα σας και στο Πνεύμα σας ,τα οποία είναι του Θεού [1 Κορινθ 6,20] . Και Γαλάτες 2,20 :<<Αυτό δεν είναι πλέον εγώ που ζω, αλλά ο Χριστός ζει εντός εμού >> .

5 . << Ας είναι ο καθένας πεπεισμένος εντός του δικού του Νού >> .Οι άγιοι Πατέρες και Θεολόγοι ξανά και ξανά κάνουν χρήση αυτού του χωρίου σαν μία γενική δήλωση προς την εφαρμογή ότι ο καθένας θα όφειλε να είναι πλήρως πεπεισμένος εντός του δικού του Νού ,αναφορικά προς την αντίληψη της Γραφής .Αλλά ο Απόστολος έχει κάτι ειδικό στον Νού σ΄ αυτόν τον στοίχο ,δηλαδή αυτός θέλει το κάθε πρόσωπο να είναι ικανοποιημένο εντός του δικού του Νού ή καθώς αυτό είναι κοινά εκφρασμένο, στην δική του σκέψη και όχι να κρίνει έναν άλλο άνθρωπο στην σκέψη του ,ούτε θα όφειλε ο άλλος να αποστρέφεται αυτόν σε ανταπόδοση ,μήπως ίσως αυτός που είναι ασθενής στην Πίστη ,έχοντας τον δικό του Νού ,σκέψη ή συνείδηση ,αλλά υπάρχοντας ενοχλημένος ή προσβεβλημένος στον << Νού>> ενός άλλου προσώπου ,αρχίζει να ενεργεί αντίθετα προς τον δικό του <<Νού >> και έτσι συμπεραίνει ένα πράγμα και κάνει κάτι άλλο, ώστε να είναι σε διαφορά με τον εαυτό του . Γιατί μολονότι εξ αιτίας της ασθένειάς του αυτός δεν μπορεί να έλθει σε κανένα άλλο συμπέρασμα, παρά ότι αυτό ή εκείνο δεν επιτρέπεται ,παρά ταύτα ,έτσι ώστε να μην όφειλε να είναι περιφρονημένος από εκείνους που είναι ισχυροί, αυτός κάνει τα πράγματα που αυτοί είναι κάνοντας ΄ και εν τούτοις αυτός συμπεραίνει ότι δεν θα όφειλε να κάνει αυτά τα πράγματα . Με τέτοια ζητήματα ο Απόστολος πραγματεύεται στην 1 Κορινθ 8,4-7 : << Ως προς την βρώση των προσφερόμενων στα είδωλα τροφών ,εμείς γνωρίζουμε ότι ένα είδωλο δεν έχει πραγματική ύπαρξη στον κόσμο ….Ωστόσο όχι όλοι κατέχουν αυτή την γνώση . Αλλά κάποιοι ,δια μέσου της συνείδησης ,υπάρχοντες μέχρι τώρα συνηθισμένοι σε είδωλα ,τρώγουν τροφή σαν πραγματικά προσφερόμενη προς ένα είδωλο ΄ και η συνείδησή τους ,υπάρχουσα ασθενής >> , [δηλαδή υπάρχουσα ανίκανη να συμπεράνει κατά οποιονδήποτε άλλο τρόπο ,εκτός ότι αυτό δεν επιτρέπεται] είναι <<μολυσμένη >>,επειδή αυτός έχει φάει αντίθετα προς την δική του κρίση .Και η αιτία αυτής της μόλυνσης είναι η υπερηφάνεια του ισχυρού που τρώει κρέατα θυσιασμένα προς είδωλα ενώπιον αυτών των ανθρώπων και με περιφρόνηση γι΄ αυτούς ,όταν μάλλον αυτοί θα έπρεπε να είναι υποβαστάζοντας αυτούς και δυναμώνοντας τους ή εάν αυτοί δεν μπορούν να τους δυναμώνουν εξ

αιτίας της ασθενείας τους ,θα όφειλαν χάριν της αγάπης να γίνονται ασθενείς με αυτούς και να επέχουν μαζί τους ,έτσι ώστε η Πίστη να μπορεί να είναι διαφυλαγμένη εντός των ορίων της συνείδησης . Γιατί μολονότι όλα τα πράγματα είναι νόμιμα γι΄ αυτούς ,εν τούτοις για χάρη της σωτηρίας των αδελφών ,ένα πρόσωπο δεν θα έπρεπε να κάνει επίδειξη της ελευθερίας του . Είναι καλύτερο κάποιος ανοικτά να στερήσει τον εαυτόν του από την δική του ελευθερία ,παρά ο ασθενής αδελφός να χαθεί . Έτσι εάν ένα πρόσωπο έχει ασθενή συνείδηση και είναι αποκρουσμένος εξ αιτίας αυτής, ουδέν άλλο συμβαίνει παρά ότι αυτός είναι δι΄ αυτής της περιφρόνησης αναγκασμένος να κάνει ό,τι οι άλλοι είναι κάνοντας και εν τούτοις αυτός συμπεραίνει ότι αυτό το οποίο αυτοί είναι κάνοντας δεν θα όφειλε να είναι καμωμένο . Εξ αιτίας της διαφοράς της συνείδησης ,στο ίδιο επιτρεπτό έργο ,ένας άνθρωπος αμαρτάνει και ο άλλος κάνει ένα καλό έργο .Έτσι αυτός λέει : <<Ας είναι ο καθένας πλήρως πεπεισμένος εντός του δικού του Νού >> ,δηλαδή ας είναι αυτός βέβαιος και ήσυχος ΄ και ο ισχυρός δεν θα όφειλε να αλλάζει την Πίστη του εξ αιτίας των δισταγμών του ασθενούς ,ούτε θα όφειλε ο ασθενής εξ αιτίας του ισχυρού να ενεργεί κατά της δικής του κρίσης ΄ αυτός θα έπρεπε να τους αφήνει να κάνουν καθώς αυτοί θέλουν και ο καθένας , ο ίδιος, θα όφειλε να ενεργεί σε συμφωνία με την δική του συνείδηση .
14 . << Ουδέν είναι ακάθαρτο εντός του εαυτού του >> . Φαίνεται ότι η έκφραση <<εντός του εαυτού του >> [per ipsum] μπορεί να είναι αναφερόμενη ,είτε προς τον << Κύριο Ιησού>> ,είτε προς την λέξη <<ακάθαρτο >> . Γιατί ουδέν είναι ακάθαρτο δια μέσου του Ιησού Χριστού ή ουδέν είναι ακάθαρτο εντός του εαυτού του ή από την δική του φύση και εσωτερική ουσία ,αλλά μόνο εξ αιτίας εξωτερικής γνώμης και συνείδησης . Και αυτό είναι περισσότερο σε συμφωνία με την δήλωση που ακολουθεί, γιατί αυτός λέει : << Αλλά αυτό είναι ακάθαρτο για καθένα που σκέπτεται αυτό ακάθαρτο >>. Επειδή εάν αυτός ήθελε η δήλωση να είναι εννοημένη κατά την σημασία ότι δια μέσου του Ιησού ουδέν είναι ακάθαρτο ,εμείς θα είχαμε επίσης εδώ εννοήσει : << αυτό είναι ακάθαρτο για τον καθένα που σκέπτεται αυτό ακάθαρτο>> δια μέσου του Ιησού Χριστού . Συνεπώς ο μεταφραστής θα όφειλε να έχει αποφύγει το διφορούμενο που είναι στην Ελληνική και απλά να πει <<σαν τέτοιο >> [per se] μάλλον , παρά <<εντός του εαυτού του>> καθώς κάνει ο Έρασμος .
Συνεπώς ας δώσουμε εμείς μια περίληψη αυτού του Κεφαλαίου ,το οποίο έχει δύο μέρη : Πρώτον ,ας μη περιφρονεί ο ισχυρός τον ασθενή . Δεύτερον ,ας μη τους προσβάλλει . Γιατί αμφότερα αυτά είναι αντίθετα στην αγάπη ,η οποία δέχεται τον ασθενή ,μη ζητώντας τα δικά της οφέλη , αλλά εκείνα των ασθενών , περί των οποίων σαν ένα παράδειγμα ο Απόστολος παρουσιάζει τον εαυτό του στην 2 Κορινθ 11,28-29: << Υπάρχει η καθημερινή πίεση πάνω μου ,του άγχους μου για όλες τις Εκκλησίες . Ποιος είναι ασθενής και εγώ δεν ασθενώ ?. Ποιος είναι καμωμένος να πέφτει και εγώ δεν είμαι αγανακτώντας ? >> .Και πάλι στην 1Κορινθ 9,22 : <<Προς τον ασθενή εγώ έγινα ασθενής ,ώστε να μπορούσα να κερδίσω τους ασθενείς .Έχω γίνει όλα τα πράγματα προς όλους τους ανθρώπους ,ώστε να μπορούσα να κερδίσω πάντας >>.
Ότι αυτός ήταν έτσι αγανακτισμένος [γιατί δεν θα μπορούσε να είναι προσβεβλημένος με εκείνους που ήταν προσβεβλημένοι] , το χωρίο ενώπιον μας δείχνει γιατί αυτός μιλά με πολύ δυνατές λέξεις εναντίων εκείνων που περιφρονούν τον ασθενή και δίνουν προσβολή . Γιατί αυτός αποτυπώνει το πρώτο σημείο κατ΄ αυτόν τον τρόπο .
Πρώτον : << : <<Ο Θεός >> αυτός λέει << έχει προσλάβει αυτόν >> {στοίχος 3]. Δια της χρήσης αυτής της πολύ ισχυρής λέξης , είναι αποτυπώνοτας σ΄ αυτούς ,ότι δεν είναι πλέον τον άνθρωπο , αλλά τον Θεό που ένα πρόσωπο περιφρονεί ή κρίνει ,όταν αυτό περιφρονεί ή κρίνει .Έτσι με ένα πολύ ισχυρό επιχείρημα ,αυτός τους αναγκάζει σε αμοιβαία ταπεινότητα και αποδοχή .
Δεύτερον : << Ποιος είσαι εσύ ώστε να περνάς κρίση στον υπηρέτη ενός άλλου ?>>.
Γιατί είναι αντίθετο προς τον Νόμο της φύσης και προσβλητικό σε όλους τους

ανθρώπους να περνά κάποιος κρίση στον υπηρέτη ενός άλλου ανθρώπου και έτσι δεν είναι μόνο ενάντια στον Θεό , αλλά επίσης σε κάθε ανθρώπινη κρίση που οι άνθρωποι αυτού του είδους ενεργούν . Αυτός επίσης καταστρέφει το κίνητρο .
Πρώτον : Ο ασθενής κρίνει ότι ο ισχυρός είναι ξεπέφτοντας και ο ισχυρός νομίζει ότι ο ασθενής έχει ήδη ξεπέσει . Η απάντηση είναι : << Τι είσαι εσύ ? Είναι ενώπιον του δικού του Κυρίου που αυτός ξεπέφτει ή εάν στέκεται ,αυτός στέκεται ενώπιον του δικού του Κυρίου >> [στοίχος 4] . Συνεπώς δεν είσαι ελευθερωμένος από την ενοχή της κρίσης ή της περιφρόνησης ,ακόμα και αν η κρίση σου είναι ορθή ,γιατί δεν έχεις το δικαίωμα να τον αποκρούεις .
Δεύτερον ,ότι αυτοί κρίνουν : <<Ποιος γνωρίζει εάν αυτός θα σταθεί ? >>. Η απάντηση είναι : <<Ο Θεός είναι ικανός να κάνει αυτόν να σταθεί >> [στοίχος 4]
Τρίτον : Κάθε τι που εμείς κάνουμε υπάρχει ή η ζωή που εμείς διάγουμε ζεί και είναι του Κυρίου ΄ συνεπώς δεν είναι ορθό να περιφρονούμε ένα άλλο πρόσωπο . Γιατί <<ουδείς από εμάς>>, αυτός λέει, << ζεί στον εαυτόν του >>[στοίχος 7] .
Τέταρτον , : ότι <<ο Χριστός πέθανε και εγέρθει ξανά ,ώστε Αυτός να μπορούσε να είναι ο Κύριος πάντων >> [στοίχος 9]. Συνεπώς αυτό είναι επίσης ενάντια στον Χριστό, να παίρνουμε την δύναμη της κρίσης και να κρατάμε τους ανθρώπους σε περιφρόνηση .
Πέμπτο : Αυτός τους αντιτίθεται με την << κρίση του βήματος του Χριστού>>[στοίχος 10] . Γιατί εμείς πρέπει να είμαστε όλοι κρινόμενοι εκεί .Κοιτάξτε με τι είδους κεραυνούς , σας παρακαλώ , αυτός μας τρομάζει μακριά από την περιφρόνηση του ενός προς τον άλλο ,ειδικά για τον ασθενή .Αυτός φέρει στον Θεό τον άνθρωπο ,τους πόνους του Χριστού, την Βασιλεία Του και την τελική κρίση . Δεν υπάρχει τίποτα που αυτός δεν εξασκεί . Με όμοια οξύτητα κάνει το δεύτερο σημείο .

1

Πρώτον : << Εάν ο αδελφός σου τραυματίζεται από αυτό που εσύ τρως, δεν περπατάς πλέον σύμφωνα με την αγάπη >> [στοίχος 15] .Σημειώστε τις κλίμακες και εμφάσεις του από την χρήση των ατομικών λέξεων : << από αυτό που εσύ τρως>> αυτός λέει, καθώς εάν να λέει : <<Για ένα τόσο ασήμαντο ζήτημα εσύ περιφρονείς την αιώνια σωτηρία του αδελφού σου ! . Θα ήταν λιγότερο προσβλητικό εάν εσύ το έκανες για χάρη του χρυσού ή της δόξας ή τουλάχιστον της δικής σου ζωής και υγείας του σώματός σου ή κάποιο άλλο μόνιμο ζήτημα μάλλον ,παρά για την τροφή ,που είναι μόνο στιγμιαίας χρήσης και ευχαρίστησης . Αυτή λοιπόν είναι μια αιχμηρή επίπληξη και αυτός έντονα τον επικρίνει για έλλειψη αγάπης ,όταν ένας άνθρωπος περιφρονεί τον αδελφό του εξ αιτίας της τροφής .
Δεύτερον : Αυτός χρησιμοποιεί ισοδύναμη έμφαση στην έκφραση <<αδελφός σου>>. Αυτός δεν λέει <<εχθρός σου >>.Ούτε αυτός πηγαίνει ακόμα να λέει <<συνέταιρο>> ή κάποια άλλη γνωριμία ,αλλά αδελφό ,προς τον οποίο ένας άνθρωπος οφείλει περισσότερα ,παρά σε κάθε άλλο ,αφού αυτός είναι ο αδελφός του ,σχεδόν το ίδιο σαν τον πλησίον του .Γιατί λοιπόν ένα πρόσωπο ευνοεί την κοιλιά του και τον οισοφάγο του ,τα οποία είναι πηγαίνοντας να χαθούν ,έναντι του αδελφού του που θα ζει για πάντα ? .
Τρίτον : Αυτός χρησιμοποιεί την λέξη <<τραυματισμένος >>,ενοχλημένος, πληγωμένος στην συνείδησή του ,που είναι πολύ περισσότερο ,παρά εάν αυτός ήταν στερημένος των χρημάτων ή υλικών πραγμάτων ή να ήταν ακόμα και πληγωμένος. Και αυτό εξ αιτίας της τροφής ! .Επίσης παρατηρείστε ότι δεν λέει <<εάν εσύ τον λυπείς >>,αλλά μάλλον <<εάν αυτός είναι λυπημένος >>. Εδώ πολύ επιδέξια απορρίπτει την δικαιολογία τους ,εάν αυτοί θα όφειλαν να πουν : << Αυτό δεν είναι σφάλμα μου ,εγώ δεν είμαι κάνοντας οτιδήποτε προς αυτόν ,εγώ δεν είμαι λυπώντας αυτόν ,εγώ είμαι κάνοντας αυτό το οποίο είναι επιτρεπόμενο εγώ να κάνω .Ή δεν είναι επιτρεπόμενο εγώ να κάνω χρήση των δικαιωμάτων μου και να κάνω ό,τι εγώ

επιθυμώ σ΄ αυτά τα ζητήματα που ανήκουν σ΄ εμένα ? . Αυτή είναι η δικαιοσύνη των Νομικών των ημερών μας ,καθώς αυτοί ερμηνεύουν ή μάλλον διαστρέφουν τους δικούς τους Νόμους .Αλλά δεν είναι άρρωστο εσύ να ζεις δια του δικού σου Νόμου και να κάνεις ό,τι επιθυμείς με τα δικά σου πράγματα ,εάν δεν είσαι προσεκτικός επίσης για τον αδελφό σου ,συμφώνως προς τον Θεό . Πράγματι εσύ δεν έχεις το δικαίωμα ή την δύναμη να κάνεις κάτι ,ούτε είναι αυτά τα πράγματα μόνο δικά σου, όταν ο αδελφός σου είναι προσβεβλημένος σ΄ αυτά .Να είσαι βέβαιος ,αυτά είναι δικά σου χρονικά ,αλλά πνευματικά αυτά ανήκουν στον αδελφό σου, επειδή αυτός προσκολλάται σ΄ αυτά με τους δισταγμούς της συνείδησής του .Συνεπώς δεν ενεργείς σύμφωνα προς ένα ξένο Νόμο ,δηλαδή διαπράττεις ένα λάθος εάν ενεργείς κατά ένα τέτοιο τρόπο, που δια μέσου εσού ο αδελφός σου είναι λυπημένος . Γιατί έτσι σήμερα σχεδόν ο καθένας δίνει προσοχή μόνο στο τί είναι δικό του και τί επιτρέπεται σ΄ αυτόν κάτω από τα δικά του δικαιώματα ,αλλά όχι στο τί οφείλει σε έναν άλλο και τί είναι πρόσφορο και για τούς δύο . << Όλα τα πράγματα είναι νόμιμα για μένα >> αυτός λέει ,<<αλλά δεν είναι όλα τα πράγματα χρήσιμα ή εποικοδομητικά >> { 1 Κορινθ 6,12]

Τέταρτο : << εσύ δεν είσαι πλέον περπατώντας κατά την αγάπη >>,καθώς εάν να λέει : << Εσύ είσαι περπατώντας μάταια ,ακόμα και αν περπατάς σε μεγάλα και θαυμάσια έργα >>. 1Κορινθ 13,2 : << εάν εγώ δεν έχω αγάπη ,εγώ είμαι ουδέν >> .Είναι ασυνήθιστα τρομακτικό ότι εξ αιτίας τροφής ένας άνθρωπος μπορεί να καταστρέψει όλα τα καλά του έργα και εν τούτοις οι ανόητοι φθείρουν τους εαυτούς τους με τα πολλά καλά τους έργα ,ενώ η αγάπη είναι παντού αμελημένη, ώστε η δήλωση του Εκκλησιαστή 10,15 είναι εκπληρωμένη : << ο μόχθος ενός τρελού τον εξαντλεί ,έτσι ώστε αυτός δεν γνωρίζει τον δρόμο για την πόλη >> .

2

<< μην επιτρέπεις αυτό το οποίο εσύ τρως, να γίνει αιτία αφανισμού κάποιου, υπέρ του οποίου ο Χριστός πέθανε >> {στοίχος 15] . Είναι καθώς αυτός ήταν λέγοντας :<<Είναι λιγότερο προσβλητικό που εσύ τραυματίζεις ,που εσύ προσβάλλεις ,που εσύ αποτυγχάνεις να δείξεις αγάπη ΄ πάνω από όλα αυτά, εσύ είσαι ένας σκληρός δολοφόνος ,γιατί είσαι καταστρέφοντας έναν αδελφό ,πράγματι εσύ είσαι ένοχος αδελφοκτονίας ,που είναι εξαιρετικά σκληρή .Επί πλέον – και αυτό ξεπερνά όλη την σκληρότητα και αχαριστία – εσύ είσαι περιφρονώντας τον θάνατο του Χριστού στον αδελφό σου ,για τον οποίο ο Χριστός πέθανε >> .Κοιτάξτε τί αυτός κάνει, που προχωρά περιφρονώντας τον και αποτυγχάνοντας να δείξει αγάπη . Έτσι διαβάζουμε στην 1 Κορινθ 8,12 : << έτσι ,αμαρτάνοντας κατά των αδελφών σας και πληγώνοντας την συνείδησή τους όταν αυτή είναι ασθενής ,εσείς αμαρτάνετε κατά του Χριστού>>. Και στην 1 Κορινθ 8,11 : << και έτσι δια της γνώσης σου ,αυτός ο ασθενής άνθρωπος είναι καταστραμμένος ,ο αδελφός υπέρ του οποίου ο Χριστός πέθανε >>.

3

<< Έτσι μην επιτρέπετε ό,τι είναι καλό προς εσάς ,να είναι εκφρασμένο σαν κακό>> Είναι σαν αυτός να ήταν λέγοντας :<< Εσείς είστε αμαρτάνοντας κατά της Εκκλησίας, καθώς επίσης κατά του εαυτού σας .Γιατί οτιδήποτε είναι καλό προς εσάς ,δηλαδή αυτό το οποίο είστε και έχετε από τον Θεό ,φαίνεται στους Εθνικούς κατά ένα τέτοιο φως ,που αυτοί φεύγουν από αυτό μάλλον ,παρά το επιθυμούν και έτσι εσείς θα είστε η αιτία της καταδίκης πολλών από αυτούς ,που διαφορετικά θα μπορούσαν να είναι σωσμένοι >>. Αυτό είναι ένα δυσάρεστο και σοβαρό ζήτημα ,ότι όχι μόνο το κακό σας ,αλλά επίσης το καλό σας είναι βλασφημούμενο εξ αιτίας κάποιας λίγης τροφής . Αυτός σ΄ αυτό το χωρίο καλεί <<αγαθό>> οτιδήποτε εμείς είμαστε δια μέσου του Χριστού , καθώς εάν να λέει :<< Να είστε προσεκτικοί ώστε οι Εθνικοί να μην υποβαθμίζουν την Πίστη και λατρεία σας και όλη την Χριστιανικότητα σας ,γιατί

αυτοί θα όφειλαν να είναι συρόμενοι προς αυτά από την καλή τους φήμη και κτισμένοι από την καλοσύνη τους δια μέσου εσού >>. Έτσι λέει στην 2 Κορινθ 6,3 :<< ώστε ουδέν σφάλμα να μπορεί να βρίσκεται με την διακονία μας >>, καθώς έχει επίσης επαρκώς συζητηθεί πιο πάνω, στο Κεφάλαιο 13 υπό την επικεφαλίδα <<προνοούμενοι καλά ενώπιον πάντων ανθρώπων >> .

4

<< Γιατί η Βασιλεία του Θεού δεν είναι βρώσις και πόσης >> [στοίχος17] . Είναι καθώς να ήταν λέγοντας : << Η αλαζονεία σας ότι η Βασιλεία του Θεού είναι δική σας είναι μάταιη ,εάν εσείς ενοχλείται την ειρήνη εξ αιτίας της τροφής και είστε τόσο πρόθυμοι να υπερασπίσετε ό,τι εσείς τρώτε και πίνετε ,καθώς εάν η Βασιλεία του Θεού συνίστατο σ΄ αυτά τα πράγματα ,καθώς τώρα είναι πολύ συχνά η περίπτωση >> . Η εξωτερική τροφή εγείρει περισσότερες θύελλες ,παρά η εσωτερική λατρεία παράγει ειρήνη και αυτοί συνεχίζουν την ενόχλησή τους κατά την διάρκεια αμφοτέρων ,της ειρήνης και του πολέμου . <<Αλλά η δικαιοσύνη>> ,καθώς ακριβώς απέναντι στον Θεό, η οποία έρχεται δια μέσου Πίστης ή πιστεύοντας ΄ <<και ειρήνη >> καθώς ακριβώς απέναντι στον πλησίον μας ,η οποία συμβαίνει δια μέσου της αγάπης του ενός προς τον άλλο και από την αποδοχή και υποστήριξη του ενός προς τον άλλο ΄ <<και χαρά εν Πνεύματι Αγίω >> ,καθώς ακριβώς απέναντι στον ίδιο τον εαυτό ,η οποία συμβαίνει δια μέσου της ελπίδας ,έχοντας εμπιστοσύνη στον Θεό και όχι σ΄ εκείνα τα πράγματα που ένας κάνει προς τον πλησίον του ή προς τον Θεό .Να είστε ευχάριστοι προς τους εαυτού σας ,ειρηνικοί προς τον πλησίον σας, δίκαιοι ενώπιον του Θεού . Και ουδέν τόσο ενοχλεί αυτήν την ειρήνη ,καθώς η δοκιμασία και η προσβολή του αδελφού ,ειδικά σ΄ αυτά τα πράγματα που βλάπτουν την συνείδησή του . Όθεν η λέξη <<ειρήνη >>πρέπει να είναι εννοημένη κατά αρκετούς τρόπους .

1 . Ειρήνη με τον Θεό ,καθώς πιο πάνω στο Κεφάλαιο 5,1: <<Συνεπώς ,αφού εμείς είμαστε δικαιωμένοι δια Πίστεως ,έχουμε ειρήνη με τον Θεό >>.Αυτή η ειρήνη είναι διαλυμένη από την αμαρτία .

2 . Ειρήνη με τον πλησίον μας ,την οποία ένα πρόσωπο έχει ,δια μέσου αυτής της χαράς εντός του Αγίου Πνεύματος ,δια μέσου ελπίδας και υπομονής ,καθώς πιο πάνω στο Κεφάλαιο 12,12 :<< Να χαίρετε εντός της ελπίδας σας που είναι υπομονετική στις θλίψεις >> . Αυτή η ειρήνη είναι ενοχλημένη από ανυπομονησία ή δια μέσου θλίψεως οι οποίες είναι παραγόμενες δια της ανυπομονησίας ,δηλαδή της σαρκικής και ανώφελης ειρήνης .

3 . Ειρήνη με τον πλησίον μας ,την οποία ένα πρόσωπο έχει δια μέσου της εκπλήρωσης και οικοδόμησης αμοιβαίας αγάπης . Και αυτή είναι διαλυμένη από περιφρόνηση για την ασθένεια του άλλου μέρους και δια μέσου του βιασμού της συνείδησης εκείνων που έχουν ειρήνη με τον Θεό και με τους εαυτούς τους, δια μέσου της Πίστης και της υπομονής ,αλλά όχι με τον πλησίον τους .Και αυτό κατά παθητική σημασία ,στο ότι αυτοί δεν αφήνουν άλλους σε ειρήνη . Συνεπώς αυτός θα ήθελε να έχει εμάς ,όχι μόνο να είμαστε σε ειρήνη ,αλλά επίσης να φέρουμε ειρήνη, να είμαστε ήσυχοι και μετριοπαθείς ο ένας προς τον άλλο . Συνεπώς αυτός συνεχίζει : << Αυτός που έτσι υπηρετεί τον Χριστό είναι ευάρεστος στον Θεό>> [στοίχος 18] { εξ αιτίας της δικαιοσύνης του] και είναι επιδοκιμασμένος από τους ανθρώπους [εξ αιτίας της ειρηνικότητάς του } και σ΄ αυτή την κρίση αυτός θέτει την χαρά εντός του Αγίου Πνεύματος ,στην τελευταία θέση .Γιατί πρώτα ένας θα όφειλε να είναι ευάρεστος στον Θεό και έπειτα θα όφειλε να ζητά ,όχι τα δικά του πράγματα, αλλά τού πλησίον . Όθεν ,είναι κοινό να λέγεται περί εκείνων που είναι άτακτοι και που ενοχλούν άλλους ,ότι αυτοί δεν έχουν ειρήνη ,επειδή δεν επιτρέπουν στους άλλους να ζουν εν ειρήνη ,αλλά τους ενοχλούν .Αυτούς τους ανθρώπους ο Απόστολος καλεί άτακτους , 1 Θεσσαλ 5,12- 14 : << Να είστε εν ειρήνη με εκείνους που είναι πάνω από εσάς ….νουθετείται τους άτακτους ,ενθαρρύνατε τους ολιγόψυχους, βοηθήστε τους

ασθενείς ,να είστε υπομονετικοί με όλους αυτούς >> . Και στις Πράξεις 15,19 ο Ιάκωβος μιλώντας επί του ίδιου αντικειμένου ,λέει : <<Συνεπώς η κρίση μου είναι ότι εμείς δεν θα οφείλουμε να ταλαιπωρούμε εκείνους εκ των Εθνικών που στρέφουν προς τον Θεό >>,δηλαδή εν αναφορά προς την τήρησή τους του νόμου . Και στους Γαλάτες 5,12 αυτός λέει : << εγώ εύχομαι σε εκείνους που σας ταράσουν να ακρωτηρίαζαν τους εαυτούς τους >> .Και στην 2 Θεσσαλ 3,6 λέει :<< Παραγγέλλουμε σε εσάς να κρατιέστε μακριά από κάθε αδελφό που είναι περπατώντας ατάκτως >>. Συνεπώς οι άνθρωποι αυτού του είδους δεν είναι <<επιδοκιμασμένοι από τους ανθρώπους >> ,αλλά δυσάρεστοι . Και περί αυτής της ειρήνης αυτός λέει : << Ας επιδιώκουμε λοιπόν ό,τι είναι υπέρ της ειρήνης >> [στοίχος 19} ,δηλαδή εκείνα τα πράγματα που δεν ενοχλούν άλλους ,αλλά τα οποία οικοδομούν και ησυχάζουν αυτούς . Και τί είναι αυτά τα πράγματα ?. Η απάντηση είναι : Η αγάπη μας διδάσκει τί αυτά είναι ,καθώς ο χρόνος και ο τόπος απαιτούν . Γιατί αυτά δεν μπορούν να είναι δοσμένα προς εμάς λεπτομερειακά .

5

<< Μην καταστρέφεις για χάρη της τροφής το έργο του Θεού [στοίχος 20] . Αυτός καλεί τον αδελφό του <<το έργο του Θεού >> ακριβώς καθώς στην 1 Κορινθ 3,9 αυτός λέει :<< εσείς είστε ο αγρός του Θεού ,η οικοδομή του Θεού >>. Και αργότερα στην 1 Κορινθ 9,1 :<< δεν είστε εσείς το έργο μου εν Κυρίω ? >>. Και στους Εβραίους 3,6 :<<εμείς είμαστε ο οίκος Του ,κ.λ.π. >>. Και πάλι στην 1 Κορινθ 3,17 : << ο Ναός του Θεού είναι άγιος και εκείνος ο Ναός εσείς είστε . Εάν κάποιος καταστρέφει τον Ναό του Θεού ,ο Θεός θα τον καταστρέψει >>. Αλλά ποιος καταστρέφει αυτόν ,πλην οι πάνσοφοι αυτό-δίκαιοι ?.Περί των οποίων αυτός προχωρά να πει αμέσως : << μην επιτρέπεις ουδείς να σε εξαπατά . Εάν κάποιος μεταξύ σας νομίζει ότι αυτός είναι σοφός σ΄ αυτόν τον αιώνα ,να γίνει ανόητος ,ώστε αυτός να δύναται να γίνει σοφός>>. { 1 Κορινθ 3,18] . Καταλαβαίνετε τώρα τι σημαίνει << για χάρη της τροφής να καταστρέφεις το έργο του Θεού >>. Αυτό σημαίνει όχι μόνο να προσβάλλεις τον Θεό, αλλά επίσης να μάχεσαι εναντίον Αυτού και να καταστρέφεις αυτό το οποίο Αυτός κτίζει, να είσαι σε συνεχή πόλεμο εναντίον του Θεού [σαν τους γίγαντες στην μυθολογία με τους Θεούς τους] .

27 . <<Γιατί οτιδήποτε δεν προέρχεται από Πίστη είναι αμαρτία >>. Συμβουλευθείτε τον ευλογημένο Αυγουστίνο <<ενάντια στον Ιουλιανό >>4,3 -24 . Εδώ ο Απόστολος είναι μιλώντας κατά ένα πολύ γενικό τρόπο αναφορικά με την Πίστη και εν τούτοις έτσι κάνοντας ,είναι αναφερόμενος ακροθιγώς προς την ατομική Πίστη ,η οποία είναι διευθυνόμενη προς τον Χριστό ,εκτός της οποίας δεν υπάρχει δικαιοσύνη ,αλλά μόνο αμαρτία .Επί πλέον αυτή είναι Πίστη στον Θεό ,Πίστη στον πλησίον μας ,Πίστη στον εαυτό μας . Και δια της Πίστης στον Θεό κάθε πρόσωπο είναι κατασκευασμένο δίκαιο, επειδή αυτός αναγνωρίζει ότι ο Θεός είναι φιλαλήθης , στον οποίο αυτός πιστεύει και θέτει την εμπιστοσύνη του . Και δια της Πίστης στον πλησίον του ,αυτός είναι καλεσμένος Πιστός ,αληθής και άξιος εμπιστοσύνης άνθρωπος , έχοντας γίνει ακριβώς απέναντι στον πλησίον του , ό,τι ο Θεός είναι προς αυτόν .Και αυτή η Πίστη στον πλησίον είναι επίσης καλεσμένη ενεργητική Πίστη ,δια της οποίας αυτός πιστεύει στον πλησίον του . Και η φύση αυτής της Πίστης είναι ότι εάν ένα πρόσωπο ενεργεί διαφορετικά από ό,τι αυτός πιστεύει ή εάν αυτός έχει αμφιβολίες σε σχέση με αυτόν τον πλησίον ,αυτός διαπράττει αδίκημα έναντι του πλησίον ,επειδή δεν κάνει γι΄ αυτόν ό,τι αυτός έχει υποσχεθεί . Ομοίως αυτός αμαρτάνει επίσης κατά του Θεού ,όταν οι ενέργειές του διαφέρουν από αυτό το οποίο αυτός έχει υπάρξει πληροφορημένος και αυτό που πιστεύει . Κατά τον ίδιο τρόπο ,αυτός πιστεύει στον εαυτό του και τις υπαγορεύσεις της συνείδησής του και εάν ενεργεί εναντίον αυτού, αυτός είναι ήδη κάνοντας διαφορετικά από ό,τι πιστεύει και έτσι αντίθετα στην Πίστη του . Έτσι <<οτιδήποτε δεν προέρχεται από Πίστη είναι αμαρτία >> ,επειδή αυτό είναι

αντίθετο στην Πίστη και συνείδηση ,γιατί εμείς πρέπει να αποφεύγουμε με μεγάλη προσπάθεια κάθε τι που εργάζεται κατά της συνείδησης .Συνεπώς το ερώτημα είναι εάν το ασεβές άτομο αμαρτάνει ,όταν αυτός δεν πιστεύει ,επειδή δεν είναι ενεργώντας εκ Πίστεως και έτσι όχι αντίθετα προς την συνείδησή του ΄ στην πραγματικότητα όμως αυτός πιστεύει ψεύτικα ΄ και έτσι ,ενεργώντας ψευδώς εξ αυτού του είδους της Πίστης ,ταιριάζει αυτός να μην αμαρτάνει ?. Η απάντηση είναι αυτή : Το χωρίο <<οτιδήποτε δεν προέρχεται από Πίστη είναι αμαρτία>> σημαίνει ότι κάθε πρόσωπο που δεν επιθυμεί να αμαρτάνει ,πρέπει να πιστεύει . Γιατί ή Πίστη μόνο είναι χωρίς αμαρτία .Συνεπώς αυτός που κάνει κάτι ,αυτός δεν πιστεύει ότι αμαρτάνει .Έτσι αυτός που τρώει οτιδήποτε νομίζει ότι είναι ακάθαρτο ,αμαρτάνει, όχι τόσο πολύ επειδή αυτός αμαρτάνει ενάντια στην σκέψη του ,όσο επειδή είναι λειψός στην Πίστη ,δια της οποίας θα γνώριζε ότι αυτό δεν είναι ακάθαρτο .Και έτσι η ασθένεια της Πίστης η οποία είναι παρούσα και η δύναμη της Πίστης ,η οποία είναι απουσιάζουσα γίνεται υπαίτια αυτός να αμαρτάνει όταν τρώει .Συνεπώς αυτός που δεν έχει Πίστη πρέπει να μην τρώει ,δηλαδή αυτός δεν πρέπει να εκτελεί ένα έργο Πίστης .Γιατί ένα έργο Πίστης πρέπει να προέρχεται από Πίστη ,διαφορετικά αυτός που τρώει εξ αιτίας τού ότι αυτός δεν πιστεύει ότι αυτό επιτρέπεται ,αλλά συμπεραίνει ότι αυτό είναι απαγορευμένο [δηλαδή έλλειψη Πίστης] αμαρτάνει και έτσι πηγαίνει ενάντια στην δική του συνείδηση . Ένα πόρισμα εξ αυτού είναι ότι ο καθένας που είναι λειψός στην Πίστη αμαρτάνει ,ακόμα και όταν αυτός κάνει ένα καλό έργο . Γιατί αυτό είναι το νόημα αυτού του χωρίου . Αλλά εσείς λέτε :<<Εάν αυτό σημαίνει ότι ένας ασθενής άνθρωπος αμαρτάνει ,όχι τόσο πολύ επειδή πηγαίνει αντίθετα στην συνείδησή του ,όσο ότι αυτός δεν ενεργεί εκ Πίστεως ,τότε αυτός επίσης αμαρτάνει ,είτε τρώει είτε δεν τρώει ,επειδή η ανεπάρκεια στη Πίστη του πάντοτε παραμένει σ΄ αυτόν . Η απάντηση : Ακριβώς έτσι ,αυτός είναι πάντοτε στην αμαρτία ,δηλαδή στην ανεπάρκεια της Πίστης . Αλλά εν τούτοις αυτή η κατάσταση δεν θα όφειλε να είναι ερεθιζόμενη περαιτέρω ,έτσι ώστε αυτός να αμαρτάνει ακόμα περισσότερο . Γιατί αυτή η ασθένεια της Πίστης είναι μία συγχωρητέα αμαρτία, δηλαδή μία που ο Θεός δεν καταλογίζει προς αυτόν σαν μια θανάσιμη αμαρτία, μολονότι εκ φύσεως αυτή θα μπορούσε να είναι μια θανάσιμη αμαρτία . Γιατί ο Θεός έχει <<λάβει >>αυτόν για να τον τελειοποιήσει και να τον κάνει υγιή ,καθώς ο Σαμαρείτης έκανε με τον άνθρωπο που ήταν παρατημένος μισοπεθαμένος { Λουκάς 10,33]. Συνεπώς δεν πρέπει να διεγείρεται να ενεργεί διατηρώντας φιλικές σχέσεις με αυτήν την ασθένεια της Πίστης του ,αλλά μάλλον πρέπει να ανατρέφεται και να καλλιεργείται ,ώστε να δύναται να αυξάνει στην γνώση τού Κυρίου μας Ιησού Χριστού, καθώς ο Άγιος Πέτρος λέει στην 2 Πέτρου 3,18: << Αυξάνετε στην Χάρη και γνώση του Κυρίου μας και Σωτήρος Ιησού Χριστού >>. Αυτή είναι όμοια προς την κατάσταση ενός προσώπου που είναι βαπτισμένος ή είναι κάνοντας Μετάνοια και ωστόσο παραμένει στην κατάσταση της λαγνείας του , η οποία όμως είναι αντίθετη προς τον Νόμο <<εσύ οφείλεις να μην επιθυμείς >> και σίγουρα είναι μια θανάσιμη αμαρτία, εάν ο Θεός δεν ήταν ελεήμων και δεν συγκρατιόταν από το να καταλογίσει αυτήν σαν τέτοια εξ αιτίας της θεραπείας ,η οποία έχει υπάρξει ξεκινημένη . Αυτός ο άνθρωπος είναι βεβαίως στις αμαρτίες του και εν τούτοις δεν πρέπει να ερεθίζεται και να προσβάλλεται από άλλους ,δηλαδή δεν πρέπει να του είναι δοσμένη η ευκαιρία ώστε να ενεργεί σύμφωνα προς αυτήν την ασθένειά του ,αλλά μάλλον πρέπει να υποθάλπεται και να τελειοποιείται . Αλλιώς κάθε τι που αυτός κάνει, επειδή δεν το κάνει εξ αγνότητας ,θα ήταν μια ολοκληρωτική αμαρτία και η ασθένειά του θα γινόταν, εξ αιτίας του έργου του, μια θανάσιμη αμαρτία ,αν και αυτή η ίδια η ασθένεια θα ήταν μια συγχωρητέα αμαρτία εξ αιτίας της Χάρης του Θεού .Κατά τον ίδιο τρόπο είναι που ο άνθρωπος της ασθενούς Πίστης θα ήταν υπάκουος προς την ασθένειά του και θα εκτελούσε ένα έργο που δεν θα προερχόταν από Πίστη . Συνεπώς η λέξη << Πίστη >>πρέπει να λαμβάνεται κατά μια διπλή σημασία σ΄ αυτό το

χωρίο . Ένας τρόπος είναι να λάβουμε αυτήν κατά την σημασία της γνώμης και συνείδησης . Πολλοί ερμηνεύουν αυτό το χωρίο κατ΄ αυτόν τον τρόπο . Ένας άλλος τρόπος θα ήταν κατά μία απόλυτη σημασία ,κατά τον τρόπο του Αποστόλου ,σαν ταυτόσημη με την Πίστη στον Χριστό .Από το μέρος μου ,με τον οφειλόμενο σεβασμό για τους άλλους, εγώ καταλαβαίνω αυτό το χωρίο κατ΄ αυτήν την σημασία .Γιατί ακριβώς καθώς κάποιος μπορεί να πηγαίνει ενάντια στην συνείδησή του, μολονότι είναι στην Πίστη, έτσι κάποιος μπορεί επίσης ενάντια σε κάθε αρετή . Γιατί αυτός που είναι ασθενής στο πεδίο της αγνότητας, αμαρτάνει κατά της συνείδησής του εάν αυτός μοιχεύει ΄ γιατί η συνείδησή του υπαγορεύει σ΄ αυτόν ότι δεν πρέπει να μοιχεύει και πρέπει να διατηρεί φιλικές σχέσεις με την αγνότητά του . Και εν τούτοις επειδή αυτός είναι ασθενής ,αυτός είναι δημιουργημένος να σκοντάφτει και να ενεργεί ενάντια στην απαγόρευση της συνείδησής του .Έτσι επίσης αυτός που είναι ασθενής στην Πίστη πιστεύει και εν τούτοις δεν πιστεύει .Επειδή αυτός πιστεύει, αυτός πηγαίνει καλά ΄ επειδή αυτός δεν πιστεύει ,αυτός αμαρτάνει . Αλλά εάν αυτός δεν είναι παρακινημένος να πιστεύει, αυτός αμαρτάνει στην πράξη .

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟΠΕΜΠΤΟ

1. << Εμείς που είμαστε δυνατοί ,οφείλουμε να βαστάζουμε τα ασθενήματα…. κ.λ.π>>.Έτσι η αγάπη βαστάζει όλους τους ανθρώπους και <<όλα τα πράγματα>>[1 Κορινθ 13,7 ,έτσι ο Μωυσής και οι Προφήτες βαστούσαν τον λαό Ισραήλ .Επί πλέον, αυτή η έκφραση <<βαστάζω >> σημαίνει ότι κάποιος κάνει τις αμαρτίες όλων δικές του και υποφέρει με αυτές . Γιατί αυτό είναι ό,τι η αγάπη κάνει και αυτές είναι οι λέξεις της αγάπης : << Ποιος είναι ασθενής και εγώ δεν είμαι ασθενής ?. Ποιος είναι καμωμένος να πέφτει και εγώ δεν είμαι αγανακτισμένος ? >>. Κατά τον ίδιο τρόπο αυτός ενθαρρύνει στους Γαλάτες 6,2 : <<Βαστάτε τα βάρη ο ένας του άλλου και έτσι αναπληρώνεται τον Νόμο του Χριστού >> . Και πάλι στον ίδιο χώρο {στοίχος 1]: <<Αδελφοί ,εάν ένας άνθρωπος είναι καταβαλλόμενος σε κάποιο παράπτωμα ,εσείς που είστε πνευματικοί, θα οφείλατε να καταρτίζετε αυτόν σε ένα πνεύμα πραότητας, κοιτώντας προς τον εαυτό σας , μη τυχόν επίσης και εσείς να είστε βαλμένοι σε πειρασμό >> .Και στην 1 Κορινθ10-12 : <<ο καθένας που πιστεύει ότι αυτός στέκεται, ας προσέξει μήπως αυτός πέσει >>. Και Γαλάτες 6,2 : << Εάν κάποιος νομίζει ότι είναι κάτι ,ενώ είναι μηδέν ,αυτός εξαπατά τον εαυτόν του >>. Φιλιπ 2 ,5-7 : << Να έχετε την αυτή φρόνηση μεταξύ σας ,την οποία εσείς έχετε εν Χριστώ Ιησού ,που μολονότι ήταν σε μορφή Θεού ,δεν λογάριασε την ισότητα με τον Θεό ένα πράγμα για να είναι επωφελούμενο ,αλλά κένωσε τον εαυτόν Του ,λαμβάνοντας την μορφή ενός δούλου>>. Η σχέση είναι σαν εκείνη του φυσικού σώματος ,στην οποία τα κόκκαλα βαστάζουν την σάρκα και τα ασθενή μέλη δεν απορρίπτονται από τα δυνατά τέτοια, αλλά είναι φροντισμένα περισσότερο ,παρά τα δυνατά τέτοια και τα εντιμότερα μέλη καλύπτουν τα λιγότερο έντιμα ,καθώς διαβάζουμε στην 1 Κορινθ 12,22 : << Τα μέρη του σώματος που φαίνονται να είναι ασθενέστερα είναι αναγκαία και εκείνα τα μέρη του σώματος που εμείς νομίζουμε λιγότερο έντιμα ,εμείς περιβάλλουμε με μεγαλύτερη τιμή και τα μη παρουσιασμένα μέρη μας είναι μεταχειρισμένα με μεγαλύτερη σεμνότητα >> . Θεωρήστε κατά πρώτο λόγο τις ιδιαίτερες κοινωνικές τάξεις . Ο Θεός δεν έχει ερημώσει κάποια εξ αυτών σε τέτοια έκταση ,ώστε Αυτός δεν τοποθέτησε κάποιους καλούς και έντιμους ανθρώπους σ΄ αυτές να υπηρετούν σαν ένα ένδυμα και τιμή των άλλων . Έτσι κακές γυναίκες είναι γλυτωμένες εξ αιτίας των καλών γυναικών ,καλοί Ιερείς προστατεύουν τους κακούς τέτοιους ,ανάξιοι καλόγηροι είναι τιμώμενοι εξ αιτίας των αξίων τέτοιων .Αλλά εδώ ανόητοι άνθρωποι εξεγείρονται ενάντια στην όλη τάξη ,καθώς εάν αυτοί οι ίδιοι ήταν αγνοί και δεν είχαν ακαθαρσία επί των εαυτών τους ,μολονότι πραγματικά μπροστά και πίσω και εντός αυτοί είναι ουδέν πλην ένα καφενείο και εργαστήρι επίδειξης και βρομιάς .Από αυτή την πηγή προέρχεται μήτε γυναίκα ,μήτε Ιερεύς ,μήτε καλόγηρος .Από αυτή την πηγή

προέρχεται ο λόγος του Αποστόλου :<< Γιατί είσαι εσύ τόσο αυτό-ικανοποιημένος, εσύ ανόητε άνθρωπε και νομίζεις ότι είσαι κάτι ,όταν εσύ είσαι μηδέν ?>> . [Γαλάτες 6,3] . Πάλι υπάρχουν εκείνοι που βλέπουν ότι είναι έντιμοι και υπηρετούν σαν μια επικάλυψη για τους άλλους ,προς τους οποίους είναι δοσμένοι σαν ένας μανδύας ευπρέπειας . Αυτοί είναι οι πλέον ανόητοι εξ όλων , επειδή νομίζουν ότι είναι κατ΄ αυτός τον τρόπο από τον εαυτόν τους ,μη συνειδητοποιώντας ότι είναι ό,τι είναι εξ αιτίας των άλλων ανθρώπων . Όθεν αυτοί τους σιχαίνονται και δεν θέλουν να είναι στην συντροφιά τους .Οι αιρετικοί είναι σαν αυτό και έτσι πολλοί άλλοι αλαζόνες άνθρωποι .Αυτοί δεν θα έκαναν αυτά τα πράγματα εάν δεν ήταν αυτό--ικανοποιημένοι . Έτσι μια γυναίκα δεν θέλει να συνδέεται με γυναίκες ,εάν αυτές δεν είναι όλες αγνές . Προς αυτήν ο Απόστολος λέει : ΄Άκου αδελφή ,άκου. Είσαι εσύ να στέκεις ?. Να είσαι βέβαιη ,αλλά πρόσεξε σ΄ αυτό ,να μην ξεπέσεις >> .Γιατί ουδεμία γυναίκα στέκει τόσο σταθερά ,ώστε αυτή να μην μπορεί να πέσει . Και ουδεμία πέφτει τόσο χαμηλά ,ώστε αυτή να μην μπορεί να εγερθεί ξανά . Γιατί ?.<< Ο Θεός μπορεί να την κάνει να στέκει >>[Ρωμ 14,4] . Και αυτός είναι επίσης ικανός να την εγκαταλείψει . Πολλές γυναίκες έχουν ξεπέσει που είχαν σταθεί πολύ σταθερά και περισσότερο ισχυρά παρά οι Πύργοι της Βαβυλώνας . Από την άλλη μεριά πολλές έχουν εγερθεί που είχαν ξεπέσει στα τρίσβαθα . Οι πρώτες επειδή είχαν γίνει ικανοποιημένες με τους εαυτούς τους , οι επόμενες επειδή είχαν γίνει δυσαρεστημένες .Ομοίως ,εάν ένας Ιερεύς δεν εύχεται να είναι ένας Ιερεύς ,επειδή δεν μπορεί να συναλλάσσεται με κακούς ανθρώπους ,αυτό θα είναι ειπωμένο σ΄ αυτόν : << Δάσκαλε Γιάννη ,εσύ στέκεις και είσαι ικανοποιημένος με τον εαυτόν σου ΄ πρόσεξε σ αυτό ,να μην ξεπέσεις και γίνεις περισσότερο δυσαρεστημένος με τον εαυτό σου ,παρά αυτοί οι άνθρωποι τώρα είναι με σένα >> . Έτσι είναι με εκείνους τους μοναχούς που συντρίβονται ,επειδή αυτοί είναι αναγκασμένοι να υπηρετούν άχρηστους ανθρώπους και να συνδέονται με αυτούς ΄ αυτοί παραπονούνται και παρακαλούν ώστε να ζευγαρώνουν ,να συνδέονται και να είναι εξυπηρετικοί με ουδέν πλην με έντιμους ,τέλειους και ευαίσθητους συντρόφους . Όθεν αυτοί τρέχουν από μέρος σε μέρος . Αλλά μάταια ,γιατί έτσι έχει υπάρξει διαταγμένο : <<ο καθένας πρέπει να βαστάζει την ντροπή του άλλου >>[σαν τους πολίτες εξ αιτίας του Δημάρχου ,την περίπτωση ακριβώς εδώ] . Και μολονότι αυτό μπορεί να είναι σκληρό να βαστάμε την ντροπή ενός άλλου και να συμμετέχουμε σ΄ αυτήν ,όταν κάποιος είναι αθώος , εν τούτοις είναι μια καλή και αξιέπαινη πράξη .Και αυτό θα είναι εύκολο ,εάν κάποιος αναγνωρίζει ότι ο Χριστός ευχαρίστως βάσταξε την ντροπή μας, αν και αυτό ήταν σκληρό γι΄ αυτόν . Έτσι <<ουδείς από εμάς ζει στον εαυτόν του>> [Ρωμ 14,7] . Αλλά οι πλέον εξαίσιοι ανόητοι από όλους είναι εκείνοι που [καθώς έχω πει] ξεχνούν ότι αυτοί οι ίδιοι είναι οι ρυπαρότεροι εξ όλων ,όταν καταφέρονται ενάντια στους Ιερείς ,στους καλόγηρους και στις γυναίκες και καταλογίζουν σε όλους ό,τι κάποιο πρόσωπο έχει καμωμένο .Προς ένα τέτοιο πρόσωπο η απάντηση είναι : Ουδέποτε έκανες εσύ ακαθαρσίες στην ποδιά της Μητέρας σου ?΄Η δεν υπάρχει βρομιά σε κανένα μέρος σου τώρα ?. Ή δεν βρωμά κανένα μέρος του σώματός σου. Γιατί αν εσύ είσαι τόσο καθαρός ,αυτό είναι έκπληξη που οι φαρμακοποιοί δεν σε πούλησαν από πολύ πιο πριν αντί για βάλσαμο ,εφόσον ευωδιάζεις σαν τίποτα άλλο πλην βάλσαμο .Εάν η Μητέρα σου σε είχε μεταχειριστεί κατ΄ αυτόν τον τρόπο ,θα είχες υπάρξει καταναλωμένος στην δική σου ακαθαρσία .Αυτός είναι ο λόγος γιατί ο Θεός έδωσε τον Δανιήλ και τους φίλους του στον λαό Ισραήλ κατά την Βαβυλωνιακή αιχμαλωσία [Δανιήλ 1,6] και αυτό είναι γιατί εδόθει η Εσθήρ και ο Μαρδοχαίος στην Περσία ενώπιον του Ασσουίρη [Εσθήρ 2,7] . Και έτσι η έκφραση <<να μου αρέσει ο εαυτός μου >> σημαίνει να είμαι δυσαρεστημένος από τον εαυτό μου από όλες τις απόψεις . Γιατί δεν μπορεί να συμβαίνει ώστε ταυτοχρόνως ,άλλοι .να μπορούν να ευαρεστούν ένα πρόσωπο και αυτός να είναι ευαρεστημένος με τον εαυτό του . Τέτοιοι άνθρωποι δεν θέλουν να βαστάζουν τα βάρη του άλλου { Γαλάτες 6,2] ,αλλά

τα ευεργετήματά του ΄ πράγματι θέλουν μόνο να υποστηρίζονται από κάθε άλλο, αλλά αυτοί δεν θέλουν να υποστηρίζουν κανένα . Αυτοί οι άνθρωποι κάνουν ουδέν πλην καθυβρίζουν ,κρίνουν ,κατηγορούν ,περιφρονούν άλλους . Δεν έχουν έλεος στους άλλους ,αλλά μάλλον παροργίζονται εναντίον αυτών και ουδέν είναι καθαρό, πλην αυτοί οι ίδιοι . Περί αυτών ο Ισαΐας 65,5 λέει : << Αυτοί λένε, << Συγκρατήσου στον εαυτόν σου ,μην έρχεσαι κοντά μου ,γιατί εγώ είμαι ξεχωρισμένος από εσένα >>. Αυτοί είναι καπνός στα ρουθούνια Μου ,μια φωτιά που καίει όλη μέρα >> . Και ένα τέτοιο πρόσωπο ήταν εκείνος ο Φαρισαίος στο Ευαγγέλιο που μόνο καθύβριζε, κατηγορούσε και καταδίκαζε τον φοροεισπράκτορα και άλλους ανθρώπους ,στην πλήρως κενή χαρά του ,στην δική του δικαιοσύνη . Όλοι αυτοί οι άνθρωποι είναι όμοιοι . Όθεν ,ο ευλογημένος Αυγουστίνος στην έκθεση του Ψαλμού 71 λέει περί αυτού του ίδιου Φαρισαίου : << Σου δίνει ευχαρίστηση που εσύ είσαι καλός και που αυτός είναι κακός ? Και τότε τί αυτός προσθέτει , << άδικοι ,άρπαγες ,μοιχοί ,καθώς επίσης αυτός ο φοροεισπράκτορας >> [Λουκάς 18,10]. Και έτσι αυτό είναι ένα χαρακτηριστικό αυτών των ανθρώπων, να είναι περιφρονητικοί επί της αδικίας των άλλων μάλλον ,παρά να χαίρονται επί του γεγονότος ότι αυτοί είναι δίκαιοι ΄ και αυτοί δεν θα χαίρονταν καθόλου, εάν οι άλλοι ήταν τόσο δίκαιοι όσο αυτοί είναι. Γιατί αυτό θα ήταν πολύ δυσάρεστο σ΄ αυτούς .

2 . <<. Ο καθένας από εμάς ας αρέσει στον πλησίον του >> . << Κατ΄ αυτόν τον τρόπο>> , καθώς ο ευλογημένος Γρηγόριος λέει <<η αγάπη εκτείνεται έξω, προς ένα άλλο πρόσωπο ,για να μπορεί αυτή να είναι αγάπη . Γιατί ουδείς ,είναι ειπωμένο ,να έχει φιλανθρωπία προς τον εαυτόν του >> . Και στο σχόλιο εγώ έχω επισημάνει ότι η φιλανθρωπία είναι αγάπη ,όχι για τον ίδιο τον εαυτό ,αλλά για έναν άλλο .Ομοίως μόλις ο Απόστολος απέρριψε την αυτό-αρέσκεια ,αμέσως προχώρησε να διδάξει ότι εμείς οφείλουμε να αρέσουμε στον πλησίον μας . Συνεπώς ,να αρέσουμε στον πλησίον μας σημαίνει να μην αρέσουμε στον εαυτό μας . Αλλά αυτή η δήλωση του Γρηγόριου και η δική μας δήλωση φαίνεται να διαψεύδεται από τον διάσημο ορισμό των διαφορετικών τρόπων τού να αγαπά κανείς και την τάξη τους . Γιατί σύμφωνα με τον ευλογημένο Αυγουστίνο , Δάσκαλο των << Γνωμών >>, βεβαιώνει : << Πρώτον εμείς πρέπει να αγαπάμε τον Θεό ,έπειτα την δική μας ψυχή ,έπειτα την ψυχή του πλησίον μας και τελικά το δικό μας σώμα .Η διαταγμένη αγάπη ,συνεπώς αρχίζει με εμάς τους ίδιους . Η απάντηση προς αυτό είναι ότι αυτό είναι ένα από τα πράγματα δια των οποίων είμαστε παρασυρμένοι μακριά από την αγάπη ,εφόσον δεν την κατανοούμε πλήρως . Γιατί εφόσον πρώτα χρησιμοποιούμε κάθε καλό για τον εαυτό μας ,εμείς δεν ενδιαφερόμαστε σε σχέση με τον πλησίον μας . Αλλά η αληθινή αγάπη για τον εαυτό σας είναι μίσος τού εαυτού σας . Καθώς ο Κύριος μας είπε : << Γιατί οποιοσδήποτε θα αγαπούσε την ζωή του ,θα χάσει αυτήν και αυτός που μισεί την ζωή του θα την βρει >>[Μάρκος 8,35] . Και ο Απόστολος στους Φιλιπ 2,4 λέει : << ας κοιτά ο καθένας από εσάς ,όχι μόνο στα δικά του συμφέροντα ,αλλά επίσης τα συμφέροντα των άλλων >>.Και στην 1 Κορινθ 13,5 : << Η αγάπη δεν επιμένει στον δικό της δρόμο>>. Συνεπώς αυτός που μισεί τον εαυτό του και αγαπά τον πλησίον του , αυτό το πρόσωπο αληθινά αγαπά τον εαυτόν του . Γιατί αυτός αγαπά τον εαυτόν του έξω από τον εαυτό του ,έτσι αυτός αγαπά τον εαυτό του αγνά ,εφόσον αγαπά τον εαυτόν του στον πλησίον του . Όθεν ,με όλο τον σεβασμό για την κρίση των άλλων και με ευλάβεια για τους Πατέρες , εγώ θέλω να πώ ό,τι είναι στον Νού μου , ακόμα και αν μιλήσω σαν ένας ανόητος : Αυτή δεν φαίνεται να είναι μια σωστή αντίληψη του Νόμου της αγάπης προς τον πλησίον μας ,όταν είναι ερμηνευμένος κατά ένα τέτοιο τρόπο ώστε να λέμε ότι σ΄ αυτή την εντολή το πρόσωπο που αγάπα είναι το μοντέλο [forma] δια του οποίου ένας αγαπά τον πλησίον του ,προφανώς επειδή η εντολή λέει << σαν τον εαυτό σου>> . Έτσι ο άνθρωπος συμπεραίνει : Αυτό είναι αναγκαίο ,εσύ πρέπει πρώτα να αγαπάς τον εαυτό σου και έτσι ,διατηρώντας φιλικές σχέσεις με αυτό το παράδειγμα [exeblar] της αγάπης σου ,έπειτα να αγαπάς τον πλησίον σου.

Και για να υποστηρίξουν αυτό ,αυτοί προσθέτουν την δήλωση του σοφού ανθρώπου [Εκκλησιαστής 30,21] : << Έχε ευσπλαχνία επί της ψυχής σου ,ευχαριστώντας τον Θεό>> ,δηλαδή δια της τοποθέτησης της έμφασης επί της αντωνυμίας <<σου>>] καθώς εάν να λέει : << Πρώτα ευσπλαχνίσου την δική σου ψυχή και έπειτα την ψυχή του πλησίον σου >> . Αλλά εγώ δεν απορρίπτω αυτήν την ερμηνεία ,μολονότι πιστεύω ότι η έμφαση είναι επί της λέξης <<ψυχή >>,καθώς εάν να λέει : << Μην απαλλάσσεις το σώμα σου ,εις τρόπον ώστε η ψυχή να μπορεί να είναι σωσμένη .Να είσαι σκληρός προς τον παλαιό Αδάμ ,εις τρόπον ώστε να δύνασαι να είσαι ελεήμων προς τον Νέο άνθρωπο >>. Γιατί <<καλύτερη είναι η κακοήθεια ενός άνδρα, παρά μια γυναίκα που κάνει καλό >> [Εκκλησιαστής 42,14}, δηλαδή είναι περισσότερο υγιές εάν η ψυχή καταφέρει κακό και ζημιά επί της σάρκας ,παρά εάν η σάρκα θωπεύει και κολακεύει την ψυχή ή << κάνει καλό >>σύμφωνα προς ό,τι φαίνεται <<καλό >>προς αυτήν .Είναι καλύτερο ο άνδρας σαν πνεύμα να κάνει ό,τι φαίνεται κακό προς την σάρκα του, παρά αυτός να της επιτρέπει να κάνει ό,τι φαίνεται καλό σ΄ αυτήν . Γιατί η <<σοφία της σάρκας >> είναι θαυμασίως σοφή υπέρ των δικών της πλεονεκτημάτων, <<περισσότερο έξυπνη από οποιοδήποτε άγριο πλάσμα >> [Γένεση 3,1] .Και η θέληση ενός ανωτέρου είναι καλύτερη ,ακόμα και αν αυτή προκαλεί μια ζημιά ,παρά η θέληση ενός ανυπάκουου υπηρέτη που θα μπορούσε να είναι χρήσιμη . Συνεπώς εγώ πιστεύω ότι με αυτή την εντολή <<σαν τον εαυτό σου >> ,ο άνθρωπος δεν είναι διαταγμένος να αγαπά τον εαυτόν του , αλλά μάλλον είναι υποδεικνυόμενη η αμαρτωλή αγάπη με την οποία αυτός πηγαίνει στην πραγματικότητα να αγαπά τον εαυτόν του ,καθώς εάν να λέει : << Εσύ είσαι τελείως κυρτωμένος επί του εαυτού σου και τονισμένος προς την αγάπη του εαυτού σου ,μια κατάσταση από την οποία δεν θα είσαι απελευθερωμένος εάν δεν παύσεις ολοσχερώς αγαπώντας τον εαυτόν σου και ξεχνώντας τον εαυτό σου ,να αγαπάς τον πλησίον σου >> .Γιατί είναι μια διαστροφή εμείς να θέλουμε να αγαπιόμαστε από όλους και να θέλουμε να ζητάμε τα συμφέροντά μας σε όλους τους ανθρώπους ΄ αλλά αυτό είναι χρηστότης, εάν εσείς κάνετε σε κάθε άλλο ,οτιδήποτε εντός της διαστροφής σας εσείς θέλετε καμωμένο προς τους εαυτού σας , τότε εσείς θα κάνετε καλό με τον ίδιο ζήλο ,καθώς εσείς τον χρησιμοποιήσατε για να κάνετε κακό . Σ΄ αυτό εμείς βεβαίως δεν είμαστε διαταγμένοι να κάνουμε κακό ,αλλά ο ζήλος θα όφειλε να είναι ο ίδιος . Ακριβώς καθώς ο Αδάμ είναι ο << τύπος του ενός που ήταν να έλθει >> [Ρωμ 5,14] ,δηλαδή του Χριστού του δεύτερου Αδάμ . Ακριβώς καθώς στον Αδάμ εμείς είμαστε όλοι κακοί ,έτσι επίσης στον Χριστό εμείς θα οφείλαμε να είμαστε καλοί . Αυτό είναι ειπωμένο χάριν αντιπαραβολής ,αλλά όχι για μίμηση . Έτσι αυτός επίσης λέει εδώ : << Αγάπα τον πλησίον σου σαν τον εαυτόν σου >> ,αλλά όχι κατά την σημασία ότι εσύ θα όφειλες να αγαπάς τον εαυτόν σου ΄ αλλιώς εκείνο θα είχε διαταχθεί .Αλλά τώρα δεν είναι διαταγμένο κατ΄ αυτόν τον τρόπο ,ώστε η διαταγή να είναι διαπιστωμένη επί αυτής της αρχής . Έτσι κάνεις λάθος εάν αγαπάς τον εαυτό σου ,ένα κακό, από το οποίο δεν θα είσαι ελεύθερος ,εάν δεν αγαπάς τον πλησίον σου κατά τον ίδιο τρόπο ,δηλαδή παύοντας να αγαπάς τον εαυτόν σου .Αλλά εάν κάνεις αυτό ,αυτός ο Νόμος επίσης θα εκπνεύσει ,γιατί αυτό δεν θα είναι αναγκαίο να αγαπάς ένα άλλο πρόσωπο ,καθώς εσύ αγαπάς τον εαυτόν σου ,εφόσον όχι πλέον αγαπάς τον εαυτόν σου .Ούτε θα είναι αυτό αναγκαίο για σένα να αγαπάς τον εαυτό σου ,καθώς εσύ κάνεις στον πλησίον σου ,εφόσον από αυτό ακριβώς το γεγονός εσύ τώρα πάρα πολύ αληθινά αγαπάς τον εαυτό σου και όλοι σε ανταπόδοση αγαπούν εσένα . Παρατηρείστε την προστακτική γλώσσα του Αποστόλου . Αυτός δεν λέει : << αυτοί θα όφειλαν να αρέσουν σε εμάς>>, αλλά << εμείς θα οφείλαμε να αρέσουμε στους άλλους >>. Γιατί εάν αυτοί ήταν ευάρεστοι προς εμάς ,δεν θα ήταν πλέον αναγκαίο να βαστάζουμε την ασθένειά τους ,δηλαδή να υπομένουμε τις δυσάρεστες ποιότητές τους .Αλλά αντιθέτως ,εμείς θα οφείλαμε να αρέσουμε στους άλλους ,καθώς διαβάζουμε στην 1 Κορινθ 10,32-33 : << Μην δίνετε προσβολή στους Ιουδαίους ή στους Έλληνες ή στην

Εκκλησία του Θεού ,ακριβώς καθώς εγώ προσπαθώ να αρέσω σε όλους τους ανθρώπους ,σε κάθε τι που εγώ κάνω >>. Ο ευλογημένος Αυγουστίνος μιλά περί αυτού εξαίσια και με πληρότητα σε κήρυγμα επί των λόγων του Κυρίου μας , λέγοντας γιατί ένα πρόσωπο θα όφειλε να κάνει αυτό ,δηλαδή καθώς ο Απόστολος λέει εδώ στο ίδιο απόσπασμα , <<μη ζητώντας το δικό μου συμφέρον ,αλλά εκείνο των πολλών ,ώστε αυτοί να μπορούν να είναι σωσμένοι >>[1 Κοριν 10,33] . Γιατί αυτός είναι αντιτιθέμενος προς την παροιμία <<Ουδείς μπορεί να αρέσει στον καθένα>>. Πράγματι , αυτός είναι αρέσκοντας σε όλους τους ανθρώπους ,δηλαδή κατά την σημασία ότι αυτός κάνει τόσα πολλά ,όσα αυτός μπορεί ,ώστε να δύναται να είναι αρεστός σε όλους τους ανθρώπους κατά ένα αρμόζοντα τρόπο . Και σαν ένα αποτέλεσμα αυτός επίσης συνεχίζει λέγοντας : <<εις το αγαθόν >>, δηλαδή προς το αγαθόν ,που σημαίνει ,ώστε το πρόσωπο να μπορεί να κινηθεί στην κατεύθυνση του αγαθού ,το οποίο είναι ευάρεστο ΄ όχι προς το αγαθό καθ΄ εαυτό ,αλλά προς <<οικοδομή αυτού >>, δηλαδή προς το αγαθό που οικοδομεί ,αφού υπάρχουν επίσης αγαθά πράγματα τα οποία δεν οικοδομούν . Και εμείς πρέπει να σημειώσουμε ότι ο Απόστολος έχει ένα τρόπο που αντιτάσσει την οικοδομή ,με την παροχή προσβολής και αντιστρόφως ,καθώς επίσης λέει πιο πάνω { Ρωμ 14,14] : << Να επιδιώκουμε οτιδήποτε κάνει υπέρ της ειρήνης >> [δηλαδή ,αυτοί να μην είναι προσβεβλημένοι] <<και υπέρ της αμοιβαίας οικοδομής >>, [δηλαδή αυτοί να μπορούν να μην είναι καμωμένοι να σκοντάφτουν] -- ειρήνη σαν το αντίθετο της προσβολής ,οικοδομή σαν το αντίθετο της πρόκλησης παραπατήματος ,λαμβάνοντας την φροντίδα του ασθενούς σαν το αντίθετο του αδυνατίσματος αυτών –. Έτσι έχει χρησιμοποιήσει αυτές τις τρείς έννοιες πιο πάνω , [Ρωμ 14,21]: << να κάνεις τον αδελφό σου να σκοντάφτει >> , [δηλαδή αυτός να ταραχθεί μάλλον ,παρά να είναι εν ειρήνη] ή <<να είναι ανατρεπόμενος >> ,[δηλαδή αυτός να πέφτει ,αντί να υπάρχει οικοδομούμενος και έτσι να γίνεται χειρότερος] ή <<να είναι αδυνατισμένος >>, [δηλαδή το αντίθετο τού να υπάρχει προσδεχόμενος .]

3 . << Οι κατηγορίες εκείνων που Σέ κατηγορούν >>. Αυτό παραπέμπει όχι μόνο προς τις κατηγορίες των Ιουδαίων ,γιατί τότε δεν θα εφάρμοζε σε ότι είναι υπάρχοντας συζητημένο . Γιατί ο Απόστολος θέλει να φέρει τον Χριστό εντός σαν ένα παράδειγμα, σαν ένας που έφερε τις ασθένειες όλων ,καθώς ο Ισαϊας 53,4 ; << Βεβαίως Αυτός έχει βαστάξει τις λύπες μας και έφερε τις αμαρτίες μας >> . Ομοίως κατά την ίδια σημασία λέει στους Φιλιπ 2,5 : << Έχετε αυτό το φρόνημα μεταξύ σας ,το οποίο είναι το φρόνημα επίσης εν Χριστώ Ιησού >>.Γιατί καθώς εμείς δοξάζουμε τον Θεό όταν κάνουμε καλό -- << ώστε αυτοί να μπορούν να βλέπουν τα καλά σας έργα >>. Αυτός λέει στον Ματθ 5,16 << και να δώσουν Δόξα προς τον Πατέρα σας που είναι στον Ουρανό >>-- έτσι ομοίως με τα κακά έργα ατιμάζουμε τον Θεό και καλούμε κάτω κατηγορίες και μομφές επ΄ Αυτού ,δηλαδή δίνουμε ευκαιρία για κατηγορία ,καθώς αυτός λέει πιο πάνω στο 2,23-24 : << Εσύ ατιμάζεις τον Θεό δια της παραβάσεως του Νόμου ,καθώς είναι γραμμένο, << το όνομα του Θεού είναι βλασφημούμενο μεταξύ των Εθνικών εξ αιτίας σας >>. Όθεν ,εμείς επίσης προσευχόμαστε : <<Δοξασμένο να είναι το όνομά Σου >>, δηλαδή αυτό να δύναται να είναι τιμώμενο και φοβούμενο σαν ιερό . Κάποιος ίσως θα θέλει ο όρος <<κατηγορίες >>να είναι εννοημένος σαν οι υπάρχουσες τιμωρίες να είναι ξεπληρωμένες εξ αιτίας των αμαρτιών μας, οι οποίες έπεσαν επί Αυτού . Αλλά αυτός δεν μπορεί να ξεφύγει του γεγονότος ,ότι οι τιμωρίες δεν κατηγορούν τον Θεό ,αλλά η ενοχή μας το κάνει . Συνεπώς η ενοχή μας έχει πέσει επί Αυτού ,δηλαδή Αυτός έχει ξεπληρώσει την ποινή γι΄αυτό και έχει κάνει ικανοποίηση υπέρ ημών. Εάν Αυτός είχε θελήσει να αρέσει στον εαυτό Του και να αγαπά τον εαυτόν Του ,σίγουρα δεν θα είχε κάνει ό,τι Αυτός έκανε . Αλλά τώρα μας έχει αγαπήσει και μίσησε και ταπείνωσε τον εαυτόν Του ,Αυτός έχει πλήρως εγκαταλείψει τον εαυτόν Του για εμάς . Έτσι η αγάπη είναι η αιτία γιατί ο πλησίον μας δεν είναι δυσάρεστος σε εμάς και γιατί εμείς μπορούμε να έχουμε υπομονή με

αυτόν . Η αγάπη δεν μας επιτρέπει να αρέσουμε στους εαυτούς μας ,εφόσον αυτή είναι η ίδια υπομονετική και χωρίς αυτήν κάθε υπεροπτικά δίκαιο πρόσωπο είναι ανυπόμονο και αυτό-ευάρεστο .Έτσι αυτός είναι λέγοντας ότι αυτά τα πράγματα ειπώθηκαν σε σχέση με τον Χριστό και εν τούτοις έχουν γραφεί <<για την διδασκαλία μας >>, <<ώστε δι΄ υπομονής >>με τον πλησίον μας << και την ενθάρρυνση των Γραφών, εμείς να μπορούσαμε να έχουμε ελπίδα >> .

4 . << ώστε δια της σταθερότητας και της ενθάρρυνσης των Γραφών >> . Τί εξαίσιος συνδυασμός ,ότι η ελπίς είναι δυνατή δια μέσου υπομονής και παρηγοριάς της Γραφής ! Να είστε σίγουροι , η ελπίς δεν είναι ένα υλικό πράγμα . <<Γιατί ποιος ελπίζει για ό,τι αυτός βλέπει ? >> [Ρωμ 8,24] . Η ελπίς συνεπώς μετακινεί όλα τα υλικά πράγματα . Όθεν ,εμείς χρειαζόμαστε υπομονή .Και στη θέση των υλικών πραγμάτων ,Αυτός μας δίνει τον Λόγο της παρηγοριάς ,δια του οποίου είμαστε υποβασταζόμενοι ,ώστε δεν στερούμαστε σε υπομονή . Έτσι το να εγκαταλείπουμε ένα απτό πράγμα εξ αιτίας των Λόγων και της Γραφής είναι αληθινά μια μεγάλη εντολή . Και οι άνθρωποι δεν κάνουν αυτό εάν δεν έχουν πεθάνει προς όλα τα υλικά πράγματα ,τουλάχιστον στα αισθήματά τους ,αν και πρακτικά αυτοί ακόμα τα χρησιμοποιούν εξ αναγκαιότητας μάλλον , παρά προθύμως . Αυτοί είναι οι Χριστιανοί που έχουν ακούσει την δήλωση του Δασκάλου τους : <<οποιοσδήποτε δεν απαρνείται όλα αυτά που αυτός έχει ,δεν μπορεί να είναι μαθητής Μου >> [Λουκάς 14,33] . Αυτοί είναι <<εκείνοι που συναλλάσσονται με τον κόσμο ,καθώς εάν αυτοί να είχαν ουδεμία συναλλαγή με αυτόν >> [1 Κορινθ 7,31] και κάνουν τα καλά τους έργα, καθώς εάν δεν ήταν κάνοντας αυτά .Γιατί κάνουν όλα αυτά τα πράγματα προς τον Θεό ,τον οποίο υπηρετούν σε όλα τα ζητήματα ,ζητώντας ουδέν δικό τους σ΄ αυτά .

7 . <<Προσλαμβάνετε ο ένας τον άλλο ,λοιπόν ,καθώς ο Χριστός προσέλαβε εσάς στην δόξα του Θεού >> ,δηλαδή προς δόξα Θεού ή ώστε ο Θεός να δύναται εξ αυτού να είναι δοξασμένος .Η δόξα Θεού είναι ένα θαυμαστό πράγμα ! Γιατί Αυτός είναι δοξασμένος όταν αμαρτωλοί και ασθενείς είναι προσδεχόμενοι . Γιατί η δόξα Του κείται στο γεγονός ότι Αυτός είναι ο ευεργέτης μας . Συνεπώς αυτό είναι για την δόξα Του ,δηλαδή μια ευκαιρία για την καλοσύνη Του ,όταν εκείνοι είναι φερμένοι εις Αυτόν που θα δεχθούν τις ευλογίες Του .Έτσι εμείς δεν πρέπει να φέρουμε τον δυνατό ,τον άγιο ,τον σοφό .Γιατί σ΄ αυτούς ο Θεός δεν μπορεί να είναι δοξασμένος, αφού Αυτός δεν μπορεί να είναι μια ευλογία σ΄ αυτούς ,επειδή δεν τον χρειάζονται .

10 . << Ευφρανθείτε , ώ Εθνικοί ,μαζί με τον λαό Του >> . Ο Λύρα νομίζει ότι το υπόβαθρο αυτής της δήλωσης είναι ο Ισαϊας 35,1 : << η έρημη και ξερή Γη οφείλει να είναι ευτυχής >> . Άλλοι νομίζουν ότι αυτό είναι ο Ισαϊας 44,23 : << Κραυγάσατε από χαρά ώ πέρατα της Γης >> . Αλλά κατά την γνώμη μου ο Ισαϊας 66,10 είναι η πηγή : << Ευφρανθείτε με την Ιερουσαλήμ και να είστε ευτυχείς γι΄ αυτήν ,όλοι εσείς που την αγαπάτε >> . Γιατί όταν αυτός ο Λόγος έρχεται μπροστά από την Ιερουσαλήμ ,δηλαδή από τον λαό του Θεού σε άλλους ,αυτός πηγαίνει σε κανένα άλλο παρά στους Εθνικούς ,που δεν είναι Ιερουσαλήμ ,που είναι αυτό το οποίο ο Απόστολος είναι λέγοντας όταν προσθέτει την λέξη <<Εθνικοί >> και ερμηνεύει <<Ιερουσαλήμ >>με <<λαό του >> . Από την άλλη μεριά ,εάν αυτός χρησιμοποιεί μόνο την Προφητική σημασία ,η προφητεία φαίνεται να είναι ένα συμπύκνωμα αρκετών Ψαλμών ,τέτοιο καθώς ο Ψαλμός 67,4 : << Ας είναι τα Έθνη ευτυχή και ας τραγουδούν από χαρά, γιατί Σύ ταιριάζει να κρίνεις τους ανθρώπους με ισότητα >> και ο Ψαλμός 97,1 : << Ο Κύριος Βασιλεύει ΄ ας ευφραίνετε η Γη ΄ ας είναι τα πολλά νησιά ευτυχή >>.

12 . << η ρίζα του Ιεσσαί οφείλει να έλθει >>. Καθώς έχουμε πει στα σχόλια ,ο όρος <<ρίζα >> δεν παραπέμπει εδώ στον ίδιο τον Ιεσσαί ,αλλά στον Χριστό ,επί τη βάσει του Ισαϊα 53,2 .Διαφορετικά αυτός θα όφειλε να έχει πει : << η ράβδος του Ιεσσαί >>ή << ο ανθός του Ιεσσαί >> ,καθώς ο Ισαϊας 11,1 κάνει : <<. Εκεί οφείλει να έλθει ένας βλαστός από το κούτσουρο του Ιεσσαί ,κ.λ.π. >> .Ομοίως στην Αποκάλυψη 22,16 : <<Εγώ είμαι η ρίζα του Δαυίδ >> .Συνεπώς ο Χριστός σύμφωνα προς την σάρκα έχει

την ρίζα Του στον Δαυίδ και τους Πατριάρχες ,από τους οποίους Αυτός έχει εγερθεί, αλλά σύμφωνα προς το Πνεύμα Αυτός ο ίδιος είναι η ρίζα από την οποία έχει εγερθεί η Παγκόσμιος Εκκλησία .Κατά την πρώτη σημασία Αυτός είναι ο ανθός ,αλλά κατά την δεύτερη σημασία αυτοί είναι τα άνθη Του . Επιπροσθέτως εμείς θα οφείλαμε να βγάλουμε μια παρατήρηση στο πώς οι μεταφράσεις συμφωνούν η μια με την άλλη . Ο ευλογημένος Ιερώνυμος διαβάζεται : << που στέκει αντί σημαίας του λαού >> [Ισαίας 11,10] . Η Σεπτουαζίντ [μετάφραση στα Ελληνικά της Βίβλου από Εβδομήκοντα] διαβάζεται : << που θα εγερθεί ώστε Αυτός να μπορούσε να είναι ο Πρίγκηπας των Εθνικών . Ο Παύλος λέει : <<Αυτός που εγείρεται για να κυβερνά τους Εθνικούς >>. Αλλά αυτός που στέκει σίγουρα έχει εγερθεί και αυτός που είναι μια σημαία προς τον λαό είναι βεβαίως οδηγώντας αυτούς .Συνεπώς Αυτός είναι μια σημαία εις τρόπον ώστε οι Εθνικοί να δύνανται να είναι οδηγημένοι προς Αυτόν . Και εδώ έχουμε μια έκφραση της φύσης της Κυβέρνησης του Χριστού ,γιατί είναι μια Κυβέρνηση εντός της Πίστεως ,εντός ενός συμβόλου ,εντός πραγμάτων που δεν φαίνονται ,όχι κατά ένα υλικό τρόπο . Οι Πρίγκηπες του κόσμου ,ωστόσο, κυβερνούν τον λαό κατά ένα υλικό τρόπο ,δηλαδή δια της σωματικής τους παρουσίας και με υλικά πράγματα . Και έτσι η έκφραση <<αυτοί οφείλουν να ικετεύουν Αυτόν>>[Ισαϊας 11,10] μπορεί εύκολα να είναι εναρμονισμένη με <<εις Αυτόν οφείλουν αυτοί να ελπίζουν >>[Ρωμ 15,12] ,γιατί αυτός που ικετεύει ,κάνει έτσι εντός ελπίδας . Και η έκφραση <<ο τόπος της αναπαύσεώς Του θα είναι τιμή >>[Ισαϊας 11,10]. ,δηλαδή δόξα ,την οποία ο Ιερώνυμος νομίζει ότι είναι μεταφράζοντάς την πιο καθαρά όταν λέει : <<Και το μνήμα Του οφείλει να είναι ένδοξο >> κατά την σημασία ότι κατά την Λατινική συνήθεια η λέξη <<ανάπαυση>> [requies] δεν μαρτυρεί συνήθως τον ύπνο του θανάτου . Αλλά κατά τον τρόπο της σκέψης μου αυτό φαίνεται να κάνει την έκφραση ακόμα περισσότερο σκοτεινή . Γιατί επί τη βάσει αυτού ,κάποιοι καταλαβαίνουν ότι το μνήμα του Χριστού ήταν ένδοξο ,επειδή ήταν κομμένο από πέτρα και Αυτός ο ίδιος είχε υπάρξει αλιμένος με πολύτιμες αλειφές ,μολονότι μήτε ο ευλογημένος Ιερώνυμος ,μήτε η Σεπτουαζίντ, μήτε το Πνεύμα ήθελαν να λένε αυτό ΄ αλλά ο ευλογημένος Ιερώνυμος ήταν προσπαθώντας να περιγράψει την δόξα του περιεχομένου δια μέσου του δοχείου .Γιατί το νόημα είναι ότι ο θάνατος και ο τάφος του Χριστού θα είναι τιμημένος και δοξολογημένος από άκρη σε άκρη σε όλο τον κόσμο για πάντα .Εν τούτοις αυτό είναι φυσικώς αντίθετο προς τον θάνατο ,αφού ο θάνατος και ο τάφος των άλλων ανθρώπων κανονικά σέρνει μακριά ,μαζί με αυτούς την δόξα και φήμη και τιμή και θάβει αυτά <<των οποίων ακριβώς η μνήμη έχει χαθεί με ένα θόρυβο >>[Ψαλμός 9,6] Αλλά εδώ το αντίθετο συνέβει : Αυτός ήταν όχι μόνο μη καταβροχθισμένος από τον θάνατο και τον τάφο , αλλά Αυτός έκανε τον δικό του θάνατο ένδοξο .

13 . <<. Είθε ο Θεός της ελπίδας να σας γεμίσει >> . Τί θαυμάσιος τίτλος ο Θεός της ελπίδας . Αλλά αυτό είναι ένα σημείο δια του οποίου ο Απόστολος διακρίνει μεταξύ ψεύτικων Θεών και του αληθινού Θεού . Γιατί οι ψεύτικοι Θεοί είναι δαίμονες ,Θεοί υλικών πραγμάτων ,επειδή αυτοί κατέχουν εκείνους τους ανθρώπους που στην εμπιστοσύνη τους σε υλικά πράγματα δεν γνωρίζουν πώς να ελπίζουν . Γιατί αυτός που βασίζεται επί του αληθινού Θεού ,όταν όλα τα υλικά πράγματα λαμβάνονται μακριά ,ζει μόνο από καθαρή ελπίδα . Συνεπώς ο <<Θεός της ελπίδας >>είναι το ίδιο καθώς ο Θεός εκείνων που ελπίζουν .Γιατί Αυτός δεν είναι ο Θεός εκείνων που είναι δειλοί και απελπισμένοι ,αλλά μάλλον ο εχθρός τους και ο δικαστής τους . Και εν συντομία Αυτός είναι ο <<Θεός της ελπίδας >>επειδή είναι ο μοναδικός που χορηγεί ελπίδα . Αυτός είναι τούτο ακόμα περισσότερο ,επειδή η ελπίδα μόνο τον λατρεύει, γιατί καθώς είναι καλεσμένος ο <<Θεός του Αβραάμ ,του Ισαάκ και του Ιακώβ >> και << ο Θεός του Ισραήλ>> ,έτσι επίσης είναι καλεσμένος << ο Θεός της ελπίδας >>, επειδή όπου υπάρχει ελπίς ,εκεί είναι λατρεμένος.

<< με πάσα χαρά και ειρήνη >>, δηλαδή με μια ευελπιστούσα συνείδηση και με

αμοιβαία ομόνοια . Αυτός θέτει την χαρά πρώτα και έπειτα ειρήνη ,επειδή η χαρά κάνει έναν άνθρωπο ειρηνικό και συγκροτημένο στον εαυτό του και όταν έχει γίνει συγκροτημένος , είναι εύκολο γι΄ αυτόν να κάνει ειρήνη με άλλους . Αλλά αυτός που είναι λυπημένος και αναστατωμένος ,εύκολα ανατρέπεται από τους άλλους και είναι ενός τρικυμιώδους Νού. Όμως όλα αυτά τα πράγματα λαμβάνουν χώρα << εν τω πιστεύειν>> ,επειδή η χαρά μας και η ειρήνη δεν συνίσταται σε κάτι υλικό ,αλλά είναι εκείθεν των υλικών πραγμάτων ,στην ελπίδα . Διαφορετικά ο Θεός της ελπίδας δεν θα τα έδινε ,γιατί Αυτός δίνει καλά πράγματα τα οποία είναι κρυμμένα ,χαρά εντός της λύπης και της προσωπικής θλίψης , ειρήνη εν τω μέσω της ταραχής και του εξωτερικού διωγμού .Όπου η Πίστη είναι ελλείπουσα ,ένα πρόσωπο πέφτει σε λύπη και διωγμό ,επειδή τα υλικά πράγματα στα οποία αυτός έχει τοποθετήσει την εμπιστοσύνη του ,καίτοι αυτά ήταν διαθέσιμα ,τον απογοήτευσαν . Αλλά ο διωγμός προκαλεί την ελπίδα να αφθονεί ,καθώς αυτός είπε πιο πάνω ,στο κεφάλαιο 5,9:<< Η δοκιμασία παράγει ελπίδα >> .Και αυτό είναι <<δια της δυνάμεως του Αγίου Πνεύματος >> .Αυτό δεν είναι επειδή εμείς εμπιστευόμαστε στις ικανότητές μας που <<η δοκιμασία παράγει ελπίδα >>,αφού τότε θα είμασταν ακόμα ασθενείς και αδύναμοι από τους διωγμούς , αλλά <<το Πνεύμα μάς βοηθά στην ασθένειά μας>> έτσι ώστε μπορούμε ,όχι μόνο να αντέχουμε , αλλά είμαστε κατασκευασμένοι τέλειοι και θριαμβευτές .

14 . << εσείς οι ίδιοι είστε γεμάτοι καλοσύνη >> . Σημειώστε την προσεκτική τάξη των παρατηρήσεών του : <<γεμάτοι >> πρώτα <<καλοσύνης >> , έπειτα <<πεπληρωμένοι με πάσαν γνώση >> . Γιατί η γνώση, χωρίς την αγάπη η οποία οικοδομεί ,,φουσκώνει με υπερηφάνεια έναν άνθρωπο . Ούτε μπορούν αυτοί <<να διδάσκουν ο ένας τον άλλο >> ,εάν δεν είναι πρώτα πεπληρωμένοι με αγάπη ή καλοσύνη . Γιατί η γνώση , εάν αυτή είναι όλη εκ του εαυτού της ,μένει περιορισμένη στον εαυτό της και φουσκώνει από υπερηφάνεια και δεν καταδέχεται να διδάξει έναν άλλο ,αλλά μόνο επιθυμεί να είναι βλεπόμενη και περιφρονεί τους άλλους . Αλλά η αγάπη ξεχειλίζει με γνώση και οικοδομεί . Μήτε ,ωστόσο ,ταιριάζει η αγάπη ,χωρίς την γνώση ,να οικοδομεί .Να είστε σίγουροι ,μία άγια απλότης που προέρχεται από μια αξιέπαινη και υποδειγματική ζωή ταιριάζει να οικοδομεί ,πλην μια εκπαιδευμένη αγάπη κάνει έτσι με αμφότερα ,εντός του εαυτού της και εντός του Λόγου της ,ενώ η γνώση με αμφότερα ,δια του παραδείγματός της και δια του μηνύματός της προσβάλλει και δεν διδάσκει .Έτσι η αγάπη, σε συντροφιά με την γνώση και η γνώση αυτή καθ΄ εαυτή, είναι πλήρως αντίθετες η μια στην άλλη .Η γνώση καθ΄ εαυτήν ζητά το δικό της, είναι ικανοποιημένη με τον εαυτό της και περιφρονεί τους άλλους ανθρώπους ΄ έτσι αυτή δεν φοβάται να προκαλέσει προσβολή δια του παραδείγματός της και εν τούτοις αρνείται να δώσει λογαριασμό ούτε με ένα μοναδικό λόγο . Αλλά η αγάπη αντίθετα, διδάσκει δια του Λόγου της και ακόμα και αναχαιτίζεται από κάθε έργο που αυτή δεν θα είναι ικανή να διδάξει ,έμπροσθεν ενός λόγου που είναι προσβλητικός .

17 . << Εν Χριστώ Ιησού ,λοιπόν ,εγώ έχω αιτία να καυχώμαι >>. .Με αυτή την έκφραση ο Απόστολος είναι προσπαθώντας να πεί ότι δεν είναι αυτός ο ίδιος που μιλά ή εκτελεί τα πράγματα τα οποία αυτός μιλά ή κάνει <<στην υπακοή των Εθνικών>> [στοίχος 18] , αλλά ο Χριστός ,καθώς λέει στην 2 Κορινθ 13,2 : << Ζητείται μαρτυρία ότι ο Χριστός είναι μιλώντας εντός εμού ? >> .Έτσι ομολογεί ότι ο ίδιος δεν τολμά να λέει οτιδήποτε ,εκτός οτιδήποτε ο Χριστός μιλά εντός αυτού . Και προκαλεί την λέξη <<μιλά>> να αντιστοιχεί με την λέξη, Αυτός <<εργάζεται>> ,έτσι σαν να εκφράζει την ιδέα αμφοτέρων, του Λόγου και του έργου .Γιατί είναι το ίδιο ,καθώς εάν ήταν λέγοντας : << Εγώ δεν τολμώ να μιλώ ή να κάνω οτιδήποτε ,εκτός αυτό το οποίο ο Χριστός μιλά και κάνει δια μέσου εμού >> ΄ αλλά με σκοπό να αποφύγει την πολυλογία ,αφού στο πρώτο μέρος είχε συζητήσει το ζήτημα της <<ομιλίας >> δεν ήταν αναγκαίο να προσθέσει την ιδέα της <<εργασίας >>,επειδή θέτει αυτό στο δεύτερο μέρος . Και εδώ δεν ήταν αναγκαίο να επαναλάβει την <<ομιλία >> , αφού

αυτός που εργάζεται ,θα μιλά δια του τρόπου τούτου πολύ περισσότερο περί Αυτού, επειδή είναι ακόμα πιο εύκολο να μιλά ,παρά να κάνει κάτι . Επιπλέον ,αφού η εργασία περικλείει αμφότερα ,την ομιλία και την πράξη ,αυτός ήθελε να τονίσει ειδικά << τί ο Χριστός έχει κατεργασμένο δια μέσου εμού >> με σκοπό να μπορούσε να εκφράσει ότι όχι μόνο η ομιλία του ,αλλά επίσης κάθε τι που αυτός ήταν κάνοντας, ήταν του Χριστού . Ωστόσο εγώ δεν είμαι απληροφόρητος ότι κατά την γνώμη άλλων, ο Απόστολος είναι μιλώντας κατ΄ αυτόν τον τρόπο με σκοπό να αποκλείσει όλη την αλαζονεία ,υποδεικνύοντας ότι μολονότι αυτός καυχάται ενώπιον του Θεού εντός του Χριστού ,εν τούτοις δεν τολμά να καυχάται επί των πραγμάτων στα οποία οι ψεύτικοι Απόστολοι καυχώνται ,δηλαδή σε κάτι που ο Θεός δεν είναι εργαζόμενος σ΄ αυτούς, γιατί αυτοί υπερηφανεύονται σε σχέση με πράγματα που αυτοί δεν έχουν κάνει και που ο Θεός δεν έχει κάνει σ΄ αυτούς . Αλλά η πρώτη ερμηνεία φαίνεται σ΄ εμένα να είναι περισσότερο λογική , ήτοι ότι η αρνητική έκφραση στέκει ,αντί μιας καταφατικής τέτοιας ,την οποία η ακολουθούσα δήλωση υποδεικνύει : << στην υπακοή των Εθνικών >> .Γιατί ο Χριστός δεν πήγαινε <<να εργάζεται ουδέν >> στην <<υπακοή των Εθνικών >>,αλλά Αυτός εκτέλεσε όλα τα πράγματα δια του Αποστόλου και σ΄ αυτά ο Απόστολος εκαυχήθει ,όχι στα πράγματα που αυτός ο ίδιος έκανε . Έτσι η σημασία είναι : << Εγώ καυχώμαι επειδή είμαι ένας διάκονος προς τους Εθνικούς, καθαγιάζοντας το Ευαγγέλιο . Και καυχώμαι επειδή δεν έκανα αυτό εγώ ,αλλά ο Χριστός το έκανε δια μέσου εμού και δια μέσου Αυτού συμβαίνει ότι αυτή η δική μου καύχηση είναι έγκυρη ακόμα και ενώπιον του Θεού .

20 . << Και εγώ έχω έτσι κηρύξει το Ευαγγέλιο >> . Ο μεταφραστής φαίνεται να υπήρξε φοβισμένος ότι θα μπορούσε να ηχήσει προσβλητικός ο τρόπος που ο Απόστολος το είπε .Γιατί αυτός ξεκάθαρα λέει στα Ελληνικά : << Εγώ έχω υπάρξει φιλόδοξος να κηρύξω το Ευαγγέλιο >> . Και δεν είναι η περίπτωση όπου η λέξη <<φιλόδοξος >> είναι χρησιμοποιημένη στην κατάχρηση της σημασίας της ,καθώς όταν ο Πλίνιος μιλά περί του Ιορδανού : <<Στο μέτρο που οι τοπικοί χώροι επιτρέψουν ,αυτός είναι << ambitiosus >> [έτσι η λέξη <<ambitiosus>> χρησιμοποιείται κατά την σημασία ότι ένα πρόσωπο επιθυμεί να συμπεριλάβει πολλούς τόπους και μοχθεί να εντείνει και να διευρύνει τον εαυτό του παντού ,καθώς όταν ένα ποτάμι ξεχειλίζει και απλώνεται σε πολλούς χώρους] . Αλλά <<φιλοτιμούμενος >> ,δηλαδή <<επιθυμώντας την δόξα ή την τιμή >> χρησιμοποιείται εδώ .Συνεπώς για την λέξη μας <<έχω κηρύξει >> υπάρχουν δύο εκφράσεις στα Ελληνικά , ήτοι << έχω υπάρξει φιλόδοξος { ambitiosus] να κηρύξω >> ή << ωθούμενος δια μιας επιθυμίας για τιμή ,εγώ έχω κηρύξει >> .Και τώρα ποια είναι η απάντηση σ΄ αυτό το ερώτημα ? . Ήταν ο Απόστολος φιλόδοξος ? . Είναι αυτός εδώ δίνοντας σε φιλόδοξους ανθρώπους ένα παράδειγμα με το οποίο να υπερασπίζουν τους εαυτούς τους ? .Θεός φυλάξει ! . Γιατί προηγουμένως αυτός είχε πει : << Εν Χριστώ Ιησού ,λοιπόν ,έχω αιτία να είμαι υπερήφανος για το έργα μου >> [στοίχος 17] και στην 1 Κορινθ 9,15 : << Γιατί εγώ θα ήθελα μάλλον να πεθάνω ,παρά να μου έχει ματαιώσει κάποιος το πεδίο μου για καύχηση >> .Εάν αυτός ήταν ζητώντας αυτή την τιμή χάριν του εαυτού του , αυτή η τιμή θα ήταν μηδέν και κενή . Αλλά αυτός βεβαίως την ζήτησε για χάρη των άλλων ,δηλαδή καθώς ακολουθεί :

Πρώτον ,ώστε το Αποστολικό του κύρος να μην μπορούσε να είναι μειωμένο ,που θα ήταν ένα εμπόδιο προς την Πίστη των Εθνικών, προς τους οποίους είχε υπάρξει διαταγμένος σαν Απόστολος ,καθώς είναι υποδεικνυόμενο στα σχόλια .

Δεύτερον , αυτός λέει αυτά τα πράγματα από μια υπεραφθονία αγάπης ,δηλαδή επειδή επιθυμούσε να σώσει όσο το δυνατόν περισσότερους ,έτσι αυτός δεν θέλησε να κηρύξει σε κάποιο χώρο όπου ο Χριστός είχε ήδη καταστεί γνωστός ,μήπως εν τω μεταξύ ήταν εμποδισμένος από το κήρυγμα προς εκείνους που δεν γνώριζαν Αυτόν. Και υποδεικνύει αυτό παραθέτοντας τον Ισαΐα :<< αυτοί οφείλουν να εννοούν, οι οποίοι ουδέποτε έχουν ακούσει περί Αυτού >> [στοίχος 21] [Ισαΐας 52,15], καθώς

εάν να λέει : <<Είναι ανάγκη να κηρύξω τον Χριστό όπου Αυτός δεν είναι γνωστός ,μη τυχόν και είναι κηρυγμένος όπου είναι γνωστός και ο χρόνος να ήταν χαμένος ,όταν Αυτός θα μπορούσε να είναι κηρυγμένος σε άλλους>> . Αυτό δεν είναι επίσης χωρίς σημασία που δεν λέει :<< όπου οι άλλοι Απόστολοι κήρυξαν ,εγώ δεν κήρυξα >> ,γιατί αυτό θα είχε υπάρξει ένα σημείο ενός φιλόδοξου και υπερήφανου ανθρώπου ,καθώς εάν αυτός περιφρονούσε να κηρύξει όπου οι άλλοι είχαν κηρύξει , αλλά μάλλον αυτός λέει : << όπου ο Χριστός δεν έχει υπάρξει ήδη ονομασμένος >> ,για να υποδείξει ότι είχε συγκρατηθεί από το να κηρύξει όπου δεν ήταν αναγκαίο ,με σκοπό να κηρύξει εκεί που ήταν . Αλλά σε όλα αυτά τα σημεία έχουμε επαρκή λόγο υπέρ του να κάνει ό,τι αυτός έκανε, αλλά όχι εν τούτοις για την χρησιμοποίηση του της λέξης <<φιλοτιμούμενος >> .Γιατί ένα πρόσωπο μπορεί να κάνει όλα αυτά τα πράγματα, ακόμα και αν αυτός δεν λέει ότι είναι επιθυμώντας τιμή . Αλλά τώρα αυτός είναι λέγοντας σαφώς ότι έχει κάνει αυτά τα πράγματα εκ του ζήλου για τιμή και δόξα. Συνεπώς εμείς δεν πρέπει να ρωτάμε εδώ σε τί έκταση έκανε αυτά τα πράγματα ,όχι εκ μίας επιθυμίας για δόξα , αλλά μάλλον τί αυτή η δόξα ήταν . Συνεπώς :
Τρίτον , εμείς πρέπει να σημειώσουμε ότι να κηρύττει κάποιος το Ευαγγέλιο ήταν ένα περιφρονημένο και ατιμωτικό καθήκον ,ακριβώς καθώς είναι ακόμα ,κενό από όλη την τιμή και την δόξα ,εκτεθειμένος σε κάθε είδος βρισιάς ,κατηγορίας ,διωγμού κ.λ.π. σε τέτοιο βαθμό που ο Χριστός λέει : << οποιοσδήποτε ντρέπεται για μένα ενώπιον των ανθρώπων , εγώ θα είμαι εντρεπόμενος γι΄ αυτόν ενώπιον των αγγέλων του Θεού >> [Λουκάς 9,26] . Και ο Ιερεμίας [20,8] ομολογεί ότι ο Λόγος του Θεού <<έχει γίνει μια κατηγορία και ένας χλευασμός όλες τις μέρες , μακροχρόνια >> .Και ο Ψαλμός 14,6 λέει : <<εσείς θα θέλατε να συγχύζεται τα σχέδια του φτωχού , αλλά ο Κύριος είναι το καταφύγιό του >>. Και επίσης ο Χριστός ομολογεί παντού στους Ψαλμούς ότι Αυτός ήταν περιφρονημένος και ότι <<η ντροπή είχε καλύψει το πρόσωπό Του >> [Ψαλμός 69,7].Ομοίως Αυτός λέει : << Θεέ ,Σύ γνωρίζει την αφροσύνη Μου >> [Ψαλμός 69,5] και την ανευλάβεια η οποία έχει υπάρξει συσσωρευμένη επάνω Μου. Και ό,τι συμβαίνει στον Χριστό ,που είναι η αλήθεια, γιατί ο Χριστός είναι η αλήθεια ,αυτό επίσης συμβαίνει στους διακόνους του Χριστού, δηλαδή εξ αιτίας της αλήθειας ,καθώς διαβάζουμε στην 1 Κορινθ 4, 9-10 : << Γιατί εγώ νομίζω ότι ο Θεός έχει αποδείξει εμάς τους Αποστόλους σαν τους τελευταίους όλων, σαν ανθρώπους καταδικασμένους σε θάνατο ΄ επειδή εμείς έχουμε γίνει θέαμα προς τον κόσμο, σε αγγέλους και ανθρώπους .Εμείς είμαστε ανόητοι για χάρη του Χριστού, αλλά εσείς είστε σοφοί εν Χριστώ . Εμείς είμαστε ασθενείς ,αλλά εσείς είστε ισχυροί>>. Και αυτός λέει λίγο αργότερα [στοίχος 13]: << Εμείς έχουμε γίνει και είμαστε τώρα σαν τα απόβλητα του κόσμου , τα άχρηστα όλων των πραγμάτων >>.
Συνεπώς ,αφού το κήρυγμα του Ευαγγελίου δεν είναι ένα ζήτημα τιμής ,με θαυμάσια και Αποστολική αγάπη ,αυτός θεωρεί αυτό το οποίο είναι η ντροπή του σαν να είναι η δόξα του , μόνο εις τρόπον ώστε να μπορεί να είναι όφελος σε άλλους . Γιατί το να κηρύξει όπου ο Χριστός είναι γνωστός δεν είναι ατιμωτικό ,επειδή εκεί η ντροπή του Ευαγγελίου είναι ανεχόμενη και υπερνικημένη . Αλλά όπου Αυτός δεν είναι γνωστός, το αίσχος που ξεχύνεται επί του Ευαγγελίου είναι ακόμα νέο και πολύ μεγάλο .Αυτός είναι μιλώντας σ΄ αυτό το πλαίσιο στο Κεφάλαιο 1,14 όταν λέει : << Εγώ είμαι υπό υποχρέωση σε αμφότερους , Έλληνες και βαρβάρους ,σε αμφότερους ,σοφούς και ανόητους >>. Και στο 1,16 : << Γιατί εγώ δεν ντρέπομαι για το Ευαγγέλιο >> ,καθώς σαν να λέει : << Εγώ θεωρώ το κήρυγμα του Ευαγγελίου σαν ένα λειτούργημα τιμής και είμαι φιλόδοξος υπέρ αυτού ,για τον λόγο ακριβώς ότι άλλοι το σιχαίνονται εξ αιτίας του αίσχους >> . Έτσι διαβάζουμε στις Πράξεις 5,41 : << Τότε οι Απόστολοι αποσύρθηκαν από την παρουσία του συνεδρίου χαίροντες ότι ήταν λογαριασμένοι άξιοι να υποφέρουν ατίμωση υπέρ του ονόματος του Ιησού >>. Σημαίνει η λέξη <<χαίροντες >> εδώ τίποτα άλλο ,παρά ότι αυτοί παραδέχτηκαν αυτήν την ατίμωση σαν μια τιμή ? .Συνεπώς αυτός έχει επίσης πει πρωϊμότερα [Ρωμ 15,17] : << εν

Χριστώ Ιησού ,λοιπόν , εγώ έχω λόγο να είμαι υπερήφανος του έργου μου υπέρ του Θεού >>,καθώς εάν να λέει : << αν και ενώπιον του κόσμου εγώ έχω ατίμωση και αναστάτωση μεταξύ των ανθρώπων >> >. Έτσι διαβάζουμε στον Ψαλμό 119,45 : <<Εγώ επίσης μίλησα περί της μαρτυρίας Σου ενώπιον Βασιλέων και δεν ντράπηκα>>.Αλλά σε άλλες περιπτώσεις άνθρωποι πηγαίνουν να κοκκινίζουν πού είναι προσβεβλημένοι ,αφού φοβισμένοι υπάρχοντες είναι εκτεθειμένοι σε ντροπή. Στον ίδιο Ψαλμό αυτός συχνά προσεύχεται να είναι ελευθερωμένος από αυτή την <<καταφρόνηση>> λέγοντας : << Λάβε μακριά από εμέ την καταφρόνησή τους και περιφρόνηση >> [Ψαλμός 119,22] . Και πάλι αυτός λέει : <<Στρέψε μακριά την κατηγορία ,την οποία εγώ τρέμω>> [Ψαλμός 119,22] . Και σε ένα άλλο σημείο : << εμείς είμαστε μια μομφή προς τον πλούσιο και περιφρόνηση προς τον υπερήφανο >>[Ψαλμός 123,4] .

Τέταρτον ,που ωστόσο διαφέρει ελαφρώς από το τρίτο σημείο ,αυτός δηλώνει τούτο, ήτοι , ότι εννοεί αυτήν την δόξα να είναι η δόξα της συνείδησης ενώπιον του Θεού, δηλαδή ότι δεν έχει την μαρτυρία μιας κακής συνείδησης ,αλλά μια καλή συνείδηση, καθώς όταν λέει [2 Κορινθ 1,12] : << Γιατί η καύχησή μας είναι αυτό ,η μαρτυρία της συνείδησής μας >> . Συνεπώς ,εις τρόπο ώστε να μπορούσε να έχει μια πλούσια συνείδηση ενώπιον του Θεού ,επειδή είχε εκτελέσει τον καθήκον του εξαιρετικά πιστά ,έσπευσε να κηρύξει τον Χριστό μόνο όπου Αυτός δεν είχε υπάρξει γνωρισμένος πριν . Ακριβώς καθώς στην 1 Κορινθ 9,15 ,καθώς ήταν μνημονευμένο πιο πάνω ,λέει ότι θα ήταν καλύτερα να πεθάνει ,παρά η δόξα του να όφειλε να είναι κενωμένη, δηλαδή παρά αυτός να μην είχε μια μη ζημιωμένη συνείδηση . Γιατί η συνείδηση είναι αυτό που είτε μας θέτει σε ντροπή ή μας τιμά ενώπιον του Θεού . Όχι ότι κάποιου η συνείδηση είναι τέτοια ,που αυτή κάποια φορά δεν τον κάνει να ντρέπεται {αλλιώς ο Χριστός θα είχε πεθάνει μάταια], αλλά ένα πρόσωπο θα πρέπει να μοχθεί να παραβιάζει ή να βλάπτει την συνείδησή του όσο το δυνατόν λιγότερο και να την κρατά τόσο καθαρή και έντιμη όσο αυτός μπορεί ΄ και έπειτα οτιδήποτε είναι πάνω και παραμένει κρυμμένο ,είναι καλυμμένο ,δικαιολογημένο και συγχωρημένο δια μέσου Πίστης και ελπίδας εν Χριστώ . Κατ΄ αυτήν την σημασία αυτός ήταν φιλόδοξος να κηρύττει, επειδή μοχθούσε να πλουτίσει την συνείδησή του , η οποία δεν μπορεί να είναι πλουτισμένη κατά ένα καλύτερο τρόπο ,παρά υπηρετώντας άλλους εξ αγάπης ,ακόμα και αν αυτό οδηγεί σε ατίμωση και στον σταυρό . Τέτοια ατίμωση είναι η δόξα του ,εξ αιτίας της δόξας της συνείδησης . Και εγώ πιστεύω ότι αυτό ήταν ο Νούς του Αποστόλου ,ότι σ΄ αυτή την πασίδηλη ντροπή ,να μπορεί να ζητά την κρυμμένη δόξα ,εξωτερικά ντροπιασμένος ,αλλά τιμημένος στην συνείδηση, περιφρονημένος μεταξύ των ανθρώπων ,αλλά δοξασμένος ενώπιον του Θεού . Γιατί η αλήθεια δίνει γέννηση στο μίσος .Αλλά αυτό το μίσος γεννά Χάρη .Όθεν εμείς πρέπει φιλόδοξα να ζητούμε το μίσος ,δηλαδή Χάρη ,ακόμα και δια μέσου του μίσους . Αλλά μη τυχόν φανούμε να απορρίπτουμε τελείως την γνώμη των άλλων , ανθρώπων τέτοιων σαν τον Έρασμο και άλλων σαν αυτόν ,εμείς παραχωρούμε ότι ο Απόστολος μοχθούσε επίσης ,με ένα είδος άγιας φιλοδοξίας, να είναι ο Απόστολος των Εθνικών [μολονότι αυτό το χωρίο δεν διδάσκει αυτό ,επειδή δεν λέει ότι απόφευγε μόνο από το να κηρύττει, όπου οι άλλοι Απόστολοι είχαν κηρύξει ,αλλά οπουδήποτε ο Χριστός ήταν ονομασμένος ΄ αλλά ακόμα και μεταξύ των Εθνικών το όνομά Του ήταν γνωστό, καθώς για παράδειγμα στην Ρώμη] . Αλλά ας παραχωρήσουμε ότι επειδή αυτός <<ήταν ξεχωρισμένος για το Ευαγγέλιο των απερίτμητων >> [Ρωμ 1,1] , μόχθησε με ευσεβή φιλοδοξία να εκπληρώσει την διακονία του, καθώς εάν ήθελε να φέρει το φως στους Εθνικούς ,ένα έργο στο οποίο αυτός εξαιρετικά ισχυρά έδωσε μαρτυρία της αγάπης του .Γιατί η φιλοδοξία να κάνει καλό είναι αληθινά σπάνια και ολοκληρωτικά Αποστολική .Επιπλέον ,να κηρύξει το Ευαγγέλιο είναι να χορηγήσει την μεγαλύτερη ευεργεσία ,ακόμα και εάν αυτό είναι καμωμένο δια μέσου των μεγαλυτερων διωγμών και εχθροτήτων ολόκληρου του κόσμου .Συνεπώς το να

μοχθεί σαν να ήταν υπέρ αυτής της δόξας [και αυτή είναι η ισχυρότερη εκ όλων των επιθυμιών] να φέρει το μεγαλύτερο ευεργέτημα και ευλογία και αυτό σαν ένα ελεύθερο δώρο ---και τί ελεύθερο δώρο αυτό είναι ! ---και να δέχεται ουδέν άλλο, παρά κάθε είδος κατηγορίας εξ αιτίας αυτού ,δεν είναι αυτό κάτι που είναι εκείθεν του ανθρώπου και αληθινά Αποστολικό ,πράγματι ένα θεϊκό είδος φιλοδοξίας ? . Πόσο μακριά από αυτήν την υψηλόφρονα θέση ,εγώ ερωτώ , είναι ο άνθρωπος που είναι γενναιόδωρος ,χωρίς να λαμβάνει καμία ανταπόδοση ?. Σκέψου σε σχέση με αυτό ! . Το Ευαγγέλιο είναι ένα απερίγραπτο δώρο ,το οποίο δεν μπορεί να συγκριθεί με οποιαδήποτε άλλα πλούτη ,τιμές ή ευχαριστήσεις .Επιπλέον ,εκείνος που δίνει καλά πράγματα ,ακόμα και προς τους εχθρούς του και εκείνους που του αποδίδουν εις ανταπόδοση κακό , ποια είναι η ωφέλειά του σε σύγκριση με το Ευαγγέλιο ?.Εν τούτοις ο άνθρωπος που δίνει καλά πράγματα μόνο στους φίλους του είναι μικρότερος , παρά εκείνος ο άνθρωπος, που είναι πραγματικά πολύ σπάνιος ΄ και ακόμα μικρότερος είναι ο άνθρωπος που μόνο προσφέρει τα αγαθά του ΄ και κάτω από αυτόν είναι εκείνος που παραχωρεί ουδέν ΄ και χειρότερος από όλους είναι αυτός που ακόμα και καταναλίσκει αλλού αυτά τα δώρα ,είτε σε σκέψεις [που σχεδόν ολόκληρο το ανθρώπινο Γένος είναι κάνοντας] ,είτε σε πράξεις τις οποίες πάρα πολλοί είναι κάνοντας .Συνεπώς ,όταν καυχάται σε σχέση με την διακονία του, ο Απόστολος είναι απλά εκστομίζοντας επαίνους εξ αιτίας του Ευαγγελίου . Και τί είναι περισσότερο αναγκαίο για τους ανθρώπους που περιφρονούν ή προσβάλλουν το Ευαγγέλιο ,παρά να ακούνε αυτό εγκωμιασμένο έτσι ?. Έτσι αυτός πηγαίνει να ζητά δόξα ,αλλά μια δόξα που είναι η Σωτηρία εκείνων ,μεταξύ των οποίων αυτός την ζητά.